

هذه الكتب أنزلنا به نبارك مصدق
الذي بين يدي . الانعام (٦ / ٩٢)

كشف الأسرار وعده الأبرار

معروف بتفسير خواجه عبد الله انصاري

بجلال حسن

تفسير سورة المائدة إلى آخر سورة الأعراف

تأليف

أبو الفضل رشيد الدين الميبدی

در سال ٥٢٠ هجری قمری

بسی و اتمام

تحت إمارة علی صفر حکمت

بسمه تعالی

مقدمه

الحمد لله الذي خلق السموات والارض وجعل الظلمات والنور^۱

اینها که آمده‌ای دیگر از لمعات نور که از افق عزت و سماء جلالت بر ارض قلوب
اهل معرفت تابش یافته، و جلوه‌ای دیگر از جلوات سرور که صحیفه رخسار ارباب حکمت
را آرایش داده، پدیده از رخسار شاه قرآنی برداشته، و اسرار نهانی کشف کرده، و ابرار را
عدت وزادی فرا بار نهاده: «الיום اكملت لكم دينكم و اتممت عليكم نعمتي و
رضيت لكم الاسلام ديناً»^۲

کلماتی چند که قلم پالک عارفی پر سوز و گداز در ششمین مائه از هجرت خیر الانام
بر بیاض دل نرسواد دیده نشانده، و سخنانی خون کوه شاهوار که دست صدق سالکی از
اهل نیاز، اکنون که سده چهاردهمین است از گنجینه غیب بر بساط شهود فشانده:
«تكون لنا عيداً اولنا و آخرنا و آية منك و ارزقنا و انت خير الرازقين»^۳

این مجلد ثالث است از اقسام عشره کتاب‌حی^۴ دادار که پیر احرار در آن کشف
اسرار کرده‌است، و اینک بتوجهات علیّه و الطاف خفیّه اعلی حضرت امام زمان که شاهنشاه
عالم وجود است حجاب اختفا بر گشوده، و شاهد بازار شده. دخیره اخیار آمده و عدت
ابرار گشته. خداوند قدیم و بخشنده کریم بر این بندگان ضعیف منت نهاد تا آنکه بمهد
خود وفا کردند و پیمان خود پیاپیان آوردند: «واذكروا نعمة الله عليكم و میثاقه الذي
و ائتكم به اذ قلتم سمعنا و اطعنا»^۵

۱- سورة الانعام آیه ۱ ۲- سورة المائدة آیه ۳ ۳- سورة المائدة آیه ۱۱۴

۴- سورة المائدة آیه ۲.

حقا که در زمان برسد مژده امان گز سالکی بعهده امانت وفا کند

و این مجلد مشتمل است بر سه سورة مبارکه المائدة والاعنام والاعراف، و در سه نوبت ترجمه و تفسیر و تأویل، که هر يك عالمی است از عوالم موالید جهان، و گنجی است شایگان، و نعمتی رایگان.

این مجلد را چون مجلدات دیگر فضیلتی مخصوص است، که در آیاتی چند مشعر بولایت امیر مؤمنان و پیشوای شیعیان علی بن ابی طالب علیه السلام مفسر در ضمن بیان مآثورات و روایات مختلف، اقوال بزرگان شیعه را نیز بیان کرده، و باقتضای مقام رشته کلام را بذکر فضایل آن حضرت کشیده^۱، طبله عطار گشاده، و داد سخن داده است.

مزیت دیگر این مجلد در آنست که از حیث عدد صفحات و شمار اوراق بر دیگر اقران خود افزونی دارد، و در مطاوی آنها آنقدر ذخایر ثمین و خزاین گرانبها از احادیث و روایات و اخبار و اشعار و حکم و مواعظ و نصایح و معارف ایراد فرموده تا تشنگان را از زمزم دانش و خرد سیراب سازد، و خستگان را از شمیم فرهنگ و ادب بنوازد.

نخبة اشعار از مثنویات و رباعیات بسیار لطیف که از هر يك شعله جانی فروزان، و در طی آن برق معرفتی تابان است گاه بگاه بمناسبت مقام چون مهر فروزنده از بساط فلك درخشان است، و بسیاری از آن جمله را از کلمات حکیم بزرگ ابوالمجد مجدود بن آدم السنائی رحمه الله علیه که قریب العهد بمصنف است برگزیده، و کمال ذوق و حسن قریحه خویش را عیان فرموده است.

هم در این مجلد چون دیگر مجلدات بسیاری از کلمات و لغات اصیل فارسی

۱- رجوع شود به صفحات ۱۴۹ تا ۱۵۱ ذیل تفسیر آیه «انما ولیکم الله و رسوله والذین آمنوا...» سورة المائدة آیه ۵۵ و نیز صفحات ۱۸۰ تا ۱۸۳ ذیل تفسیر آیه «یا ایها الرسول بلغ ما انزل الیک...» سورة المائدة آیه ۶۸. و نیز نگاه کنید بجلد دوم از همین تفسیر ذیل آیه مباهله «فقل تعالوا ندع ابنائنا و ابنائکم و انفسنا و انفسکم...».

که در آن ایام هنوز در ممالك خاوری ایران معمول و متداول بوده نگارفته و تا کنون از برکت این کتاب در این دیار باقی مانده و بر خزانه ثروت ادبی مردم فارسی زبان افزوده است .

اگر خداوند جهان توفیق رفیق سازد که پس از پایان کتاب فهرسی چندمشمول بر ذکر اعلام و احادیث و اشعار و لغات در این کتاب بر نگاریم هر آینه مفاتیح خزاین فرهنگ و ادب که در این گنجینه بزرگ نهفته است بدست خواهد آمد: « و عنده مفاتيح الغيب لا يعلمها الا هو، ويعلم ما في البر والبحر وما تسقط من ورقة الا يعلمها ولا حبة في ظلمات الارض ولا رطب ولا يابس الا في كتاب مبين »^۱

و در این کتاب صواب خواننده را دو نفع کثیر و دو خیر عظیم حاصل است: یکی مثبتات دینی، دیگری معلومات ادبی . در باب اول احکام الهی و مواظب ربانی و ارشاد بصواب و نهی از منکرات و امر بمعارف آنچنان است که خواننده دانا را ذخیره عقیبه حاصل آید، و در قسمت دوم از عبارات منسجم و الفاظ منتخب، و جمال دلکش و کلام عذب، و سجع مطلوب و سبب مرغوب، شبهه شیخ الاسلام انصاری قدس سره با سلوب منشورات قرن پنجم حلیه نگارش یافته، چون عقد لثالی در خور آن است که از آن گوش و کردن محبوبه جان را بیاراید، و با قلم نور بر عارض حور بر نگارند: « فاستبقوا الخيرات الى الله مرجعكم جميعاً »^۲

منت فراوان بر ما از انعام رادمردانی است که ما را در فراهم ساختن وسایل و تهیه لوازم و تسهیل امر و تشریح صدر یاری فرمودند لاسیما رئیس دانشمند دانشگاه طهران که در پسر نگاری شاهد شیرین علم تیشه فره دی دارد، و در صناعت طب پیشه استادی، همواره ما را بر این کار بزرگ و مشکل خطیر له بر عهده گرفته ایم تقدیر و تحسین فرموده اسب، و همچنین سروران عظام و استادان گرام دانشکده علوم معقول و منقول که دال بر خیر

بوده‌اند، بتشویق ما بر خاسته، و دل شکسته را مرهم لطف نهاده، و خاطر خسته را شفا داده‌اند، و منطوق آیه شریفه « **وعد الله الذين آمنوا و عملوا الصالحات لهم مغفرة و اجر عظیم** »^۱ شامل حال فرخ مال ایشان است.

از گروه جوانان دانش‌پژوه یکی آقای **جعفر شعار** است که طلب دانش شعار او و کسب هنر دثار او است. این شاب فضیلت مآب و دبیر فرخنده تدبیر مارا در تصحیح جزوات و تطبیق صفحات و تهیه فهرس و تنظیم جداول یاری و معاضدت فرمود، و نیز کارکنان چاپخانه‌های طهران همه بنوبت خود در این عمل ثواب و کار خیر سعی جمیل کرده‌اند و اجر جزیل برده‌اند. از درگاه حق جل و علا مسألت آنکه مؤلف و شارح و کاتب و ناشر و طابع و مصحح و محرک و مشوق همه را مشمول عنایات کریمه خود فرماید، که الحق همگی مدلول کریمه « **فاستبقوا الخیرات الی الله مرجعکم جمیعاً** » میباشند، و این بنده نویسنده را نیز بیاس خاطر آن جمع نیکان و خیل برگزیدگان قرین عفو و غفران فرماید؛ و ها انا ذا اقدم الی القاریء الکریم، هذا الکتاب القویم، تنزیلاً من رب رحیم، و قد بذلت جهدی فی جمعه و استکتابه و تصحیحه علی قدر الوسع، و لا یتکلف الله نفساً الاوسعها، و هذه بضاعتی المزجاة القلیلة، « **وعین الرضا عن کل عیب کلیلة** »، و انا العبد المستعین من رحمة ربه علی اصغر الشیرازی المدعو بالحکمة، فی بلدة طهران فی يوم التاسع و العشرین من شهر رجب المرجب فی سنة ۱۳۸۰ للهجرة. و کان ذلک عیداً سعیداً بمبعث الرسول علیه السلام.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۵ = سورة المائدة = مدنية

۱ - النوبة الاولى

• قوله تعالى: « بسم الله الرحمن الرحيم » بنام خداوند فراخ بخشایش مهربان.
« يا ايها الذين آمنوا » ای ایشان که بگرویدند، « اوفوا بالعقود » تمام بسپارید و نکه دارید پیمانها که بندید باخدائی عز و جل و با خلق. « احلت لكم » حلال کرده آمدشمارا و گشاده، « بهيمة الانعام » چهارپایان بسته زبان، « الا ما يتلى عليكم » مگر آنچه بر شما خوانند [که حرامست] « غير محلي الصيد » نه چنان که حلال دارند باشند (۱)
صید را، « وأنتم حرم » آنکه محرم باشید (۲)، « ان الله يحكم ما يريد » (۱) « الله آن بندد و آن گشاید که خواهد

« يا ايها الذين آمنوا » ای ایشان که بگرویدند، « لا تحلوا شعائر الله » حلال مدارید و حرمت مشکنید نشانهای دین حق را، « ولا الشهر الحرام » و نه ماه حرام، « ولا الهدى » و نه قربانی [که بمنی برند]، « ولا القلائد » و نه قلادها [که در گردن هدی افکنند]، « ولا آمین البيت الحرام » و نه قاصدان بیت الحرام را، « یتفون » که میجویند [در روزی خویش]، « فضلاً من ربهم » فضل خدای ایشان درین جهان، « و رضواناً » و خوشنودی وی در آن جهان، « و اذا حللتهم » و چون از

حرام بیرون آید [و حلال شوید (۱)]، « فاصطادوا » [اگر خواهید] صید کنید [که دستوری هست] . « ولا یجر منکم » و شما را بر آن مدارد و بآن میاراد، « شنآن قوم أن صدوکم » دشمنی قوی که شما را بر گردانیدند، « عن المسجد الحرام » از زیارت مسجد حرام، « أن تعتدوا » که اندازه در گذارید [وافزونی جوئید]، « وتعاونوا » و هم پشت و هم دست (۲) و یکدیگر را یار باشید (۳)، « علی البر والتقوی » بر نیکی و پرهیزگاری، « ولا تعاونوا » و یکدیگر را یار م باشید (۴)، « علی الائم والعدوان » بر بدکاری و افزونی جوئی، « واتقوا الله » و پرهیزید [از خشم و عذاب] خدای، « ان الله شدید العقاب (۲) » که الله سخت عقوبت است.

« حرمت علیکم » حرام کرده آمد بر شما، « المیتة » مردار، « والدم » و خون، « ولحم الخنزیر » و گوشت خوک، « وما اهل لغير الله به » و آن چیز که در کشتن آن معبودی جز از الله نام برند، « والمنخنقة » و خوه کشته (۵)، « والموقوفة » و بسنگ زده، « والمتردية » و از بالائی در افتاده و مرده، « والنطيحة » و بسرو (۶) کشته، « وما اكل السبع » و آنچه سباع از و چیزی خورده باشند، « الا ما ذکیتم » مگر آنچه نامرده یا باید و بکشید، « وما ذبح علی النصب » و آنچه بر انصاب کشتند بتان را، « وأن تستقموا » و آنچه بچیزی بازی (۷)، « بالازلام » بر تیرها، « ذلکم فسق » این همه بر شما حرام اند، « الیوم یش الذین کفروا من دینکم » امروز کافران نومید شدند از باز کشتن شما از دین اسلام، « فلا تخشوه » از فتنه کردن ایشان مترسد، « و اخشونی » و از من ترسید، « الیوم اکملت لکم دینکم » امروز روز سپری کردم

۱ - نسخه الف : شید . ۲ - نسخه الف : هام پشت و هام دست ۳ - نسخه الف : بید .

۴ - نسخه الف : مبید . ۵ - خوه بروزن و معنی خفه است (برهان قاطع) .

۶ - سرو ، بضم اول یعنی ساخ ۷ - نسخه ج : و آنکه چیزی بازی .

شما را دین شما، « وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي » و بسر بردم شما را نعمت خویش در دین خویش، « وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا » و پسندیدم شما را اسلام بدینی، « فَمَنْ اضْطُرَّ » هر که بیچاره ماند [فرامردار خوردن]، « فِي مَخْمَصَةٍ » در گرسنگی و نایافت طعام و بیم مرگ [و بخورد]، « غَيْرَ مُتَجَانِفٍ لِاثِمٍ » بی آنکه تعرض معصیت کند، « فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ » (۳) ، الله آمرزگار است و مهربان .

النوبة الثانية

این سورة المائدة صدویست آیتست بعدد کوفیان، و دو هزار و هشتصد و چهار کلمه، و یازده هزار و نه صد و سی و سه حرف است . همدرد مدینه از آسمان بر رسول خدا فرو آمد، گفته اند مگر يك آیت : « اليوم اكملت لكم دينكم » که این در حجة الوداع فرو آمد، که رسول خدا در عرفات بود بر ناقه عذبا . و در خبر است که رسول خدا در خطبة حجة الوداع گفت: « يا ايها الناس ان سورة المائدة من آخر القرآن نزولا، فأحلوا حلالها وحرّموا حرامها ». گفت: این سورة المائدة در آخر عهد ما فرو آمد، حلال آن حلال دارید، و حرام آن حرام دارید، و فريضه های آن بشناسید . بویسره گفت: درین سورة هشتده (۱) فريضة است که در دیگر سورتها نیست : تحريم المبتدء والدم ولحم الخنزير و ما اهل لعبر الله به والمنخنقة والموقوذة والمتردية و النطيحة و ما اكل السبع و ما ذبح على النصب و الاستقسام بالاذلام و تحليل طعام الدين او توال الكتاب و المحصنات من الدين او توال الكتاب و الجوارح مالمين و تمام الطهور و اذا قمتم الى الصلوة فاغسلوا وجوهكم ، و السارق و السارق فاقطعوا ، ما جعل الله من بحيرة و لاسائبة و لا وصيلة و لاحام .

ابوسلمه گفت: رسول خدا (س) چون از مدینه باز گشت به علی (ع) گفت:

« یا علی ! اشعرت انه نزلت علی سورة المائدة و نعمت الفائدة ! ». و روایت ابی کعب است از رسول خدا که : هر که سورة المائدة برخواند ویرا بعدد هرجهودی و ترسائی که در دنیا است ده نیکی بنویسند ، و ده بدی از دیوان وی بر گیرند ، و ده درجه در بهشت ویرا بیفزایند . و در این سورة نه آیت منسوخ است چنانکه رسیم بآن شرح دهیم ، و شانزده (۱) جایکه گفت در این سورة که : « یا ایها الذین آمنوا » .

« بسم الله الرحمن الرحيم » - روایت است از شعبی و میمون بن مهران که در ابتداء اسلام هر چه مینوشتند افتتاح بدین کردند که « بسمك اللهم » ، تا آنکه که « بسم الله » فرود آمد ، پس « بسم الله » مینوشتند ، و برین اقتصار میکردند ، تا آیت آمد که : « قل ادعوا الله او ادعوا الرحمن » پس همه درهم پیوستند و بنوشتند : « بسم الله الرحمن الرحيم » . جابر بن عبد الله روایت کند که مصطفی (ص) بمن گفت : یا جابر ! افتتاح بنماز چون کنی ؟ گفتم که : بگویم « الحمد لله رب العالمين » . گفت : یا جابر ! اول بگو « بسم الله الرحمن الرحيم » . و در خبر است که عایشه زنی را فرمود که جامه ای بردوزد چون دوخته بود باوی گفت : « اذکرت الله حين بدأت فيه ؟ » چون آغاز کردی بسم الله گفتی ؟ گفت : نه . گفت : باز شکاف ، و بنام خدا ابتدا کن . و در خبر است از مصطفی (ص) که هیچ نبشته که بر آن نام خدا بود ، بر زمین نبفتد که نه رب العالمين کسی را نینگیزد نه از زمین بردارد ، و حرمت آن نگه دارد ، پس آنکه او را باین سبب در بهشت آرد قال رسول الله (ص) : « اکتبوها فی کتبکم ، و اذا کتبتم تکلموا بها » . و قال ابن عباس : « اذا کتبتموها فاقروها فانها هی الشافعة من کل داء » ، و تفسیر و معانی و فضائل آیت تسمیت بشرح از پیش رفت .

قوله تعالى : « یا ایها الذین آمنوا اوفوا بالعقود » - ابن جریج ' لغت ابن بر حصوس اهل

کتابراست ، ومعنی آنست که - ای شما که بکتابهای پیشین ایمان آوردید، عهدی که باشما کرده‌ام ، و پیمانی که بسته‌ام در کار محمد (ص) و در نبوت وی ، آن عهد و پیمان بجای آرید، و بوفاء آن باز آئید ، و بیان این عهد آنست که رب العالمین گفت : « وَاذْخُلُوا فِي مِيثَاقِ الذِّينِ اَوْتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَهُ لِلْاِنْسَانِ الْآيَةُ . جمهور مفسران بر آنند که: این خطاب بر عموم است، مؤمنان امت محمد را میفرماید که عهدها وعقدها که باخدا و باخلق کنید وفا کنید و سربرید . اما عهد که باخدا کنید نفی است و توبه و سوگند و امثال آن ، و عهد باخلق عقدها است و وعدها و شرطها در مبیعات و معاملات و مناکحات، و عهد ذمی و مستأمن هم از این بابست . روی انس بن مالک قال : قل ما خطبنا رسول الله (ص) الا قال : « لا ايمان لمن لا امانة له ، ولا دين لمن لا عهد له » . وعن علي (ع) قال النبي (ص) : « من عامل الناس فلم يظلمهم ، وحدثهم فلم يكذبهم ، ووعدهم فلم يخلفهم ، فهو ممن كملت مروءته ، وظهرت عدالته ، ووجبت اخوته ، وحرمت غيبته » .

« احلّت لكم بهيمة الانعام » - این باز سخنی دیگر است که در گرفت . میگوید: خوردن گوشت بهیمة الانعام شما را حلال است و گشاده ، و این از بهر آن گفت که اهل جاهلیت آنرا بر خود حرام کرده بودند . جای دیگر از این گشاده تر گفت : « قل من حرم زينة الله التي اخرج لعباده والطيبات من الرزق ؟ » . جای دیگر گفت : « وحرّموا ما رزقهم الله افتراء على الله قد ضلوا » . و انعام شتر است و گاو و گوسفند ، بدلیل آنکه گفت : « و من الانعام حمولةً و فرشاً » . پس تفصیل آن باین سه بیرون داد . گفت : « نماينة ازواج من الضأن انسن » الی آخر الآيتين . شعبی گفت : « بهیمة الانعام » بچه است در شکم ، چون مادر را بکشند و بچه در شکم مرده یابند آن حلال است . مصطفی (ص) گفت : « ذکوة الجنین ذکوة امّه » . ابن عباس ماده گاوی دید کشته ، و بچه داشت در شکم . ابن عباس بآن بچه اشارت کرد . گفت : « هذا من بهیمة الانعام التي احلّت لكم » .

کلبی گفت : « بهیمة الانعام » وحش بیابانی اند : آهو و خرگور و گاو کوهی ، و هر چه صید آن مباح است . اما تا شتر در آن نبود آنرا انعام نگویند ، که - نعم - باصل نامیست شتر را ، و آن دیگر تبع اند ، و بهیمة بسته زبان بود ، یعنی استبهم علیها المنطق و كذلك سمیت المعجماء ، لان المنطق استعجم علیها فلم تفصح به . و بهیمة و انعام هر دو یکسان اند اما چون بلفظ مختلف بودند اضافت روا داشتند همچون حق الیقین ، و حق هم یقین است ، و انما ضیف الیه لاختلاف اللفظین .

« الا ما یتلی علیکم » - یعنی غیر مانی الله عزوجل عن اكله مما حرم علیکم فی القرآن یقرأ علیکم ، و ذلك فی قوله : « حرمت علیکم المیتة والدم و لحم الخنزیر » الی قوله « و ما ذبح علی النصب » ، و كذلك فی قوله تعالی و تقدس : « و لا تأکلوا مما لم یذکر اسم الله علیه و انه لفسق » . میگوید : بهیمة الانعام شما را حلال است مگر آنچه در قرآن بر شما حرام کردند درین دو آیت که گفتیم . آنکه گفت : « غیر محلّی الصيد و انتم حرم » ، چنانکه در حال احرام چیزی ازین صید که گفتیم حلال دارید که آن هم حلال نیست ، محرم را حلال نیست که صید بر کند ، اما صید بحر رواست ، و شرح این در آخر سوره بیاید بجای خویش . يقال : رجل حرام و حرم و محرم ، و حلال و حل و محل (۱) مرد را و زن را حرام گویند . « ان الله یحکم ما یرید » یثبت و یرد ما یرید ، و یمنع و یحرم ما یرید .

مردی بود در روز کار خویش او را **کندی** گفتندی ، رای اهل زندقه داشت اصحاب وی او را گفتند : اعمل لنا مثل هذا القرآن مثل این قرآن از بهر ما بساز . گفت : آری سازم چیزی مثل آن پس روز گاری خود را در حجاب داشت ، و عزلت گرفت ، و درین

(۱) حرم « کسر اول و سکون دوم ، « محرم » بضم اول و کسر سوم ، حل ، کسر اول و تشدید دوم و « محل » بضم اول و کسر دوم و تشدید سوم .

اندیشه بماند . آخرروزی برون آمد، گفت: من نتوانستم و کس خود طاقت آن ندارد که مثل قرآن بیارد . من در مصحف نگه کردم ، و درین آیت که در ابتداء سورة المائدة است اندیشه کردم، و با ندازه دوسطر هم امر است وفا ، هم نهی است از دروغ و غدر ، و هم تجلیل بر عموم، و هم استثنا از جمع ، و هم اختیار از قدرت ، و هم اثبات حکم . این معانی در دوسطر جمع کرده، و این در طاقت هیچ بشر نباشد ، که جمع این معانی جز در مجلدی نتوان کرد . « یا ایها الذین آمنوا لا تحلوا شعائر الله » - سبب نزول این آیت آن بود که : مردی بود او را حطیم می گفتند، نام وی شریح بن ضبیعة بن هندی شرحیل البکری، پیش رسول خدا آمد ، و گفت : الی ما تدعوننا ؟ ما را به چه میخوانی یا محمد ؟ گفت : « الی شهادة أن لا اله الا الله و اقام الصلوة و ایتاء الزکوة » . جواب داد که : این نبکست و لکن مرا در قبیلۀ خود امیرانند و سروران ، و بی رأی ایشان کاری نکنم و عقدی نبندم . اکنون روم و این حدیث برایشان عرض کنم . اگر ایشان مسلمان شوند من با ایشانم و همه را پیش تو آرم . این بگفت ، و برون شد ، و رسول خدا پیش از آن بایاران گفته بود که : « یدخل علیکم رجل من ربيعة یتکلم بلسان شیطان » ، و آن ساعت که بیرون شد ، رسول (ص) گفت : « لقد دخل بوجه کافر ، و خرج بعقبی غادر ، و ما الرجل بمسلم » . این مرد که در آمد مسلمان نیست . بروئی کافرانۀ در آمد و پائی غادرانۀ بیرون شد ، و براه در چون میشد بچرندگان اهل مدینه در رسید ، و همه را در پیش گرفت ، و به یمامه راند ، و براه در این رجز میگفت : شعر

بات یقاسیها غلام کالزلم	با توا نیاماً و ابن هند لم ینم
قدلفها اللیل سواق حطم	خدلج الساقین ممسوح القدم
ولا بجزار علی ظهر و ضم	ایس براعی ابل ولا غنم

هذا اوان الشد فاشتدی زیم

مسلمانان بر اثر وی برفتند، تا واستانند، نتوانستند، وعاجز باز گشتند. دیگر سال چون رسول خدا و مسلمانان بقصد عمره برون آمدند، آواز تلبیه **حطیم** شنیدند که از یمامه می آمد در غمار حجاج **بکرو ابل**، و تجارتی عظیم باوی، و آن سرحد مدینه که رانده بود هدی خانه کعبه ساخته، و قلایند در کردنهای آن افکنده. مسلمانان گفتند: یا رسول الله هذا الحطیم خرج حاجاً، فخل بیننا و بینہ. ما را بدو باز گذار تا داد خود از وی بستانیم. رسول خدا سروا زد، گفت: «انه قلد الهدی». او قلاده در کردن هدی افکنده است امن خود را. یاران گفتند: این چیزی است که ما در روز کار جاهلیت میکردیم و عادت داشتیم. ایشان فاپس میگفتند، و **مصطفی** (ص) جواب ایشان میداد، تا رب العالمین آیت فرستاد: «یا ایها الذین آمنوا لاتحلوا شعائر الله». در اول چنین فرمود پس بآخر منسوخ گشت. بعضی مفسران گفتند: این در شأن قریش فرو آمد و خزاعه و بنی کنانه و بنی عامر بن صعصعه که ایشان در جاهلیت در ماه حرام و غیر آن غارت و قتل روا میداشتند، و قومی سعی میان صفا و مروه نمیکردند، و وقوف بعرفات از شعائر دین نمیشمردند. پس چون مسلمان شدند رب العالمین ایشانرا خبر کرد که این همه از شعائر دین حق است، و نشان اسلام است، نگر تا حرمت نشکنید، و شعائر دین اسلام بجای آرید، و باین قول شعائر مناسک حج است. قتیبی گفت: «شعائر الله» ای علامات دینه، واحداثها شعیره، وهی کل شیء جیل علماً من اعلام طاعته. عطا گفت: شعائر الله حرمت الله، اتباع طاعته، و اجتناب سخطه. و گفته اند: تفسیر شعائر خود در آیت مفسر است.

«ولا الشهر الحرام ولا الهدی ولا الفلأند» - ماه حرام چهارند: ذوالقعدة، وذو الحجه و محرم و رجب. معنی آنست که درین ماههای حرام قتل و قتال حلال مدارید جای دیگر ازین گشاده تر گفت: «یسئلونک عن الشهر الحرام قتال فیہ قل قتال فیہ کبیر».

ابن زید گفت: این بدان آمد که کافران در ماه حرام تغییر و تبدیل میکردند، چنانکه رب العزة گفت: «یحلونہ عاماً و یحرمونہ عاماً»، وقصه آنست که: **نوثامة جنادة بن عوف بن امیه** از بنی کنانه هر سال در سوق عکاظ بایستادی، و گفتمی: الا انی قد احللت المحرم و حرمت صفر، احللت کذا و حرمت کذا. آنچه خواستی حلال کردی، و آنچه خواستی حرام کردی، و عرب آن از وی میگرفتند، و میپذیرفتند، تا رب العالمین آیت فرستاد که «انما النسیء زیادة فی الکفر» الآية.

«ولا الهدی» - هدی و هدی آن بدنه است که بمنی برند. آنرا بدنه نام کردند بدانت آنرا و سمن آنرا. «ولا القلائد» - این رادو معنی گفته اند، یکی آنست که: قلائد بمعنی مقلد است یعنی آن هدایا که قلاده در گردن آن می افکنند، و عادت اهل جاهلیت آن بود که هر که از حرم بیرون آمدی شاخی از درختان حرم بگیرفتی، یا پوست آن باز کردی، و بر گردن شتر خود افکندی تا هر جائی که رسیدی، ایمن (۱) بودی، و کسی تعرض وی نکردی، و هر که قصد حرم داشتی همچنین چیزی در گردن شتر افکندی ازین موی کوسفند یا پشم شتر. و در خبر است که **مصطفی (ص)** نعلین در افکند. بود، یا پس چیزی در کوهان بدنه میزدند تا خون بر آمدی، هر که دیدی دانستی که این هدی است، آنرا حرمت داشتی. معنی دیگر آنست که قلائد عین قلاده است نه مقلدات، و آن شاح درخت حرم بود که می گرفتند در جاهلیت، و در گردن شتر می افکندند امن خود را. رب العالمین نهی کرد از آن درخت گرفتن و آن تقاید کردن

«ولا آمین البست الحرام» - یعنی: ولا قاصدین البست الحرام. آمین و حاجین و قاصدین بمعنی یکسانند، و این آن بود که در عرب چون نه ماه حرام بودی پیوسته جنگ کردندی (۲) و حرب میان ایشان قائم بودی، و از یکدیگرشان امن نبودی، مگر کسی که هدی

• سوی کعبه راندی، و نشان آن بر خود یا بر شتر کردی از آن قلائی، که بآن نشان امن یافتی، و کس قصد وی نکردی. پس چون اسلام دریوست، روز کاری مسلمانان را همان میفرمودند مصلحت مؤمنان را، پس بآخر منسوخ گشت باین آیت که رب العزة گفت: «فاقتلوا المشرکین حیث وجدتموهم»، و بآن آیت که گفت: «فلا یقرؤا المسجد الحرام بعد عامهم هذا». اکنون هیچ کافر و مشرک را روا نیست که حج کند، یا خویشتن را بقلائد و هدی ایمن گرداند.

«یبتغون فضلاً من ربهم و رضواناً» - سیاق این سخن بر وفق عقیده و گفت کافران است، نه از آنکه ایشان را در رضوان حق نصیبی است یعنی که ایشان میگویند که: باین حج، رضاء حق میخواهم، و رب العزة از ایشان راضی نه، تا آنکه که مسلمان شوند، پس طلب رضاء حق. و روا باشد که «یبتغون فضلاً» بر عموم نهند، و «رضواناً» بر خصوص مؤمنان را باشد، که مشرکان در ابتداء اسلام بش از نسخ حج میکردند، و قصد ایشان باین حج طلب روزی دنیا بود، و قصد مسلمانان در حج کردن هم طاب فضل است درین جهان، و هم رضوان حق در آن جهان.

«و اذا حللتم فاصطادوا» - امر اباحت و تخبر است، میگوید خون از حج و عمره فارغ گشتید، و حلال شدید، دستوری صید کردن هست، اگر خواهد صید کنید، و آتیر خواهید مکنید، همچنانکه گفت: «فاذا قضیت الصلوة فانتشروا فی الارض»، «کلوا من ثمره اذا اثمر»، «فاذا وجبت جنوبها فکلوا منها» و طار اصطاد هم چون طار است در اصطار و اضطجاع و اضطبار.

«ولا یجرمنکم شنآن قوم» - شنآن بسکون نون قراءت شامی است و بوبکر باقی بفتح نون خوانند، و فتح قوی تر که این مصدر است، و مصدر بیشتر بوزن فعالان آید همچون طیران و لمعان و نزوان، و اختیار بوعبیده و بوحاتم اینست «ان صدوکم» - بکسر الف

قراءت مکی و بو عمر و است بر معنی استقبال، یعنی «لایجرمنکم شأن قوم ان صدوکم» قراءت باقی ففتح الف است یعنی - لایحملنکم بغض قوم علی الاعداء، لأنهم صدوکم عن المسجد الحرام فیما مضی، لأن الصد کان قد تقدم من المشرکین قبل نزول هذه الآية، لانها نزلت بعد عام الحديبية . «ولایجرمنکم» ای - لایحملنکم، يقال جرمنی فلان علی أن صنعت کذا، ای حملنی . میگوید . بعض اهل مکه بسبب آنکه شما را از مسجد حرام باز داشتند سال حدیبیه ، شما را بآن میاراد که اندازه در گذارید ، و ریحاج یمامه افزونی جوئید ، و آنچه محرم است حلال گردانید .

«وتعاونوا علی البر والتقوی» - گفته اند : بر وتقوی اینجا اسلام و سنت است، و ام وعدوان کفر و بدعت ، و از مصطفی (ص) پرسیدند که بر و ام چیست ؟ جواب داد که : «البر ما اشرح له صدرك، والام ما جاءك فی صدرك»، و روایتی دیگر گفت : «البر حسن الخلق ، والام ما جاءك فی نفسك و کرهت ان یطلع علیه الناس»، و گفته اند: هر معروفی که الله تعالی بر بنده فریضه گردانیده است ، یا بنده بطوع خود در آن شروع کرده ، و بجای آورده ، آن بر است ، و هر حدی که خدای تعالی در شریعت نهاد ، و هر اندازه که پدید کرد چون بنده بر آن اندازه بایستد ، و آن حدود بجا آرد، آن تقوی است . و اثم حدود شرائع از جای خود بگردانیدنست، و عدوان از حق بیرون شدن و برخود و بر خلق خدا ستم کردن پس تحذیر کرد و گفت : «واتقوا الله» ولا تستحلوا محرماً . «ان الله شدید العقاب» اذا عاقب . عقوبت و عقاب آنست که ناجائی گردد بر عاقب جنایت او از پاداش بد .

«حرمت علیکم» - این آیت «ما یتلی علیکم» است که در اول سورة یاد کرد و شرح این چند کلمات در سورة البقره رفت ، تا آنجا که گفت : «والمنخنقة» ، منخنقه آن شتر یا گاو و یا گوسفند است که بخوه کشته شود ، حناکه رسن در گردن وی افتد تا بمرد ، یا در دام صیاد رشته دام در حلق وی افتد و بمیرد و نکارد نرسد ، و موقوفه آنست

که بچوب میزنند ویرا تابمیرد، یا صیاد آنرا بسنگ یا بتیر که آلت جارحه نبود میزند تابمیرد، و متردیه آنست که از بالای بزیر افتد، یا در چاهی افتد تابمیرد و بذبح نرسد، و نطیحه آن کوسفند است که دیگری او را بسرو میزند تابمیرد.

«وما اكل السبع» - و هر چه سبعی ناآموخته آنرا بکشد، و پاره ای از آن بخورد، باقی حرام است. عرب این همه حرامها حلال میداشتند، و میخوردند، رب العالمین مسلمانانرا از آن باز زد، و خوردن آن برایشان حرام کرد، آنکه گفت: «الاما ذکیتم» - مگر چیزی که بدان در رسید هنوز جان در وی مانده، و بکشی کشتنی تمام، و کشتن تمام آن است که اوداج ببرد، و خون براند، و مذبوح بچشم بنگرد، و دست و پای و دنب تحرك کند. مصطفی (ص) گفت: «ان الله تعالى كتب الاحسان على كل شيء فاذا قتلتم فاحسنوا القتلة، واذا ذبحتم فاحسنوا الذبح، وليحد احدكم شفرته وليرح ذبيحته». وعن عكرمة ان رجلا اضجع شاة وجعل يحد شفرته ليزبحها، فقال النبي (ص): «تريد ان تمتها موتاً قبل ان تذبحها».

فصل في الذكوة

بدان که حیوان اندرین معنی برد و ضرب اند: یکی مقدور علیه که دست تو آسان بذکوة آن رسد، و دیگر غیر مقدور علیه که ذبح آن نتوانی، و آسان بدان نرسی. اما آنچه مقدور علیه است شتر است و گاو و کوسفند و مانند آن، ذکوة آن جمله در حلق است و دربر، چنانکه مصطفی (ص) گفت: «الذبح في الحلق واللبه لمن قدر، ولا تعجلوا الانفس حتى ترهق». و کیفیت این ذکوة آنست که کارد تیز کند و روی ذبیحه فراقبله کند، چنانکه حلق ذبیحه و روی کشنده برابر قبله بود، و حلقوم و مری و ودجین ببرد. اگر بجائی کارد سنگی باشد که گوشه آن تیز و برنده باشد، یا چوبی تیز یا نی، روا باشد، که مصطفی (ص)

گفت: « ما انهر الدم و ذكرا سم الله عليه فكلوا الا ما كان من سن او ظفر، اما السن فعظم واما الظفر فمدي الجثة». اما آنچه غير مقدور عليه باشد بر دو ضرب است: یکی وحشی بیابانی چون آهو و خرگوش و مانند آن، ذکوة آن بعقر باشد، هر جای که زخم و جرح بروی توان کرد ذکوة بدان حاصل شود، بشرط آنکه بچیزی محدد آن زخم بروی آرد که مصطفی (ص) گفته است در بعضی اخبار: « واذا اصبت بعده فكل، واذا اصبت بعرضه فلا تأكل فانه وقيد، و باید که بقصد وی بود که اگر صیدی در احبولة صیاد افتد و در آن احبولة کارد بود، و صید را مجروح کند، و عقر حاصل شود آن صید حلال نیست، که فعل قصد در میان نیست. ضرب دوم حیوانی انسی است که وحشی شود، و رمیده گردد، یا در حاه افتد، و ذکوة آن بحلق نتوان کرد که دست بدان نرسد، ذکوة آن ضرب همچون ذکوة صید و وحش بود بهر اندامی که طعنه بروی توان زد بر باید زد، و ذکوة بدان حاصل شود.

« و ما ذبح علی النصب » - گفته اند که: نصب واحد است، و جمع آن انصاب، همچون عنق و اعناق، و گویند که نصب جمع است، و واحد آن نصاب، و بر جمله نصب عبارت از آن چیز است که نصب کنند، و مفسران را در این اختلاف اقوالست قومی گفتند: سنگها بودند نزدیک بتان قربان نهاده، چون از بهر بتان قربان کردند (۱)، خون آن قربانی بر آن سنگها می ریختند، و گوشت بر آن می نهادند تعظیم بتانرا، و تقرب کردن بدان. آن گوشت می خوردند و بدرویشان میدادند. قومی گفتند: انصاب خود عین بتان اند که پنداشته بودند، بر نام آن قربان میکردند. تقدیر سخن آنست که: و ما ذبح علی اسم النصب. ابن زید گفت: « و ما ذبح علی النصب » و « ما اهل لغير الله به » هر دو یکسانند. قطرب گفت: علی بمعنی لام است یعنی و ما ذبح للنصب، ای لاجل النصب، کفوله: « فسلام لك »،

ای-علیک، «ان اسأتم فلها» ای فعلیها.

«وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا» - ان در محل رفع است، یعنی فحرم علیکم الاستقسام بالاذلام، وهو أن يطلب علم ما قسم له من الخير والشر من الازلام. استقسام آنست که آن قسمت که الله کرده در غیب از خیر و شر وی، علم آن باین اذلام جوید، و این آن بود که در جاهلیت چوبها ساخته بودند و مانند تیرها در بیت الاصنام نهاده، بر بعضی نوشته که: امرنی ربی، و بر بعضی: نهانی ربی، و بر بعضی نوشته که: یسلم، و بر بعضی: لایسلم، و بر بعضی: یرجع و یغنم، و بر بعضی: لایرجع و لایغنم. پس چون یکی را از ایشان کاری پیش آمدی یا قصد سفر داشتی در آن بیت الاصنام شدی و آن تیرها زیر جامه پوشیده کرده، یکی بیرون آوردی، و آن نبشته که بر آمدی بر آن حکم کردی از امر و نهی، و گفته اند: این استقسام بالاذلام آن بود که جانوری میکشند میان قومی بقمار، و آنکه چوبی فرامیگرفتند و نامهای ایشان بر پهلوهایی آن مینوشتند، پس می نگردانیدند بر مثال آن قرعه چوب که فالگیران بگردانیدند. هر نام که بر آمدی از قسمتهای آن جانور فرا آنکس دادندی، استقسام آن بود، و این فال که مردم میزدند بقرعه چوب از جمله کبائر و فسق است، باید که دانی و از آن پرهیز کنی. سعید جبیر گفت: ازلام سنگریزه های سپید بودند که می نزدند و بر آن حکم میکردند. مجاهد گفت: ازلام کعباند که مقامران و نردبازان دارند سفیان بن و کعب گفت: شطرنج است، که این هم از جمله فسق است

امر المؤمنین علی (ع) بقومی بگذشت که شطرنج میباختند، بانک برایشان زد و گفت: «ما هذا النمائل التي انتم لها عاكفون؟» گفتند: یا ابا الحسن! اللعب بالشطرنج هو حرام؟ فقال: «نعم هو القمار الاصغر». و سئل ابو بکر الصديق عن الشطرنج، فنهاه و كرهه و شدد فيه و سئل عمر بن الخطاب عن الشطرنج، فقال: «وأي شيء هو؟ فوصفوا له،

فقال: «هو القمار بعينه». وسئل عثمان بن عفان عنه، فقال: «هذا من عمل الجاهلية حرام على المسلمين». وسئل علي بن أبي طالب (ع) عنه، فقال: «هو التماثيل والباطيل، وهو عمل الجاهلية، وهو حرام حرّمها الله ورسوله». وسئل ابن عباس عنه، فقال: «هو القمار بعينه وهو حرام»، وسئل أبو هريرة عنه، فقال: «تسألني عن لعب المجوس، الناظر إليها كالزاني». وسئل سعيد بن جبيرة والحسن بن أبي الحسن البصري عنه، فقالا: «الذي يلعب بالشطرنج، هو فاسق، لا يقبل شهادته (١) ولا يسلم عليه». وسئل الأوزاعي عن اللعب بالشطرنج، فقال: «هو خبيث، معه شياطين، وصاحبه ملعون، لأنه يشتم الرب ويفترى، ويكذب ويؤخر الصلوة ويذهب بهانور وجهه، لأنه يقول قتلت الشاه، وإنما الشاه هو خالقه عز وجل». وسئل سفيان الثوري عنه، فقال: «هو لعب المجوس، وهو باطل، لا يشتغل بذلك إلا كل عيار شطار وهو لعب كان يلعب به قوم لوط، ومن جلس على الشطرنج يلعب به فإن الملكين الموكلين به يلعنانه حتى يفرغ منه، فإذا قال قتلت الشاه قالوا له: قتلك الله وعذبك». وسئل أحمد بن حنبل عنه، فقال: «هو التماثيل والباطيل، ما رأيت أحداً من العلماء يلعب به ولا أحد من السلف رخص فيه». وقيل لكعب الأحبار: ما تقول فيمن لعب بالشطرنج؟ فقال: «اللعب بالشطرنج حرام، والذي يلعب بالشطرنج ملعون، وإنما الشطرنج هو كيد الشيطان و أول من لعب بالشطرنج كان إبليس، و أول من لعب به من الآدميين نمرود بن كنعان الكافر. ثم لعب به فرعون الذي كان يقول: «أنا ربكم الأعلى»، قال: ومن جلس عندهم يلعب بالشطرنج، فقد اشترك مع إبليس وفعله» قيل لكعب: يا أبا إسحق فما تقول فيمن يلعب بالشطرنج على شبه أدب لا على طريق القمار؟ فقال: «ملعون ورب الكعبة». ثم قال كعب: «ألا أخبرك بما هو أعجب من ذلك؟ لقد مر نبي من الأنبياء على رجلين يلعبان بالشطرنج، فقال لهما: انكما لو جلستما على عبادة الأوثان كان أحب إلي مما أنتما فيه،

لقد كفرتما بقولكما : قاتلت الشاه . اما علمت يا عبدالله ان الشاه هو رب العالمين ؟ ! فمن قال قاتلت الشاه فقد كفر بالله ، ومن قال مات شاهك فكأنه يستهزئُ برب العالمين ، فقد نهيتكما عن لعب الشطرنج ، فاني اخاف ان ينزل عليكم عذاب من السماء . قال : فلم ينتهيا عن ذلك حتى نزل عليهما عذاب من السماء فاهلكهما و صارا الى النار .

این آمار و اخبار که بر شمر دیم دلالت میکند که شطرنج باختن فسق است ، و شطرنج باز فاسق . و مذهب اصحاب حدیث و سرت اهل ورع و دیانت اینست . اما بعضی فقها از متأخران اصحاب شافعی آنرا رخصت داده اند بسه شرط ، گفته اند : اذا لم يكن في الصلوة نسيان ، وفي المال خسران ، وفي اللسان طغيان ، فهو ائس بين الخلان و مذهب راست و دین پسندیده و اختیار علمای اهل سنت و دیانت طریق اصحاب حدیث است چنانکه بیان کردیم .

قوله : « ذلكم فسق » - ای خروج عن الحلال الى الحرام ، و خروج من طاعة الله و ورکوب لمعصيته ، و هو حرام لأن الاضرار لا تبين شيئاً والله سبحانه علام الغيوب لا الاضرار و النجوم . روی عن ابي الدرداء : قال رسول الله (ص) . من تلهن او استقسم او تظلم طيرة ترويه عن سفره لم ينظر الى الدرجات العلى من الجنة يوم القيامة .

« اليوم يش الذين كفروا من دينكم » - این آیت بعد از فتح مکه آمد . مگوید . کافران اکنون نومید گشتند از باز گشت شما از دین اسلام ، و این از بهر آن گفت که کافران مسلمانان را پیش از آن رنج مینمودند و فتنه میکردند تا از دین اسلام باز گردند . مگوید : اکنون که اسلام فراح گشت ، و مسلمانان انبوه گشتند ، و کار آنان بالا گرفت ایشان نومید شدند از فتنه کردن مسلمانان « فلا تحشوه و احشوبی » - شما که مسلمانانید در متابعت دین محمد و در نصرت کردن وی از مشرکان منرسید بلکه از من ترسید که خداوندم ، و ایمن باشید که بر دین اسلام پس ازین هیچ دین غالب نبود : « لیظهره

علی الدین کله ولو کره المشر کون .»

«الیوم اکملت لکم دینکم»- این آیت روز آدینه فرو آمد، روز عرفه بعد از نماز دیگر **مصطفی (ص)** در حجة الوداع در شهر سنه عشره بر موقفا ایستاده بر ناقه عضبا (۱) . طارق بن شهاب گفت : مردی جهود فرا عمر خطاب گفت : شما آیتی میخوانید در کتاب خویش، که اگر آن آیت بما فرو آمدی، آن روز که فرو آمدی ما را عیدی عظیم بودی. عمر گفت: کدام است؟ گفت : «الیوم اکملت لکم دینکم» عمر گفت : من دانم که این آیت کدام روز بر چه جایگاه فرو آمد . روز جمعه فرو آمد روز عرفه ، و ما که یاران بودیم با رسول خدا بعرفات ایستاده بودیم ، و حمد الله این هر دو روز ما را عید است و تاقیامت مسلمانان را عید خواهد بود . هرون بن عنتره روایت کرد از پدر خویش ، گفت : آن روز که این آیت فرو آمد **عمر خطاب** بگریست رسول خدا گفت: یا عمر حرامگری؟ گفت : یا رسول الله ! از آن می گریم که مادر دین خویش تا امروز بر زیادت بودیم ، اکنون آیت آمد که دین سپری گشت و تمام شد ، و بعد از کمال جز نقصان نبود . رسول خدا گفت: «صدقت یا عمر» ، پس از آن رسول خدا هشتاد و یک روز نریست .

ابن عباس گفت: رسول خدا در حجة الوداع آنگه که براه در بود ، این آیت بوی فرو آمد : « یستفتو بک قل الله یفتکم فی الکلاله » ، و این آیت را ای صفا نام کردند پس چون در مکه شد این آیت فرو آمد که « الیوم یس الذین کفروا من دینکم » ، پس چون در عرفات بایستاد دست بدعا برداشته این آیت فرو آمد که: « الیوم اکملت لکم دینکم » معنی آنست که امروز آن روز است که دین شما تمام کردم ، احکام دین و شرایع اسلام بسر بردم . فرائض و سنن ، حلال و حرام پیدا کردم ، که پس ازین هیچ آیت حلال و حرام حدود و فرائض و احکام از آسمان فرو نیامد .

روایت کرده اند از **عایشه** که معراج رسول (ص) پیش از هجرت بود به حده

۱- شیخ طبرسی در تفسیر مجمع البیان نقل میکند که این آیه پس از نصب علی (ع) بامامت از طرف حضرت رسول در روز عید رحیم نازل شد و پس از نزول آیه بیغمر فرمود: « الله اکبر علی اکمال الدین و امام العمة و رضا الرب بر سالتی و ولایه علی بن ابی طالب من بعدی... ».

ماه ، و نماز پنجگانه شب معراج فریضه گردانیدند ، و پیش از آن چهار رکعت پیش نبود: دو بامداد و دو شبانگاه ، وقتی معین بر آن نهاده ، پس از هجرت به مدینه زکوة واجب کردند ، و روزه ماه رمضان بعد از هجرت اندر سال دوم واجب کردند اندر شعبان ، و فریضه حج در سنه تسع بود ، و فیه اختلاف العلماء ، و غسل جنابت همچنین . پس چون رسول خدا حجة الوداع کرد ، این آیت فرو آمد: «الیوم اکملت لکم دینکم» ، و پس از آن حلال و حرام نیامد . و گفته اند : کمال دین آنست که رب العالمین هر چه پیغامبران و امم پیشینه را داد از علم حکمت ، آن همه این امت را داد ، و برایشان بیفزود ، و شرایع انبیا منسوخ کرد ، و شریعت این امت تا بقیامت پیوندد ، و فسخ و تغییر در آن نشود ، و این امت بهمه انبیاء بگرویدند ، و تصدیق کردند ، و تفریق میان ایشان نیفکندند ، چنانکه دیگران کردند ، و حسنات این امت مضاعف گردانیدند ، و در ثواب بیفزودند که بادیگرام نکردند. اینست معنی کمال دین که در آیت گفت ابو حفص حداد گفته :

کمال دین در دو چیز است : در معرفت خدا و در اتباع سنت مصطفی (ص) .

«و اتممت علیکم نعمتی» - میگوید : نعمت خود بر شما تمام کردم ، و وعده که کرده بودم از فتح مکه و قهر کفار و نصرت بردشمن ، وفا کردم ، و سر مردم . ازین پس مشرکان را نیست که باشما حج کنند ، «الا یحج بعد العام مشرک ، ولا یطوفن بالبيت عریین» و گفته اند: کمال دین و تمامی نعمت آنست که : حج کردن آنروز که این آیت آمد باروز عرفه افتاده بود ، حکم بمحل خود رسیده ، و فریضه بوقت خود بازگشته ، همچون آنروز که رب العزة آسمان و زمین آفرید ، و نسیء که کافران نهادند باطل کرد . و خبر درست است که مصطفی (ص) آنروز گفت: «ان الزمان قد استدار کهیئة یوم خلق السموات والارض . السنة افساء شهرآ ، منها اربعة حرم ، ثلاثة متوالیات : ذوالقعدة و ذوالحجة و المحرم ، و رجب ، شهر مضر الذی بین جمادی و شعبان» .

«و رضیت لکم الاسلام دیناً» - ای اخترت لکم الاسلام، فلیس دین ارضی عندالله عزوجل من الاسلام، يقول الله عزوجل: «ومن یتغ غیر الاسلام دیناً فلن یقبل منه» .

میگوید: آن دین که شما را پسندیدم و شما را بدان فرودم اسلام است، و اصل آن پنج چیز است، چنانکه مصطفی (ص) گفت: «بنی الاسلام علی خمس: شهادة أن لا اله الا الله، وأن محمداً رسول الله، و اقام الصلوة و ایتاء الزکوة والحج و صوم رمضان» .

روی عمر بن الخطاب، قال: «بینما نحن عند رسول الله (ص) ازطاع علینا رجل شدید بیاض الثیاب، شدید سوداء الشعر، لا یری علیه اثر السفر ولا یعرفه منا احد، حتی جلس الی النبی (ص) وأسند ركبتيه الی ركبتيه، و وضع یده علی فخذیه، فقال یا محمد اخبرنی عن الايمان، فقال: «الايمان ان تؤمن بالله و ملائکته و کتبه و رسله و الیوم الآخر، تؤمن بالقدر خیر و شره» ، فقال: صدقت فأخبرنی عن الاسلام. قال: «الاسلام أن تشهد أن لا اله الا الله، وأن محمداً رسول الله، و تقیم الصلوة و تؤتی الزکوة، و تصوم رمضان، و تحج البيت ان استطعت الیه سبیلاً» قال: صدقت، فأخبرنی عن الاحسان. قال: «الاحسان ان تعبد الله كأنک تراه، فان لم تکن تراه فانه یراک» . قال: فأخبرنی عن الساعة. قال: «ما المسؤول عنها بأعلم من السائل» . قال: فأخبرنی عن اماراتها. قال: «ان تلد الامة ربّتها، و أن ترى الحفاة العراة الصم البکم ملوک الارض» . قال: نم انطلق، فلبثت ملأً، ثم قال لی: «یا عمر أتدری من السائل؟» قلت: الله ورسوله اعلم. قال: «فانه جبرئیل اتاکم یعلمکم دینکم»

«فمن اضطر فی مخمصة» - این سخن راجع است با اول آیت، چون محرمات یاد کرده بود، و گفته که: «ذلکم فسق»، بر عقب آن گفت: «فمن اضطر فی مخمصة». اگر کسی با اضطرار و بیچارگی بجائی رسد که از گرسنگی بیم جان بود، او را رخصت است که مردار خورد، باین شرط که گفت «غیر متجانف لاتم». همانست که جای دیگر گفت: «غیر باغ و لاعاد»، بشرط آنکه قدر ضرورت خورد، و بیش از کفایت و بیش از سد رمق

نخورد و نهد ، و اگر سگ یابد و مردار یابد ، سگ نخورد مردار خورد ، اگر سگ مرده یابد و جانور دیگر مرده یابد ، سگ نخورد و آنرا خورد ، و اگر سگ یابد و خوک یابد ، سگ خورد و خوک نخورد ، و اگر مردم مرده یابد و جزایز مردم یابد ، مرده مردم نخورد حرمت را ، و گفته اند : « غیر متجانف لائم » ای غیر متعرض لمعصية ، و هو أن يكون عاصياً بسفره ، اویاً کل فوق الشبع .

آنکه گفت : « فان الله غفور رحيم » - اینجا مضمر است ، یعنی : فأكل فان الله غفور يغفر له ما اكل مما حرم عليه ، رحيم باولیائه حیث رخص لهم . ختم آیت بر حمت و مغفرت از آن کرد که آخر این مضطر حرام خورده است اگر چه بعدر خورده است ، پس بحقیقت نه حلال خوار است اما معذور است و نزدیک الله مغفور است .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « سَمِ اللَّهُ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ » - اسم جلیل ، جلاله کبریاؤه ، کبریاؤه سناؤه ، ومجده عزه ، و کونه ذاته ، ازله انده ، وقدمه سرمده . عظیم فی مآکوته ، ملک فی جبروته ، مهیمن صمدی الذات ، متوحد سرمدی الصفات :

ملك في السماء به افتخاری عزیز القدر لیس له خفاء

نام خداوندی که بهیچ چیز و هیچ کس ننماید ، بهیچ کار بهیچ وقت درنماید . دشمن بروراست و دوست نواز ، عیب پوش است و کار ساز . یاد او آئین زبان ، و دیدار او زندگی جان ، ویافت او سرور حاودان بادشاه است بی سباه ، واستوار است بی گواه ، از نهان آگاه ، ومضطر را پناه . خداوندی که بعلم نزدیک است ، و از وهم دور ، حوینده او لشده باجاست ، ویافت او رستاخیز بی صور ، پس نه جوینده مغبون است و نه مزدور معذور . حوینده در گرداب حسرت و یاورنده حبران در موج نور ، همی گویند از سر حریت زبان دهشت :

قد تحبرت فيك خذ يدي يا دليلا لمن تحبر فيكا .

پیر طریقت گفت: الهی! همه از حیرت بفریادند، و من بحیرت شادم ، یك لیك در همه ناکامی بر خود بگشادم . درینا روز گاری که نمیدانستم که لطف ترا دریازم (۱). الهی! در آتش حیرت آویختم چون پروانه در چراغ ، نه جان رنج تپش دیده ، نه دل الم داغ . الهی! در سر آب دارم در دل آتش ، در باطن ناز دارم در ظاهر خواهش. در دریائی نشستم که آنرا کران نیست ، بجان من دردی است که آنرا درمان نیست ، دیده من بر چیزی آمد که وصف آنرا زبان نیست :

خصمان گویند که این سخن زیبا نیست خورشید نه مجرم از کسی بینا نیست.
«یا ایها الذین آمنوا . . .» - روایت کنند از جعفر بن محمد (ع) که درین کلمات چهار خصلت است که رب العالمین امت را بدان گرامی کرده ، و ایشان را بدان نواخته : یکی آنکه نداشت ، دیگر کنایت ، سوم اشارت ، چهارم شهادت . یا ای نداشت ، ها کنایت ، الذین اشارت ، آمنوا شهادت . ندا کرامتست ، و کنایت از رحمت ، و اشارت بمحبت ، و شهادت بمعرفت : «ناداهم قبل ان ابداهم ، و سماهم قبل ان رآهم» . در کتم عدم بودند که ایشان را ندا گرامی کرد، در دایره وجود نبامده بودند که بنام نیکو خواند : «سماکم المسلمین من قبل» ، عیب میدید و با عیب میپسندید . جرم میدید و با جرم میخرید . با کان عالم علوی را میدید ، و آلودگان عالم سفلی را میگزید، که «ان الذین یحبون الی من زجل المسبحین» .

مثال کار آدمی بر درگاه بی نیازی با عنایت ازلی، کار آن کودک است که مادر او را جامه نود وخت ، گفت هان و هان ای کودک! تا این لباس آرایش از آرایش نگه داری . کودک از خانه بدر آمد ، با کودکان بیازی مشغول شد ، جامه آلوده کرد، و با جامه آلوده قصد خانه کرد،

و بگوشه‌ای باز میشد در مانده و حیران، همی گفت مادر را که مرا خواب مباد مادر دانست که کودک را ترس عتاب مادر است، گفت: ای جان مادر! بیا که ما ترا بدر آنکه فرستادیم که آب و صابون بدست بنهادیم، که ما دانستیم که از تو چه آید. حال آدمی همین است چون آن نقطه دولت و صفی مملکت را از کتم عدم بحیز وجود آوردند، فریاد از جان پاکان و مقدسان بر آمد، و تیرهای انکار در عالم جعلیت میکشیدند که: «انجعل فنها من یفسد فها»؟ قومی را می آفرینی که لباس «الیوم اکملت لکم دینکم» بدود معصیت و غبار شرک سیاه کنند! و پرده حرمت از جمال چهره ایمان بردارند! خطاب آمد که: آری آنچه تعبیه صدف این اسرار است ما دانسم، «کر منا بنی آدم»، ایشان عزیز کردگان الطاف عزت آمدند، ما ایشان را بلباس عصمت و طیلان امانت بعالم آلائش وقتی فرستادیم که آب مغفرت با صابون رحمت بدست نهاده بودیم.

«یا ایها الذین آمنوا» - یا من دخلوا فی امانی، و ما وصلتم الی امانی الا بسابق احیانی، یا من خصصتهم ببری و مشاهدتی، لانکونوا کمن اعمیتهم عن مشاهدتی و مطالعة بری! بندگان را بندها کرامت بر خواند، آنکه فرمان داد که: «اوفوا بالعقود» بوفای پیمان باز آید، و عقدی که بستید و عهدی که کردید بر سر آن عهد باشید. بنده من! برابر تو دو پیمانست: یکی اجابت ربوبیت ما، دیگر تحمل امانت ما. در اجابت ربوبیت مخالفت مکن. در تحمل امانت خیانت مکن. اکنون که بخدائی ما اقرار دادی، کارم دیگری حواله مکن و در حلال و حرام اشارت جز فرا شریعت مکن.

«احلت لکم بهیمة الانعام» - حیوانات بعضی حلال است و بعضی حرام. بعضی کشتن آن رواست و آنرا جرمی نه، بعضی کشتن آن نه رواست و طاعتی در میان نه، تابدانی که صنع او را علت نه، و حکم او را مرد نه، و دریافت آن بعقل راه نه

«ان الله یحکم ما یرید» - حکم کند چنانکه خود خواهد، و آن خواهد که خود

بداند . نه کس را بر علم وی اطلاع ، نه بر خواست وی اعتراض ، نه از حکم وی اعتراض :
شهریست بزرگ و من بدو درمیرم .

تا خود زنم و خود کشم و خود گیرم .

وفی بعض الكتب: «عبدی یرید وأرید، ولا یكون الا مارید . فان رضیت بما ارید
کفیتک ماترید، وان لم ترض بما ارید اتعبتک فیما ترید، ثم لا یكون الا ما یرید»، وفی معناه
انشدوا :

سیکون الذی قضی	سخط العبد ام رضی
فدع الهم یافتی	کل هم سنقضی .

« یا ایها الذین آمنوا لاتحلوا شعائر الله » - معالم شریعت است ، و محاسن طریقت ،
و امارات حقیقت ، و دلالات قدرت و حکمت . میگوید : هر چه نشان ما دارد حرمت
دارید ، و بتعظیم در آن نگرید ، و بفرمانبرداری پیش شوید ، تا بر خوردار گردید .

« و اذا حللتم فاصطادوا » - اشارتست که بنده همیشه در تحت امر حق ماننواند بود ،
پیوسته بار وجود ما بتواند کشید . ساعتی در اداء حق ربوبیت ، ساعتی در استجلاب حظ
عبودیت . وقتی چنین ، وقتی حنان ، تا بنده با ساید و زندگی کند همان این و آن ، از اینجا
گفت مصطفی (ص) : « حب الی من دنیا کم بلاب : الطب والنساء و قرة عینی فی الصلوة » .
پیر طریقت گفت : الهی ! چون از یافت تو سخن گویند ، از علم خویش
بگریزم ، بر زهره خویش بترسم ، در غفلت (۱) آویزم ، نه در شک باشم اما خویشتن در غلطی
افکنم ، تا دمی بر زنم .

« و تعاونوا علی البر والتقوی » - میگوید : در بر و تقوی همه دست یکی دارید . هم
دست و هم روی باشید (۲) و هر جای که مسلمانان در امر و نهی و در بر و تقوی جمع آیند ، خود را

درمیان جمع و جماعت افکنید ، تا بر حمت حق توانگر شوید . مصطفی (ص) گفت : « الجماعة رحمة ، و یدالله علی الجماعة » . عبدالله مبارک گفت : بمشعر حرام رسیدم ، خوابی عظیم بر من غالب شد ، فریشته ای را دیدم که گفت : ای عبدالله سیصد هزار خلق در موسم اند ، و حج يك كس پذیرفتند . گفتا بردلم صعب آمد این سخن . دلتنگ و اندوهگن شدم . هاتفی آواز داد که : ای عبدالله دلتنگ مشو که دیگران را جمله بطفیل وی بیامرزیدند تا بداننی که برکت جمع عظیم است ، آخر يك صاحب دولت بر آید در میان جمع که کیمیا (۱) هدایت بود ، همرا برنگ خود کند .

« و تعاونوا علی البرّ و التقوی » - همرا بر بر و تقوی میفرماید ، اما قومی را راه اثم و عدوان در پیش می نهد ، و از بر و تقوی بر میگردد ، کار نه آن دارد که بر خواند ، کار آن دارد که کرا در گذارد ، و کرا پسندد . مقبولان حضرت دیگرانند ، و مطرودان قطیعت دیگر . بار دادگان « ادخلوها بسلام » دیگرند ، و محرومان « اخسثوا فیها » دیگر . میگوید جل جلاله : « انا لله لا اله الا انا . خلقت الخیر و قدرته ، فطومی لمن خلقته للخیر ، واجريت الشر علی یدیه » . « و تعاونوا علی البرّ و التقوی » - گفتداند که : بر اینجا موافقت شرع است در ابدنجات عقبی ، و تقوی مخالفت نفس است در طلب رضای مولی ، و انهم مخالفت شرع است در طلب حطام دنیا ، و عدوان موافقت نفس است در معصیت مولی . گفتداند : معاونت بر بر و تقوی آنست که خود بر جاده دین بر استقامت روی ، و سیرت بر طریقت پسندیده داری ، تا دیگران بر تو اقتدا کنند ، و بر سنن صواب بر اتباع تو راست روند ، و معاونت بر اثم و عدوان آنست که راه کثر گیری ، و سنت بد نهی ، تا دیگران بر راه تو روند ، و خلق بد گیرند . اینست که مصطفی (ص) گفت : « من سن سنة حسنة فله اجرها و اجر من عمل بها الی يوم القيامة ، و من سن سنة سيئة فعليه وزرها و وزر من عمل بها الی يوم القيامة » .

« حرمت علیکم المیته » - مردار اگرچه خبیث است و محرم، آخر بوقت اضطرار قدری از آن مباح است، و از مردارها یکی گوشت برادر مسلمان است که بوجه غیبت خورند، بهیچ حال آنرا رخصت نیست لا اضطراراً ولا اختیاراً. پس این مردار از آن صعب‌تر، و تحریم این از آن عظیم‌تر، يقول الله تبارک و تعالی: « لا یغتب بعضکم بعضاً ایحب احدکم ان یا کل لحم اخیه مبتأ فکرموه ». و گفته‌اند حیوانی که مأکول اللحم بود ویرا دو حالست: یکی آنکه چون بشرط شریعت کشته شود پاک بود، گرفتن آن مباح، و خوردن آن حلال، و چون خود بمیرد پلید باشد، و خوردن آن حرام. از روی اشارت میگوید: این نفس آدمی چون بشمشیر مجاهدت بر طریق ریاضت بروفق شریعت کشته شود، یعنی که مقهور دین و مأمور شرع گردد، و زیر بار طاعت معبد و مذل شود، آن نفس که برین ضعف باشد پاک بود، قرب او مباح است، و صحبت او حلال، دیدار او روح دل، صحبت او شادی جان، و هر آن نفس که در ظلمت غفلت خویش بمیرد تا در کار دین ویرا حس نماید، و در حدود شرع کوشش نکند، این نفس بمنزلت آن مردار است که جرم او پلید و قرب او حرام.

« والمنخنقة والموقوذة والمتردية والنطيحة » - در تحت هر کلمه‌ای این کلمات اشارتی است بر ذوق جوانمردان طریقت، و بر مذهب سالکان راه حقیقت: « منخنقه » اشارتست بکسی که خود را در بند آرزوها کند، و سلاسل حرص بردست و پای خویش نهد، و رسن طمع در گردن خویش افکند، تا کشته حرص و شهوت شود حرامست بر سالکان و مریدان، راه این چنین کس رفتن، و متابعت چنین کس کردن. و « موقوذة » اشارتست بآنکس که در حبس هوا و أسر شیطان بماند، کوفته هوا جس نفس و وساوس شیطان گردد، تا دل وی در آن زخم و حبس بمیرد، مردار طریقت گردد، و صحبت وی حرام شود و « متردیه » اشارتست بآنکس که دروادی تفرقت افتد، و هلاک شود، و راه حقیقت گم کند. و « نطیحه »

اشارتست بآنکس که بامثال و اشکال خویش از بهر دنیا مردار منازعت کند، و سرو زند تا خصم وی چیره شود، و زیر زخم مردار خوار مردار گردد. و «ما اكل السبع» آنست که طلاب دنیا سرفرا آن کنند، آن مردار است و جوینده آن همچون سگ، مردار بیجز سگ نخورد.

وماهی الاجیفة مستحیلة علیها کلاب همتهن اجتذابیها.

آنکه گفت: «الاما ذکیتم» در شرع ظاهر میگوید: ازین محرمات که یاد کردیم هرچه ذکاة شرعی در آن حاصل شود، و شرع آنرا مباح گرداند مباح است و خوردن آن آن حلال، همچنین در راه طریقت هرچه زاد راه آخرت بود و ضرورت معاش بود ازمتاع دنیوی، گرفتن و داشتن آن در دین رواست، و طلب آن مباح، و زاد راه دین از راه دین است. يقول الله تعالى: «وتزودوا فان خبر الزاد التقوى».

«وما ذبح علی النصب» هرچه بر هوای طمع کنند نه بر وفق شرع، ذبح علی النصب آنست، و هواء نفس معبود خود ساختن و بر مراد آن رفتن نه کار دینداران است و نه حال مؤمنان. يقول الله تعالى و تقدس: «افرايت من اتخذ الهه هواه».

«وان تستقسموا بالازلام ذلکم فسق» هر معاملتی و مصاحبتی که نه بر اذن شرع و موافقت دین رود، و مقصود در آن تحصیل دنیا و مراد نفس بود، آن عین قمار است، صورت آن مکرو خداع، و حاصل آن فسق و فساد، و سرانجام آن عقوبت و عذاب.

«البوم ا کملت لکم دینکم» الآية - جعفر بن محمد (ع) گفت: «اليوم» اشارتست بآن روز که مصطفی (ص) را بخلق فرستادند و تاج رسالت بر فرق نبوت وی نهادند، و شادروان شرع او گرد عالم در کشیدند، و بساط رحمت بگسترانیدند. و دود شرک باطی ادبار خود شده، و رسوم و آثار کفر مندرس و مضمحل گشته، و از چهار گوشه عالم آواز کوس دولت محمد عربی علیه افضل الصلوات برآمده که: «وقل جاء الحق وزهق الباطل»:

صلی الاله علی ابن آمنة الذی جاءت به سبط البنان کریمما

قل للذى یرجو شفاعة احمد صلوا علیه و سلموا تسليماً
ای منظر تو نظاره گاه همگان پیش تو در افتاده راه همگان
ای زهره شهرها و ماه همگان حسن تو یرد آب و جام همگان

هنوز شب بشریت را وجود نبود که آفتاب نبوت او در سماء سمو خود استوار داشت
که : « کنت نبیاً و آدم بین الماء و الطین » . ای مهتر! جمال بنمای تا همه وجود آفتاب
شود. یا سید صدف رحمت بگشا ، تا این مفلسان کنار پر از جوهر کنند :

آن روی چرا به بت پرستان نبری جلوه نکنی کفر ز دلشان نبری
یا سید! جمال مجبولى توجز در ادراج « لعمرک » یاد نکنیم . قبله اولین و آخرین
جز حلقه چاکران تو نسازیم. ای سید! اگر آن آفتاب که در دل تو است اراده باز دهیم ،
نه در روم چلیپا ماند نه در عالم کفر و زنار :

رحمتی کن بر دل خلق و برون آی از حجاب تا شود کوتاه ز هفتاد دو ملت داوری .
« وأتممت علیکم نعمتی » - این خطاب با صحابه مصطفی است ، میگوید : اتممت
علیکم نعمتی ، بأن خصصتکم بین عبادى بمشاهدته صلى الله علیه وسلم ، وجعلتکم حجة
لمن بعدکم من الأمم الی یوم القيامة . و گفته اند که : « الیوم اکملت لکم دینکم » اشارتست
بروز اول در عهد ازل ، میگوید : در ازل این دین بر شما تمام کردم ، و کار شما بساختم ،
و شما را بداغ خود گرفتم ، نه چیزی است که نو ساختم ، که دیر است تا پر داختم ، اما
امروز تمام کردم ، که دانسته خود بر شما اظهار کردم ، و کرده خود وانمودم . « وأتممت
علیکم نعمتی » - و تمامی کار آنست که فردا در حظیره قدس رضاء خود ترا کرامت کنم .
« و رضیت لکم الاسلام دیناً » - و شایسته وصال حضرت خود گردانم ، و همسایگی خود
پسندم ، و نیز در نواخت ببغزایم ، و گویم : « عبدی ! رضیت بک جاراً فهل رضیت لی جاراً ؟ »
و گفته اند : کمال دین تحقیق معرفتست در هدایت حال ، و اتمام نعمت تحصیل مغفرت است

در نهایت کار، منت مینهد بر مؤمنان که من باول معرفت دهم، و بآخر پیامرزم، و این خطاب با جماعت مؤمنان است، و شك نیست در مغفرت جماعت مؤمنان، اگر شك است در آحاد و افراد است که بر ایمان بماتند یا نمانند، اما بر جمله مؤمنان آمرزیده اند. گفته اند: این اسلام پسندیده الله است، و «رضت لكم الاسلام دیناً» بوی اشارت است بر مثال سرائی است که راه گذر آن بر چهار درگاه است، و از پس آن درگاهها چهار قنطره است، و پس آن قنطره درجات و مراتب است، تدریجاً و قنطره ها باز نبرند بدرجات و مراتب نرسند. اول درگاهی که بر راه گذر آنست اداء فرایض است. دوم اجتناب محارم. سیوم تکیه کردن بر ضمان الله در کار روزی. چهارم صبر کردن بر بلاها و رنجها. چون بدین درگاهها گذشتی قنطره ها پیش آید: اول قنطره رضا، بحکم الله رضا دادن و آنرا کردن نهادن، و از راه اعتراض برخاستن. دوم قنطره توکل است، بر خدا اعتماد داشتن و او را پناه و پشت خود گرفتن و وکیل خود شناختن. سیوم قنطره شکر است، نعمت الله بر خود بشناختن، و آن نعمت در طاعت وی بکار بردن. چهارم قنطره اخلاص است در اعمال، هم در شهادت، هم در خدمت و هم در معرفت. شهادت در اسلام و خدمت در ایمان و معرفت در حقیقت. چون قنطره ها باز نبردی از آن پس درجات است و مراتب، هر کس را چنانکه سزا است، و چنانکه الله او را خواست. اینست که رب العزّة گفت: «لهم درجات عند ربهم و مغفرة و رزق کریم».

۲- النوبة الاولى

قوله تعالى: «يسئلونك» میپرسند ترا، «ماذا احلّ لهم» که چه چیز ایشان را حلال و گشاده کردند از صید، قل [ای رسول من] بگوی: «احلّ لكم الطيبات» حلال کردند شما را پاکها [و کشتهها از بهیمة انعام]، «و ما علمتم» و خوردن صید آن

سبع که صید کردن در وی آموخته‌اید، « **من الجوارح** » ازین ددان و پرندگان شکاری، « **مکلبین** » در آن حال که می‌درآموزید و آموخته فرا صید می‌گذارید، « **تعلمونهنّ** » در آن ددان می‌آموزید، « **مما علمکم الله** » از آنچه الله در شما آموخت، « **فکلوا مما امسکن علیکم** » می‌خورید از آنچه شما را صید کنند [و از آن نخورند]، « **واذکروا اسم الله علیه** » و خدایرانم برید چون آنرا فرا صید گذارید، « **واتقوا الله** » و از خشم و عذاب خدای پرهیزید، « **ان الله سریع الحساب** (۴) » الله آسان توان است زود شمار. « **الیوم احلّ لکم الطّیّبات** » امروز حلال کردند شما را این پاکها از بهیمه انعام، « **و طعام الذّین اوتوا الكتاب** » کشته و صید اهل کتاب، « **حلّ لکم** » شما را حلال است، « **و طعامکم** » و کشته و صید شما، « **حلّ لهم** » ایشانرا حلال است، « **والمحصنات من المؤمنات** » و داشتگان و کوشیدگان از زنان گرویدگان [شما را حلال اند و پاک]، « **والمحصنات من الذّین اوتوا الكتاب من قبلکم** » و آزاد زنان اهل کتاب تورات و انجیل، « **اذا آتیتموهنّ** » آنکه که ایشان را دهید « **اجورهنّ** » کاوینهای ایشان، « **محصنین** » پاکان در عقد نکاح و خویشان داران، « **غیر مسافحین** » نه زانیان و پلیدکاران، « **ولا متخذی اخدان** » و نه دوست گیرندگان، « **و من یکفر بالایمان** » و هر که بایمان کافر شود، « **فقد حبط عمله** » بدرستی که کردار وی تباه گشت و نیست شد، « **و هو فی الآخرة من الخاسرین** (۵) » و او در آن جهنمان از زیانکاران است

« **یا ایّها الذّین امنوا** » ای ایشان که بگرویدند، « **اذا قمتم الی الصلوة** » خون از خواب بر نماز خیزید [خوابی که چشم و دل پر کند]، « **فاغسلوا وجوهکم** » رویهای خود بشوئید، « **و ایدیکم** » و دو دست خویش، « **الی المرافق** » تا هر دو

وارن (۱)، « وامسحوا برؤوسکم » و سرهای خویش را مسح کنید، « و ارجلکم » و دو پای خویش [بشوئید]، « الی الکعبین » تا هر دو بژول (۲). « وان کنتم جنباً » و اگر جنابت رسیده باشید (۳)، « فاطهروا » غسل کنید، « وان کنتم مرضی » و اگر بیماران باشید (۳)، « اوعلی سفر » یا در سفر باشید (۳)، « او جاء احد منکم من الغائط » یا یکی از شما از غایط می آید، « اولمستم النساء » یا زنان را پاسید، « فلم تجدوا ماء » و آبی نیابید، « فتميموا » آهنگ کنید، « صعيداً طيباً » زمینی و خاکی پاک را، « فامسحوا بوجوهکم وایدیکم » و رویهای خویش و دستهای خویش پیاسید، « منه » از آن خاک [پاک آزاد]، « ما یرید الله » نمیخواهد خدای، « لیجعل علیکم من حرج » که بر شما تنگی نهد، « ولكن یرید لیطهركم » لکن میخواهد که شما را پاک کند، « ولیتم نعمته علیکم » و نعمت طاعت بر شما تمام کند، « لعلکم تشکرون (۶) » تا مگر آزادی کنید.

النوبة الثانية

قوله تعالى: « یسئلونک ماذا احل لهم » الآية - ابورافع روایت کند که جبرئیل (ع) فرو آمد، بر در سرای بیغامبر (ع) بایستاد و دستوری خواست تا در شود. رسول (ع) او را دستوری داد. جبرئیل همچنان ایستاده بود، و توقف هم نکرد، تا رسول بیرون آمد، و گفت: یا جبرئیل ترا دستوری دادیم، چرا در نمائی؟ جبرئیل گفت: در این خانه سگ چاهای است، و ما که فرشتگان ایم در هیچ خانه نرویم که در آن سگ باشد

۱- وارن به وزن قارن آرج را گویند که بندگاه ساعد و بازو است و عربی مرفوع خوانند (برهان قاطع). ۲- ژول بضم اول، بروزن و معنی بحول است که استخوان شتالگ باشد، و بناری کعب خوانند (برهان قاطع). ۳- نسخة الف: بید.

یا صورتگری، وبهذا روی علی بن ابی طالب (ع) أن النبی (ص) قال: «الملائكة لا تدخل بیتاً فيه صورة ولا کلب ولا جنب». وروی ابوهریره قال: قال رسول الله (ص): «اتاني جبرئیل (ع) فقال ایتک البارحة فلم يمنعني ان اكون دخلت الا انه كان علی الباب تماثيل، وكان فی البيت قرامستر فيه تماثيل، وكان فی البيت کلب، فمر برأس التمثال الذي علی باب البيت فقطع فیصير کهیئة الشجرة، ومر بالستر فقطع فیجعل وسادتين توطئان، و مر بالکلب فیخرج»، ففعل رسول الله (ص).

بورافع میگوید: چون جبرئیل این سخن بگفت، رسول خدا بمن فرمود که در خانهای مدینه بگرد، و هر جا که سگ بینی بکش. گفتا: سگانرا چندانکه یافتم کشتم. رسول خدا حرام کرد داشتن آن و فروختن وبهای آنستدن، و ذلك فیما روی ابوهریره، قال: قال رسول الله (ص): «لا یحل» نمن الکلب، ولاحلوان الکاهن، ولامهرالبغی». و روی جابر، قال: «امرنا رسول الله (ص) بقتل الکلاب حتی أن المرأة تقدم من البادية بکلبها، فتقتله». پس جماعتی آمدند وچنان نمودند که ایشان را بسگان حاجت است، از بهر صید و زرع و ماشیه، و بتعریض گفتند: ماذا یحل لنا من هذه الأمة التي تقتلها؟ رسول خدا ایشان را جواب نداد، انتظار وحی همی کرد، تا جبرئیل فرو آمد و این آیت آورد: «یسئلونک ماذا احل لهم». پس رسول خدا دستوری داد داشتن بعضی سگان را تا مردم انتفاع بدان همی گیرند، و دونوع از آن بقتل مخصوص کرد یکی کلب عقور، دیگر سیاه همرنگ (۱)، و ذلك فی قول (ص): «اقتلوا منها کل اسود بهیم»، وقال: «علیکم بالأسود البهیم ذی المقطنین، فانه شيطان» اکنون سگ داشتن از بهر زرع و صید و ماشیه رواست و بیرون از آن نه رواست، لقول النبی (ص): «من اتخذ کلباً الا کلب ماشیه او صید او زرع انتقص من احره کل يوم قیراط». وقال (ص): «ما من اهل بت یرتبطون کلباً الا انتقص

من عملهم کل يوم قیراط الا کلب صید او کلب حرث او کلب غنم .

« یسئلونک ماذا احل لهم » - سعید جبیر گفت : این آیت در شأن عدی بن حاتم وزید بن المهلهل آمد، که گفتند : یا رسول الله انا نصید بالکلاب والبزاة ، فمنه ما ندرك ذکوة ، ومنه ما یقتل ، فلاندرک ذکوة ، وقد حرّم الله المیتة ، فماذی یحل لنا ؟ گفتند : یا رسول الله ! پیوسته شکار کنیم سگان و بازان ، و صیدی که در افتد ، باشد که زنده یابیم و بدست خویش چنانکه شرع فرموده کشیم ، و باشد که کشته یابیم ، و بذکوة نرسد ، و معلوم آنست که رب العزّة مردار حرام کرده ، اکنون حلال از آن کدام است ، و حرام کدام ؟ رب العالمین بجواب ایشان این آیت فرستاد :

« یسئلونک ماذا احل لهم قل احل لکم الطیبات » - ای رسول من ! ایشان را جواب ده که هر چه طیبات است شما را حلال است ، و طیبات آنست که تحریم آن در کتاب و سنت نیامده است ، و عرب آنرا پاک دارد هر چه بعرف و عادت عرب پاک است ، و عرب آنرا خورند از طیبات است . و هر چه بعرف و عادت ایشان پاک نیست و نخورند از خبائث است ، و رب العزّه میگوید : « ویحل لهم الطیبات و یحرم علیکم الخبائث » شتر و گاو و گوسفند و خرگور و اسب و آهو و گاو دشتی و خرگوش و روباه و کفتار و سوسمار ، که عرب خورند ، و ربوع و قنقد و چرز (۱) و مانخ ، این همد از طسات است که عرب آنرا صید کنند و خورند ، و نصوص بدان آمده است .

« وما علمتم من الجوارح » - یعنی : و صید ما علمتم من الجوارح ، هر چه صید کند از ددان و پرندگان ، آن را جوارح گویند یعنی کواسب ، و جوارح آدمی از آن نام

۱ - برده ایست که او را بچرخ و باز و امثال آن شکار کند ، و عربی حماری گویند و ترکان توغدیری (برهان فاطم) .

کردند که کوا سب وی اند ، « اجتروا السيئات » ای اکتسبوها ، « و يعلم ما جرحتم بالنهار » ای اکتسبتم . « مکلبین » - علی الخصوص سگ داران اند که بسگ صید کنند ، و مراد باین جمله شکار یابند ، لکن سگ بد کر مخصوص کرد که این عام تراست ، و صید بسگ بیشتر کنند.

« تعلمونهن » - یعنی تؤدبونهن لطلب الصيد ، آن شکاری باید که آهوخته باشد چنانکه صید که گیرد نگه دارد صیاد را ، و از آن نخورد ، کشته یازنده ، و خون صیاد آنرا فرا صید کند فرا شود ، و چون برخواند اجابت کند ، و خون باز خواند باز ایستد. روی عدی بن حاتم قال : قال لی رسول الله (ص) : « اذا ارسلت کلبک فان کر اسم الله ، فان امسک عليك فأدر کته حياً فاذبحه ، وان ادر کته قد قتل ، ولم يأکل منه فاکله ، وان اکل فلا تأکل ، فانما امسک علی نفسه ، وان وجدت مع کلبک کلباً غیره ، وقد قتل فلا تأکل ، فانک لا تدري ایهما قتله ، و اذا رمیت سهمک فان کر اسم الله ، فان غاب عنک يوماً ، فلم تجد فیہ الا امر سهمک فکل ان شئت ، وان وجدتہ غریقاً فی الماء فلا تأکل » وروی أن اباً ثعلبة الخشني جاء إلى النبی (ص) : فقال یا رسول الله ان ارضنا ارض صید ، فأرسل سهمی و اذ کر اسم الله ، وأرسل کلبی المعلم ، و اذ کر اسم الله ، فأرسل کلبی الذی لیس بمعلم . فقال النبی (ص) : « ما حبس عليك سهمک ، و ذکرت اسم الله فاکل ، و ما حبس عليك کلبک المعلم و ذکرت اسم الله فاکل ، و ما حبس عليك کلبک الذی لیس بمعلم ، و ادر کته ذکوتہ فاکل ، وان لم تدرك ذکوتہ فلا تأکل » .

« فکلوا مما امسکن علیکم » - ای صدن لکم ، « و اذ کروا اسم الله علیه » یعنی عند ارسال الجوارح . خلاف است میان علما که کلب معلم چون یک بار اتفاق افتد که از فریسه خود چیزی بخورد بعد از آنکه بارها صادر آن نگه داشته باشد و از آن نخورده ، و طبیعت اصلی دست نداشته ، این یک بار که از آن بخورد باقی حلال است یا حرام ؟ یک قول شافعی

آنست که حلالست ، و باین يك دفعه که از آن چیزی خورد حرام نگشت، و معنی امساك از آن برنخواست، و قول دیگر آنست که حرام است، و این موافق مذهب ابوحنیفه است و بناءً مسأله بر آنست که ترك اكل بنزدك شافعی نه از شرائط امساك است ، و بنزدك ابوحنیفه از شرائط امساك است، و هم چنین خلاف است در فریسه‌های پیش، بنزدك شافعی همه حلال اند قولا واحداً ، و بنزدك ابوحنیفه همه حرام اند، اما فریسه باز اگرچه از آن بخورد حلالست باتفاق .

ثم قال : « و اتقوا الله » ای فی اوامره و نواهیه ، « ان الله سربع الحساب » .
 « اليوم احل لكم الطيبات » - این يوم آنروز عرّفه است که مصطفی (ص) بموقف بود ، و این طيبات هم بهیمة الانعام است .
 « و طعام الذين اتوا الكتاب » - ذبائح اهل تورات و انجیل است . « حل لكم » ای حلال لكم . میگوید : ذبائح جهودان و ترسایان شما را حلالست که مسلمانانید ، و همچنین ذبائح هر کس که در دین ایشان شد پیش از مبعث مصطفی (ص) . اما آنکس که از دینی دیگر و ادین (۱) ایشان شود بعد از مبعث مصطفی (ص) ، ذبیحه وی حلال نیست ، و ذبائح ترسایان عرب هم حلال نیست که مصطفی (ص) گفت : « ما نصارى العرب باهل الكتاب ، لا نحل لنا ذبائحهم » . اما اطعمه ایشان بیرون از ذبائح ، علما در آن مختلف اند بیشتر بر آنند که حلالست همچون ذبائح گفتند : طعام لفظی است که بر همه مأكولات افتد . اما کتابی که بوقت ذبح نام دیگر برد، نه نام الله ، در آن ذبیحه وی دو قول است :
 بیک قول حرام است ، لما روی ان ابن عمر قال : « لا تأكلوا ذبائح النصارى ، فانهم يقولون باسم المسيح ، و انهم لا يستطيعون ان يهدوكم قد أضوا انفسهم » ، و بیشترین علما بر آن قول اند که حلالست شعبی و عطا گفتند . اذا ذبح النصراني ، وقال باسم المسيح ، فانه

لا یحرّم ، لان الله تعالى قد أحلّ ذبائحهم ، وهو یعلم ما یقولون .

« و طعامکم حلّ لهم » - یعنی و حلال لکم ان تطعموهم طعامکم . میگوید : شما را حلال است و گشاده، که ایشان را طعام دهید . و بدان که طعام در قرآن بر چهار وجه است . یکی از آن مطعوماتست که مردم آنرا پیوسته بکار دارند، و ذلك فی قوله تعالى : « و أطعمهم من جوع » ، « و هو یطعم و لا یطعم » ، « فاذا طعمتم فانثروا » . وجه دوم طعام است بمعنی شراب، و ذلك فی قوله تعالى : « و من لم یطعمه فانه منی » ای من لم یشر به . وجه سیوم طعامست بمعنی تملیح السمک، چنانکه گفت : « احلّ لکم صید البحر » یعنی تملیح السمک منفعة لکم . وجه چهارم طعام است بمعنی ذبائح ، چنانکه درین آیت گفت : « و طعام الذین اوتوا الكتاب حلّ لکم و طعامکم حلّ لهم » .

« و المحصنات من المؤمنات و المحصنات من الذین اوتوا الكتاب من قبلکم » - یعنی : و أحلّ لکم نکاح حرائر المسلمات و حرائر کتابیات . احصان ایدر بمعنی حریت است . میگوید : شمارا حلالست و روا که آزاد زنان مؤمنان و آزاد زنان اهل کتاب تورات و انجیل بزنی کنید ، مسلمانان را رواست که آزاد زنان اهل کتاب بزنی کنند ، اما نکاح کنیزکان کتابیات روانبست بمذهب شافعی ، که ربّ العزّة گفت : « و من لم یستطع منکم طوّلاً أن ینکح المحصنات المؤمنات فمن ماملکت ایمانکم من فنیاتکم المؤمنات » . این آیت دلیل است که ایمان در نکاح کنیزکان شرط است، و این مسأله خلاف عراقیان است، که بنزدیک ایشان نکاح کنیزکان کتابیات رواست، و بقول ایشان محصنات درین آیت عفاف اند نه حرائر، یعنی که نکاح عفاف رواست، اگر آزادند و اگر کنیزک مؤمناتند یا کتابیات ، و نکاح فواجر روانبست نه از مؤمنات و نه از کناہیات ، نه کنیزک و نه آزاد ، و این قول سدی است و قول اول درست تر است، و ششترین علما و فقها بر آنند . « اذا آتیتموهن اجورهنّ » - یعنی مهورهن ، « محصنین » ای متزوّجین کما

امر الله ، « غیر مسافحین » محالین بالتزنا ، « و لا متخذی اخدان » سرّین بالتزنا بهن . چون الله تعالی نکاح زنان اهل کتاب حلال کرد ، آن زنان گفتند : این نکاح را حلال نکرد بر مسلمانان مگر که اعمال ما نیز پسندید ، و از ما خشنود گشت ، رب العالمین این آیت فرستاد :

« ومن یکفر بالایمان فقد حبط عمله » - چنان است که ایشان میگویند ، که نکاح ایشان ایشانرا از کفر بیرون ندارد ، و بایشان سود نکند ، که هر که کافر شود بایمان ، عمل وی تباه است . درین کلمت سه وجه گفته اند : یکی آنست که هر که کافر شود بایمان یعنی که از ایمان باز برد ، چنانکه تصدیق کرد تکذیب کند . دیگر وجه آنست که : « ومن ینکفر بشیء مما ینسب به الایمان من صفات الله واسمائهم و کتبه و رساله و ما لا یکنه و الیوم الاحر و القدر کله خیره و شره و ما نطق به الکتاب و السنة الصحیفة من الغیب کالجنته و النار و العرش و الكرسی و الحجب و الحوض و المیزان و الصراط . » سدیگر وجه مجاهد گفت : « و من ینکفر بالایمان یعنی و من ینکفر بالله ، « فقد حبط عمله و هو فی الآخرة من الخاسرین » ممن خسر الثواب .

« یا ایها الذین امنوا اذا قمتم الی الصلوة » الایف علماء در حکم این آیت مختلف اند ، و ظاهر آیت چنان مینماید که در هر نمازی وضو میباید کرد ، اما قومی گفتند که . این آیت اگر چه از روی لفظ عام است بمعنی خاص است ، و در قرآن ازین عمومات و محمولات فراوان است که آنرا حاجت بتخصیص و تفسیر و بیان است ، و سنت مصطفی مبین آنست ، کما قال الله تعالی : « وأنزانا الیک الذکر لنبین للناس ما نزل الیهیم » یکی از آن عموم که سنت آنرا مخصوص کرد اینست که رب العزة گفت : « اذا قمتم الی الصلوة فاعسلوا » یعنی اذا قمتم الی الصلوة محدثون ، یعنی من النوم او من غیره ، و دلیل برین تأویل آنست که از ابن عباس پرسیدند حکم این آیت ، وی جواب داد که « لا وضوء الا من حدث » ،

و كذلك روى ابن عمر : « أن النبي (ص) صلى الظهر والعصر والمغرب والعشاء بوضوء واحد .
 قومی گفتند : این تشدید در ابتداء اسلام بود ، اما بعد از آن منسوخ گشت ، و بتخفیف
 بدل کردند ، لما روى عبد الله بن حنظلة : « أن النبي (ص) أمر بالوضوء عند كل صلاة
 فشق ذلك عليه ، فأمر بالسواك ، ورفع الوضوء عنه ، الأمن حدث » ، و روى سليمان بن
 بريدة عن أبيه أن رسول الله (ص) كان يتوضأ لكل صلاة ، فلما كان يوم فتح مكة صلى الصلوات
 كلها بوضوء واحد ، فقال عمر إنك فعلت شيئاً لم تكن تفعله ، فقال عمداً فعلته يا عمر .
 قومی گفتند : سیاق این آیت بر طریق ندب است و استحباب ، نه بر طریق حتم
 و اعجاب ، ولهذا قال عكرمة : « كان علي (ع) يتوضأ لكل صلاة و يقرأ هذه الآية » . و روایت
 کنند از ابو غضیف الهذلی که عمر را دید که هر نمازی را وضو میکرد ، گفت یا عمر
 چنین میباید کرد ؟ هر نمازی را وضو واجب است ؟ عمر گفت : نه ، که یکی کفایت باشد
 مادام که حدنی نیفتد ، لکن من از بهر آن میکنم که از رسول خدا شنیدم : « من توضأ
 علی ظهر کتب الله له عشر حسنات ، ففی ذلك رغبت یا ابن اخی » .

قومی گفتند که : این آیت از بهر آن آمد که رسول خدا را عادت بود که در هر
 عمل که کردی ، وضو فرا پیش آن داشنی ، تا آن حد که یاران گفتند : چون اراقت کردی
 بروی سلام کردیم ، جواب نداد ، تا آن گه که وضو کرد ، و سخن گفتیم ، همچنین جواب
 نداد تا وضو کرد . و روى حنظلة بن الراهب . « أن رجلاً سلم على النبي (ص) ، و هو يبول ،
 فلم ير د عليه حتى تیمم ، وقال : انه ما منعی ان ارد عليك الا انی لم اكن متوضئاً » . پس رب
 العالمین اورا درین آیت دستوری داد که در وقت حدت ترا این افعال مباح است ، چون بر
 نماز خیزی وضو کن نه بر کاری دیگر . « اذا قمتم الى الصلوة » - یعنی اذا اردتم القيام الى
 الصلوة ، کقوله تعالى : « فاذا قرأت القرآن فاستعذ بالله من الشيطان الرجيم » ، یعنی فاذا اردت
 ان تقرأ القرآن فاستعذ بالله . میگوید : چون خواهید و غزم کنید که بر نماز خیزید ،

« فاغسلوا وجوهکم » رویهای خویش بشوید و حدّ روی از قصاص موی سراسر است تا طرف زنج، تا با منبت دو گوش. آب مطلق درین موضع محدود براندن در وضو فرض است، و محاسن کشیده که ازین موضع در گذشته باشد **شافعی** را در شستن آن دو قول است: بیک قول واجب نیست، و این موافق مذهب **ابوحنیفه** است، و بقول دیگر واجب است، و آن قول صحیح است و مذهب اصحاب، مگر **مزنی** که اختیار وی قول اول است.

« و ایدیکم الی المرافق » - قومی گفتند: مرافق در تحت غسل نشود، که الی بمعنی حد و غایت است، چنانکه آنجا گفت: « ثم اتموا الصیام الی اللیل »، و این درست نیست و فتوی عامه علما بر آن نیست. عامه علما بر آنند که مرافق در تحت غسل شود، و الی بمعنی مع است، کفوله تعالی: « ویزدکم قوّة الی قوتکم »، ای مع قوتکم، « ولا تأکلوا اموالهم الی اموالکم »، ای مع اموالکم، « فزادتهم رجساً الی رجسهم »، « من انصاری الی الله ». و روی جابر: « ان النبی (ص) کان اذا توضأ ادار الماء علی مرفقیه ». دو دست با هر دو مرفق بشستن در وضو واجب است، از بهر آنکه اقامت مصالح تن بر دو دست میگردد، و دو دست بدو مرفق مسگردد تا برفق بمصالح خویش برسد.

« وامسحوا برؤوسکم » - مذهب مالک و **مزنی** مسح همه سر کشیدن واجبست در وضو، از بهر آنکه این « با » معنی تعمیم نهند، چنانکه جای دیگر گفت تعالی و تقدس: « فامسحوا بوجوهکم و ایدیکم منه »، و این مذهب درست نیست، و تعمیم باطلست، لما روی **المغيرة بن شعبه**: « ان النبی (ص) مسح بناصیته، و علی عمامته » **ابوحنیفه** گفت: قدر واجب مسح ربع سراسر است. **ابو یوسف** گفت: مسح نیمه سر. **شافعی** گفت: چندانکه اسم مسح بر آن افتد کفایت باشد و فرض گذارده شود. گفتا و این با باء تبعض است، چنانکه گویند: مسحت یدی بالمندیل، فانه یسمی ماسحاً، و ان کان مسح بعضه.

اما کمال مسح بمذهب **شافعی** در تکرار است، و مذهب **ابوحنیفه** در استیعاب، و

صحت شافعی آنست که رسول خدا وضو کرد، و مسح سر سه بار کشید، بیک روایت آنکه چون فارغ شد گفت: « هذا وضوئی، و وضوء الانبیاء قبلی، و وضوء خلیلی ابراهیم (ع) ». قوله: « و ارجلکم الی الکعبین » - مکی و ابو عمر و حمزه و ابوبکر و رجلکم، بخفض لام خوانند، باقی بنصب خوانند، آنکس که بنصب خواند گوید: عطف است بر وجوهکم و ایدیکم، و گوید: در آیت تقدیم و تأخیر است، تقدیر: فاغسلوا وجوهکم ایدیکم الی المرافق، و ارجلکم الی الکعبین، و امسحوا برؤسکم، و دلیل این تقدیم و تأخیر، هم از جهت خبر واضح است، هم از جهت نظر، اما خبر آنست که مصطفی (ص) گفت: لا یقبل الله صلوۃ امری^۱ حتی یضع الطهور مواضعه، فیغسل وجهه و یدیه و یمسح برأسه، و یغسل رجليه. وقال جابر: « امرنا رسول الله ان نغسل ارجلنا اذا توضأنا للصلوة ». و روی « ان ثمان توضأ فأفرغ علی یدیه ثلاثاً، فغسلهما ثم مض، و استنثر (۱)، ثم غسل وجهه ثلاثاً، ثم غسل یدیه الی المرفق ثلاثاً، ثم غسل یدیه الی المرفق ثلاثاً، ثم مسح برأسه، ثم غسل رجليه الی المرفق ثلاثاً، ثم قال رأیت رسول الله (ص) وضأ نحو وضوئی هذا، ثم قال: من توضأ وضوئی هذا ثم یصلی رکعتین لا یحدث نفسه فیهما شیء غفر له ما تقدم من ذنبه ». وعن عبد الله بن عمر، أن النبی (ص) رأى قوماً، واعقابهم لوح لم یمسها الماء، فقال: « ویل للاعقاب من النار، اسبغوا الوضوء ». و روی انس ان جلا اتی النبی (ص)، وقد توضأ وترك علی قدمیه مثل موضع الظفر، فقال رسول الله « ارجع حسن وضوءك ».

اما دلیل نظری آنست که: رب العزة در شستن پای حدی بدید کرد، گفت: « الی کعبین »، همچنانکه در شستن دست حدی بنهاد، گفت: « الی المرافق ». چون در تحدید هر دو یکسان کرد، دلیلست که در حکم هر دو یکسان اند، پس حکم دست غسل است، حکم

۱- استنثر: استنشق الماء و ادخله فی انفه، ثم اسحرجه بمس الایمف (المنجد).

پای نیز غسل باید بخلاف مسح ، که در مسح هیچ حد ندارد ، نه در تیمم ، که گفت : « فامسحوا بوجوهکم و ایدیکم منه » ، و نه در وضو ، که گفت : « فامسحوا برؤسکم » . اگر حکم هر دو پای مسح بودی نه غسل ، پس تحدید در آن نبود ، که در مسح تحدید نیست ، چنانکه بیان کردیم . و نیز در خبر است که **مصطفی (ص)** گفت در صفت مؤمنان : « انهم یحشرون فی القيامة غراً محجلین من آثار الوضوء » . فردا در قیامت امت من می آیند رویهای ایشان سپید و دست و پایشان سپید از آثار وضوء . غراً سپیدی روی است ، محجلین سپیدی دست و پای ، رسول خدا دست و پای را بهم جمع کرد در ثواب ، و هر دو بهم برابر کرد در آن روشنائی و سپیدی که از آثار وضو باشد . این دلیل است که امروز در سرای حکم هر دو بحکم برابرند و یکسان .

اما ایشان که « ارجلکم » بخفض خوانند ، گویند : عطف بر رؤس است ، اما مراد باین مسح غسل است ، که مسح در لغت مسح بود و غسل بود . عرب گویند : فلان مسح للصلاة ، ای توضاً ، و درپارسی گویند که : مسح کرد یعنی وضو کرد ، و این از بهر آنست که آنکس که آب دست کند ناچار آب بر اعضاء خویش ریزد ، و دست بدان بمالد تا غسل حاصل شود . پس چون معلوم شد که مسح هم غسل بود و هم مسح ، گوئیم در سر مسح است بعینه ، که تحدید با آن نیست ، و در رجلین غسل است ، که تحدید دلالت میکند بر غسل . ابو عبیده و اخفش گفتند : « و ارجلکم » خفض است بر طریق جوار نه بحکم عطف ، چنانکه جای دیگر گفت : « فیأتیکم عذاب یوم الیم » . موضع الیم رفع است که صفت عذابست ، و خفض آن بر طریق جوار است ، همچنین موضع « ارجلکم » نصب است که عطف بر وجوه است ، و خفض آن بر طریق جوار است ، و این چنین در قرآن و در لغت بسیار است ، و در اعراب رواست .

اما واوها که درین آیت است ، علما در آن مختلف اند که واو ترتیب اند یا واو

جمع؟ قومی گفتند: بمعنی ترتیب و تعقیب‌اند، و ازینجا ترتیب در وضو واجب دیدند: اول روی شستن، پس هر دو دست بشستن، پس مسح سر کردن، پس هر دو پای بشستن. وضو برین ترتیب واجب دیدند، و خلاف این باطل دانستند، و اختیار شافعی آنست، و حجت وی آنست که مصطفی (ص) گفت بر قول خدای عزّوجلّ: «ان الصفا والمروة من شعائر الله، ابدؤا بما بدأ الله به». این دلیلست که او ترتیب واجب کند، و بدایت بلفظ، بدایت بفعل واجب کند، و كذلك قيل لعبد الله بن زيد بن عاصم: كيف كان رسول الله يتوضأ؟ فدعا بوضوء، فأفرغ على يديه اليمنى، فغسل يديه مرتين، ثمّ مضمض واستنثر ثلاثاً، ثمّ غسل وجهه ثلاثاً، ثمّ غسل يديه مرتين مرتين الى المرفقين، ثمّ مسح رأسه بيديه، فأقبل بهما، وادبر بدأ بمقدم رأسه، ثمّ ذهب بهما الى قفاه، ثمّ ردهما حتى رجع الى المكان الذي بدأ منه، ثمّ غسل رجليه.

رسول خدا وضو برین ترتیب کرد، و پس ازین صحابه و تابعین و سلف صالحین الی یومنا هذا، همه چنین کردند، و بخلاف این هیچ کس نقل نکرد، دلیلی روشن است که این ترتیب که در وضو واجب دیده‌اند. و مذهب مالک آنست که اگر ترتیب بعمد دست بدارد، آن وضو بکار نیست و اعادت باید کرد، و اگر بنسیان دست بداد، بروی اعادت نیست، و اختیار مزنی اینست.

اما مذهب ابو حنیفه و سفیان آنست که ترتیب در وضو سنت است نه واجب، اگر بعمد یا بنسیان دست بدارد بروی اعادت نیست، و بر وفق مذهب ایشان «واو» موجب ترتیب نیست، که واو بمعنی جمع است، همچنانکه در آن آیت گفت: «انما الصدقات للفقراء والمساكين» الاية. قالوا: لا خلاف أن تقديم بعض اهل السهام على بعض في الاعطاء جائز، فكذلك ههنا.

امّا ما ورد من الاخبار في فضل الوضوء فقد روى عن النبي (ص) انه قال: «من توضأ فأحسن الوضوء خرجت خطايا من جسده، حتى تخرج من تحت اظفاره»، وقال: «اذا توضأ العبد المؤمن او المسلم، فغسل وجهه، خرج من وجهه كل خطيئة نظر اليها بعينه مع الماء او مع آخر قطر الماء، فاذا غسل يديه خرج من يديه كل خطيئة بطشتها يده مع الماء او مع آخر قطر الماء حتى يخرج تقياً من الذنوب»، وقال: «تبلغ الحليّة من المؤمن حيث يبلغ الوضوء»، وقال: «الطهور شطر الايمان، والحمد لله يملأ الميزان، وسبحان الله و الحمد لله يملآن ما بين السموات والارض، والصلوة نور، والصدقة برهان، والصبر ضياء، و القرآن حجة لك او عليك». و عن عبد الرحمن بن سمرة، قال: «خرج علينا رسول الله، و نحن في مسجد المدينة، فقال لقد رأيت البارحة عجباً، رأيت رجلاً من امتي سلط عليه عذاب القبر، فجاءه وضوءه، فاستنقذ من ذلك»، وعن انس قال: قال لي النبي (ص): «يا بني! اسبغ الوضوء يرد في عمرك، ويحبك حافظاك. يا بني! ان استطعت ان لاتزال على وضوء فانه من اتاه الموت، و هو على وضوء، اعطى الشهادة»، وقال (ص): «استقيموا، ولن تحصوا، و اعلموا ان خير اعمالكم الصلوة، و لا يحافظ على الوضوء الا مؤمن.»

«وان كنتم جنباً فاطهروا» - اي: اغتسلوا. تطهروا و اطهروا يكي است. روايت کنند از علي (ع) كه گفت: ده مرد از بن دانشمندان جهودان بر مصطفى آمدند، و گفتند: يا محمد لماذا امر الله بالغسل من الجنابة؟ ولم يأمر من البول والغائط، وهما اقذر من النطفة؟ يا محمد! چونست كه الله تعالى جنابت رسیده غسل فرمود و ازوى نطفه پاك بسامد، و محدث را نفرمود، و ازوى غائط پليد آمد. رسول خدا گفت: از آنكه آدم (ع) چون از آن درخت منهي بخورد، و شهوتى و لذتى بباطن وى رسيد، و در عروق وى روان گشت، فرزند آدم چون صحبت کند از زير هر تائى موى او شهوتى حر كت كند. رب العالمين غسل كه واجب

کرد تطهیر و تکفیر آنرا واجب کرد. و گفتند: یا محمد چرا از جمله اعضاء چهار عضو مفرد کرد در وضو کردن؟ گفت: از بهر آنکه آدم چون خواست که از آن درخت بخورد روی بدان آورد و در آن نگرست. رب العالمین روی شستن واجب کرد کفارت آنرا، پس پیاپی فرا آن رفت، و اول قدمی که بنا فرمائی برداشتند آن بود. رب العزة پای شستن فرمود تا کفارت آن باشد. پس دست فرا کرد و بگرفت و بخورد، دست شستن فرمود تطهیر آنرا. پس چون تاج و حلال از وی پیرید دست زلت رسیده بر سر نهاد خدای تعالی مسح فرمود طهارت آنرا. پس چون آدم این فرمان بجای آورد، و اعضاها را طهارت داد خدای ویرا توبت داد، و گناهان وی بیامرزد، و بر امت من فرض کرد تا کفارت گناهان ایشان باشد از وضو تا بوضو، احبار چون این از مصطفی شنیدند همه صدق زدند، و مسلمان شدند. و در فضیلت غسل مصطفی (ص) گفت در آن حدیث معروف: «رایت البارحة عجباً، رأیت رجلاً من امتی والنبیون قعود حلقاً حلقاً، کلما دنا الی حلقة طرد، فجاءه اغتساله من الجنابة وأخذ بیده، فأقعه الی جنبی» وفي حدیث انس قال: قال لی رسول الله (ص): «یا بنی! بالغ فی الغسل من الجنابة، فتخرج من مغتسلک و لیس علیک ذنباً ولا خطیئة». قلت بابی وأمی فما المبالغة؟ قال: «تبلّ اصول الشعر، وتنقی البشرة».

«وان کنتم مرضی او علی سفر او جاء احد منکم من الغائط او لمستم النساء فلم تجدوا ماء فتیمموا صعيداً طیباً فامسحوا بوجوهکم و ایدیکم منه» - ای من الصعب. شرح این در سورة النساء رفت.

«ما یرید الله لیجعل علیکم» - فیما فرض علیکم من الوضوء و الغسل و التیمم، «من حرج» ای ضیق. میگوید: الله نمیخواهد بر شما تنگی در دین، بلکه دین بر شما فراخ کرد، باین رخصتها که داد، و آسانی فرمود. «ولکن یرید لیطهرکم» من الاحداث و الجنابات و الذنوب و الخطیئات، لکن میخواهد که شما را پاک گرداند باین وضو و غسل که فرمود از

حدث وجنابت از روی ظاهر، هم از معصیت از روی باطن، «ولیتم نعمته علیکم» و تا نعمت خود بر شما تمام کند بروشن داشتن راه دین و در آموختن کار دین، وقیل: بانجائکم من النار، و ادخالکم الجنة، يدل علیه ماروی ان رجلا سمع البنی (ص) يقول: اللهم انی اسئلك تمام النعمة. فقال: او تدری ما تمام النعمة؟ قال: لا قال: «النجاة من النار ودخول الجنة». وقیل: «ولیتم نعمته علیکم» فیما اباح لکم من التیمم عند عدم الماء وسائر نعمد التي لانحصى، لعلکم تشکرون الله علیها.

النوبة الثالثة

قوله تعالى: «يسئلونك ماذا احلّ لهم قل احلّ لكم الطيبات» الآية - تفسیر محترّات و محملّات از شرع پرسیدند، و تکیه بر فنوای شرع کردند، دانستند که پاک آنست که شرع پاک کرد، و پلید آنست که شرع پلید کرد راه آنست که شرع نهاد، چراغ آنست که شرع افروخت، و تخم آنست که شرع ریخت. بی شرع روشن هیچ کس بکار نیست، بی شرع دین هیچ کس پذیرفته نیست.

اگر نر مهر شرعستی در اندر بنددی گردون

و گر نر مهر دینستی کمر بکشایدی حوزا

شرع ایشانرا جواب داد که حلال آنست که پاک است، و پاک آنست که زسان بر ذکردارد، و دل در فکر آرد، و جان با مهر پردازد و بدان که دل را دو صفت است: یکی صفوت دیگر قسوت صفوت از خوردن حلال بود، قسوت از خوردن حرام خنزد مرد که حرام خورد دلش سخت شود، چنانکه رب العزة حکایت کرد از قومی که: «قست قلوبهم وزیر لهم الشیطان ما کانوا یعملون» پس زنک بی وفائی بر آن نشیند، چنانکه گفت: «کلا بل ران علی قلوبهم» پس غاشه بی دولتی در سر وی کشید که «قلوبنا علف»، پس شهره زمین

و آسمان گردانید کہ : « اولئك الذين لم يرد الله ان يطهر قلوبهم » و او کہ حلال خورد
 دلش صافی گردد تا از مهر خود با مهر حق پردازد، و از یاد خلق با یاد حق پردازد همه او
 را خواند، همه او را داند. اگر بند بوی بند، اگر شنود بوی شنود، اگر گیرد بوی
 گیرد، و الیہ اشار الذبی (ص) حکایۃ عن الله عز وجل : « فاذا احببته ، کنت له سمعاً
 یسمع بی، و بصراً یبصر بی ، ویداً یبطش بی »

بندۂ خاص ملک باش کہ با داغ ملک

روزها ایمنی از شهنه و شبها ز عسس

« و ما علمتم من الجوارح مکلبین » - آن سگ شکاری بیک مراد خود کہ بگذاشت،
 و طبیعت خود کہ دست بازداشت، تا آن صد خواجۂ خویش را نگه داشت، لاجرم فریسه
 وی حلال گشت، و اقتناء وی در شرع جائز، و نجاست و خساست وی در منفعت وی مستغرق،
 و نزشایسته قلادۂ زرین گشت، و بای تخت ملوک. از روی اشارت ہمیگوید کہ :

آزاد شو از هر چه بکون اندر

تا باشی یار غار آن دلبر

سگ خسس بیک ادب کہ بجای آورد خست وی عزت بدل گشت، پس چه
 گوئی درین جوهر حرمت اگر ادب حضرت بجای آرد. و خود پرستی را با حق پرستی
 بدل کند، و مراد خود فدای حکم ازل کند کمتر نواختی کہ از حضرت او را پیش آید
 آنست کہ در فراغت دروی بکشایند، تا لذت خدمت رسد، باز حلاوت قربت تو یابد، باز
 سرور معرفت، باز روح مناجات، باز برق محبت، باز کشف مشاهدت، باز شغلی در پیش آید
 کہ از آن عبارت نتوان، تا آنکہ همه زندگانی شود در آن

پیر طریقت کف: « مسکین او کہ عمری بگذاشت و او را ازین کار بوئی نہ، ترا

از دریا کسان حسست کہ ترا جوئی نہ ! »

« اليوم احلّ لكم الطّيبات » - یوسف بن الحسین گفت: الطّيبات من الرزق ما یدولک من غیر تکلف ولا اشراف نفس ، طیبات رزق آنست که از غیب درآید و برضای حق آید ، بجان و دل قبول باید ، وزاد راه دین را بشاید ، و گفته اند : طیبات رزق آنست که صفت طهارت یافته و عن نطافت گشته . و طهارت دو قسم است : یکی از روی ظاهر یکی از روی باطن ، و رموز هر دو قسم درین آیت روان است که رب العزة گفت :

« يا ايها الذين آمنوا اذا قمتم الى الصلوة فاغسلوا وجوهكم » الایة - طهارت ظاهر سه فصل است: یکی طهارت از نجاست. دوم طهارت از حدث و جنابت، سیوم طهارت از فضولات تن، چون ناخن و موی و شوح و غیر آن ، و هر یکی را ازین سه فصل شرحی و بیانی است بجای دیگر گفته شود ان شاء الله ، و طهارت باطن سه وظیفه است: اول طهارت جوارح از معصیت ، چون غیبت و دروغ و حرام خوردن و خیانت کردن و در نامحرم نگرستن ، چون این طهارت حاصل شود بنده آراسته فرمان برداری و حرمت داری گردد ، و این درجه ایمان پارسایان است نشان وی آنست که همواره ذکر حق او را بر زبان است و ثمره وعده در دل ، و تازگی منت در جان ، پیوسته در عیادت بیماران ، و زیارت گورستان ، و بدعای نیکان شتابان ، و فرا بهشت یازان. وظیفه دوم طهارت دل است از اخلاق ناپسندیده چون عجب و حسد و کبر و ریا و حرص و عداوت و رعونت . عجب آئینه دوستی خراب کند. حسد قیمت مردم ناقص کند. کبر آئینه دل تاریک کند. ریا چشمه طاعت خشک کند. حرص حرمت مردم نهد. عداوت آب الفت باز بندد. رعونت مبخ صحبت ببرد. بنده چون ازین آرایشها طهارت یافت ، در شمار متقیان است. نشان وی آنست که از رخصت بگریزد ، و در شبته نیاویزد ، پیوسته ترسان و لرزان و از دوزخ گریزان ، بلقمه ای و خرقه ای راضی ، جهان بجهانیان باز گذاشته ، و خود را در بوته اندوه بگذاخت. ایمان مایه وی ، تقوی زاد وی ، کور منزل وی ، آخرت مقصد وی. با اینهمه پیوسته بزبان تضرع میزارد ، و

میگوید : الهی ! هر کس بر چیزی، ومن ندانم که بر چه ام ، بیمم همه آنست که کی پدید آید که من که ام ؟ الهی ! پیوسته در گفت و گویم ، تاواننمائی (۱) در جست و جویم ، از بیقراری در میدان بی طاقتی میپویم، در میان کارم، اما بوئی نمیپویم الهی ! مرکب و ایستاد، وقدم بفرسود ، همراهان (۲) برفتند ، واین بیچاره را جز تحیر نیفزود :

قد تحیرت فیک خذیدی یا دلیلا لمن تحیر فیکا

وظیفه سیوم طهارت سراسر است از هر چه دون حق ، يقول الله عز و جل : « قل الله ثم ذرهم ». این طهارت امروز حلیت ایشانست که فردا جام شراب طهور در دست ایشان است. امروز نور امید در دلشان می تاود و فردا نور عیان در جان. امروز از شوق آب جگر در دیده روان ، و فردا آب مشاهدت در جوی ملاطفت روان. امروز صبح شادی از مطلع آزادی برآمده ، و فردا آفتاب عنایت در آسمان معاینات ترقی گرفته. نشان این طهارت آست که مهربانیا بشوید، و رسوم انسانیت محو کند، و حجاب تفرق بسوزد، تا دل در روضه انس بنازد، و جان در خلوت عیان باحق پردازد. نکو گفت آن جوان مرد که : آخر روزی ازین طبل بر آید آوازی ، و از آن کریم باشد واجان (۳) محب رازی ، عجب کاری و طرفه بازاری ! اینست مؤانست من غیر مجانست ، چون همجنسی (۴) نیست این انس چیست ؟ چون هم کفوی (۵) نیست این مهر چیست ؟ چون تو او را ندیده ای این بی طاقتی چیست ؟ چون شراب در غناب است این هستی چیست ؟ چون انتظار همه محنت است این شادی دل چیست ؟ چون دیده سر ازو محجوب است این وجد چون آتش چیست ؟ چون این طریق همه بالاست در میان بلا این لذت چیست ؟

۱- نسخه الف : وانمایی. ۲- نسخه الف : هام راهان. ۳- نسخه ج : فاجان = باجان.

۴- نسخه الف : هام جنسی. (۵) - هام کفوی.

هر چند بر آتشم نشاند غم تو

غمناك شوم گرم نماند غم تو

« فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَايْدِيَكُمْ اِلَى الْمِرْفَاقِ » - چنانکه در طهارت ظاهر روی شستن بفرمان شریعت واجب است ، در طهارت باطن باشارت حقیقت آب روی خویش نگاه داشتن ، و در طلب خسایس (۱) پیش دناداران نریختن واجبست ، و چنانکه در آن طهارت دست شستن واجب است درین طهارت دست از خلائق بشستن و کار بحق سپردن واجبست ، و چنانکه مسح سر واجب است سر بگرداندن از خدمت مخلوق ، و از تواضع هر کسی و نا کسی پرهیز کردن واجبست ، و چنانکه پای شستن فرض است ، بر کار خیر پای نهادن ، و بر طاعت الله رفتن واجبست .

و گفته اند : تخصیص این اعضاء چهار گانه بطهارت از آن جهت است که آدمی شرف و فضل که یافت بر دیگر جانوران ، باین اعضا یافت . یکی صورت روست که دیگران را برین صفت نسبت . ربّ العالمین منّت نهاد و گفت : « وَصَوَّرَ لَمْ فَأَحْسَنَ صَوْرَ كُمْ » . دیگر هر دو دست اند که آدمی بدان طعام خورد ، و همه جانوران دیگر بدهن خوردند . ربّ العزّة منّت نهاد و گفت : « وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ » یعنی بالمدين الماطشتين الصّالحين للاكل وغيره . سیوم سر است که در آن دماغ است ، و در دماغ عقل است ، و در عقل شرف دانائی است که دیگران را نیست . ربّ العالمین منّت نهاد و گفت : « لَا يَاتِ لَاوَلَى الْاَلْبَابِ » . چهارم دوپای اند بر قامت راست زیبا کشیده تا بدان میروند و دیگران را پای برین صفت نیست ، يقول الله تعالى : « لَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ فِيْ اَحْسَنِ تَقْوِيْمٍ » حون این نعمت بر فرزند آدم تمام کرد طهارت این حوارح ازوی درخواست شکر آن نعمت را . و گفته اند : طهارت سبب آسایش است و راحت پس از اندوهان و محنت ،

چنانکه در قصه مریم است. بوقت ولادت عیسی چون آن چشمه آب پدید آمد طهارت کرد و از اندوه ولادت و وحشت غربت برست. و سبب دفع وساوس شیطان است که مصطفی گفت « اذا غضب احدکم فلیتوضأ » . و سبب کشف بلا و محنت است ، چنانکه در قصه ایوب پیغامبر است. و ذلک فی قوله تعالی : « ارکض برجلک هذا مغتسل بارد و شراب » ، و گفته اند: سر طهارت درین اعضاء چهار گانه (۱) پی هیچ آلاشی که در آن است ، از دو وجه است : یکی آنکه تا مصطفی (ص) فردای قیامت امت خود را شناسند ، و از بهر ایشان شفاعت کند ، و نشان آن بود که رویها دارند روشن و فروخته از روی شستن ، و همچنین دست و پای و سر ایشان سبید و روشن و تازه از آب طهارت ، و به یقول النبی (ص) : « ان امتی یحشرون یوم القیامة غراً محجلین من آمار الوضوء » .

وجه دیگر آنست که بنده مملوک خون فروشند ، عادت چنان رفته که او را بنخاسی برند ، و دست و پای و روی و سر بر مشتری عرضه کنند ، و اگر چه کنیزک باشد شرع دستوری دهد که بر رویش نگرند ، و مویش بینند ، و دست و پایش نگرند فردا مصطفی (ص) بنخاس قیامت خواهد بود ، و حق حلّ جلاله مشتری ، بس بنده را فرمودند تا امروز این اعضا را نیک بشوید ، و تا تواند آب از آن نسترد ، و در تجدید طهارت بکوشد ، تا فردا در اعضا وی نور افزاید ، و خون او را بنخاس خانه قیامت عرضه کنند ، دست و پای و روی و سر وی روشن بود و پسندیده.

« فان لم تجدوا ماء فتسمّوا صعیداً طیباً » - حکمت در آنکه طهارت از آب یا از خاک گردانید بوقت ضرورت نه با حزی دیگر ، آنست که رب العالمین آدم را از آب و خاک آفرید تا آدمی پیوسته از آن بر آگهی بود ، و شرف خویش در آن بداند ، و شکر این نعمت بجای آرد ، و آدم (ع) ازین جهت بر ابلیس شرف یافت که ابلیس از آتش بود ،

و آدم از خاک، و خاک به از آتش، که آتش عیب نمای است و خاک عیب پوش. هر چه با آتش دهی عیب آن بنماید. سیم سره از ناسره پدید آرد. زر مغشوش از خالص پیدا کند. باز خاک عیب پوش است. هر چه بوی دهی پیوشد، عیب ننماید. و نیز آتش سبب قطع است، و خاک سبب وصل. با آتش بریدن و کشتن است، با خاک پیوستن و داشتن است. ابلیس از آتش بود لاجرم بگسست. آدم از خاک بود لاجرم پیوست. و نیز طبع آتش تکبر است بر تری جوید، طبع خاک تواضع است فروتری خواهد. بر تری ابلیس را بدان آورد که گفت: «افاخیر». فروتری آدم را بدان آورد که گفت: «ربنا ظلمنا انفسنا». ابلیس گفت: من و گوهر من، آدم گفت: نه من بلکه خدای من.

حکمتی دیگر گفته اند در تخصیص آب و خاک اندر طهارت، گفتند که: هر جائی که آتش در افتد زخم آن آتش با آب و خاک بنشانند، و مؤمن را دو آتش در پیش است: یکی آتش شهوت در دنیا، دیگر آتش عقوبت در عقبی. رب العالمین آب و خاک سبب طهارت وی گردانید، تا امروز آتش شهوت بروی بنشانند، و فردا آتش عقوبت.

و بدان که ابتداء طهارت از آن عهد معلوم گشت که اندر خبر آمده از امیر المؤمنین علی بن ابی طالب (ع) از رسول خدا (ص) گفت: چون فرشتگان حدیث آدم و صفت وی شنیدند، گفتند: «اتجعل فیها من یفسد فیها و یسفک الدماء؟» بعد از آن ازین گفت پشیمان شدند، و از عقوبت الله بترسیدند، زاری کردند و بگریستند، و از خدای عز و جل خشنودی خواستند. فرمان آمد از الله که خواهید تا از شما در گذارم، و گرانی این گفتار از شما بردارم، و بر شما رحمت کنم، دریائی آفریده ام زیر عرش مجید، و آنرا بحر الحیوان نام نهاده ام. بدان دریا شوید، و بدان آب رویها و دستها بشوید و سرها را مسح کنید، و پایها را بشوید. فرشتگان فرمان بجای آوردند. امر آمد که هر یکی از شما تابگوید: «سبحانک اللهم و بحمدک، اشهد ان لا اله الا انت، استغفرک و أتوب الیک». ایشان بگفتند،

و فرمان آمد که توبه‌های شما پذیرفتیم ، و از شما اندر گذاشتیم . گفتند : خداوندا ! این کرامت ما راست علی‌الخصوص ؟ یا دیگران ما را در آن انبازند؟ گفت : شماراست ، و آن خلیفت را که خواهم آفرید، و فرزندان وی تا قیام الساعة . هر که این چهار اندام را آب رساند چنانکه شمارا فرمودم، اگر از زمین تا آسمان گناه دارد از وی در گذارم ، و او را خشنودی و رحمت خود کرامت کنم .

و بر وفق این معنی خبر درست است از علی مرتضی (ع)، گفت: هر چه از رسول خدا (ص) بشنودمی الله‌مرا بدان منفعت دادی. یقین علم و صلاح عمل از آن بدانستمی، و اگر خبری من نشنوده بودمی، و کسی مرا روایت کردی آنکس را سو کند دادمی. چون سو کند یاد کردی بر وی اعتماد رفتی (۱)، و ابو بکر صدیق مرا روایت کرد، و راست گفت. او را سو کند ندادم از آنکه وی همیشه راستگوی بود. گفت: از رسول خدا (ص) شنیدم که گفت: هر بنده مؤمن که گناهی کند، پس از آن گناه آبدست کند، و آب تمام بجای رساند، و چون فارغ شود دو رکعت نماز کند، الله تعالی آن گناه از وی در گذارد، و از وی عفو کند، و بیان این خبر در قرآن مجید است: «و من يعمل سوء او یظلم نفسه ثم یتغفر الله یجد الله غفوراً رحیماً» .

۳- النوبة الاولى

قوله تعالی: «و اذکروا نعمة الله علیکم» یاد کنید نعمت خدای و نیکوکاری وی بر خویشتن ، و «میشاقه» و پیمان وی ، «الّدی واثقکم به» آن پیمان که با شما بست ، «اذقلتم» آنکه که گفتید : «سمعنا و اطعنا» شنیدیم و فرمانبرد داریم ، «واتقوا الله» و پرهیزید از خشم و عذاب خدای ، «ان الله علیم بذات الصدور» (۷) ، و بدانی که خدای دانا است بآنچه در دلهاست .

«یا ایها الذین آمنوا» ای ایشان که مگرویدند «کونوا قوا آمین» بحق گفتن بپای ایستید، «الله» خدایرا، «شهداء» گواهان باشید (۱)، «بالقسط» بداد و راستی، «ولا یجرمنکم» و شمارا بر آن مداراد و بدان میاراد، «شنان قوم» دشمنی گروهی، «علی ان لا تعدلوا» در آنکه راست نروید و راست نگویید، «اعدلوا» راست گوئید و راست روید، «هو اقرب للتقوی» این چنین نزدیکتر بود پیرهنز کاری [و از جور و میل دوری]، «واتقوا الله» و بترسید از خشم خدای، «ان الله خبیر بما تعملون»^(۸)، که الله دانا است بآنچه شما میکنید.

«وعد الله» وعده داد خدای، «الذین آمنوا و عملوا الصالحات» ایشان را که مگرویدند و کارهای نیک کردند، «لهم ههنا مغفرة» ایشانرا آمرزش است، «و اجر عظیم»^(۹)، و مزد نزر گوار.

«والذین کفروا» و ایشان که کافر شدند، «و کذبوا بآیاتنا» و بدروغ داشتند سخنان ما، «اولئک اصحاب الجحیم»^(۱۰)، ایشانند که آتشیانند.

«یا ایها الذین آمنوا» ای ایشان که مگرویدند، «اذکروا نعمة الله علیکم» یاد کنید و یاد دارید نعمت الله بر خویشش، «اذهم قوم» آنکه که آهنگ کرد گروهی، «ان یبسطوا الیکم ایدیهم» که دست بکشایند و دست گذاردند شما سدی، «فکف ایدیهم عنکم» بازداشت الله دستهای ایشان از شما، «واتقوا الله» و بترسید از [خشم] خدای [و عذاب خدای، و نسیاسی نمایید (۲)]، «و علی الله فلیتوکل المؤمنون»^(۱۱)، و حنین (۳) باد که ما خدا باد کار سپردن و دشتی داشتن گرویدگان «ولقد اخذ الله میثاق بنی اسرائیل» خدای پیمان سند از بنی اسرائیل، «و بعثنا» و فرستادیم، «منهم» از ایشان، «اثنی عشر نقیباً» دوازده نقیب، «وقال الله»

و خدای گفت : « انّی معکم » من باشم [با گاهی و یاری دادن و نکه داشتن] ، « لئن اقمتم الصلوة » اگر نمازیای دارید بهنگام ، « و آتیتم الزکوة » و زکوة دهید از مال ، « و امنتم برسلی » و مگروید بفرستادگان من ، « و عزّرتموهم » و ایشان را شکوه دارید و یاری دهید ، « و اقرضتم الله » و وام (۱) دهید خدای را ، « قرضاً حسناً » و امانی (۲) نیکو ، « لئن کفرنّ عنکم سیئاتکم » بهمه حال از شما گناهان شما بپیدا کنیم ، « و لئادخلنّکم جنّات » و در آرام شما را در بهشتهائی ، « تجری من تحتها الانهار » می رود زیر درختان آن جویها ، « فمن کفر بعد ذلك منکم » هر که نعمت دوشد و نسیاس کردد پس آن از شما ، « فقد ضلّ سواء السبیل » (۱۲) ، گم گشت از میان راه راست .

« فیما نقضهم میثاقهم » بشکستن ایشان پیمان خویش را ، « لعناهم » بر ایشان لعنت کردیم ، « و جعلنا قلوبهم قاسیة » و دل‌های ایشان سخت کردیم ، « یحرفون الکلم عن مواضعه » سخنان من در بعث محمد مگردا میدند ارجای خویش ، « و نسوا حظّاً » و فراموش کردند بهره خویش ، « ممّا ذکرّوا به » از آن‌بند که ایشان را داده بودند ، « و لا تزال تطّلع علی خائنة منهم » و تو همیشه [یا محمد] مطلع باشی بر خیانتی که از ایشان آید ، « الاّ قليلاً منهم » مگر اندکی از ایشان ، « فاعف عنهم » در گذار از ایشان ، « و اصفح » و روی گردان ، « انّ الله یحبّ المحسنین » (۱۳) ، که خدای دوست دارد نیکوکاران را .

« و من الذین قالوا » و ازینان که گفتند : « انّا نصاری » ما ترسایانیم ، [و خویشان را نصاری نام کردند] ، « اخذنا میثاقهم » از ایشان هم پیمان بستیم ، « فنسوا حظّاً » نگذاشتند بهره خویش ، « ممّا ذکرّوا به » از آن‌ند که ایشان را

داده بودند ، « فَأَغْرَيْنَا » بر آغالیدیم و انگیزتیم ، « بَيْنَهُمْ » میان ایشان ، « الْعَدَاوَةَ وَ الْبَغْضَاءَ » دشمنی و بزمندی (۱) ، « إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ » تا روز رستاخیز ، « وَسَوْفَ يُنَبِّئُهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ »^(۱۴) و خبر کند الله ایشانرا فردا که آن چیست که میکنند ایشان امروز.

النوبة الثانية

قوله تعالى وتقدس: « وَاذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ »- این خطاب باصحابه رسول است و با جمله مؤمنان امت تا بقیامت. صحابه با رسول خدا بیعت کردند ، و دین و کتاب و سنت در پذیرفتند ، از آنکه آیت آمد ، بود : « فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ وَاسْمَعُوا وَأَطِيعُوا » . رب العزة ایشان را درین آیت فرمود که قرآن و سنت بشنوید ، و طاعت دارباشید ، و امر و نهی بر کار گیرید ، و بآیات و کلمات و صحف و کتب ما ایمان آرید ، و رسولان را که فرستادیم استوار گیرید ، و آنچه گفتند و از غیب خبر دادند ، از احوال قیامت و بهشت و دوزخ و غیر آن ، همه قبول کنید ، و بجان و دل آنرا تصدیق کنید . مؤمنان آن همه در پذیرفتند ، و گفتند : « سَمِعْنَا وَ اطعنا » . رب العالمین از سمع و طاعت ایشان حکایت باز کرد ، و گفت : « وَقَالُوا سَمِعْنَا وَ اطعنا » .

اکنون درین آیت رب العزة آن نعمت و آن میثاق و آن قول با یاد ایشان میدهد و میگوید : یاد دارید آن نواخت که من بر شما نهادم ، تا نعمت اسلام بر شما تمام کردم . همان است که جایها در قرآن منت بر نهاد و گفت : « وَ اَنَّمَتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي » ، « وَلَأَنَّمُ نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ » ، « وَلِيَتِمَّ نِعْمَتُهُ عَلَيْكُمْ » ، این همه نعمت اسلام و ایمانست ، که الله تعالی بر مؤمنان تمام کرده است .

« و میثاقه الذی واثقکم به ازقلتم سمعنا و اطعنا » - یاد دارید آن پیمان که الله با شما بست، و شما گفتید: « سمعنا و اطعنا ». « بجاهد گفت: این میثاق آن عهد است که رب العزة روز میثاق بر فرزند آدم گرفت، آنکه که ایشان را از صلب آدم بیرون گرفت، و همه بر بویست الله اقرار دادند، و سمعاً و طاعة گفتند. امروز در سرای حکم هر که بالغ شود و بر موجب آن اقرار عمل کند. و ایمان آورد مؤمن است و از اهل سعادت و نجات، و هر که بعد از بلوغ ایمان نیارد و عمل نکند، نقض آن عهد کرد، و در شمار مؤمنان نیست. اما اطفال مشرکان که یبلوغ نرسیدند. و زمان عمل در نیافتند، از ابن عباس پرسیدند که حال ایشان چیست؟ گفت: ایشان بر میثاق اولادند، خدای داند که عمل ایشان چه بودی اگر روز کار زندگانی دریافتندی (۱).

آنکه گفت: « و اتقوا الله » این تهدید است بر نقض عهد، میگوید: بترسید از خشم خدا، و نقض عهد مکنید، و پس از آنکه بالغ شدید ایمان آرید، و عمل کنید. « ان الله علیم بذات الصدور » و بحقیقت دانید که خدای آگاه است از آنچه در دل شماست از ایمان یا از شك یا از نفاق یا از وفاق. این کلمتی جامع است، هر چیز را که در دل بود از سر، یا در افتد از ظن، یا سرگذرد از خاطر، خدای بهمه داناست و از همه آگاه.

« یا ایها الذین امنوا کونوا قوامین لله » - تقومون لله بکل حق یلزمکم القیام به. میگوید: ای شما که مؤمنانید قیام کنید، برایستادگی نمائید خدای را بهر حقی که شما را لازم آید که بدان قیام کنید و بیای ایستید، و گفته اند: « کونوا قوامین لله » ای قوالین لله. سخن که گوئید خدای را گوئید، و بحق گفتن حق را بیای ایستید.

« شهداء بالقسط » - تشهدون بالعدل فی الغضب والرضا والفقر والغنی والشدة والرخاء. گواهی که دهید بداد و راستی دهید. نزدیک را چون دور و دشمن را چون دوست،

در غضب و رضا و فقر و غنا و در دشواری و آسانی یکسان .

« ولا یجرمنکم شأن قوم علی ان لاتعدلوا » - مؤمنان را مگوید : مبادا که عداوت شما با کفار مکه ، و بغض شما رایشان را ، شما را بر آن دارد که در گواهی دادن عدل و راستی بگذارید ، و محرمی از ایشان حلال دارید ، بلکه دوست و دشمن را ، آشنا و بیگانه را ، گواهی یکسان دهید « اعدلوا هو اقرب للتقوی » ای الی التقوی . « واتقوا الله ان الله خیر بما تعملون » . « وعد الله الذین امنوا و عملوا الصالحات » - ای قال لهم ، لأن الوعد قول ، « لهم مغفرة » ای تغطية علی ذنوبهم ، « و اجر عظیم » ای جزاء علی ایمانهم . « والذین کفروا و کذبوا بآياتنا اولئک اصحاب الجحیم » مضی تفسیره .

« یا ایها الذین امنوا اذکروا نعمت الله علیکم اذ هم قوم ان یبسطوا یدیهیم عنکم » الایة - قتاده گفت این آیت بر رسول خدا فرو آمد ، و وی در هفتم غزا بود به بطن نخل فرو آمده ، کافران مکر ساختند ، و اتفاق کردند که چون محمد و یاران وی در نماز شوند ، و سر بسجود نهند ، ما بر ایشان حمله بریم ، که ایشان نماز دوست دارند ، و نماز بنگذارند . درین همت بودند که رب العالمین جبرئیل را فرستاد بنماز خوف ، و درین آیت منت بر ایشان نهاد که دست دشمن از شما کوتاه کردم و شما را از مکر ایشان خبر دادم جابر بن عبد الله گفت که : رسول خدا (ص) در بعضی سفرها بمنزل فرو آمد ، و یاران همه متفرق گشتند ، و رسول خدا سلاح که داشت از خود باز کرد ، و از درختی در آویخت ، و در سایه آن درخت بنشست اعراسی بیامد ، و شمشیر رسول بر گرفت ، و روی رسول نهاد ، و گفت : من یمنعک منی ؟ رسول خدا گفت : « الله یمنعک منی » سه بار این سخن باز گفت پس اعرابی شمشیر در نیام کرد و هر اسی بروی افاد ، و یاران فراهم آمدند ، و جبرئیل در آن حال این آیت آورد .

مجاهد و عکرمه و کلبی و مقاتل گفتند : سبب نزول این آیت آن

بود که قریظه و نضیر با رسول خدا عهد داشتند که قتال نکنند ، و یکدیگر را در دیات یاری دهند . رسول ایشان را در دیات ایشان یاری دهد ، و ایشان رسول را در دیات مسلمانان یاری دهند . پس دو مرد معاهد از بنی سلیم بدست مسلمانان کشته شدند . اولیاء مقتول دیت طلب کردند رسول خدا برخاست و به یهود بنی النضیر شد و ابوبکر و عمر و عثمان و علی و عبدالرحمن عوف با وی بودند در پیش کعب اشرف شدند ، و بنی النضیر آنجا حاضر . رسول خدا با ایشان استعانت کرد بدیت دومرد ، در مقضای آن عهد که از پیش رفته بود ایشان در پذیرفتند و رسول خدا و یاران را در خانه بنشاندند ، و خود بخلوت باز شدند ، و مکر ساختند ، گفتند اگر هرگز بر وی ظفر یابیم ، امروز وقت آنست . کیست که این کار را شایسته است ؟ عمرو بن جحاش بن کلیب گفت : این کار منست ، و من مرد آنم . آسیا سنگی عظیم بسروی فرو گذارم ، و شمارا از و باز رها نم . رفت با جماعتی و این مکر ساخته رب العالمین جبرئیل را فرستاد ، و رسول را از آن مکرایشان خبر کرد رسول (ص) برخاست و بیرون شد ، و علی (ع) را بر جای خود گذاشت و در آن سرای ، و خود سوی مدینه رفت ، پس ایشان نرسون آمدند ، و از پی رسول رفتند . رب العالمین در میان این قصه آیت فرستاد . آنگه بر عقب این آیت خبر داد از بنی اسرائیل : همچنانکه این قوم عهد رسول را نقض کردند ، و پیمان شکستند ، بنی اسرائیل که پدران ایشان بودند عهدی که با خدا بسته بودند نقض کردند ، و پیمانی که داشتند بشکستند ، و ذلك فی قوله تعالى : « ولقد احذ الله میثاق بنی اسرائیل ، یعنی فی التورات ، الا یشرکوا به شیئاً ، و بالایمان بالله و ملائکته و کتبه و رسله و احلال ما احل الله لهم و تحریم ما حرم الله علیهم .

« و بعثنا منهم انبی عشر نقیباً » - النقیب ، رئیس علی القوم لانه ینقب عن امورهم ،

یبحث عما ، و یستخرها ، و یمین وجوها این دوازده نقیب از دوازده سبط بودند از

اولاد یعقوب ، از هر سبطی نقیبی ، وعدد اسباط فراوان هزاران بودند. موسی چون خواستی که با بنی اسرائیل بیعتی کند ، با ایشان بیعت کردی (۱) وعهد با ایشان بستی (۲) تا از هر نقیبی از سبط خویش بیعت ستدی (۳) و با ایشان عهد بستی (۴). و گفته اند این میثاق آنست که الله تعالی وعده داد موسی را که دیار شام و زمین مقدسه بموسی و قوم وی سپارد ، و جباران را که سکان آن زمین اند هلاک کند ، پس چون بمصر آرام گرفتند ، الله تعالی ایشان را فرمود که به اریحای (۵) شام روید ، و با جباران جنگ کنید ، که من خدای شما ، شما را نصرت دهم . و موسی را فرمود تا از درازده سبط از هر سبطی نقیبی برگزیند ، که پیش رود ، و کبل در قوم خویش باشد ، و ایشان را بروفاء عهد و امتثال فرمان داد . موسی آن نقیبان را برگزید ، و چون بزمین کنعان رسیدند ، ایشان را بجاسوسی بفرستاد ، تا احوال جابره باز دانند . عوج عنق برایشان رسید ، گویند : این عوج بالای عظیم داشت چنانکه دست وی نفرد دریا رسیدی ، و ماهی بگرفتی ، و بحرارت قرص آفتاب آنرا بریان کردی و بخوردی ، و گفته اند که : بروز کار طوفان فوح که همه روی زمین آب گرفت ، و بهر کوهی و بالائی که در زمین بود آب برگذشت ، بدو زانوی عوج بیش نرسید ، و فوح او را بر کشتی نشانند ، و گرد عالم میگشت ، و سه هزار سال عمر وی بود ، و بروز کار موسی او را هلاک کردند : پس چون آن نقبا بر عوج رسیدند ، عوج ایشان را بگرفت ، و بخانه برد ، و با اهل خویش گفت : اینان اند که بجنگ ما آمده اند . چه بینی اگر من ایشان را بیک بار در زیر پای نهم ، و خرد کنم . اهل وی گفتند : ایشانرا مکش ، تا باز گردند ، و قوم خود را بگویند که چه دیدند ، و از شما خبر دهند . پس چون از دست عوج رهایی یافتند ، بایکدیگر گفتند و عهد بستند که : با بنی اسرائیل قصه عوج نگوئیم

۱ و ۲ و ۳ - نسخه الف : کردید ، بستید ، ستدید ، عهد بستید . ۵ - اریحا بروز مسیحا نام دهی است در ولایت شام (برهان قاطع) .

که ایشان بترسند، و مرتد شوند، و از قتال باز گردند. بلی باموسی و هارون بگوئیم، تا ایشان تدبیر کار کنند. پس باز گشتند، آن عهد نقض کردند، و هر نقیبی قوم خود را از قتال نهی کردند و بترسانیدند، مگر کالب بن بوفنا، و یوشع بن نون کالب نقیب سبط یهودا بود و یوشع نقیب سبط یوسف. این است قصه دوازده نقیب و شکستن پیمان ایشان.

« و قال الله انی معکم » - یعنی مع النقباء، و قيل مع بنی اسرائیل فی النصر لکم والدفع عنکم. اینجا سخن تمام گشت، آنکه گفت: « لئن اقمتم الصلوة، یا معشر بنی اسرائیل بحدودها و فروضها و اوقاتها و معانیها و خشوعها، « و آتیتم الزکوة، المفروضة علیکم فی اموالکم، « و آمنتم برسلی، کلهم « و عززتموهم، ای نصرتموهم، و قيل اعنتموهم بالسيف. و التعزیر الادب فی غیر هذا الموضع، « و اقرضتم الله قرصاً حسناً، ای صادقاً من کل انفسکم، و هی کل نفقة یتغی فیها وجه الله، من النوافل و الفرائض، « لا کفرن عنکم سیئاتکم و لأدخلنکم جنات تجری من تحتها الانهار».

ثم قال: « فمن کفر بعد ذلك منکم » - ای بعد العهد والميثاق، « فقد ضل سواء السبیل » ای اخطأ قصد الطريق. گویند از این دوازده نقیب پنج ملک بخواستند که خدای را عز و جل طاعت دار بودند: داود و سلیمان و طالوت و حرقیما و پسر وی، و از آن هفت دیگر سی و دو جبار بخواستند که ملک از اهل حق بپهر بستند، و تباهاکاری کردند، و طافی گشتند.

« فبما نقضهم ميثاقهم » - « ما » صلت است، تو کبد قصه را در افزود، تقدیره: « فبنقضهم ميثاقهم ». این پیمان شکستن آن بود که ایشان را گفته بودند « و آمنتم برسلی و عززتموهم » مراد بآن مجمل بود، ایشان را ایمان دادن بدو و تعزیر و نصرت او فرموده بود، و از ایشان پیمان ستده، پیمان شکستند و بسوی کافر شدند، « لعنّاهم » یعنی چون پیمان بشکستند برایشان لعنت کردیم، پس آن لعنت که برایشان بود بکافر شدن

ایشان بعیسی مریم . و گفته اند : این لعنت جزیت بود که برایشان نهاد ، و قومی رامسوخ کرد . « و جعلنا قلوبهم قاسية » - و دلهاشان سخت کردیم ، و بقراءت حمزه و علی : « و جعلنا قلوبهم قسية » ، دلهاشان بهرج (۱) کردیم و نقایه و ناسره .

« يحرفون الكلم عن مواضعه » - ای یغیرون کلام الله عن جهة من آية الرجم و نعت النبی وصفته ابراهیم نخعی گفت : تحریف آن بود که در سخنان خدا که بایشان فرو آمده بود ، این کلمات بود : « یا ابناء احباری ، یا ابناء رسلی » . ایشان بنوشتند که یا ابناء ابکاری . و در آناریارند که بنی اسرائیل بکلمه ای کافر شدند که بتصحیف برخواندند : قال الله تعالى لعيسى في الانجيل : « انت نبی ، وانا ولدتك » ، ای ریتک ، فحرفته التصاری ، و قرؤا : انت نبی و انا ولدتك . « ونسوا حظاً مما ذكروا به » - ای ترکوا نصیباً مما امروا به فی کتابهم من اتباع محمد (ص) و اقامة الحدود . « و لاتزال تطلع علی خائنة منهم » ای علی خیانة منهم ، کفوله تعالی : « لیس لوقعتها کاذبة » ای کذب ، و خیانت اینجاست (۲) معصیت است آن نقض عهد ها که کردند ، چنانکه کعب اشرف کرد ، آنکه که به مکه ، شد و به ابوسفیان بر ساختند که بجنک محمد شوند ، و نیز روز احزاب نقض عهد کردند ، و مشرکان راپشتی دادند در حرب محمد ، و آنروز که به بنی النضیر شدند بطلب دیت ، نقض عهد کردند ، و مکر ساختند .

رب العالمین منست مینهد بر مصطفی (ص) که ما پیوسته از اسرار ایشان ترا خبر میدهم ، و آن نقض عهد که میکنند ، و بر تو مکر میسازند ، با تو میگوییم ، تا بر اسرار ایشان مطلع مشوی آنکه گفت : « الا قلیلاً منهم » مگر اندکی که این نقض عهد نکردند ، چون عبدالله سلام و اصحاب وی . « فاعف عنهم و اصفح ان الله يحب المحسنين » -

۱- بهرج بفتح اول و سوم باطل و کذب و ردی از هر چیز ، و مباح ، و درم ناسره ، معرب از نبیره فارسی (منتهی الارب) . ۲- نسخه الف : ایدر .

اول ايشانرا فرمود كه اين نقض عهد ايشان و معصيت ايشان در گذار و عفو كن. پس يعاقبت اين عفو و صفح منسوخ شد بآيت سيف .

« و من الذين قالوا انا نصارى اخذنا ميثاقهم » - ميگويد: چنانكه از جهودان در تورات عهد و پيماني ستديم، از ترسا يان در انجيل هم پيمان ستديم باتباع محمد ، و نبوت وي پذيرفتن ، و بنعت و صفت وي اقرار دادن ، و همچنانكه جهودان نقض عهد كردند ترسا يان هم نقض عهد كردند. رب العالمين گفت : « فَاغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ » - ما عداوت و بغض درميان جهودان و ترسا يان افكنديم. جهود دشمن ترسا و ترسا دشمن جهود تا قيامت، و گفته اند : اين عداوت خود ميان ترسا يانست ، و « بنهم » ضمير ترسا يانست ، فـطـوـريـه و يعـتـويـه و ملكـانيـه همه دشمن و خصم يكديگرند، در طلب ملك و جاه عداوت يكديگر در دل گرفته ، و در خون يكديگر شده. و گفته اند : اين عداوت و بغضاء هواهاي مختلف است درميان ايشان، و جدال در دين، ذكره النخعي رحمه الله. معوية بن قرة گفت : « الخصومات في الدين تحبط الاعمال » ، در دين خصومت كردن، و در جدال آويختن، عمل باطل كند. روايت كنند از علي (ع) كه گفت : « اياكم والخصومات فانها تمحق الدين » ، و قال النبي (ص) : « اجتنبوا اهل الاهواء فان لهم عرة (١) كمرّة الجرب » ، و قل الحسن : « اياكم وهذه الاهواء المتفرقة المتباعدة من الله، التي جماعتها الضلالة ، و مستقرها النار، و قال الفضيل بن عياض : « نظر المؤمن الى المؤمن جلاء للقلب ، و نظر الرجل الى صاحب البدعة والهواء يورث العمى » ، و عن الاوزاعي قال : « بلغني ان الله تعالى اذا اراد بقوم شراً الزمهم الجدل، و منعهم العمل » « و سوف ينبئهم الله بما كانوا يصنعون » يعنى ينبئهم في الآخرة بما كانوا يصنعون في الدنيا من التكذيب

١ - العرة بالفتح : الغلة القبيحة، العيب. العرة بالضم : الجرب . الجرم ما يعترى الانسان من الجنون، يقال « به عرة » اي جنون (المنجد).

بالتبی (ص) و اخفاء نعمته . این سخن بر طریق تهدید گفته است ، چنانکه کسی را کوئی: آری بخبر کنم ترا و آگاه شوی .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « واذكروا نعمة الله عليكم » - رب العالمین جل جلاله و تقدست
اسماؤه ، و تعالت صفاته ، و توالی آلاؤه و نعمائوه ، درین آیت مؤمنان را مینوازد ، و دو چیز
با یاد ایشان میدهد : یکی نعمت که برایشان ریخت ، دیگر پیمان که با ایشان بست .
نعمت چیست ؟ و پیمان چیست ؟ نعمت دل کشادن است ، و هدی دادن ، و چراغ آشنائی در
دل افروختن ، و دل را خلعت معرفت پوشانیدن ، و میان دل و میان دشمن از عظمت حصار
ساختن . میگوید رب العزة جل جلاله که : یاد کنید این نعمت که من بشما دادم از من
آزادی کنید ، و شکر گوئید ، تا مستوجب زیادت نعمت گردید : « لئن شکرتم لأزیدنکم » ،
دیگر میثاق است که با یاد ایشان میدهد ، میگوید : یاد دارید پیمان و عهد که
پذیرفتید ، و امر و نهی که برداشتید ، دانید که چه پذیرفته اید ، و چه برداشته اید . باری
که هفت آسمان و هفت زمین و کوهها بر نیارستند داشتن ، شما دلیری کردید ، و برداشتید .
آسمانها و زمینها از آن بر میدند ، از بیم توانی و تقصیر بگریختند ، و بخداوند خویش زینهار
خواستند ، شما برداشتید ، و خداوند خویش را بطاعت پاسخ کردید .

قومی گفتند : این میثاق آن پیمان است که رب العزة با تو بست . سود و زیان
تو بخريد ، و بهشت بعوض بتو داد ، و قرآن بر توحجت کرد ، گفت : « ان الله اشتری
من المؤمنین انفسهم » خدای تعالی بخريد از مؤمنان تنهای ایشان ، تا خدمت کنند ، بروز
گرم روزه دارند ، شب تار يك نماز کنند ، بزمستان سرد آبدست تمام کنند ، بجان عزیز
و بمال نفیس حج و غزا کنند ، بیماران را عیادت کنند ، درویش حقیر را پیرسند ، و

اموالهم « مالهای ایشان بخرید تا از فرادان اندکی بخشند، و از مایه آن صدقه و زکوة دهند، برهنه را بپوشند، گرسنه را سیر کنند، اسیر را بازخرند، درمانده را دست گیرند. چون ایشان این عهد بجای آرند ایشانرا بر من چه باشد؟ » بَأْن لِّهْم الْجَنَّةُ « تا درین جهان باشند نکودارم. بدرمرگ یاری دهم. در کورتلقین و بشارت دهم. در قیامت سپید روی انگیزم. از فزع اکبر ایمن گردانم. عیبها پوشانم، و گناهان اندر گذارم خصمان خشنود کنم، و از حوض کوثر آب دهم، و بر صراط جواز دهم، و در بهشت جای دهم. رضوان خود در تو پوشم. حجاب بردارم. دیدار باقی کرامت کنم.

آنکه گفت: « و من اوفی بعهده من الله؟ » کیست در هفت آسمان و هفت زمین بوفای عهد باز آمده تر از خدای، وافی تر و کافی تر از الله، در قول راست تر و در فعل قوی تر از الله، آنکه از بندگان کله کرد که من بوفای عهد باز آمدم، و ایشان بوفای باز نیامدند: « و ما وجدنا لاکثرهم من عهد » از بی وفائی و بی عهدی ایشان کله میکند، میگوید: با همه وفا کردم، بیشترین ایشان بی وفا یافتم همه را نعمت دادم، اندکی شا کر یافتم. همه را پند دادم، اندکی پند پذیر یافتم همه را خواندم، اندکی مجیب یافتم آنکه ایشان را پندداد و بتقوی فرمود، گفت: « و اتقوا الله ان الله علیم بادات الصدور » پرهیزید از خشم و عذاب من باز آئید بوفای من. دریابید پند من. بترسید از بی وفائی من

« یا ایها الذین آمنوا » - این از الله کوای است که ایمان بنده عطاء است. « کونوا قوامین لله شهداء بالقسط » - از روی اشارت میگوید: بندگان من! گواهی دهید از بهر من، تا من نیز گواهی دهم از بهر شما. گواهی دهید امروز که آفرید کار و پروردگار شما منم، تا فردا شما را گواهی دهم که بندگان و گزیدگان من اید، و ذلك فی قوله تعالی: « و الله شهید علی ما تعملون »، بوفای عهد باز آید، تا بوفای عهد شما باز آییم،

«و اوفوا بعهدی اوف بعهدکم» بانات از بر من باز آید (۱) تأیید شارت از بر شما و از آیم. (۲)
«و أنابوا الی الله لهم البشری» - و هوالمشار الیه بقوله تعالى: «هل جزاء الاحسان الا
الاحسان». «و عد الله الذین آمنوا و عملوا الصالحات لهم مغفرة و اجر عظیم» - این آیت
رد است بر دو گروه: گروهی که گفتند: معصیت طاعت باطل کند، و گروهی که گفتند:
عذاب کردن بیگناه در حکمت جائز نیست، و این هر دو خلاف حق است، و نه طریق سنت
است. معصیت طاعت باطل نکند که رب العزة مؤمنانرا بستود، و بعمل صالح موصوف کرد،
آنکه وعده مغفرت داد، و آنکس که سزای مغفرت بود بیگناه نباشد. پس با گناه عمل
صالح از وی بنیفتاد. و نیز بیان کرد که: بنده اگر چه با عمل صالح است، محتاج عفو و
مغفرت است، و اگر چه پاکدامن است، نیازمند رحمت است، که نجات در رحمت و مغفرت است
نه در طاعات و اعمال **مصطفی** (ص) گفت: «لو عذبنی الله و ابن مریم لعذبنا ابدًا، و
هو غیر ظالم» و قال **الحسین بن منصور**: «من جوز التخلیق من غیر علة جوز التعذیب من
غیر زلة». آنکس که بخواند بی علت، اگر براند بی زلت، کس را بر صنع وی چرانیست،
و در حکم وی چون نیست خداوند! در راستی کار تو تهمت نیست، و صنع ترا علت نیست.
درماندیم در مقامی که راه واپس نیست و ازیش یارا نیست (۳) در دریائی که آنرا کران
نیست خداوند! رهی را دریاب، که رهی را بیش از این طاقت نیست پیوند و بخشای
که مقتضای کرم جز این نیست **فتح شخرف** از اسرافیل مصری پرسد استاذ ذوالنون
که: هل تعذب الاسرار قبل الرلل؟ اسرافیل سه روز زمان خواست روز چهارم گفت:
مرا جواب دادند بشنو اگر روا بود نواب بیش از عمل، هم روا بود عذاب بش از زلل.
این بگفت و زعقه ای (۴) زد، و در شورید، و از دنیا برفت

۱- سعة الف: و از آید. ۲- چنین است در سعة الف و ح ۳- سعة الف: دره قامی

که پیش و اراه نیست و ازیش یارگی نیست. ۴- رعهه یعنی صیحه (المنجد)

پیر طریقت گفت: «آن درنگ خواستن زندگانی بود که اگر بوقت جواب دادی هم برجای برفتی» (۱).

« و لقد اخذ الله ميثاق بني اسرائيل و بعثنا منهم اثني عشر نقيبا » - بوبکر و راق گفت که: در بنی اسرائیل تقبا بودند پیشروان و گزیدگان ایشان، و در همه حال مرجع قوم با ایشان، و درین امت بدلاءند او تاد جهان که دلهایشان چون دلهای پیغمبران. مصطفی (ص) گفته: « یكون في هذه الامة اربعون على خلق ابراهيم و سبعة على خلق موسى و ثلاثة على خلق عيسى و واحد على خلق محمد » و بوعثمان مغربی گفته: « البدلاء اربعون و الامناء سبعة و الخلفاء من الائمة ثلاثة ، و الواحد هو القطب ، و القطب عارف بهم جميعا ، و يشرف عليهم ، و لا يعرفه احد ، و هو امام الاولياء ». خار خلق اند این قوم ، و مصابیح دین و اعلام یقین . ملوک طریقت و امناء شریعت . رب العالمین ایشان را از جهانیان برگزیده ، و به ربطه « یحبهم و یحبونه » بسته . و بقید « و الزمهم كلمة التقوى » استوار کرده، در وادی عنایت شمع رعایت ایشانرا افروخته ، در دیرستان ازل ایشان را ادب صحبت در آموخته. ای جوانمرد ! کار نه کرد بنده دارد، کار خواست الله دارد. بنده بجهد خویش نجات خویش کی تواند؟ خون الله بنده خیر خواهد، دل او را به نظر خویش بیاراید، تا حق از باطل و اشناسد. بعلم فراح کسد، تا دیدار قدرت در آن جای یابد. بنا کند تا بنور منت می بیند. شنوا کند تا بند ازلی می نیوشد راست دارد تا گمان وشک در آن نیامزد بعطر وصال خوش کند تا در آن مهر دوست روید . نور خویش روشن کند، تا ازو باوی نکرد، بصیقل عنایت نرذاید تا در هر چه نگرد او را بند :

آنها که باطف خویش حق بگزینند	بر باطن او گردد جفا نشینند
نیک و بد اعیار ز دل بر چینند	در هر چه کمد نظاره حق بینند

٤ - النوبة الاولى

قوله تعالى : «يا اهل الكتاب» ای اهل کتاب ، «قد جاءكم» آنک آمد بشما ، «رسولنا» فرستاده ما ، «یبین لکم» پیدا میکند شما را ، «کثیراً ممّا کنتم تخفون» فراوانی از آنچه شما می پنهان داشتید ، «من الكتاب» از کتاب [انجیل] ، «ويعفو عن كثير» و می فرا گذارد و آسان کند فراوانی [از آنچه بر شما شک بود از بشل] ، «قد جاءکم» آمد بشما ، «من الله» از خدا ، «نور» روشنائی ، «و کتاب مبين (١٥)» و نامه پیدا .

«یهدی به الله» راه نماید خدای بآن ، «من اتبع رضوانه» کسی را که بر پی خشنودی وی میرود ، «سبل السلام» راههای سلامت ، «و یخرجهم» و دمی برون آرد ایشان را «من الظلمات» از تاریکها ، «الی النور» بروشنائی «باذنه» بخواست خویش ، «و یهدیهم» و راه مینماید ایشان را ، «الی صراط مستقیم (١٦)» بر راه راست درست .

«لقد کفر الذین قالوا» کافر شدند ایشان که گفتند : «ان الله هو المسيح بن مریم» که خدا عیسی مریم است ، «قل» [بیگاه بر من] گوی : «فمن یملک من الله شیئاً» آن کبست که پادشاه است و بدست وی چیزی است از خواست و کار خدای [که بآن چیز با خدای تاود] ، «ان اراد» اگر خدای خواهد ، «أن یهلك المسيح بن مریم» که عیسی مریم را هلاک کند ، «و أمته» و مادر وی را ، «و من فی الارض جمیعاً» و هر که در زمین کس است ، «و لله» و خدای راست ، «ملك السموات و الارض» ملک آسمان و زمین ، «و ما بینهما» و هر چه میان آن هر دو ، «یخلق ما یشاء» می آفریند آنچه خواهد ، «و الله علی کل شیء قدير (١٧)» و خدای بر

همه چیز قادر است و توانا .

«وقالت اليهود و النصارى» جهودان و ترسایان گفتند : «نحن ابنا الله و احياءه»، ما پسران خداییم و دوستان وی ، «قل» بگو [ای پیغامبر من] : «فلم يعذبكم بذنوبكم» پس چرا شما را می عذاب کند خدای بگناهان شما ، «بل انتم بشر» بل [نه پسرانید و نه دوستان] ، که گروهی مردمانید ، «ممن خلق» از آنچه او آفرید ، «يغفر لمن يشاء» وی آنرا آمرزد که خود خواهد ، «و يعذب من يشاء» و عذاب کند او را که خود خواهد ، «ولله ملك السموات و الارض» و خدایراست پادشاهی آسمانها و زمین ، «وما بينهما» و هر چه میان آن هردو ، «و اليه المصير» (۱۸) «و با وی است بازگشت هر کس .

«يا اهل الكتاب» ای اهل کتاب ، «قد جائكم رسولنا» آمد بشما فرستاده ما ، «يبيّن لكم» پیدا میکند شما را ، «على فترة من الرسل» بستگی و کسستگی از رسولان ، «ان تقولوا» تا نگوئید : «ما جاءنا» بما نیامد ، «من بشير» هیچ بشارت دهنده ای ، «ولا نذير» و نه هیچ نماینده ای ، «فقد جاءكم بشير و نذير» آنک آمد بشما رسولی که همانست و همین ، «والله على كل شيء قدير» (۱۹) «و خدای بر همه چیز تواناست .

«و اذ قال موسى لقومه» موسی گفت قوم خویش را : «يا قوم اذكروا نعمة الله عليكم» ای قوم یاد کنید و یاد دارید نعمت خدای بر خود ، «اذ جعل فيكم انبياء» که در میان شما پیغامبران فرستاد ، «وجعلكم ملوكا» و شما را پادشاهان کرد ، «و آتاكم» و شما را داد ، «مالهم يوت» آنچه نداد هرگز ، «احدا» هیچ کس را «من العالمين» (۲۰) «از جهانیان .

«يا قوم ادخلوا الارض المقدسة» ای قوم دروید در زمین مقدس ، «التي

كتب الله لکم» آنچه خدای شما را [داد و ارزانی داشت و شما را] بهشت و بهره کرد،
«ولا ترتدوا علی ادبارکم» و از فرمان برداری برنگردید به پس باز، «فتنقلبوا
خاسرین (۲۱)» که باز گردید بروز بتری پس سودمندی زیان کاران گردید

«قالوا یا موسی» گفتند: یا موسی! «ان فیها قوماً جبارین» در آن زمین
قومی اند جباران، «وانا لن ندخلها» و ما در آن زمین نشویم، «حتی یخرجوا منها»
تا آنکه که ایشان بیرون آیند از آن، «فان یخرجوا منها» اگر بیرون آیند از آن،
«فانّا داخلون (۲۲)» ما پس در شویم.

«قال رجالان» دو مرد گفتند: «من الذین یخافون» از آن خدای ترسان،
«انعم الله علیهما» که نیکوئی کرده بود خدای با ایشان، «ادخلوا علیهم الباب» که
ای قوم از در آن زمین بر اهل آن زمین در شوید، «فاذا دختموه» که چون شما در
شوید از در، «فانکم غالبون» شما ایشان را باز مالید و کم آرید، «وعلی الله فتوکلوا»
و پشت بخدای باز کنید، «ان کنتم مؤمنین (۲۳)» اگر گروید گانید.

«قالوا یا موسی» جواب دادند که یا موسی «انا لن ندخلها ابدآ»
ما در آن زمین نرویم هرگز، «ماداموا فیها» تا آن جباران در آن زمین باشند،
«فاذهب انت وربک» تو روبا خداوند خویش، «فقاتلا» و کشتن کند با ایشان،
«انا هیهنا قاعدون (۲۴)» که ما ای در نشستگانیم.

«قال رب» موسی گفت خداوند من! «انی لا املك» من پادشاه نهام،
«الا نفسی» مگر برخویشتن، «وأخی» و برادر خویش، «فافرق بیننا» جدائی
افکن میان ما، «وین القوم الفاسقین (۲۵)» و میان این قوم بیرون شدگان از
فرمان برداری.

«قال» گفت خدای: «فانها محرمة علیهم» آن زمین بر ایشان حرام

ساختم [و حرام کردم بر آن زمین که ایشان را بیرون گذارد از خود] ، «اربعین سنة»
چهل سال ، «یتیهون فی الارض» تا سامان کم کرده می باشند و راه نیابند بیرون
شدن را ، «فلا تأس» ، پس تو اندوه مبر ، «علی القوم الفاسقین (٢٦)» برین گروه که
از طاعت داری بیرون شد گانند .

النوبة الثانية

قوله تعالى: «يا اهل الكتاب» - این خطاب با جهودان و ترسیان است . رب
العزة ایشان را بایمان و توحید میخواند ، و پذیرفتن رسالت محمد (ص) و اظهار نعت
و اتباع سنت وی . میگوید : رسول ما با شما آمد ، تا آنچه شما پنهان میکنید از آیت
رجم و نعت و صفت محمد که در تورات و انجیل است وی پیدا و روشن کند بعد از
آنکه از بسیاری که پنهان کرده اید در گذرن ، و عفو کند ، و شمارا بدان نگیرد ، و جزا ندهد .
آنکه صفت محمد (ص) کرد و قرآن که کتاب وی است ، گفت : «قد جاءکم من الله
نور» نور اینجا پیغامبر است ، چنانکه جای دیگر گفت : «نور علی نور» ای : نبی مرسل
بعد نبی ، و از بهر آن او را نور نام کرد که چیزها روشن گرداند ، و حقیقت هر کار و هر
چیز بهر کس نماید ، چنانکه نور هر جای که بود روشنائی دهد ، گفتار و کردار دلها را
روشنائی افزاید .

و «کتاب مبین» - اینجا قرآن است که در آن بیان حلال و حرام است ، و
روشنائی دل و جان است ، و نجات خلق در پذیرفتن آن و کار کردن بآنست . مصطفی
(ص) گفت : «ان هذا القرآن من الله ، وهو النور المبين ، وهو الشفاء النافع ، فيه نبأ من
قبلکم ، و خبر من بعدکم ، و حکم ما بینکم ، وهو الفصل ليس بالهزل ، من ترکه من
جبار قصمه الله ، و من ابتغى الهدى فی غیره اضلّه الله ، و هو حبل الله المتين ، و هو الذکر

الحکیم، وهو الصراط المستقیم، من قال به صدق، ومن عمل به اجر (۱)، ومن حکم به عدل، ومن دعا اليه هدى الى صراط مستقیم. وقال (ص): «القرآن سبب، طرفه بيد الله عز وجل، وطرفه بأيديكم، فتمسكوا به فانكم لا تضلون ولا تهلكون ابداً».

وقال ابن عباس: ضمن الله عز وجل لمن قرأ القرآن ان لا يضل في الدنيا ولا يشقى في الآخرة، لقوله تعالى: «فمن اتبع هداى فلا يضل ولا يشقى»، وقال ابن مسعود: من احب ان يعلم انه يحب الله ورسوله فلينظر، فان كان يحب القرآن فانه يحب الله ورسوله، وقيل لجعفر بن محمد (ع): لم صار الشعر والخطب تمل اذا اعيدت، والقرآن يعاد ولا يمل؟ قال: «لان القرآن حجة على اهل الدهر الثاني كما هو على اهل الدهر الاول، فلذلك ابداً هو غرض جديد».

«يهدى به الله» - يعنى يهدى بكتابه المبين من اتبع ما رضى الله من تصديق محمد (ص)، «سبل السلام» اى دين الله عز وجل، وهو الذى شرع لعباده، وبعث به رسله. مسكويده: خدای تعالى باين قرآن راه نمايد ندهای را که بر پی رضاء حق ايستد، و آن کند که الله پسندد از تصديق محمد (ص) و ايمان آوردن بوى، راه نمايد او را بدین خداوند عزوجل، آن دینی که بندگان را بآن فرمود، و پیغامبران را بآن فرستاد، و آن دين حنيفی است و ملت اسلام و شريعت مصطفى. باين قول «سلام» اينجا (۲) نام خداوند است عزوجل، و درست است خبر از مصطفى (ص) که گفت: «اللهم انت السلام و منك السلام». تبارکت يا ذا الجلال والاكرام. و مصطفى (ص) روزى عائشه را گفت: «هذا جبرئيل يقرأ عليك السلام»، فقالت عائشة: الله السلام، ومنه السلام، وعلى جبرئيل السلام. ومعنى سلام در نام خداوند عزوجل بي عيب است دور از کاستن و افزودن، و از حال گشتن، و بدریافت وی رسیدن. و روا

باشد که سلام اندرین آیت بمعنی سلامت بود یعنی سبیل السّلامة الّتی من سلکها سلّم فی دینه و دنیا، راه نماید خدای او را راهی که سلامت دین و دنیاى وی در آن باشد .
 « ویخرجهم من الظلمات الى النور » - و او را از ظلمات کفر بنور ایمان درآورد،
 « بازنه » یعنی بأمّره و توفیقه و ارادته ، « و یهدیهم الى صراط مستقیم » - صراط نامی است راه را ، دیدنی ، و نادیدنی ، دیدنی خود محسوس است ، و نادیدنی اسلام و سنت است .
 « لقد کفر الذین قالوا ان الله هوا لمسیح بن مریم » - این در شأن ترسایان نجران فرو آمد ، و ایشان فرقه یعقوبیه اند گفتند : عیسی بسر خداست : رب العزة گفت جل جلاله : یا محمد ایشانرا کوی : « فمن یملک » ای من یقدر ان یدفع من عذاب الله شیئاً اذا قضاء ؟ کیست آنکس که چون خدا بر سر خلق عذابی قضا کند ، چیزی از آن عذاب دفع تواند کرد ؟ اگر خواهد که عیسی را و مادر وی را و جمله اهل زمین را عذاب کند ، که تواند که آن باز دارد ؟ پس خدائی را کی شاید آنکس که عذاب از خود و دیگران دفع نتواند ؟ آنکه گفت : « والله ملک السموات و الارض و ما بینهما » یعنی ما بین هذین النوعین من الاشیاء . گفته اند که خزائن آسمان باران است ، و خزائن زمین نبات . میگوید : هر دو ملک و ملک ماست ، و هر چه میان هر دو آفریده ، از بندگان و غیر ایشان . « یخلق ما یشاء » - این دفع آن شهت است که ترسایان را اقتاد در کار عیسی و آمدن وی از مادر بی پدر . میگوید : آنرا که خواهد آفریند ، چنانکه خواهد بر مشیت و ارادت خویش ، اگر خواهد بی پدر آفریند چون عیسی ، و اگر خواهد بی پدر و مادر آفریند چون آدم ، وی بر همه چیز قادر است و توانا .

« و قالت الیهود و النصارى نحن ابناء الله و احبّاءه » - سخن درین آیت متداخل است . ترسایان ابناء گفتند ، و جهودان احبّبا . ترسایان گفتند که : عیسی بسر خداست ، و مادر وی از ماست ، خبر از جماعت بیرون داد هر چند که مراد بآن عیسی است ،

و جهودان گفتند : «نحن اولياء الله من دون الناس» ما خاصّه دوستان خدائیم، بیرون از همه مردمان . ناس اینجا **مصطفی** (ص) است و عرب ، و گفته اند که ترسایان از آنجا گفتند که «نحن ابناء الله» ، که عیسی (ع) گفته : «اذا صلیتم فقولوا یا ابانا الذی فی السماء تقدس اسمک» ، و این بمعنی قرب است و برو رحمت ؛ یعنی ای خداوندی که با نیکان بندگان بمهربانی و تردیکی چنانی که پدر مهربان بر فرزندان ، و آنکه با مسلمانان میگفتند : والله ان کتابنا لقبل کتابکم و ان نبینا لقبل نبیکم ، ولا دین الا دیننا ، ولا نبی الا نبینا ، و انّا نحن اهل العلم القدیم ، فلیس احد افضل منا . و روا باشد که اینجا ضمیری نهند ، یعنی نحن ابناء رسله . رسول خدا ایشانرا بیم داد و بعقوبت حق بترسانید ، ایشان گفتند : ما پسران پیغامبران او ایم . ما را عذاب نکند . رب العزة گفت : یا محمد ایشان را گوی : اگر پسران پیغامبران خدائید ، پس چرا پدران شما را که اصحاب سبت بودند عقوبت کرد ، و ایشان را بگناهان خویش فرا گرفت . «بل انتم بشر ممّن خلق» - نه چنانست که شما گفتید ، که شما گروهی مردمانید چنانکه آفریدگان وی از فرزندان آدم . «یغفر لمن یشاء» - آنرا که خواهد از آفریدگان خویش بامرزد . اگر خواهد جهود را از جهودی و ترسا را از ترسایی توبه دهد ، و او را بامرزد . «و یعذب من یشاء» ، و اگر خواهد او را بر آن کفر بمیراند و او را عذاب کند . «ولله ملک السموات والارض وما بینهما» من الخلق ، «والید المصیر» المرجع فی الآخرة .

«یا اهل الکتاب قد جاءکم رسولنا یبین لکم» - یعنی اعلام الهدی و شرائع الدین . «علی فترة من الرسل» - از میلاد عیسی (ع) تا بمیلاد محمد (ص) گفته اند که ششصد سال بود ، و بروایتی پانصد و شصت سال ، و بروایتی چهارصد و سی و اند سال ،

و تا بروز کار عیسی پیغامبران پیوسته آمدند ، پس یکدیگر ، تا برفع عیسی ، پس از آن بریده گشت ، و روز کارفترت بود تا بوقت بعثت محمد (ص) . قومی گفتند پس عیسی سه پیغامبر دیگر از بنی اسرائیل بودند ، و ایشانند که رب العزة در سورة یس قصه ایشان گفت : «ان ارسلنا اليهم اثنتين فكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ» .

«ان تقولوا ما جاءنا من بشير ولا نذير» - يعنى لئلا تقولوا . محمد را که بشما فرستادیم بآن فرستادیم تا فردا نگوئید که بما هیچ بشیر و نذیر نیامد . آنکه مصطفی (ص) بشما آمد ، هم بشیر است و هم نذیر ، بشیر بالجنة نذیر من النار ، بشیر بالمؤمنین و نذیر للجاحدین . مصطفی (ص) را در قرآن بیست نام است ، بده فائده در دو قرین یکدیگر ، دو نام تصریح است و آنرا اسم علم گویند ، وهو محمد و احمد ، يقول الله تعالى : «محمد رسول الله» ، «يأتى من بعدى اسمه احمد» . و دو نام تعظیم است ، وهو الرسول و النبى ، يقول الله تعالى : «يا أيها النبى» ، «يا أيها الرسول» . و دو نام شفقت است و مهربانى ، وهو الرؤف والرحيم ، لقوله تعالى : «بالمؤمنين رؤف رحيم» . و دو نام است بشارت و نذارت را ، وهو لبشير والنذير ، لقوله تعالى : «انّا ارسلناك بالحق بشيراً و نذيراً» . و دو نام است دعوت و هدایت را ، وهو الداعى والهادى ، لقوله تعالى : «وداعياً الى الله باذنه» ، «ولكل قوم هاد» . و دو نام است نفع امت را ، وهو النور والسراج ، لقوله تعالى : «قد جاءكم من الله نور» ، وقال تعالى : «وسراجاً منيراً» . و دو نام است ظهور حجت را بر دشمنان و معاندان ، وهو البرهان والبيّنة ، لقوله تبارك و تعالى : «قد جاءكم برهان من ربكم» ، وقال تعالى : «حتى تأتيتهم البيّنة رسول من الله» . و دو نام تکریم است خصوصیت ویرا ، وهو العبد والكریم ، لقوله تعالى و تقدس : «اسرى بعده» ، وقال تعالى : «انّه لقول رسول كريم» . و دو نام است بر طریق اشارت از محض معرفت ، وهو المزمّل والمدّثر ، لقوله تبارك و تعالى : «يا أيها المزمّل» ، «يا أيها

المدثر». و دو نام است بر سبیل کنایت در عین مباسطت اظهار عزت وی را و هو طه و یس.
 روی ابوذر، قال: قلت: یا رسول الله هل سمّاک الله عزوجل فی شیء من
 الكتب؟ قال: «نعم یا باذر اسمانی الله فی التوراة، یحید، و فی الزبور، الماحی، و
 فی الانجیل، احمده، و فی القرآن محمداً». قلت: یا رسول الله لم سمّیت یحید؟ قال:
 «لانی احید بأمتی عن النار»، قلت: لم سمّیت الماحی؟ قال: «محا الله عزوجل بی
 الاوثان عن جزیرة العرب». قلت: لم سمّیت احمده؟ قال: «حمدنی الامم کلها». قلت:
 لم سمّیت محمداً؟ قال: «أنا محمود فی اهل السموات، و محمود فی اهل الارض».

«و اذ قال موسی لقومه اذکروا نعمة الله علیکم اذ جعل فیکم انبیاء و جعلکم
 ملوکاً» - در بنی اسرائیل پیغامبران در سبط لاوی بودند، و ملوک در سبط یهودا و
 گفته اند: «جعل فیکم انبیاء» آن هفتاد مرد بودند که موسی ایشانرا برگزید، و
 با خود بمناجات برد، و ایشان را صاعقه رسبد، پس از آن صاعقه زنده گشتند، و پس
 از موسی و هارون پیغامبران بودند «و جعلکم ملوکاً» یعنی تملکون انفسکم بعد
 تبعید فرعون ایّاکم. میگوید: پس از آنکه زیر دست فرعون بودید، و شمارا ببنده کی
 گرفته، اکنون شما را آزاد و بر نفس خود پادشاه کرد، و از زیر دستی و بنده کی
 وی رهایی داد. و قیل: «و جعلکم ملوکاً» ای اغنیاء، شما را توانگر کرد تا از یکدیگر
 بی نیاز گشتید.

مردی فرا عبد الله عمر گفت: السنا من فقراء المهاجرین؟ نه ما از جمله
 درویشان مهاجرانیم؟ عبد الله گفت ترا هیچ زن هست؟ گفت: هست. گفت: هیچ مسکن
 داری که در آن نشینی؟ گفت: دارم. گفت پس تو از توانگرانی. آن مرد گفت: من
 خادم نزد دارم. عبد الله گفت: فانت من الملوک، تو از جمله ملوکی، و باین معنی مصطفی
 (ص) گفت: «من اصبح معافی فی بدنه، آمناً فی سر به عند قوت یومه، فکأنما حیزت

له الدنيا . يكفيك ابن آدم منها ماسد جوعتك ، ووارى عورتك ، فان كان لك بيت يواريك، فذاك، وان كانت دابة تركبها فبئح فلق الخبز وماء الجر و مافوق الازار حساب عليك . و عن ابي سعيد الخدري ، عن النبي (ص) قال : « كان بنو اسرائيل اذا كان لاحدهم خادم وامرأة و دابة يكتب ملكاً ، وقال ابن عباس و مجاهد و الحسن : من كان له بيت وامرأة وخادم فهو ملك . ضحاك كفت : بنى اسرائيل را ملوك از آن كفت كه خاتنهاى فراخ داشتند ، و آب روان در آن ، قال : و من كان مسكنه واسعاً ، وفيه ماء جار فهو ملك . قتاده كفت : ملك ايشان آن بود كه خدم وحشم ساختند ، و از فرزندان آدم اول كسى كه حشم ساخت ايشان بودند . « وجعلكم ملوكاً » يعنى و جعل فيكم ملوكاً ، « وآتيكم مالم يؤت احداً من العالمين » من فلق البحر والمئن والسلوى وتظليل الغمام وغير ذلك .

« يا قوم ادخلوا الارض المقدسة » - يعنى المطهرة . سميت مقدسة لانها قدست من الشرك و جعلت مسكناً للانبياء ، وينقدس فيها من الذنوب . كفته اند : زمين مقدسه زمين شام است سر تاسر آن . مصطفى (ص) كفت : « طوبى للشام » . قبل لآى ذلك يا رسول الله ؟ قال : « لان ملائكة الرحمن باسطة اجنحتها عليها » ، و قال (ص) . « اللهم بارك لنا فى شامنا ، اللهم بارك لنا فى يمننا » . قالوا : يا رسول الله و فى نجدنا ؟ فقال : « هنالك الزلازل والفتن ، و بها يطلع الشيطان » ، و قال (ص) : « ستخرج نار من حصر موت تحشر الناس » . قلنا يا رسول الله ماتأمرنا ؟ قال : « عليكم بالشام ، سيصير الامر أن تكونوا جنوداً مجندة ، جند بالشام ، وجند باليمن ، وجند بالعراق » ، فقال رجل : يا رسول الله خر لى ان ادر كت ذلك . قال : « عليكم بالشام ، فانها خيرة الله من ارضه ، يجتنبى اليها خيرته من عباده . يا اهل الاسلام عليكم بالشام فان صفوة الله من ارضه الشام ، فان الله قد تكفل لى بالشام و اهله » .

مجاهد گفت : زمین مقدسه آن بقعه است که **طور** بر آن است ، **کلبی**

گفت : زمین **دمشق** و **فلسطین** و بعضی **اردن** است ، و قال **عبدالله بن مسعود** : قسم الخیر عشرة اجزاء ، فجعل منه تسعة بالشام ، و واحد بالعراق ، وقسم الشر عشرة ، فجعل منه تسعة بالعراق و واحد بالشام (قال) و نزل **حمص الشام** سبع مائة من اصحاب رسول الله (ص) ، فیهم سبعون بدریاً التي كتب الله لكم ، یعنی کتب فی اللوح المحفوظ آنها مساکن لكم ، و قال **الحدی** : ای امرکم الله ان تدخلوها .

گفته اند : این فرمان به بنی اسرائیل پس غرق فرعون بود ، که ایشانرا فرمودند که از زمین **مصر** بزمین **قدس** شوند ، و زمین **قدس** آنکه بقیه **عمالقه** داشت قومی بودند با شخصیهای عظیم ، و بالاهای بلند ، و بطشتها و قوتها ، و کس دیده اندازشان که پنج تن از بنی اسرائیل در کف دست بگرفته بود ، و زمین **قدس** زمینی بود با نعمت فراخ و میوه های نیکو . و **هوب منبه** گفت : انار بود ، چنانکه پنج تن از بنی اسرائیل در زیر پوست نم انار میشدند ، و انگور بود ، چنانکه یک خوشه به بیست کس بر میگرفتند ، و در آن زمین **اریحا** است که هزار دیه دارد ، در هر دهی هزارستان ، در آن میوه های الوان .

« ولا ترتدوا علی ادبارکم » - ای لا ترجعوا کفاراً ، « فتقلبوا خاسرین » .

میگوید : طاعت دارید و فرمان برید ، و پس از آنکه ایمان آوردید بکفر باز مگردید ، که زیان کاران باشید . و قيل « لا ترتدوا علی ادبارکم » ای لا ترجعوا وراءکم بترکم الدخول . میگوید : روید در زمین **قدس** و نبادا که به بس باز گردید ، و در نشوید ، که آنکه زیانکار گردید **کلبی** گفت : **ابراهیم خلیل (ع)** بر کوه **لبنان** شد . ویرا گفتند : در نگر یا **ابراهیم** چنانکه دیده تو بآن رسد ، آن زمین مقدس است ، و بعد از تو بمیران بفرزدان تو دادیم .

«قالوا يا موسى ان فيها قوماً جبارين» - چون آن دوازده نقیب که موسی ایشان را بجاسوسی فرستاده بود باز گشتند ، و آنچه دیده بودند با موسی بگفتند ، موسی ایشانرا گفت : این کارپنهان دارید ، آنچه دیدید بر بنی اسرائیل اظهار مکنید که ایشان چون آن بشنوند ، بددل شوند و بترسند ، و از قتال باز ایستند . ایشان رفتند و بر خلاف قول موسی هر کس باقرین خود بگفتند . بنی اسرائیل چون آن بشنیدند ، همه آواز بر آوردند ، و گریستن در گرفتند ، گفتند : یا ایتنا متنا فی ارض مصر ولیتنا نموت فی هذه البریة، ولا یدخلنا الله ارضهم ، فیکون نساؤنا واولادنا و اموالنا غنیمة لهم . پس رفتند ، و خود را پیش روی ساختند ، تا با زمین مصر روند . اینست که رب العالمین گفت : «قالوا يا موسى ان فيها قوماً جبارين و اننا لن ندخلها حتی یخرجوا منها فان یخرجوا منها فانا داخلون» . چون ایشان همت کردند که باز گردند ، موسی و هارون هر دو بسجود در افتادند ، و خدایرا عزوجل ثنا گفتند ، و در وی زاریدند ، و آن دو مرد دیگر گفتند که رب العالمین از ایشان خبر داد : « قال رجلان» یکی یوشع بن نون ابن افرائیم بن میشی بن یوسف ، و دیگر کالب بن یوفنا داماد موسی بن خواهر وی مریم . و گفته اند : یوشع از سبط ابن یامین بود ، و کالب از سبط یهوذا .

« من الذین یخافون الله » - ای یخافون الله فی مخالفة امره « انعم الله علیهما » بالتوفیق والیقین . این دو مرد گفتند که : در روید از در این شهر ، و باک مدارید ، و مترسید ازین جباران که ایشان جسمهای قوی دارند ، و دلهای ضعیف ، و بشت بخداوند خویش باز کنید اگر مؤمنان اید ، و یقین دانبد که خدای تعالی شما را نصرت دهد ، که الله موسی را وعده نصرت داده ، و وعده خود با پیغامبران خویش خلاف نکند . ایشان همچنان بر سر مخالفت و معصیت خویش میبودند ، و میگفتند : « یا موسی انا لن ندخلها ابداً ماداموا فیها فانهب انت و ربك فقاتلا انا ههنا قاعدون » ای فاذهب انت

فقاتل و ربك فى الدفع عنك و النصر لك عليهم ، «انا هيئنا قاعدون» - انا لانستطيع قتال الجبارين. و قال بعضهم: كان هرون اكبر من موسى و كان محباً معظماً فى بنى اسرائيل، و كأنهم قالوا فاذهب انت و كبيرك ، يعنى هرون، فقاتلا ، كقوله تعالى: «معاذ الله انه ربي احسن مثواي» - اى سيدى و كبيرى .

روى ان النبى (ص) قال لاصحابه يوم الحديبية حين صد عن البيت : «انى ذاهب بالهدى، فناحره عند البيت». فقال المقداد بن اسود: اما والله لا نقول كما قال قوم موسى: «اذهب انت و ربك فقاتلا انا هيئنا قاعدون»، ولكننا نقاتل عن يمينك و شمالك و من بين يديك و من خلفك ، ولو خضت بحراً لخضنا معك ، ولو تسنمت جبلاً لعلوناه معك ، ولو ذهبت بنا الى برك الغما دلتا بعناك . فلما سمعها اصحاب رسول الله (ص) بايعوه على ذلك ، و رأيت رسول الله اشرق وجهه لذلك و سره . موسى چون آن عصيان ايشان ديد و سر در نهادن در طغيان خویش ، دعا كرد ، گفت : «رب انى لا املك الا نفسى و اخى» ، يعنى و اخى ايضاً لا املك الا نفسه ، و قيل معناه : لا املك الا نفسى ، ولا املك الا اخى ، و اين از بهر آن گفت كه برادر وى مطيع وى بود، و كان يملك طاعته موضع اخى بر قول اول رفع است و بر قول دوم نصب .

« فافرق بيننا و بين القوم الفاسقين » - اى بساعد بيننا و بين القوم العاصين الذين عصوا ان يقاتلوا عدوهم ، اى لاتجمعانى و اخى فى جملتهم . پس وحى آمد بموسى كه يا موسى ! اکنون كه عصيان نمودند ، و تو ايشانرا فاسقان نام كردى ، ايشانرا عذاب فرو گشاييم ، و همه را هلاك كنم ، و دمار بر آرم مگر آن دو بنده فرمانبردار يوشع و كالب . موسى بزرديد در الله ، و گفت : خداوندا زينهار ايشانرا هلاك مكن ، و اين يكبار ديگر ايشانرا بمن بخش بار خدايا ! در گذار و عفو كن از ايشان ، باشد كه از صلب ايشان فرزندانى آيند كه از فرمانبردارى بنگردند . رب العالمين گفت : يا

موسی مرادت بدادم ، اما پس ازین ایشانرا نیست و نرسد که در زمین قدس شوند ، و این بیابان برایشان حرم ساختم ، و حرام کردم برین زمین که ایشان را ازخود بیرون گذارد تا چهل سال برآید . گفته اند که شش فرسنگ بود بعرض ، و دوازده فرسنگ بطول ، و بروایتی نه فرسنگ بعرض و سی فرسنگ بطول ، و موضع آن تیه میان فلسطین و ایله مصر . هر بامداد فرا راه بودند و گرم میراندند تا شبانگاه ، و شبانگاه هم بآن منزل اوّل بودند ، و گفته اند که : در روز محبوس بودند ، و در شب میرفتند ، از اوّل شب تا بامداد میرفتند ، ، بامداد هم بمقام اول شب بودند . پس بموسی نالیدند ، و موسی دعا کرد تا ربّ العزّة منّ و سلوی بایشان فرو فرستاد ، و آن جامها که بر تن ایشان بود مانند آخر عمر ، كودك که میزاد با جامه میزاد ، چندانکه ویرا در بایست بود ، و چنانکه كودك میباید جامه با وی میباید ، و چون آب خواستند موسی دعا کرد تا دوازده چشمه از آن سنگ سپید که از طور با خود برده بود روان گشت ، فذلك قوله : «قد علم کل اناس مشربهم» .

نفری عظیم بودند ، ششصد هزار میگویند که مرد مقاتل بود در ایشان ، و جمله در تیه فرو شدند مگر دو مرد : یوشع بن نون و کالب بن یوفنا ، و هرون و موسی هر دو در تیه فرو شدند بیک روایت ، و موسی یوشع را خلیفه خود کرد بر بنی اسرائیل . چون مدت چهل سال بسر آمد یوشع لشکری فراهم کرد از بنی اسرائیل از فرزندان ایشان که معصیت نکرده بودند ، و پس ایشان خاسته بودند ، به اریحا شده بجنگ جباران ، و رب العالمین جل جلاله آن فتح بدست ایشان بر آورد ، و آن جباران بدست بنی اسرائیل بتأیید و نصرت الله همه کشته شدند . چنین گویند که روز آدینه جنگ بود . نماز شام در آمد ، آفتاب فرو شده که هنوز قومی از آن جباران مانده بودند ، و روز شنبه ایشانرا دستوری جنگ نبود ، ترسیدند که اگر فائت شود ، آن نفر باقی

بمانند ، و بدست ایشان عاجز کردند . دست برداشت یوشع و گفت : «اللهم اردد الشمس علیّ». آنکه گفت : بار خدایا ! آفتاب درطاعت تو ، و من درطاعت تو ، باز آرد این آفتاب ، تا تمام بسر برم فرمان برداری تو . آفتاب بفرمان حق باز آمد ، و يك ساعت در آن روز بیفزود ، تا آن جباران همه کشته شدند ، و زمین شام يك سر بنی اسرائیل را مسلم گشت . تو اریخیان گفتند : عمر موسی صد و بیست سال بود . بیست سال در ملك افریدون ، و صد سال در ملك منوچهر ، و بر وایتی دیگر عمر موسی هشتاد و نه سال بود ، و عمر هرون هشتاد و هشت سال ، يك سال هرون پیش از موسی برفت . عمر بن میمون گفت . هر دو درتیه فروشدند ، و وفات هرون چنان بود که موسی و هرون هر دو در غاری نشسته بودند ، ناگاه فرمان حق بهرون رسید ، کالبد وی از روح خالی گشت . موسی ویرا دفن کرد . آنکه به بنی اسرائیل باز شد ، و ایشانرا از آن کار خبر کرد . بنی اسرائیل او را دروغ زن گرفتند ، گفتند : هرون را بکشتی که ما ویرا دوست میداشتیم ، و با وی انس داشتیم . موسی در خدا نالید از آن گفت ایشان . رب العالمین بموسی وحی فرستاد که ایشان را بر بالین قبر هرون حاضر کن ، تا من او را بینگیرم ، و جواب دهد . رفتند ، و موسی دعا کرد . آنکه گفت : یا هرون بیرون آی از قبر خویش . هرون از خاک سر برزد ، و خاک از سر خویش می افشاند . آنکه گفت «یا هرون انا قتلناک ؟» قال : «لا ، ولكن متت» قال : «فعد الی مضجعک» ، فانصرفوا .

از وجهی دیگر نقل کرده اند وفات هرون ، و هو الاصح : روی جابر بن عبد الله . قال : قال رسول الله (ص) : «خرج موسی و هرون حاجین او معتمرین ، فلما کانا بالمدينة مرض هرون فخاف علیه موسی ان يموت بالمدينة فتشبهه اليهود . (قال) فنقله الی احد ، فمات باحد ، فقبره باحد» . این خبر دلالت کند بر قول ایشان که گفتند موسی

وهر و ن هر دو از تیه بیرون شدند، و فتح اریحا و قتل جباران بدست موسی بود، و یدل علیه
 ایضاً اجماع العلماء ان عوج بن عنق (۱) قتله موسی (ع)، و أما وفاة موسی فالصحيح
 فی ذلك ما روی ابوهريرة، قال: قال النبی (ص): «جاء ملك الموت الى موسی ليقبض
 روحه». میگوید: ملك الموت بر موسی رفت تا معالجه قبض روح وی کند بفرمان حق موسی
 گفت: «ما جاء بك؟» بچه آمدی؟ چه ترا آورد اینجا بنزدیک من ای برید حضرت؟
 گفت: آمده‌ام تا قبض روح تو کنم. (گفتا) لطمه‌ای بر روی وی زد، دیده‌ی بر
 افکند. ملك الموت بحضرت احدیت باز گشت. گفتا: بار خدایا خود می بینی که موسی
 دیده‌ی من چه کرد. وی مرگ می نخواهد، و مرا قبض روح وی میفرمائی. بار خدایا!
 اگر نه کرامت وی بودی، و آنکه میدانم که بنده عزیز است بر درگاه تو، من کاری
 دشوار ازین مرگ بسر وی فرو آوردمی. رب العزة آن دیده‌ی بوی باز داد، آنکه
 گفت: باز کرد و او را منیر کن میان مرگی و زندگانی، و با وی بگو: دست خویش
 بر پشت گاو نه، چندانکه عدد موها است در زیر دست تو، ترا زندگی میدهم اگر
 میخواهی. باز آمد، و پیغام خدای بگزارد. موسی گفت: «ثم ماذا بعد هذا البقاء؟»
 پس ازین بقا، پس ازین روزگار زندگی چه خواهد بود؟ گفت: مرگ. گفت پس
 هم اکنون اولی تر. آنکه گفت: بار خدایا! اگر ناحار است، باری بزمین مقدسه
 خواهم. پس در زمین مقدسه رفت، در صحرائی میشد، سه کس را دید که گوری
 میشکافتند، و لحد آن میپرداختند. موسی آنجا برگذشت، در آن گور نگرست، گفت:
 این از بهر که راست میکنید؟ گفتند: از بهر مردی که قد و بالای وی همچون قد و
 بالای تو است. اگر تو فرو شوی تا اندازه آن بدانیم نیکو بود. موسی فرو شد، و
 خویشتن را در آن لحد فرو کشید. بفرمان الله آن گور فراهم شد. مصطفی (ص) گفت:

«لو كنت ثمّة لأريتكم قبره الى جنب الطريق بجنب الكتّيب الاحمر» .

بروایتی دیگر گفته اند که : موسی صومعه‌ای ساخته بود ، و از خلق عزلت گرفته ، و بعبادت الله مشغول گشته . مادر داشت و عیال و فرزندان ، و هر پچهل روز ایشانرا زیارت کردی . روزی ملك الموت خود را بوی نمود ، سلام کرد ، و جواب شنید . موسی بدانست که ملك الموت است ، گفت : «جئت تقبض روحی ؟» آمدی تا قبض روح ما کنی ؟ گفت آری ، ما را فرستادند تا قبض روح تو کنیم اگر خواهی . موسی سر بر زمین نهاد ، گفت : خداوندا ! چندان زمان ده که مادر را و عیال را باز بینم ، و ایشانرا وصیّتی کنم . ویرا زمان دادند ، و بر مادر آمد و زودتر از آن بود که هر بار وعده زیارت بودی . گفت : ای جان مادر ! چونست که این بار زودتر آمدی ، و نه بوقت خویش آمدی . گفت : یا امّاه ! باضطرار آمدم نه باختیار . روز کار عمرم برسد ، و اجل در رسید . اینک بریدم که بر پی ما ، و راه حیات فرو گرفتم بر ما ، آمدم تا شما را وداع کنم ، که نیز شما را تا بقیامت نه بینم . مادر گفت : ای پسر ! نگر تا بقیامت ما را فراموش نکنی ، و با خود بیهشت بری . موسی گفت : بدان شرط که وصیّت من بر کارگیری خدایرا طاعت دار باشی ، و درویشانرا نوازی ، و فرزندانرا نیکو داری . این سخن بگفت ، آنکه بگریست ، و زار بنالید . فرمان آمد از حضرت عزّت که این گریستن از بهر چیست ؟ از بهر آمدن است بحضرت ما ؟ موسی گفت : بارخدا یا ! دلم باین ضعیفگان و عیالکان مشغولست . فرمان آمد : یا موسی ! عصا بر زمین زن . عصا بر زمین زد . زمین شکافنه شد . سنگی پدید آمد . عصا بر آن سنگ زد . سنگ شکافنه شد . از میان آن سنگ کرمکی بیرون آمد ، و رگی سبز در دهن داشت . خدای آفت : یا موسی ! این کرمک را درین موضع ضایع نکنم ، فرزندان ترا ضایع حون کنم ؟ آنکه با ملك الموت در مناظره آمد گفت : جان من از کدام عضو برخواهی داشت . گفت : از دست .

گفت : دستی که الواح تورات بوی گرفته‌ام ! گفت : از پای. گفت : پائی که از وی بمناجات حق رفته‌ام! گفت : از زبان . گفت : زبانی که بالله بدان سخن گفته‌ام! گفت: یا موسی مگر خمر خورده‌ای؟ گفت : نخورده‌ام . گفت: دمی بمن‌ده تا بدانم . موسی دمی بوی دمید . رب العالمین روح پاک وی با آن دم بیرون آورد. کالبد موسی خالی گشت. فریشتگان آسمان بانگ بر آوردند که : «مات کلیم الله» .

آورده‌اند که : یوشع بن نون ، موسی را بخواب دید ، گفت: «کیف وجدت الموت؟» گفت: «کشاة سلخت، وهی حیة». قومی گفتند: موسی و هرون با ایشان در تبه نبودند ، که ایشان در حبس و عذاب بودند ، و پیغامبران را در عذاب ندارند ، و درست تر آنست که موسی و هرون با ایشان در تبه بودند ، اما آن کار برایشان آسان و خوش بود ، چنانکه آتش که طبع وی احراق است ، بر ابراهیم (ع) خوش بود ، و او را در آن رنج نبود .

«فلا تأس علی القوم الفاسقین» - ظاهر آنست که این خطاب با موسی است ، و روا باشد که این خطاب با محمد (ص) رود ، ای: لاتحزن یا محمد علی قوم لم یزل شأنهم المعاصی ومخالفة الرسل .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : «یا اهل الکتاب قد جاءکم رسولنا یبیین لکم کثیراً» الی قوله «و یعفوا عن کثر» - این آیت وصف رسول خداست ، و دلیل علم و حلم وی در آن پیدا است، فایده‌ها را ابدی دلیل علمه ، و العفو عما اخفی برهان حلمه . آنچه از اسرار ایشان اظهار کرد ، دلیل است بر کمال نبوت ، و صحت رسالت ، و علم بی شبهت ، و آنچه عفو کرد از آن نفاق که ایشان در دل داشتند ، و بظاهر خلاف آن مینمودند ، و رسول خدا از آن

خبرداشت ، و پرده از روی کار برداشت ، آن دلیل بر خلق عظیم و حلم کریم وی . و نشان کمال حلم وی آنست که روزی در مسجد مدینه نشسته بود ، اعرابی در آمد از قبیله بنی سلیم ، و در میان جامه خویش سوسماری پنهان کرده بود ، و با رسول خدا سخن درشت گفت ، چنانکه اجلاف عرب گویند بی محابا ، گفت : یا محمد به لات و عزری که من هرگز کس از تو دروغ زن تر ندیده‌ام ، نه از مردان نه از زنان . یا محمد بلات و عزری که در روی زمین بر من از تو دشمن تر کس نیست . عمر خطاب حاضر بود از آن ناسزای که میشنید خشم گرفت ، برخاست ، گفت : یا رسول الله ! دستوری ده تا این دشمن خدا و رسول خدا بتیغ خویش سر بردارم ، و پشت زمین از نهاد وی پاک گردانم . یا رسول الله ! آرام و سکون در دل عمر کی آید ! و در تو سخن ناسزا از زبان بیگانه میشنود ؟ رسول خدا فرمك فرا عمر گفت که : یا عمر ساکن باش ، و او را يك ساعت بمن فروگذار . آنکه روی فرا اعرابی کرد ، گفت : ای جوانمرد ! این سخن بدین درشتی چرا میگوئی ؟ نمی‌دانی که من در آسمان و زمین امینم ؟ ! و پسندیده جهانیانم ؟ ! و دست مؤمنانم ؟ ! و تیمار برایشانم ؟ ! مرا زشت مگوی ، که نه خوب بود . اعرابی از آن درشتی لختی را کم کرد ، گفت : یا محمد ! مرا ملامت مکن در آنچه گذشت . بلات و عزری که بتو ایمان نیارم ، تا این سوسمار برآستی تو گواهی ندهد ! رسول خدا در آن سوسمار نگرست . سوسمار بتواضع پیش آمد ، و سرک میجنبانید که : چه فرمائی یا محمد ؟ رسول گفت : « یا ضب من ربك ؟ » ای سوسمار خدای تو کیست ؟ سوسمار بزبان فصیح جواب داد که : خدای من جبار کائناتست . خالق و خوداتست . مقدر احیان و اوقاتست . دارنده زمین و سماوات است . فرمان و سلطان وی در آسمان و زمین و بر و بحر و فضا و هوا روانست . آنکه گفت : « ومن انا یا ضب ؟ » ای سوسمار ! من که ام که ترا ازین پرسنده‌ام ؟ گفت : « انت رسول رب العالمین ، و خاتم النبیین ، و

سید الاولین والآخرین . تو رسول خدائی بجهانیان ، خاتم پیغامبران ، سرور و سالار
عالمیان ، و در قیامت شفیع عاصیان ، و مایه مفلسان .

اعرابی چون این سخن بشنید در شورید . پشت بداد تا رود ، رسول خدا
گفت : یا اعرابی ! چنانکه آمدی می باز کردی ؟ و بدین خرسندی ؟ ! گفت : یا محمد
نه چنانکه در آمدم باز میگردم ، که بدان خدای که جزوی خدای نیست ، که چون
در آمدم بر روی زمین در دلم از تو دشمن تر کسی نبود ، و اکنون که همی باز گردم
بروی زمین از تو عزیز تر مرا کس نیست . پس رسول خدا بروی اسلام عرضه کرد ، و
مهری از اسلام بر دل وی نهاد . آنکه گفت : یا اعرابی ! معیشت تو از چیست ؟ گفت :
بوحدانیت الله و نبوت تو یا محمد که در بنی سلیم از من درویش تر کس نیست . رسول خدا
یارانرا گفت : که دهد ویرا شتری تا من او را ضامن باشم بناقه‌ای از ناقه‌های بهشت ؟
عبدالرحمن عوف برپای خاست ، گفت : یا رسول الله فداك ابي وامی ، بر من است که
ویرا دهم ماده شتری ، بده ماهه آبستن ، از بختی کهتر ، و از اعرابی مهتر ، سرخ موی
آراسته چون عروسی همی آید خرامان . رسول گفت : تو شتر خویش را صفت کردی ، تا
من آنرا که ضمان کرده‌ام نیز صفت کنم . شتری است اصل آن از مروارید ، گردنش از
یا قوت سرخ ، دوبرنا گوش وی از زمرد سبز ، پایهایش از انواع جواهر ، پالانش از سندس
و استبرق . چون بروی نشینی ترا همی برد تا بکنار حوض من . پس عبدالرحمن
شتر بیاورد ، و بوی داد . آنکه مصطفی گفت : یا ابا سلیم خدا را عز و جل بر تو
فریضه‌هایی است چون نماز و روزه و زکوة و حج ، و نخستین چیزی نماز است ، تا ترا
چندان پیاموزم که بدان نماز توانی کردن . اعرابی بش رسول نشست ، و سورة الحمد و
سورة اخلاص و معوذتین آموخت ، رسول بیاران نگرست ، گفت : چه شیرین است ایمان
و مسلمانی ! چون با هیبت است این دین حنیفی ! دین پاک و ملت راست ، و کیش درست !

آنکه اعرابی را برنشانید ، و باز گردانید ، و گفت : نگر تا خدای را بنده باشی ، و نعمتهایش را شاگرد ، و بر بلاها صابر ، و بر مؤمنان مشفق و مهربان .

« قد جاءكم من الله نور و كتاب مبين » - اشارتست که تا نور توحید از موهبت الهی در دل بنده نتابد ، بجمال شریعت مصطفی (ص) و در بیان کتاب و سنت یبنا نکرده ، از آنکه نور هم بنور توان دید ، و روشنائی بروشنائی توان یافت . دیده‌ای که رمص (۱) بدعت دارد ، نور سنت از کجا بیند ! چشم نا بینا از روشنائی آب چه بهره دارد !
وما انتفاع اخي الدنيا بمقلته اذا استوت عنده الانوار والظلم .

پیر طریقت گفت : « قومی را نور امید در دلمی تاود . قومی را نور عیان در جان ایشان ، در میان نعمت گردان ، و ازین جوانمردان عبارت نتوان » .

« یهدی به الله من اتبع رضوانه سبیل السلام » الایة - نور کتاب و سنت امروز کسی بیند که در ازل توتیای توحید در دیده دل وی کشیدند ، و بحلیت رضا صفات او بیاراستند ، تا امروز آن رضوان ازلی او را بمحل رضا رساند ، حکمش را پسند کند ، و قولش قبول کند ، و از راه چون و چرا برخیزد ، گوید : بنده‌ام و سزای بندگی خویشتن بیفکندن (۲) است ، و گردن نهادن ، و تن فرا دادن ، فلذلك قوله عز وجل : « و امرنا لنسلم لرب العالمین » .

« وقالت اليهود والنصارى نحن ابناء الله و احباؤه » - دور افتادند آن بیحرمتان که خدا را جلّ جلاله پسر گفتند . کسی که عدد او را نه سزا باشد ، ولد کی او را روا باشد ! ولد اقتضاء جنسیت کند ، و حق جلّ جلاله پاک است از میجانست ، منزّه از مماثلت . ربّ العالمین آن سخن برایشان رد کرد ، گفت : « بل انتم بشر ممن خلق » .
نچنانست که شما گفتید که ما پسرانیم . پسران نه اید که آفرید گانید . دوستان نه اید

۱- الرمص ، و سیخ ابیض فی مجری الدمع من العین (المنجد) . ۲- نسخه الف : بیو کردن .

که بیگانگانید . و درین آیت مؤمنانرا که اهل محبت اند بشارتست ، و امان از عذاب ،
 بآنچه گفت : « فلم يعذبکم بذنوبکم » ، میگوید اگر دوستانید پس چرائان بگناهان
 بگیرد ، و عذاب کند . دلیل است که هر که مؤمن بود و محب ، او را بگناهان نگیرد ،
 و عذاب نکند .

« يا اهل الكتاب قد جاءکم رسولنا یبین لکم علی فترة من الرسل ، آلیة -
 این باز منتی دیگر است که بر مؤمنان مینهد ، و نعمتی عظیم که با یاد ایشان میدهد ،
 که پس از روزگار فترت و پس از آنکه اسلام روی در حجاب بی نیازی کشیده بود ، و
 جهان ظلمت کفر و غبار بدعت گرفته ، و باطل بنهایت رسیده ، رسولی فرستادم بشما که
 دلهای مرده بدو زنده گشت ، و راههای تاریک بوی روشن شد . رحمت جهانیان است و
 چراغ زمین و آسمان ، پدر یتیمان ، و دل دهنده بیوه زنان ، و نوازنده درویشان ، و پناه
 عاصیان . عائشه صدیقه گفت : شبی چیزی همی دوختم . چراغ فرو مرد ، و سوزن
 از دستم بیفتاد ، و نا پدید گشت . رسول خدا (ص) در آمد ، و نور وی و صورت زیبا و
 چهره با جمال وی همه خانه روشن گشت ، و بدان روشنائی سوزن باز یافتم . عائشه
 گفت : پس گریستنی بر من افتاد ، گفت : یا عائشه : ایدر جای شادیست نه جای گریستن .
 چرا میگریی ؟ گفتم : یا محمد بدان بیچاره میگیریم که فردا در قیامت از مشاهده
 کریم تو باز ماند ، و روی نیکوی تو نبیند . آنکه گفت : یا عائشه ! دانی که در قیامت
 از دیدار من که باز ماند ؟ آنکس که امروز نام من شنود ، و بر من درود نهد ، و به موسی
 کلیم وحی آمد که : یا موسی ! بنی اسرائیل را بگوی که دو سترین خلق من بمن ،
 و نزدیکترین ایشان بمن آنست که محمد را دوست دارد ، و ویرا راستگوی دارد ، اگر
 او را بیند یا نبیند .

« و ان قال موسی لقومه یا قوم ان کروا نعمة الله علیکم » - فرق است میان امتی

که یاد نعمت بزبان موسی از ایشان می‌درخواهد که : «یا قوم اذ کروا نعمة الله علیکم»،
و میان امتی که یاد خود بواسطه مخلوق از ایشان می‌درخواهد که : «فاز کرونی اذ کر کم».
آنان اهل نعمتند ، و اینان سزای محبت . آنان اسیران بهشتند ، و اینان امیران بهشت .
آنان اصحاب جودند ، و اینان ارباب وجود .

«وجعلکم ملوکاً» - این خطاب هم با مؤمنان امت است بر عموم و هم با
صدیقان امت بر خصوص . مؤمنان را میگوید : جعلکم قانعین بما اعطیتکم ، والقناعة
هی الملك الاکبر ، و صدیقان را میگوید : جعلکم احراراً من رقّ الکون و ما فیه .
اگر قناعت گوئیم معنی ملک بی‌نیازی است ، از آنکه پادشاه را بکس حاجت و نیاز
نباشد ، و هر کس را بدو نیاز و حاجت بود ، همچنین درویشان که قناعت کنند بکشان
نیاز نبود ، و هر کس را بدعا و همت و برکت ایشان نیاز بود ، و تا پادشاه بر جای بود
و ملک وی مستقیم ، نظام کار عالم بر جای بود . چون پادشاه نماند رعیت ضایع شوند ، و
نظام کار عالم گسسته گردد . همچنین تا اولیاء خدای بر جای اند ، و برکت و دعا و همت
ایشان بر جای بود ، خلق خدای در آسایش و راحت باشند . چون دعا و همت ایشان
بریده گردد ، از آسمان عذاب آید ، و خلق هلاک شوند و اگر گوئیم معنی ملک آزادیست
از رقّ کون ، پس این صفت صدیقان و نزدیکان باشد ، که عالی هم باشند ، چنانکه
ملوک بهر دونی فرو نیایند ، و با کونین خود ننگردند ، و جز صحبت و قربت مولی نخواهند.
ملوک تحت اطمینان صف ایشان ، سکوت نظار غیب حضار حلیت ایشان ، بتن با خلق اند
و بدل با خلق .

مصطفی (ص) از اینجا گفت : «اظلّ عند ربی یطعمنی و یسقینی» بتن با
خلق اند گزاردن شریعت را ، و بدل با حق اند غلبات محبت را . چون غلبات محبت آمد
محبت در محبوب بیوسد ، که نیز از وی جدا نگردد . همی بزبان توحید از حقیقت

تفرید این خبر دهد که :

عجبت منك ومنی
افیتنی بك عنی
ادنیتنی منك حتی
ظننت انك و انی .

در قصه تو بتا ! بسی مشکلها است
من با تو بهم میان ما منزلها است !

بو یزید ازینجا گفت : چهل سالست تا من با خلق سخن نگفتم ، هر چه گفته‌ام با حق گفته‌ام ، هر چه شنیده‌ام از حق شنیده‌ام . و یقال : « جعلکم ملوکاً ، لم یحوجکم الی امثالکم ، ولم یحببکم عن نفسه بأشغالکم ، وسهل سبیلکم الیه فی عموم احوالکم » و آتا کم مالم یؤت احداً من العالمین « انا کم قلوباً سلیمه من الغل والغش و اعطاکم سیاسه النبوة و آداب الملك .

« یا قوم ادخلو الارض المقدسة » - شتان بین امة و امة ! اسرائیلیان را گفتند که : درین زمین مقدسه شوید که بر شما نوشتیم ، و فرض کردیم . ایشان راه آن باصعوبت و شدت دیدند ، بترسیدند ، و سر وازدند ، گفتند : « انا لن ندخلها ابداً ماداموا فیها » . باز امت احمد را گفتند : « ولقد کتبنا فی الزبور من بعد الذکر » الایة ، ما در کتاب اوّل چنان نبشتیم که شما درین زمن نشینید ، و جهانداران باشید (۱) . پس چون در وجود آمدند ، راه زمین برایشان گشادند ، و آنرا نرم و ذلول کردند . چنانکه رب العزة گفت : « جعل لکم الارض ذلولاً فامشوا فی منا کبها و کلوا من رزقه » ، زمین شما را مسخر است ، چنانکه خواهید روید ، و آنچه خواهید خورید ، که بر شما تنگی نیست ، و نعمت از شما دریغ نیست .

پس از آنکه بنی اسرائیل سر وازدند ، موسی بحضرت باز شد ، گفت : « رب انی لا املك الا نفسی و اخی فافرق بیننا و بین القوم الفاسقین » . فرق است میان وی .

و میان مصطفی (ص) که شب معراج چون بحضرت اعلی رسید، و آن راز و نیاز دید، و از حساب جبروت سلام و تحیت در پیوست که: «السلام عليك ايها النبي و رحمة الله و بركاته»، در آن ساعت امت خود فراموش نکرد، و شفقت برد، و ایشانرا از آن نواخت بهره داد، گفت: «السلام علينا و على عباد الله الصالحين»، و چون این ثنا از حق بیافت که: «آمن الرسول بما انزل اليه من ربه»، امت را نیز در آن گرفت، گفت: «والمؤمنون كل آمن بالله»، و در آخر عهد که ازین سرای حکم نقل کرد، همه سخن وی با جبرئیل حدیث امت بود، و غم و هم وی در کار امت بود. فردا در قیامت چون سر از خاک بر آرد، همه پیغامبران در خویشتن فرو مانند که «نفسی نفسی» و وی گوید: «امتی امتی».

۵- النوبة الاولى

قوله تعالى «و اتل عليهم» بر ایشان خوان: «نبأ ابني آدم» خبر دو پسر آدم، «بالحق» بر راستی و پیغام من، «اذقربا قربانا» آنکه که قربان کردند هر دو، «فتقبل من احدهما» پذیرفتند قربان از یکی از ایشان دو، «ولم يتقبل من الاخر» و نپذیرفتند از آن دیگر، «قال» گفت: «لأقتلنك» لا بد ترا بکشم، «قال» جواب داد: «انما يتقبل الله من المتقين (۲۷)» الله که کردار پذیرد، از پرهیزگاران و راستان پذیرد.

«لئن بسطت الي يدي» از حناست که دست گذاری بمن، «لأقتلنك» تا مرا کشی، «ما انا بياسط يدي اليك» من آن نه ام که دست گذارم بنو، «لأقتلنك» تا ترا بکشم، «انني اخاف الله» من می ترسم از خدای، «رب العالمين (۲۸)»، خداوند جهانیان

« اَنّی ارید » من میخواهم ، « ان تبوء بائمی و اثمک » که بآن باز آئی
 که گناه مرا بری و گناه خود ، « فتکون من اصحاب النار » تا از دوزخیان باشی از
 اهل آتش ، و ذلك جزاء الظالمین (۲۹) ، و پاداش ستمکاران اینست .
 « فطوّعت له نفسه » ، بفرمان آورد و خوش منش کرد و دلیر تن وی او را ،
 « قتل اخیه » کشنن برادر خویش را ، « فقتله » و مکشت او را ، « فأصبح من
 الخاسرین (۳۰) » تا از زیان کاران شد .

« فبعث الله غرانا » بنگیخت الله کلاغی را ، « يبحث فی الارض » تا در زمین
 خاک برمی انگیخت « لیریه » ، تادر وی نماید [و در وی آموزد] . « کیف یواری » که چون
 پنهان کند ، « سوأة اخیه » جیفه برادر خویش را . « قال » گفت [آن کشنده برادر] :
 « یا ویلتی » ای وای بر من ! « اعجزت » نا توان بودم و کم آمدم ، « ان اکون
 « مثل هذا الغراب » که من چون این کلاغ بودمی [و آنچه وی دانست من دانستم] ،
 « فأواری سوأة اخی » و عورت برادر خود پنهان کردم ، « فأصبح من النادمین (۳۱) »
 از پشیمانان شد [پشیمان از حسرت نه از توبت] .

« من اجل ذلك » از مهر دلیری وی بر خون برادر ، « کتبنا » [تهدید]
 نوشتیم [و فرض کردیم] « علی بنی اسرائیل » بر فرزندان اسرائیل : « انه من قتل
 نفساً » که هر کس که تنی کشد ، « بغیر نفس » بی قصاص تنی [که کشته بود] ، « او فساد
 فی الارض » یابی تباهکاری که در زمین کرده بود ، « فکانما قتل الناس جميعاً »
 همچنان بود که همه مردمان را بکشته بود ، « و من احياها » و هر که تنی زنده کند ،
 « فکانما احيا الناس جميعاً » همچنان بود که همه مردمان را زنده کرده بود ، « ولقد
 جاءتهم » و آمد به بنی اسرائیل ، « رسلنا » فرستادگان ما ، « بالبینات » به پیغامهای
 روشن ، « ثم انّ کثیراً منهم » پس آنکه فراوان از ایشان ، « بعد ذلك » پس آن

[بیان که فرستادیم] ، «فی الارض لمرفون (۴۲)» در زمین بگزارف میروند و گزارف میکنند .

«انما جزاء الذین یحاربون الله و رسوله» پاداش ایشان که جنگ میکنند با خدای و رسول وی ، «و یسعون فی الارض فساداً» و در زمین بتباهی و نا ایمن داشتن میکوشند ، «ان یقتلوا» آنست که ایشانرا بکشند ، «او یصلبوا» یا بردار کنند ، «او تقطع ایدیهم» یا دستهایشان ببرند ، «و أرجلهم» یا پایهایشان ، «من خلاف» یکی از راست یکی از چپ ، «او ینفوا من الارض» یا نفی کنند ایشانرا از زمین ، «ذلك لهم خزی فی الدنیا» آن ایشانرا خزی است و رسوائی در این جهان ، «و لهم فی الآخرة» و ایشانراست در آن جهان ، «عذاب عظیم (۴۳)» عذابی بزرگوار .

«الا الذین تابوا» مگرایشان که باز گشتند بتوبه ، «من قبل ان تقدروا علیهم» پیش از آنکه شما قادر شدید برایشان ، «فاعلموا ان الله غفور رحیم (۴۴)» بدانید که خدای آمرزگار است و مهربان .

النوبة الثانية

قوله تعالى و تقدس : « و اتل علیهم نبأ ابنی آدم بالحق » - این دو پسر آدم یکی هابیل است و دیگر قابیل ، و قیل قاین و هو الاصح و آدم را علیه السلام چهل فرزند بود به بیست بطن سامده ، هر بطنی بپری و دختری مگر شیت که مفرد آمد بی هم بطنی (۱) که با وی بود ، و اوّل فرزند که آمد ویرا ، قابیل بود ، و توأمه وی اقلیمیا ، دوم هابیل ، و توأمه وی لودا ، و آخر فرزندان عبدالمغیث بود ، و توأمه وی امة المغیث .

پس رب العالمین در نسل آدم برکت کرد ، و بسیار شدند فرزندان ، چنانکه آدم چهل هزار ازیشان بدید ، پس از دنیا بیرون شد . و در مولد قایل و توأمه وی اختلافست علما را ، قومی گفتند : در بهشت بود پیش از آنکه بزالت در افتاد ، و حوا در آن ولادت هیچ درد زه و رنج طلق و اثر نفاس ندید ، از آنکه در بهشت قاذورات نبود . پس چون بزمین آمد بهایل و توأمه وی یار گرفت ، و ولادت ایشان رنج و نفاس دید ، چنانکه زنان بینند . قومی گفتند : ولادت ایشان در بهشت نبود که هم در زمین بود ، پس از آنکه از بهشت بیرون آمد بصد سال ، پس چون بحد بلوغ رسیدند ، فرمان آمد از حق جلّ جلاله بآدم که خواهر هابیل بزنی بقایل ده ، و خواهر قایل بهایل ، و در شرع وی روا بود که پسر این بطن ، دختر آن بطن دیگر بزنی کردی . یا دختر هر بطنی که خواستی ، مگر توأمه خویش که هم بطن (۲) وی بود ، این یکی روان بود .

آدم این پیغام ملك جلّ جلاله با حوا بگفت ، و حوا با هر دو پسر گفت . هابیل رضا بداد و پیغام خدای را گردن نهاد ، و قایل خشم گرفت ، و فرمان نبرد ، و گفت : این آدم میکند نه خدای میفرماید ، و من خواهر خود بزنی بهایل ندهم ، که خواهر من نبکو تراست ، و کانت اجمل بنات آدم . من او را خود بزنی کنم ، و من بدو سزا ترم ، که ولادت ما در بهشت بوده ، و ولادت ایشان در زمین ، و مرا و خواهرم را بر ایشان فضل و شرف است ، و بدان رضا ندهم که بوی دهند . آدم گفت : حلال نیست که تو ویرا بزنی کنی . خواهر هابیل ترا حلال است ، و فرموده خدای است . جواب داد که : این رای تو است نه فرموده خدای ، و من نشنوم ، و فرمان نسرم .

آدم گفت : اکنون هر یکی قربانی کنید ، هر آنکس که قربانی وی پذیرفته آید اقلیمیا زن وی باشد . و هابیل شبان بود ، گوسفندان داشت ، و قایل برزیگر بود

کشاورزی کردی . هابیل رفت و آن فرمیشی نیکو پسندیده فربه که در میان کله معروف بود ، و نام وی زریق ، این فرمیش بیاورد و پاره روغن و شیر چندانکه حاضر بود ، و قابیل رفت و از آن خوشهای ردی بی مغز (۱) چیزی جمع کرد ، و آورد . هر دو بر کوه شدند ، و آن قربانی خویش بر سر کوه نهادند ، و آدم با ایشان بود ، و قابیل در دل داشت که اگر قربانی من پذیرند یا نپذیرند ، خواهر خود بزنی بوی ندهم ، و هابیل رضا و تسلیم در دل داشت . پس آدم دعا کرد تا آتشی سفید از آسمان فرو آمد ، و نخست فرامیش هابیل شد ، و بوی بوی فرا داشت ، آنکه با قربانی وی گشت و بخورد ، و فرامیش قابیل شد ، و ویرا ببوئید آنکه فرا قربان وی شد ، و نخورد ، همچنان بگذاشت تا مرغان و ددان بخوردند ، و در آن روز کار نشان قبول قربان این بود ، آتش برین صفت از آسمان فرو آمدی و صاحب قربان را ببویدی ، آنکه با قربان وی گشتی ، اگر بخوردی مقبول بودی ، و اگر نخوردی مردود بودی ، و گفته اند : آن فرمیش که هابیل قربان کرد ، و پذیرفته آمد ، خدای تعالی آنرا بیهشت بازداشت روزگار دراز ، تا آنروز که ابراهیم خلیل را ذبح فرزند بخواب نمودند ، و آن کبش فدای وی شد .

و در این قصه تزویج بنات آدم مرپسران ویرا ، هیچ کس از علما خلاف نکرد مگر جعفر صادق (ع) که گفت : معاذ الله که آدم دختر خود بدبسر خود داد ، که اگر این روا بودی و آدم کردی مصطفی (ص) همان کردی ، و روا داشتی ، که دین هر دو یکسان بود . اما رب العزّه جلّ جلاله چون خواست که نسل آدم در پیوندد ، حورائی از بهشت زمین فرستاد ، بصورت انسی ، و در وی رحم آفرید ، و با آدم وحی آمد که این حورا بزنی بهابیل ده ، و دختری را از اولاد جان صورت انسی داد ، و آدم را فرمود که ویرا بزنی بقابیل ده ، پس قابیل خشم گرفت و با آدم گفت : من پسر مبینم ، و هابیل

پسر کهن، چرا حورا بوی دادی و من بدو سزاوار تر بودم؟! آدم گفت: «یا بنی ان الفضل بیدالله»، این فضل خداست، او را دهد که خود خواهد. قایل گفت: این رأی، تو بود نه فرموده خدای. گفت: اکنون قربانی کنید هر یکی از شما، تا آنکس که قربان وی پذیرفته بود، فضل و شرف ویرا بود، و حورا سزای وی بود.

پس چون قربان‌هاییل پذیرفته آمد، و قربان قایل مردود، قایل را حسد آمد بر برادر، و بغی کرد با وی، و آن حسد و بغی و کینه در دل میداشت، تا آنروز که آدم به مکه میشد بزیارت خانه کعبه، و آدم (ع) چون خواست بمکه شود آسمانرا گفت: «یاسماء احفظی ولدی» یا آسمان فرزندی من گوش دار، و امانت من نگه دار. آسمان سر وازد، و پذیرفت، آنکه گفت: «یا ارض احفظی ولدی» زمین همچنان سر وازد. آنکه گفت: «یا جبال احفظی ولدی»، کوهها نیز سر وازدند. پس بقایل سپرد، قایل در پذیرفت، اینست که رب العالمین گفت: «أنا عرضنا الامانة على السموات و الارض والجبال فأبين أن يحملنها واشفقن منها و حملها الانسان» یعنی قایل، «انه كان ظلوماً جهولاً» حین حمل امانه ایبه، تم خانه.

پس چون آدم غائب گشت، قایل برهاییل شد آنجا که گله برچرا داشت. گفت: «لأقتلنک یا هاییل» من آدم تا ترا بکشم یا هاییل، که قربان من رد کردند و نپذیرفتند، قربان تو پذیرفتند، و خواهر من که با جمال و حسن است بتو میدهند، و خواهر تو که بی جمال است و بی حسن، بمن میدهند. فردا مردم درین سخن گویند، و فرزند تو بر فرزند من شرف آورد، و فضل جوید. هاییل گفت: من با کدل بودم بی خیانت و بی حسد، از آنست که قربان من پذیرفتند، و ترا این صفا و پاکی نبود، بلکه حسد و بغی بود، از آن نپذیرفتند، «و انما يتقبل الله من المتقين» و خدای که قربان پذیرد از ایشان پذیرد که پرهیزگار و پاکدل باشند. پس بدانست که ویرا خواهد گشت. زبان

تضرع و نصحت بگشاد. عبدالله عمر گفت: نه از آنکه عاجز بود از کوشیدن با وی، که این از وی قوی تر بود، لکن پرهیزکاری و پارسائی ویرا نگذاشت که دست بوی باز کند، و با وی بکوشد. گفت: یا برادر از خدای ترس و مرا مکش. می بینی که آدم از يك زلت چه دید! تو از قتل من خود چه خواهی دید! اگر مرا بکشی خوار و ذلیل شوی در میان مردم، و از هر کس و هر چیز ترسی. در آثار آورده اند که آن ساعت که ویرا بکشت، ندا آمد از آسمان که: «کن خائفاً ابداً یا قایل، لا تری احداً الا حفت منه حتی تراه یقتلک».

آنکه گفت: «لئن بسطت الی یدک لتقلی ما نا باسط یدی الیک لا قتلک» - اگر تو دست بمن گذاری تا مرا بکشی، من دست تو نگذارم، و ترا نکشم، که من از خدای ترسم نه از آنکه نشکیم، یا با تو بر نیایم، «انسی ارید ان تبوء بائمی و ائمک». اگر کسی گوید چون الله گفت: «ولا ترز وازرة و زرا آخری» پس چگونه گناه وی بر دارد، و این مناقض آن مینماید. جواب آنست که این ام هر دو با کشنده میشود یعنی ما لام الذی من قبلی فی قتلک ایای و ائمک الذی تقدم میگوید آن گناه که پیش ازین قتل کردی، و این گناه که سبب قتل من کردی هر دو با خود سری. و آنجه گفت: من میخواهم، این نه ارادت تمنی است، که این طلب سلامت است، و ار کیمه خواستن فرو نشستن، و کار بحق سپردن، و قیل «انی ارید» معناه لا ارید، انما ید من الله لام ان تضلوا ای لا تضلوا.

«فطوعت لد نفسی قتل اخیه» - ای فطاو عنده نفسی فی قتل اخیه نفس وی

او را فرمانبردار شد، و بطوع پیش آمد در آن قتل، و هیچ سروانرد، تا او را نکشت گفته اند که اوّل راه بقتل نمی برد، و نمیدانست که حکوبه میباشد کشت ابلیس بیامد، و در وی آموخت که بگذار تا در خواب شود، خون در خواب شد، سبکی بوی داد که

این سنگ بر سر وی زن. چنان کرد بفرمان ابلیس، و او را بکشت، و هابیل آن روز بیست ساله بود که کشته شد، و در آن حال زمین خون وی فرو خورد، چنانکه آب فرو خورد. رب العالمین آن زمین بلعنت کرد، و سبّاخ (۱) گردانید، تا هرگز نبات نروید پس از آن روز هرگز زمین هیچ خون فرو نخورد، از آنجاست که امروز خون بر سر زمین بیند، و هیچ چیز از آن بخاک فرو نشود. پس چون ویرا کشته بود، ندانست که باوی چه باید کرد، و چون دفن باید کرد؟ ویرا بر پشت خویش گرفت، و هشتاد روز با خود میگردانید، و بروایتی سه روز، از بیم آنکه بدان بیاان و مرغان او را بخورند پس از آن رب العالمین دو کلاغ بنیگیخت، تا با یکدیگر جنگ کردند، و یکی کشته شد. آن کلاغ دیگر بمنقار و چنگ خویش حفره ای کند، و آن کلاغ کشته را در آن حفره زیر خاک پنهان کرد، و قایل در آن مینگست

آنکه گفت: «یا ویلتی اعجزت ان اکون مثل هذا الغراب فأواری سوءة اخي». آنکه پشیمان شد چنانکه الله گفت «فأصبح من النادمین». گویند پشیمان نه بدان شد که چرا او را نکشتم، بدان پشیمان شد که چرا حنّین روز او را داشتم، و در خاک پنهان نکردم، و گویند پشیمانی وی بر فوات برادر بود نه بر کناه خویش، آن ندامت نه توبه بود که میکرد، که آن تحسّر بود بر نیافت برادر و آن بسمانی که عن توبت است، و مصطفی (ص) بر آن اشارت کرده که «الندم توبة» آن خاصه امت احمد است، و هیچ امت دیگر را نبود.

پس ندا آمد از آسمان که: «یا قایل ما فعل احوک؟» برادر تو چه کرد؟ و کجاست؟ جواب داد که: من ندانم، و نه بروی من رقیب بودم. گفتند: «قنلته لعنک الله؟» او را بکشتی، رو که لعنت بر تو باد قایل بترسد از آن آواز، و از میان خلق

(۱) ساخ مکسر اول جمع سبخه بفتحین، رمپهای شوره باک (آسد راح).

بگریخت ، و با وحش بیابان بیامیخت ، و در آن وقت وحش بیابانی با آدمی متأس بودند ، و وحشی نبودند . چون روزی چند برآمد گرسنه شد . طعامی نمی یافت . آهوی بیابانی را بگرفت ، و سنگ بر سر وی میزد تا بکشت آنرا ، و بخورد . رب العالمین آنروز موقوفه در شرائع حرام کرد ، و وحش بیابانی ازو نفرت گرفتند . و پس از آن با (۱) بنی آدم انس نگرفتند .

پس قایل ترسان و لرزان دست خواهر خویش گرفت اقلیمیا ، و او را بزمین عدن برد از دیار یمن . ابلیس او را گفت : تو ندانی که آتش چرا قربان هابیل بخورد ، و قربان تو نخورد ، از بهر آنکه وی خدمت و عبادت آتش کرد ، تو نیز آتشی بساز ، تا ترا وجفت ترا معبود بود . آن بیچاره بدبخت فرمان ابلیس برد ، و آتشگاهی ساخت . اول کسی که آتشگاه ساخت ، و آتش پرستید ، وی بود . رب العزّة فرشته ای بر وی گماشت ، تا پای راست وی با سرین چپ وی بست ، و پای چپ وی با سرین راست بست ، و استوار کرد و او را محکم بست ، آنکه او را در آفتاب گرم افکند ، و هفت حظیره آتش گرد وی در آورد ، و هشتاد سال او را چنین عذاب کرد ، پس از آن وحشی آمد از حق جلّ جلاله ، که : « احسفی به » ، قایل را بزمین فرو برد ، زمین او را تا بهر دو کعب فرو برد . قایل فریاد کرد ، و رحمت خواست . رب العزّة گفت : « ویحان اما اضع رحمتی علی کلّ رحیم » ، من رحمت بر رحیمان کنم « الراحمون یرحمهم الرحمن » ، ارحموا من فی الارض یرحمکم من فی السماء . دیگر باره فرمان آمد زمین که ویرا فرو برد ، تا بنیمه تن فرو شد . سدیکر فرمان آمد بزمین که او را فرو برد ، فرو شد ، و تا بقیامت فرو میشود .

و گفته اند که : این آلات لهو و فسق که در دنیا است چون طبل و نای و برط و

چنگ و امثال آن ، و نیز خمر خوردن و زنا (۱) و فاحشها و آتش پرستیدن همه آنست که اولاد قایل بدید آوردند ، و جهان ازیشان پر از فساد گشت تا بروز کار فوح . پس رب العالمین ایشانرا بیک بار بطوفان غرق کرد ، و نسل ایشان بریده شد ، و نسل شیث پیوسته گشت. **مصطفی** (ص) گفت : « لا تقتل نفس مسلمة الا كان علی ابن آدم کفل من دمه لانه اول من سن القتل » ، وقال (ص) حين سئل عن يوم الثلاثاء ، فقال : « يوم دم » . قالوا : و كيف يا رسول الله ؟ قال : « فيه حاضت حواء و قتل ابن آدم اخاه » .

ابن عباس گفت : چون **هاییل** بدست **قایل** کشته شد ، آنروز در درختان خار بدید آمد ، و موها بعضی ترش گشت ، و طعمها بگردید ، و روی زمین دیگرگون گشت . آدم به مکه بود ، گفت : « قد حدث فی الارض حدث » امروز در زمین حادثه ای بدید آمده است ، ندانم تا چه بوده ؟ براتر آن برفت تا آن احوال بدید ، و این خندکلمت بزبان سریانی بگفت ، و بعضی فرزندان وی نقل با عربیت کردند :

تغیرت البلاد و من علیها	و وحه الارض مغیر قبیح
تغیر کل ذی طعم و لون	و قل بشاشة الوجه الصبیح
و مالی لا اجود سکب دمع	و هاییل تضمند الصریح
و جاءت سهلة و لها رنین	لها بلها و قابلها یصیح
لقتل ابن النسی بغیر جرم	فقلبی عند قتلته جریح

و پس از آن آدم روزگاری دراز بگریست ، و اندوهگن میبود بر فراق هاییل ، و نمیخندید ، تا رب العزّة ویرا گفت : « حیّاک الله و یتّاک » ای اضحک ، پس از آن بخندید ، و دل وی خوش گشت ، و از پس قتل هاییل پنجاه سال برآمد ، و عمر آدم بصدوسی سال رسید ، شیث آورد و نام وی **هبة الله** . رب العزّة عبادت خلق در ساعات

شب وروز ویرا درآموخت، و پنجاه صحیفه با وی فرو فرستاد، و وصی آدم بود، و پس از وی خلیفه و ولی عهد وی، و نور مصطفی (ص) از حوا با وی انتقال کرده، و این خصوصیت از میان فرزندان یافته، و در آن قصه ایست معروف بجای خود گفته شود ان شاء الله تعالی.

«من اجل ذلك كتبنا على بني اسرائيل» - درین «اجل ذلك» مخیری، خواهی با «نادمین» بر، یعنی پشیمان شد از بهر آن، و رخواهی ابتدا کن.

«من اجل ذلك كتبنا» - ای من سبب فعل قایل فرضنا و اوجبنا، «علی بنی اسرائیل» از بهر آنکه قایل درخون برادر شد، و او را بکشت، ما بر بنی اسرائیل فرض کردیم. و این حکم بر همه خلق فرض کرد اما بنی اسرائیل را بذکر مخصوص کرد، که ایشان اهل تورات اند و بیان این حکم اول در تورات فرو آمد، و بر دیگران که واجب شد هم تورات واجب شد. میگوید: واجب کردیم بر ایشان که هر کسی که تنی بکشد، «بغیر نفس» یعنی بغیر قود (۱)، «اوفساد» یعنی بغیر فساد «فی الارض»، بی قصاص یا بی انبازی که درخون کشته ای داشته بود با کشته ای، یا بس احسان زنائی کرده بود، یا از دین بر گشته بود، «فکأنما قتل الناس جميعا» همچنان بود که همه مردمان کشته بود، یعنی باسحقاق عقوبت و دوری از مغفرت، نه با اندازه عذاب و عقاب عقوبت، که اندازه آن الله داند، چنانکه خود خواهد بقدر گناه عقوبت کند یا عفو کند. «یفعل ما يشاء» و «یحکم ما يريد».

«ومن احياها فکأنما احيا الناس جميعاً» - و هر که تنی زنده کند یعنی او را از دست کشته ای رها کند، یا از غرق و حرق و هدمی برهاند، یا از ضلالتی و کفری باز آرد، همچنان بود که همه مردمان زده کرده بود، یعنی مرد وی حندان باشد که

۱- قود، حرکت، کسیده را باز کستن (متنهای الارب).

همه مردمان رها نیده باشد. ابن عباس گفت: «من قتل نبياً او اماماً عدلاً فکأنما قتل الناس جميعاً، و من شد علی عضد نبی او امام عدل فکأنما احیا الناس جميعاً». قتاده و ضحاک گفتند: «عظم الله اجرها وعظم وزرها، فمعناها من استحل قتل مسلم بغير حقه فکأنما قتل الناس جميعاً، لأنهم لا یسلمون منه، و من احياها فحرمها، و تورع عن قتلها، فکأنما احیا الناس جميعاً، لسلامتهم منه». قال رسول الله (ص): «من سقى مؤمناً شربة من ماء، والماء موجود، فکأنما اعتق سبعین، و من سقى فی غیر موطنها فکأنما احیا نفساً، و من احياها فکأنما احیا الناس جميعاً».

«ولقد جاءتهم رسلهم بالبينات» - بما بان لهم صدق ماجاؤهم به، «ثم ان كثيراً منهم بعد ذلك في الارض لمسرفون» ای مجاوزون حد الحق.

«انما جزاؤا الذين يحاربون الله ورسوله» - این آیت در شأن قاطعان است و راهزنان، ایشان که راهها ببیم دارند و مکابره درخون و مال مسلمانان سعی کنند، و آنچه گفت که با خدا و رسول بجنگ اند، آنست که در نا ایمنی راهها انقطاع حج است و عمره و غزو و زیارت و صلوات ارحام و امثال آن. مقاتل کف و ابن جریر که: این در شأن قومی عربینان (۱) فرو آمد که آمدند بر رسول خدا و بر اسلام بیعت کردند، و در دل نفاق و کفر میداشتند، پس گفتند: مادر مدینه نمیتوانیم بودن، و از و باء مدینه میترسیم، و آب و هواء آن ما را سازگار نیست. رسول خدا ایشان را بصحرا فرستاد، آنجا که شتران صدقات ایستاده بودند، گفت: روید و ابوال و البان آن بکار دارید، و از آن بخوربد، تا صحت یابید. ایشان رفتند، و رعاة را کشتند، و شتران را جمله برانندند، و مرتد گشتند. خبر بمدینه افتاد، و لشکر اسلام تاختن بردند، و ایشانرا گرفتند و

۱- عربنة بضم اول و فتح دوم بطنی است ارجيلة، منهم العربینون المرتدون، یعنی گروهی که ارتداد آورده در عهد رسول ص- (منهی الارب)

آوردند. رسول خدا فرمود: تا دستها و پایهاشان ببرند، و داغ بر چشمهاشان بنهند، و میل در کشند، و در آفتاب گرم بيفکنند (۱) ایشانرا، تا بمیرند. جبرئیل آمد در آن حال، و این آیت آورد، گفت: یا محمد ملک میگوید جل جلاله، که: جزاء ایشان آنست که ما درین آیت بیان کردیم، نه آن مثلث که تو فرمودی. پس رسول خدا مثلث نهی کرد، و شرب بول بعد از آن منسوخ گشت.

کلبی گفت: این در شأن ابو بریده الاسلامی آمد، و هو هلال بن عویمر، که با رسول خدا عهد بست که یاری وی ندهد، و دشمنان را نیز بروی یاری ندهد، و مسلمانانرا از خود ایمن دارد، و مسلمانان نیز از خود ایمن دارند، و هر کس که بر هلال بگذرد، و قصد مصطفی (ص) و اسلام دارد، هلال اورا منع نکند، و راه بوی فرو نگیرد. پس قومی از بنی کنانه بطمع اسلام قصد رسول خدا کردند. اصحاب هلال بر ایشان افتادند، و هلال خود حاضر نبود، و ایشانرا کشتند، و مال بردند. رب العالمین در شأن ایشان این آیت فرستاد، میگوید که: جزاء ایشان که راه زنند، و در زمین تباه کاری کنند، و بنا ایمن داشتن راهها میکوشند، «أَنْ يَقتُلُوا» آنست که: هر که کشتن کرده بود و مال نسته، اورا بکشند، اگر چه ولی دم عفو کند عفو سود ندارد، که طریق آن طریق حد است نه طریق قصاص، و درست آنست که تکافؤ درین قتل شرط نیست، «وَاوْیصلبوا» و آنکه کشتن کرده بود و مال سته، اورا بکشند، و بردار کنند، سه روز پیش از قتل یا پس از قتل، چنانکه رأی امام باشد. «وَاوْیقطع ایدیهم و ارجلهم من خلاف» و آنکه مال سته بود و کشتن نکرده، دستی و بسائی از آن وی ببرند، یکی از راست و یکی از چپ، و باید که مال کم از نصاب سرقت نبود. «وَاوْینفوا من الارض» و آنکه کشتن نکرده بود و مال نسته اما با ایشان بود، و ایشانرا انبوه دارد و قوی،

و ایشانرا پشتیبان بود، ویرا نفی کنند. نفی آن بود که او را بترسانند و میجویند تا میگیرند، و جائی قرار نگیرد، فاما یتوب او یحصل فی ید الامام، فیتقیم علیه الحد. چون در دست امام افتد حد قطاع طریق بروی براند. این مذهب بوحنیفه است، و بنزدیک وی بناء این عقوبات بر محاربت است نه بر مباشرت فعل، قال: وهذا الردیء المعاون محارب معنی وان لم یکن مباشراً صورة.

اما بمذهب شافعی بر تعزیر اقتصار کنند، که از وی مباشرت فعل نبود، و نه حقیقت محاربت، حضور مجرد و تکثیر سواد حدی لازم نکند، بلکه تعزیر کفایت باشد. قول حسن و ابن المسیب آنست که «او» درین آیت بمعنی اباحت است و تخبیر، یعنی که امام درین عقوبات مرقاطع طریق را مخیر است، آن یکی که خواهد مبکند، و معنی نفی حبس است در زندان، که هر کرا در زندان کردند گوئی که ویرا از دنیا بیرون کردند.

«ذلك لهم خزی فی الدنيا» - ای هوان و فضحة فی الدنيا، «ولهم فی الآخرة عذاب عظیم» - این عذاب کافران است علی الخصوص آن قوم عرینان که آیت در شأن ایشان فرو آمد، اما مسلمانان چون از ایشان جنایتی آید، وحد شرعی برایشان برانند، آن ایشانرا کفارت گناهان باشد، و در آن جهان ایشانرا عذاب نبود، وذلك فی قوله (ص): «من اصاب ذنباً اقیم علیه حد ذلك الذنب فهو كفارته»، وروی: «من اصاب حداً فجعل عقوبته فی الدنيا، فانه اعدل من ان یثنی عبده العقوبة فی الآخرة، ومن اصاب حداً فستره الله علیه، وعفا عنه، فالله اکرم من ان یعود فی شیء قد عفا عنه».

«الا الذین تابوا» - یعنی تابوا من الشّرك، ورجعوا من الکفر، وآمنوا و اصلحوا، «من قبل ان تقدروا علیهم» فتعاقبوه «فاعلموا ان الله غفور رحیم» لاسبیل علیهم بشیء من الحدود الّتی ذکرها الله فی هذه الایة، و لا تبعه لاحد قبله فیما اصاب فی حال

«کفره لافی مال و لافی دم . میگوید : مگر ایشان که توبت کنند از شرك و کفر ، و در اسلام آیند پیش از آنکه در دست شما افتند ، و ایشانرا عقوبت کنید ، کس را بر ایشان راهی نه ، و حدی برای ایشان لازم نه . اسلام آن همه از ایشان برداشت و مغفرت الله در ایشان رسید ، لقوله تعالی : «ان ینتهوا ینغفر لهم ما قد سلف» ، وقال النبی (ص) : «الاسلام یهدم ما قبله» .

این حکم مشرکان است ، ایشان که توبه کنند از محاربت و باسلام در آیند ، اما مسلمانان که از محاربت و راه زدن توبه کنند علما در آن مختلف اند ، و احوال در آن مختلف است : اگر پس از آن توبت کند که در دست امام افتاده باشد ، و بروی ظفر یافته ، آن توبت هیچ حکم از احکام شرع از وی باز ندارد ، و تغییر در آن نیارد ، و اگر پیش از آن توبت کند ، حقوق آدمیان چون ضمان اموال و وجوب قصاص ، هیچ چیز (۱) از وی اسقاط نکند . اما حقوق الله تعالی مردود ضربت : بعضی از آن بمحاربت مخصوص است ، و هو انحتام القتل والصلب وقطع الید والرجل ، این همه بیفتد (۲) ، و بعضی آنست که بمحاربت مخصوص نیست چون حد زنا و حد شرب خمر ، این دو قولی باشد : بیک قول بیفتد ، و بیک قول نه . سدی گوید : اگر محاربتی بزینهار آید و توبت کند پیش از آنکه امام را بروی دستی بود ، یا کسی بروی ظفر یابد ، خود باز آید و توبت کند ، و امان جوید ، او را توبت پذیرند ، و امان دهند ، و بجنایات گذشته او را نگیرند . گفتا : و دلیل برین قصه علی الاسدی است ، مردی محارب بود راهزن ، فراوانی از خون و مال مسلمانان در کردن وی ، وائمه و عامه پیوسته در طلب وی بودند ، و بروی ظفر می نیافتند . آخر روزی کسی را دید که این آیت میخواند : « قل یا عباد الذین اسرفوا علی انفسهم» . آن بردل وی انر کرد ، و هم چون مرغ نیم بسمل باری چند در خاک بغلطد ، سلاح بیفکند ، و برخاست

و در مدینه شد اندر میانه شب، بوقت سحر غسلی بر آورد، و بمسجد رسول خدا شد، و با مسلمانان نماز بامداد بجماعت بگزارد، آنکه فرایش بوهریره شد، و جماعتی یاران مصطفی (ص) حاضر بودند، گفت: یا باهریره منم فلان مرد کنهکار، جئت تائباً من قبل ان تقدروا علیّ، و الله عزوجل يقول: «الا الذين تابوا من قبل ان تقدروا عليهم فاعلموا ان الله غفور رحيم». بوهریره گفت: راست گفתי، کس را بر تو دست نیست، و کس را بر تو تبعث نیست. پس بوهریره دست وی گرفت، و پیش مروان حکم برد، که روز کار امارت وی بود، وقصه وی بگفت. مروان او را بنواخت، و گفت: کس را بر تو دست نیست. پس آن مرد بغزا شد، و در بحر روم غرق گشت رحمه الله.

النوبة الثالثة

قوله تعالى: « و اتل عليهم نبأ ابني آدم بالحق » الآية - قصة دو برادر است از يك پدر، یکی صاحب دولت، بر بساط ولایت، در منزل قربت، نسیم مشاهدت یافته، و از یاد خود با یاد حق پرداخته، و آن دیگر برادر از بی دولتی درمغاک وحشت و مذلت افتاده، و کرد بیگانگی بر رخسار تاريك وی نشسته، و نامش سر جریده اشقیا گشته. چه توان کرد! کار نه بآنست که از کسی کسل آید، و ز کسی عمل، کار بآنست که تا خود چه رفت در ازل! مثال آن دو برادر از يك پدر، دوشاخ است از يك درخت، یکی شیرین و یکی تلخ. تلخ هم از آن آب خورد که شیرین خورد، و تلخ را جرمی نبوده که تلخ آمد. شیرین را هنری نبوده که شیرین آمد. آن بارادت آمد و این بمشیت. نه آنرا علت بود نه این را وسیلت.

پیر طریقت گفت: « الهی! آنرا که نخواستی چون آید، و او را که نخواندی کی آید. ناخوانده را جواب چیست؟ و ناگشته را از آب چیست؟ تلخ را چه سود گرش آب

خوش در جوار است، و خاراچه حاصل از آن کش بوی گل در کنار است. آری نسب نسب تقوی است، و خویشی خویشی دین. «مصطفی (ص) سلمان را نسب تقوی درست کرد، و او را در خود پیوست، گفت: «سلمان منا اهل البیت، من اراد أن ينظر الی عبد نور الله قلبه فلينظر الی سلمان»، و بولهب عم رسول بود، بین تا از نسب قریش و قرابت رسول او را چه سود بود! تا بدانی که کار توفیق و عنایت دارد نه نسب و لَحمت.

«لئن بسطت الی یدک لتقتلنی ما انا باسط یدی الیک لاقتلک»، هابیل گفت: مر برادر خویش را که: اگر تو مرا بکشی، من ترا نکشم، که ترا حسد دادند، و مرا تقوی. تقوی مرا نگذارد که ترا کشم، و حسد ترا بر آن دارد که مرا کشی. تو مقهوری از روی قدرت و عزت، و من مجبورم از روی لطافت و رحمت:

تو چنانی که ترا بخت چنان آمد من چنین ام که مرا سال چنین آمد

«مشاد دینوری از بعضی سلف نقل کرده که: گناه آدم از حرص بود، و گناه پسر وی قابیل از حسد، و گناه ابلیس از کبر. حرص حرمان آرد، و حسد خذلان، و کبر اهانت و لعنت. حرمان درماندن است از بهشت، و خذلان بازماندن است از دین، و اهانت راندن از حضرت، و آدم (ع) هر چند که از بهشت بازماند، و ظاهر آن عقوبتی مینمود، اما از روی حقیقت تمامی کار آدم بود، و سبب کمال معرفت وی، که از حضرت عزت خطاب آمد که: یا آدم! ما میخواستیم که از تو مردی سازیم. تو چون عروسان برنگ و بوی قناعت کردی. مردان بدین صفت نباشند، و دل درناز و نعم نبندند. «او من ینشؤ فی الحامه»؟! کار مردان دیگر بود و کار بناز پروردگان دیگر.

حون زبان تا کی نشینی بر امبد رنگ و بوی

همت اندر راه بند و گام زن مردانه وار.

«کتبنا علی بنی اسرائیل انه من قتل نفساً بغیر نفس او فساد فی الارض فکأنما

قتل الناس جميعاً - این همچنانست که مصطفی (ص) گفت : « من سنّ سنّة حسنة فله اجرها واجر من عمل بها الى يوم القيامة، ومن سنّ سنّة سيئة فعليه وزرها ووزر من عمل بها الى يوم القيامة ».

« و من احياها فكأنما احيا الناس جميعاً » - اشارتست که هر که بنده را از ظلمت کفر بنور ایمان آورد، یا از ظلمت بدعت بنور سنت آورد، یا از جهل با علم آورد، همچنانست که ویرا زنده گردانید، و چون ویرا زنده گردانید چنانست که همه مردمان را زنده گرداند، و حقیقت زندگانی خود علم است و ایمان و سنت، زیرا که زندگی زندگی دلست، و دل روح ایمان و سنت زنده است :

سنی و دیندار شو تا زنده مانی زانکه هست

هرچه جز دین مردگی و هرچه جز سنت حزن.

« انما جزاء الذين يحاربون الله ورسوله » الآية - محاربسان خدا و رسول ایشانند که پیوسته با تقدیر با جنگ اند، در محنت اندر شکایت و در نعمت اندر بطر. بتن زنده، بدل مرده، بروز بطل، بشب بیکار، و بهمت همه زیانی را خریدار. عمر بر باد، و بزیان بود خود شاد، نه از خصمان باک، و نه گناهان دریاد، عیش چون عیش فرعونان، و ظن چون ظن صدیقان، و الحمد لله الملك الديان :

طیلسان موسی و نعلین ها روات چه سود

چون بزیر يك ردا فرعون داری صد هزار !

پیر طریقت جوانمردی را پند میداد، و نصیحت میکرد که : « ای مسکین ! تا کی میروی و رداء مخالفت مردوش ! دیراست تا اجل ترا میخواند يك بار با او (۱) نبوش. ای عاشق بر شقاوت خویش، بر خود بفروخته مایه خویش، پیش از دیدار عزرائیل

يك روز بيدار كرد، پيش از هول مطلع يك لحظه هشیار كرد . شعر :
 بیش از آن کین جان عذر آور فرماید ز نطق
 بیش از آن کین چشم عبرت بین فرماید ز کار
 تاکی از دارالغروری سوختن دارالسرور
 تاکی از دارالفراری ساختن دارالقرار!

۶- النوبة الاولى

قوله تعالى « يا ايها الذين امنوا » ای ایشان که بگرویدند، « اتقوا الله »
 پرهیزید از خشم و عذاب خدای، « وابتغوا اليه الوسيلة » و بوی نزدیکی جوید،
 « وجاهدوا في سبيله » و باز کوشید با دشمنوی از بهروی، « لعلكم تفلحون »^(۴۵)
 تا مگر بر راه پیروزی بماند.

« ان الذين كفروا » ایشان که کافر شدند، « لو ان لهم اكراسا رابوا،
 « ما في الارض جميعاً » هر چه در زمین حیز است همه، « و مثلها معه » و هم چندان
 با آن، « ليفتدوا به » و خواهندی که خود را بآن باز خریدندی (۱)، « من عذاب
 يوم القيمة » از عذاب روز رستاخیز، « ما تقبل منهم » نپذیرندی از ایشان، « و لهم
 عذاب الیم »^(۴۶) و ایشانراست عذابی درد نمای.

« یریدون » میخواهند، « ان یرخرجوا من النار » که سرون آیندی (۲) از
 آتش، « و ما هم بخارجین منها » و ایشان از آتش بیرون آمدنی ندارد، « و لهم
 عذاب مقیم »^(۴۷) و ایشانراست عذابی پاینده.

« والسارق و السارقة » دزد اگر مرد است و اگر زن، « فاقتطعوا

۱- سحۃ الف: و خواهندید که خود را باز خریدند بآن . ۲- سحۃ لف: بیرون آیندید.

ایدهما « دست ایشان ببرید [که دزدی کنند] ، « جزاء بما کسبا » پاداش بآن دزدی که کردند ، « نکالاً من الله » نکالی است از الله [که دیگران را بآن تنکیل از دزدی می باز دارد] ، « و الله عزیز حکیم ^(۳۸) » و خدا توانای است دانای راست دان .

« فمن تاب من بعد ظلمه » هر که توبه کند پس از آن دزدی که کرد ، « وأصلح » و کار خود راست کند [و حق که برده است باز دهد] ، « فان الله يتوب عليه » الله ویراتوبت دهد و از وی توبت پذیرد ، « ان الله غفور رحیم ^(۳۹) » ، که خدای آمرزگار است مهربان .

« اَلَمْ تَعْلَمْ » نمیدانی ، « ان الله له ملك السموات والارض » که الله را است بادشاهی آسمان و زمین ، « يعذب من يشاء » عذاب کند او را که خواهد ، « ويغفر لمن يشاء » و بیامرزد او را که خواهد ، « والله على كل شيء قدير ^(۴۰) » و الله بر همه چیز تواناست .

« يا ايها الرسول » ای پیغامبر! « لا يحزنك » اندوهگن مکناد ترا ، « الذين يمارعون في الكفر » اینان که میشتابند بکفر ، « من الذين قالوا » ازین منافقان که گفتند بزبان ، « امنا » بگرویدیم ، « بأفواههم » این گفت زبان است بدهنهای ایشان ، « ولم تؤمن قلوبهم » و دلهای ایشان هنوز نساگرویده ، « ومن الذين هادوا » و ازینان که جهود شدند ، « سماعون للكذب » دروغ شنوا اند ، و دروغ پذیران ، « سماعون » جاسوسان و سخن گیران و سخن جویان ، « لقوم اخرين لم يأتوك » سخن میبرند باغایبان خویش که بتو نمی آیند ، « يحرفون الكلم » سخن می بگردانند ، « من بعد مواضعه » پس آنکه الله نهاد آنرا بجای خود ، « يقولون » میگویند [با یکدیگر بیائید تا بر محمد شویم و حکم زنا از دین وی طلب کنیم] ، « ان او تيتهم هذا » اگر شما را درین حکم حد دهند نه رجم ، « فخذوه » گیرید و

پذیرید آن حکم را، «وان لم تؤتوه» و اگر چنانست که شما را حد ندهند فرود از رحم، «فاحذروا» از پذیرفتن آن پرهیزید، «و من یرد الله فتنته» و هر که الله فتنه دل وی خواهد، «فلن تملك له من الله شیئاً» بدست تو [که رسولی] از خدای ویرا هیچ چیز نیست، «اولئك الذين» ایشان آنند، «ثم یرد الله» که الله می نخواست، «ان یطهر قلوبهم» که دل‌های ایشان پاک کند، «لهم فی الدنیا خزی» ایشانراست در دنیا رسوایی و فرومایگی، «ولهم فی الآخرة عذاب عظیم»^(۴۱) و ایشانراست در آخرت عذابی بزرگوار

«سماعون للکذب» دروغ نیوشان و دروغ پذیرانند از یاد دیگر، «اکالون للسلح» رشوت خواران، «فان جاؤک» اگر تو آیند | بتحکم، و از تو حکم خواهند [خواهند]، «فاحکم بینهم» حکم کن میان ایشان. «او أعرض عنهم» یا روی گردان از ایشان [و ممکن اگر نخواهی]، «و ان تعرض عنهم» و اگر روی گردانی از ایشان [و نکنی]، «فلن یضروک شیئاً» نگرانند (۱) ترا هیچ حزی، «وان حکمت» و اگر حکم کنی میان ایشان، «فاحکم بینهم بالقسط» حاکم کن بر راستی و داد، «ان الله یحبّ المقسطین»^(۴۲)، که الله راستکاران و داد دهان دوست دارد

«و کیف یحکمونک» و ترا حاکم حون پسندند، «وعندهم التّوریة» و کتاب تورات نزدیک ایشان، «فیها حکم الله» حاکم خدا براسی در آن، «ثم یتولّون من بعد ذلک» و می رگردند از کار کردن بآن، «و ما اولئک بالمؤمنین»^(۴۳)، و هرگز گرویدگان نه‌اند بآن

النوبة الثانية

قوله تعالى وتقدس: «يا ايها الذين امنوا اتقوا الله وابتغوا اليه الوسيلة» - معنى توسل تقرب است، يقال: توسلت الى فلان اي تقررت اليه، وكفته اند: معنى وسيلت محبت است، «ابتغوا اليه الوسيلة» اي تحسبوا الى الله، ميگويد: اي شما كه مؤمنانيد، دوست خدا باشيد، وبوي تقرب كنيد، وتزديكي جوييد باحلاص اعمال، واجتناب محارم، واحسان باخلق، وكفته اند: وسيلت درجه عظيم است در بهشت ساخته از مهر مصطفى (ص)، وفي ذلك يقول النبی (ص): «سلوا الله لي الوسيلة، فانها درجة في الجنة، لا ينالها الا عبد واحد، و أرجوا ان اكون انا هو»، وعن علي بن ابي طالب (ع)، قال: «ان في الجنة لؤلؤتين الى بطنان العرش، واحدة نضاء، والاخرى صفراء، في كل واحدة منهما الف غرفة، فالبيضاء هي الوسيلة لمحمد (ص) و اهل بيته، والصفراء لاسراهم (ع) و اهل بيته. ونطير هذه الآية قوله تعالى وتقدس: «اولئك الذين يدعون يبتغون الي ربهم الوسيلة ايهم اقرب». يقال: وسل يسئل وسيلة، فهو واسل، وجمع الوسيلة وسائل ووسائل آن وسائل است كه میان رهي و مولى پیوستگی را نشانست، وسبب اتصال بنده بمولى آنست «و جاهدوا في سبيله» - اي في طاعته، «لعلكم تفلحون» اي تظفرون بعد وكم وتسعدون في آخرتكم.

«ان الذين كفروا لو أن لهم ما في الارض جميعاً ومثله معه» - اي ضعفه معه، «لنفندوا به» اي ليفادوا به انفسهم «من عذاب يوم القيمة ما تقبل منهم». قال النبي (ص): «يقال للكافر يوم القيامة: ارأيت لو كان لك مثل الارض ذهباً لكنت تفتدى به؟ فيقول: نعم فيقال قد سئلت ايسر من ذلك».

«يريدون ان يخرجوا من النار و ما هم بخارجين منها» - همانست كه جای

دیگر گفت حکایت از دوزخیان: «ربنا اخرجنا منها» خداوند گارا! بیرون آر از آتش، و برهان از عقوبت. جواب ایشان دهند پس از هزار سال: «اخشوا فيها و لا تکلمون». جای دیگر گفت: «انکم ما کثون» این خطاب با کافرانست، و قضیت کفر ایشان که جاوید در دوزخ بمانند و هرگز بیرون نیایند. و دلیل برین ابتداء آیت است که گفت: «ان الذین کفروا». اما مؤمنان اهل معصیت اگر چه گناهان خویش در دوزخ شوند، جاوید در آن نمانند و بیرون آیند، لقول النبی (ص): «لبصیرین اقواماً سفح من النار بذنوب اصابوها عقوبة، ثم یدخلهم الله الجنة بفضل رحمته فبقال لهم الجهنمیون». و فی روایة اخرى: «یخرج قوم من امتی من النار بشفاعتی یسمون الجهنمیون» و روی: «اذا فرغ الله من القضاء بین عباده، و اراد أن یرج من النار من اراد ان یرججه ممّن کان یشهد ان لا اله الا الله، امر الملائكة أن یرجوا من کان یعبد الله، فیخرجونهم، و یعرفونهم بأثر السجود، و حرم الله علی النار ان تأکل اثر السجود، فکل ابن آدم تأکل النار الا اثر السجود، فیخرجون من النار قد امتحشوا و عادوا حمماً، فیصب علیهم ماء الحیوة. فینبتون کما تنبت الحبة فی حمیل السیل».

این اخبار صحاح دلیلهای روشن اند که از مؤمنان هیچ کس در دوزخ نمی ماند. گر چه گنهگار و بد کردار بود، چون اصل توحید و مایه ایمان بر جای بود اگر چه اندکی باشد، رب العالمین چون خواهد که ایشان را برهانند، و کرم خود محلق نماید، قومی را بر گمارد ازین مؤمنان مخلصان تا در آن عرصه قیامت حدال در کنند، و از بهر آن برادران که در آتشند سخن گویند. در خبر است که گویند: «ربنا اخواننا کانوا یصومون معنا ویصلّون ویحجّون، فادخلتهم النار»! خداوند! برادران ما که با ما نماز کردند، و روزه داشتند، و حج کردند، اکنون ایشان را بدوزخ فرستادی! رب العزة گوید: روید، و هر که را بصورت شناسید، بیرون آرید که صورتهای شان بر حاست.

آتش صورت ایشان نخورد. ایشان روند، و خلقی بسیار بیرون آرند. پس رب العالمین ایشانرا گوید: «ارجعوا» بدین قناعت کنید، باز گردید، هر کرا در دیوان وی از خیر يك مثقال ببینید، بیرون آرید. ایشان روند، و بحکم فرمان قومی را بیرون آرند، پس با نیم مثقال آید، پس با همسنگ (۱) يك ذره آید. پس گویند: ربنا لم نذر فيها خيراً. خداوند! نمی بینیم در دوزخ کسی که در وی هیچ خیر مانده است. پس رب العالمین گوید: شفعت الملائكة، و شفعت النبیون، و شفعت المؤمنون، ولم یبق الا ارحم الراحمون، فقبض قبضة من النار، فیخرج منها قوماً لم یعملوا خيراً قطاً، قد عادوا حمماً، فیلقیهم فی نهر فی افواه الجنة، یقال له نهر الحیوة، فیخرجون کما تخرج الحبة فی حمیل السیل، فیخرجون کالمؤلؤ فی رقابهم الخواتم، فیقول اهل الجنة هؤلاء عتقاء الرحمن، ادخلهم الجنة بغير عمل عملوه.

«والسارق والسارقة فاقطعوا ايديهما»- این در شأن طعنة بن ابیرق فرو آمد که آن درع دزدید، وقصه وی در سورة النساء رفت، و رفع آن بر معنی جزاء است، یعنی: من سرق فاقطعوه. و روا باشد که خبر ابتدائی باشد که در آن مضمحل است، یعنی: فیما فرض علیکم والسارق والسارقة فاقطعوا. میگوید: در آنکه بر شما فرض کردند حکم دزدان است، و آن حکم آنست که دستهای ایشان ببرید، یعنی که مرد را دست راست ببرید، و زن را دست راست چون دزدی بر ایشان روشن (۲) شود، و این آنکه باشد که دزد عاقل بود، و بالغ، و باختیار خویش، نه مکره و ملتزم حکم اسلام، نه حربی و نه مستأمن، یك قول، و آنکه در حرز مسلمان شود یا ذمی نابت العصمة، و کالائی که در شرع متقوم بود، از حرز خویش بیرون آرد: زر و سیم و خز و برّ و امثال آن از اندرونها در خانه های در بسته، یا حارس بر آن نشسته، و کفن از گور، و بیرون از کفن نه، و چارپای

از اصطبل ، و میوه از خرمنگاه که گوشوان بر آن نشسته ، و کوسفند از کله ، و شتر از قطار ، چون شبان و جمّال بیدار باشند ، و در آن می نگرند ، و آواز ایشان بدان میرسد ، و آن چیز که بیرون آرد از آن حرز ، قیمت آن کم از دانگی و نیم زر باشد بمذهب شافعی ، یا ده درم سفید بمذهب ابوحنیفه ، یا سه درم بمذهب مالک .

و حجت شافعی خبر صحیح است ، قال النبی (ص) : « لا تقطع يد السارق الا فی ربع دينار فصاعداً » ، و آنکه در آن شبهتی نبود که نه مال فرزند بود یا فرزند فرزند ، و نه مال پدر یا اجداد وی ، و نه مال هم جفت بود بیک قول ، و آنکه يك نصاب بیک بار ، تنها ، بی شریکی از حرز بیرون آورده ، یا ده نصاب بدو کس ، چون این شرایط در وی مجتمع گشت ، دست راست وی ببرند ، از آنجا که مفصل کف است . پس اگر باز آید دوم بار پای چپ وی ببرند . اگر باز آید سیوم باردست چپ وی ببرند . اگر باز آید چهارم بار پای راست وی ببرند ، لما روی ابوهریره أن النبی (ص) قال فی السارق : « ان سرق فاقطعوا يده ، ثم ان سرق فاقطعوا رجله ، ثم ان سرق فاقطعوا يده ، ثم ان سرق فاقطعوا رجله » . پس اگر پنجم بار دزدی کند ، درست آنست که بروی قتل نیست ، و در شرع بروی جز از تعزیر حدی نیست . پس چون حد بروی رانند تاوان آنچه دزدیده است بروی واجب است ، اگر درویش باشد ، و اگر توانگر . اما بمذهب کوفیان تاوان بروی نباشد مگر که آنچه دزدیده بود خود سر جای بود که بخداوند خویش باز دهند ، و اگر صاحب مال آن مال بدزد بگذارد بصدقه یا بهبه ، بعد از آنکه با امام افتاد ، و حد واجب شد ، آن حد بنیوقتد ، بدلیل خبر صفوان بن امیه که رداء وی بدزدیدند . صفوان دزد را بگرفت ، و پیش رسول خدا برد . رسول بفرمود تا دست وی ببرند . صفوان گفت : یا رسول الله! او را نه بدین آوردم ، آن ردا بصدقه بوی دادم . رسول خدا گفت : « فها قبل أن تأتینی به » ؟ و بعد از آنکه بر بنده حد واجب شد اگر

قطع باشد و اگر غیر آن ، روا نباشد که در آن شفاعت کنند ، و با سقاط آن مشغول شوند ،
 لما روى عن عائشة ان قريشاً اهتمهم شأن المرأة المخزومية التي سرقت ، فقالوا من
 يكلم فيها رسول الله (ص) ؟ ومن يجرى عليه الا اسامة بن زيد ، حب رسول الله ، فكلم
 اسامة ، فقال رسول الله : «الشفع في حد من حدود الله» ؟ ثم قام فاختطب ، ثم قال : «انما
 اهلك الذين قبلكم ، انهم كانوا اذا سرق فيهم الشريف تركوه ، واذا سرق فيهم الضعيف
 اقاموا عليه الحد» ، وایم الله لو أن فاطمة بنت محمد سرقت لقطعت يدها ، و روى انه
 قال (ص) : «من حالت شفاعته دون حد من حدود الله ، فقد ضاد الله ، ومن خاصم في باطل
 هو يعلمه ، لم يزل في سخط الله حتى ينزع» .

«جزاء بما كسبنا» بقول کسانی نصب علی الحال است ، وبقول زجاج مفعول له ،
 ای لجزاء فعلهما ، وبقول قطرب مصدر است ، و كذلك اعراب قوله : «نكالا من الله والله
 عزيز حكيم» . «فمن تاب من بعد ظلمه وأصلح فإن الله يتوب عليه» - این توبه و اصلاح
 عمل بعد از قطع است و رد مال ، یعنی که چون حد خدای بروی برانند ، و مال که
 برده است باز داد ، بآن مخالفت شرع و ارتکاب محظور دین که از وی بیامده ، اگر توبت
 کند و در خدا زارد ، و نیز نکند ، و عمل خویش باصلاح آرد ، خدای آمرزگار است و
 توبت پذیر و بخشاینده .

و دلیل بر این ، خبر ابن عمر است ، گفتا : در عهد رسول خدا زنی دزدی کرد ،
 و او را بگرفتند ، و بحضرت رسول خدا بردند . رسول بفرمود که : «اقطعوا يدها» دست
 وی ببرید قوم آن زن گفتند : یا رسول الله ! او را می بازخریم به پانصد دینار . رسول
 خدا بدان التفات نکرد ، گفت : «اقطعوا يدها» . پس دست ببریدند . آنکه آن زن گفت :
 یا رسول الله هل لی من توبة ؟ مرا توبت هست از آنچه کردم ؟ گفت : «نعم» ، ترا توبت
 هست ، و تو امروز پاکی از گناهان ، چنانکه آنروز که از مادر زادی . در آن حال این

آیت فرو آمد که : «فمن تاب من بعد ظلمه وأصلح فإن الله يتوب عليه ان الله غفور رحيم». «الم تعلم ان الله له ملك السموات والارض» - خزائن السموات ، المطر و الرزق ، وخزائن الارض النبات . «يعذب من يشاء» من مات منهم على كفره ، «ويغفر لمن يشاء» من تاب منهم على كفره ، وقيل : يعذب من يشاء على الذنب الصغير ، و يغفر لمن يشاء الذنب العظيم ، و « والله على كل شيء قدير » من التعذيب و المغفرة .

«يا ايها الرسول لا يحزنك الذين يسارعون في الكفر» - ای لا يحزنك مسارعهم في الكفر ، از كنت موعود النصر عليهم ، ميگويد : يا محمد : نبأدا كه شتافنن اين منافقان و جهودان بكفر ، ترا اندوهگن كند بعد از آنكه الله تعالى وعده نصرت برایشان داد ، اين نصرت زود بود. تو اندوهگن مباش ، اگر چه پشتی دارند بيكديگر ، كه ایشان را كاری از پیش نشود ، وقوت نبود . «من الذين قالوا آمنا بأفواههم ولم تؤمن قلوبهم» - اين حجت است بر هر چيان كه ميگويند : ايمان قولست و مجرد اقرار ، بي تصديق دل. رب العالمين ایشانرا دروغ زن كرد ، و ایشانرا مسارعان در كفر گفت . چون تصديق دل با گفت زمان نبود .

«ومن الذين هادوا» - اين سخن را دو وجه است : يكي آنكه : من الذين قالوا ومن الذين هادوا ، آنكه جهودان را صفت كرد : «وهم سماعون» . ديكر وحدانست كه «ولم تؤمن قلوبهم» تم الكلام ، آنكه گفت : «ومن الذين هادوا» سخني مستأنف . «سماعون للكذب» يعنى قائلون له ، لقوله : «سمع الله لمن حمده» ای قبل الله حمده و اجاب ، و بپارسی گویند : اين سخن از وی مشنو يعنى ميپذير ، ماسمع فلان كلامی ای ماقبله . ميگويد : اين جهودان دروغ شنوان و دروغ پذيرانند ، يعنى از دانشمندان خویش. كه ایشانرا ميگویند كه محمد نه رسول است . «سماعون لقوم آخرين ام يأتون» - سفیان عینه را برسیدند كه جاسوس را در قرآن ذكری هست ؟ اين آیت را بر خوانند :

«سماعون لقوم آخرین لم یأتوک». میگوید: این جهودان بنی قریظه و نضیر بجاسوسی بنزدیک تومی آیند، و سخن میگیرند، و با غائبان خویش میبرند، آنان که بنزدیک تونمی آیند، و ایشان جهودان خیبرند. این همانست که جای دیگر گفت: «واذا خلا بعضهم الى بعض»، «واذا خلوا الى شياطينهم».

«یحرّفون الکلم من بعد مواضعه» - یعنی یغیرون القرآن من بعد وضع الله اياه مواضعه، این آنست که خدای تعالی گواهی دادن محمد را پیغامبری در تورات بجای تصدیق بنهاد، و حدود بر جای تقریر و تنفیذ بنهاد. جهودان آن شهادت بر جای تکذیب بنهادند، و حدود بر جای تعطیل و تبدیل بنهادند. «یقولون ان اوتیتهم هذا فخذوه» - این در شأن دو جهود آمد از اشراف خیبر. مردی وزنی زنا کرده بودند، و محصن بودند، و آن زنا بر ایشان درست شده. جهودان خواستند که حدّ از ایشان بیفکنند، تا مسلمانان شمات نکند. در میان ایشان اختلاف افتاد در آن کار. یکدیگر را گفتند: بیاید تا باین پیغامبر عرب شویم، و این حکم پیش او بریم، اگر او در دین خویش حکم کند در ایشان بحدّ فرود از کشتن، آنرا بپذیریم، و آن حدّ که در تورات است فرو گذاریم، و گوئیم که: بحکم پیغامبر کار کردیم. «و ان لم تؤتوه فاحذروا» و اگر چنانست که شما را از دین محمد حدّی ندهند فرود از کشتن، از پذیرفتن سخن محمد بپرهیزید. آمدند بر رسول خدای و پرسیدند. رسول (ص) گفت: رجم است ایشانرا، سنگسار کردن و کشتن. ایشان گفتند که: در تورات این نیست، که در تورات تحمیم است، روسباه کردن و بر شتر بگردانیدن. رسول خدا گفت ایشانرا: «فأتوا بالتوریه» تورات بیارید. تورات بیاوردند، و عبدالله بن سلام حاضر بود و ابن صوری تورات خواندن گرفت، چون بآیت رجم رسید، دست بر آن نهاد. عبدالله بن سلام گفت که: دست بر آیت رجم نهاد.

رسول گفت ایشانرا: بآن خدای که به طور سینا، موسی را از خود سخن

شنواید، و تورات داد، و بآن خدای که بنی اسرائیل را دریا شکافت، و از فرعون و قبطیان برهانید، که شما در تورات زانی محصن را چه می‌یاوید؟ گفتند که: رجم. رسول خدا فرمود: تا ایشانرا سنگسار کردند، و بسنگ بکشتند، قال و نزل فيه: «يا اهل الكتاب قد جاءكم رسولنا يبين لكم كثيراً مما كنتم تخفون من الكتاب و يعفوا عن كثير».

آنکه ابن صوری گفت: یا محمد خواهم که از تو سه چیز پیرسم اگر دستوری دهی؟ رسول خدا ویرا دستوری سؤال داد. اول گفت: اخبرنی کیف نومك؟ مرا خبر ده که خواب تو چونست؟ رسول (ص) گفت: «تنام عینی و قلبی یقظان». قال: صدقت. اخبرنی عن شبه الولد اباه، لبس فيه من شبه امه شيء، او شبه امه لبس فيه من شبه ابيه شيء. مرا خبر ده از فرزند که گاهی پیدرماند، و بمادرنماند هیچ چیز، و گاه بود که بمادر ماند، و شبه وی دارد، و شبه پدر ندارد هیچ چیز. رسول خدا گفت: «ایسهما علا ماء ماء صاحبه، كان الشبه له» هر که را آب وی بمالافتد از مردوزن، فرزند شبه وی گیرد قال: صدقت، اخبرنی مال الرجل من الولد؟ و مال المرأة منه؟ مرا خبر ده که فرزند را از مرد چه بود؟ و از زن چه بود؟ درین یکی توقف کرد يك ساعت. آنکه روی رسول سرح گشت، و عرق بر پیشانی آورد، و گفت: «اللحم والظفر والدم والشعر للمرأة، والعظم والعصب والعروق للرجل» قال: صدقت

ابن صوری چون جواب مسائل شنید، مسلمان گشت، گفت: اشهد أن لا اله الا الله و هذا رسول الله النبي الامي العربي الذي بشر به المرسلون پس جهودان باز گشتند معتون و مخذول، رب العزة گفت جل جلاله: «ومن یرد الله فتنه» - ای ضالته و کفره، «فلن تملك له من الله شیئاً» لن تدفع عنه عذاب الله. این بر معتزله و قدریه ححنی روشن است که رب العزة ضلالت و کفرایشان بازادت خود برد و نفع و ضرر آن در دفع از رسول خود بگردانید. «اولئك الذين لم یرد الله ان یطهر قلوبهم» - ای یصلح قلوبهم و یردیهم،

« لهم في الدنيا خزي » للمنافقين بهتك السر، وللبهود بالقتل و النفي ، « ولهم في الآخرة عذاب عظيم » دائم كثير.

« سماعون للكذب » - یعنی یسمعون منك ليكذبوا عليك، فيقولوا سمعنا منه كذا وكذا لما لم يسمعوا ، این هم صفت جهودانست . « اكالون للسحت » - حاکمان و دانشمندان ایشانند که حرام خواران و رشوت خواران بودند ، رشوت میستدند از آن سادة خویش، تا بدان نبوت محمد (ص) از عامه خود پنهان میداشتند سحت در لغت عرب استیصالست ، و اسحات همجنان ، « فبسحتکم بعداب » بفتح الياء وضمه، ازین باب است آن رشوت را سحت نام کرد که آن ترینه ارتشا بود در جهان که مرتشی خورد . سحت بضم حا قرائت مکی و بصری و علی است ، باقی بسکون حا خوانند، و معنی هر دو لغت یکسانست. اخفش گفت: « کل کسب لایحل فهو السحت » ، وقال الحسن : « اذا کان لك علی رجل دین، فما اكلت فی بیته فهو السحت » ، وقال عمرو و علی و ابن عباس : « السحت خمسة عشر: الرشوة فی الحکم ، ومهر البغی، وحلوان الکاهن ، ونمن الکلب و القردة والخمر و الخنزیر و الميتة و الدم ، و عسب الفحل و اجر النائحة و المغنیة و الساحر، و اجر صور التمانیل ، و هدیة الشفاعة » ، وقال رسول الله (ص) : « لعنة الله علی الراشی و المرتشی » .

« فان جاؤك فاحکم بينهم او أعرض عنهم » - این آیت دلالت میکند که مصطفی (ص) مخیر بود در حکم کردن میان اهل کتاب حون از وی حکم خواستند ، و لهذا قال تعالی : « و ان تعرض عنهم فلن يضروك شیئاً » . علماء دین در حکم این آیت مختلف اند، یعنی که حکم تخیر حنانکه مصطفی را بود امروز حاکمان اسلام را ثابت است یا منسوخ، و بیشترین علما بر آنند که حکم تخیر ثابت است حکام اسلام را، اگر خواهند حکم کنند میان اهل کتاب و همه اهل ذمت را ، و اگر خواهند نکنند ، و از آن اعراض

نمایند ، و این قول نفعی است و شعبی و عطا و قتاده ، اما قول حسن و مجاهد و عکرمه و سدی آنست که این تخییر منسوخ گشت ، و حکم کردن واجبست ، لقوله تعالى : « و ان احکم بینهم بما انزل الله » ، و آنچه گفت : « بما انزل الله » دلیل است که حکم اسلام و مسلمانان برایشان کنند ، همچنانکه گفت : « و ان حکمت فاحکم بینهم بالقسط » یعنی بحکم الاسلام .

« ان الله يحب المقسطين » - معنی قسط عدلست . عرب گویند : اقسط ای ازال الجور و عدل . مقسطان داد گراند ، و صح فی الخبر « ان المقسطین عند الله يوم القيامة علی منابر من نور عن یمین الرحمن عز وجل » ، و کلتا یدیه یمین ، هم الذین يعدلون فی حکمهم و اهالیهم و ما ولوا . مصطفی (ص) در غزاء حنین غنیمت قسمت میکرد مردی بود نام وی حرقوس بن زهیر ، گفت : یا رسول الله اعدل فانک لم تعدل . رسول خدا را چهره مبارک سرخ شد ، اثر آن سخن در روی پدید آمد ، گفت : « ان لم اعدل فمن الذی يعدل ، و جبرئیل عن یمینی ، و میکائیل عن شمالی ؟ » فقال عمر : یا رسول الله ائذن لی اضرب عنقه . فقال : « دعه فانی لا احب ان یقال ان محمداً یقتل اصحابه » . « و کیف یحکمونک و عندهم التوریه » - سیاق این سخن بر طریق تعجیب است ، میگوید : این جهودان ترا چگونه حاکم کنند ، و حکم تو چون پسندند ! « و عندهم التوریه فیها حکم الله » ! و آنکه تورات سخن من بنزدیک ایشان ، و حکم من در میان ، رجم در آن روشن ! و خود میدانند ، و اینک ترا حاکم میسازند ، نه از آنست که بر تو وثوق دارند ، که آن طلب رخصت است که میکنند ، نه بینی که پس از تحکیم از تو بر میگردند ! و حکم تو بر رجم می پذیرند . اینست که گفت : « ثم يتولون من بعد ذلك » . آنکه گفت : « و ما ابلئک بالمؤمنین » این از آنست که ایشان مؤمن نه اند ، و هر گز مؤمن نبودند : « من طلب غیر حکم الله من حیث لم یرض به فهو کافر بالله » .

النوبة الثالثة

قوله تعالى و تقدّس : « يا ايها الذين آمنوا »- ائنت نداء كرامت ، و ائنت خطاب بالطافت . ائنت نظم بر آفرين ، و بردلها شیرين ، آشنائی را سبب ، و روشنائی را مدد . ايمن کردن از دوری ، واجابت را دستوری ميگويد : اي شما که مؤمنانيد ، و رسالت را شنيديد ، و کردن نهاديد ، و واسطه پسنديديد ، « اتقوا الله » بترسيد از خدای ، پيرهنيزيد از خشم او ، و بينديشيد ازو ، کسه همه ازو : « قل کلّ من عند الله » . در عالم بمهربائی و بنده نوازی که چنو اميد عاصيان بدو ، درمان بلاها ازو ، فخر کردن نه مگر بنام او ، و بر آسودن نه مگر بنشان او ، رستگي و پيوستگي نه مگر بهدايت و رعايت او ، اينست که گفت جلّ جلاله : « وابتغوا اليه الوسيلة » وسيلت ترديکيست ، و ترديکي سبب پيوستگي و رستگي است . وسيلت آن وسائط است که ميان بنده و مولی دوستي را نشانست ، و سبب اتصال ميان ايشان عيانست . آن چيست که وصلت و اتصال با آنست ؟ بزرگ داشتن امر ، و شکوه داشتن نهي ، و شفقت بر خلق ، و خدمت حق ، و کوشيدن در ابواب نوافل ، و عمارت کردن جان و دل . کوشيدن در انواب نوافل بسه چيز توان : يکي نظر الله بياد داشتن ، دوم روزگار خود از ضايعی دريغ داشتن ، سيوم درويشي خویش در موقف عرض بشناختن . و چون نظر الله ياد داری از متقيانی . چون روزگار خود را از ضايعی دريغ داری از عابدانی . چون درويشي خویش در موقف عرض بشناسی از خاشعانی . عمارت دل بسه چيز توان : بشنيدن علم ، و کم آميختن با خلق ، و کوتاهی امل . تا در سماع علمی در حلقه فرشتگانی . تا از خلق بر کناری ، در شمار معصومانی . تا با کوتاهی املی از جمله صديقانی .

« وابتغوا اليه الوسيلة »- ميگويد : بخدای نزديکی جوئيد شما که عابدانيد

بفضائل شما که عالمانید بدلائل، شما که عارفانید بترك وسائل، وسیلت عابدان چیست :
 «التائبون العابدون» الی آخره . وسیلت عالمان چیست : «اولم ينظروا فی ملکوت السموات
 والارض» . وسیلت عارفان چیست : «قل الله ثم ذرهم» . وسیلت عابدان معاملات است . وسیلت
 عالمان مکاشفت است . وسیلت عارفان معایت است . وسیلت عابدان راستی است . وسیلت
 عالمان دوستی است . وسیلت عارفان نیستی است . وسیلت عابدان یادی است بنیاز .
 وسیلت عالمان یادی است بناز . وسیلت عارفان یادی است نه بنیاز نه بناز ، و قصه
 آن دراز .

پیر طریقت ازینجا گفت : « الهی ! اگر کسی ترا بجستن یافت ، من بگریختن
 یافتم . اگر کسی ترا بذکر کردن یافت ، من ترا بفراموش کردن یافتم . اگر کسی ترا
 بطلب یافت ، من خود طلب از تو یافتم . الهی ! وسیلت بتوهم توئی . اول تو بودی و آخر
 توئی . همه توئی و بس ، باقی هوس » .

و گفته اند : وسیلت سبق عنایت است ، که رب العزّة گفت : « سبقت لهم منا
 الحسنی » ، و رحمت که درازل بر خود نبشت : « کتب ربکم علی نفسہ الرحمة » . بی رهی
 رهی را بنواخته ، و سپاه عنایت درپیش داشته ، و رحم بر خود نبشته .

پیر طریقت گفت : « الهی ! آنروز کجا باز یابم که تو مرا بودی ، و من نبودم .
 تا باز بآن روز فرسم میان آتش و دودم . اگر بدو گیتی آنروز یابم من برسودم . وز «ود تو
 خود را دریابم ، به نبود تو خود خشنودم » .

«وجاهدوا فی سبیلہ» - این خطاب با غازیان است ، و آنجا که گفت : «وجاهدوا
 فی الله» خطاب با عارفان است . جهاد غازیان بتیغ است با دشمن دین . جهاد عارفان
 بقر نفس است با خویشتن . نمره غازیان فردا حور و قصور ، و عارف در بحر عمان عرقه
 نور . جهاد غازیان از سر عبادت رود ، و بوقت مشاهدت نظاره ابد کنند ، لاجرم ایشانرا

گفت: «لعلکم تفلحون» یعنی فی الابد، و جهاد عارفان از سر معرفت رود، و بوقت مشاهدت نظاره ازل کنند، تا رب العزة در حق ایشان میگوید: «هو اجتبأکم».

«ان الذین کفروا لوأن لهم ما فی الارض جمیعاً» الاية-الیوم یقبل من الاحباب مثقال ذرة وعداً، لا یقبل من الاعداء ملء الارض ذهباً، کذا یكون الامر.

«یریدون ان یرجوا من النار» الاية - آتشیان دو قسم اند: قسمی ایشان که هرگز از آتش بیرون نیابند، و در شدن ایشان بآتش تعذیب راست نه تطهیر را، و این آیت در شأن ایشان است. قسم دیگر آنست که در شدن ایشان بآتش تطهیر راست نه تعذیب را، و حال ایشان بر تفاوت است: قومی زودتر بیرون آیند، و قومی دیر تر، بر حسب حال، و بر اندازه کردار، و باز پسین کسی که بیرون آید، هناد است، و قصه وی معروف، و فی ذلك ما روی ان النبی (ص) قال: «آخر من یرج من النار رجل اسمه هناد، و هو ینادی من قعر جهنم یا حنان یا منان»، گفت باز پسین کسی که از دوزخ بیرون آید، مردی بود نام وی هناد. گویند پسر از همه خلق به پنج هزار سال بیرون آید، و بروایتی به پانصد سال. حسن بصری گفت کاشک من او بودمی در آن قعر دوزخ. هناد میگوید: یا حنان یا منان، معنی منان آنست که ای خداوند منت بسیار، ترا بر من منت فراوان است، و مهربانی تمام. عجباً کارا! مردی که چندین هزار سال در دوزخ است کوئی از نعمت موصلات در آن در کات بجان او چه می پیوست که این تسبیح میگفت: یا حنان یا منان اسرار این لطائف بمثالی بیرون توان داد. آن طبایع که تو او را بخانه بری، تا از بهر تونان پزد، آن خمیر خام در تنور کرم کند، و در آن استوار نکیرد (۱)، اما دلوی همه بآن قرصکها بود، هر ساعتی رود، و در آن نکیرد، که نباید که بسوزد گوید این پختن را در تنور آوردم نه سوختن را، که خام شایسته خوردن

نیست ، و سوخته سزای خوان نیست . پس چون روی آن فرصها سرخ گردد ، و باطن آن پخته شود ، زود فرو گیرد ، و بردست عزیز نهد ، و تا خوان ملوک می برد ، و تحت هذا لطيفة حسنة . پس جمله امم که اهل سعادت باشند در سرای سعادت حلقه بندند ، و انبیا و اولیا همه آرزوی دیدار کنند ، و جمله ملائکه در نظاره ، و میگویند : بار خدایا ! کریم! مهربانا ! وعده دیدار کی است ؟

صد هزاران با نثار جان و دل در انتظار

و ان جمال اندر حجاب و وعده دیدار نیست.

و جلال لم یزل و لایزال گوید : از امت محمد يك گدا در قعر حبس ممالك مانده ، تاوی نیاید رؤیت شرط نیست ، تا آن گدا هناد نیاید دیدار نمایم حسن بصری که گفت : کاشك من او بودمی ، عااما در آن مخلف اند که حسن چرا گفت ؟ قومی گفتند که : هناد را بیرون آمدن یقین است ، و حسن میگوید : آن من یقین نیست . قومی گفتند : حسن بصری در فگرست ، انبیا و اولیا و صدیقانرا دید ، دست بر مائده عزت دراز کرده ، و در انتظار بداشته ، و انتظار هناد میکنند ، گفت : باری ما بسی که من او بودمی تا انتظار من کردند (۱) پس فرمان آید از جناب جبروت که یا جبرئیل ! رو در میان آتش ، و هناد را بجوی . گفتند که : جبرئیل چهل سال در میان آتش ویرا میجوید ، و نیابد . مالت گوید : کرا میجوئی؟ گوید : هناد را گوید : یا جبرئیل هو ههنا کالحمه ، او اینجاست همچون آلاس سیاه . ما تا او را در آن زاویه ما تو نمایم جبرئیل آید ، و ویرا بیند ، سر برانوی حسرت نهاده .

اگر بدوزخ آتش خو عشق بودی تنز

گرفته بودی آتش ز تف خویش گرینز.

جبرئیل یٰک دوبار گوید : یا هتّاد ! جوابش ندهد ، و با خود میگوید : اهل^۱ غرقه‌ها را گوئید که با حور و قصور ممتع باشید ، که ما را در این زادیه اندوه با نام دوست خوش است . جبرئیل گوید : یا هتّاد سراژ زانو بر گیر ، و از من بشنو که من یمیک ملک‌ام . آخر سر بر گیرد و سلام را علیک گوید . آنکه گوید : یا جبرئیل ! دیدار نمودند ؟ جبرئیل گوید : نه ، هنوز دیدار ننمودند . گوید : رو بسلامت و سروا زانو نهد ، گوید : ما را درین گوشه سرای اندوه با نام او خوش اسب ، و همی گوید : یا حنان یا منان ! و هر بار که از سر سوز خویش این کلمت گوید ، آتش دوست ساله راه از و بگریزد ، والله المنجی من عذاب الجحیم

۷- النوبة الاولى

قوله تعالى « انا انزلنا التوریه » ما فرو فرستادیم تورات را ، « فیها هدی و نور » در آن [تورات] راه نمونی اسب و روشنائی ، « یحکم بها النبیون » تا حکم میکند بآن پیغمبران ، « الذّین اسلموا » ایشان که کردن نهاده‌اند خدایرا بر دین راست ، « الذّین هادوا » اینانرا که برگشتند از راه ، « والرّبّانیون والاحبار » و ربّانیان و دانشمندان ایشان ، « بما استحضظوا من کتاب الله » بآن کتاب خدای که فرا ایشان سپرده بودند ، « و کانوا علیه شهداء » و ایشان بر آن گواهان بودند ، « فلا تخشوا النّاس » شما [که امت محمدید] از ایشان مترسد ، « و اخشونی » و از من ترسید ، « ولا تشتروا بآیاتی ثمنًا قليلًا » [و حون ایشان مکبید] و بسخنان من مهای اندک مخرید ، « و من لم یحکم بما انزل الله » و هر که حکم نکند بآنکه الله فرو فرستاد ، « فأولئک هم الکافرون^(۴۳) » ، کافران ایشانند .

« و کتبنا علیهم » و نبشتیم بر (۱) ایشان ، « فیها » در آن تورات ،

« ان النفس بالنفس » که در قصاص تن برابر تن است ، « والعین بالعين » و چشم بچشم ، « و الالف بالالف » و بینی بر بینی ، « و الاذن بالاذن » و گوش بگوش ، « و السن بالسن » و دندان بدندان : « والجروح قصاص » و همه خیمهارا قصاص همچنان ، « فمن تصدق به » هر که قصاص ببخشد، و عفو کند ، « فهو كفارة له » آن عفو سترنده است گناهان این عفو کننده را ، « ومن لم يحكم بما انزل الله » و هر که حکم نکند بآنچه خدای فرستاد ، « فأولئك هم الظالمون ^(۴۵) » ، ایشان ستمکارانند بر خویشان .

« وقفيا على آثارهم » و پس ایشان فرا داشتیم بر پیهای ایشان ، « بعيسى بن مريم » و پدید آوردیم عیسی مریم ، « مصدقا لما بين يديه من التوراة » گواهی استوار دارا آنرا که پیش وی بود از تورات ، « و آتينا الانجيل » و ویرا انجیل دادیم ، « فيه هدى ونور » در آن راهنمونی اسب و روشنائی ، « ومصدقا لما بين يديه من التوراة » و گواهی استوار دارا آنرا که پیش وی بود از تورات ، « وهدى وموعظة للمتقين ^(۴۶) » و راه نمونی و بندی پرهیز کاران را .

« و ليحكم اهل الانجيل » و اهل انجیل را گوی نا حکم کند ، « بما انزل الله فيه » بآنچه الله فرو فرستاد در آن ، « و من لم يحكم بما انزل الله » و هر که حکم نکند بآنچه خدای فرو فرستاد ، « فأولئك هم الفاسقون ^(۴۷) » ، فاسقان ایشانند .

« وأنزلنا اليك الكتاب بالحق » و فرستادیم تنو قرآن س راستی ، « مصدقا لما بين يديه من الكتاب » گواهی استوار دارا آنرا که پیش آن فرا بود از کتاب ، « و مهيمنا عليه » و گوشوان و استوار بر سر هر کتاب که پیش از آن (۱) آمد ،

« فاحکم بینهم » حکم کن میان ایشان ، « بما انزل الله » بآنچه الله فرو فرستاد ، « ولا تتبع اهواءهم » و برپی بایست ایشان مرو ، « عما جاءك من الحق » [که ترا بر گردانند] از آنچه بتو آمد از راستی ، « لكل جعلنا منكم » هریکی را از شما کردیم و نهادیم ، « شرعة و منهاجاً » شریعتی ساخته و راهی نموده ، « ولو شاء الله » و اگر الله خواستی ، « لجعلکم امّة واحدة » شما را همه يك گروه کردی (۱) ، « ولكن لیبلوکم » لکن بیازماید شما را ، « فیما اتيکم » در آنچه شما را داد ، « فاستبقوا الخیرات » پس شما بنیکیها شتاید ، [بشکر آنکه یافتید] ، « الى الله مرجعکم جميعاً » باز گشت همگان با خداست ، باوی گردید ، « فیبثکم » تا شما را خبر کند ، « بما کنتم فيه تختلفون » (۴۸) بآنچه در آن مختلف بودید .

« وأن احکم بینهم » و [آن نیز (۲) فرمان فرستادیم کد] حکم کن میان اهل کتاب ، « بما انزل الله » بآنچه الله فرو فرستاد « ولا تتبع اهواءهم » و بایست ایشانرا پی مر ، « و احذرهم » و از ایشان پرهیز ، « ان یفتنوک » که ترا تباه نکنند و بنگردانند (۳) ، « عن بعض ما انزل الله الیک » از آنکه الله فرو فرستاد بر تو ، « فان تولّوا » اگر پس برگردند ، « فاعلم » بدان ، « انما یرید الله » که میخواهد الله ، « ان یصیبهم ببعض ذنوبهم » که بایشان رساند ، و ایشانرا بگردد بگناهان ایشان ، « و ان کثیراً من الناس » و فراوان از مردمان اند « لفاسقون » (۴۹) که از فرمان خدای بیروند .

« افحکم الجاهلیة یبغون » حکم اهل جاهلت جویند ! « ومن احسن من الله حکماً » کیست از الله نیکو داور تر ، « لقوم یوقنون » (۵۰) ، گروهانی را که بر امانند بی گمان .

النوبة الثانية

قوله تعالى : « انّا انزلنا التوراة » - یعنی علی موسی (ع) ، « فیها هدی » ای بیان الحکم الذی جاؤا يستفتونك فيه من الرجم ، « ونور » یعنی و بیان ان امرک حق یا محمد ، و حکمک صدق . مگوید : یا محمد ما تورات بموسی (ع) فرو فرستادیم و حکم رجم که جهودان از تو میپرسند ، در آن تورات بیان کرده ایم ، و نیز وانمودیم و بیان کردیم که : فرمان تو و حکم تو در آن مسأله رحم و عیر آن حق است و راست . « بحکم بها النبیون » من لدن موسی الی عیسی ، از روز گا موسی تا روز گار عیسی پیغامبرانی که بودند همه همان حکم کردند آنکه صفت آن پیغامبران کرد ، گفت : « الذین اسلموا » ، و این نه آن اسلام است که ضد کفر باشد ، که پیغامبران خود باصل مسلمان بوده اند ، و حاجت بدان نباشد که گویند مسلمان گشتند ، بآنکه این اسلام بمعنی تسلیم و انقیاد است ، یعنی انقادوا لحکم النوراة ، وسلموا لما فیها من احکام الله ، و ترکوا تعقب ذلك کثرة السؤل ، حکمی که خدای کرد در تورات تسلیم کردند ، و کردن نهادند ، و پذیرفتند ، و از آن بنپیچیدند ، و پنهان نکردند ، و سؤلها نکردند این همحنانست که حکایت کرد از ابراهیم و اسمعیل علیهما السلام « رسما و احكاما مسلمین » یعنی مسلمین لامرک ، منقادین لحکمک بالیه و العمل حای دیگر گفت : « اسامت لرب العلمین » یعنی سلّمت لامره ، و هم ازین ناست : « و اد اسام من فی السموات والارض » و روی ان المسی (ص) اذا اوی الی وراشه . قال : « اسامت مسی الیک » « للذین هادوا » - یعنی تابوا من الکفر ، و هم بنفوا سر تیل الی زمن عیسی ، مگوید . آن پیغامبران که صفت ایشان تسلیم و انقیاد بود هم حایم کردند نبی اسرائیل را که ار کفر توبت کرده بودند ، تا روز گار عیسی (ع) « و التائبون و الاحبار بما

استحفظوا من كتاب الله وكانوا عليه شهداء» و دانشمندان و عالمان از اولاد هرون که علم تورات ایشانرا در آموختند ، و حفظ آن از ایشان درخواستند ، و میدادند که از نزدیک خدا است و بر آن گواهند ، همان میکنند که پیغامبران میکنند . «ربانیون» عام تر است از اخبار ، که همه ربانیان احبارند و نه هر خبری ربانی باشد ، و در اشتقاق آن قول اختلاف است . قومی گفتند : از خبر گرفته‌اند ، الذی یکنب به ، والاحبار کتبه العلم قومی گفتند : خبر و خبر بمعنی جمال است و هیئت ، ومنه الحدیث : «یخرج رجل من النار ، ذهب حبره و سبره» یعنی حسنه و ابره ، فكان الحبر هو المتناهی فی العلم ، فهو ردّ علی المتعلم احسن العلوم ، و یحسن العلم فی عین المتعلم بحسن بیانه ، حتی یفرح به قلبه ، فیکون مجبوراً به مسروراً ، فسمی بذلك حبراً و یقال : حبر بالشئ حبراً فرح به ، ومنه قوله تعالی : «فی روضة یحرون» .

«قلاتخشوا الناس و اخشونی» - این خطاب با جهودان است . میگوید : لاتخشوا الناس فی اظهار صفة محمد (ص) فی النوراة ، والعمل بالرحم ، و اخشونی فی کتمان ذلك ، از مردمان مترسید و نعت و صفت مصطفی و سان رحم که در تورات است میپوشید ، و از من که خدا ام ترسید اگر پوشید «ولا تشنروا بآیاتی» با حکامی و ورائصی ، «منناً قليلاً» من عرض الدنیا ، «ومن لم یحکم بما انزل الله فاولئک هم الکافرون» - اینها دو قول گفته‌اند : یکی آنست که : خلق را میگوید بر عموم : هر که حکمی از احکام خدای که پیغامبران بدان آمده‌اند و بیان کرده‌اند ، و رسول خدا (ص) آنرا تقریر کرده ، و خلق را بدان خوانده حدود آرد ، و رد کند ، یا باطل شناسد ، وی کافر است و از اسلام سرون ، از هر آنکه هر که حکم بپیغامبران رد کند ، پیغامبران را دروغ زن گرفت ، و هر که پیغامبران را دروغ زن گرفت کافر است قول دیگر آنست که : در شأن بنی اسرائیل آمد ، علی الخصوص ایشان که حکم خدا تغییر کردند ، و دلیل برین خبر مصطفی است که

گفت درین آیت : «و من لم يحكم بما انزل الله فأولئك هم الكافرون» و الظالمون و الفاسقون ، قال في الكافرون كلها .

«و کتبنا علیهم فیها» - ای فرغنا علی بنی اسرائیل فی التوراة ، «ان النفس بالنفس» ، میگوید فرض کردیم اندر تورات بر بنی اسرائیل قصاص اندر تن و اندر اطراف . اما قصاص اندر تن واجب نشود الا بچهار رکن : یکی قاتل ، و شرط آنست که مکلف باشد و مختار ، که بر کودک و بر دیوانه قصاص نیست ، و فعل ایشان در قتل حکم خطا دارد ییک قول ، پس دیت قتل بر عاقله ایشان باشد ، و همچنین اگر ایشانرا شریکی باشد بالغ عاقل در آن قتل بنا بر این دو قول کنند . اما سکران و مکره دو قولی است ، و مکره که دیگری را بزور فرا قتل دارد بروی قصاص است قولاً واحداً ، اگر چه سلطان بود . رکن دوم قتل است ، و شرط آنست که بعصمت اسلام معصوم باشد ، یا از اهل ذمت و عهد بود ، اما حری و مرتد که نه معصومند ، و نه از اهل ذمت و عهدند قتل ایشان قصاص واجب نکند . رکن سیوم مساوات است میان قاتل و قتل در فضائل ، و فضائل که مانع قصاص است در جانب قاتل متغیر است نه در جانب قتل . اگر مسلمانی کافری را کشد بروی قصاص نیست ، اما اگر کافر مسلمان را کشد بروی قصاص است ، و همچنین اگر آزاد بنده کشد بروی قصاص نیست ، و اگر بنده آزاد کشد بروی قصاص است ، و اگر پدر یا جد ، و ان علا ، یا مادر یا جدّه و ان علت ، فرزند را کشند ، برایشان قصاص نیست ، و اگر فرزند ایشانرا کشد بروی قصاص است . رکن چهارم سبب است . هر فعلی که عمد محض باشد و از هاق روح کمد ، قصاص از آن واجب آید اگر یکی یکی را بدست دارد استوار ، و دیگری او را نکشد قصاص بر کشته شده است نه بردارنده ، که از هاق روح بفعل وی است نه بفعل دارنده ، اما اگر کسی حلقوم و مری کسی ببرد ، یا حشو وی بیرون کند ، آنکه دیگری سروی از تن جدا کند قصاص

رآن اوّل است ، نه برین که سر از تن جدا کرد که ازهاق روح بفعل آن بودست ه بفعل این . امّا قصاص در اطراف میان دو کس رود که قصاص در تن میان ایشان رود، شرط آنست که مساوات در آن نگه دارند ، هم در محل ، و هم در صفت ، و هم در خلقت . مساوات در محل آنست که راست بر راست برند ، و چپ بچپ ، و انگشت ب انگشت برند ، وسطی بوسطی برند، و مسبحة بمسبحة ، و انامل بانامل . و لب بلب ، بالا به بالا ، زیرین ه زیرین ، نه بالا بزیرین برند و نه زیرین به بالا ، و همچنین دندان و دیگر اعضا که آنرا فصلی پیدا است . و مساوات در صفت آنست که صحت و شلل و عیب و هنر در آن معتبر ارند . دست صحیحه بدست شلاء نبرند ، و نه چشم روشن بچشم پوشیده . و مساوات در خلقت آنست که دست پنج انگشت بدست چهار انگشت نبرند، و نه شش انگشت به پنج نگشت ، که در خلقت متساوی نه اند ، و شرح این احکام بتمامی از کتب فقه طلب باید کرد ، که کتب تفسیر بیش از این احتمال نکند .

«والعين بالعين» - یعنی تفقاً بها ، «والانف بالانف» یعنی یجدع به ، «والاذن بالاذن» تقطع بها ، «والسن بالسن» یقلع به . آنکه گفت : « والجروح قصاص » یعنی جراحتهای در آن قصاص رود ، یعنی که جراح را باندازه جرح وی قصاص کنند . هر چند که این لفظ بر عموم گفت ، امّا مخصوص است باعضای که قصاص در آن ممکن بود ، و آنرا حدی فاصل پیدا بود ، چون شفتین و اثنین و دست و پای و زبان و امثال آن . امّا رییدن گوشت اندام و شکستن استخوان و امثال آن که اندازه آن نتوان دانست ، و آنرا عَدی و مفصلی پیدا نه ، در آن قصاص نرود ، بلکه در آن ارش بود یا حکومت .

«والعين بالعين» و ما بعدها، هر پنج حرف کسائی برفع خواند ، و عطف بر وضع نفس باشد ، یعنی : و کتبنا علیهم فیها و قلنا لهم النفس بالنفس والعین بالعين ، و مثله قوله : «ان الله بریء من المشرکین و رسوله» رفع عای المعنی ، و هو الله و رسوله

بریشان من المشرکین: شامی و مکی و ابو عمر «والجروح» تنها برفع خوانند، و وجه آن همانست که گفتیم. باقی قرآء هر پنج حرف بنصب خوانند یعنی: و ان العین بالعين والائف بالائف الى آخره.

«فمن تصدق به» - ای بالقصاص، «فهو كفارة له» یعنی للمجروح و ولی القتل، ای من عفا وترك القصاص كان ذلك كفارة لذنوب المجروح. میگوید: هر کس که ویرا دعوی بر کسی بیای شود درین باب بحد آن قصاص ببخشد، فالعفو كفارة لذنوب العافی. آن عفوسترنده است گناهان این عفوکننده را، و قيل كفارة لجناية هذا الجاني فلا يختص منه، عفو این مدعی كفارة تست جنایت این کشندمرا یا زننده را، یعنی درین گیتی. و در عفو قصاص خبر جابر بن عبد الله است. قال قال رسول الله (ص): « ثلاث من جاء بهن مع ايمان بالله دخل الجنة من اي ابواب الجنة شاء، وزوج من الحور العين حيث شاء، من ادّى ديناً خفياً وعفا عن قاتله وقرأ دبر كل صلاة مكتوبة عشر مرات قل هو الله احد، فقال ابو بكر او احديهن يا رسول الله؟ قال: «واحد بهن». و روى: «من تصدق بدم فما دونه كان كفارة له من يوم ولد الى يوم تصدق به»، و روى: «من تصدق بجسده بشيء كفر الله عنه قدره من ذنوبه»، وقال: «ما من مسلم يصاب بشيء يحسده فنصدق به الا رفع الله عز وجل به درجه و حط به عنه خطيئة» و روى انه جيء بقاتل الى رسول الله، فقال «س» لولى المقتول: اتعفو؟ قال: لا قال: اتأخذ الدية؟ قال: لا. قال: اتقتل؟ قال: نعم. قال: اذهب. فلما ذهب دعاه، فقال له متد، فأجابه بمثل ما اجاب. ثم قال رسول الله: انك ان عفوت عند فانه تبوء ما دمت وادم صاحبك قال: فعفا عند. «ومن لم يحكم بما انزل الله» - فى التوراة من امر الرحمة والشمول والجراحات، «فأولئك هم الظالمون».

«وقعتنا على آمارهم» - ای جعلناه يفتقو آسار السبيين الذين اسلموا، یعنی

بعثناه بعدهم علی انرهم . میگوید : عیسی مریم را پس آن پیغامبران فرا داشتیم ، «مصدقاً لما بین یدیه من التوریه» یعنی یصدق احکامها، ویدعو الیها . این «مصدقاً» صفت عیسی است ، یعنی که احکام تورات را تصدیق میکند ، وخلق را بر تصدیق آن میدارد و بر آن میخواند ، و آن دیگر که گفت : «ومصدقاً لما بین یدیه من التوریه» آن صفت انجیل است یعنی که در انجیل ذکر تصدیق تورات است ، و حکم این موافق آنست ، و برین وجه حکم تکرار ندارد ، و در قرآن خود بحمد الله تکرار بی فائده نیست ، «وهدی وموعظة» ای هادیاً وواعظاً «للمتقين» عن الفواحش والكبائر .

«ولیحکم» - قراءت حمزه بکسر لام است و نصب میم، ومعناه : آئیناه الانجیل فیه هدی ونور لان یحکم اهل الانجیل بما فیه . باقی بجزم خوانند بر معنی امر ، یعنی ولیقض اهل الانجیل بما انزل الله فیه ، چنانست که رب العالمین حکم رجم وقصاص و بیان نعت مصطفی و توحید در تورات فرو فرستاد ، و اهل تورات را فرمود احبار و ربانیان ایشان که آنرا قبول کنند ، و بدان حکم کنند ، و در انجیل فرو فرستاد ، و اهل انجیل را فرمود قسّیسین و رهبانان ایشان که بپذیرند و بدان حکم کنند ، و در قرآن بامت محمد فرو فرستاد، ایشانرا فرمود تا قبول کنند ، و از آن حکم کنند . پس گفت : «ومن لم یحکم بما انزل الله فأولئک هم الفاسقون» ازینان هر که حکم نکند بآنچه الله فرو فرستاد فاسق است ، از فرمان بیرون ، و برخدای عاصی . مؤمنان و مسلمانان امت محمد بجان و دل قبول کردند ، و کردن نهادند ، و پذیرفتند . رب العزة از ایشان باز گفت : «واذا یتلی علیهم قالوا آمنا به انه الحق من ربنا انّا کما من قبله مسلمین» . اما اهل تورات بدان کافر شدند ، که محمد را صلی الله علیه وسلم دروغ زن گرفتند ، و حکم کتاب خدای نپذیرفتند ، و از توحید برگشتند ، تا رب العزة از ایشان (۱) حکایت

باز کرد که : «وقالت اليهود عزيز ابن الله وقالت النصارى المسيح ابن الله» - شعبی گفت : «ومن لم يحكم» اول در مسلمانان است ، و دیگر در جهودان ، سدیگر در ترسیان .
«وانزلنا اليك» یا محمد «الكتاب» یعنی القرآن ، «بالحق» ای بالعدل ، «مصدقاً لما بين يديه من الكتاب» یعنی من الكتب ، التوراة و الانجيل والزبور وسائر الكتب . میگوید : یا محمد این قرآن بتو فرستادیم بر راستی و درستی ، موافق تورات و انجیل و زبور و هر کتاب که از آسمان فرستادیم . «ومهيماً عليه» - یعنی قاضياً و شاهداً ورقیباً وحافظاً وأميناً على الكتب التي قبله . میگوید : این قرآن حاکم است ، بر همه کتابها حکم کند ، و هیچ کتاب برین حکم نکند ، و گوشوان (۱) و استوار دار هر کتاب است ، و گواه راست و امین بر سر همه ، یعنی هر چه اهل کتاب از تورات و انجیل و غیر آن خبر دهند بر قرآن عرض دهید اگر در قرآن یابید بپذیرید و تصدیق کنید ، و اگر نه ایشانرا در آن دروغ زن دارید . و اصل مهيمن مؤمن است ، فقلبت الهمزة هاء ، كما يقال : ارقط الماء وهرقت . ابن قتيبة گفت : اسمی است مبنی ، از امین بر گرفته ، چنانکه بیطره از بیطار بر گرفته اند ، و در بعضی روایات است که عمر گفت : هيمنوا على دعائي، ای آمنوا . و گفته اند مرغ که کرد آشیان خویش بر آید ، و فراسر بچه خویش برد ، و او را در زیر پر کرد تا ویرا نکه دارد هيمن الطائر کويند ، و رب العزة باین معنی مهيمن نام است ، یعنی : هوا الرقيب الرحيم بعباده و معيرهم وحافظهم في جميع احوالهم .

«فاحكم بينهم بما انزل الله» - این دلیل است که اهل کتاب چون از مسلمانان حکم خواهند حکم اسلام و قرآن و شریعت اسلام بر ایشان برانند . «ولا تتبع اهواءهم» - این هم در بیان حکم رجم آمده است ، یعنی : لا تأخذ بأهوائهم في الجلد ، «عما جاءك من الحق» من العلم یعنی الرجم .

«لكلّ جعلنا منكم شرعةً ومنهاجاً» - میگوید: اهل ملت‌های مختلفه را هر یکی شریعتی است ساخته، و راهی نموده: اهل تورات را شریعتی، و اهل انجیل را شریعتی، و اهل قرآن را شریعتی، که اندر آن شریعت آنچه خواهد حلال کند، و آنچه خواهد حرام کند. اصل دین یکی است و شرایع مختلفه. و الشریعة و الشرعة فی اللغة هو الطريق الظاهر الذی یوصل منه الی الماء الذی فیہ الحیوة، فقیل الشریعة فی الدین هی الطريق الذی یوصل الی الحیوة فی النعیم، و هی الامور الّتی یعبدها الله عزوجل بها من جهة السّمع، و الاصل فیہ الظهور، یقال: شرعت فی الامر شرعاً اذا دخلت فیہ دخولا ظاهراً، و المنهاج الطريق المستقیم المستمر الواضح یعنی من کثرة مادیس بان و اتضح.

«ولو شاء الله لجعلکم امة واحدة» - این مشیت قدرست. میگوید: ولو شاء لجمعکم علی الحق، اگر خدای خواستی همه را بر دین حق جمع آوردی، که بدان قادراست و توان آن دارد. این همچنانست که جای دیگر گفت: «ولو شئنا لاتینا کلّ نفس هداها»، و قیل معناه: ولو شاء الله لجعلکم علی ملة واحدة فی دعوة جمیع الانبیاء، اگر الله خواستی شما را در دعوت همه انبیاء یک گروه کردی در یک ملت، تا دو تن در دین خویش مختلف نبودندی، لکن بیازماید شما را در آنچه شما را داد از کتاب و سنن تا مهتدی ضالّ بیند، و صالح فاجر، و عالم جاهل، و شکر کنند بر آنچه خدای تعالی ایشانرا داد «فاستبقوا الخیرات» قیاماً بشکر، بشتابید یا امت محمد بشکر نعمت، و یافت امن و عافیت، تا نعمت پیاید و بیفزاید، ورنه بگریزد و آسان آسان باز نیاید. امیر المؤمنین علی (ع) گفت: «احذروا نفار النعم فما کلّ شارد بمردود». و قال: «اذا وصلت الیکم اطراف النعم فلا تنفروا اقصاها بقلة الشکر». معنی دیگر گفته‌اند: «فاستبقوا الخیرات» بشتابید یا امت محمد بنیکها و کردارهای پسندیده، پیش از آنکه فائت شود بمرگ، و الیه اشار النبی (ص): رحم الله امرءاً نظر لنفسه و مهّد لرمسه، مادام رسته مرخی، و حبلة

علی غاربه ملقی ، قبل أن ینفد اجله ، فینقطع عمله .

«الی الله مرجعکم جمیعاً فنبشکم بما کنتم فیه تختلفون» - باز گشت شما که امت محمد اید، و ایشان که اهل کتاب پیشین و شرایع مختلفه بودند همه با خدای است، با وی گردید، و شما را خبر کند بآنچه در آن مختلف بودید و جدا جدا گوی .

«وأن احکم سنهم بما انزل الله» - این «ان» معطوف است با سر سخن که

گفت : « و انزلنا الیک الکتاب » ، یعنی : و آنزلنا الیک ان احکم وأن . نیز فرستادیم نتو فرمان که حکم کن میان اهل کتاب بآنچه خدای فرو فرستاد ، «ولاتتبع اهواءهم» و بر پی مایست ایشان مرو در آن حکم که ارتومیخواهند گفتند : سبب نزول این آیت آن بود که رؤساء جهودان ما یکدیگر گفتند که تا رویم و محمد را درفته افکنیم (۱) و از آن دین که بر آست بر گردانیم . آمدند و گفتند : یا محمد تودائی که اگر ما اتباع تو کنیم، مردمان همه اتباع تو کنند، و پس رو تو باشند ، اکنون بدان که ما را خصمان اند و ترافع و تحاکم بر تومی آریم اگر تو ما را بر خصمان ما حکم کنی ما بتو ایمان آریم . مصطفی (ص) سر وازد، و ارشیدین سخن ایشان بر گشت . رب العالمین در آن حال این آیت فرستاد که : یا محمد میان اهل کتاب حکم کن بموجب قرآن و شریعت اسلام چنانکه بتو فرو فرستادیم ، و مراد ایشان خلاف آنست تو بر پی مراد ایشان مرو ، « و احذرهم ان یفتوک عن بعض ما انزل الله الیک » - یعنی فی القرآن من القصاص والرحم، پرهیز از ایشان ، نباید که ترا بگردانند از حکم قصاص و رحم که خدای در قرآن نتو فرو فرستاد . « فان تولوا » اگر بر گردند این جهودان از ایمان و حام قرآن ، پس بدان که الله میخواهد که آن بر گشتن ایشان سبب عقوبت ایشان گرداند ، «أن یصیبهم بعض ذنوبهم» - بعض اینجا بمعنی کل است، یعنی که در دنیا ایشانرا مگناهان ایشان

عقوت کند ، و در آخرت حزا دهد ، پس عقوبت ایشان در دنیا جلا و نفی بود از خان و
 مان بیفکندن (۱) و آواره کردن ، و عذاب آخرت خود بر جاست ، « وان کثیراً من
 الناس لفاسقون » - ای وان کثیراً من اليهود لکافرون .

« افحکم الجاهلیة یغون » - یعنی ای طلبون فی الزانیین حکماً لم یأمرهم الله
 به ، و هم اهل الکتاب ، کما یفعله اهل الجاهلیة ، میگوید : این جهودان از تو حکمی
 میخواهند در حق زانیین که الله آن فرموده است ، و ایشان اهل کتاب خدا اند ! و کتاب
 داران اند ، یعنی چرا آن کنند که اهل جاهلیت کنند ، که کتاب ندارند ، و حکم
 اهل جاهلیت آن بود که حکم رحم چون برضعاء ایشان واجب گشتی الزام کردند ،
 و چون بر اقویا واجب گشتی آن حکم برایشان نراندندی ، و شرفی را که در نسب داشتند یا
 توانگری را یا قوتی را که در ایشان بود رحم بنحیم بدل میکردند ، روی سیاه میکردند ،
 و پشت با پشت برستور منشانند ، و ایشانرا بفضیحت میگردانیدند ، و آنکه آزاد
 میکردند . « تبغون » تا قراءت شامی است ، و معنی آنست که . تو که رسولی ، و شما که
 مسلمانانند جهودان طمع مبدارند که شما حکم جاهلیت جوئید از بهر هواء ایشان ، و
 درین قراءت « تبغون » مخاطبه با مؤمنان است ، امّا عتاب با جهودان است و ذم ایشانست ،
 یعنی : أن تبغوا حکم الجاهلیة من اجلهم باقی یا خوانند یعنی داور جاهلیت خواهند
 بسندید این جهودان ، و آن آنکس بود که در زمان جاهلیت تحمیم او نهاده بود . آنکه
 گفت : « و من احسن من الله حکماً لقوم یوقنون » این لام بمعنی « عند » است ، یعنی
 عند قوم یوقنون بالله و بحکمنه و هم أمّة محمد (ص) .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « انّا انزلنا النوریه فیهاهدی ونور » - هم مدح است و هم تشریف

وهم تعظیم. مدح بسزا، و تعظیم نیکو، و تشریف تمام. مدح جلال الوهیت، تعظیم کلام احادیث، تشریف بندگان در راه خدمت. مدح با ذات میگردد، و تعظیم با صفات، تشریف با افعال. جلال خود را خود ستود، و تعظیم صفات خود خود نهاد. دانست بعلم قدیم که نهاد بشریت و عجز عبودیت هرگز مبادی جلال الوهیت درنیابد، و بشناخت کمال احادیث نرسد، و عزت قرآن باین عجز گواهی میدهد که: «وما قدر والله حق قدره»، و مصطفی (ص) که سید خاقین و جمال ثقلین است چون بر بساط قربت بمقام معایت رسید، گفت: «لا احصى ثناء عليك، انك كما انشيت على نفسك»:

ترا که داند که، ترا تو دانی تو ترا نداند کس، ترا تو دانی س.

آبی و خاک کی را نبود، پس بودی راجه زهره آن بود که حدیث لم یزل ولا یزال

کند! صفت حدیثان بسزای مدح قدم چون رسد ۱۴

پیر طریقت از اینجا گفت: «خدایا نه شناخت ترا توان، نه ثناء ترا زبان،

نه دریای جلال و کبریاء ترا کران، پس ترا مدح و ثنا چون توان!»

«اما انزلنا التوریه فیها هدی ونور» - در تورات راهنمونی هست، اما

راهران را، و در تورات روشنائی هست اما بینندگان را. همانست که جای دیگر گفت:

«وضیاء و ذکرى للمنفقین، الذین یخشون ربهم بالغیب». بارخواهان زابار است و راه

جویان را راهست. «یهدى به الله من اتبع رضوانه سبیل السلام» - خوانندگان تورات

بسی بودند لکن روشنائی آن بردل عبدالله سلام و اصحاب وی تافت سه چیز را که در

ایشان بود خدمت بر سنت، معرفت بر مشاهدت، فنا در حقیقت، و بر سر آن همه عنایت

ارلست، و دیگران را که این نبود جز ضلالتشان نیفزود، «ولا یرید الطالمین الا خساراً».

«و الربانیون و الاحبار بما استحفظوا من کتاب الله» - تورات را به

بنی اسرائیل سپردند، و حفظ آن بایشان باز گذاشتند، لایحرم حق آن ضایع کردند،

و در آن تحریف و تبدیل آوردند، چنانکه گفت عز جلاله: «یحرفون الکام عن مواضعه».

باز امت احمد را تخصیص دادند بقرآن مجید، و ایشانرا بدان گرامی کردند، و رب العزة بجلال و عز خود، و تشریف و تخفیف ایشانرا، و اظهار عزت کتاب خویشرا، حفظ آن در خود گرفت، و بایشان باز نگذاشت، چنانکه گفت: «انّا نحن نزلنا الذکر و انّا له لحافظون»، و قال تعالى: «و انّه لکتاب عزیز لایأتیه الباطل من بین یدیه و لا من خلفه». لاجرم پانصد سال گذشت تا این قرآن در زمین میان خلق است با چندان خصمان دین که در هر عصری بودند، هرگز کس زهره آن نداشت، و قوت نیافت، و راه نبرد بحر فی از آن بگردانیدن، یا بوجهی تغییر و تبدیل در آن آوردن نظیرش آنست که موسی (ع) آنکه که به طور میشد بمسعاد حق، هرون را بر بنی اسرائیل خلیفه کرد، و ذلک فی قوله: «اخلفنی فی قومی». چون باز آمد، موسی ایشانرا کوساله پرست دید. باز مصطفی (ص) در آخر عهد که میرفت، یکی از یاران گفت: یا رسول الله چه باشد که اگر خلیفتی کماری بر سر این قوم، تا دین خدا را ایشان تازه دارد، و نظام این کارنگه دارد. رسول خدا گفت: «الله خلیفتی علیکم» خلیفت من بر شما خداست که نگهبان و مهربان و یکتاست. لاجرم بنکر پس از پانصد و اند سال رکن دولت شرع محمدی که چون عامراس! و شاخ ناضر! و عود مشمر! هر روز که بر آید دین تابنده تر، و اسلام قوی تر، و دین داران برتر. مصطفی (ص) گفت: «ان الله عزّ وجلّ یبعث لهذه الامّة علی رأس کلّ مائة سنة من یدّ لها دینها»، و قال (ص): «یحمل هذا العلم من کلّ خلف عدّوله ینفون عنه تحریف الغالین، و انتحال المبطلین، و تأویل الجاهلین».

آنکه در آخر آیت گفت: «و من لم یحکم بما انزل الله فأولئک هم الکافرون»، و در آیت دیگر گفت: «و من لم یحکم بما انزل الله فأولئک هم الفاسقون». اما فی الاول فقال: «ولاتشتروا بآیاتي تمناً قليلاً»، ثم قال: «و من لم یحکم» یعنی لم یکن جحداً، و الجاحد کافر، دلیله قوله: «ولاتشتروا بآیاتي تمناً قليلاً»، و اما فی النانی فقال تعالى:

« وكتبنا عليهم فيها أن النفس بالنفس » ، ثم قال : « ومن لم يحكم بما أنزل الله » یعنی جاوز حد القصاص و اعتبار المماثلة ، وتعدي على خصمه ، ثم قال : « فأولئك هم الظالمون » لانهم ظلم بعضهم على بعض ، وفي الثالث قال تعالى : « وليحكم أهل الانجيل بما أنزل الله فيه ومن لم يحكم بما أنزل الله فأولئك هم الفاسقون » اراد به معصية دون الكفر ودون الجحود . قوله تعالى « لكل جعلنا منكم شرعة ومنهاجا » . شرعت شریعت است ، و منهاج حقیقت . شرعت آئین شرعت ، و منهاج راه بسوی حق . شرعت آنست که مصطفی آورد ، و منهاج چراغی است که حق فرادل داشت . شرعت بر پی شریعت رفتن است ، منهاج بنور آن چراغ راه بردن است . شرعت آن پیغام است که از رسول شنیدی ، منهاج آن نور است که درس یافتی . شریعت هر کس راست ، حققت کس کس راست . « فاستبقوا الخیرات » استباق الزاهدین برفق الدنيا ، واستباق العابدین بقطع الهوی ، و استباق العارفين بنفی المنی ، واستباق الموحدين بترك الودی ، ونسبان الدنيا والعقبی .

۸ - النوبة الاولى

قوله تعالى « يا ايها الذين آمنوا » ای ایشان که بگرویدند ، « لا تتخذوا اليهود والنصارى اولياء » جهودان و ترسایان را بدوستان مدارید ، [و بدوستی مگیرید] ، « بعضهم اولياء بعض » ایشان دوستان یکدیگرند ، « ومن يتولّهم منهم » و هر که ایشانرا همدل دارد ، و بدوستی گیرد از شما ، « فانه منهم » وی از ایشانست . « ان الله لا يهدي القوم الظالمين » (۵۱) « که الله راه نمای نیست آنکس را که [در علم خدای] کافر است .

« فتری الذين فی قلوبهم مرض » می بینی منافقان را که در دل بیماری [یقین] دارند ، « یسارعون فیهم » در صحبت جهودان میشتابند [و فرداراما آمده مینگردند] ،

«يقولون نخشى» میگویند میترسیم ، «أن تصيبنا دائرة» که مگر روزی بما
دائره‌ای رسد ، «فعسى الله أن يأتي بالفتح» مگر که الله فتح آرد کشادکار [وپیروزی
رسول خویش را] ، «اوأمر من عنده» یاکاری از نزدیک خویش ، «فياصبحوا على ما
اسروا في انفسهم» منافقان در آنچه پنهان میداشتند در نفس خویش ، «نادمين (۵۲)»
پشیمانان گشتند [وبدلها پشیمانی خوردند].

«ويقول الذين آمنوا» و مؤمنان میگفتند : «اهؤلاء الذين اقسموا
بالله» اینان آنند که سوگند میخورند بخدا ، «جهدايمانهم» بهر سوگند که
دانستند وخواستند و توانستند ، «انهم لمعكم» که ایشان [در نوائب و دوائر] باشما اند ،
«حبطت اعمالهم» باطل شد کردارهای ایشان «فأصبحوا خاسرين (۵۳)» و [در آن
جهان] زیان کارانند .

«يا ايها الذين آمنوا» ای ایشان که بگرویدند ، «من يرتد منكم عن
دينه» هر که از شما برگردد از دین خویش ، «فسوف يأتي الله بقوم» آری الله قومی
آرد ، «يحبهم» که خدای ایشانرا دوست دارد ، «ويحبونه» و ایشان الله را دوست
دارند ، «اذلة على المؤمنين» مؤمنان را نرم جانب و خوش باشند ، «اعزة على الكافرين»
بر کافران سخت و بزور و نا بخشاننده ، «يجاهدون في سبيل الله» باز میکوشند
با دشمنان خدا [از بهر خدا] ، «ولا يخافون لومة لائم» و نترسند از زبان زدن
ملامت کنندگان ، «ذلك فضل الله» آن فضل خداوند است ، «يؤتیه من يشاء»
آنرا دهد که خود خواهد ، «والله واسع عليم (۵۴)» و الله فراخ توان است دانا .
«انما وليكم الله ورسوله» خداوند و کارساز و یار شما و همدم (۱) شما الله است و
رسول وی ، «والذين آمنوا» و پس مؤمنان ، «الذين يقيمون الصلوة» آنان

که نماز پیاپی میدارند، «وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ» و زکوة مال میدهند، «وَهُمْ رَاكِعُونَ (۵۵)» و ایشان پشت خم داد کان .

«وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ» و هر که خود را خدای گزیند و رسول وی، «وَالَّذِينَ آمَنُوا» و ایشان که گرویده‌اند، «فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ» سپاه خدا اند که غالبان ایشان اند .

النوبة الثانية

قوله تعالى: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى» - هر چند که حکم این آیت بر عموم است که البته هیچ مؤمن را نیست که با جهودان و ترسایان موالات گیرد، چنانکه آنجا گفت: «لَا يَتَّخِذُ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ»، جای دیگر گفت: «لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَاءَ»، اما علی الخصوص نزول این آیت را سببی هست، و علما در آن مختلف اند. عطیة بن سعید العوفی و زهری گفتند: سبب آن بود که روز بدر چون آن هزیمت و شکستگی بر کافران افتاد، جماعتی مسلمانان با قومی جهودان که نزدیکان و دوستان ایشان بودند مسکفتند ایمان آرید، پیش از آنکه شما را روزی دیگر خون روز بدر پیش آید، و آنکه خود هیچ مرجای نمانید. مالك بن الضیف که از جهودان بود جواب داد که: شما بدان غره داشتید که جمعی از قریش بکشتند، از آنکه ایشان را در جنگ و تدبیر آن علم نبود، و ساز آن کار نداشتند، اگر ما را روزی پیش آید بینید که شما را بر ما دست نبود، و ما به آئیم .

عبادة بن الصامت الخزرجی گفت: یا رسول الله مرا دوستان اند ازین جهودان گروهی که عدد ایشان فراوان است، و شوکت ایشان وقوت ایشان تمام است، و سلاح ایشان بسیار، اما از ایشان (۱) یاری نمیخواهم و دوستان نمیگیرم، و موالات

ایشان نمیخواهم، که یار و دوست من جز خدای و رسول نیست. **عبدالله ابی ساول** گفت: من باری موالات جهودان و دست با ایشان یکی داشتن و با ایشان پناهندن فرو نکذارم، که از دوائر و نوائب میترسم، روز کار و حال و دولت گردان است، نباید که حال بر ما بگردد و ما را بایشان حاجت بود. رسول خدا گفت: اگر حاجت بود ترا با ایشان حاجت بود نه عبادۀ را، و موالات با ایشان تراست نه ویرا. **عبدالله** منافق گفت: پس من این می پذیرم، و روا میدارم. پس رب العالمین در شأن ایشان این آیت فرستاد.

سدی گفت: نزول این آیت بعد از واقعهٔ احد بود، قومی مسلمانان از مشرکان بترسیدند. یکی گفت: من بر جهودان روم، و از ایشان امان خواهم، تا ایمن کردم. دیگری گفت: من بزمین شام شوم. از ایشان زینهار و پیمان ستانم. رب العالمین این آیت فرستاد، و هر دورا از آن موالات جهودان و ترسایان باز زد، آنکه گفت: «بعضهم اولیاء بعض» - این جهودان و ترسایان و منافقان دوستان یکدیگرند، نصرت میدهند یکدیگر را، و بر مخالفت مسلمانان دست یکی میدارند، **بوموسی اشعری**، **عمر خطاب** را گفت: مرا دبیری نصرانی است. **عمر** گفت: قاتلك الله! الا اتخذت حنیفاً، اما سمعت قول الله: «لا تتخذوا اليهود والنصارى اولیاء»؟ **بوموسی** گفت: مرا با دین وی چه کار، مرا دبیری وی بکار است نه دین وی. **عمر** گفت: «لا اکرهمم از اهانهم الله، ولا أعزهمم ازذلهم الله، ولا ادينهمم از اقصاهم الله».

«و من يتولهم منكم فانه منهم» - فی معصية الله و سخطه و عذابه يوم القيامة،

هر که ایشانرا گزیند، و یاری دهد، و بدوستی گیرد، فردا در قیامت با ایشان است در سخط و عذاب خدا. «ان الله لا یهدی القوم الظالمین» هر چه در قرآن از این لفظ است در ظالم و در فاسق، معنی آنست که الله سازنده کار ایشان نیست. وجهی دیگر است که هر چه در آن لایهدی است معنی آن ظالم و فاسق، و جز از آن کافر است. میگوید: راهنمایی

نیست آن کس را که در علم الله کافری راست یعنی: الکافرین فی علمه .

« فتری الذین فی قلوبهم مرض » - مرض ایند شک است، و نفاق در دین، و در شأن عبدالله ابی سلول است و اصحاب وی « یسارعون فیهم » یعنی فی مودة اهل الكتاب و معاونتہم علی المسلمین بالقاء الاحرار الیہم . میگوید: این منافقان در صحت جهودان میشتابند، و با ایشان موالات میگیرند، و میگویند که: از گردش روزگار میترسیم که بر محمد جای شکستگی افتد، و کار وی سرشود، یا خشاک سالی و قحطی در پیش آید، و نعمت ایشان ما را حاجت بود، یا از دشمنی رجی رسد که همه دست ایشان محتاج باشیم، پس با ایشان انبوه باشیم (۱) و با ایشان پناہیم روز حاجت را تم (لا مهم، اینجا سخن ایشان تمام شد .

« فعی الله أن یأتی بالفتح » - واجب است از حدای تعالی بر وعده‌ای که مؤمنان را داده است، که مسلمانان را بر کافران ظفر دهد و نصرت کند بر مخالفان دین، و فتح آرد یعنی فتح مکه . « او امر من عنده » یا کاری بر سازد از نزد او . خویش، و آن سه چیز است: تذلیل جهودان و کشف منافقان و هزیمت مشرکان « فصمحو علی ما اسروا فی انفسهم نادمن » پس چون الله تعالی مؤمنان را فتح و نصرت داد، و جهودان حواری کشتند، آن منافقان از آنچه در دل داشتند که با ایشان موالات نمود و حررها با ایشان افکنند، پشیمان شدند، و مؤمنان گفتند: « هؤلاء الدین قسموا بانه حید ایمانہم » این جهودان آنند که سو کند میخورند با منافقان که ما با شما ایم « حطت اعمالہم » آن امیدهای منافقان و آن پناہیدن ایشان باطل شد و اگر گوئی « هؤلاء » منافقانند، و « معکم » کاف و میم جهودان اند، و جہی دارد، و قول میشود: « است که کاف و میم بر منافقان نهی و « هؤلاء » بر جهودان و روا باشد که « هؤلاء » منافقان باشند و « معکم »

مؤمنان، یعنی که مؤمنان گفتند آنگه که سر منافقان آشکارا شد که: این منافقان ایشانند که سوگندان یاد کردند بایمان مغلطه که ما مؤمنانیم، و یار ایشانیم بر هر که مخالف ایشان است، رب العالمین گفت: «حبطت اعمالهم» بطل کل خر عملوه بکفرهم، «فأصبحوا خاسرين» صاروا الى النار وورث المؤمنون منازلهم من الجنة.

«يقول الذين امنوا» - بی واو قرائت حجازی و شامی است، باقی همه بواو خوانند، و يقول بنصب لام ابو عمرو خوانند، و يقول عطف است بر عسی ان یأتی، یعنی: و عسی ان يقول. باقی برفع لام خوانند بر استیناف، ای: و يقول الذين امنوا.

قوله: «يا ايها الذين امنوا من يرد منكم عن دينه» - مدنی و شامی برتد بتخفف خوانند دال اول بكسر و دال دوم ساکن، باقی بتشديد خوانند بيك دال، و معنی هر دو يكسانست، دولغت است بيك معنی، تخفف و اظهار لغت اهل حجاز، و تشديد و ادغام لغت تهيم، و منله قوله: «و من يشاق الرسول»، و قوله «و من يشاق الله». و این آیت اشارت فرا اهل ردّت است، ایشان که پس از وفات مصطفی (ص) برتد گشتند، و این دلیل است بر اعجاز قرآن و صحب نبوت مصطفی که اخبار از عیب است، و خناس که خبر داد چنان آمد.

و بر جمله اهل ردّت یازده نفر بودند: سه در عهد مصطفی در آخر عمر وی، و هفت در عهد ابوبکر صدیق، و یکی در عهد عمر خطاب. اما آن سه نفر که مرتد گشتند روزگار مصطفی (ص) در آخر عهد وی، بنو مدحج بودند، و رئیس ایشان اسود الکذاب بود، مردی کاهن مشعبد که در یمن وطن داشتی، و دعوی پیغامبری کرد، و عمال رسول خدا را از یمن بیرون کرد. پس خدای تعالی ویرا هلاك کرد بدست فیروز الدیلمی، و ذلك انه بیسنه و قبله علی فراشه، فقال النبی (ص) وهو بالمدينة قتل الاسود البارحة رحل مارك. قل: و من هو؟ قال: فیروز، و در روایت دیگر گفتند: فاز فیروز،

فبشر صلی الله علیه وسلم اصحابه بهلاك الاسود . فرقه دوم بنو حنیفه بودند در یمامه
 و رئیس ایشان مسیلمه بن حبیب ابو المنذر الکذاب الحنفی که دعوی پیغامبری کرد
 اندر یمامه ، و بر رسول خدا نبشت : من مسیلمه رسول الله الی محمد رسول الله ، اما بعد
 فان الارض نصفها لك ونصفها لی . و رسول خدا جواب نبشت : فمن محمد رسول الله الی
 مسیلمه الکذاب ، اما بعد فان الارض لله یورثها من یشاء من عباده و العاقبة للمتقین .
 پس رسول (ص) از دنیا بیرون شد ، و کار مسیلمه در یمامه بالا گرفت یکچندی ،
 آنکه در عهد ابوبکر صدیق بدست خوات و وحشی کشته شد ، تا وحشی میگفت
 پس از آن : قتلت خیر الناس فی الجاهلیه ، وقتلت شر الناس فی الاسلام . و فرقه سیوم
 بنو اسد بودند و رئیس ایشان طلحه بن خویلد . این طلحه در حیات مصطفی در
 آخر عهد وی دعوی پیغامبری کرد ، و پس از وفات مصطفی روزگاری در آن ردت بماند
 و ابوبکر صدیق خالد ولید را بالشکری بجنک وی فرستاد ، وی بهزیمت شد ، روی
 به شام نهاد ، و در بنی حنیفه گریخت ، پس مسلمان گشت و حسن اسلامه . اما آن
 هفت گروه که پس از وفات مصطفی در خلافت ابوبکر صدیق مرتد گشتند یکی قراره
 بود ، رئیس ایشان عیینة بن حصن دوم غطفان امیر ایشان قره بن سلمه سوه بنو سلیم
 سر ایشان العجاء بن عبد یالیل . چهارم بنو یربوع مهتر ایشان مالک بن نویره .
 پنجم طائفدای از بنی تمیم و سرایشان زنی بود که او را سجاحه بنت المنذر میگویند
 دعوی پیغامبری کرد و خود را زنی به مسیلمه الکذاب داد ششم فرقه کمدیه بود ، رئیس
 ایشان الاشعث بن قیس . هفتم بنو بکر بن وائل بودند در زمین بحرین ، و پیشرو ایشان
 الحطیم بن زید بود اما آن فرقت که در عهد عمر خطاب مرتد گشتند جبلة بن
 ایهیم الغسانی بود و اصحاب وی و اخبار اهل ردت و قصه ایشان در تواریخ مشهور است ،
 و شرح آن اینجا احتمال نکند .

«فسوف يأتي الله بقوم يحبهم و يحبونه» - اين قوم ابوبكر صديق است و خالد وليد ، و سپاه اسلام و غازيان امت كه با اهل ردّت جنگ كردند و دين حق را نصرت دادند . چون ابوبكر صديق بقنال ايشان بيرون آمد ، و لشكر جمع كرد ، ساز جنگ بساخت ، عمر خطاب گفت : كيف تقاتل الناس و قد قال رسول الله (ص) : «امرت ان اقاتل الناس حتى يقولوا لا اله الا الله ، فاذا قالوا عصموا مني دماءهم و اموالهم الا بحقها ، و حسابهم على الله» . فقال ابوبكر : هذا من حقها ، والله لا اقاتلن من فرق بين الصلوة و الزكوة ، والذي نفسي بده لو منعوني عقالا او عناقاً مما كانوا يؤدونها الى رسول الله ، لقاتلتهم عليها . قال عمر : فلما رأى الله شرح صدر ابى بكر لقاتلهم ، عرف انه الحق . قالوا : وأمر على الناس خالد بن الوليد ، و قال : اذا غشيتم داراً من دور الناس ، فسمعتم فيها اذاناً للملوة ، فأمسكوا عنها ، وان لم تسمعوا اذاناً فشنّوا العارة .

مجاهد گفت : اين قوم اهل يمن اند كه مصطفى (ص) ايشانرا گفته : «انا كم اهل اليمن هم الى قلوباً و ارق افئدة ، و الايمان يمان و الحكمة يمانية» و گفته اند كه : رسول خدا را از اين آيت پرسيدند ، سلمان ايستاده بود ، دست مبارك خود بر دوشوى نهاد ، گفت : «هذا و ذروه . و اوكان الدين معلقاً بالثريا لئلا له رجال من ابناء فارس ، وفيهم نزلت : و ان يتولوا يستبدل قوماً غيركم لم لا يكونوا امثالكم» .

و من الاخبار الواردة في المحبة ما روى انس بن مالك عن النبي (ص) . قال : «مات من كن فيه و حد طعم الايمان : من كان الله و رسوله احب اليه مما سواهما ، و من كان يحب المرء لا يحبه الا الله ، و من كان أن يلقى في النار احب اليه من ان يرجع الى الكفر ، بعد اذ أ نقذه الله منه» . و قال (ص) : «من احب لقاء الله احب الله لقاءه ، و من كره لقاء الله كره الله لقاءه» . و قال : «ان الله اذا احب عبداً دعا جبرئيل فقال : انى

احب فلاناً فاحبه، قال: فيحبه جبرئيل، ثم ينادى في السماء فيقول: ان الله يحب فلاناً فاحبوه، فيحبه اهل السماء، ثم يوضع له القبول في الارض. و عن انفس ان رجلاً قال يا رسول الله متى الساعة؟ قال: «ويلك وما اعدت لها؟» قال: ما اعدت لها الا اني احب الله ورسوله. قال: «انت مع من احببت»، وقال: «ان الله عز وجل اذا احب عبداً القى حبه في الماء، من شرب من ذلك الماء احبه»، و قال: «اذا احب الله عبداً حماه الدنيا كما يظل يحمي احدكم سقيمه الماء، واذا احب الله عبداً استعمله»، قيل: يا رسول الله وكيف يستعمله؟ قال: «يجب اليه طاعته و يوفقه لها». وفي بعض كتب الله: «عبدى! انا وحقك لك محب»، فبحقنى عليك كن لى محباً».

قوله: «اذلة على المؤمنين» - يعنى باللين و الرحمة، «اغزة على الكافرين» بالغلظة. همانست که جای دیگر گفت: «اشدء على الكفار رحماء بينهم». يقال دابة ذلول بيئنة الذل (بكسر الذال)، اذا كان ليناً سهل القياد، و الذل بكسر الذال خلاف الذل بالضم، لان الاول اللين والا نقيضه، و التانى الهوان والا استخفاف. مگوييد: مؤمنانرا متواضع اند فروتن و نرم پهل و چرب سخن، كقوله تعالى: «وعباد الرحمن الذين يمشون على الارض هوناً» با مؤمنان چنين اند اما بر كافرين درشت اند و تند و تيز، چنانكه ددان يابان در فريسة خويش افتند، ايشان در كافرين وى دينان افتند، و با ايشان بكوشند، اينست كه رب العزة گفت: «يجاهدون فى سبيل الله ولا يخافون لومة لائم»، نه چون منافقان اند كه مراقبت كافرين ميكنند و از ملامت ايشان مترسند قال ابو ذر: «اوصانى رسول الله (ص) بسبع: بحب المساكين والدنوء منهم، و أن اصل رحمى و ان جفونى، و أن انظر الى من هو دونى ولا انظر الى من هو فوقى، و أن اقول الحق و ان كان مرراً، و ان لا اخاف فى الله لومة لائم، و ان لا اسئل الناس شيئاً، و أن استكثر من قول لاحول ولا قوة الا بالله». «ذلك فضل الله» - اى محبتتكم لله و اين جانبهم للمسلمين.

و شدتهم على الكافرين تفضل من الله عليهم ...

« انما وليکم الله ورسوله » - ای انما والیکم وموالیکم ومتولیکم الله ورسوله . ولی و مولی در لغت عرب هر دو یکیست. يقول تعالى : «الله ولی الذین آمنوا»، وقال فی موضع آخر : «ذلك بأن الله مولى الذین آمنوا»، ومعناها واحد ، وفى الخبر : «من كنت مولاه فعلى مولاه» یعنى فى ولاية الدین، وهى اجلّ الولايات (۱). گفته اند: ولایت اینجا بمعنی اتصال است : «الله ولی الذین آمنوا» و «مولى الذین آمنوا» لانه جلّ وعزّ قد وصلهم برحمته وهو یلی امورهم ، ويختصهم بالرحمة دون غیرهم . میگوید : مؤمنان اند که برحمت الله مخصوص اند ، وبا خدای پیوند دوستی دارند ، و خدای کار ساز و همدل (۲)

۱ - شیخ طبرسی در تفسیر مجمع البیان نقل میکند که « ولی » در آیه « انما ولیکم الله و رسوله . . . » کسی است که بر خلق ولایت داشته بامور آنان قیام کند و واجب الاطاعة باشد . مفهوم آیه اینست که کسی که عهده دار مصالح شماس و بدبیر امور شما میپردازد همانا خداوند و پیغمبر اوست که پیغمبر نیز بامر الهی باین کار قیام میکند و نیز ولی کسانی هستند که ایمان آوردند . پس از آن « آمنوا » را توصیف کرد و فرمود : آنانکه نماز را بشرایط آن میگزارند و زکات میدهند در حالیکه راکنند . این آیه از روشنترین دلایل بر صحت امامت بلا فصل علی (ع) است زیرا چنانکه گفتیم ولی در این مورد بمعنی اولی بندیر امور و واجب الاطاعة است چنانکه لغت نیز این را تأیید میکند ، و مراد از « الذین آمنوا » نیز علی (ع) است، بنا بر این نص " بر امامت علی ثابت میشود . و جائز نیست که ولایت بمعنی ولایت دین (قرض) یا محبت تعبیر شود زیرا در آغار آیه انما آمده و آن اختصاص را میرساند، و در صورتیکه بمعنی مذکور باشد اختصاص در آن نخواهد بود ، چه خداوند می فرماید : « والمؤمنون والمؤمنات بعضهم اولیاء بعض » . و اما اینکه منظور از « الذین آمنوا » علی (ع) است، بنا بر روایتی است که از طریق عامه و خاصه وارد شده است و آن اینکه حضرت علی در حال رکوع انگشتر خود را بسائل بخشید ، و جمع بودن الذین آمنوا با این قول منافاتی ندارد زیرا اهل لغت گاهی مفرد را بمنظور تفحیم و تعظیم بصورت جمع بیان کنند . برای اطلاع بیشتر به تفسیر مجمع البیان ذیل آیه مذکور رجوع شود .

۲ - نسخة الف : هام دل .

و یار ایشان ، و همچنین «من کنت مولاہ فعلیّ مولاہ» . میگوید : هر که مرا در دین و اعتقاد با وی پیوند است و دوستی ، علی را با وی پیوند است و دوستی ، و این شرف و فضل علی (ع) را گفته .

و من فضائل علی (ع) ما روی عمران بن حصین ان النبی (ص) قال : « انّ علیّاً منّی و انا منه ، و هو ولیّ کلّ مؤمن بعدی » . و عن ابن عمر قال : « آخی رسول الله (ص) بن اصحابه ، فجاء علیّ تدمع عیناه ، هذا علی ولیّکم ، اللهم وال من والاه ، و عاد من عاداه ، فقال آخیت بین اصحابک ولم تؤاخ بینی و بین احد؟ فقال رسول الله (ص) : « انت آخی فی الدنیا و الآخرة » ، و قال : « انت منّی بمنزلة هرون من موسی الا الله ، لا نبیّ بعدی » . و روی الرضا عن آبائه عن علی (ع) قال : « قل لی رسول الله (ص) : لبس فی القيامة را کب عرنا ، و نحن اربعة ، فقام الیه رجل من الانصار فقال فداک ابی و أمی انت و من ؟ قال : أنا علی البراق ، و آخی صالح علی ناقه الله الّتی عقرت ، و عمی حمزة علی ناقتی العضباء ، و آخی علی علی ناقه من موق الجنة ، و یدیه لواء الحمد ینادی : لا اله الا الله ، محمد رسول الله » . و قال (ع) : « اذا کان یوم القيامة نودیت من بطنان العرش : نعم اللب ابوک ابراهیم الخلیل ، و نعم الاح اخوک علی بن ابی طالب » ! و عن ابی سعید الخدری قال : نظر رسول الله (ص) فی وجه علیّ بن ابی طالب فقال : « کذب من یزعم انّه یحسّنی و هو یعضک » . علیّ مرتضی ابن عم مصطفی شوهر خاتون قیامت فاطمة زهرا که خلافت را حایس بود ، و اولیا را بدر و بدر بود چنانکه نبوت بمصطفی ختم کردند خلافت خلفاء راشدین بوی ختم کردند . خاتمت نبوت و خاتمت خلافت هر دو بهم از آدم بمراث همی آمد عصر بعد عصر ، تا بعهد دولت مصطفی خاتمت نبوت بمراث بمصطفی رسید ، و خاتمت خلافت بعلی مرتضی رسید . رقیب عصمت و نبوت بود ، عنصر عام و حکمت بود ، احلاس (۱) و صدق و یقین

و توکل و تقوی و ورع شعار و دنا روی بود ، حیدر کرّار بود ، صاحب ذوالفقار بود ،
 سید مهاجر و انصار بود . روز خیبر مصطفی گفت : « لأعطين هذه الراية غداً رجلاً
 يفتح الله على يديه ، يحب الله ورسوله ، و يحبه الله ورسوله » . فردا این رایت نصرت
 اسلام بدست مردی دهم که خدا و رسول را دوست دارد ، و خدا و رسول او را دوست دارند .
 همه شب صحابه در این اندیشه بودند که فردا علم اسلام و رایت نصرت لا اله الا الله
 بکدام صدیق خواهد سپرد . دیگر روز مصطفی گفت : « این علی بن ابی طالب ؟ »
 گفتند : یا رسول الله هویشتکی عبنیه ، چشمش بدرد است . گفت : او را بیارید . بیاوردند .
 زبان مبارك خویش بچشم او بیرون آورد شفا یافت ، و نوری نو در بینائی وی حاصل شد ،
 و رایت نصرت بوی داد . علی گفت : « یا رسول الله اقاتلهم حتی یكونوا مثلاً » ایشانرا
 بتبع چنان کنم که یا همچون ما شوند یا همه را هلاک کنم . رسول گفت : یا علی آهسته
 باش ، و با ایشان جنگ بر اندازه نا کسی و بی قدری ایشان کن ، نه بر قدر قوت و
 هیبت خویش ، « یا علی ادعهم الى الاسلام و أخبرهم بما يجب علیهم من حق الله فيه ،
 فوالله لان یهدی الله بك رجلاً واحداً خیر لك من أن یكون لك حمر المعمر » .

« انما ولیکم الله ورسوله » - جابر بن عبد الله گفت : این آیت در شأن
 مسلمانان اهل کتاب فرو آمد : عبد الله سلام و اسد و اسید و ثعلبه ، که رسول خدا
 ایشانرا فرموده بود که با جهودان و ترسایان موالات مگیرید ، و ذلك فی قوله :
 « لاتتخذوا اليهود والنصارى اولاء » . پس بنی قریظه و نضیر ایشانرا دشمن گشتند ،
 و سوگند یاد کردند که با اهل دین محمد نه نشینیم ، و نه سخن گوئیم ، و نه مبايعت و
 منا کحت کنیم .

عبد الله سلام بر خاست ، و اصحاب وی بمسجد رسول خدا آمدند وقت نماز
 پشین ، و آن قصه باز گفتند ، و از قوم خویش شکایت کردند که حنین سوگندان یاد

کردند بهجرت ما ، و اکنون نه با ایشان می توانیم نشست ، و نه با یاران تو یا رسول الله ، که خانه های ما بس دور است از مسجد ، و پیوسته اینجا نمی توانیم بود . اکنون تدبیر چیست ، که مادر رنجیم . همان ساعت جبرئیل آمد ، و این آیت آورد . رسول خدا بر ایشان خواند . ایشان گفتند : رضینا بالله و برسوله و بالمؤمنین اولیاء گفته اند که : آن ساعت که این آیت فرو آمد ، یاران همه در نماز بودند ، قومی نماز تمام کرده بودند ، قومی در رکوع بودند ، قومی در سجود ، و در میانه درویشی را دید که در مسجد طواف میکرد ، و سؤال میکرد . رسول خدا او را بخود خواند ، گفت : « هل اعطاك احد شیئاً » ؟ هیچ کس هیچ چیز نداد ؟ گفت : آری آن جوانمرد که در نماز است انگشتی سیمین بمن داد . گفت : در چه حال بود آنکه نداد . گفت : در رکوع بود ، اندر نماز اشارت کرد بانگشت ، و انگشتی از انگشت وی بیرون کردم . چون بنگرستند علی مرتضی بود . رسول خدا آیت بر خواند ، و اشارت بوی کرد : « و یؤتون الزکوة و هم را کعون » ، و برین وجه آیت از روی لفظ اگر چه عام است از روی معنی خاص است ، که مؤمنان را بر عموم گفت ، و علی بدان مخصوص است ، و روا باشد که بر عموم برانند .

و معنی رکوع نماز تطوع بود یعنی که : و هم یصلون من النوافل . اقامت صلاوة یاد کرد ، و آنکه را کعون جدا کرد شرف تواضع پیدا کردن را . و رکوع در قرآن جایها از دیگر ارکان نماز مستثنی است ، و در آن دو وجه است : یکی آنست بر مذهب عرب که جزئی از حزی یاد کنند ، و بآن کل خواهند ، که از رکوع سخن گوید نماز خواهد برین وجه ، چنانکه مریم را گفت : « و ارکعی » ، و چنانکه گفت : « و قوموا لله » قیام یاد کرد ، و گفت : « واسجدوا لله » سجود یاد کرد و مراد نماز است دیگر وجه آنست که عرب پیش از اسلام سجود میکردند و قیام ، معبود خویش را ، و رکوع نشناختند . رکوع اسلام در افزود جائی که رکوع مجرد یاد کند بر آن وجه است ، چنانکه گفت :

« و ار کعوا » ، و گفت : « و اذا قيل لهم ار کعوا » ، و آنجا که گفت حکایت از داود :
 « و خسر را کعاً » معنی آن ساجد است در تفسیر ، و از بهر آن را کع خواند که ساجد پیشتر
 بر کوع شود پس بسجود ، و رکوع در لغت عرب انحناء ظهر است .

« و من يتولّ الله و رسوله » - هر که پذیرفتاری خود را و دل خود را و نازیدن
 خود را خدای را گزیند و او را دوست و یار پسندد و رسول را و مؤمنان را ، « فان حزب الله
 هم الغالبون » یعنی انصار دین الله هم الغالبون . غالبان ایشانند که مؤمنانند و انصار دین
 خدا اند ، یعنی عبد الله سلام و اصحاب وی ، که ایشان غالب آمدند ، و جهودان و
 ترسایان مغلوب ، که ایشان را کشتند ، و گروهی از خان و مان و اوطان آواره کردند .

النوبة الثالثة

قوله: « يا ايّها الذين امنوا لاتتخذوااليهود والنصارى اولياء » - جلیل و جبار ،
 خداوند بزرگوار ، دانای بر کمال ، عزیز و ذو الجلال ، به نداء کرامت بندگان را میخواند ،
 و از روی لطافت ایشان را مینوازد ، و بنعت رأفت و رحمت روی دل ایشان از اغیار باخود
 میگرداند ، و میگوید : بیگانه را بدوست مگیرید ، و دشمن را بصحبت خود
 مپسندید . دوست که گیرید ، و یار که گیرید خدای را پسندید ، در کار خدا دوست
 گیرید ، و در دین خدایار پسندید . حقائق ایمان که جوئید از موالات اولیاء الله جوئید و
 معادات اعداء دین مصطفی (ص) گفت : « اوتق عری الايمان الحسب فی الله والبغض
 فی الله » . و دشمنان دین که معادات ایشان فرض است یکی شیطان است و دیگر نفس
 امّاره ، و نفس از شیطان صعب تر ، که شیطان در مؤمن طمع ایمان نکند ، از وی
 طمع معصیت دارد ، باز نفس وی او را بکفر کشد ، و از وی طمع کفر دارد . شیطان
 بلا حول بگریزد ، و نفس نگریزد . یوسف صدیق آن همه بلاها بوی رسید از چاه

افکندن ، و بیندگی فروختن ، و در زندان سالها ماندن ، و از آن هیچ بفریاد نیامد ، چنانکه از نفس امّاره آمد ، گفت : « انّ النفس لامّارة بالسوء » ، و مصطفی (ص) گفت : « اعدى عدوك نفسك التي بين جنبيك » .

« يا ايّها الذين امنوا من يرتد منكم عن دينه » - درین آیت اشارتی است دانا یانرا ، و بشارتی است مؤمنانرا . اشارت آنست که این ملت اسلام و دین حنیفی و شرع محمدی را گوشوان و نگهبان (۱) خداست ، و پیوسته برجا است ، چه زیان دارد این دین را اگر قومی برگردند و مرتد شوند . اگر قومی مرتد شوند رب العزة دیگرانی آرد که آنرا بجان و دل باز گیرند ، و نیاز پرورند ، معالم امر و قواعد نهی بایشان محفوظ دارد ، و بساط شرع بمکان ایشان مزین دارد ، رقم محبت برایشان کشیده که « یحبّهم و یحبّونه » ، بخط الهی صفحه دلشان بنگاشته که « کتب فی قلوبهم الایمان » ، چراغ معرفت در سر ایشان افروخته که « فهو علی نور من ربه » . الهیّت مربی ایشان ، و حبر نبوت مهد ایشان ، ازل و ابد در وفای ایشان ، میدان لطف مستودع نظر ایشان ، بساط هبیت مستقر همت ایشان ، هماست که جای دیگر گفت : « فان یَکفرو بها هؤلاء فقد وکّلنا بها قومًا یسوا بها بکافرین » و مصطفی (ص) گفت : « لا تزال طائفة من امتی علی الحقّ ظاهرین ، لا یضرّهم من خالفهم حتی یأتی امر الله »

و بشارت آنست که هر که مرتد نبست وی در شمار دوستانست ، و اهل محبت و ایمان است . هر که در و هدۀ ردّت نیفتاد ، او را بشارتست که اسم محبت بروی افتاد . یقول الله تعالی : « من یرتد منکم عن دینہ فسوف یأتی الله بقوم یحبّهم و یحبّونه » . نخست محبت خود ابدات کرد و آنکه محبت بندگان ، تا بدایی که تا الله بنده را بدوست نگردد ، بنده بدوست نمود

واسطی گفت: « بطل جهنم بذکر حبه لهم بقوله : يحبهم و يحبونه ،
وَأَتَى تَفْعُ الصِّفَاتِ الْمَعْلُولَةِ مِنَ الصِّفَاتِ الْإِزْلِيَّةِ الْإِبْدِيَّةِ » ! ابن عطاء را پرسیدند که
محبت چیست ؟ گفت: اغصان تغرس في القلب فتثمر على قدر العقول. درختی است در سویداء
دل بنده نشانده ، شاخ بر اوج مهر کشیده ، میوه‌ای باندازه عقل بیرون داره .

پیر طریقت گفت: « نشان یافت اجابت دوستی رضاست . افزاینده آب دوستی
وفاست . مایه کنج دوستی همه نور است . بار درخت دوستی همه سرور است . هر که از
دو گیتی جدا ماند ، در دوستی معذور است . هر که از دوست جزاء دوست جوید نسیاس
است ، دوستی دوستی حق است ، و دیگر همه وسواس است . « يحبهم و يحبونه » عظیم
کاری و شگرف بازاری که آب و خاک را بر آمد ، که قبله دوستی حق گشت ، و نشانه سهام
وصل ، چون که ننازد رهی ! و نزدیکتر منزلی بمولی دوستی است ! آن درختی که همه
بار سرور آرد دوستی است آن تربت که ازو همه نر گس انس روید دوستی است . آن ابر
که همه نور بارد دوستی است . آن شراب که زهر آن همه شهد است دوستی است آن راه
که خاک آن همه مشک و عبیر است دوستی است . رقم دوستی ازلی است ، و داغ دوستی
ابدی است . »

تا دوستی دوست مرا عادت و خوست

از دوست منم همه و از من همه دوست .

بنگر دولت دوستی که تا کجا است ! بشنو قصه دوستان که چه زیبا است !
میدان دوستی يك دل را فراخ است . ملك فردوس بر درخت دوستی يك شاخ است .
آشامنده (۱) شراب دوستی از دیدار بر میعادست . برسد هر که صادق روزی بآنچه مرادست .
بداود وحی آمد که : یاد او د هر که مرا بجوید بحق مرا یابد ، و آنکس که دگری جوید

مرا چون یابد . یا داود زمینیان را گوی: روی بصحبت و مؤانست من آرید، و بذکر من انس گیرید، تا انس دل شما باشم من طینت دوستان خود از طینت خلیل خود آفریدم، و از طینت موسی کلیم خود و از طینت محمد حبیب خود . یا داود من دل مشتاقان خود را از نور خود آفریدم و بجلال خود پروردم . مرا بند کانی اند که من ایشان را دوست دارم، و ایشان مرا دوست دارند: « یحبهم و یحبونه ». ایشان مرا یاد کنند و من ایشان را یاد کنم: « فاذکرونی اذکرکم ». ایشان از من خشنود و من از ایشان خشنود: « رضی الله عنهم و رضوا عنه ». ایشان در وفاء عهد من و من در وفاء عهد ایشان: « اوفوا بعهدی اوف بعهدکم ». ایشان مشتاق من و من مشتاق ایشان: « الاطال شوق الابرار الی لقائی، و أنا الی لقائهم لاشد شوقاً » .

« انما ولیکم الله و رسوله » - قال ابو سعید الخراز رحمه الله: اذا اراد الله ان یوالی عبداً من عبیده فتح علیه باباً من ذکره، فاذا استلذ الذکر فتح علیه باب القرب، ثم رفعه الی مجلس الانس، ثم اجلسه علی کرسی النوحید، ثم رفع عنه الحجب، و ادخله دار الفردانیه، و کشف عنه الجلال والعظمة، فاذا وقع بصره علی الجلال والعظمة، بقى بلاهو، فحينئذ صار العبد فایاً، فوقع فی حفظه سبحانه، و بری من دعاوی نفسه .

بوسعید خراز گفت: چون خدای تعالی خواهد که بنده ای بر گزیند، و از میان بندگان او را ولی خود گرداند، اول نواختی که بر وی نهد آن باشد که ویرا بر ذکر خود دارد، تا از کار خود با کار حق پردازد، و از یاد خود با یاد حق پردازد، و از مهر خود با مهر حق آید . چون با ذکر و مهر حق آرام گرفت، او را بخود نزدیک گرداند . نشان نزدیکی خلوت طاعت بود، و کراهیت معصیت، و عزت از خلق، و لذت خلوت . پس او را در مجلس خلوت بر بساط انس بر کرسی توحید نشاند . آراد از خلق، و شاد بحق، و بی قرار در عشق، حجابها برداشته، و در میدان فردا بست فرو آورده، و مکشف جلال و

عظمت گشته ، از خود یگانه ، و باحق یگانه ، در خود بر سیده ، و بمولی رسیده ، همی گوید بزبان بیخودی : بر خبر همی رفتم جویان یقین ترس یانه ، و اومبد برین مقصود ازمن نهان، ومن کوشنده دین، ناگام برق تجلی تافت از کمین ، از ظن چنان روزیتند، و از دوست چنین بجان. شنوسخن آن پیر طریقت که نیکو گفت : ای میهنم اکرم ! ای مفضل ارحم ! ای محتجب بجلال و متجلی بکرم ! قسم پیش از لوح و قلم ، نماینده سور هدی پس از هزاران ماتم ! بادا که باز رهم روزی از زحمت حوا و آدم ! آزاد شوم از بند وجود و عدم. ازدل بیرون کنم این حسرت و ندم . با دوست بر آسایم یکدم. در مجلس انس قدح شادی بر دست نهاده دمام .

تاکی سخن اندر صفت و خلقت آدم تاکی جدل اندر حدث و قدمت عالم !
تاکی تو زنی راه برین پرده و تاکی ییزار نخواهی شدن از عالم و آدم !

۹- الذوبة الاولى

قوله تعالى « يا ايها الذين امنوا » ای ایشان که بگرویدند ! « لاتتخذوا » مکتید و بدست مگیرید ، « الذين اتخذوا دينكم هزوا ولعبا » ایشانرا که دین شما بافسوس و بازی گرفتند ، « من الذين اتوا الكتاب من قبلکم » ازیشان که کتاب دادند ایشانرا پیش از شما ، « والكفار » و آن کافران [که با خدای شرک آرند] ، « اولياء » شمارید ایشانرا بدوستان [و همدل (۱) میندارید] « و اتقوا الله » و پرهیزید از خشم و عذاب خدای ، « ان کنتم مؤمنين » (۵۷) ، اگر گرویدگان اید .

« واذا ناديتهم الى الصلوة » و چون بنماز خوانید ، « اتخذوها هزوا ولعبا » بانگ نماز را بافسوس و بازی آرند ، « ذلك بانهم » آن بآنست که ایشان ، « قوم لا يعقلون » (۵۸) قومی اند که حق در نمی یابند (۲) .

« قل » [یا محمد] گوی : « یا اهل الكتاب » ای خوانندگان تورات و انجیل ! « هل تقمّون منّا » در چه چیز بر مامی کین دارید و آنرا از ما نمی‌پسندید، « الا أن امنّا بالله » مگر آنکه ما گرویده‌ایم بخدای، « و ما انزل الینا » و آنچه فرو فرستاده آمد بر ما، « و ما انزل من قبل » و آنچه فرو فرستاده آمد از پیش، « و أن اکثرکم فاسقون ^(۵۹) » و بیشتر شما فاسقان و ازطاعت بیرون شدگان اید .

« قل هل انبئکم » گوی شما را خبر کنم ؟ « بشر من ذلك مژوبة » به بهتر از آن بشوای، « عند الله » نزدیک خدای، « من لعنه الله » آنس که الله لعنت کرد بر وی، « و غضب علیه » و خشم گرفت بر وی، « و جعل منهم القردة و الخنازیر » و ازیشان کیان کرد و خوکان « و عبد الطاغوت » و طاغوت پرستیدند « اولئك شرّ کانا » اینان اند که بر بترینه جایگاه‌اند، « و اضلّ » و بی راه تر برمی‌راهی‌اند، « عن سواء السبیل ^(۶۰) » از میانه راه راست .

« و اذا جاؤکم » و آنکه که شما آیند، « قالوا امنا » گویند که بگرویدیم، « و قد دخلوا بالکفر » و [حون در آمدند] با کفر در آمدند. « و هم قد خرجوا به » و [حون بیرون شدند] با کفر بیرون شدند، « و الله اعلم بما کانوا یسکتون ^(۶۱) » و خدای داناتر است بآنچه نهان میدارند .

« و تری کثیراً منهم » و فراوانی بینی ازیشان، « یسارعون فی الائم و العدوان » که می شتابند در بزه و افزونی جستن، « و اکلمهم السّحت » و خوردن رشوت « لبئس ما کانوا یعملون ^(۶۲) » بداد که آنست که ایشان میکنند .

« لولا ینهیهم » چرا باز نزنند ایشانرا « الرّبّانیون و الاحبار » رهبان و دانشمندان « عن قولهم الائم » از گفتن ایشان دروغ، « و اکلمهم السّحت » و خوردن ایشان رشوت، « لبئس ما کانوا یصنعون ^(۶۳) » بداد که آنست که ایشان میکنند .

« و قالت اليهود » جهودان گفتند : « يد الله مغلوله » دست رازق بسته است ، « غلّت ايديهم » دست ایشان بیستند ، « ولعنوا بما قالوا » ولعنت کردند بر ایشان بآنچه گفتند ، « بل يداه مبسوطتان » بلکه دو دست او گشاده است ، « ينفق كيف يشاء » نفقت میکند چنانکه خواهد « وليزيدن » و بخواهد افزود ، « كثير آ منهم » فراوانی را از ایشان « ما انزل اليك من ربك » آنچه فرو فرستاده آمد بر تو از خداوند تو ، « طغياناً وكفراً » ناپاکی و کفر ، « وألقينا بينهم العداوة والبغضاء » و بیفکنديم میان ایشان دشمنی و زشتی (۱) « الى يوم القيمة » تا روز رستاخیز ، « كلما اوقدوا ناراً » هر که که آتشی افروزند ، « للحرب » جنگ را « اطمأ ها الله » خدای آن آتش را فرو میکشد « ويسعون في الارض فساداً » و همواره در زمین بتباهی میشتابند [و دلها از حق باز میگردانند] ، « والله لا يحب المفسدين » (۶۴) و الله تباهکاران را دوست ندارد .

النوبة الثانية

قوله تعالى : « يا ايها الذين امنوا لاتخذوا الذين اتخذوا دينكم هزواً ولعباً » این در شأن دو جهود آمد که جائی خالی نشسته بودند ، با گنگ نماز شنیدند ، خنده کردند ، و با فسوس سخن گفتند . رب العالمین گفت : « ایشان که دین شما را با فسوس و بازی گرفتند بدوست مگیرید ، و با ایشان موالات مکنید و در حمله سه قوم بودند که با فسوس سخن میگفتند ، و مسلمانان را میرنجانیدند : مشرکان عرب و منافقان و اهل کتاب رب العالمین حوالت استهزا با مشرکان کرد ، آنجا که گفت : « انا كفيماك المستهزئين » ، و در صفت منافقان گفت : « انما نحن مستهزؤن » ، و در صفت اهل کتاب گفت : « الذين اتخذوا دينكم

هزواً و لعباً من الذين اتوا الكتاب من قبلكم و الكفار اولياء . و الكفار مجرور
قراءت ابو عمر و كسائي است معطوف بر « من الذين اتوا الكتاب » ای: و من الكفار .
باقی بنصب خوانند، معطوف بر « الذين اتخذوا دينكم » ای: و لاتتخذوا الكفار اولياء .
آنكه گفت : « و اتقوا الله ان كنتم مؤمنين » پرهيزيد از خشم و عذاب خدا در موالات اين
كافران اگر بحقيقت گرويد گانيد و بوعد و وعيد وی ايمان داريد .

« و اذا ناديتكم الى الصلوة » - يعنى بالاذان و الاقامة . چون مسلمانان
بانك نماز ميگفتند ، و بر نماز ميخواستند جهودان ميگفتند : قد قاموا لاقاموا ، قد
صلوا لاصلوا ، ركعوا لا ركعوا ، سجدوا لاسجدوا . اين سخن بر طريق استهزا ميگفتند
و ميخنديدند ، تا رب العزة در شأن ايشان اين آيت فرستاد .

سدي گفت : مردی ترسا در مدينه آواز مؤذن شنيد كه ميگفت : « اشهد
ان محمداً رسول الله » . آن ترسا گفت : حرق الكاذب ، سوخته باد دروغ زن . رب العزة
اين سخن هم در آن ترسا اجابت كرد . چاكري داشت ، و يك شب آتش بر افروخت
اندر خانه ، و ترسا و كسان وی همه خفته بودند . شری از آن آتش در جامه افنادر ،
ترسا و كسان وی هر چه در خانه همه بسوخت . و گفته اند : كافران چون آواز مؤذن
شنيدند كه بانك نماز ميگفت حسد بردند برسول خدا و مسلمانان ، و آنرا عظيم
كراهيت داشتند . آمدند برسول خدا و گفتند : تو دعوی نبوت ميكنی ، و بدعتی نهادی
كه انبيا ننهادند كه پيش از تو بودند ، و اگر درين خيري بودی ايشان بدان سزاوار
تر بودندی (۱) از كجا برساختی و چرا نهادی اين آوار دادن بدین ناخوشي ؟ رب العالمين
بجواب ايشان اين آيت فرستاد : « ومن احسن قولاً ممن دعا الى الله و عمل صالحاً »
يعنى كه اگر كافران اين آواز ناخوش ميدانند بدان اعتمار نيست ، كه هيچ گفتار از اين

نیکوتر و هیچ آواز ازین خوشتر نیست ، که خلق را بر خدای میخواند ، و بحق دعوت میکند . « اتخذوها » - این ها والف بیک وجه با نماز میشود ، از بهر آنکه چون بر بانگ نماز استهزا کنند بر نماز کرده باشند . دیگر وجه آنست که : اتخذوا الدعوة هزواً ولعباً . « ذلك بأنهم قوم لا يعقلون » - مالههم فی اجابتهم لو اجابوا اليها ! و ما عليهم فی استهزائهم بها !

فصل فی بدو الاذان و ذکر فضائله و آدابہ

عبدالله بن زید الانصاری گفت : مسلمانان چون به مدینه آرام گرفتند نماز میکردند ، و بانگ نماز خود نمی شناختند و نمی دانستند . با یکدیگر مشورت کردند که سببی باید که ما را فراهم آرد نماز را ، و نشانی بود وقت نماز را . قومی گفتند : علمی بر بام مسجد بر پای کنیم بوقت نماز تا مسلمانان چون آن بینند یکدیگر را خبر دهند ، و بنماز آیند . رسول خدا آنرا نپسندید . قومی گفتند : آتشی بر افروزیم ، و مسلمانان را بدان آگاهی دهیم . قومی گفتند : قرنی سازیم چنانکه جهودان ساخته اند . قومی گفتند : ناقوس سازیم چنانکه ترسایان کرده اند . مصطفی (ص) هر دو کراهیت داشت ، از آنکه هر دو شعار جهودان و ترسایان بود . عبدالله زید گفت : آن شب بخفتم . بخواب نمودند مرا مردی که جامه سبز پوشیده بود ، و ناقوسی داشت . گفتم ای بنده خدا ! این ناقوس بمن دهی ؟ گفت : تا چه کنی گفتم تا مردم را باین بر نماز خوانم . گفت : ترا بچیزی به ازین دلالت کنم . گفتم : آن چیست ؟ بر بالائی ایستاد و گفت : الله اکبر ، الله اکبر . همی گفت تا بانگ نماز تمام کرد . پس از آن موضع تحول کرد ، پاره ای فرا تر شد یک قعده بنشست . آنکه بر خاست ، و اقامت گفت هر کلمه ای یک بار مگر کلمه اقامت که دوبار بگفت . (گفتا) چون بیدار شدم ، رسول خدا را

از آن خواب خویش خبر دادم . گفت : یا عبدالله این کلمات بلال را در آموز ، تا وی بانگ نماز کند ، که آواز وی بلند تر است . بلال در مسجد بانگ نماز گفت . عمر خطاب بشنید در خانه خویش ، بر خاست بیرون آمد ، گفت : یا رسول الله این آواز که بلال داد ، و این بانگ نماز هم بر این صفت مرا نیز بخواب نمودند . رسول خدا از آن شاد گشت ، و خدایرا عزوجل حمد گفت .

و بدان که بانگ نماز سنتی مؤکد است و شعار اسلام ، و تعطیل آن روا نیست . و گفته اند که : فرض کفایت است و ترجیع در آن سنت ، و تئویب در بانگ نماز با مداد سنت ، و طهارت در آن سنت ، که مصطفی (ص) گفت : « حق و سنة ان لا يؤذن لكم الا هو طاهر » ، و قیام در آن سنت ، که رسول خدا بلال را گفت : « قم فناد » ، و در اذان قرسل سنت است ، یعنی آهستگی و گسستگی ، و در اقامت ادراج سنت است ، یعنی پیوستگی و سبک گفتن ، لقول النبی (ص) لبلال : « اذا اذنت فترسل » ، و اذا اقامت فاجدر ، واجعل بین اذانك و اقامتك قدر ما یفرغ الادل من اكله و الشارب من شربه ، و المعتصر اذا دخل لقضاء حاجته ، ولا تقوموا حتی ترونی » . هر که بانگ نماز شنود مستحب است جواب دادن آن همچنانکه مؤذن میگوید وی میگوید ، الا در حبله ، که بجواب آن گوید : لا حول ولا قوة الا بالله ، و بجواب تئویب گوید : صدقت و بررت ، و بجواب لفظ اقامت گوید : اقامها الله و ادامها مادامت السموات و الارض .

و اگر در نماز بود ، آن ساعت که بانگ نماز شنود ، خون سلام باز دهد ، بقضا باز آرد ، و اگر قرآن خواند جواب اذان باز دهد ، آنکه بر قرآن خواندن باز شود ، و خون از بانگ نماز فارغ شد درود بمصطفی دهد ، لقوله (ص) : « اذا سمعتم المؤذن فتقولوا ما یقول ، ثم صلوا علی فانه من صلی علی مرة صلی الله علیها عشرآ » . پس

گوید هم مؤذن و هم شنونده : « اللّٰهُمَّ رَبِّ هَذِهِ الدَّعْوَةُ التَّامَّةُ وَ الصَّلَوةُ الْقَائِمَةُ آتَ مُحَمَّدًا الْوَسِيلَةَ وَ الْفَضِيلَةَ ، وَ ابْعَثْهُ الْمَقَامَ الْمَحْمُودَ الَّذِي وَ عِدَّتُهُ » ، که **مصطفی** (ص) گفت : هر کس که این بگوید ، حَلَّتْ لَهُ شَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ . و در میان بانگ نماز سخن گفتن ناشایست است ، و بر داشتن آواز و ایستادن بر جای عالی و استقبال قبله از شرائط آنست ، و انگشت در هر دو گوش نهادن از هیأت آن . و پس از بانگ نماز شام بگوید : « اللّٰهُمَّ هَذَا اقْبَالَ لَيْلِكَ وَ ادْبَارَ نَهَارِكَ وَ اصْوَاتَ دَعَائِكَ ، اغْفِرْ لِي » ، که رسول خدا **صلی الله علیه و آله** را چنین فرمود . و میان بانگ نماز و اقامت دعا فرو نکذارد که **مصطفی** گفت : « اِنَّ الدَّعَاءَ لَا يَرُدُّ بَيْنَ الْاِذَانِ وَ الْاِقَامَةِ ، فَادْعُوا » ، و چون نداء الصلوة شنود ، گوید : **مرحباً بالقائلین عدلاً و بالصلوة مرحباً و اهلاً .**

و مؤذن باید که مردی مسلمان عاقل باشد که از کافرو دیوانه درست نیاید ، که نه اهل عبادت اند ، و زن را کراهیب است مگر اقامت ، که ویرا رواست ، و مستحب و اولی تر آنست که مؤذن آزاد باشد و بالغ و عدل و امین ، که در خبر است : « یؤذّن لکم خیارکم » . **عمر خطاب** یکی را گفت : من مؤذن نوکم ؟ فقال موالینا او عبیدنا . قال : انّ ذلك لنقص کبیر . و بیشترین علما مؤذّنی کردن فاضل تر داشته اند از امامی کردن ، لقول الله تعالی : « و من احسن قولاً ممّن دعا الی الله » ؟ و لقول النبی (ص) : « الائمة ضمنا ، و المؤذّنون اثناء » ، فارشد الله الائمة و غفر للمؤذّنین ، و معلومست که حال امین تمامتر است از حال ضمین . و قال (ص) : « ثلاثة علی کتبان المسک يوم القيامة : عبد ادّی حق الله و حق مولاه ، و رجل امّ قوماً و هم به راضون ، و رجل ینادی بالصلوات الخمس کل يوم ولیلة » ، و قال (ص) : « المؤذّن یغفر له مدی صوته ، و یشهد له کل رطب و یابس » ، و قال : « من اذن سبع سنین محتسباً کتبت له براءة من النار » ، و قال : « تعجب ربّک من راعی غنم فی راس شطیئة للجبل ، یؤذن بالصلوة ،

و یصلی ، فیقول الله عزوجل : انظروا الی عبدی هذا یؤذن ویقیم الصلوة ، یخاف منی ، قد غفرت لعبدی ، و أدخلته الجنة ، و قال عمر : « لو كنت مؤذناً لما بالیت ان لأجاهد ولا احسب ولا اعتمر بعد حجة الاسلام » .

« قل یا اهل الکتاب هل تنقمون منّا » - ابن عباس گفت : نفری از جهودان برسول خدا آمدند ابویاسر بن اخطب و رافع بن ابی رافع و اشیع و امثال ایشان ، و پرسیدند از رسول خدا که از پیغامبران مرسل کداماند که ایمان به ایشان میباید آورد ؟ رسول گفت : « او من بالله و ما انزل الینا و ما انزل الی ابراهیم و اسمعیل و اسحق و یعقوب و الاسباط و ما اوتی موسی و عیسی » . چون نام عیسی شنیدند نبوت ویرا جاحد شدند و انکار نمودند و گفتند : ایمان نیاریم بآنکس که بوی ایمان آرد و سو گند یاد کردند ، و گفتند : والله که ندانیم بتر ازین دین که شما دارید . رب العالمین بجواب ایشان این آیت فرستاد : « قل یا اهل الکتاب هل تنقمون منّا » ای هل تار هون و تنکرون منّا الا ایماننا و فسقکم ؟ این خلاصه سخن است یعنی شما کراهیت میدارید ایمان ما ، و میدانید که ما بر حقیق ، و این کراهیت شما از آن است که شما فاسق داشتید و بر دین باطل هماندید ، سبب آن ریاست که یافتاید ، و رشوت میستانید ، و مال بدست می آید

« و ان اکثرکم فاسقون » - و او زیادت است ، معنی آنست : لفسقام نقمتم عینا الایمان . اگر کسی سوال کند ، گوید : چون تواند بود کسی که دین حق شناسد ، و حقیقت و صدق آن داند ، آنکه دین باطل گسرد ، « حق بگذارد ، این بعقل خون راسب آید ؟ جواب آنست که مثل این در مشاهده سی دیدهایم و شنیده ، کسی که داند بتحقیق که قتل گماهی صعب است و کبیره ای نزر آنک ، مرد را بدو سجود و عقوبت در افتد ، و آنکه در آن میکوشد و می کند شفاء عیظی را یا سلب مالی را ، و

همچنین ابلیس مهجور دانست که الله تعالی ویرا بآن معصیت که کرد بگیرد و عقوبت کند، و آنکه همی کرد، و هواء خویش بر طاعت حق ایثار میکرد، و ازین جنس اگر بر شماریم فراوان است و آن همه بارادت و تقدیر خدای جهانست.

« قل هل انبئکم بشر من ذلك » - این ذلك اشارتست فرا تصدیق مؤمنان و هدی الله ایشانرا بنزدیک خدا، و این آیت جواب جهودان است که گفتند ندانیم دینی بتر از دین شما. رب العالمین گفت: یا محمد ایشانرا جواب ده که: خبر کنیم شما را به بتر از آنکه شما مؤمنان را می‌پندارید پیاداش نزدیک خدا « مثوبة » نصب علی التفسیر است. « من لعنه الله » این من دو وجه دارد: یکی آنکه محل آن خفض است بر بدل شرّ، و بدیگر وجه محل آن رفع است بر اضرار هو، یعنی: هومن لعنه الله، و برین وجه معنی آنست که: چون این آیت آمد که « قل هل انبئکم بشر من ذلك » جهودان گفتند: من هم؟ مصطفی (ص) گفت: « من لعنه الله » یعنی: هومن لعنه الله.

« و غضب علیه وجعل منهم القردة والخنازیر » - قرده از جهودان است و خنازیر از ترسایان، قرده از صیادان شنبه‌اند به ایلله، و خنازیر از مکذ بانند بمائده، و « عبد الطاغوت » پرستندگان کوساله‌اند. طاغوت اینجا عجل است. حمزه تنها « و عبد الطاغوت » خواند بضم با، و طاغوت بخفض بر سبیل اضافت. و عبد بر مثال حذر و فطن بناءً مبالغت است بر معنی عابد، یعنی: ذهب فی عبادة الطاغوت کلّ مذهب. باقی قراء عبد بفتح باوردال خوانند، و طاغوت بنصب، و معطوفست بر ماتقدم، یعنی: من لعنه الله و من عبد الطاغوت. « اولئک شرّ مکاناً » ای مکانه و منزله، « و اضلّ عن سواء السبیل » ای عن قصد السبیل طریق الهدی.

« و اذا جاؤکم قالوا آمنا » - در میان جهودان منافقانی بودند که درپیش رسول

خدا میشدند و می گفتند : نحن نعرف صفتك و نعتك ، آمنا بأنك رسول الله . بزبان این میگفتند ، و در دل کفر میداشتند . رب العالمین گفت : « دخلوا بالكفر و هم قد خرجوا به » ای دخلوا و خرجوا کافرین ، و الکفر معهم فی کلتی حالتیهم . « و الله اعلم بما كانوا یکتُمون » فی قلوبهم من الکفر .

« و تری کثیراً منهم » - من اليهود ، « یسارعون فی الاثم و العدوان » یبادرون الی المعصیة و الظلم ، « و أكلهم السحت » یأخذون من الرشی علی کتمان الحق . « کثیراً منهم » از بهر آن گفت که : نه همه آن بودند که در اثم و عدوان مسارعت نمودند ، قومی آن کردند ، و قومی شرم داشتند ، و از آن وا ایستادند . رب العزة گفت : « لبس ما كانوا یعملون » بد چیزی است که ایشان میکنند که در حکم رشوت میستانند ، و حرام میخورند ، و ظلم میکنند . رانیان و احبار را عتاب کرد . « بانسان علماء ترسایان اند ، و احبار علماء جهودان . ضحاک گفت : در قرآن صعب ترا از این آیتی در خوف نیست ، که رب العزة آنکس که منکر پیش گرفت و باک نداشت ، و آنکس که نهی نکرد و باز نزد ، هر دو را ذم برابر کرد . گناهکاران و مرتکبان منکر را گفت : « لبس ما كانوا یعملون » ، و تارکان نهی منکر را گفت : « لبس ما كانوا یصنعون » .

و مصطفی (ص) گفت : « والذی نفسی بیده لیخرجنّ ناس من امتی من قبورهم فی صورة القردة و الخنازیر بما داهنوا اهل المعاصی و هم یستطیعون » . و اوحی الله تعالی الی یوشع بن نون : انّی مهلك من قومك اربعین الفا من خیارهم ، و ستین الفا من شرارهم . قال : یا رب هؤلاء الاشرار ، فما بال الاخیار ؟ قال : انّهم لم یغضبوا لغضبی ، و كانوا یؤاکلونهم و یشاربونهم . و در آثار بیارند که الله تعالی دوفریشته فرستاد باهل شهری تا آن قوم را هلاک کنند ، و آن شهر را زیر و زیر کنند . مردی را دیدند که در نماز بود ، ایشان باسماں بحضرت عزت باز شدند ، تا الله چه فرماید . الله گفت :

باز گردید و همه را هلاک کنید، و آن مرد را نیز با ایشان هلاک کنید، که هرگز چون منکری دید از بهر ما روی ترش نکرد. و جمعی کودکان در میان شهری خروسی را گرفته بودند، و پره‌های وی می‌کنندند، و آنرا تعذیب می‌کردند. پیری را دیدند در کنار ایشان که آنرا میدید و نهی نمی‌کرد و انکار نمی‌نمود، تا رب العزة آن قوم را عقوبت کرد، و آن شهر را بزمین فروبرد. اگر کسی پرسد چه فرق است میان عمل و صنع؟ جواب آنست که صنع فعلی بود که در ضمن آرایش و نیکوئی بود، و ازینجا گویند: ثوب صنیع، و فلان صنیعة فلان، اذا استخلصه علی غیره، و صنع الله لفلان ای احسن الیه. پس صنع بکمال تر است از عمل، از بهر این معنی ربانیان و احبار را یصنعون گفت، و عامه مردم را یعملون، چندانکه ربانیان را بر عامه مردم فضل است صنع را بر عمل فضل است.

«وقالت اليهود» - این آیت در شأن جهودان فروآمد فنحاص بن عازور او اصحاب او، که الله ایشانرا روزی فراوان و نعمت تمام داده بود. پس چون در الله کافر گشتند، و مصطفی را دروغ زن گرفتند، و در نعمت الله کفران آوردند، و ذلك فی قوله «الم ترالی الذین بدلوا نعمة الله کفرأ»! رب العزة آن نعمت از ایشان واستد، و بروز کار قحط و نیاز افتادند. این فنحاص و اصحاب وی گفتند: «یدالله مغلوله» ممسكة عنا الرزق، دست رازق بسته است و روزی باز گرفته، و این کنایه از بخل است، یعنی که بر ما بخیلی کند، و چنانکه پیش ازین روزی میداد نمی‌دهد. این همچنانست که جای دیگر گفت رسول خود را: «ولا تجعل یدک مغلوله الی عنقک» فتنفق دون الحق، «ولا تبسطها کل البسط» فوق الحق. و روا باشد که بر معنی استفهام نهند یعنی: اید الله مغلوله عنا حیث قتر الرزق علینا؟

رب العالمین ایشان را جواب داد: «غلّت ایدیهم» ای امسکت عن الخیرات

و قبضت عن الانبساط بالعطيات . دست ایشان است که از خیرات و عطیات فرو بسته است، که هرگز از ایشان کسی را نبینی که نفقه فراخ کند بر خویشتن یا بر کسی مگر اندکی. معنی دیگر « غلّت ایدیهم » یعنی یوم القيامة . « اذ الاغلال فی اعناقهم » جزاء این کلمه کفر ایشان آنست که فردا در قیامت غل آتشین بر گردن ایشان نهند، و دستهای ایشان را گردن بندند، « و لعنوا بما قالوا » بوعدوا من رحمة الله، و عذبوا بالجزية فی الدنيا، و النار فی العقیبی و این سخن از جهودان بس عجب نیست پس از آنکه از ایشان حکایت می باز کنند که : « قالوا یا موسی اجعل لنا الهاً کمالهم الهة » ، و قال : « ان الذين اتخذوا العجل سینالهم غضب من ربهم » الایة. وعن ابن عباس قال: قال النبی (ص) : « من لعن شیئاً لم یکن للجنة اهلاً رجعت اللعنة علی اليهود بلعنه الله ایّاهم » .

آنکه گفت جلّ جلاله : « بل یداه مبسوطتان » انبت الید ونفی الغلّ . ید صفت را ابات کرد و غلّ را نفی کرد، و این ردّ است بر جهمیان که صفت را منکرند، و تأویل باطل نهادند . علماء سلف و ائمة اهل سنت گفتند که : آنچه جهودان گفتند « یدالله مغلولة »، « ید » راست گفتند، اما « مغلوله » دروغ گفتند، که رب العزة ایشانرا در غلّ دروغ زن کرد نه در ید، گفت : « بل یداه مبسوطتان » . این همچنانست که قومی را گفت : « و اذا فعلوا فاحشة قالوا وجدنا علیها آباءنا و الله امرنا بها » . راست گفتند که : وجدنا علیها آباءنا ، اما دروغ گفتند که : و الله امرنا بها ، که رب العزة ایشانرا درین دروغ زن کرد نه در آن، گفت : « قل ان الله لایأمر بالفحشاء » .

فصل

بدان که مردم درین مسأله ید بر سه گروه اند : گروهی معتزله اند و قدریه و اثنا عشریه را فضیه . اینان گفتند : یدالله ید قدرة و قوة و نعمة ، و گروهی دیگر

مجسمه اندکرامیه و هشامیه . وهشامیه طائفه‌ای از رافضیان‌اند، امام ایشان هشام بن الحکم ، گفتند که ید خدا ید جارحه است، و این سخن روی بکفر دارد که مصطفی (ص) کتب : « من شبه الله بشيء من المخلوقين فقد كفر » . سیوم گروه علماء سنت‌اند و قدوة امت نقله اخبار و حملة آثار، گفتند: ید خدا ید صفت است، و ید ذات، ظاهر آن پذیرفته، و باطن تسلیم کرده، و حقیقت آن در نایافته، و از راه چگونگی و تصرف و تأویل بر خاسته، و تهمت بر خرد خویش نهاده، و اعتقاد کرده، که از همنامی همسانی (۱) نیست، و بخیال گرد آن گشتن روی نیست، معلوم هست اما تخیل نیست، مسموع هست اما معقول نیست .

قومی گفتند ید ید قدرت است و نعمت، و این محال است و باطل، که رب العزة گفت : « بل یداه مبسوطتان » ، دو ید گفت باز گسترده و گشاده، و معلوم است که قدرت یکی است نه دو، و نعمت نه خود یکی است که بسیار است، لقوله تعالی : « و ان تعدّوا نعمة الله لا تحصوها » ، و در قصه آدم گفت : « ما منعك ان تسجد لما خلقت بدی » . اگر معنی ید قدرت بودی ابلیس را بودی که گفتی : چنانکه آدم را بقدرت بیافریدی مرا نیز بقدرت بیافریدی، چه شرف دارد بر من؟ چون ابلیس بجواب آن تفصیل باسخنی دیگر گشت، و فرق کرد میان آتش و گل، گفت : « انا خسر منه خلقتی من نار و خلخته من طین » . معلوم گشت که این تخصیصی بود که جز آدم را نبود، که ویرا بهر دو ید صفت خویش آفرید و ید صفت حق بوی رسید، و آن دو ید اینست که گفت : « بل یداه مبسوطتان » .

اهل تأویل گفتند : « بل یداه » یعنی رزقاه رزق موسع و رزق مقتور، رزق حلال و رزق حرام، و این تأویل محالست و باطل، که رب العزة گفت : « مبسوطتان » ، و

معلومست که رزق مقتور مبسوط نبود، و نیز گفت تعالی و تقدس: «لما خلقت بیدی»، مقتضی تأویل آنست که لما خلقت برزقی، و این محض کفر باشد. و مصطفی (ص) گفته: «ان المقسطین علی منابر من نور عن یمین الرحمن، و کلتا یدیه یمین». هل يجوز أن يقال معناه عن رزق الرحمن، و کلتا رزقیه یمین! این چنین سخن جز محال و باطل نبود. اگر گویند در لغت عرب سائغ است و روان ید بمعنی نعمت و قوت، گوئیم این مسلم است، اما در سیاق سخن متکلم پدید آید که معنی آن چیست. اگر گوید: لفلان عندی ید اُکافیه، اینجا معلوم شود که نعمت میخواهد که مکافات آن بشکر کنند، و اگر گوید: فلان لی ید و عضد و ناصر، دانیم که معنی آن نصرت و تقویت و معاونت است نه حقیقت ید. اما اگر گوید: ضربنی فلان بیده، و اعطانی الشیء بیده، و کتب لی بیده، هر عاقلی داند و دریابد که اینجا نه نعمت میخواهد که دست میخواهد، که بدان نویسند، و بدان عطا دهند، و بدان زنند. و در لغت عرب گویند: ید فلان امری و مالی، بیده الطلاق و العتاق و الامر و ما شبهه.

و هم ازین بابست آنچه در قرآن گفت: «تبارک الَّذی بیده الملك»، و قوله: «بیدک الخیر»، «قل ان الفضل بیدالله»، و معلوم است که این طلاق و عتاق و امر و فضل و خیر و ملک نه چیز است که بر دست نهاده است، امّا عرب در کسی جائز دارند این کلمات و این اضافت، که خداوند دست بود و دست گیرنده در وی روا بود، نه بینی که روا باشد که گویند: بیدالساعة کذا، و بیدالقرآن کذا، و بیدالعذاب کذا، و بیدالقریة کذا، از بهر آنکه ید بحقیقت از اینها درست نباشد، امّا لفظ «بین یدیه» بر هر دو افتد هم بر خداوندان دست و هم بر چیزها، که آنرا دست نبود، چنانکه گوئی: بین یدی الساعة، «و بین یدی عذاب شدید»، بین یدی کذا و کذا، از بهر آنکه معنی بین یدیه امامه و قدامه باشد، اما بید کذا و کذا الا خداوند دست را نگویند، و قرآن بلغت

عرب فرو آمده است، هر چه در لغت عرب سائغ است و جائز، روا باشد که بر وفق آن تفسیر قرآن گویند، و هر چه در لغت عرب محال بود تفسیر قرآن در آن روا نبود.

« ولیزیدن کثیراً منهم » - ای من اليهود، « ما انزل الیک من ربک طغیاناً و کفراً » بانکارهم و تکذیبهم. کثیراً مفعولست، « ما انزل الیک من ربک » فاعل است، طغیاناً و کفراً مفعول ثانی است. میگوید: این قرآن طغیان و کفر جهودان میافزاید، چندانکه قرآن فرود آید و بدان کافر میشوند، ایشان را کفر و طغیان میافزاید. « و ألقینا بینهم العداوة و البغضاء » - یعنی بین اليهود و النصارى. میان جهودان و ترسایان عداوت افکندیم، هر گز هیچ جهود ترسایان را دوست ندارد و نه هیچ ترسا جهودان را. جهود مذهب ترسایان در عبادت مسیح دشمن دارد، و ترسا مذهب جهودان در کافر شدن مسیح دشمن دارد. این همچنانست که گفت. « تحسبهم جميعاً و قلوبهم شتى ». آنکه گفت: « الی يوم القيمة » تا روز رستاخیز این عداوت خواهد بود، و این دلیل است که مذهب جهودی و ترسائی تا بقیامت پیوسته خواهد بود.

« کلما اوقدوا ناراً للحرب اطفأها الله » - ای کلما اجمعوا امرهم علی حرب رسول الله (ص) فرق الله جمعهم، و أفسد تدبیرهم. این دلیل است که دین اسلام بر همه دنیا غالب است و قاهر، و کید دشمن آن باطل، و علم آن همیشه ظاهر، چنانکه جای دیگر گفت: « لیظهره علی الدین کله »، « و یسعون فی الارض فساداً » یجتهدون فی رفع الاسلام و محو ذکر النبی (ص) من کتبهم، « و الله لایحب المفسدین » یعنی اليهود.

النوبة الثالثة

« یا ایها الذین امنوا لاتتخذوا الذین اتخذوا دینکم هزواً و لعباً » الایة - هر

که مسلمان است بار احکام اسلام بروی نه کران است. هر که صاحب دین است شعار

دین بردل وی شیرین است . موحد را نعمت توحید شاهد دل وریده و جانست . مؤمن پیوسته بر درگاه خدمت بسته میان است هر طینتی را دولتی است، و هر فطرتی را خدمتی است، و هر کسی را منزلتی. عباد الرحمن دیگرند و عباد الشیطان دیگر. مقبولان حضرت دیگرند و مطرودان قطیعت دیگر. یکی در حضرت راز بیانگ نماز شاد شود، و چون گل برابر بشکفت، پیوسته منتظر آن نشسته، و از سم فوت آن بگداخته! درویشی را دیدند برپای ایستاده، و سر در انتظار فرو برده، گفتند: ای درویش آن چیست که در انتظار وی چنین فرو شده ای؟ گفت: طهارت کرده ام و وقت راز در آمده، انتظار بانگ نماز میکنم. این چنین کس را برابر کی بود با آنکس که از شربت کفر و معصیت چنان مست شده باشد که فرق نکنند میان بانگ نماز و بانگ رود و نای، و وصف الحال وقصه ایشان اینکه رب العالمین گفت: «و اذا نادیتُم الى الصلوة اتخذوها هزواً ولعباً» .

حکایت کنند که پیری جائی میگذاشت کسی بانگ نماز میگفت آن پیر جواب وی میداد که و الطعنة واللعة، پاره ای فراتر شد سگی بانگ میکرد، و جواب وی تسبیح و تهلیل میگفت پیر را گفتند: این چیست؟ جواب مؤذن را حنان و جواب سگ چنین؟! پیر گفت: آن مؤذن مبتدع است، اعتقاد وی باک نیست، و دین وی راست نیست، بانگ نماز و دیگر بانگها را بنزدیک وی فرق نیست، ازین جهت او را جواب چنان دادم، و از سگ نه بانگ سگ شنیدم که تسبیح شنیدم بحکم این آیت که رب العزة گفت: «و ان من شیء الا یسبح بحمده» .

وفی قصّة المعراج أن رسول الله (ص) قال: «فلما اتّھینا الى الحجاب، خرج ملک من وراء الحجاب، فقلت لجبرئیل من هذا الملك؟ فقال: والذي اکرّمک بالنبوة مارأیتہ قبل ساعتی هذه. ثمّ قال الملك: الله اکبر، الله اکبر، فتودی من وراء الحجاب: صدق عبدی انا الله اکبر. فقال الملك: اشهد ان لا اله الا الله، فتودی من

وراء الحجاب : صدق عبدی انا الله لا اله الا انا . فقال الملك اشهد أن محمداً رسول الله ، فنودی : صدق عبدی، انا ارسلت محمداً رسولاً . فقال الملك : حیّ علی الصلوة، فنودی : صدق عبدی ، ودعا الیّ عبادی . فقال الملك : حیّ علی الفلاح، فنودی : صدق عبدی ، افلح من واطب علیها . فقال رسول الله : فحينئذ اكمل الله تعالى لی الشرف علی الاولین و الاخرین .

و روى ابوهريرة ان النبى (ص) قال : « اذا قال المؤذن: الله اكبر ، غلقت ابواب النيران السبعة ، و اذا قال : اشهد ان لا اله الا الله ، فتحت ابواب الجنان الثمانية ، و اذا قال : اشهد ان محمداً رسول الله ، اشرف الحور العين ، و اذا قال : حیّ علی الصلوة تدلّت نمار الجنة ، و اذا قال : حیّ علی الفلاح ، قالت الملائكة : افلحت و أفلح من اجابك ، و اذا قال : الله اكبر ، الله اكبر ، قالت الملائكة : كبرت كبيراً و عظمت عظيماً ، و اذا قال : لا اله الا الله ، قال الله تعالى : بها حرمت بدنك و بدن من اجابك على النار .

و روى ابو سعيد عن النسي (ص) قال : « اذا كان يوم القيامة جىء بكراسى من ذهب مشبكة بالدر والياقوت، ثم ينادى المنادى : اين من كان يشهد فى كل يوم وليلة خمس مرات ان لا اله الا الله و أن محمداً رسول الله ، فيقوم المؤذنون وهم اطول الناس اعناقاً، فيقولون: نحن هم ، فيقال لهم: اجلسوا على الكراسى حنى يفرغ الناس من الحساب، فانه لا خوف عليكم ولا انتم تحزنون .

« قل يا اهل الكتاب هل تنقمون منا » الآية - اى محمد آن سگان را بگو که بر ما چه عیب مینهید وجه طعن کنید، مگر که عیب می شمیرید آنچه ما بغیب ایمان دادیم ، و کارها بحق تفویض کردیم ، و نادیده و نادر یافته بجان و دل بپذیر فنیما ما این کردیم و شما نافرمان گشتید و سر کشیدید ، و خویشتن را از رقه بندگی سرون بردید عیب هم بر شما است ، و طعن در شما است ، که بر شما غضب و لعنت خداست ،

ابعدکم عن نعت التخصیص و أضلکم و منعکم عن وصف التقرب و طردکم .
 « لولا ینهیهم الربانبون و الاحبار » - باری ایشان که ربانیان اند و احبار،
 در میان شما اخبار، بدانش مخصوص اند و بدریافت موصوف ، چرا نادانان را باز نزنند ،
 و بدانش خویش لهیب آتش جهل ایشان به ننشاندند . ویل لمن لایعمل مرة ، و ویل
 لمن یعلم و لایعمل الف مرات .

فائدة - علم آنست و طریق عالم چنان است که ، رزبان نصحت راند ، و در دل
 همت دارد ، تا جاهل را از جهل و عاصی را از معصیت باز دارد ، و پیراه را برام باز آرد .
 چون این نباشد نمره علم کجا پیدا آید ، و شرف علم چون پدید آید ! و آنجا که این
 معنی نبود لاجرم رب العزة هر دو را در ذم فراهم کرد ، آن نادان بد کردار و آن دانای
 خاموش ، آنرا گفت : « لبس ماکانوا یعملون » ، و این را گفت : « لبس ماکانوا یصنعون » .
 « و قالت الیهود یدالله مغلوله » الایه - اگر موحّدان و سنیان بنادانی
 یکدیگر را روزی غیبت کنند ، یا زبان طعن در یکدیگر کشند ، پس از آنکه در راه
 توحید راست روند ، و تسلیم پیشه کنند ، امید قوی است که آنرا در گذارند و عفو کنند
 چنانکه آن پیر طریقت گفت : « در توحید تسلیم کوش ، هر چه از عقل فرو رود باک نیست .
 در خدمت سنت کوش ، هر چه از معاملات فروشود باک نیست . در زهد فراغت کوش ، اگر
 کنج قارون در دست تو است باک نیست از مولی مولی جوی ، از هر که بازمانی باک نیست » .
 اما صعب و منکر آنست که در آفریدگار منزّه مقدس سخن گوید بناسزا ، و آنچه مخلوق
 را عیب شمرند بر خالق بندد ، چنانکه آن یگانگان گفتند : « یدالله مغلوله »

و در اخبار بیارند که : روز قیامت قومی را از عاصیان امت احمد بدر دوزخ آرند ،
 و ایشانرا توقف فرمایند . فریشتگان برایشان حلقه کنند و ایشانرا ملامت کنند ، گویند :
 ای بیچارگان و ای ناپاکان ! چه ظن بردید که در کار دین سستی کردید ، و معصیت آوردید ،

ما که فریشتگانیم و بقوت و عظمت جائی رسیدیم که اگر فرماید هفت آسمان و هفت زمین
 بیک لقمه فروبریم، باین همه يك چشم زخم زهره نداشتیم که نافرمانی کردیم، و شما با
 ضعف خویش چندان جفا و معصیت کردید، و تا در این سخن باشند قومی از کافران در میان
 ایشان افتند. عاصیان اهل توحید چون کافران را ببینند، در ایشان افتند، همی زنند، و
 بدندانیشان همی خایند، و میگویند: اینان خدا را ناسزا گفتند، و بسوحدانیت وی
 اقرار ندادند و سر کشیدند. فرمان آید از رب العزة بفریشتگان که دست از این قوم
 بردارید، و به بهشت فرستید، که هر چند که عاصبان اند، جان و دل در مهر و دوستی ما
 مردان اند. اگر کردار بد داشتند مهر و محبت ما بر دل داشتند، جفاء ایشان بوفای بدل
 کردیم، و قلم عفو بر جریده جرمه ایشان کشیدیم.

«بلیدام مبسوطتان ینفق کیف یشاء» - عن ابی هريرة قال: قال رسول الله (ص):
 «یدالله مالا، لا یغیضها نفقه سخاء اللیل والنهار، ارأیتم ما انفق منذ خلق السموات والارض
 فانه لم ینقص ما فی یدیه، وکان عرشه علی الماء و یدیه المیزان ینخفض و یرفع». و عن
 ابی موسی الاشعری قال: قال رسول الله (ص): «ان الله تعالی باسط یدیه لمسیء اللیل
 لیتوب بالنهار، ولمسیء النهار لیتوب باللیل، حتی تطلع الشمس من مغربها». وقال (ص):
 « ینزل الله عز وجل فیقول: من یدعونی فأجیبه؟ ثم یبسط یدیه فینقول: من یقرض غیر
 عدوم و لا ظلوم».

۱۰- النوبة الاولى

قوله تعالی: « ولوأن اهل الكتاب امنوا » و اگر خوانندگان تورات
 بگرویدندى (۱) « واتقوا » و از خشم و عذاب خدا پرهیزیدندى (۲) « لكفرنا عنهم »

ما بسترديمى از ایشان و بپوشديمى (۱) «سَيِّئَاتِهِمْ» بدها و گناهان ایشان «وَلَدْخَلْنَاهُمْ» و ما در آورديمى (۲) ایشانرا «جَنَّاتِ النَّعِيمِ»^(۶۵) در بهشتهای ناز .
 «وَلَوْ أَنَّهُمْ أَقَامُوا التَّوْرِيَةَ» و اگر ایشان تورات پیاى دارندى [و بحق کردار آن پیاى ایستادندى (۳)] ، «وَالْإِنْجِيلَ» و اهل انجیل انجیل را [پیاى دارندى و بکردار آن پیاى ایستادندى (۴)] ، «وَمَا أَنْزَلَ إِلَهُهُمْ مِنْ رَّبِّهِمْ» و آنچه بدیشان فرو فرستادند از خدای ایشان [در کار محمد و نصديق وى] «لَأَكْلُوا مِنْ فَوْقِهِمْ» از زیر خود بخوردندى ، «وَمَنْ تَحْتَ أَرْجُلِهِمْ» و از زیر پىای خویش بخوردندى . «مِنْهُمْ أُمَّةٌ مُقْتَصِدَةٌ» از ایشان گروهى است میانه و بچم نه بد ، «و کثیر منهم» و فراوانى از ایشان ، «سَاءَ مَا يَعْمَلُونَ»^(۶۶) ، بد آنچه ایشان میکنند .
 «يَا أَيُّهَا الرُّسُولُ» ای پیغامبر فرستاده^۱ «بَلِّغْ مَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ» مرسنان آنچه فرو فرستاده آمد بتو از خداوند تو ، «وَأَنْ لَمْ تَفْعَلْ» و اگر نرسانى [و حیزى ناز گذاری] «فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ» همچنانست که هیچ حز (۵) از پیغامهای وى نرسانده باشی ، «وَاللَّهُ يَعْلَمُكَ مِنَ النَّاسِ» و الله نگه دارد ترا از مردمان ، «إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ»^(۶۷) که الله راهنمای ایشان نیست که در علم وى کفر را اند .

«قُلْ» گوی [یا محمد] «يَا أَهْلَ الْكِتَابِ» ای کباب داران من (۶) و خوانندگان آن ، «لَسْتُمْ عَلَى شَيْءٍ» هیچ حز نیستید ، «حَتَّى تَقِيمُوا التَّوْرِيَةَ» تا آنکه که مای دارید [شما که اهل تورات اید] تورات را ، «وَالْإِنْجِيلَ» و [شما که اهل انجیل اید] انجیل را ، «وَمَا أَنْزَلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ» و شما که اهل

۱- سحۀ الف: ما سرديد ارايسان و سوسيديد. ۲- سحۀ الف: و ما در آورديد.

۳ و ۴- سحۀ الف: داريديد . ايساديديد. ۵- سحۀ ح: هيجير. ۶- سحۀ

ح: ای اهل کباب من

فرآن اید قرآن را « و لیزیدن کثیراً منهم » و فراوانی را از ایشان بخواهد افزود ،
 « ما انزل الیک من ربک » آنچه فرو فرستاده آمد بتو از خداوند تو ، « طغیاناً و
 کفراً » کران کاری و کفر ، « فلاتأس علی القوم الکافرین ^(۶۸) » نگر تا اندوهگن
 نباشی بر گروه ناکرودگان

« ان الذین امنوا » اینان که بگرویدند [از عرب] « والذین هادوا »
 ؛ ایشان که جهود شدند [تورات در دست] ، « والصابئون » و اینان که میان دو
 دین اند [و زبورشان در دست] ، « والنصارى » و ترسیان [که انجیلشان در دست] ،
 « من امن بالله » هر که از ایمان بخدای بگروید ، « والیوم الاخر » و بروز
 ستاحضر ، « وعمل صالحاً » و کار نیک کرد ، « فلاخوف علیهم » برایشان بیم نیست ،
 [فردا] ، « ولا هم یحزنون ^(۶۹) » و نه اندوهگن باشند هرگز

« لقد اخذنا میثاق بنی اسرائیل » بیمان سندیم از بنی اسرائیل ،
 « وارسلنا الیهم رسلاً » و بایشان فرستادیم رسولانی ، « کما جاءهم رسول »
 هر که که بایشان آمد فرستاده ، « بما لاتهوی انفسهم » چیزی که ایشان در آن
 ناکام بودی و ما نایست ، « فریقاً کذبوا » گروهی را افرسنادگان دروغ زن گرفتند ،
 « و فریقاً یقتلون ^(۷۰) » و گروهی را میکشند .

« وحسبوا » و چنان نداشتند « الا تكون فتنة » که ایشانرا آزمایش
 بخواهد بود ، « فعموا و صموا » تا کور شدند و کر شدند ، « ثم تاب الله علیهم »
 آنکه الله ایشانرا با خود خواند ، و آگاهی داد و قومی را توبت داد « ثم عموا و صموا »
 کثیر منهم « باز کور شدند و کر فراوانی از ایشان » و الله بصیر بما یعملون ^(۷۱) ،
 و الله بنا است بآحه می کنند .

النوبة الثانية

« ولو أنَّ أهل الكتاب آمنوا » - یعنی بمحمد (ص) ، « واتقوا » اليهودیه والنصرانیة ، مبالغه : اگر جهودان و ترسیان ایمان آوردندی ، و رسالت ویرا تصدیق کردند ، و از جهودی و ترسائی پرهیزدندی ، ما آن جهودی و ترسائی بستریدمی ، و باسلام پیوستیدمی ، چنانکه گوئی خود هرگز جهود و ترسا نبوده‌اند . و معنی تکفیر همین است یعنی سیئات بحسنات پوشند و چنان انکارند که خود سیئات نکردند . از اینجا گفت مصطفی (ص) : « التائب من الذنب کمن لا ذنب له » . آنکه گفت : « ولادخلناهم جنّات النعیم » بآن تکفیر قناعت نکنیم که ویرا بجنّات النعیم در آریم . جنّات النعیم یک بهشت است از بهشتهای هفتگانه ، که رب العزة برای مؤمنان آفریده .

روایت کنند از ابن عباس که گفت : « خلق الله الجنان يوم خلقها فضلى بعضها على بعض ، و هي سبع جنان : دارالجلال و دارالسلام و جنّة عدن ، و هي قصبة الجنّة و هي مشرفة على الجنان كلها ، و جنّة المأوى و جنّة الخلد و جنّة الفردوس و جنّات النعیم . أمّا دارالجلال خلقها الله من النور كلها مدائنها و قصورها و بيوتها و اوابها و جميع اصناف مافيا من الثّمار المتدلّبة و الانهار المطّردة و الاشجار النّاضرة و الرّياحين العبقه و الانوار الزّاهرة و الازواج المطّهرة . و خلق دارالسلام من الياقوت الاحمر كلها ازواجها و خدمها و آنيّتها و اشربتها و قصورها و خيامها و جميع مافيا . و خلق جنّة عدن من زبرجد كلها على هذه الصفة . و خلق جنّة المأوى من الذهب الاحمر بجميع مافيا على هذه الصفة . و خلق جنّة الخلد من الفضة البضاء بجميع مافيا . و خلق جنّة الفردوس من اللؤلؤ بجميع مافيا . و خلق جنّات النعیم من الزمرّد بجميع مافيا . والجنان كلّها مائة درجة ، ما بين الدرجتين مسيرة خمس مائة عام .

رب العزة جلّ جلاله این بهشتها را از بهر مؤمنان آفریده و ساخته و پرداخته، و در بعضی اخبار آورده‌اند که بدوازده ماه بیافرید، و اگر خواستی بیک طرفه العین بیافریدی، و بروایتی روز پنجشنبه آفرید، و بروایتی روز آدینه. و درست آنست که این بهشتها بالای هفت آسمان‌اند، آنجا که عرش مجید است در هوای آخرت، و رسول خدا شب معراج در آن شده و بعضی غرفه‌ها و قصرها دیده و نشان داده.

«ولو انهم اقاموا التّوریه و الانجیل» - این آیت جواب آن تنگی روزی است بر ایشان، و جواب آن حال که ایشان را در آن قحط بودی. مگوید: اگر اهل تورات تورات را، و اهل انجیل انجیل را، و اهل قرآن قرآن را پیای دارند و بحق کردار آن برسیدندی، «لأکلوا من فوقهم» یعنی من برکات السّماء و هو المطر، «و من تحت ارجلهم» و طئوه من امر الدنیا ای ما عجلّ لهم. رب العالمین جلّ جلاله در این آیت ایمان و تقوی و طاعت الله بر وفق کتاب و سنّت سبب فراخی روزی و توانگری کرد، و نظیره قوله: «ولو أنّ اهل القرى آمنوا و اتّقوا لفتحنا علیهم برکات من السّماء و الارض»، و قوله: «استغفروا ربّکم انه کان غفّاراً. یرسل السّماء علیکم مدراراً» الاية. نّم استثنی طائفة، فقال: «منهم» یعنی من اهل الکتاب، «امّة مقتصدة» ای جماعة مؤمنة عادله فی القول والعمل. والاقتصار هو الاعتدال فی القول والعمل من غیر غلوّ ولا تقصیر، و اصله القصد.

«و کثیر منهم ساء ما يعملون» - ای بئس ما يعملون ممّن لم یسلم. گفته‌اند که: این امّت مقتصده چهل و هشت کس بوده‌اند: نجاشی و اصحاب وی، بحیراء راهب و اصحاب وی، سلمان فارسی و اصحاب وی، عبدالله سلام و اصحاب وی و رهطی از شام. ایشان‌اند که رب العالمین بر ایشان نواخت خود نهاده و ستوده، و بعدل و راستی صفت کرده. و آن قوم دیگر که مسلمان نبودند، و پید کرداری

ایشانرا یاد کرد و گفت: «ساءما یعملون» کعب اشرف بود و کعب اسید و مالک بن الضیف و ابویاسر و حی بن اخطب و اهل روم.

«یا ایها الرسول بلغ ما انزل الیک من ربک» - مفسران گفتند که رسول خدا از غائله مشرکان و جهودان ایمن نبود، واز کرد بد و مکر ایشان می اندیشید و باین سبب عیب دین ایشان و سببتان و طعن کردن در ایشان مجاهره نمی کرد (۱)، و نیز آیت آمده بود: «ولا تسبوا الذین یدعون من دون الله فیسبوا الله عدواً بغير علم»، و این پیش فتح مکه و وسط اسلام بود، پس چون فتح مکه برآمد، و اسلام قوی گشت، و مسلمانان انبوه گشتند، رب العالمین جلّ جلاله بفرمود تا اظهار تبلیغ رسالت کند، و معایب بتان هیچ باز نگیرد، و از کافران فترسد، گفت: «یا ایها الرسول بلغ ما انزل الیک من ربک» ای اظهار تبلیغه، لقوله تعالی: «فاصدع بما تؤمر»

س رسول (ص) گفت: «یا رب کیف اصنع و أنا واحد، اخاف ان یجتمعوا علیّ»! فانزل الله تعالی: «وان لم تفعل فما بلغت رسالته والله یعصمک من الناس» در این سخن نوعی تهدید است، میگوید: مراقبت ایشان بکن، و از آنجه نتوفرو فرستادیم هیچ چیز (۲) باز مگیر نارسانیده، که اگر بعضی نرسانی همچنانست که هیچ نرساندی،

۱- سیخ طبرسی در تفسیر مجمع البیان (چاپ صدا ج ۲ ص ۲۲۳) ذیل همین آیه گوید: بنا بر روایات مسهوری که از ابی جعفر و ابی عبدالله علیهما السلام نقل شده است خداوند بحضرت محمد (ص) امر کرد که حضرت علی (ع) را ولایت نصب کند و بمردم اعلام نماید، ولی رسول خدا میرسید که مردم او را بحساب داری از سر عموی خود متهم کنند و بطعنه برخیزند، پس خداوند آیه «یا ایها الرسول بلغ» را بوی وحی کرد و او را با اعلام ولایت تسبیح نمود، و حضرت زور عدیر حم دست علی (ع) را گرفت و گفت: «من کت مولاه فهذا علی مولاه اللهم وال من والاه و عاد من عاداه». میبیدی مؤلف تفسیر حاضر نیز این قول را بمفصیل جزء اقوالی که نقل کرده در سطور بعدی آورده است. ۲- نسخه ج: هیچیز.

كقوله تعالى : « نؤمن ببعض و نكفر ببعض » . اخبر ان^۱ كفرهم ببعض محبط للايمان
بالبعض . در اين آيت ابطال مذهب گروهی است كه گفتند : رسول خدا در بعضی وحی
كتمان كرد از جهت تقیت ، و عایشه گفت : من حدثك ان محمداً (ص) كتم شيئاً
من الوحي فقد كذب ، والله عزوجل يقول : « يا ايها الرسول بلغ ما انزل اليك من ربك
وان لم تفعل فما بلغت رسالته » ازال عزوجل التوهم ان البني (ص) كتم شيئاً من الوحي للتقية .
قومی گفتند : اين آيت در معنى جهاد و قتال مشركان آمد كه رسول خدا در
بعضی اوقات حث^۲ بر جهاد کمتر ميكرد ، بسبب آنكه گروهی منافقان در آن كراهيت
مينمودند ، و كسلانی ميكردند ، رب العزة در قصه ايشان گفت : « فاذا انزلت سورة
محكمة و ذكر فيها القتال » الاية . پس چون رسول الله در حث^۳ جهاد سستی نمود خدای
تعالی آيت فرستاد كه : « بلغ ما انزل اليك من ربك » يعنى فى امر الجهاد ، « وان لم تفعل
فما بلغت رسالته » . قومی گفتند اين در قصه تخيير زنان مصطفى فرو آمد كه چون آيت
تخير آمد رسول خدا بر زنان عرضه نميكرد از بيم آنكه ايشان دنبا اختيار كنند و
ندانند . پس رب العالمين آيت فرستاد كه : « بلغ ما انزل اليك من ربك » فى تخييرهن ،
و قيل : نزلت فى امر زينب بنت جحش و نكاحها ، و قيل : نزلت فى قصة اليهود ، اى :
بلغ ما انزل اليك من ربك من الرجم و القصاص ، و قيل : نزلت فى على بن ابى طالب
اى : بلغ ما انزل اليك من ربك فى فضل على بن ابى طالب .

چون اين آيت فرو آمد براء عازب ميگويد كه از حجة الوداع باز گشته
بوديم . رسول خدا و ياران در موضعی فرو آمدند كه آنرا غدير خم ميگفتند . آنجا بنير
درخت فرو آمدند ، و رسول بفرمود تا ندا كردند كه : الصلوة جامعة ، و رسول خدا دست
على (ع) گرفت ، و گفت : « السب اولى بالمؤمنين من انفسهم » فقالوا : بلى يا رسول الله .

قال : « الست اولی بکل مؤمن من نفسه ؟ » قالوا : بلی . قال : « هذا مولی من انا مولاه . اللهم وال من والاه ، وعاد من عاداه » . قال : فلقیه عمر فقال هنیئاً لك یا ابن ابی طالب اصبحت و امسیت مولی کل مؤمن و مؤمنة . نافع و ابن عامر و عاصم بروایت ابوبکر « رسالاته » بلفظ جمع خوانند . باقی قرأ « رسالتہ » خوانند بلفظ واحد .

« و الله يعصمك من الناس » - انس مالك گفت : رسول خدا را روزگاری پاسبانی (۱) میکردند ، گفتا و از عائشه شنیدم که : شبی با رسول بودم ، و رسول را خواب نمی گرفت ، گفتم یا رسول الله ماشأنك ؟ چه رسید ترا که نمی خسبی ؟ گفت : « الا رجل صالح يحرسني الليلة » ؟ مردی صالح نباشد که امشب مرا پاسبانی کند ؟ گفتا در آن سخن بودیم که آواز سلاح شنیدیم . رسول گفت : « من هذا » ؟ کیستند اینان که سلاح دارند ؟ جواب دادند که ما ایم سعد بن ابی وقاص و حذیفه ، آمده ایم تا ترا پاسبانی (۱) کنیم . پس رسول خدا بخفت چنانکه غطط وی می شنیدیم ، گفتا : و در آن حال این آیت فرو آمد : « والله يعصمك من الناس » . رسول خدا در آن خیمه بود از ادیم ساخته ، سر بدر فرا کرد ، و گفت : « انصرفوا ايها الناس ! فقد عصمني الله ، فلا ابالي من نصرني و من خذلني » .

و روایت کنند از ابوهریره که گفت : رسول خدا بیعضی غذاها بمنزلی فرو آمد در سایه درختی ، و شمشیر که داشت از شاخ آن درخت بیاویخت . اعرابی جلف فرا رسید . رسول را خالی دید ، و شمشیر از درخت آویخته . شمشیر برداشت و قصد رسول خدا کرد ، و رسول خفته . چون فراتر دیک وی شد رسول از خواب در آمد . اعرابی گفت : من يمنعك مني ؟ آن کبست که این ساعت ترا حمایت کند و مرا از تو بازدارد ؟ رسول گفت : خدا مرا از تونکه دارد . دست اعرابی ناگاه بلرزه افتاد ، و شمشیر از دست

وی بیفتاد ، و سر خویش بر آن درخت همی زد تا دماغ وی همه بیرون افتاد ، و هلاک گشت . رب العالمین بروفق آن آیت فرستاد که : « واللّٰهُ یعصمک من الناس » .

اگر کسی گوید که کافران رسول خدا را می رنجانیدند پیوسته ، که دندان رباعیه وی می شکستند ، و پیشانی وی مجروح میکردند ، و این منافی عصمت است .

جواب آنست که این همه پیش از آن بوده که این آیت آمد . رب العزة خواست که بدایت کار مصطفی با رنج و بلا و اذی دشمن بود ، چنانکه دیگر پیغامبران را بوده ، و مصطفی در آن صبر کند ، چنانکه ایشان کرده اند ، پس از آنکه این آیت آمد : « واللّٰهُ یعصمک من الناس » الله او را معصوم داشت از دشمنان ، و کرامت و شرف وی پیدا کرد ، و کس را از ایشان بر وی دست نبود ، و هیچ اذی از ایشان بوی نرسید . « انّ اللّٰه لا یهدی القوم الکافرین » - ای لایهدیم الرشد و هم کافرون ، و قیل لایجعلهم مهتدین و قد کتب علیهم انهم کافرون .

« قل یا اهل الکتاب لستم علی شیء حتی تقیموا التوریه و الانجیل » - گفته اند که : در قرآن هیچ آیت نیست صعب تر از اینکه میگوید : شما بر هیچ چیز نیستید از کاردین ، و هیچ بدست ندارید ، تا آنکه که عمل کنید در آنچه در تورات است شما که اهل تورات اید ، و عمل کنید در آنچه در انجیل است شما که اهل انجیل اید ، و عمل کنید در آنچه در قرآنست شما که اهل قرآن اید . « و لیزیدن کثیراً منهم » یعنی کفارهم ، « ما انزل الیک من ربک طغیاناً و کفراً » ، یقول : اذا لم یؤمنوا زادهم کفرهم بما انزل الیک من ربک طغیاناً الی طغیانهم ، و کفراً الی کفرهم . « فلا تأس علی القوم الکافرین » این نه نهی است از حزن ، که این در قدرت آدمی خود نیاید ، لیکن تسلیت مصطفی و نهی از تعرض حزن .

« انّ الذین آمنوا و الذین هادوا و الصابئون و النصاری » - سبق تفسیره .

« من آمن بالله و اليوم الآخر و عمل صالحاً » آمن اليهود من يهوديته ، والنصراني من نصرانيته والصابي من صابئيته ، و المنافق من نفاقه ، فأمنوا بالبعث من بعد الموت ، « فلا خوف عليهم » حين يخاف اهل النار ، « ولا هم يحزنون » حين يحزن اهل النار . اگر کسی گوید : چه فرق است میان فعل و عمل ؟ جواب آنست که فعل احداث چیزی است و در وجود آوردن پس از آنکه نبود ، و عمل آنست که در آن چیز حادثی فرا دید آرد که بآن متغیر گردد . اگر کسی گوید : « فلا خوف عليهم ولا هم يحزنون » چون متصور بود و احوال رستاخیز ناجار بایشان گذر کند ؟ جواب آنست که هر چند هول قیامت بایشان گذرد اما عارض بود نه پاینده ، که عاقبت آن نجات و نعم ابد بود ، و ازینجاست که گفت : « لا يحزنهم الفزع الاكبر » فزع اكبر عذاب قطیعت است ؟ حزن دائم ، و ایشانرا آن نبود .

« لقد اخذنا ميثاق بنی اسرائیل » - کلّ نبی بعثه الله الى قوم فأمنوا فذلك اخذ ميثاقهم ، « و ارسلنا اليهم رسلاً » یعنی الى اليهود ، « كلما جاءهم رسول بما لا تهوى » اهواءهم التي هم عليها « فريقاً كذبوا » مثل عيسى و محمد عليهما السلام ، « و فريقاً يقتلون » مثل زكريا و يحيى . تكذيب ، جهودان و ترسايان هر دو کردند ، و قتل جز فعل جهودان نبود . ابن کيسان گفت : پیغامبران مرسل دو گروه بودند : گروهی اصحاب کتب و شرایع ، چون نوح و ابراهيم و داود و سليمان و عيسى و محمد ، هر گز هیچ بیگانه را بر قتل و اسر ایشان دست نبود ، و گروه دیگر نه اصحاب کتب و شرایع بودند ، بلکه امر معروف و نهی منکر کردند . دشمنانرا بر قتل ایشان دست بود همچون يحيى و زكريا و امثال ایشان ، که در عهد ایشان بيك روز هفتاد پیغامبر کشته شدند بدست جهودان ، و در خبر است که « ثم يقوم سوق بقلهم من آخر النهار » . « و حسبوا الا تكون فتنة » - قرأ اهل البصرة و حمزة و الكسائي : « الا

تكون « بضم النون، على معنى انه لا تكون فتنة . الفتنة الابتلاء والاختبار، يقول : ظنوا ان لا يبتلوا ولا يعذبهم الله . جهودان پس مرگ موسی (ع) در زمانی متطاوّل که پیغامبری دیگر نیامده بود چنان دانستند و پنداشتند که ایشانرا فرو گذاشتند، و به پیغامبری دیگر ایشانرا بنخواهند آزمود تا استوار گیرند یا نه . پس الله تعالی عیسی را بایشان فرستاد . قومی بعیسی باز کافر شدند، و کورو کر گشتند، یعنی بآنچه شنیدند عمل نکردند تا همچنان بود که نشنیدند و ندیدند چون کوران و کران . پس چون عیسی را باسمان بردند، « تاب الله علیهم » ای ارسل الیهم محمداً (ص) یعلمهم ان الله قد تاب علیهم ان آمنوا و صدّقوا . مصطفی را پس از آن بایشان فرستادند، و ایشانرا خبر داد که اگر ایمان آرید و تصدیق کنید الله شما را توبت داد و باز پذیرفت . ایشان هم تصدیق نکردند، و فراوانی از ایشان کافر شدند، و باز کور و کر شدند، « عموا و صمّوا » از کفرو ابعیسی، « نمّ عموا و صمّوا » از کفروا بمحمّد (ص)، « والله بصیر بما يعملون » فی تعامیهم و تصاممهم .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « ولو أنّ اهل الكتاب آمنوا و اتقوا » الایة - این آیت از روی اشارت بیان فضیلت امت محمد است و شرف ایشان بر اهل کتاب، از بهر آنکه رب العالمین مغفرت ایشان بر تقوی بست، و تقوی در مغفرت و رحمت شرط کرد . مقتضی دلیل خطاب آنست که هر کرا تقوی نیست ویرا مغفرت نیست . باز در حق امت گفت: « هو اهل التقوی و اهل المغفرة » یعنی اهل ان یتقی، فان ترکتم التقوی فهو اهل لان یغفر . میگوید : اوست جل جلاله سزای آنکه از وی ترسند، و در بندگی او تقوی پیش گیرند . پس اگر تقوی نبود او سزای آنست که پیامرزد بفضل خویش و

رحمت خویش . اینست سزای خداوندی و مهربانی و بنده نوازی . آنچه کند بسزای خود کند نه باستحقاق بنده .

در بعضی کتب خداست : « عبدی ! انت العواد الی الذنوب ، و أنا العواد الی المغفرة ، لتعلم انا انا وانت انت ، « قل کلّ يعمل علی شاکلته » ، و نیز جای دیگر در حق این امت گفت : « فمنهم ظالم لنفسه و منهم مقتصد » ظالم را که تقوی نیست و سابق که در عین تقوی است هر دو در یک نظام آورد ، و بابتداء آیت رقم اصطفاثیت کشید که : « اصطفینا من عبادنا » ، و در آخر آیت « جنّات عدن » کرامت کرد ، گفت : « جنّات عدن یدخلونها » تا بدانی که خدای را در حق امت محمد چه عنایت است ، و ایشانرا بنزدیک وی چه کرامت !

« ولو أنّهم اقاموا التوریه والانجیل ، الایة - لوسلکوا سبیل الطاعة لوسّعنا علیهم اسباب المعیشه حتی لوضربوا یمنة ما لقوا غیر الیمن ، وان ذهبوا یسرة ما وجدوا الا الیسر . عجب آنست که عالمیان پیوسته دربند روزی فراخ اند ، و در آرزوی حظوظ دنیا ، و آنکه راه تحصیل آن نمی دانند ، و بتهیئت اسباب آن راه نمی برند ، و رب العالمین درین آیت ارشاد میکند ، و راه آن می نماید ، میگوید : اگر میخواهی که نواخت و نعمت ما روزی فراخ از بالا و نشیب و از راست و چپ روی بتو نهد تو روی بطاعت ما آر ، و تقوی پیشه کن . تو روی درکار و فرمان ما آر ، تا ماکار تو راست کنیم : « من کان لله کان الله له ، من انقطع الی الله کفاه الله کل مؤنة ، ورزقه من حیث لا یحتسب . » همانست که رب العزة گفت جل جلاله : « و من یتق الله یجعل له مخرجاً و یرزقه من حیث لا یحتسب و من یتوکل علی الله فهو حسبه » ، جای دیگر گفت : « و أن لو استقاموا علی الطریقه لاسقیناهم ماء غدقاً لنفتنهم فیه » .

« یا ایها الرسول بلغ ما انزل الیک من ربک » - از ندائهای مصطفی در قرآن

این شریف تر است، که بنام رسالت باز خواند، و درجه نام رسالت در شرف مه از نام نبوت است. رسالت قومی راست علی الخصوص در میان انبیا. هیچ رسول نیست که نه نبی است اما بسی نبی باشد که وی رسول نبود، چنانکه انبیا را بر اولیا شرف است رسولان را بر انبیا شرف است. نبوت آنست که وحی حق جل جلاله بوی پیوست. رسالت آنست که آن وحی پاک بخلق گزارد. پس آن وحی دو قسم گشت: یکی بیان احکام شریعت و حلال و حرام، دیگر ذکر اسرار محبت و حدیث دل و دل آرام. جبرئیل هر گاه که بیان شریعت را آمدی بصورت بشر آمدی، و حدیث دل در میان نبودی، گفت: «هو الذی انزل علیک الكتاب»، «اولم یکفهم انا انزلنا علیک الكتاب یتلی علیهم»؟!!

«یا ایها الرسول بلغ ما انزل الیک من ربک» - یا محمّد احکام شرایع دین بخلق رسان، و هیچ وامگیر، که آن نصیب ایشان است، اما حقائق رسالت و اسرار محبت نه بر اندازه طاقت ایشان است، که آن مشرب خاص تو است، ما چنانکه بدل تو باید رسانید خود رسانیم، پس جبرئیل فروآمدی روحانی نه بر صورت بشر همی بدل پیوستی، و آن راز و ناز با دل وی بگفتی، فذلک قوله تعالی: «نزل به الروح الامین علی قلبک»، و برای این گفت: «اویت القرآن ومثله معه». چندانکه از عالم نبوت بزبان رسالت با شما بگفتیم، از عالم حقیقت بزبان وحی با ما بگفتند، و بودی که ازوراء عالم رسالت بی واسطه جبرئیل سروی ازغیب شربتی یافتی، مست آن شربت گشتی، گفتی: «لی مع الله وقت لا یسعی فیه ملک مقرب ولا نبی مرسل». ازخود قدمی فرا تر نهادی، گفتی: «لست کأحدکم، اظل عند ربی ویطعمنی ویسقینی». او سید صلوات الله و سلامه علیه همه دل بود، و آن دل همه سر بود، و آن سر همه وحی بود، و کس را بر آن اطلاع نبود، و چنانکه وی بود حق او را بکس ننمود.

ای ماه بر آمدی و تابان گشتی

کرد فلک خویش خرامان گشتی

چون دانستی برابر جان گشتی

ناگاه فرو شدی و پنهان گشتی .

« یا ایها الرسول بلغ ما انزل الیک من ربک » - انی اغفر للعصاة و لا ابالی ،

وارد المطیعین من شئت و لا ابالی . « واللّٰه یعصمک من الناس » - مردی بود از بنی هاشم

نام وی رکام ، و در عرب از وی جاهل تر و در قتل و قتال مردانه تر کس نبود . رسول

خدا را صعب دشمن داشتی ، و او را بد گفتی ، و مسکن وی در بعضی از آن وادیهای

مدینه بود . گوسفندان داشت و شبانی کردی . رسول خدا روزی از خانه عائشه بیرون

آمد . روی بصحرا نهاد ، و تنها میرفت ، تا بآن وادی رسید که رکام در آن مسکن

داشت . رکام چون مصطفی را دید با خود گفت : ظفر یافتم و همین ساعت خلق را ازو

باز رهام . فرا پیش آمد و گفت : یا محمد آن توئی که لات و عزی را دشنام دهی ،

و دعوت بدیگر خدای میکنی ؟ رسول گفت : آری من میگویم که لات و عزی باطل

است ، و معبود خلق خدای آسمانست . و این رکام مردی بود که در همه عرب هیچ

کس بمصارعت دست وی نداشتی ، و با وی بر نیامدی . گفت : یا محمد بیا تا دستی بر

آزمائیم در مصارعت . من لات و عزی بیاری گیرم و تو اله عزیز خود بیاری گیر ،

تا خود کرا دست بود . پس اگر تو مرا بیفکنی ده سر گوسفند از این خیار کله خویش

بتو دادم . این عهد بستند . رسول خدا بستر در الله زارید که : خداوندا ! مرا برین دشمن

نصرت ده . دست فراهم دادند ، و رسول خدا رکام را بیفکند ، و بر سینه وی نشست . رکام

گفت : یا محمد این نه تو کردی که اله عزیز تو کرد ، که او را خواندی و بیاری

گرفتی ، و لات و عزی مرا خوار کردند و یاری ندادند . رسول خدا از سینه وی

برخواست . دیگر باره گفت : ای محمد يك بار دیگر بر آزمائیم . اگر مرا بیفکنی ده گوسفند دیگر بتو دهم . رسول او را گرفت و بر زمین زد از اول بار صعب تر و قوی تر . رکام گفت : یا محمد در عرب هر کز کس نبود که مرا بر زمین زد . این نه کار تو است که از جائی دیگر است . سوم بار باز آمد و در خواست کرد ، و همچنان بر زمین افتاد . رکام بدانست که باوی بر نیاید ، تن بعجز فرا داد ، و گفت : یا محمد اکنون گوسفندان را اختیار کن که عهد همانست که کردم . رسول گفت : یا رکام مرا گوسفند بکار نیست ، اما اگر باسلام در آئی ، و خویشتن را از آتش برهائی ، ترا به آید ، اسلم تسلیم . رکام گفت : اگر آیتی بنمائی مسلمان شوم . رسول گفت : خدا بر تو گواه است که اگر من آیتی نمایم تو مسلمان شوی ؟ گفت : آری مسلمان شوم . درختی بود بنزد يك ایشان ، رسول خدا بآن درخت اشارت کرد درخت شکافته شد بدو نیم فرا پیش مصطفی آمد ، و تواضع کرد . رکام گفت : اگر بفرمائی تا این درخت بجای خویش باز شود ، چنانکه بود ایمان آرم . رسول بفرمود تا درخت بجای خویش باز شد . پس گفت : « یا رکام اسلم تسلیم » ای مسکین مسلمان شو تا برهی . رکام گفت : یا محمد نخواهم که زنان و کودکان مدینه عجز و ضعف من باز گویند ، و بر من عیب کنند ، و گویند : محمد او را بیفکند ، از وی بترسید ، و در دین وی شد . چندانکه خواهی ازین گوسفندان اختیار کن و باز کرد از من ، که ایمان نیارم . رسول خدا از وی هیچ چیز نپذیرفت و باز گشت . ابوبکر و عمر مگر آن ساعت در خانه عائشه رفته بودند ، و رسول را طلب کردند . عائشه گفت : رسول بآن صحرا بیرون شد ، روی بوادی رکام نهاد ، ایشان جلالت و عداوت وی با مصطفی (ص) شناختند . از پی رسول بیرون آمدند . چون رسول باز گشت ، ایشانرا دید که میشتافتند . گفتند : یا رسول الله چرا تنها باین وادی آمدی ، پس از آنکه دانستی که جای رکام کافر است ، و پیوسته در قصد تو است . رسول خدا

ببخندید، گفت: «یا ابابکر ایس یقول الله عزوجل: والله یعصمک من الناس؟» تا در عصمت و حفظ الله باشم کس را بر من دست نبود. آنکه رسول قصه‌ای که رفته بود باز گفت، و ایشان تعجب‌همی کردند، و میگفتند: اصرعت رکماً یا رسول الله؟ والذی بعثک بالحق ما نعلم انّه وضع جنبه انسان قطّ. فقال النبی (ص): «انی دعوت ربی عزوجل فأعانتی علیه، وان ربی اعانتی ببضع عشر ملکاً و بقوة عشرة».

۱۱- النوبة الاولى

قوله تعالى: «لقد کفرا للذین قالوا» کافر شدند ایشان که گفتند: «انّ الله هو المسيح ابن مریم» که خدای عیسی مریم است، «و قال المسيح» و گفت عیسی: «یا بنی اسرائیل» ای فرزندان یعقوب، «اعبدوا الله» خدای را پرستید، «ربی و ربکم» خداوند من و خداوند شما، «انّه من یشرك بالله» هر که انباز گیرد با خدای، «فقد حرّم الله علیه الجنة» الله حرام کرد بر وی بهشت، «وماؤیه النار» و جای وی آتش، «و ما المظالمین من انصار» (۷۲)، و ستمکاران را هیچ یاران نیست.

«لقد کفرا للذین قالوا» کافر شدند ایشان که گفتند: «انّ الله ثالث ثلاثة» که الله سدیگر سه است، «و ما من اله» و نیست خدای، «الا اله واحد» مگر يك خدای یکنا، «و ان لم ينتهوا» و اگر باز نه ایستند، «عما یقولون» از اینکه میگویند، «ایمّن الذین کفروا منهم» بایشان رسد که بر کفر خویش پیائیدند از ایشان، «عذاب الیم» (۷۳)، عذابی دردناک.

«افلا یتوبون» باز نگردند، «الی الله» با خدای، «و یتغفرونه» و از وی آمرزش نجویند؟ «و الله غفور رحیم» (۷۴)، و الله آمرز کاراست و بخشاینده.

« ما المسيح ابن مريم » نیست پسر مريم ، « الا رسول » مگر فرستاده ،
 « قد خلت من قبله الرسل » که گذشت پیش از وی فرستادگان فراوان ، « و أمه
 صديقة » و مادر وی زنی بود پارسا ، « كانا يأكلان الطعام » دوطعام خواره بودند ،
 « انظر » در نگر ، « كيف نبين لهم الايات » چون دشمنان خود را سخنان روشن پیدا
 میکنیم « ثم انظر اني يوفقون ^(۷۵) » پس در نگر چون ایشان را [از دریافتن و
 پذیرفتن حق] می بر گردانند !

« قل » گوی [یا محمد] « اتعبدون من دون الله » می پرستند فرود از
 خدای ، « ما لا يملك لكم ضرراً و لا نفعاً » چیزی که بدست وی نه گزند است و نه
 سود ، « والله هو السميع العليم ^(۷۶) » و خدای اوست که شنواست و دانا .

« قل يا اهل الكتاب » ترسایان را گوی که ای خوانندگان انجیل !
 « لا تغلوا فی دینکم » مبالغه مکنید (۱) در دین خویش ، « غیر الحق » در مخالفت حق ،
 « ولا تتبعوا اهواء قوم » و برپی هوا و خوش آمدقومی مروید ، « قد ضلوا من قبل »
 که بیراه شدند پیش از این (۲) ، « و أضلوا کثیراً » و بیراه کردند فراوانی مردمان را ،
 « و ضلوا عن سواء السبیل ^(۷۷) » و بیراه شدند از شاهراه راست

« لعن الذین کفروا » لعنت کردند برایشان که کافر شدند ، « من بنی اسرائیل »
 از فرزندان یعقوب ، « علی لسان داود » بر زبان داود [در زبور] ، « و عیسی ابن مريم »
 و بر زبان عیسی [در انجیل] ، « ذلك بما عصوا » آن بآن بود که سر کشیدند و
 نافرمانی کردند ، « و كانوا یعتدون ^(۷۸) » و در مراد خویش اندازه ها درمی مگذاشتند .
 « كانوا لا یتناهون » یکدیگر را باز نمی زدند « عن منکر فعلوه » از
 ناپسندی که میکردند « لبئس ما كانوا یفعلون ^(۷۹) » بد چیزی و بدکاری که میکردند !

« تری کثیراً منهم » از ایشان فراوانی بینی « يتولّون الذین کفروا » که باکفران همساز و همدل (۱) میباشند ، « لبئس ما قدمت لهم أنفسهم » بد چیزی که ایشان تنهای ایشانرا پیش فرا فرستادند ، « أن سخط الله علیهم » که از کرد ایشان آن آمد که خشم گرفت الله برایشان ، « و فی العذاب هم خالدون »^(۸۰) و در عذاب او اند جاودان.

« ولو كانوا یؤمنون بالله والنبی » و اگر گرویده بودند بخدای و رسول ، « وما انزل الیه » و بآنچه فرو فرستاده آمد بوی ، « ما اتخذوهم اولیاء » ایشانرا به دوستان نداشتندی و همدل (۲) بنگرفتندی ، « ولكن کثیراً منهم فاسقون »^(۸۱) لکن فراوانی از ایشان فاسق بودند و از طاعت بیرون .

« لتجدن » تو یابی ، « اشدّ الناس عداوة » صعب ترین مردمان بعداوت ، « للذین امنوا » ایشانرا که مؤمنان اند ، « الیهود » این جهودان ، « والذین اشرکوا » و پس آن کوران ، « ولتجدن اقربهم مودة » و یابی نزدیکتر ایشان بدوستی ، « للذین امنوا » ایشانرا که مؤمنان اند ، « الذین قالوا » ایشان که گفتند : « انا نصاری » که ما ترسایانیم ، « ذلك » آن [نزدیک دلی ترسایان بمؤمنان] ، « بأنّ منهم » بآنست که از ایشان « فیسین و رهباناً » فسیسان و رهبان است ، « و أنّهم لا یتکبرون »^(۸۲) و بآنکه ترسایان بر خلق گردن نکشند.

النوبة الثانية

قوله تعالى : « لقد کفر الذین قالوا ان الله هو المسيح ابن مریم » - کلبی گفت : این آیت در شأن ترسایان نجران آمد : سید و عاقب و اصحاب ایشان از فرقه یعقوب

۱- نسخه الف : هام ساز و هام دل . ۲- نسخه الف : هام دل .

که گفتند: المسيح ابن مریم هو الله، و اصل سخن ایشان همانست که مثلثه گفتند، و در آیت دیگر آنرا شرح دهیم. مسیح از بهر آن نام کردند که: دست بهیچ آفت و عاهت رسیده نبودی که نه در حال آن آفت زائل گشتی، و بصحت بدل شدی. ابراهیم نخعی گفت: مسیح صدیق باشد، و قیل: لانه کان امسح الرجل لا خمس له، و شرح این در سورة آل عمران رفت.

« انه من يشرك بالله فقد حرم الله عليه الجنة » - این سخن جائز است که از کلام عرب بود، و جائز است که ابتدائی باشد از کلام حق. میگوید: هر که شرك آرد در عبادت خدای خویش، و آنکه توبه نکند، و بر شرك میرد، الله بهشت بروی حرام کرد، و از بهشت بازداشت. این شرك اکبر است که ضد توحید و ایمانست، و معنی این شرك الحاق شريك است بمعبود بی همتا، ویرا بچیزی از خلق خویش مانده کردن، یا بنده را یش از فعل استطاعت دانستن، چنانکه اعتقاد قدریان است، و این محض شرك اکبر است، و عین مذهب کوران. هر که ازین شرك برست از آتش دوزخ ایمن گشت.

مصطفی (ص) معاذ را گفت: « یا معاذ! هل تدري ما حق الله على عباده و ما حق العباد على الله؟ » هبج دانی که حق خدا بر بندگان چیست و حق بندگان بر خدا چیست؟ معاذ گفت: خدا دانایتر باین و بس. رسول بوی گفت: یا معاذ حق الله على العباد ان يعبدوه، و لا يشركوا به شيئاً، و حق العباد على الله ان لا يعذب من لا يشرك به شيئاً. و عن عبادة عن النبي (ص)، قال: « من شهد ان لا اله الا الله، وحده، لا شريك له، و أن محمداً عبده و رسوله، و ان عيسى عبدالله و رسوله و ابن امته، و كلمة القاها الى مریم و روح منه، و الجنة و النار حق، ادخله الله الجنة على ما كان من العمل ».

« لقد كفر الذين قالوا ان الله ثالث ثلاثة » - جمهور ترسایان از ملکائییه و

نسطوریه و یعقوبیه به تثلیث هم میگویند، و تثلیث آنست که گویند: الالهیه مشترکه بین الله و مریم و عیسی، و کل واحد من هؤلاء اله، و الله احد ثلاثة آلهة. یبین هذا قوله تعالى للمسیح: «أنت قلت للناس اتخذوني وأمي الهین من دون الله»؟! و لابد أن يكون فی هذه الایة اضممار و اختصار، لان المعنى: انهم قالوا ان الله ثالث ثلاثة آلهة، فحذف ذكر الالهة، لان المعنى مفهوم، ولا يكفر من يقول ان الله ثالث ثلاثة اذا لم يرد الالهة لانه ما من اثنين الا والله ثالثهما بالعلم، كقوله: «ما يكون من نجوى ثلاثة الا هو رابعهم»، وقال النبى (ص) لابی بكر: «ما ظنك باثنين الله ثالثهما»؟! والذى یبین انهم ارادوا بالثلاثة الالهة قوله فی الرد عليهم: «وما من اله الا اله واحد».

هیچ کس الله را بجفت نگفت مگر ترسایان، و فرزند سه طائفه گفتند: قومی از جهودان که «عزیر ابن الله» گفتند، و قومی از کفره عرب که فریشتگان را دختران گفتند، و ترسایان عیسی گفتند، و نیز مادر او را بجفت گفتند، و فرق انباز کویان فراوان اند، و فی الخبر: «ما احد اصبر علی اذى یسمعه من الله، یدعون له الولد، ثم یعافیه و یرزقهم».

«و ما من اله الا اله واحد» - و این «من» تحقیق توکید است یعنی ما اله الا اله واحد، «وان لم ینتهوا» یعنی ان لم یتوبوا عن مقاتلتهم، «لیمسنّ الذین کفروا» ای ثبتوا علی کفرهم. مسّ ولمس هر دو بمعنی متقاربند، و فرق آنست که لمس ملاصقه است که باوی احساس بود ناچار، و مس جائز است که باوی احساس بود و جائز است که نبود. اما درین موضع ناچار احساس است که عذاب چون بحیوان رسد لابد حس آن بیابد، و در وی اثر کند. ثم دعاهم الی التوبة، فقال: «افلا یتوبون الی الله» من النصرانية؟ و «یستغفرونه» من اليهودية؟ هذا امر بلفظ الاستفهام، كقوله: «فهل انتم منتهون» ای انتهوا. «والله غفور» للذنوب، «رحیم» بهم حین قبل منهم التوبة. استغفار درین آیت

بمعنی توحید است ، کقوله : « استغفروا ربکم » ، لان من وحده فقد باء بمغفرته ، هر که الله را یکتا دانست خویشتن را بآمرزش آورد .

« ما المسيح ابن مريم الا رسول قد خلت من قبله الرسل » - رسالت و نبوت عیسی نه چیزی بدیع است و نه پیشینه کاری ، بلکه پیش از وی رسولان بودند و گذشتند ، و در منزلت و معجزت عیسی و رسولان همه یکسان بودند . هر که عیسی را دعوی الهیت کند ، چنانست که همه را دعوی الهیت کرد ، پس چنانکه ایشان رسولان بودند نه خدایان ، عیسی هم رسول است نه خدا . « وأمه صدیقة » جای دیگر گفت : « و صدقت بکلمات ربها و کتبه » . کلبی گفت : صدیقی وی آن بود که چون جبرئیل آمد و گفت : « انما انارسل ربك لاهب لك غلاماً زكياً » صدقت جبرئیل و صدقت بعیسی انه رسول الله .

« كانا يأكلان الطعام » - ای كانا یعیشان بالطعام والغذاء کسائر الادمیین ، و کیف یكون الهأ من لا یقیمه الا اكل الطعام ؟ ! و قیل : كانا يأكلان الطعام ، کنی عن الذرق بالذوق ، یا کلان اشاره الی ما یرمیان به . این کنایت است از قضاء حاجت آدمی ، و هو من احسن الکنایات و ادقها ، لان من اكل الطعام كان منه الحدث والبول ، فکنی عن ذلك بالطف کنایة بالاختصار والنهاية .

« انظر کیف نبیین لهم الایات » - ای : کیف نظهر ما فی الانسان من العلامات الدالة علی انه لیس باله . « ثم انظر انی یؤفکون » من این یکذبون بعد البیان ؟ یقال لكل مصروف عن شیء مأفوک عنه ، و قد افکت فلاناً عن کذا ، ای : صرفته عنه ، و قد أفکت الارض اذا صرف عنها المطر ، والافک الکذب لانه صرف الخبر عن وجهه ، والمؤتفکات المنقلبات من الرياح و غیرها ، لانها صرفت بقلبها عن وجهها . « اننی یوفکون » یعنی یصرفون عن وجه البیان ، و یعمون عن الدلالة .

« قل ، يا محمد للنصارى : « اتعبدون من دون الله ما لا يملك لكم ضرراً ولا نفعاً » ؟ يعنى المسيح . ترسايان را ميگويد كه : چه پرستيد عيسى را ! كه در وي ضرر و نفع ناست ، نه در دنيا و نه در آخرت ، اگر پرستيد شما را كز ندي نتواند ، و اگر پرستيد سودي بر شما نتواند ، « والله هو السميع » لمقاتلهم في عيسى وأمه ، « العليم » بفعالهم .

« قل يا اهل الكتاب لاتغلو في دينكم » - غلو در دين آنست كه از اقتصار در گذرند ، ما بين طرفي القصد مذموم . افراط خون تفريط اسب هر دو نكوهيده . « غر الحق » معني آنست كه لاتسلخوا غير القصد ، در راه ميانجي رويد نه از سزا دون و نه از اندازه افزون . غاليان در دين سه قوم اند : ترسايان در كار عيسى (ع) ، و رافضيان در كار علي (ع) ، و خوارج در كار تشديد . رافضيان در غلو ملحق اند بترسايان ، و موسوسان در طهارت و در نماز در نمطي اند از سیرت خوارج . « ولا تتبعوا اهواء قوم » - الاهواء هي المذاهب التي تدعوا اليها الشهوة دون الحجة ، و در قرآن چند جا يگه ذكر اتباع اهواء است هم برسبل ذم ، و ذاك في قوله تعالى : « ولا تتبع الهوى فضلك عن سبيل الله » ، « واتبع هويه فنردى » ، « وما ينطق عن الهوى » .

« ولا تتبعوا اهواء قوم قد ضلوا من قبل » - قوم اينجا (۱) پدران و اسلاف ايشان اند ، مگويد : ربي هواء پدران خویش مرويد ، كه سراه شدند ، و ديگران را بيراه كردند ، و اين پدران و اسلاف ايشان سه فرقت بودند از ترسايان **نسطوريان** و **يعقوبيان** و **ملكائيان** . قومي گفتند كه : عيسى اوست . قومي گفتند كه : يسر اوست قومي گفتند كه : انسان اوست ، و هر چند كه همه كافران در ضلالت و گمراهي اند ، اما ترسايان را علي الخصوص دو ضلالت گفت : « قد ضلوا من قبل و أضلوا كثيراً و ضلوا

عن سواء السبيل ، پیشین آنست که به موسی کافر بودند ، و پسین آنست که عیسی را پسر خواندند و جهی دیگر است پیشین « ضلّوا » آنست که عیسی را پسر خواندند و پسین آنست که مصطفی را دروغ زن خواندند .

« لعن الذين كفروا » - این آیت در تغلیظ است در ترك امر معروف و نهی منکر و تشدید بر علما ، تا خلق را پند دهند ، و باز زنند ، و در حق گفتن از خلق باک ندارند ، و فرا ظالم گویند که مکن و معنی لعنت ، راندن است و دور کردن از رحمت الله ، ولعنت بر زبان داود آن بود که اصحاب الست ماهی گرفتند روز شنبه در مخالفت فرمان ، داود گفت : « اللهم انّ عباداً قد خالفوا امرک وترکوا قولک فالعنهم واجعلهم آية ومثلاً لخلقک ، فمسخهم الله قرده » ، ولعنت بر زبان عیسی آن بود که قومی که مائده خوردند ایمان نیاوردند ، و در کفر بیفزودند ، تا عیسی گفت . « اللهم انک انت وعدتني من کفر منهم بعد ما یا کل المائدة ان تعذبه عذاباً لا تعذبه احداً من العالمین . اللهم العنهم کما لعنت اصحاب السبب » . پنج هزار مرد بودند که در میان ایشان زنی و کودکی نه ، بدعاء عیسی همه خنازیر گشتند . و گفته اند : داود بقومی بر گذشت که بر منکری جمع آمده بودند ، داود ایشانرا نهی کرد . ایشان گفتند : نحن قروء ما نفقه . داود گفت : « کونوا قرده » فمسخهم الله قرده . وان قوماً کانوا یجتمعون علی عیسی یسبّونه فی امه ، قال الله ان یجعلهم خنازیر ، فذلک لعنهم علی لسان داود وعیسی بن مریم .

وعن عبد الله بن مسعود قال : قال رسول الله (ص) : « لما وقعت بنو اسرائیل فی المعاصی ، نهتهم علماؤهم فلم ينتهوا ، فجالسوهم فی مجالسهم وواكلوهم وشاربوهم فغضب الله قلوب بعضهم بعض ، فلعنهم علی لسان داود وعیسی بن مریم ذلک بما عصوا وکانوا یعتدون » ، ثم قال (ص) : « کلاً والذی نفسی بیده حتی تأخذوا علی ید الظالم فتأطروه علی الحق اطراً » قوله تأطروه ای : تعطفوه .

«كانوا لا يتناهون عن منكر فعلوه لبئس ما كانوا يفعلون» - قال النبي (ص) :
 « ان الله لا يعذب العامة بعمل الخاصة حتى يروا المنكرين ظهرا نبيهم ، وهم قادرون على
 ان ينكروه ولا ينكروه ، فاذا فعلوا ذلك عذب الله العامة والخاصة » . وفي رواية اخرى :
 « ان الناس اذا رأوا منكراً فلم يغيروه يوشك ان يعقّبهم الله بعقابه » . وقال (ص) : « اذا عملت
 خطيئة في الارض ، من شهدها فكرها كان كمن غاب عنها ، ومن غاب عنها فرضها ، كان كمن
 شهدها » ، وقال : « مثل المداخن في حدود الله والواقع فيها مثل قوم استهموا سفينة فصار بعضهم
 في اسفلها وصار بعضهم في اعلاها ، وكان الذي في اسفلها يمرّ بالماء على الذين في اعلاها ، فتأذوا
 به فأخذ فأساً ، فجعل ينقر اسفل السفينة ، فأتوه فقالوا : مالك ؟ فقال : تأذيتم بي ولا بد
 لي من الماء فان اخذوا على يديه انجوه ونجّوا انفسهم ، وان تركوه اهلكوه واهلكوا
 انفسهم » . وقال : « يجاء بالرجل فيلقى في النار فتندلق اقبابه في النار ، فيطحن فيها ،
 فيجتمع اهل النار عليه ، فيقولون اي فلان ! ما شأنك ؟ اليس كنت تأمرنا بالمعروف وتنهانا
 عن المنكر ؟ ! قال كنت آمركم بالمعروف ولا آتية ، وأنها كم عن المنكر وآتية » .

« ترى كثيراً منهم » - يعني من اليهود ، « يتولّون الذين كفروا » من
 مشركي العرب من قريش . اين در شأن كعب اشرف فرو آمد كه به مكه شد باشص
 مرد راكب بر بوسفیان و مشركان عرب بر دشمنی رسول خدا ، و شرح اين قصه از
 پیش رفت . « لبئس ما قدمت لهم انفسهم » - اي بئس ما قدموا من العمل لمعادهم في الآخرة .
 « سخط الله عليهم » و خلودهم في النار . و درين آيت آميختن بسا اهل باطل و خوش
 زیستن با ایشان و از ایشان نابريدن (۱) و روی برایشان گران نداشتن (۲) كفر شمرد .
 چنانكه جای دیگر گفت : « انكم اذا مثلهم » . در خبر است : « القوا الفساق بوجوه
 مكفهرة » . « ولو كانوا » يعني اليهود « يؤمنون بالله » انه واحد لا شريك له « و النبي »

محمد (ص) « وما انزل اليه » من القرآن « ما اتخذوهم اولياء » يعنى مشركى قريش،
« ولكن كثيراً منهم » يعنى من اليهود « فاسقون » .

« لتجدن » يا محمد « اشد الناس عداوة للذين امنوا اليهود » - اين جهودان
قريظه و نضير و فدك و خيبر اند ، و ديگر جهودان بايشان ملحق اند كه راه ايشان
رفتند و اقتدا بعمل ايشان كردند . ميگويد : هيچ كس را با مؤمنان آن عداوت نيست
كه جهودانرا (۱) . و از نجاست كه مصطفى (ص) گفت : « ما خلا يهوديان بمسلم الا همّا
بقتله . » « والذين اشر كوا » - مشركان مكه اند ، و ديگر مشركان عرب كه بر منهاج و
سنت ايشان رفتند ، و اقتدا بعمل ايشان كردند .

« ولتجدن » اقربهم مودة للذين امنوا الذين قالوا انا نصارى » - اين همه ترسا يانرا
ميگويد ، كه بعضى را ميگويد كه بر رسول خدا ايمان آوردند و با جعفر بن ابى طالب
از زمين حبشه و شام بر رسول خدا آمدند و قصه آنست كه در بدايت اسلام كه اسلام
هنوز قوى نگشته بود ، و مسلمانان اندك بودند ، و با كافران مى بر نيامدند ، و كافران قصد
مسلمانان ميكردند ، و ايشانرا در فتنه مى افكندند ، رسول خدا قومي را فرمود تا هجرت
كردند بزمين حبشه ، و گفت : « ان بهاملكا صالحا لا يظلم ولا يظلم عنده احد ، فاخرجوا
اليه حتى » يجعل الله للمسلمين فرجاً . نجاشي نامى است ملوك ايشانرا هم چون كسرى
و قيصر ملوك عجم و روم را ، پس يازده مرد بر رفتند و چهار زن يكي عثمان عفان و
اهل وى ، رقيه بنت رسول الله ، و الزبير بن العوام و عبدالله بن مسعود ، و
عبدالرحمن بن عوف و ابو حذيفة بن عتبة و اهل وى سهلة بنت سهيل بن عمرو و
مصعب بن عمير و ابوسلمة بن عبدالاسد و اهل وى ام سلمة بنت ابى اميه ، و
عثمان بن مظعون ، و عامر بن ربيعة و اهل وى ليلى بنت ابى حثمة ، و حاطب بن

عمرو ، و سهیل بن بیضاء. این جماعت سوی بحر شدند، و کشتی بمزد گرفتند ، و بزمن حبشه شدند ، و در ماه رجب بود پنجم سال از مبعث رسول (ص) و این هجرت را هجرة الاولى میگفتند .

پس جعفر بن ابی طالب از پس ایشان شد با جماعتی مسلمانان ، و جمله مهاجران زمین حبشه هشتاد و دومرد بودند بیرون از زنان و کودکان . چون قریش را خبر شد که ایشان بزمن حبشه شدند ، عمرو عاص را بسا یکی دیگر پیش نجاشی فرستادند با تحفهای نیکو ، تا آن مسلمانانرا بچشم نجاشی زشت کنند . رب العالمین آن کید و فعل ایشان بر ایشان شکست ، و مسلمانانرا از ایشان معصوم داشت ، و خائباً خاسراً هر دو از ایشان باز گشتند ، و تمامی این قصه در سورة آل عمران روشن گفته ایم . پس مسلمانان آنجا مقام کردند روزگاری دراز ، و نجاشی ایشانرا گرامی داشت تا رسول خدا از مکه به مدینه هجرت کرد ، و شش سال از هجرت بگذشت . پس رسول نامه نبشت بنجاشی بردست عمرو بن امیه الضمری که ام حبیبه بنت ابی سفیان از بهر من بخواه ، و ام حبیبه با شوهر خویش هجرت کرده بود بحبشه ، و شوهرش فرمان یافته. نجاشی کنیزك خویش ابرهه را بر ام حبیبه فرستاد، و ویرا خبر داد از خطبه رسول خدا . ام حبیبه شاد شد، و پیرایه زرینه و سیمینه که بر خود داشت به ابرهه داد و خالد بن سعید بن العاص را وکیل خود کرد ، تا او را بزنی بر رسول خدا دهد ، و نجاشی از بهر رسول خدا نکاح می پذیرفت ، و نجاشی او را بخواست بمهر چهار صد دینار ، و از مال خویش وزن کرد ، و بوی فرستاد بدست ابرهه . ام حبیبه پنجاه دینار بابرهه داد ، ابرهه پذیرفت، گفت ملك مرا فرمودست که هیچ مستان، و آنچه ستدهام نیز رد می کنم. آنکه ابرهه گفت : یا ام حبیبه مرا خود زر و سیم فراوان است ، و حاجت بدین نیست . چون بر رسول خدا رسی سلام من بدو رسان . و نجاشی زنان خویش را فرمود تا عود و

عنبر فراوان بام حبیبه فرستادند .

پس نجاشی ام حبیبه را و جعفر را و مسلمانان را با کرامی تمام باز گردانید . چون باز مدینه آمدند ، رسول خدا به خیبر بود ، و فتح خیبر برآمده ، چون بمدینه باز گشت درپیش ام حبیبه شد . ام حبیبه سلام آن کنیزك ابرهه برسانید . رسول جواب داد ، آنکه گفت : « لادری ابفتح خیبر اسر ام بقدم جعفر » ، فَأَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى : « عَسَى اللَّهُ أَنْ يَجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ الَّذِينَ عَادَيْتُمْ مِنْهُمْ مَوْدَةً » یعنی اباسفیان بتزویج ام حبیبه . و پس از قدم جعفر ، نجاشی پسر خویش با شصت مرد بر مصطفی (ص) فرستاد ، و بوی نامه نبشت که : یا رسول الله اشهد انك رسول الله صادقاً مصدقاً ، وقد بايعتك و بايعت ابن عمك و أسلمت لله رب العالمين ، وقد بعثت اليك ابني ، وان شئت آتيك بنفسي ، و السلام عليك يا رسول الله . و جمله مسلمانان که وفد نجاشی بودند ، و از زمین حبشه و شام آمده بودند با جعفر و غیر وی هفتاد مرد بودند ، و بروایتی هشتاد ، و بروایتی چهل : سی و دو از حبشه و هشت رهبان اهل شام . چون بمدینه آمدند رسول خدا سورة يس تا آخر برایشان خواند . ایشان خوش بگریستند ، رب العالمين در شأن ایشان آیت فرستاد .

« و لتجدن اقربهم مودة للذين امنوا الذين قالوا اننا نصارى ذلك بأن منهم قسيسين و رهباناً » - روى سلمان ان النبى (ص) قرأ ذلك « بأن منهم صديقين و رهباناً » . سريانیان دانشمندان خویش را کشیش خوانند ، قسيس تعريب اوست . قومى از اهل عربيت گفته اند که آن از قسيس گرفته اند از تتبع علم و طلب آن ، و رهبان جمع راهب است ، و رهبانية اعتزالست از تزوج و تنعم . « و انهم لا يستكبرون » یعنی عن الايمان بمحمد (ص) و القرآن . قال عروة بن الزبير ضيقت النصارى الانجيل ، وأدخلوا فيه ما ليس منه ، و كان الذى غير ذلك اربعة نفر لوقاس و مرقوس و بلحيس و مینوس

و بقي قسيساً على الحق والاستقامة والاقتصاد ، فمن كان على هديه و دينه فهو قسيس .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « لقد كفر الذين قالوا ان الله هو المسيح بن مريم » - سموم قهر بود که از میدان جلال در عالم عدل بر نهاد . آن بی حرمتان بی سرمایه‌گان تافت ، و ایشانرا در قید شقاوت کشید ، تا دل ایشان نهی شیطان گشت ، و زبان بیگانگی گفتند : المسيح بن مريم . باز تاریکی کفر و حیرت و ظلمت شقاوت بیفزود ، قدم بر تر نهادند در کفر ، و گفتند : « نالت ثلثة » آری چه توان کرد منادی عدل بود که در ازل بانگ بیزاری برایشان زد ، و درو هده نبایست ایشانرا داغ قطعت نهاد ، و بصائر ایشان معلول و مدخول کرد تا دیده تمیز نداشتند و فرق ندانستند مان ربوست و عبودیت . لاهوت بناسوت فرو آوردند ، و جلال قدم با صفت عدم برابر نهادند ، و این مایه ندانستند که : « لم یکن ثم کان » دیگر است و « لم یزل ولا یزال » دیگر . عیسی نابوده دی ، بیچاره امروز ، نایافته فردا ، جوان دی ، کهل امروز ، پیر فردا ، مرده پس فردا چگونه برابر بود با خدای می همتا ، معبود یکتا ، خدائی را سزا ، نه متعاور اسباب ، نه متعاطی طلاب ، نه محتاج خورد و خواب ، هرگز ماننده کی بود کرده بکردگار ، آفریده بآفریدگار ، عیسی نبوده و پس بیوده ، و آنکه محتاج طعامی و شرابی و خوابی و قضاء حاجتی گشته ، با این عیب و عار چگونه توان گفت که خدا ست .

و نیز گفت : « لا یملك لكم ضراً ولا نفعاً » - نه در دست او جلب نفع ، نه در توان او دفع ضرر ، نه کسی را سود تواند ، نه گزند از کسی باز دارد . این چنین کس خدائی را چون شاید ! خدا اوست که خالق همه اوست ، سود و زیان ، بند و گشاد ، نیک و بد ، امر و نهی همه در توان اوست . نافذ درهمه مشیت اوست ، روان بر همه امر

اوست . بود همه بارادت و علم اوست . مخلوق نبود ووی در ازل خالق بود ، مرزوق نبود ووی راز بود ، نه بمرسومات مسمی است که خود در ازل متسمی است . در آسمان و زمین خود اوست که چنانکه در اوّل آخراست ، در آخر اوّل است ، نه متخائل درظنون نه محاط درافهام ، نه منقسم در عقول ، نه مدرك در اوهام . شناخته است اما بصفت و نام همه ازو برنشاند ، براین علم بنور معرفت و کتاب و سنت والهام ، طوبی آنکس که از در تصدیق درآید که ویرا از سه شربت یکی دهند : یا شربتی دهند که دل بمعرفت زنده شود ، یا زهری دهند که بآن نفس امساره کشته شود ، یا شرابی دهند که جان از وجود مس و سرگشته شود . یا هذا عقل معزول کن تا بر خوری ، خدمت صافی دار تا بهره بری شرم همراه دار تا بار یابی ، بر مرکب مهر نشن تا زود بحضرت رسی ، همت یگانه دار تا اول دیده ور دوست بینی . مسکین او که عمری بگداشت و او را ازین کار بوئی نه ! ترا از دیار کسان چیست که ترا جوئی نه !

« قل یا اهل الکتاب لاتغلو فی دینکم » - غلو در دین آنست که در صواب بفزایند، و تقصیر آنست که چیزی در باید ، نه آن و نه این، نه افراط نه تفریط ، چنانکه شیطان در تفریط ظفر یابد ، در افراط هم ظفر یابد . جاده سنت راه میانه است . راه که سوی حق میشود راه میانه است : « وعلى الله قصد السبیل » ، « وابتغ بین ذلك سبیلا » . راه میانه از تعطیل پاک است ، و از تشبیه دور، راه تشبیه بکفر دارد چنانکه راه تعطیل ، هر که الله را مانده خویش گفت ، او الله را هزار انباز بیش گفت ، و هر که صفات الله را تعطیل کرد ، او خود را دردو گیتی ذلیل کرد. راه میانه وطریق پسندیده آنست که کوئی از صفات الله نام دانیم ، چونی ندانیم . در کوشیم که دریابیم نتوانیم ، و بعقل کرد آن کردیم از سنت درمانیم ، هر چه خدا و رسول گفت برپی آنیم ، فهم و وهم خود کم کردیم ، و صواب دید خود معزول کردیم ، و باذعان کردن نهادیم ، و سمع قبول کردیم ، راه

تسلیم سپردیم ، و دست درین حجت زدیم که : « وأمرنا لنسلم لرب العالمين » ، و بزبان تضرع بنعت تسلیم همی گوئیم : « ربنا آمنا بما انزلت واتبعنا الرسول فاكتبنا مع الشاهدين » .
 « ولا تتبعوا أهواء قوم قد ضلوا من قبل » الاية میگوید : بر حذر باشید از آن قوم که بر پی هوی و دل خواست خویش اند که ایشانرا نه نور بصیرت است ، نه چراغ معرفت ، نه اعتقاد بر بصیرت ، نه سخن بر یسنت ، نه طریق کتاب و سنت . الله ایشانرا داور ، و خصم ایشان پیغامبر ، و منزل ایشان سقر . رای ابلیس رای ایشان ، و دوزخ سرای ایشان ، « خذوه فغلوه » در شان ایشان .

مصطفی (ص) گفت : « جانبوا الاهواء كلها ، فان اولها و آخرها باطل . اجتنبوا اهل الاهواء فان لهم عرة كعرة الجرب » . و عن ابي بكر الصديق قال : قال رسول الله (ص) : « قال ابليس : اهلكت الناس بالذنوب ، اهلکونی بلا اله الا الله و الاستغفار ، فلما رأيت ذلك اهلکتهم بالاهواء ، و هم يحسبون انهم مهتدون » . عن سعيد بن المسيب ، قال : سعد عمر بن الخطاب المنبر ، فحمد الله و أننى عليه ، ثم قال : « ايها الناس اسمعوا من مقالتي ، و عوا ما اقول لكم ، ارفعوا ابصاركم التي ، الا ان اصحاب الراي اعداء السنن ، اعيت عليهم الاحاديث ان يحفظوها ، و تفلت منهم فلم يعوها ، فاستحيوا ان ساء لهم ان يقولوا لاندري ، فعاندوا السنن برأيهم ، فضلوا و أضلوا عن سواء السبيل ، و الله ما قبض الله نبيه ، و لارفع الوحي عن خلقه حتى بين لهم سنن نبيهم (ص) ، و حتى اغناهم عن الراي ، ولو كان الدين يؤخذ بالرأى لكان باطن الخف احق لمسح من ظاهرها ، و اياكم و اياهم فانهم قد ضلوا و أضلوا عن سواء السبيل » .

« لعن الذين كفروا من بنى اسرائيل » - کافران را بزبان پیغامبران بلعنت یاد کرد ، و مؤمنان را بی واسطه پیغامبران برحمت و ثناء خود یاد کرد ، « هو الذي يصلي عليكم » ، و ر نیز عتاب و قهر بودی ، و سیاست و جنگ بودی ، چون خود گوید همه

خوش بود ، همه فضل و شرف بود ، فکيف که خود گفت ، و همه ثناء و رحمت گفت ، و لقد قال قائلهم :

لئن ساءنى ان نلتنى بمساةة	فقد سترنى اننى خطرت ببالك
ار دستت از آتش بود	ما را ز گل مفرش بود
هرچه از تو آید خوش بود	خواهی شفا خواهی الم

۱۲- النوبة الاولى

قوله تعالى : « و اذا سمعوا » و چون شنوند ، « ما انزل الى الرسول » آنچه بر رسول فرو فرستادند [از قرآن] ، « ترى اعينهم » تو ببینی چشمهای ایشان « تفيض » که آب می ریزد « من الدمع » از اشك ، « مما عرفوا من الحق » از آنچه بشناختند از حق ، « يقولون » همی گویند : « ربنا » خداوند ما ! « امنا » ما بگرویدیم ، « فاكثبنا مع الشاهدين ^(۸۴) » ما را در گواهان خویش نویس .

الجزء السابع

« و مالنا » و چه رسید ما را ، « لا تقوم بالله » که بنگرویم بخدای « و ما جاءنا من الحق » و بآنچه بما آمد از راستی ، « ونطمع » و امید میداریم « ان يدخلنا ربنا » که در آرد ما را خداوند ما ، « مع القوم الصالحين ^(۸۴) » با گروه نیکان .

« فاثابهم الله » بایشان داد خدای « بما قالوا » بآنچه گفتند « جنات » بهشتهائی ، « تجري من تحتها الانهار » میرود زیر درختان آن جویهای روان ، « خالدین فیها » جاویدان در آن « وذلك جزاء المحسنين ^(۸۵) » و آنست پاداش نیکوکاران .

« والذین کفروا » و ایشان که پیائیدند بر کفر خود « و کذبوا بآیاتنا » و دروغ زن گرفتند رساننده سخنان ما ، « اولئك اصحاب الجحیم ^(۸۶) » ایشان اند دوزخیان و کسان آتش .

« یا ایها الذین امنوا » ای ایشان که بگرویدند ، « لا تحرّموا » حرام مکنید ، « طیبات ما احلّ الله لکم » این پاکها که الله شما را حلال کرد ، « و لا تعتدوا » و از اندازه در مگذارید ، « انّ الله لایحبّ المعتدین ^(۷۸) » که الله دوست ندارد از اندازه در گذرند گان .

« و کلوا » و میخورید « ممّا رزقکم الله » از آنچه الله شما را روزی کرد ، « حلالاً طیباً » کشاده پاک « و اتّقوا الله » و پرهیزید از خشم و عذاب خدای « الذی انتم به مؤمنون ^(۸۸) » آن خدای که باو گرویدماید .

« لا یؤاخذکم الله » خدای شما را نگیرد ، « باللغو فی ایمانکم » بلغو که در میان سو کنندان شماست « ولکن یؤاخذکم » لکن شما را که گیرد ، « بما عقدتم الایمان » بآن گیرد که بزبان سو کند خورید و بدل در آن آهنگ سو کند دارید ، « فکفّارته » کفّارت آن سو کند و سترنده لائمه از سو کند خواره ، « اطعام عشرة مساکین » طعام دادن ده درویش است ، « من اوسط ما تطعمون اهلیکم » از میانه آن طعام که اهل خویش را میدهید ، « او کسوتهم » یا پوشیدن ده درویش ، « او تحریر رقبة » یا آزاد کردن کردنی برده مسلمان « فمن لم یجد » هر که ازین سه هیچیز نیابد ، « فصیام ثلاثة ايام » سه روز روزه دارد ، « ذلك » این چهار آنچه کردید « کفّارة ایمانکم » کفّارت سو کنندان شما است [و سترنده بزگان شما] « اذا حللتکم » که سو کند خورید [و از آن باز آئید] ، « و احفظوا ایمانکم » و سو کنندان خویش رامیکوشد [از گراف و بیدار] ، « كذلك یبین الله لکم آیاته » چنین که حسب (۱) پیدا

میکند خدای شمارا سخنان خویش و نشانهای پسند خویش، « لعلکم تشکرون ^(۹۸) » تا مگر آزادی کنید .

النوبة الثانية

قوله تعالى : « و اذا سمعوا ما انزل الى الرسول » الاية- این آیت در شأن نجاشی است نام وی اصحمه ، وهو بالحبشية عطية، ملك حبشه بود و الى زمین مهاجرة الاولى . و نجاشی اول ترسا بود ، پس مسلمان شد، و این آیت در شأن اوست و قوم او که مسلمان شدند از اهل ولایت او، چون قرآن بشنیدند چشم ایشان دیدند که آب می ریخت از شادی و بیداری آنچه بشناخته بودند از حق ، که از قرآن آن شنیدند راست که در انجیل خوانده بودند ، و گفته اند که این در شأن و فد یمن آمد که بر ابوبکر صدیق آمدند، و گفتند: اقرأ علينا القرآن، قرآن بر ما خوان . ابوبکر چیزی از قرآن برایشان خواند. ایشان از سر صفاء وقت و سوز دل خوش بزاریدند و بگریستند. ابوبکر صدیق که ایشانرا چنان دید، اورا خوش آمد، گفت: هكذا كنا، فقست القلوب . پس رب العالمین در شأن ایشان آیت فرستاد . « و اذا سمعوا ما انزل الى الرسول » یعنی القرآن « تری اعينهم تفيض من الدمع مما عرفوا من الحق » . و مصطفى (ص) ایشانرا گفته : « ارق الناس اهل الیمن » .

« يقولون ربنا امنّا فاكْتَبْنَا مع الشاهدين » - یعنی مع امّة محمد (ص) الذين يشهدون بالحق همی گویند خداوندا ما ایمان آوردیم، ما را در این امّت محمد نویس ، ایشان که گواهی بسزا و راستی دهند . همانست که جای دیگر گفت : « لتكونوا شهداء على الناس » . معنی دیگر « فاكْتَبْنَا مع الشاهدين » یعنی مع من شهد من انبيائك و صالحی عبادك بأنه لا اله الا انت . ما را در جمله آن پیغامبران و نیکمردان نویس که گواهی میدهند بخداوندی و یکتائی تو .

« وماننا لا تؤمن بالله » - قوم نجاشی که مسلمان شدند چون باز گشتند با دیار و وطن خویش ، کافران ایشانرا ملامت کردند ، و زبان درایشان نهادند که : تر کتم ملة عیسی و دین آبائکم ! دین پدران خویش و ملت عیسی بگذاشتید ! ایشان جواب دادند که : « وما لنا لا تؤمن بالله و ما جاءنا من الحق » این « مالنا » در لغت عرب در جای « لم » نهادند . میگوید : چرا ایمان نیاریم و چه رسید ما را که بنگریم بخدا و بآنچه بما آمد از رسول و قرآن ؟ ! « ونطمع ان یدخلنا ربنا مع القوم الصالحین » ای مع امة محمد (ص) . این قوم صالحان امت محمد اند که جای دیگر میگوید : « ان الارض یرثها عبادى الصالحون » ، « فاثابهم الله بما قالوا » الایة . رب العالمین جزاء ایشان بهشتها داد بآنچه گفتند که : « اکتبنا مع الشاهدین » ، و نیز گفتند : « ونطمع ان یدخلنا ربنا مع القوم الصالحین » ، و بآن گفتار ایشان اخلاص پیوسته بود ، که بآخر گفت : « وذلك جزاء المحسنین » ای المخلصین . این دلیل است که اخلاص قرین قول و عمل می باید تا مستحق ثواب گردد . آنکه صفت کافران و مآل و مرجع ایشان نیز بگفت : « والذین کفروا و کذبوا بآیاتنا اولئک اصحاب الجحیم » - الجحیم النار الشدیده الوقود . يقال : جحیم النار اذا زاد فی ایقادها ، وجاحم الحرب اشد مواضعها .

« یا ایها الذین آمنوا لاتحرموا طیبات ما احل الله لکم » - این آیت در شأن عثمان بن مظعون آمد که رهبانیت بر دست گرفته بود و در سرای خود سرب ساخته بود ، و در آن می بود . بروز چیزی نمی خورد ، و شب خواب نمیکرد ، و گوشت نمی خورد ، و با اهل خود نمی بود ، و این عثمان بن مظعون الجمحی از مہینان و بہینان صحابه بود . رسول خدا ویرا برادر خواند ، و چون از دنیا بیرون شد ، مصطفی (ص) بخانه وی شد ، ویرا مرده دید ، او را بوسه داد . چون عثمان این رهبانیت بر دست گرفت ، قومی از صحابه را از وی آرزوی آمد ، و بوی پیوستند در خانه وی ، و در موافقت سیرت

وی . ابوبکر صدیق از ایشان بود و عمرو علی و عبدالله بن مسعود و المقداد بن الاسود الکندی و سالم مولى ابی حذیفه بن عتبہ و سلمان الفارسی و ابوذر و عمار ، این جماعت در خانه وی در آن سرب می بودند ، بروز روزه می داشتند ، و شب قیام میکردند ، و برجامه خواب نمی خفتیدند (۱) ، و گوشت و چربش نمی خوردند ، و گرد زنان نمی گشتند ، و بوی خوش بکار نمی داشتند ، و پلاس می پوشیدند ، و یکبارگی از دنیا ولذات دنیا اعراض کردند ، و همت کردند که در زمین سیاحی کنند ، و رهبانیت بردست گیرند ، و تنهای خود را خصی گردانند .

روزی زن عثمان مظعون نام وی خوله در حجره عائشه شد ، و رسول خدا حاضر بود ، از عائشه پرسید که : آن زن کیست ؟ عائشه ویرا خبر کرد ، گفت : « مالی اراها باز الیهیة » ؟ چونست که ویرا ناساخته و ناآراسته می بینم و پژمرده ؟ خوله قصه عثمان و آن جماعت مصطفی را باز گفت : رسول خدا خشم گرفت ، برخاست ، و بدر سرای عثمان شد ، و ایشانرا از آن نهی کرد ، و گفت : « انی لم اومر بذلك ، ان لانفسکم علیکم حقاً ، فصوموا و أفطروا و قوموا و ناموا ، فانی اقوم و انام و اصوم و أفطر و آکل اللحم و الدسم و آتی النساء ، و من رغب عن سنتی فلیس منی » . پس رسول خدا مردمانرا جمع کرد ، و ایشانرا خطبه خواند و گفت . « ما بال اقوام حرما النساء و الطعام و الطیب و النوم و شهوات الدنیا ؟ اما انی لست آمرکم ان تكونوا قسیسین و رهباناً ، فانه لیس فی دینی ترک اللحم و النساء و لاتخاذ الصوامع ، و ان سیاحه امتی الصوم و رهبانیتهم الجهاد . اعبدوا الله ولا تشرکوا به شیئاً و حجّوا و اعتمرّوا و اقیموا الصلوة و آتوا الزکوة و صوموا رمضان و استقیموا یستقم لکم ، و انما هلك من کان قبلکم بالتشدید ، شدّدوا علی انفسهم فشدد الله علیهم ، فأولئک بقایاهم فی الدیارات و الصوامع » . رسول خدا ایشانرا از آن نهی

کرد، و بر وفق آن آیت آمد که: «یا ایها الذین امنوا لاتحرموا طيبات ما احل الله لكم». زید بن اسلم روایت کند از پدر خویش که: **عبدالله بن رواحه** رامهمانی رسید، و شغلی را از خانه بیرون شد. اهل وی طعام پیش مهمان نهاد، و انتظار **عبدالله** کرد. خون باز آمد، گفت: چرا طعام بمهمان ندادی و از بهر من او را باز داشتی؟ گفت: طعام اندک بود میخواستم که تو نیز در رسی، و با یکدیگر بخوریم. **عبدالله** گفت: اکنون که چنین کردی، آن طعام بر خود حرام کردم. اهل وی گفت: اگر تو نخوری من نیز بر خود حرام کردم. مهمان گفت: اگر شما نخورید بر من نیز حرام گشت. **عبدالله** گفت: یا فلانه دانی چه کنی؟ طعام بیارتا با یکدیگر موافقت کنیم، و بنام خدا دست فرا کنیم، و بکار ببریم. با مداد **عبدالله** رفت، و با رسول خدا گفت که: ما شب چنین کردیم. رسول گفت: «احسنت یا عبدالله» در آن حال جبرئیل آمد، و این آیت در شأن وی فرو آورد.

و روایت کنند از **ابن عباس** که مردی گفت: یا رسول الله انی اصبت من اللحم فانتمشرت، و أخذتني شهوة فحرمت اللحم. فانزل الله هذه الآية: «یا ایها الذین امنوا لا تحرموا طيبات ما احل الله لكم». یعنی اللذات التي تشتهيها النفوس و تميل اليها القلوب، مما احل لكم من المطاعم الطيبة و المشارب اللذيذة، «و لاتعتدوا» لا تجاوزوا الحلال الى الحرام. و گفته اند: اعتدا اینجا خصی کردن است خویشتن را و قطع آلت تناسل. رب العالمین گفت: مکنید که این اعتداست، از حدود و اندازه شرع در گذشتن، والله تعالی ایشانرا که این کنند دوست ندارد

و فی الخبران **عثمان بن مظعون** اتی النبی (ص) فقال: ائذن لی فی الاختصاء، فقال رسول الله (ص): «لبس منا من خصی، ولا اختصی، ان خصاء امتی الصام». فقال: یا رسول الله ائذن لنا فی السیاحة، فقال: «ان سیاحة امتی الجهاد فی سبیل الله». قال:

یا رسول الله ائذن لنا فی الترهّب ، فقال : « ان ترهب امتی الجلوس فی المساجد انتظار الصلوة » .

« فكلوا مما رزقكم الله حلالاً طيباً » - عبدالله مبارک گفت : الحلال ما اخذته من وجهه ، و الطيب ما غذى ونما ، فاما الجوامد والطين والتراب و ما لا يغذى فمكروه الا على جهة التداوى . « و اتقوا الله الذى انتم به مؤمنون » - روى عن عائشة و ابى موسى الاشعرى ان النبى (ص) كان يأكل الدجاج والفالوز ، وكان يعجبه الحلواء و العسل ، و قال : « ان المؤمن حلوى حبّ الحلاوة ، و قال : فى بطن المؤمن زاوية لا يملأها الا الحلواء » ، و روى : ان الحسن كان يأكل الفالوز ، فدخل عليه فرقد السبخى ، فقال : « يا فرقد ! ما تقول فى هذا » ؟ فقال : لا آكله و لا احب اكله ، فأقبل الحسن على غيره كالمتعجب ، و قال : « لعاب النحل بلباب البرّ مع سمن البقر ، هل يعيه مسلم » ؟ و جاء رجل الى الحسن ، فقال : ان لى جاراً لا يأكل الفالوز . قال : فلم ؟ قال : يقول سمن البقر لانّودى شكره ، فقال الحسن : فيشرب الماء البارد قال : نعم . قال : « ان جارك جاهل ان نعمة الله عليه فى الماء البارد اكثر من نعمته عليه فى الفالوز » .

قوله : « لا يؤاخذكم الله باللغو فى ايمانكم » - ابن عباس گفت : حون اين آيت فرو آمد كه « لاتحرّموا طيبات ما احل الله لكم » ايشان گفتند : يا رسول الله ما سوگند خورده بوديم بر آن كار كه پيش داشتم ، اكنون كفّارت سوگندان ما چیست ؟ رب العالمن كفّارت آن پديد كرد : « فاطعام عشرة مساكين » الى آخره ، اما نخست بنان سوگندان كرد ، و لغو و تحقيق ازهم جدا كرد ، گفت : « لا يؤاخذكم الله باللغو فى ايمانكم » . لغو يمين بر جمله آنست كه در زبان گوينده ميرود از سوگندان بى عزيمت بر عقد سوگند خوردن ، عرب به آن س گوينده اند : لا والله بلى والله ، و در سورة البقره بشرح ترازين گفته آمد .

«ولكن يؤخذكم بما عقدتم الايمان» ابن كثير ونافع و ابو عمرو و حفص
 عن عاصم عقدتم بتشديد خوانند بمعنی مبالغت بی ارادت تکثیر. حمزه و کسائی و
 ابوبکر عن عاصم بتخفيف خوانند وهو الاصل. ابن عامر بالف خوانند عاقدتم، وهو ايضاً
 للواحد، كقوله: عافاه الله، و عاقبت اللص. «بما عقدتم الايمان» ای قصدتم و تعمدتم
 وأردتم، و نويتم، كقوله: «بما كسبت قلوبكم». «فكفارتهم» یعنی فكفارة ما عقدتم
 من الايمان اذا حنثتم، اطعام عشرة مساكين. كفارت آن سو گند که دروغ کنند طعام
 دادن ده درویش است هر درویشی را يك مدّ، والمدّ رطل و نلث، این مذهب شافعی است،
 و مذهب ابو حنیفه آنست که اگر گندم دهد هر درویشی را نیم صاع بدهد، و اگر جو
 دهد یا خرما یا مویزیک صاع تمام بدهد، و مذهب شافعی لابد حبوب دهد نه قیمت
 آن دهد و نه آرد و نه نان و نه تغذیت و نه تعشیت، که بنزدیک وی اعتبار بنص است، و
 از نص تجاوز نکند، اما ابو حنیفه قیمت آن روا دارد و همچنین بجای حبوب آرد و نان
 ما تغذیت و تعشیت جائز دارد، که بنزدیک وی اعتبار بمنفعت و مصلحت است، و بقول
 شافعی كفارت الا با آزاد مسلمان محتاج نباید داد، و بقول ابو حنیفه كفارت علی الخصوص
 بیرون از زکوة باهل ذمت روا باشد که دهند. و دلیل شافعی قول خداست جل جلاله:
 «ولا تؤتوا السفهاء اموالکم»، قال: والكفر من اسفه السفه، يقول الله تعالى: «الا انهم
 هم السفهاء». و دلیل ابو حنیفه آنست که گفت جلّ و عزّ: «و يطعمون الطعام علی حبه
 مسکیناً و یتمأ و اسیراً»، قال: والاسیر لایکون الا من الکافرین.

«من اوسط ما تطعمون اهلیکم» - میگوید: از میانه آن طعام که اهل
 خویش را میدهید، نه نفیس تر طعام توانگران، و نه خسیس تر آن، نه بهینه طعام
 توانگران، و نه ترینه طعام درویشان. و قیل: «من اوسط ما تطعمون اهلیکم» یعنی
 المد لان هذا القدر وسط فی الشبع. «او کسوتهم» - شافعی گفت: هر چه نام کسوت بر

آن افتد چون ازار و ردا و پیراهن روا باشد. ابوحنیفه گفت: جامه‌ای باید جامع که کسوت را بشاید، و عمامه روا نباشد که کسوت را نشاید.

«او تحریر رقبه» - برده‌ای باید مؤمن، که جای دیگر مقید گفت: «فتح‌یر رقبه»، و شافعی این بر اصل خود بنا کرد که: يحمل المطلق علی المقید، و نیز در خبر است: «اعتقها فانها مؤمنة» و ابوحنیفه رقبه کافره روا بیند مگر در کفارت قتل، و رقبه خرد و بزرگ و نرینه و مادینه در آن یکسانست، اما اگر عیبی دارد که ویرا از عمل باز دارد، چون نابینائی در چشم و کنگی در زبان و شلل در اعضا روا نباشد، و اگر عیبی بود که ویرا از عمل مقصود باز ندارد، چنانکه اعور بود یا يك انگشت ندارد و امثال این جائز باشد. و سو کند خواره که کفارت میکند درین هر سه مخیر است، که رب العالمین بلفظ تخییر گفت، اما فاضلتر آنست که نفع مردم بیشتر در آن است، اگر در روز کار قحط و جدوبت باشد که مردم را حاجت بقوت و طعام بیشتر بود طعام اولی‌تر و نیکوتر، که قوام حیات درین طعام است، و مردم را بدان حاجت است، و اگر روز کار خصب بود و فراخی، و مردم از قوت و طعام درنمانند اعتاق و کسوت فاضل‌تر. پس اگر ازین سه درماند و درویش باشد، چنانکه از قوت خود و عیال وی در يك شبانروز هیچ چیز بسرمی نیاید، روزه دارد سه روز پیوسته یا گسسته، و پیوسته تمام‌تر و نیکوتر، و بيك قول شافعی واجب. فذلك قوله: «فمن لم یجد فصيام ثلاثة ايام».

«ذلك» - ای الذی ذکر «کفارة ايمانکم اذا حلفتم» علی یمین، فرأیتم غیرها خیراً منها. چون سو کند خورید کاری را که کنید و نا کردن به، یا نکنید و کردن به، از سو کند خود باز آئید، و آن کنید که بهتر است و نیکوتر، پس آنکه آن سو کند را کفارت کنید. روی عبدالله بن سمره قال: قال رسول الله (ص): یا عبد الرحمن بن سمره لا تأل الامارة فانک ان اوتيتها عن مسئلة و کلت اليها، و ان اوتيتها عن غیر

مسئله اعنت عليها ، و اذا حلفت على يمين فرأيت غير ها خيراً منها فكفر عن يمينك ، وآت الذی هو خير .

« و احفظوا ایمانکم » - و سوگندان خویش را مبکوشید ، بکراف و بیداد مخورید ، و نام الله عرضه مسازید ، مانع از خیر و صلة ارحام ، و چون خوردید یاد دارید و نگه دارید ، و آنرا آزم دارید ، و جور را سوگند خوردن گناه است ، و راست داشتن آن گناه ، و از آن باز آمدن واجب ، و کفارت فریضه ، و جز بنام خدا و صفات وی و سخنان وی سوگند نیست . قال الشافعی : من حلف بغير الله فهو يمين مكروهة ، و أخشى ان تكون معصية . قال النبی (ص) : « لا تحلفوا بآبائکم ولا بالانداد » ، و قال : « من حلف بغير الله فقد أشرك » ، و روی : « فقد كفر » . قوله : كفر ، تأويله انه اذا حلف بغير الله ، و هو يعتقد تعظیم ما حلف به کتعظیم الله فقد كفر بذلك . « كذلك یبین الله لکم آیاته لعلکم تشکرون » .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « و اذا سمعوا ما انزل الى الرسول » الآية - درین آیت اشارتست که ایمان شنیدنی است و دیدنی و شناختنی و گفتنی و کردنی . سمعوا دلیل است که شنیدنی است ، « ترى اعينهم تفيض من الدمع » دلیل است که دیدنی است ، « ماعرفوا » دلیل است که شناختنی است ، « يقولون » دلیل است که گفتنی است . آنکه در آخر آیت گفت : « و ذلك جزاء المحسنين » - این محسنین دلیل است که عمل در آن کردنی است اما ابتدا بسمع کرد که نخسب سماع است ، بنده حق بشنود ، او را خوش آید ، در پذیرد ، و بکار در آید و عمل کند . رب العالمین قومی را می پسندد که جمله این خصال در ایشان موجود است . گفته اند که : سه چیز نشان معرفتست ، و هر سه ایشان را بکمال بود : بکا و دعا و رضا . بکا بر جفا و دعا بر عطا و رضا بقضا . هر آنکس که دعوی معرفت کند ،

واین سه خصلت در وی نیست، وی در دعوی صادق نیست، و در شمار عارفان نیست، و در میان جوانمردان و دینداران او را نوائی نیست.

پیر طریقت گفت: « معرفت دو است: معرفت عام و معرفت خاص. معرفت عام سمعی است و معرفت خاص عیانی. معرفت عام از عین جود است، و معرفت خاص محض موجود. معرفت عام را گفت: «و اذا سمعوا ما انزل الى الرسول». معرفت خاص را گفت: «سیریکم آیاته فتعرفونها». «و اذا سمعوا» اهل شریعت را مدحت است، «سیریکم آیاته» اهل حقیقت را تهنیت است. هر که از شریعت گوید، گر هیچ با پس نگردد ملحد گردد. هر که از حقیقت گوید، گر هیچ با خود نگردد مشرک گردد. «و مالنا لانؤمن بالله و ما جاءنا من الحق» - این جوانمردانی را ببامد که جانهای ایشان محمل اندوه است، و دلهاشان منزل درد. سریر اسرار عزت دین در ازل در پرده اطوار طینت ایشان نهادند، و آفتاب معرفت از شرفات مجد دولت ایشان بتافت. گفتند: پس از آنکه جمال عزت قرآن بردلهای ما تجلی نمود، چونکه ننازیم! و در راه عشق اوجان چرا ننازیم! عجب دانی چیست؟ عجب آنست که هر که گرفتار این حدیث است شاد بدان است که روزی درسرا نیست:

ما را غم آن غمزه غماز خوش است

و ز چون تو بتی کشیدن ناز خوش است.

در هر دوری و در هر قرنی این بار درد و اندوه دین را حمالی برخاست، و در هیچ دور اندر طبقه اولیا طرفه تر از آن جوان خراباتی نخواست که در روزگار جنید و شبلی بود. پیرزنی را فرزندی بود و او را ناخلف می‌شمردند و از اعجوبه‌های تقدیر خود خبر نداشتند، ندانستند که این خلف و ناخلف نقدی است که بدست تقدیر در دارالضرب از زده‌اند، و کس را بر آن اطلاع نداده‌اند. آن پسر را همه روز در خرابات می‌دیدند

دام دریده و آشفته روزگار ، و آن مادر وی شب و روز دست بدعا برداشته ، و درخدای می‌زارد و می‌نالد که : بار خدایا ! هیچ روی آن دارد که این جگر گوشه ما را ازین کرداب معصیت بیرون آری ، و ازجام بیداری او را شربتی دهی ! تا دل ما فارغ گردد. گفتا: هاتفی آواز داد که : ای پیرزن خوش باش ، که ما این پسر را درکار دل برودرد تو کردیم ، و آنکه دانه شوق بردام محبت برای صید او بستیم . تا پیر زن درین اندیشه بود ، جوان از خواب در آمد آشفته و سرگردان نعره همی کشید و همی گفت : این ربی این ربی ؟ کجات جویم ای ماه دلستان ، از کجات خوانم ای دلربای دوستان . این ربی این ربی ؟ ای مادر خدای من کو ؟ دلکشای و رهنمای من کو ؟ مرهم خستگی من کو ؟ داروی درماندگی من کو ؟ آه ! کجا بدست آید امروز این چنین خرابائی ، تا بغبارنعل قدم او تبرک گیریم ، و آنرا کحل دیده خویش سازیم ! نیکو گفت آن جوانمرد که گفت :

در زوایای خرابات از چنین مستان هنوز

چند گوئی مرد هست و مردهست آن مرد کو؟

بر درختی کین چنین مرغان همی دستان زنند

زان درخت امروز اصل و بینخ و شاخ و ورد کو؟

از برای انس جان اندر میان انس و جان

يك رفيق هم سرشت هم دم هم درد کو؟

همچنان همی بود تا دیگر روز ، هر ساعتی سوخته تر و واله تر . دیگر روز

مادر او را پیش مشایخ شهر برد ، گفت : این پسر را درمان بسازید ، و این درد را دارو

بدید کنید . ایشان درماندند ، گفتند : این دردی بس محکم است و جایگیر ، تدبیر

آنست که او را به بغداد بری پیش پیران طریقت جنید و شبلی ، که اوتاد جهان

ایشانند . آن پیر زن به بس رنج و تعب او را درپیش گرفت ، و به بغداد برد پیش مشایخ
 طریقت . جنید درونگرسست ، قابل نظر ربوبیت دید ، بیاطن آن جوان نظری کرد ،
 خورشید دولت دید که از زیر ابر بشریت وی می تافت . گفت : یا ضعیفه او را بمکه
 باید شد پیش **بوالعباس عطا و ابوبکر کتانی** که پیران جهان امروز ایشان اند ،
 و درمان این درد هم ایشان دانند . آن پیر زن او را فرار راه کرد ، و سربادیه در نهاد
 بهزاران مشقت به مکه رسیدند پیش آن شاهان طریقت . ایشان چون او را دیدند ،
 گفتند : عجب جوانی است این جوان ! که نسیم صبا دولت فقر از سر زلف وی می دمدا
 او را بکوه لبنان باید برد که قوام دهر آنجا اند . مادر گفت : خیز جان مادر ! چیزیست
 هر آینه درین زیر کلیم ! پای برهنه و سر برهنه و شکم گرسنه روی در بیابان نهادند تا
 رسیدند بکوه لبنان :

جبالی التالف ذوانفراد

غریب الله مأواه القفار

پویان و دوان اند و غریوان بجهان در

در صومعه و کوهان در غار و بیابان

یکچند در آن صحرا همی گشتند ، تا بکناره چشمه رسیدند . شش کس را
 دیدند ایستاده ، یکی درپیش نهاده . چون آن جوان را دیدند استقبال کردند ، گفتند :
 دیر آمدی ، نماز کن برین مرد که وی غوث جهان بود ، و چون از دنیا بیرون می شد
 وصیت کرد که خلیفه من در راه است ، همین ساعت رسد ، او را گوئید تا بر من نماز کند ،
 و مرقع من در پوشد ، و بجای من بنشیند . آن جوان رفت ، و غسلی کرد ، و مرقع شیخ
 در پوشید ، و انوار خدای بر نقطه دل وی تجلی کرد ، و مشکلات شریعت و اسرار
 طریقت نهمابر دل وی کشف گشت ، فراز آمد ، و آن شیخ را غسلی بداد بروی نماز کرد ،

و او را در خاک نهاد، و بجای وی نشست. پیر زن چون ویرا چنان دید آهی کرد،
و جان بداد:

هر مرحله‌ای که بود راهی کردیم
وز آتش دل آتشگاهی کردیم
در هر چیز بتا! نگاهی کردیم
دیدیم در آن نقش تو آهی کردیم.

آری جان و جهان کشش این کار کند، و جذبه الطاف این رنگ دارد. جذبه
من الحق توازی عمل الثقلین.

« یا ایها الذین آمنوا لا تحرّموا طیبات ما احل الله لکم » - نشان سعادت بنده
آنست که بر حدّ فرمان بایستد (۱)، و از اندازه شرع در نگذرد. اگر مباحی بیند
بخشوع و خشوع پیش شود، و بجان و دل در پذیرد، و گر محظوری بیند بایستد (۱) و
در آن تصرف نکند، و جحود نیارد. هوای و دل خواست خویش در باقی کند، و خود را
بدست زمام شریعت دهد:

اگر نتر بهر شرعستی در اندر بنددی گردون

و گر نتر بهر دینستی کمر بگشایدی جوزا.

« و کلاوا مما رزقکم الله حلالاً طیباً » - حلال طیب آنست که بی طلب از غیب
در آید، و هر چه از غیب آید بی عیب آید. بجان و دل قبول باید کرد، و رازق را در آن
نهمار شکر باید کرد. خبر درست است که رسول خدا (ص) عمر خطاب را عطا داد.
عمر گفت: اعطه افقر الیه منی، فقال (ص): « خذہ فتموّلہ، و تصدق به، فما جاءک من
هذا المال وانت غیر مشرف ولا سائل، فخذہ، و مالا فلا تتبعه نفسك »، و قال نافع کان

المختار یبعث الی ابن عمر بالمال فیقبله ، و یقول : لا اسأل احداً شیئاً ، ولا اردّ ما رزقنی الله . و گفته اند : حلال طیب آنست که آنچه خورد بر شهود رازق خورد ، اگر بدین رتبت نرسد بر ذکروی خورد ، که مصطفی (ص) گفت : « سَمَ الله و کل بيمينك و کل مما یلیک » . و زینهار که بغفلت نخوری که خوردن بغفلت در شریعت ارادت حرام است و تخم طغیانست ، و اهل غفلت را میگوید عزّ جلاله : « یتمتعون و یسأ کلون کما تأکل الا نعام و النار مثنوی لهم » .

« لایؤخذ کم الله باللغو فی ایمانکم » - جوانمردان طریقت در غلبات وجد خویش تجدید عهد و تاکید عقد را که سوگندی یاد کنند که : وحقک لانظرت الی سواک ولا قلت لغيرک ولا خلت عن عهدک . این سوگندها بحکم توحید لغواست ، و از شهود احدیت سهو ، که بنده را چه جای آنست که خود را وزنی نهد ، یا کسی پندارد ! یا گفت خود را محلی داند ! تا برو سوگند نهد ! بلکه سزای بنده آنست که احکام ویرا بحسن رضا استقبال کند ، اگر خواند یا راند در آن اعتراض نیارد ، و از آن اعراض نکند ، و در حقایق ، وصلت و هجرت نکوید . آنچه دهد گیرد ، و آنچه آید پذیرد ، و بحقیقت داند که مهربان بر کمال اوست ، و مقدر و مدبر بهمه حال اوست .

پیر طریقت گفت : « ای نزدیکتر ما از ما ! و مهربان تر بما از ما ! نوازنده مایی ما ، بکرم خویش نه بسزاه ما ، نه کار بما ، نه بار بطاقت ما ، نه معاملت در خور ما ، نه منت بتوان ما ، هرچه کردیم تاوان بر ما ، هرچه تو کردی باقی بر ما (۱) . هرچه کردی بجای ما بخود کردی نه برای ما » .

و چنانکه کفارت در شریعت بزبان علم معروفست اما العتق و اما الاطعام و اما الکسوة فان لم یستطع فصیام ثلاثة ایام ، همچنان کفارت طریقت بزبان اشارت سه قسم

است : بذل الروح بحکم الوجد ، او بذل القلب بصحة القصد ، او بذل النفس بدوام الجهد ، فان عجزت فامساک و صيام عن المناهی والمزاجر .

۱۳- النوبة الاولى

قوله تعالى : « يا ايها الذين امنوا » ای ایشان که بگرویدند^۱ « انما الخمر و الميسر » می و قمار، « والالصاب والازلام » و سنگها و تیر ها ، « ورجس من عمل الشيطان » زشتی و ناراستی از کار دیو است ، « فاجتنبوه » پرهیزید از آن ، « لعلکم تفلحون^(۹۰) » تا پیروز مانید .

« انما يريد الشيطان » میخواهد دیو « ان يوقع بينکم » که در میان شما افکند « العداوة والبغضاء » دشمنی و زشتی^(۱) « فی الخمر والميسر » در آشامیدن می و باختن قمار، « و يصدکم عن ذکر الله وعن الصلوة » و شما را باز دارد از یاد خدا و از نماز، « فهل انتم منتهون^(۹۱) » از آن باز ایستد و گرد آن مگردید .

« و اطيعوا الله » و خدا را فرمان برید « و اطيعوا الرسول » و رسول را فرمان برید « و احذروا » و پرهیزید [از خوار داشتن فرمان و سست نگریستن فرا نهی] « فان توليتم » ار پس برگردید از پذیرفتن ، « فاعلموا » بدانید : « انما علی رسولنا البلاغ المبين^(۹۲) » که آنچه بفرستاده ما است رسانیدن آشکار است .

« ليس علی الذين امنوا » نیست برایشان که بگرویدند ، « و عملوا الصالحات » و نیکیها کردند ، « جناح » تنگی و بزه‌ای ، « فیما طعموا » در آنچه چشیده بودند [ارمی] « اذا ما اتقوا وامنوا » خون از کفر پرهیزیدند و بگرویدند

« و عملوا الصّالحات » و نیکبها کردند، « ثم اتّقوا و امنوا » پس [از تکذیب رسول] پرهیزیدند و او را بر است داشتند، « ثم اتّقوا و أحسنوا » پس از محارم و مناهی پرهیزیدند و بترک آن نیکوئی گفتند، « و الله يحبّ المحسنين »^(۹۴) و خدای دوست دارد نیکوکاران را

« یا ایّها الذین امنوا » ای ایشان که بگرویدند! « لیبلو تکم الله » هر آینه بخواهد آزمود الله شما را « بشیء من الصّید » بچیزی از صید [در حرم و احرام]، « تناله ایدیکم » که بآن رسد دستهای شما، « و رما حکم » و نیزه های شما، « لیعلم الله » تا به بیند الله « من یخافه بالغیب » که آن کیست که از وی نادیده و پرا خواهد ترسید؟ « فمن اعتدی » هر کس که از اندازه در گذارد [و دلیری کند] . « بعد ذلك » پس آنکه نهی شد، « فله عذاب الیم »^(۹۵)، او را عذابی است درد نمای .

« یا ایّها الذین امنوا » ای ایشان که بگرویدند « لا تقتلوا الصّید » صید را مکشید، « وأنتم حرم » و شما محرمان باشید، « و من قتله منکم » و هر که صد کشد از شما، « متعمداً » مقصد، « فجزاء مثل ما قتل من النّعم » پاداش او آنست که همنای آنکه کشت مکشد، [و بدرویشان بدهد] « یحکم به » حکم کند در آن [جزاء صید] « ذوا عدل » داور و پارسا که شایسته فتوی باشند، « منکم » از اهل ملت شما، « هدیا بالغ الکعبة » قربانی که مکعبه رسد، [و بمنّا کشند تاوان صید را] « او کفّارة طعام مساکین » یا آن حانور را قیمت کنند و بر سر آن طعام دهند به درویشان، « او عدل ذلك صیاماً » یا برابر آن روزه دارد [بهر مدی روزی]، « لیزوق وبال امره » تا بجشد گرانی پاداش کار خویش، « عفا الله عما سلف »

در گذاشت خدای از آنچه پیش ازین (۱) بود، «ومن عاد» و هر که با صید گردد در حرم یا در احرام، «فینتقم الله منه» خدای کین ستاند ازو، «و الله عزیز ذو انتقام» (۹۵)، و خدای سختگیر است و اکین (۲) ستانی.

«احلّ لكم» حلال کرده آمد و گشاده شما را «صيد البحر» صید دریا «وطعامه» و طعام آن، «متاعاً لكم» تا شما را زاد بود و بر خورداری، «وللسيارة» و راه گذریانرا، «و حرم علیکم» و حرام کرده آمد بر شما و بسته «صيد البر» صید خشک زمین «مادمتهم حرماً» تا آنکه که محرم باشید، «و اتقوا الله الذی الیه تحشرون» (۹۶)، و پرهیزید از [خشم و عذاب] آن خدای که شما را انگيخته با او خواهند برد.

«جعل الله الکعبة» خدای کعبه ساخت «البیت الحرام» آن خانه با آزرم با شکوه «قیاماً للناس» امن مردمانرا و پایندگی ایشانرا در دین خویش، «والشهر الحرام» و ماه حرام، «والهدی» و قربان که بمنابرند، «والقلائد» و قلائد که در گردن ایشان کنند، «ذلك لتعلموا» این آنراست تا بدانید، «ان الله یعلم ما فی السموات وما فی الارض» که خدای میداند هر چه در آسمانست و در زمین، «و ان الله بكل شیء علیم» (۹۷) و خدای به همه چیز داناست.

النوبة الثانية

قوله تعالى: «يا ايها الذين امنوا انما الخمر والميسر» - روایت کنند از عمرو بن شرحبیل که گفت عمر خطاب دعا کرد و گفت: اللهم بین لنا فی الخمر بیاناً شافياً، بار خدایا! در کار خمر ما را بیانی ده شافی، آیتی روشن و حکمی

پیدا . رب العالمین آیت فرستاد که در سورة البقرة است : « یسئلونک عن الخمر والمیسر » . این آیت بر عمر خواندند . عمر را آن آیت سیری نکرد ، گفت : بارخدا یا ! یانی ازین شافی تر خواهم . دیگر باره آیت آمد که در سورة النساء است : « یا ایها الذین امنوا لاتقربوا الصلوة وانتم سکاری » . بر عمر خواندند ، عمر گفت : هنوز درمی باید ازین شافی تر و روشن تر خداوند ! انما مهلكة للمال مذهبة للعقل ، یسن لنا فیها یاناً شافياً ، فنزل قوله : « یا ایها الذین امنوا انما الخمر والمیسر » ، تا آنجا که گفت : « فهل انتم منتهون » . عمر گفت : انتھینا انتھینا ، و بطریق دیگر ازین روشن تر و گشاده تر در سورة البقرة بیان کرده ایم ، و اعادت شرط نیست .

اگر کسی سؤال کند که هر چه حرام کردند بیکبار حرام کردند مگر این خمر ، که بچند دفعه حرام کردند ، حکمت در آن چیست ؟ جواب آنست که هر محرمی را چون حرام کردند وقتی عوضی بجای نشست ، همچون سفاح که حرام گشت رب العزّة نکاح بجای آن نهاد و مباح کرد . مردار حرام کرد ذبایح در مقابل آن مباح کرد ، ربا حرام کرد بیع بجای آن نهاد و مباح کرد . خون حرام کرد گوشت حلال کرد ، لاجرم آن محرمات که عوض آن پدید کرد ترك آن بر ایشان کران نگشت ، بیک بار حرام کرد ، و مردم را از آن باز زد . باز خمر معشوقه نفسها بود ، و سبب طرب و نشاط بود ، و مردم فرا خوردن آن خو کرده بودند ، و بطبع آنرا می دوست داشتند ، رب العالمین دانست که ترك آن بی عوضی و بی بدلی که بجای آن بیستد برایشان دشخوار بود ، بفضل و لطف خود و برداشت حرج را از ایشان ، تحریم آن بتدریج فرایش ایشان برد . از اول عیب آن بگفت ، و اثم آن ظاهر کرد ، گفت : « قل فیهما اثم کبیر » ، پس بسبب آن از نماز باز زد ، گفت : « لا تقربوا الصلوة و انتم سکاری » . پس بعاقبت حرام کرد تا ترك آن بتدریج برایشان آسان گشت . سبحانه ما ارافه و الطفه بعباده !

ومن الوعيد الوارد في الخمر ما روى عن عثمان بن عفان قال : قال رسول الله (ص) :
 « ان الله لا يجمع الخمر والايمان في جوف امرئ ابداً ، و عن ابي هريرة قال : قال
 رسول الله (ص) : « مدمن الخمر كعابد الوثن » ، و عن ابن عباس قال : قال رسول الله (ص) :
 « اجتنبوا الخمر فانها مفتاح كل شر ، ولا يموتن احدكم و عليه دين ، فانه ليس هناك
 دينار ولا درهم ، وانما يقتسمون هناك الحسنات والسيئات ، فاخذ بيمينه واخذ بشماله .
 و عن علي (ع) قال : قال رسول الله (ص) : « من شرب الخمر بعد اذ حرمها الله على لسانى ،
 فليس له ان يزوج اذا خطب ، ولا يصدق اذا حدثت ، ولا يشفع اذا شفع ، و لا يؤتمن على
 امانة ، فمن ائتمنه على امانة فاستهلكها فحق على الله ان لا يخلف عليه » ، و عن ابي هريرة
 عنه (ص) : « ربح الجنة توجد من مسيرة خمس مائة عام ، ولا يجد ربحها مختال ولا متان ولا
 مدمن خمر » .

فصل

خمر عنبی خام باتفاق حرام است اندك وبسیار آن ، و نجس است ، و خوردن
 آن حد واجب کند ، اما شافعی گفت : تحریم این خمر نه عین خمر راست ، که علتی و
 معنی راست ، و آن معنی آنست که شرابی مسکر است ، و اصل خبائث است ، و مایه
 فساد ها ، پس هر شرابی که مسکر بود بدان ملحق بود ، و اندك وبسیار آن حرام ، و
 ابوحنیفه گفت : تحریم خمر عین خمر راست نه علتی را ، که هر چه بیرون از خمر است
 قدر مسکر حرام است ، گفتا . و مطبوخ که دوسیک از آن بشود ، و سیک بماند ، خوردن
 آن مباح است ، و حد واجب نکند ، تا آنکه که مستی آرد ، و هر نبذ که از کندم وجو
 و غسل و قصب شکر کنند ، مطلق گفت که مباح است الا قدر مسکر ، و نقیع میوین و خرماى
 ناپخته بنزدیک وی حرام است ، اما حد واجب نکند الا قدر مسکر ، و دایل شافعی روشن

است از جهت خبر رسول ، و ذلك قوله (ص) : « ان من العنب خمرأ ، وان من التمر خمرأ ، و ان من العسل خمرأ ، وان من البر خمرأ ، وان من الشعير خمرأ » ، وقال : « كل مسكر خمر ، و كل خمر حرام » . مصطفى (ص) نام خمر برین چیزها افکند ، و چون همه خمر است همه در تحت این آیت شود که : « انما الخمر والميسر و الانصاب و الازلام رجس من عمل الشيطان فاجتنبوه » ، شرح دادن این مسأله درین موضع بیش از این احتمال نکند ، و در سورة البقره مستوفی گفته ایم .

ميسر قمار است ، واصله من اليسار ، و قيل مشتق من اليسر وهو السعة و الامكان ، يقال: رجل يسر و قوم ايسار يتسعون في تقامرون ، و ميسر عرب آن بود که در جاهلیت مردی فرایش آمدی و گفתי: این اصحاب الجزور؟ پس نفری فراهم آمدندی ، و شتری خریدندی ، و هر یکی را در آن نصیبی کردند ، پس قرعه بزدندی ، هر کس که سهم وی بیرون آمدی از بهای آن اشتر بری گشتی ، و نصب وی در گوشت بماندی ، همچنان قرعه می زدندی تا يك كسر بماندی و بهای شتر جمله بر آن کس لازم بودی ، و او را در آن شتر نصیب گوشت نبودی ، و آنکه گوشت شتر بر آن قوم بسویت قسمت کردند . این بود قمار عرب ، که رب العزة درین آیت حرام کرد . وقال ابن عباس : الميسر القمار حتى لعب الصبيان بالكعاب والجوز . وسئل القاسم بن محمد عن الشطرنج اهو ميسر؟ وعن النرد اهو ميسر؟ فقال . كل ما صدّ عن ذكر الله وعن الصلوة فهو ميسر . و تفسیر انصاب و ازلام در اول سورة بشرح گفتیم .

« رجس من عمل الشيطان » - رجس نامی است چیزی را که نجس و قدر بود ، و از شرع دور ، ساخته و آراسته شیطان بر بنی آدم . رب العالمین گفت . « فاجتنبوه » این همه ساخته و بر آراسته شیطان است و هلاك دين شما ، از آن پرهیزید و حذر کنید تا رستگار شوید .

« انما يريد الشيطان ان يوقع بينكم العداوة و البغضاء في الخمر و الميسر » -
 این بیان علت تحریم خمر و قمار است . میگوید : شیطان عداوت و کینه و بغض یکدیگر
 در میان شما افکند چون خمر خورید و قمار بازید ، و شما را بازدارد از ذکر خدا که سر
 همه طاعات است ، و اصل همه خیرات ، و از نماز که کلید سعادت است و پیرایه شهادت
 و مایه دیانت . « فهل انتم منتهون » ؟ هل درین موضع برجای تغلیظ است نه برتخیر ،
 چنانکه جای دیگر گفت : « فهل انتم شاكرون » ؟ « فهل انتم مسلمون » ؟ و در خبر
 است : « هل انتم تاركوا اصحابي لي » ؟ یعنی هل انتم تارکون اذاهم . وهم ازین نابت
 آنچه گفت : « هل لك الي ان تزكي » ؟ میگوید : مرا سپاس دار هستی ؟ هر چند که
 صورت استفهام دارد اما معنی امر است ، و این نوعی است از انواع امر ، و در لغت رواست
 و روان .

« و اطعوا الله و اطيعوا الرسول » - چون بیان محرمات و منہیات کرده
 بود ، طاعت خدا و رسول در پس آن داشت ، یعنی که فرمان بردار باشید و این اوامر و
 نواهی بکار دارید ، و از محارم بپرهیزید . « و احذروا » ای احذروا المحارم و المناهی ،
 « فان توليتم » عن الطاعة « فاعلموا انما على رسولنا البلاغ المبين » فليس عليه الا البلاغ ،
 و التوفيق و الخذلان الى الله ، فان اطعتم و الا فاستحققتم العذاب . .
 « ليس على الذين آمنوا و عملوا الصالحات جناح » - سبب نزول این آیت
 آن بود که قومی از صحابه در آن روزها که خمر حرام کردند از دنیا برون شده بودند ،
 و ایشان می خورده بودند بتازگی ، و در شکم ایشان می بود . مسلمانان برایشان بترسیدند ،
 و از حال ایشان رسول خدا را پرسیدند . این آیت در شان ایشان آمد . میگوید : بر
 ایشان تنگی نیست ، و ایشانرا بزه نیست در آنچه حشیدم . بودند از می بیش از تحریم .
 این طعموا شربوا است چنانکه جای دیگر گفت : « و من لم يطعمه فانه مني » . شراب

مطعموم است اما نه مأکول است . « اذا ما اتقوا » یعنی الکفر بالله ، « وآمنوا و عملوا الصّالحات » سجدوا لله واجتنبوا وقربوا ، « ثم اتقوا » تکذیب رسوله ، و صدقوه ، « ثم اتقوا » اتیان المحارم الّتی عرفوا حرمتها ، « و احسنوا » فی ترکها ، و قيل اذا ما اتقوا المعاصی والشّرك ، ثم اتقوا ، داموا علی تقویهم ، ثم اتقوا ظلم العباد مع ضمّ الاحسان الیه . و قيل : اذا ما اتقوا الشّرك وآمنوا صدّقوا ، ثم اتقوا الكبائر و آمنوا ازدادوا ایماناً ، ثم اتقوا الصغائر حذروا و احسنوا تنفلوا . قال علی بن ابی طالب (ع) : « ان عثمان من الذّین آمنوا و عملوا الصّالحات ثم اتقوا و آمنوا ثم اتقوا و أحسنوا » ، « والله یحبّ المحسنین » .

در روز کار عمر ، قدامة بن مظعون می خورد عمر خواست که ویرا حد زند قدامة گفت : شما رانیست که مرا حد زنید ، که الله میگوید : « لیس علی الذّین آمنوا و عملوا الصّالحات جناح فیما طعموا » ، و من از جمله مؤمنانم و در بدر بوده ام . عمر گفت راه غلط کردی ، و کمانت خطاست ، که رب العالمین گفت : « اذا ما اتقوا و آمنوا » ، و تقوی آنست که آنچه خدا حرام کرد ، از آن پرهیزی ، و گرد آن نکردی . علی بن ابی طالب گفت : یا عمر ! من از نزول این آیت خبر دارم ، چون رب العالمین خمر حرام کرد ، جماعتی از مهاجر و انصار بیامدند و گفتند : یا رسول الله برادران ما و پدران ما که در بدر بودند ، و در احد کشته شدند ، ایشان در آن حال می همی خوردند ، چه گوئی در ایشان ؟ و چه حکم کنی از بهر ایشان ؟ رسول خدا توقف کرد ، تا جبرئیل آمد ، و آیت آورد : « لیس علی الذّین آمنوا و عملوا الصّالحات جناح » الیه . پس عمر بفرمود ، و قدامة را حد مفتری بزدند ، و گفتند : ان شارب الخمر اذا شرب انتشی ، و اذا انتشی هدی ، و اذا هدی افتری ، فیکم علیه حدّ المفتری ثمانین جلد .

« یا ایها الذّین آمنوا لیبلونکم الله بشیء من الصید » - این « من » تبعیض

است از دو وجه : یکی آنکه اینجا صید برمیخواهد نه صید بحر ، و دیگر وجه آنکه صید است در حال احرام نه در حال احلال . «تناله ایدیکم» - آن صید که دستهای شما بآن رسد از خایه مرغ یا بچه که از آشیانه برنخاسته ، «ورما حکم» یا بآن رسد نیزه های شما ، و بر قیاس نیزه تیر و سنگ و کمند و جز از آن از این کبار صید چون خرگور و گاو دشتی و شتر مرغ و امثال آن . می گوید : شما را بخواهد آزمود ، یعنی که شما را بر آن قادر خواهد کرد ، و آن پیش شما خواهد آورد ، و فائدة البلوی اظهار المطیع من العاصی ، و الا فلا حاجة له الى البلوی . و این در سال حدیبیه بود که رسول خدا را از مکه باز داشتند ، و هم آنجا قربان کرد صد تا اشتر ، چنانکه در قصه حدیبیه است ، و مرغان و وحش بیابان فراوان روی بایشان نهادند ، و از آن همی خوردند ، و با رحال ایشان همی در آمیختند ، و ایشان هم در حرم بودند و هم در احرام .

« ليعلم الله » - ای لیری الله ، لانه قد علمه ، « من يخافه بالغيب » ای يخاف الله الذی لم يره فلا يتناول الصيد وهو محرم ، « فمن اعتدى بعد ذلك » ای من اخذ الصيد عمداً بعد النهی و هو محرم ، « فله عذاب الیم » يضرب ضرباً وجيعاً ، ويسلب ثيابه ، و يغرم الجزاء ، و حکم ذلك الى الامام فهذا العذاب الالیم .

« يا ايها الذين آمنوا لا تقتلوا الصيد وأنتم حرم » - این آیت در شأن ابوالیسر فرو آمد ، نام وی عمرو بن مالك الانصاری ، در سال حدیبیه محرم بود احرام بعمره گرفته ، بخرگوری رسید ، او را طعنه ای زد بيفکنند ، و بکشت . این آیت فرو آمد : « لا تقتلوا الصيد وأنتم حرم » . رب العالمین در این آیت حرام کرد بر محرم که احرام بحج گرفته باشد یا بعمره که صید بر گیرد و کشد یا تعرض آن کند بهیچ وجه . و بدان که صید دو است : یکی صید بحر ، دیگر صید بر . هر چه صید بحر است خوردن آن همه حلال است ، و گرفتن آن محرم را رواست ، و آنچه صید بر است ، آنچه

گوشت آن حرام است کشتن آن حلال است مگر یربوع ، و هر چه گوشت آن حلالست صید کردن آن حرام است.

« فمن قتله منكم متعمداً » - میگوید : هر که صیدی کشد از آنچه گوشت وی حلالست متعمداً ای ذا کراً لاحرامه ، قاصداً الی قتله ، او مخطئاً فی قتله ، ناسیاً لاحرامه .
 بیشترین علما چون شافعی و مالک و ابوحنیفه و اهل شام و عراق جمله بر آنند که این جزاء صید در عمد و در خطا یکسانست . زهری گفت : نزل القرآن بالعمد ، وجرت السنة فی الخطاء ، و ذلك قوله (ص) : « فی الضبع كبش اذا اصابه المحرم » ، و لم یفصل بین متعمد و غیره ، فاجری علی العموم . و گفته اند : ضمان صید همچون ضمان مال است ، لانه یجب فی الصغیر صغیر و فی الکبیر کبیر کضمان الاموال ، و معلومست که ضمان مال ، عمد و خطا در آن یکسانست ، ضمان صید همچنانست .

« فجزاء مثل ما قتل من النعم » - عاصم و حمزه و کسائی « فجزاء » بتنوین خوانند ، و « مثل » برفع ، باقی باضافت خوانند بی تنوین . و معنی جزا فدا است . و بدان که صید بر دو ضربست : یکی آنست که آنرا مثل نیست از نعم ، همچون عصفیر و قنابر و مادون الحمام ، هر چه کم از کبوتر باشد و برا از نعم مثلی نبود ، جزاء وی آنست که آنرا قیمت کنند ، و آنکه آن قیمت بدرویشان نباید داد بلکه صرف کنند باطعام ، و آن طعام بدرویشان تفرقت کنند ، هر درویشی را مدّی ، یا پس روزه دارد بجای هر مدّی روزی ، و ضرب دوم از صید آنست که آنرا مثل است از نعم ، جزاء وی مثل آنست و آن بر دو ضربست : ضربی آنست که صحابه در آن حکم کرده اند : فی النغامة بدنة ، و فی حمار الوحش بقرة ، و فی الغزال عنز ، و فی الارنب عناق ، و فی الیربوع جفرة . و ضربی آنست که صحابه در آن حکم نکرده اند ، دومی دانشمند عدل از اهل خبره باید که در آن نظر کنند ، و هر چه شبیهی دارد بآن صید ، و بآن نزدیکتر بود ، آنرا واجب

گردانند. اینست که رب العزة گفت: «یحکم به ذوا عدل منکم» - یعنی من اهل دینکم؛ «هدیاً بالغ الکعبة» - لفظه معرفة، ومعناه فکرة، تقدیره بالغ الکعبة. «او کفارة طعام مساکین» قرائت مدنی و شامی «کفارة» بی تنوین است، طعام بحض میم. باقی بتنوین خوانند و بضم میم. «او عدل ذلك صیاماً» - ای مثل ذلك من الصیام. «صیاماً» منصوب علی التمییز، وعدل و عدل بفتح عین و کسر عین بقول بصریان یکسانست، و گفته اند: بکسر عین مثل باشد از جنس خویش، و بفتح عین مثل باشد از غیر جنس وی.

«یحکم به ذوا عدل منکم» - چون دو عدل حکم کردند و جزاء آن پدید کردند، وی مخیر است میان سه چیز: اگر خواهد آن مثل بیرون کند، و بدرویشان دهد، و اگر خواهد آن مثل را قیمت کند با درم، و آن درم باطعام صرف کند، و طعام بدرویشان دهد، هر درویشی را مدی، و اگر خواهد روزه دارد هر مدی را روزی، که رب العزة بلفظ «او» گفت، و ذلك یوجب التخییر.

اما مذهب بوحنیفة در جزاء صید آنست که: هر که صیدی کشد در حال احرام، بروی قیمت آن واجب شود اگر آن صید مثل دارد یا ندارد، پس آن قیمت اگر خواهد بدرویشان دهد، و اگر خواهد صرف کند با چهارپائی قربانی، و گوشت آن بر درویشان تفرقه کند، و اگر خواهد آن قیمت باطعام کند، و هر درویشی را نیم صاع بدهد، و اگر خواهد روزه دارد هر نیم صاع را روزی، و در موضع تقویم صید علماً مختلف اند. قومی گفتند: آنجا که صید گیرد و کشد هم آنجا قیمت کنند در هر شهری و هر موضعی که باشد. قومی گفتند: لابد بمکه باید و بمنّا، که رب العزة گفت: «هدیاً بالغ الکعبة»، وقال تعالی: «ثمّ محلها الی البست العتق لیذوق وبال امره» ای جزاء ذنبه. «عفا الله عما سلف» من قتل الصيد قبل التحريم، و من عاد الی قتل-

الصید محرماً حکم علیه ثانياً ، و هو بصدد الوعيد ، « ينتقم الله منه في الآخرة ، » و الله عزيز « ای منیع فی ملکه ، » ذواتنقام « من اهل معصيته .

« احلّ لكم صيد البحر » - هرچه آبی است گوشت آن حلالست ، و گرفتن

آن حلال، و در چهارچیز خلافت . یکی مردم آبی ، قومی گفتند از علما که : گوشت او

مکروه است حرمت صورت را ، و دیگر ضفدع ، گفتند که خوردن آن مکروه است دو

معنی را : یکی آنکه زهر داراست ، و قومی گفتند : از جهت خبر « فانه اکثر خلق الله

تسبیحاً » ، و در خبر است که « نقیقه تسبیح » ، و سدیگر مار گفتند که مار بحری زهر

داراست چون مار بّری ، و کثردم همچنان . چهارم فیل است ، گوشت آن حرام ، لانه

اشبه الخلق بالخنزیر . قال الماستوی ان لحم الفیل حلال ، لانه مائی ، و هو داخل فی

مذهب مالك و داود : ان ذوات الارواح كلها حلال ما خلا الخنزیر ، بدلیل قوله تعالى :

« قل لا اجد فیما اوحی الیّ محرماً » الی قوله « او لحم خنزیر » ، و هو قول ابن عباس و

ابن عمر و ابی هریره و عائشة و عبید بن عمیر من التابعین ، و هو مذهب مالك و داود .

قومی از علما این تقسیم بر قاعده دیگر نهاده اند گفتند : هرچه آبی است بر سه

وجه است : ماهیان اند و اجناس آن ، همه حلال اند ، و ضفادع اند و اجناس آن ، همه

حرام اند ، و هر چه باقیست در آن دو قول است : يك قول همه حرام اند ، و به قال

ابو حنیفه ، و بدیگر قول همه حلال اند ، و به قال اكثر العلماء من اصحابه ، و الدلیل

علیه قوله (ص) : « هو الطهور ماؤه ، الحل مسته » ، و قال ابو بکر الصدیق : « كل دابة

ماتت فی البحر فقد ذکاها الله لكم » ، و قال بعضهم : ما كان مثاله فی البر حلالاً فهو حلال

فی البحر ، و ما كان مثاله فی البر حراماً فهو حرام فی البحر . قالوا : وأراد بالبحر جمع

المیاء والانهار ، لان العرب سمی النهر سحراً ، و منه قوله تعالى : « ظهر الفساد فی البر

و البحر » .

قوله: « و طعامه متاعاً لكم » - قال سعيد بن جبیر صیده کان طریاً ، و طعامه الملیح منه . ابن عباس گفت: صیده ما اصطدناه بأیدینا ، و طعامه مامات فیه. گفت: صید بحر آنست که بدست خویش صید کنیم ، و طعام آنست که هم در آب بمیرد ، و موج آنرا بر کنار افکند ، و آنچه مصطفی (ص) گفت: « ما جزر الماء عنه فکل ، و ما طفاً فیه فلا تأکل » ، آن نهی تنزیه است نه نهی تحریم . قال ابن عباس: اشهد الی ابی بکر انه قال: السمک الطافی حلال لمن اراد اكله . و سبب نزول این آیت آن بود که قومی از بنی مدلیج گفتند: یا رسول الله ما صید بحر کنیم، و گاه گاه دریا موج زند، و ماهیان از قعر دریا با آب بساحل افتند . پس آب بجای خویش باز شود ، و ماهیان بی آب بمانند، و برخشک زمین بمیرند، چون ما آنرا مرده یا بیم خوریم یا نخوریم؟ حلال است یا حرام؟ قال: فأنزل الله تعالى: « احل لكم صید البحر و طعامه متاعاً لكم و للسیارة » .

جابر بن عبد الله گفت: رسول خدا ما را بغزائی فرستاد، و ابو عبیده جراح را بر ما امیر کرد ، و با ما هیچ زاد نبود مگر صاعی خرما ، در انبانی کرده ، که که ابو عبیده هر یکی را از ما از آن خرما یکی بدادی ، و کنا نمصها کما یمص الصبی ، و نشرب علیها الماء فتکفینا یوماً الی اللیل ، گفتا: باین دشخواری ورنج روز کار بسر می بردیم تا بساحل دریا رسیدیم ، دابه ای را دیدیم مرده بر ساحل دریا ، بر مثال کوه پاره ای ، و آنرا عنبر میگفتند . ابو عبیده گفت: بخورید ازین دابه، که شما را حلالست. یک ماه بر آن موضع نشستیم ، و از آن خوردیم ، و از عظیمی که بود از چشم خانه وی خسروارها روغن بیرون کردیم ، و ابو عبیده سیزده کس را در چشم خانه وی نشانده ، تا باز گویند که چه عظیم دامه ای بود! پس از آن زاد بر گرفتیم ، و آمدیم به مدینه ، و رسول خدا را از آن خبر کردیم ، فقال (ص): « هو رزق اخرجہ الله لكم ، فهل معکم من لحمها شیء ؟ » فأرسلنا الی رسول الله شیئاً منه ، فأکله .

« متاعاً لكم وللسيارة » - یعنی منفعة لكم ، یعنی للمقیم والمسافر بیعون منه ویتزودون منه . پس دیگر باره تحریم صید بر محرم باز آورد ، گفت : « وحرّم علیکم صید البرّ ما دتم حراماً » - ای محرمین ، فلا يجوز للمحرم اكل الصيد اذا صاد هو ، او صید له بأمره ، فاما اذا صاد حلال بغير امره ولا له فيجوز له اكله ، و اذا قتله المحرم فهل يجوز للحلال اكله ؟ قال الشافعی : يجوز ، لانه ذکوة مسلم ، وعند ابی حنیفة لا يجوز ، وأحله محل ذکوة المجوسی . قال جابر : سمعت رسول الله (ص) يقول : « صید البر لکم حلال ما لم تصیدوه او یصد لکم . » و اتقوا الله الذی الیه تحشرون فی الآخرة ، فیجزیکم بأعمالکم . « جعل الله الکعبة البیت الحرام » - عرب هر خانه ای که مربع باشد آنرا کعبه گویند ، و اصل آن از ارتفاع است . کعب آدمی از آن کعب گویند که از پای فرا رسته بود ، و ارتفاع گرفته ، وقیل للجارية اذا قاربت البلوغ ، وخرج ثدياها قد تکعبت . خانه مربع کعبه گویند ، لارتفاعها من الارض ، و تنوء زواياها ، و این خانه کعبه را بیت الحرام گفت ، و تفسیر این در آن خبر است که مصطفی (ص) گفت روز فتح مکه : « ان هذا البلد حرّمه الله يوم خلق السماوات و الارض ، فهو حرام بحرمة الله الی يوم القيامة ، وانه لن یحل القتال فيه لاحد قبلی ، ولم یحل لی الا ساعة من النهار ، فهو حرام بحرمة الله الی يوم القيامة لا یعضد شوکه ، و لا ینقر صیده ، و لا یلتقط لقطته الا من عرفها ، و لا یختلی خلاه الا الاخر » ، و فی روایة اخرى : « من جاءنی زائراً لهذا البیت ، عارفاً لحقّه ، مدعناً لی بالرویة حرمت جسده علی النار » .

« قیاماً للناس » - ای قواماً لهم فی امر دینهم ، یقومون الیه للحج ، وقضاء النسک ، و امر دنیا هم ای صلاحاً لمعاشهم من التجارات ، وما یجبی الیه من الثمرات . « والشهر الحرام » - بلفظ جنس گفت ، و مراد بآن ماههای حرام است ، و آن چهار اند : واحد فرد ، و هورجب ، و ثلاثة سرد : ذوالقعدة و ذوالحجة والمحرم . « و الهدی و القلائد » -

هدی قربانست که بمنای برند، و قلائد آنست که در گردن ایشان کنند، و این آن بود که مرد چون از حرم بتجارت بیرون میشد در ماه حرام، در کار خویش نظر کردی اگر دانستی که باز گردد پیش از آنکه ماه حرام بگذرد، همچنان ایمن بیرون شدی، و هیچ نشان بر خود و بر راحله خویش نکردی، و اگر دانستی که می باز نگردد در ماه حرام، امن خویش را نشان بر خود کردی و بر راحله خویش، و نشان آن بود که پوست درخت حرم با خود داشتی، و بر راحله خویش افکندی، تا هر جائی که رفتی ایمن بودی، و کس تعرض وی نکردی. اینست که رب العالمین گفت: «والهدی و القلائد» - یعنی کل ذلك كان قياماً للناس وأمناً في الجاهلية.

«ذلك لتعلموا ان الله يعلم ما في السموات و ما في الارض و أن الله بكل شيء عليم» - وجه تأویل این آیت و آخر آن باول در بستن آنست، که رب العالمین این تعظیم که نهاد خانه خویش را، و حرم و احرام را، از آن نهاد تا آنرا بزرگ دارند، و حرمت آن بشناسند، و آزر آن بزرگ دارند، و بدانند که چون جانور بی عقل درو می نیاز دارند، در آزدن مسلمان در حرم چه وبالست! و چون فرمود که در حرم گفتار میازارید از آنست که تا دانند که در آزار مسلمان در حرم چیست؟ و دیگر الله دانست که نمازگر را از جهت بد نیست و از قبله، و کعبه قبله ساخت، و دانست که حج را هنگامی باید، آنرا هنگامی ساخت، و دانست که هدی را نشان آزر باید، نشان ساخت، و در حجله حرم جای امن ساخت، از آنکه عرب در جاهلیت بس ناپاک و خون ریز بودند و بدفعل، راه بیم داشتند، و مال بناحق می بردند، و بجای يك کس جمعی را می کشتند، طلب ثار را. رب العزة خون از ایشان این فعل میشناخت و میدانست کعبه حرم ساخت، و ماه حرام، و هدی و قلائد پدید کرد، و تعظیم آن فرمود، تا ایشانرا بر مال و بر نفس خویش امن پدید آمد، و هر جای که نشان درخت حرم دیدند، سر بر خط فرمان

فهادند ، و تعظیم آنرا دستهای بیداد و غارت کوتاه کردند . و دانست رب العزة که اگر ایشانرا بعبادت جاهلیت خویش فرو گذارد جهان خراب گردد ، و مردم کشته شوند ، و متاجر باطل گردد ، رب العزة گفت : این همه بدان کردم تا شما بدانید که هر چه در آسمان و زمین است از مصالح بندگان و مرافق ایشان من می دانم ، و بهمه چیزی دانا و توانا ام .

النوبة الثالثة

قوله تعالى: « يا ايها الذين آمنوا انما الخمر و الميسر » الآية - قال النبي (ص): « الخمر جماع الام و أم الخبائث » خمر اصل خبائث است و کلید کبائر ، مایه جنایات ، و تخم ضلالت ، و منبع فتنه . عقل را بپوشد ، و دل را تاریک کند ، و چشمه طاعت خشک کند ، و آب ذکر باز بندد ، و در غفلت بگشاید . نفس از خمر مست شود ، از نماز باز ماند . دل از غفلت مست شود ، از راز باز ماند .

پیرو طریقت گفته بزبان وعظ مرین غافلانرا که : « ای مستان پر شهوت ! وای خفتگان غفلت ! شرم دارید از آن خداوندی که خیانت چشمها میداند ، و باطن دلها می بیند : « يعلم خائنة الاعین و ما تخفی الصدور » . آه ! کجاست دره عمری و ذوالفقار حیدری ؟ تا در عالم انصاف برین مستان بی ادب حد شرعی براند ، و این غافلان خفته را بجنباند ؟ خبر ندارد آن مسکین که خمر می خورد ، که چون قدح بردست نهند عرش و کرسی در جنبش آید ، و از حضرت عزت ندا آید که : « و عزتی و جلالی لا یقنهم الیم عذابی من الحمیم و الزقوم » .

میسر قمار است ، و در قمار خانه کسی که پا کباز و کم زن بود ، او را عزیز دارند ، و مقدم شناسند . اشارت است بطریق جوانمردان که : ابدانهم مطروحة فی شوارع التقدير یطأها کل عابری سبیل من الصادرین عن عین المقادیر . خود را در شاهراه تقدیر

ببفکنند تا زیر هر خسی پست شوند ، و از بند هر زنگی برون آیند ، و خود را ناچیز شمرند
تا تو اندر بند رنگ و طبع و چرخ و کو کبی

کی بود جائز که کوئی دم قلندر وار زن

« وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرِّسُولَ وَاحْذَرُوا » الایة - مرد بساید که در راه شرع
همگی وی عین فرمان گردد، و یک چشم زخم در وقت فرمان تأخیر و مخالفت روا ندارد .
چنانکه حکایت کنند که یکی از خلفا وقتی بر وی مسأله مشکل شده بود کس فرستاد
به شافعی تا حاضر شود . چون کس خلیفه پیش شافعی رسید ، او را دید که دستار را
می پیچید . گفتا : فرمان امیر المومنین است که بیائی . شافعی دندان فراز کرد ، و
موافقت فرمانرا آنچه از آن دستار نا پیچیده مانده بود فرو درید ، و پیاپیان نبرد ، که
در فرمان خلیفه تأخیر روا نیست . عجباکارا ! در فرمان مخلوق موافقت شرع را چنین
ایستاده بودند ، باری بنگر تا در همه عمر یک نفس در فرمان خدا و تعظیم وی راست
رفته ای یا نه ؟

« لیس علی الذین آمنوا و عملوا الصالحات » الایة - چون اغلب روزگار مرد
در تعظیم امر و نهی بسر می شود ، و معظم احوال وی در ادب صحبت و در خدمت بر سنت
بود ، در یک نفس و در یک لقمه بسا وی مضایقت نکنند ، هر که مایه ایمان دارد ، و
تقوی شعار خود گرداند ، چنانکه گفت : « اذا ما اتقوا و آمنوا و عملوا الصالحات تم
اتقوا و آمنوا » یعنی اتقوا المنع و آمنوا بالخلف . با درویشان مواسات کنند ، و دست
انفاق و صدقه بر ایشان گشاده دارند ، و از منع و بخل پیرهنزنند ، و دانند که هر چه در
راه خدا هزینه (۱) کنند ، خلف آن در دوجهان باز یابند ، چنانکه گفت : « وما انفقتم
من شیء فهو یخلفه » این خود صفت عوام است ، و بیان مراتب احوال ایشان . باز صفت

اهل خصوص کرد ، و تقوی و احسان ایشان یاد کرد : « ثم اتقوا و أحسنوا » ای اتقوا
شهود الخلق و أحسنوا ، ای شهداء الحق ، فالاحسان ان تعبد الله كأنك تراه ، كما في الخبر .
« والله يحب المحسنين » اعمالا والمحسنين آمالاً والمحسنين احوالاً .

« یا ایها الذین آمنوا لا تقتلوا الصيد وأنتم حرم » - صید بر محرم حرام کرد
از بهر آنکه محرم قصد زیارت کعبه دارد . اشارت میکند که هر که قصد خانه ما دارد ،
و روی بکعبه مشرف مقدس نهد ، و در جوار حضرت ما طمع کند ، کم از آن نبود که
صد بیابانی ازو در زینهار و امان باشند ، که وی خویشتن را درین قصد که پیش گرفت
در غمار ابرار و اخیار آورد ، و صفت ابرار اینست که : لا يؤذون الذر ولا يضمرون الشر .
و گفته اند که احرام دو نوع است : احرام حاجی بتن ، و احرام عارف بدل ، حاجی تا بتن
محرم است صید بروی حرام ، عارف تا بدل محرم است طلب و طمع و اختیار بروی حرام .
و نشان احرام دل سه چیز است : با خلق عاریت و با خود بیگانه ، و در تعلق آسوده .
و ثمره احرام دل سه چیز است امروز ، و سه چیز فردا : امروز حلاوت مناجات و تولد
حکمت و صحت فراست ، و فردا نور مشاهدت و نداء لطف و جام شراب .

« جعل الله الكعبة البيت الحرام قياماً للناس » الایة - در آثار یارند که چهار
هزار سال آن کعبه معظم را بتخانه آذری ساخته بودند ، تا از غیرت نظر اغیار بخداوند
خود بنالید که : بادشاها ! مرا شریف ترین بقاع گردانیدی ، و رفع ترین مواضع ساختی ،
بیت الحرام نام من نهادی ، و امن و امان خلق در من بستی . پس ببلاء این اصنام مبتلا
کردی . از بارگاه جبروت بدو خطاب رسید که : آری چون خواهی که معشوق صدو
ببست و چهار هزار نقطه طهارت باشی ، و خواهی که همه اولیا و صدیقان و طالبان را در
راه جست خود بینی ، و آنرا که خواهی بنار در کنار گری ، و صد هزار ولی و صفی را
جان و دل در راه خود بتاراج دهی ، کم از آن نباشد که روزی چند در بلاء این اصنام

بسازی، و صفات صفا و مروءه را در بطش قهر غیرت فرو گذاری. سنت ما چنین است. کسی را که روزی دولتی خواهد بود، نخست او را از جام قهر شربت محنت چشانیم. خواست ما اینست، و برخواست ما اعتراض نه، و حکم ما را مرد نه، و صنع ما را علت نه: « نفعل ما نشاء ونحكم ما نريد ».

۱۴- النوبة الاولى

قوله تعالى: « اعلموا » بدانید: « أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ » که الله سخت عقوبت است سخت گیر، « وَأَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ »^(۹۸) و بدانید که خدای آمرزگار است و بخشاینده. « ما على الرسول » نیست بر پیغامبر فرستاده، « الاّ البلاغ » مگر رسانیدن پیغام، « و الله يعلم » و خدای میداند، « ما تبدون » آنچه پیدامی نمائید، « و ما تكتُمون »^(۹۹) و آنچه پنهان می دارید.

« قل » بگو [یا محمد]! « لا يستوى الخبيث والطيب » همسان نیست پلید و پاک، « و لو اعجبك » و هر چند که ترا شگفت آید، « كثرة الخبيث » فراوانی پلید، « فاتقوا الله » و پرهیزید از خشم و عذاب خدای، « يا اولى الابواب » ای زیرکان و خردمندان، « لعلكم تفلحون »^(۱۰۰) تا جاوید بر روزمانبند.

« يا ايها الذين امنوا » ای ایشان که بگرویدند، « لاتسئلوا » می پرسد « عن اشياء » از چیز هائی « ان تبد لكم » که اگر شما را جواب آن پیدا کنند، « تسؤكم » آن جواب شما را اندوهگن کند، « وان تسألوا عنها » و اگر از آن پرسید، « حين ينزل القرآن » اکنون که قرآن فرو میفرستند، « تبد لكم » جواب آن شما را پیدا کنند، « عفا الله عنها » خدای شما را از آن بی نماز کرد، و آن از شما در گذاشت، « و الله غفور رحيم »^(۱۰۱) و الله آمرزگار است بردبار.

« قد سألها » پرسید از چنانها ، « قوم من قبلکم » گروهی پیش از شما ،
 « ثم أصبحوا بها كافرين (۱۰۳) » آنکه بآن جواب که شنیدند کافر شدند .

« ما جعل الله » خدا واجب نکرد و نفرمود « من بحيرة » از آن نهاد و سنت
 جاهلیت که شتر را گوش میشکافتند ، « ولا سائبة » و نه آن شتر که فرو می گذاشتند ،
 و از بار بر نهادن و بر نشستن آزاد میکردند ، « ولا وصيلة » و نه آن شتر که با همتای
 خویش می پیوست ، و آنرا نمی کشتند (۱) « ولا حام » و نه آن شتر که پشت خویش را
 حمی کرد « ولكن الذين كفروا » لکن ایشان که کافر شدند ، « يفترون على الله
 الكذب » دروغ می گفتند برخدای و ناراست می ساختند « و اکثرهم لا يعلمون (۱۰۴) »
 و بیشتر ایشان آن بودند که صواب در نمی یافتند .

« و اذا قيل لهم » و چون ایشان را گفتندی « تعالوا الى ما انزل الله »
 باز آئید بآنکه الله فرو فرستاد « والى الرسول » و بارسول وی آئید « قالوا » گفتند:
 « حسبنا » بسنده بود مارا ، « ما وجدنا عليه آباءنا » آنچه پدران خویش بر آن یافتیم
 « اولوكان اباؤهم » باش و اگر پدران ایشان ، « لا يعلمون شيئا » هیچ چیز
 نمی دانستند ، « ولا يهتدون (۱۰۴) » و نه فرا راه حق می دیدند .

« يا ايها الذين آمنوا » ای ایشان که بگرویدند « عليكم انفسكم » بر
 شما بادا تنهای شما ، « لا يضرّكم » نگزاید و زیان ندارد شمارا ، « من ضلّ » براهی
 هر که گم گشت از راه ، « اذا اهتديتم » چون شما بر راه راست بودید ، « الى الله مرجعكم
 جميعاً » با خداست باز گشت شما همه ، « فينبئكم بما كنتم تعملون (۱۰۵) » و خبر کند
 شمارا بآنچه میکردید .

« يا ايها الذين آمنوا » ای ایشان که بگرویدند « شهادة بينكم »

گواهی که بود در میان شما « اذا حضر احدکم الموت » هر که که حاضر آید یکی از شما مرگ « حین الوصیة » هنگام وصیت کردن « اثنان ذوا عدل منکم » آن گواهی باید از دو گواه استوار از اهل دین شما « او اخران من غیرکم » یا گواهی دوتن از اهل جزایز دین شما « ان انتم ضربتم فی الارض » اگر چنان بود که در سفر باشید ، « فأصابکم » و ناگاه بشما رسد ، « مصیبة الموت » مرگ رسیدنی ، « تحسولهما » ایشانرا هر دو فرا سو کند یناوید « من بعد الصلوة » پس نماز دیگر ، « فیقسمان بالله » تا آن دو گواه سو کند خورند بخدای « ان ارتبتم » اگر بگواهی ایشان در شک باشید « لانشتری به ثمناً » که با سو کند دروغ بهای اندک نمی خریم از دنیا ، « ولو کان ذاقربی » و اگر چند که خویشاوندی بود « و لا نکتم شهادة الله » و گواهی که خدا را بآن قیام میباید کرد پنهان نمیداریم « انا اذا لمن الاثمین (۱۰۶) » ما پس از بزه کاران باشیم اگر چنین کنیم .

« فان عثر » اگر برافتند « علی انهما استحقا اثماً » بر آنکه ایشان هر دو خیانت کردند ، و بزه کار شدند ، « فأخران یقومان مقامهما » پس برخیزد دوتن دیگر بجای آن دو گواه [که دروغ گفتند] ، « من الذین استحق علیهم الاولیان » دو گواه که اولیترند بگواهی ، و نزدیکترند بایشان که آن دو گواه پیشین که مستحق نام خیانت شدند ، بدان شدند که با ایشان خیانت کردند ، « فیقسمان بالله » سو کنند بخورند بخدای « لشهادتنا احق من شهادتهما » که گواهی ما دوتن راست تر است از گواهی ایشان دوتن ، « وما اعتدینا » و ما اندازه راستی در نگذاشتیم ، « انا اذا لمن الظالمین (۱۰۷) » و اگر در گذاشتیم آنکه از ستمکارانیم بر خویشان .

« ذلک ادنی » این چنین نزدیکتر بود و اولی تر « ان یا تو بالشهادة علی وجهها » که گواهان بروجه خویش و بر راستی مگر اربد « او یخافوا ان ترد ایمان

بعد ایمانهم » و از ردّ الیمین ترسند که سو کنند از مدعی علیه با مدعی گردانند ، « و اتقوا الله » و از خشم و عذاب خدای پرهیزید ، « واسمعوا » و بفرمان وی نیوشید ، « و الله لایهدی القوم الفاسقین (۱۰۸) » و خدای راه نمائست گروهی را که در علم او از طاعت و فرمان بیرون شدگانند .

النوبة الثانية

قوله تعالى: « اعلّموا » - بدان که معنی علم دانش است ، و محل آن دل است ، و اقسام آن سه است : علم استدلالی ، و علم تعلیمی ، و علم لدنی . اما استدلالی دمره عقل است ، و عاقبت تجربه ، و ولایت تمیز ، که آدمیان بآن مکرّم اند ، و الیه الاشارة بقوله: « ولقد کرمنا بنی آدم » ، و علم تعلیمی آنست که خلق از حق شنیدند در تنزیل ، و از مصطفی شنیدند در بلاغ ، و از استادان آموختند بتلقین ، که دانایان در دو کیستی بدان عزیزند بر تفاوت و درجات ، و الیه الاشارة بقوله: « والذین اوتوا العلم درجات » و علم لدنی علم حقیقت است ، و علم حقیقت یاف است ، و این علم عارفان و صدیقان است علی الخصوص ، و هوالمشار الیه بقوله: « وعلّمناه من لدنّا علماً » و گفته اند که انواع علم ده اند : اوّل علم توحید ، دوم علم فقه ، سوم علم وعظ ، چهارم علم تعبیر ، پنجم علم طب ، ششم علم نجوم ، هفتم علم کلام ، هشتم علم معاش ، نهم علم حکمت ، دهم علم حقیقت . علم توحید حیات است ، و علم فقه داروست ، و علم وعظ غذاست ، و علم تعبیر ظنّ است ، و علم طب حیل است ، و علم نجوم تجرّم است ، و علم کلام هلاک است ، و علم معاش شغل عامه خلق است ، و علم حکمت آئینه است ، و علم حقیقت یاف است . علم توحید را گفت جلّّ حلاله: « فاسئلوا اهل الذکر ان کنتم لا تعلمون » ، « هل یستوی الذین یعلمون والذین لا یعلمون » . علم فقه را گفت: « لیتفقّوها فی الدّین » .

علم وعظ را گفت: «كونوا ربانيين»، «لولا فيهم الربانيون»، «لعلمه الذين يستنبطونه منهم»، «واصل اين علم وعظ تهديد است بي تقنيط، ووعده است بي امن، ودلالات است بر معرفت. و علم تعبير را گفت: «وقال للذي ظن». اصل او ظن است وقياس و خاطر، اما چون بيود حقيقت است آنرا مي گويد: «قد جعلها ربي حقاً». و علم طب را گفت: «علم الانسان مالم يعلم»، واصل آن تجربت است وحيث، وآن مباح است ونيكو و عفو. شافعي گفت: «العلم علمان علم الاديان و علم الابدان».

و علم نجوم را گفت: «وبالنجم هم يهتدون»، و آن چهار قسم است: يك قسم واجب، و آن علم دلائل قبله است، و معرفت اوقات نماز، و ديگر قسم مستحب است ونيكو، و آن علم شناختن جهات (۱) و طرق است رونده را در بر و بحر، آنرا ميگويد: «لتهتدوا بها في ظلمات البر والبحر». قسم سوم مكروه است، و آن علم طبايع است بكواكب و بروج. چهارم قسم حرام است، و اين علم احكام اسب بسير كواكب، و آن علم زنادقه و فلاسفه است.

اما علم كلام آنست كه گفت جلّ جلاله: «وان الشياطين ليوحون الي اويائهم» جاي ديگر گفت: «زخرف القول غروراً»، همانست كه گفت: «وان يقولوا تسمع لقولهم»، و آن بگذاشتن نص كتاب و سنت است، و از ظاهر با تكلف و بحت شدن است، و از اجتهاد با استحسان عقول و هوای خود شدن اسب، و دانستن اين علم عين جهل است. شافعي گفت: «العلم بالكلام جهل والجهل بالكلام علم». و علم معاش را گفت: «يعلمون ظاهراً من الحياة الدنيا»، همانست كه گفت: «ولم يرد الا الحياة الدنيا ذلك مبلغهم من العلم»، و آن علم كسبها است بدانش و رغبت ميان عامه خلق، كس است سرمانه، و كس است بحرص، و آن علم عادتست. اما علم حكمت را الله

گفت جلّ جلاله : « وما يعقلها الا العالمون » . و علم حقیقت را گفت : « وعلمناه من لدنا علماً » ، همانست که گفت : « علی مالم تحط به خبراً » . و شرح این هر دو نوع علم جای دیگر گفته شود ان شاء الله .

و آنجه مصطفی (ص) گفت : « طلب العلم فريضة على كل مسلم » ، علما مختلف اند که از این انواع علوم کدامست . متکلم گفت : علم کلام است ، که معرف حق تعالی بدان حاصل می آید . فقها گفتند : علم فقه است ، که حلال از حرام بوی جدا میشود . اصحاب حدیث گفتند : علم کتاب و سنت است که اصل علوم شرع آنست . صوفیان گفتند : علم احوال دل است ، که راه بندگی آنست ، و سعادت بنده در آن است ، اما اختیار محققان آنست که این خبر بیک علم مخصوص نیست ، و این علمها همه نیز واجب نیست بلکه هرچه بنده را بدان حاجت است ، در وقت حاجت واجب است ، پس معنی خبر آنست که طلب علمی که بنده را بعمل آن حاجت است واجب است نخست علم معرفت خداست ، و اعتقاد اهل سنت پس علم نماز و طهارت ، آن مقدار که فريضة است ، و آنچه سنت است علم آن نیز سنت است ، و چون فراماه رمضان رسد روزه داشتن در ماه رمضان فريضة است ، و اگر نصایب مال ویرا حاصل شود چون يك سال تمام بسر شود ، بر وی واجب است که بداند که زکوة آن چند است ، و فرا که می باید داد ؟ و شرط آن چیست ؟ و علم حج همچنین آنکه که فرا راه خواهد بود بر وی واجب است که بداند و بشناسد ارکان و فرائض و شرائط آن ، و همچنین هر کار که فرا پیش وی آید چون نکاح و تجارت و مزدوری و پیشه‌وری آنکه که فرا پیش گیرد بر وی واجب است که است بداند شرائط آن ، و حلال و حرام آن ، و بیرون از این آنچه بدل تعلق دارد واجب است بر هر مسلمان که بداند که حسد و ریا و عجب و حقد و عداوت و گمان بد بمسلمانان بردن این همه حرام است . پس معلوم شد که هیچ مسلمان از علم مستغنی

نیست ، و همه علمها نیز واجب نیست ، بلکه با حوال و اوقات می بگردد چنانکه بیان کردیم ، والله اعلم .

« اعلّموا انّ الله شديد العقاب » - یعنی : لمن عصاه فيما امره و نهاه ، « وأن الله غفور رحيم » لمن تاب وأُتَاب . درین آیت معتدیان را درصید نومید نکرد ، و ایشانرا بتوبه امید داد ، آنکه گفت : « ما على الرسول الا البلاغ » یا محمد ! بر پیغامبر جز رسانیدن پیغام نباشد . تو پیغام برسان . معتدیانرا از عقوبت ما بیم ده ، و تائبانرا بمغفرت و رحمت ما بشارت ده ، و ایشانرا گوی که : ما نهان و آشکارای شما دانیم . آنچه بزبان گوئید دانیم ، و آنچه در دل دارید بخلاف زبان هم دانیم .

« قل لا يستوى الخبيث والطيب » - کلبی گفت : خبیث اینجا حرام است ، و طیب حلال ، همچنانکه در سورة النساء گفت : « ولا تبدلوا الخبيث بالطيب » . سدی گفت : خبیث مشرک است و طیب مؤمن ، همچنانکه در سورة الانفال گفت : « ليميز الله الخبيث من الطيب » ، وقال تعالى : « حتى يميز الخبيث من الطيب » یعنی حتی یمیز اهل الکفر من اهل الايمان . میگوید : حلال و حرام هرگز چون هم نبود ، و برابر نباشد ، که حرام بد انجام است ، و حلال نیک سر انجام . « ولو اعجبك كثرة الخبيث » يريد أن اهل الدنيا يعجبهم كثرة المال و زينة الدنيا ، « وما عند الله خير وأبقى » - معنی آنست که یا محمد ! اهل دنیا را خوش آید و شگفت آید کثرت مال و زینت دنیا ، لیکن آنچه بنزدیک خداست نیکوتر و پاینده تر . « فاتقوا الله يا اولي الابواب لعلکم تفلحون » - این خطاب با اصحاب محمد (ص) است . میگوید : از خشم خدا بپرهیزید ، و حلال بحرام مدارید تا بفلاح ابد رسید .

« يا ايها الذين آمنوا لا تسئلوا عن اشیاء » - این آیت در شأن قومی آمد که از رسول خدا فراوان چیزها می پرسیدند ، تا رسول خدا روزی خشمگین بر خاست ، و

بمبدر بر شد ، و خطبه خواند ، گفت : « سلونی فوالله لانسئلوننی الیوم فی مقامی هذا عن شیء الا اخبرکم به » . یاران بترسیدند که مگر کاری عظیم افتاد . انس میگوید که : بر است و چپ می نگرستم ، قومی را دیدم از یاران که می گریستند ، و از بیم آن حال می لرزیدند . مردی از بنی سهم حاضر بود ، او را عبدالله بن حذافه میگفتند ، و در نسب وی طعن میزدند ، برخاست و گفت : یا رسول الله من ابی ؟ فقال (ص) : « ابوک حذافه بن قیس » . زهری گوید که : مادر این عبدالله حذافه پس از آن رو فرا پسر کرد ، و گفت : ما رأیت ولداً اعق منك قطاً ! اکتت تأمن ان تكون امک قد قارفت ما قارف بعض نساء الجاهلیة فتفضحها علی رؤس الناس ؟ قال : والله لو الحقنی بعبد اسود للحقت به .

مردی دیگر از بنی عبدالدار برخاست ، گفت : من ابی ؟ رسول خدا گفت : « ابوک سعد » ، فنسبه الی غیر ایه . مردی دیگر برخاست گفت : یا رسول الله ! این انا ؟ من کجا خواهم بود یعنی در بهشت یا در دوزخ ؟ رسول گفت : « انت فی الجنة » . دیگری برخاست ، همین گفت جواب همان داد . سدیگری برخاست ، همان گفت ، و همان جواب شنید . چهارم برخاست همان سؤال کرد ، جواب شنید که : « انت فی النار » . مرد دلتنگ و شرمسار گشت . عمر خطاب حاضر بود ، برخاست ، گفت : یا رسول الله استر علینا ستر الله علیک . آنکه پیای رسول ببوسید ، و گفت : رضینا بالله رباً و بالاسلام دیناً و بمحمد نبیاً و بالقرآن اماماً . انا یا رسول الله حدیث عهد بجاهلیة و شرک ، فاعف عفا الله عنک . گفت : یا رسول الله ما بجاهلیت و شرک قریب العهدیم . صلاح کار خود و اسرار دین خود ندانیم . در گذار و عفو کن . رسول خدا آن سخن از عمر بیسندید ، و ویرا خیر گفت . پس در آن حال جبرئیل آمد ، و این آیت آورد : « یا ایها الذین آمنوا لاتسئلوا » .

و گفته اند : این آیت بدان آمد که رسول خدا روزی گفت : « ایها الناس ان

اللَّهُ تعالى كتب عليكم الحج . مردی از بنی اسد برخاست و هو عکاشه بن محسن و قيل هو عبدالله بن جحش ، گفت : افی کل عام یا رسول الله ؟ رسول خشم گرفت ، بیندیشید ساعتی ، آنکه جواب داد ، گفت : « لا، ولو قلت نعم لوجبت ولما قمتم بها . » آنکه گفت : « ذرونی ما ترککم فانما هلك من کان قبلکم بکثرة سؤالهم ، و اختلافهم علی انبیائهم ، فاذا امرتکم بشیء فأتوا منه ما استطعتم ، و اذا نهیتکم من شیء فاجتنبوه » ، وقال (ص) : « اکر المسلمین فی المسلمین جرماً من سأل عن شیء لم یحرم فحرم من اجل مسألته » .

و صح انه (ص) نهی عن قیل وقال و کثرة السؤال و اضاغة المال ، وأنه (ص) کره المسائل وعابها و سئل رسول الله عن اللحمان یأتی بها اقوام لاندري ما هی ؟ اذ کر اسم الله علیها ام لا ؟ فقال : « ان الله حرم حرمان فلا تنتهکوها ، وحدّ حدوداً فلا تعتدوها ، وسکت عن اشیاء لا عن نسیان فلا تبحثوا عنها ، کلوها و سئوا الله » .

« وان تسألوا عنها » یعنی عن اشیاء « حین ینزل القرآن » فیها « تد لکم » ای تظہر لکم . میگوید : اگر پرسید از چیزها چون قرآن فرو فرستند ، و آنرا مبین کنند، آن بر شما دشخوار بود، و طاقت ندارید ، که قرآن که فرو آید بالزام فرضی فرو آید که بر شما سخت بود، یا بتحریم چیزی که شمارا حلال بود . پس میرسید، و آنچه گذشت از آن مسائل که شما را بیان آن حاجت نبود، آن از شما در گذاشتند و عفو کردند . باین قول « عفا الله » ضمیر مسائل است و روا باشد که « عنها » ضمیر اشیاء نهند یعنی : عفا الله عن تلك الاشياء حین لم یوجبها علیکم .

وعن عبیدالله بن عمیر ، قال : ان الله احل و حرم ، فما احل فاستحلوه ، وما حرم فاجتنبوه ، و ترک بین ذلك اشیاء لم یحرمها ، فذلك عفو من الله . و کان ابن عباس اذا سئل عن الشیء لم یجیء فیہ امر ، یقول هو من العفو ، ثم یقرأ : « یا ایها الذین آمنوا

لاتسئلوا عن اشیاء « الایة . « واللّه غفور حلیم » ای ذوتجاوز حین لایعجل بالعقوبة . « قد سألها » ای الایات « قوم من قبلکم » یعنی قوم عیسی حین سألوا المائدة « ثم کفروا بها وقالوا انّها لیست من الله ، وقوم صالح سألوا الناقة ثم عقروها ، فقال تعالی : « ثم اصبحوا بها کافرین » . فاهلکوا .

وسأل رجل عن ابن عباس : هل تحت هذه الارض من خلق ؟ قال : بلی . قال له : اخبرنی ماهو ؟ فقال : لو اخبرتك کفرت ، معناه - واللّه اعلم - لو اخبرتك انکرت . « ماجعل الله من بحیره » - این آیت تفسیر آن آیت است که آنجا گفت : « وجعلوا لله مما ذرأ من الحرث والانعام » الایة ، وآن آیت که بر عقیف گفت : « وقالوا هذه انعام » ، و آن آیت که درسورة النحل است : « ويجعلون لما لا یعلمون نصیباً » الایة .

بحیره در نهاد وسنت جاهلیت آن بود که ماده شتری جون پنج بطن بزادی ، و پنجمین بیجه نر بودی ، ایشان گوش آن ماده شتر بشکافتندی و فرو گذاشتندی تا بمراد خویش بسر آب و گیاه شدی ، و نشستن بر آن و کشتن و خوردن آن بر خود حرام کردند . و سائبه آن بود که چون کسی از ایشان بسفر بودی یا بیمار بودی ، نذر کردی و گفتی : اگر مسافر بسلامت باز آید ، یا بیمار به شود ، ناقتی سائبه ای مخلاة پس چون نذر واجب شدی ، آن شتر که نذر در آن بود فرو گذاشتندی . و آزاد کردند از نشستن و بار بر نهادن . و در وصیلة خلافت از وجوه ، و اختار قول سعید مسیب کرده اند ، وی گفته است که وصیله آنست که ماده شتر که بیجه ماده زادید ، و پس آن باز در شکم دیگر هم ماده زادید ، گفتندی : وصلت اختها ، و گوش وی بریدندی بت را . و حامی آن بود که شتر نر را نامزد کردند که هر گاه که از ضراب وی چندین شکم زاده آید ، پشت او از بار بر نهادن و بر نشستن آزاد است . چون آن عدد تمام شدی و بیشتر آن ده شکم میبود . گفتندی : قد حمی ظهره ، پشت خویش حمی کرد ، نه بر نشستندی ، نه بار

برنهادندی ، نه بکشتندی ، نه خوردندی .

روی علی بن ابی طلحة عن ابن عباس ، قال: البحيرة والحامي من الابل،
والسائبة والوصيلة من الغنم. این سنتها ونهادهای جاهلیت که عمرو بن لحي الجندی
پدر خزاعه نهاد، مصطفی (ص) اکثم خزاعی را گفت: «یا اکثم رأیت عمرو بن لحي
يجر قصبه فی النار، وهو اول من غیر دین ابراهیم ، و بحر البحيرة ، و سيب السائبة، و
وصل الوصلة، وحمى الحامی ، وانت اشبه الناس به یا اکثم». فقال اکثم: ایضرنی شبهه
یا رسول الله؟ قال: «لا انت مؤمن، وهو كافر»، وقال زید بن اسلم: قال رسول الله (ص): «انا
اعرف اول من سيب السوائب ، و غیر دین ابراهیم» قالوا: ومن هو یا رسول الله؟ قال:
« عمرو بن لحي احد بنی كعب ، لقد رأیته يجرقصه فی النار ، یوذی ریحہ اهل النار ،
وانی لاعرف اول من بحر البحائر و وصل الوصلة وحمى الحامی ». قالوا: ومن هو؟
قال: «رجل من بنی مدلج ، كانت له ناقتان ، جدع آذا نهما ، و حرم البانهما ، ثم شرب
البانهما بعد ذلك ، ولقد رأیته فی النار، وهما تعضانه بافواههما ، و تخبطانه بأيديهما» .

مشركان این سنت در جاهلیت نهادند ، و اسلام آنرا باطل کرد ، و رب العزة
این آیت باطل آن فرو فرستاد ، گفت: «ما جعل الله من بحيرة» یعنی: ما جعل الله
حراماً من بحيرة ولا سائبة ولم يجعلها ديناً ارتضاء ، و دعا اله ، ولم يخلقها حيث خلقها
بحيرة . «ولكن الذين كفروا» وهم قريش و خزاعة و مشركو العرب «يفترون على الله
الكذب» بقولهم ان الله امر بتحریمها ، «واكثرهم لا يعقلون» خص اكثرهم بأنهم لا يعقلون ،
لأنهم اتباع فهم لا يعقلون ، ان ذلك كذب وافتراء كما يعقله الرؤساء .

«واذا قيل لهم» یعنی مشركی العرب ، «تعالوا الى ما انزل الله» فی كتابه من
تحليل ما حرموا من البحيرة والسائبة والوصيلة و الحامی ، «والی الرسول قالوا حسبنا
ما وجدنا عليه اباءنا» من امر الدین ، وانا امرنا ان نعبد ما عبدوا . يقول الله تعالى: «اولو

كان آباؤهم» يعنى و ان كان آباؤهم ، «لا يعلمون شيئاً» من الدين ، «ولا يهتدون» له فيتبعونهم . درين آيت ذم اهل تقليد است ، و شرح آن در سورة البقرة رفت .

«يا ايها الذين آمنوا عليكم انفسكم» - مفسران گفتند : اين آيت در شأن كسى آمد كه امر معروف و نهى منكر كند ، و از وي نپذيرند . عمر عبدالعزيز گفت : «لا يضر كم من ضل» يعنى من لم يقبل «اذا اهتديتم» يعنى اذا امرتهم ونهيتهم . در همه قرآن هدى بمعنى امر معروف و نهى منكر همين است ، و دليل برين آنست كه ابن عمر را گفتند : لو جلست فى هذه الايام فلم تأمر ولم تنه! فان الله تعالى قال: «عليكم انفسكم لا يضر كم من ضل اذا اهتديتم» . فقال ابن عمر : انها ليست لى ولا لاصحابى ، لان رسول الله (ص) قال : «الا فليبلغ الشاهد الغائب» ، فكنا نحن الشهود ، وانتم الغيب ، ولكن هذه الاية لا قوام بجيتون من بعدنا ان قالوا لم يقبل منهم .

و قال ابو امية الشعثاني : سألت ابانعلبة الخشني عن هذه الاية ، فقال : سألت عنها رسول الله (ص) فقال : «اثمروا بالمعروف و تناهوا عن المنكر ، حتى اذا رأيت دنيأ موشرة و شحاً مطاعاً و هوى متبعباً و اعجاب كل ذى رأى برأيه ، فعليك بخويصة نفسك ، وذر عوامهم فان وراءكم اياماً ايام الصبر ، اذا عمل العبد بطاعة الله لم يضره من ضل بعده و هلك ، و اجر العامل المتمسك يومئذ بمثل الذى انتم عليه كأجر خمسين عاملاً» . قالوا : يا رسول الله كأجر خمسين عاملاً منهم ؟ قال : «لا ، بل كأجر خمسين عاملاً منكم» .

و عن عبدالله بن مسعود فى هذه الاية : قولوها ما قبلت منكم ، فاذا ردت عليكم فعليكم انفسكم ، و الدليل عليه ايضاً ماروى قيس بن ابي حازم ، قال : قال ابو بكر الصديق على المنبر : انكم تقرأون هذه الاية : «يا ايها الذين آمنوا عليكم انفسكم» و تضعون غير موضعها ، و لا تدرون ماهى ، فاني سمعت رسول الله (ص) يقول : «ان الناس اذا رأوا منكراً فلم يغيروه عمهم الله بعقاب ، فأمرُوا بالمعروف و انهوا عن المنكر و لا تغتروا بقول الله

عزوجل: «علیکم انفسکم»، فیقول احدکم علی نفسی، واللہ لتأمرن بالمعروف ولتنهون عن المنکر، لیستعملن اللہ علیکم شرارکم، فیسومنکم سوء العذاب، ثم لیدعون اللہ خیارکم، فلا یتجیب لهم.

مفسران گفتند: اول این آیت منسوخ است و آخر آیت ناسخ. **بوعبید** گفت: در کتاب خدا هیچ آیت نیست که در آن آیت هم ناسخ است و هم منسوخ مگر این آیت، و موضع منسوخ تا اینجا است که گفت: «لایضرکم من ضل»، و ناسخ اینست که گفت: «اذا اهتدیتم». قال: والهدی هیهنا الامر بالمعروف و النهی عن المنکر. **سعید بن جبیر** گفت: این آیت در شأن اهل کتاب فرو آمد. میگوید: «علیکم انفسکم لایضرکم من ضل» من اهل الکتاب.

کلبی روایت کند از **ابو صالح** از **ابن عباس** که رسول خدا از جهودان و ترسایان و کبران **هجر** جزیت پذیرفت، و از مشرکان عرب جز از اسلام نمی پذیرفت یا بس شمشیر. منافقان طعن کردند که این کار **محمد** بس عجب است. میگوید: مرا بآن فرستادند تا خلق را بر دین اسلام دعوت کنم، و اگر نپذیرند قتال کنم. اکنون جزیت از اهل **هجر** پذیرفت، و قتال از ایشان برداشت، و ایشانرا بر کفر خود فرو گذاشت، چرانه بایشان همان کردی که با مشرکان عرب کرد؟ برین وجه طعن همی کردند و ملامت، تا رب العالمین بجواب ایشان آیت فرستاد: «علیکم انفسکم» ای اقبلوا علی انفسکم فانظروا ما ینفعکم فی امر آخرتکم، فاعملوا به، لایضرکم من ضل من اهل **هجر** اذا ادوا الجزیة، و لایضرکم ملامة اللائمین اذا اهتدیتم انتم. و گفته اند که: چون کافران گفتند: «حسبنا ما وجدنا علیه ابائنا» رب العزة مؤمنان را گفت: علیکم انفسکم، و لاتعتدوا بائائکم. **زجاج** گفت: «علیکم انفسکم» معنی آنست که: الزمکم اللہ امر انفسکم، «لایضرکم من ضل اذا اهتدیتم» ای لایؤاخذکم اللہ بذنوب غیرکم. «الی اللہ مرجعکم» فی الآخرة

« جميعاً » الضال والمهتدى، « فنبئكم بما كنتم تعملون » يجازيكم باعمالكم.

« يا ايها الذين امنوا شهادة بينكم » - اين آيت در شأن تميم بن اوس الداري آمده و عدی بن بدا و بدیل بن ابی هاربه، اين بدیل مسلمان بود، و تميم و عدی ترس بودند از ترسايان بني لحم. از شام تجارت میکردند بمکه. چون مسلمانان بهجرت بمدينه شدند، ايشان تجارت خود با مدينه افکندند، هنگامی در راه بودند که با شام میشدند، بدیل بن ابی هاربه را مرکب آمد در راه، وصیت خویش در مال خویش بنوشت، و آنچه داشت از مال خویش بايشان سپرد، و ايشانرا بر وصیت خویش گواه گرفت، پس بمرد، و ايشان مال وی بردند بشام. از آن لختی بر گرفتند، و لختی باز سپردند. ورثه گفتند: درين مال لختی می در باید. رسول خدا ايشانرا هر دو باین آيت سوگندداد که خیانت نکردند، و وصیت تبدیل نکردند. سوگند خوردند که نکردیم. ايشانرا گذاشت، و دعوی ورثه رد کرد. اين آيت در شأن ايشانست. مېگويد: ای شما که مؤمنان ايد، «شهادة بينکم اذا حضر احدکم الموت» يعنی مقدماته و اسبابه. چون مخائل و نشان مرکب بر یکی از شما پيدا شود، و خواهد که وصیت کند، در وقت وصیت دو گواه عدل باید که حاضر شوند.

« شهادة بينکم » هر چند بلفظ خبر گفت، اما بمعنی امر است، يعنی: ليشهد اثنان ذوا عدل منکم. بصريان گفتند: تقدير آيت آنست که: شهادة بينکم شهادة اثنين، و قيل: شهادة بينکم فيما امرکم ربکم و فرض علیکم ان يشهد اثنان ذوا عدل منکم. در معنی « منکم » و « من غيرکم » دو قول است: یکی آنست: منکم من اهل دينکم، و آخران من غيرکم، ای من غير اهل ملتکم. قول ديگر: منکم من اهل المّبت. و در صفت اثنان دو قولست: یکی آنست که دو گواه اند که گواه باشند بر وصیت موصی. ديگر آنست که دو وصی اند، و در حال سفر علی الخصوص تا کيد امر را دو وصی

گفت ، و دلیل برین قول آنست که درسیاق آیت گفت : « فیقسمان بالله » ، و معلوم است که گواهانرا سو کند لازم نیاید ، و نیز آیت در دو وصی آمد که خیانت کردند در وصیت ، و رسول خدا ایشانرا سو کند داد ، و براین قول شهادت بمعنی حضور باشد ، کقوله تعالی : « و ليشهد عذابهما طائفة » ای ولیحضر . « تجسونهما من بعد الصلوة » ای صلوة العصر . نماز دیگر میخواهد تغلیظ یمین را ، که آن وقتی عظیم است ، و لهذا قال : « حافظوا علی الصلوات و الصلوة الوسطی » . قیل هی صلوة العصر ، و اهل ادیان آنرا بزرگ دارند ، و تعظیم نهند ، و علی الخصوص اهل کتاب بوقت طلوع آفتاب و غروب آن عبادت کنند ، و آن ساعت از گفت دروغ و سو کند دروغ نیک پرهیز کنند .

« لانشتری به » یعنی بالحلف الکاذب « ممناً » من الدنيا ، یعنی یقولان فی یمینهما لانبع الله بعرض من الدنيا ، « و لوکان ذا قری » ای ولوکان المیب ذا قرابة منا ، « و لانکتُم شهادة الله » ای الشهادة النسی امر الله باقامتها ، « انا اذا لمن الامین » ان کتمانها

« فان عثر » - این آیت باز در شأن آنست که پس از آن بردست تمییم الداری و عدی جامی پدید آمد سیمین منقش نزر از جمله کالائی که بفروختند ، و ورثه ابن ابی هاربه در آن افتادند . عرب گویند : عثر علی کذا ، ای اطلعت علیه ، و وقف علیه . داری گویان گویند که . بر افتادم بر فلان چیز ، یعنی که واقف شدم اخذ من غناره الساقط علی الشیء ، یری مالم یکن یری ، و منه قوله : « و کذلک اعثرنا علیهم » ای اطلعنا .

« فان عثر علی انهما » خانا و « استحقا » ان یلزم اسم الخيانة و الامم . میگوید : اگر بر افتد که ایشان هردو بآن آوردند خویشتن را ، و سزاگشتند که ایشانرا خائن خوانند ، و بزه کار دانند بآن خیانت و بزه که کردند ، یعنی تمییم و عدی که خیانت کردند ، « فآخراں بقومان مقامهما » دو کس دیگر از ورثه میت بجای آن دو وصی

برخیزند . این خاست اینجا (۱) نه خاست پای است که خاست نیابت است، یعنی ینوبان، و این آخران، میگویند عبدالله بن عمرو بن العاص بود و مطلب بن ابی وداعة السهمیان .

« من الذين استحق عليهم الاوليان » - اوليان تشیة اولی است ، يقال هذا الاولی بفلان ، ثم يحذف من الكلام فلان فيقال : هذا الاولی . وهذان اوليان . و در معنی اوليان دو قول گفته اند : یکی آنست که : الاوليان بالميت من الورثة . دیگر قول آنست که : الاوليان بالشهادة ممن كان من المسلمين ، وهی شهادة الايمان . زجاج گفت : الاوليان موضع آن رفع است ، از بهر آنکه بدل آن ضمیر است که در « يقومان » است ، یعنی فليقم الاوليان بالميت مقام هذين الخائنين ، و آنکه ضمیر « استحق » معنی وصیت باشد، چنانکه گویند: استحق علی زيد مال بالشهادة، ای لزمه ووجب علیه الخروج منه . و برین قول « من الذين » صفت خائنین باشد ، و خلاصه سخن آن بود : فليقم الاوليان مقام الخائنين الذين استحق عليهما ما ولياه من امر الشهادة والقيام بها ، ووجب عليهما الخروج منها و روا باشد که « عليهم » بمعنی فی بود، و ضمیر « استحق » معنی ام باشد ، و « من الذين » صفت « آخران » بود ، و برین قول تقدیر سخن اینست . فآخران اللذان هما من الذين استحق فيهم وسببهم الائم ، و يقومان مقامهما .

قراءت حفص عن عاصم « استحق » بفتح تاوحا، یعنی فآخران من الذين استحق الاوليان منهم وفيهم الوصية التي اوصى بها الى غير اهل بيته يقومان مقامهما ، و قيل معناه استحق عليهم الاوليان رد الايمان . قراءت ابوبكر اد عاصم و حمزه و يعقوب الاولين بجمع است ، یعنی : فآخران من الاولين الذين استحق فيهم و بسببهم الاثم ، و انما قيل لهم الاولين لانهم الاولون في الذكر في قوله : « يا ايها الذين امنوا شهادة بينكم » ، و في قوله :

« انان ذوا عدل منکم ». « فیقسمان بالله » یعنی یحلفان بعد صلوة العصر، « لشهادتنا احق من شهادتهما » ای یمیننا احق من یمینهما واصح لکفرهما و ایماننا، « وما اعتدینا » فیما قلنا، « انا اذا لمن الظالمین ». چون این آیت فرو آمد دو کس از ورنه میت برخاستند عبدالله عمرو عاص و مطلب بن ابی وداعه بعد از نماز دیگر نزدیک منبر، وسو کنند خوردند که آن دو نصرانی خیانت کردند، و دروغ گفتند. پس آن جام سیمین از تمیم و عدی باز ستدند، و باولیا میت دادند. پس تمیم داری بعد از آن مسلمان شد، و با رسول خدا بیعت کرد، و گفت: صدق الله ورسوله انا اخذت الاناء فأتوب الى الله وأستغفره، و عدی بن بدا نصرانی مرد.

« ذلك ادنی » - این ادنی اولی است، و این ولی و دنو^۳ قریبست. میگوید، این چنین نزدیکتر بود و اولی تر، که گواهان بر وجه خویش و بر راستی بگزارند « او یخافوا » ای اقرب الی ان یخافوا، « ان ترد^۳ ایمان » علی اولباء المیت بعد ایمان الاوصیاء فیحلفوا علی خیانتهم و کذبهم فیقتضحوا، نم وعظ المؤمنین ان یعودوا لمثل هذا، فقال: « واتقوا الله » ان تحلفوا ایماناً کاذبة او تخونوا امانة، « و اسمعوا » الموعظة، « والله لا یهدی القوم الفاسقین » لایرشد من کان علی معصية. درین آیت که « شهادة بینکم »، علما سه فرقه اند: قومی گفتند که: این آیت نه منسوخ است، و اهل ذمت را درین هیچ چیز نیست، و « احران من غیر کم » معنی آنست که من غیر قبیلنکم، و گفتند که: گواهی نا مسلمان بهیچ کار نیاید، و قومی گفتند که: این در اهل ذمت است، و « من غیر کم » یعنی من غیر اهل دینکم، اما آیت منسوخ است، و گواهی نا مسلمان بهیچ کار نیست. قومی گفتند و کثرت درین است، و بیشترین علماء برین اند که آیت نه منسوخ است، و « من غیر کم » من غیر اهل دینکم است، اما گفتند که علی الخصوص در سفر است که گواه از اهل ذمت یابند، و از مسلمان نیابند.

النوبة الثالثة

قوله تعالى: «اعلموا ان الله شديد العقاب و ان الله غفور رحيم» - شديد العقاب
 للاعداء، غفور رحيم للاولياء. شديد العقاب دشمنان را قهر است و سیاست، غفور رحيم دوستان را
 نواخت است و کرامت. دريك آيت قهر و لطف جمع کرد، تابنده میان قهر و لطف در خوف
 و رجا زندگی کند، در قهر نگردد خائف شود، باز لطف بیند راجی گردد. خوف حصار
 ایمان است و تریاق هوا، و سلاح مؤمن. رجا مرکب خدمت است و زاد اجتهاد و عبادت
 عبادت، و گفته اند که: ایمان و یقین بنده دو پردازد یکی خوف، دیگر رجا. هر گز
 مرغ بك پر کی تواند پریدن. همچنین مؤمن در خوف بی رجا یا در رجا بی خوف راه
 دین نتواند بریدن مثل ایمان راست چون مثل ترازو است، يك كفه آن خوف است، و
 دیگر كفه رجا، و زبانه دوستی، و این كفه ها بعلم آویخته. چنانکه ترازو را از كفه
 ناجار است، خوف و رجا از علم ناجار است، ازین جهت «اعلموا» درس آیت نهاد. خوف
 بی علم خوف خارجیان است، رجا بی علم رجا خارجیان است. دوستی بی علم دوستی
 ابا حتمیان است.

«ما على الرسول ألا البلاغ» - يا محمد بر تو جز پیغام رسانیدن و دعوت
 کردن نیست، و راه نمودن و بار دادن جز کار ما نیست. «ليس لك من الامر شيء»، «انك
 لا تهدي من احببت». يا محمد! تو بوجهل را میخوان، يا ابراهيم! تو نمرود را میخوان،
 يا موسى! تو فرعون را میخوان، يا عيسى! تو قارون را میخوان. شما میخوانید که
 بر شما جز خواندن نیست، من آنکس را بار دهم که خود خواهم. ای خواستگان ازل!
 قدم دولت در سرا پرده عشق نهید، که دیر است تا این توفیق بر منشور ایمان شما زدند
 که: «وألزمهم كلمة التقوى»، وای نا خواستگان ازل! کلیم لعنت بر دوش ادبار خویش

گیرید ، که دیر است تا این نقش نومیدی بر نقد نبهره شما زدند که: «لم یرد الله ان یطهر قلوبهم». یا محمد! به در بوجهل و بوطالب چند روی ، چند سال است تا تو در کنار ایشان، وایشان ترا نمی بینند: «تربهم ینظرون الیک وهم لایبصرون». رو کرد دل سلمان پارسی بر آی ، و اگر درد دین میجوئی از دل وی جوی ، که پیش از آن که تو قدم در عالم بعثت نهادی ، چندین سال است تا سرگردان گرد عالم در طلب تو می گردد ، و از هر کسی نشان تو می پرسد . هیچ ذره نماند از ذره های عالم که از وی نشان تو نجست ، هیچ کاروان نماند که از وی خبر تو نپرسد ، هیچ باد نماند که از آن باد نسیم وصال تو نبوئید :

با دل همه شب حدیث تو میگویم بوی تو زهر باد سحر می جویم
 « قل لایستوی الخبیث والطیب » - بزبان شریعت خبیث حرام است وطیب حلال ، و بزبان حقیقت هر آن کسب که از یاد کرد و یاد داشت حق خالی بود، خبیث آنست ، و هر کسبی که در ابتداء آن نام حق رود ، و در میانه شهود حق بود ، و ختم آن بمحمد ، و شکر کند، طیب آنست . عائشه صدیقه فرمود تا پیراهنی بدوزند . مگر آنکس که می دوخت آن ساعت غافل بود از ذکر حق . عائشه را غفلت وی معلوم گشت ، بفرمود تا آن دوخته باز شکافت ، گفت : این خبیث است، و خیت ما را نشاید و گفته اند هر مال که حق خدا از آن برون کنند ، و زکوة آن بدهند طیب آنست ، و هر چه حق خدای برون نکنند خبیث است و بر شرف هلاک . مصطفی (ص) گفت: « ما تلف مال فی البس و البحر الا بمنع الزکوة منه » ، و گفته اند که : خبیث آنست که در دنیا بر سر هم نهی ، و آنرا ادّ خار کنی، و دست اتفاق و خیر از آن فروبندی، و طیب آنست که فرایش خودداری، بخیر خرج کنی ، و آن جهان را ذخیره ای سازی . « ما قدّمنا ریحنا و ما خلفنا خسرنا » اینست ، و قدمضی ذکره .

« یا ایها الذین امنوا لاتسئلوا عن اشیاء ان تبد لکم تسؤلکم » - میگوید کرد مقامات بزرگان مگردید ، و تعرض احوال ایشان مکنید ، و منازل ایشان مپرسید ، که آنکه رتبت خویش از آن قاصر بینید ، و نومید گردید ، و نومیدی تخم حسرتست ، و مایه عطلت . یکی بازاری پیش چنید در آمد ، گفت : ای پیر طریقت اگر بندگی اینست که شما بدست دارید ، پس ما چه داریم ، و چه امید در بندیم ، که جای نومیدی است . پیر گفت : لشکر امیران همه خاصکیان و ندیمان نباشند ، سگبانان و ستوربانان نیز باشند ، و در مملکت همه بکار آیند ، و بجای خویش باندازه خویش همه زندگی کنند : گر چه خوبی تو سوی زشت بخواری منکر

کاندرین ملک چو طاوس بکار است مگس.

عزیز شناس حال آن درویش که در مناجات گفته : الهی ! ارض بی محباً ، فان لم ترض بی محباً فارض بی عبداً ، فان لم ترض بی عبداً فارض بی کلباً .

گرمی ندهی بصدر حشمت بارم ساری چو سگان برون در میدارم!

« یا ایها الذین آمنوا علیکم انفسکم » الایة - زبان تفسیر آنست که شرح دادیم ، و زبان اشارت بر ذوق اهل ارادت آنست که ای مؤمنان! زینهار نفس خویش مقهور دارید ، پیش از آنکه شما را مقهور کند ، آنرا بطاعت مشغول کنید ، پیش از آنکه شما را بمعصیت مشغول کند . **بو عثمان** را ازین آیت یرسیدند ، جواب داد که : عليك نفسك ان اشتغلت باصلاح فسادها وستر عوراتها شغلك ذلك عن النظر الى الخلق والاشتغال بهم . **حمین منصور حلاج** مرید خویش را وصیت کرد ، گفت : عليك نفسك ان لم تشغلها شغلتك . وقال محمد بن علی : عليك بنفسك ان کفیت الناس شرها فقد اذیت اکثر حقها . طبع نفس آنست که پیوسته با دنیا آرام گیرد و بمعصیت شتابد ، و معصیت را خرد شمرد ، و بطاعت کاهلی کند ، و عجب آرد ، و ریاء خلق جوید ، و در وی

هم شرك است هم ریا وهم نفاق . چنین گفته اند : النفس مرآة فی الاحوال كلها ، منافقه فی اکثر احوالها ، مشرکة فی بعض احوالها . **بویزید بسطامی** گفت : اگر خداوند عزوجل در آن جهان گوید مرا که : آرزوئی کن ، من آن خواهم که دستوری دهد تا بدوزخ اندر آیم ، و این نفس را عقوبت کنم که در دنیا از وسی به پیچیدم و رنجیدم

مصطفی (ص) گفت : «اعدی مدوک نفسک التی بین جنبیک» . این از آن گفت که با هر دشمنی چون بسازی ، از شرّ وی ایمن گردی ، و با نفس خویش چون سازی هلاک شوی ، و هر کس را که نیکوداری بقیامت از تو شکر کند ، و اگر بدداری شکایت کند . حال نفس ضدّ این است ، چون ویرا اندرین سرای نیکوداری ، بدان سرای ترا خصمی کند ، و اگر در این سرای بدداری ، بدان سرای شکر کند . **مصطفی (ص)** گفت : « من مقت نفسه فی ذات الله امنه الله من عذاب يوم القيامة » ، و قال (ص) : « یا علی اذا رأیت الناس یشتغل بعضهم بعیوب بعض فاشتغل انت بعیوب نفسك ، واذا رأیت الناس یشتغلون بعمارة الدنيا ، فاشتغل انت بعمارة القلب » . گفته اند که . دل در نهاد آدمی بر مثال کعبه است ، و نفس بر مثال مصطبه ، و هر دو برابر یکدیگرند ، در شبانروزی چندین بار آن نفس اماره در سرا پرده دل شببخون برد ، و آن دل چون مصیبت رسیده ای هر بار بتظلم بدر گاه عزت شود ، هر بار از جناب قدم بدو این خلعت فرستند که : « ان لله تعالی فی کل يوم وليلة ملائمائه وستین نظرة فی قلوب العباد » .

۱۵ - النوبة الاولى

قوله تعالی : «يوم یجمع الله الرسل» آنروز که باهم آرد خدای فرستادگان خویش را ، « فیه قول » و گوید ایشانرا : « ماذا اجبتهم » شما را چه پاسخ کردند ؟ « قالوا » جواب دهند و گویند : « لا علم لنا » ما را بجواب این دانش نیست ، « انّک انت » توئی

تو «عَلَّامُ الْغُيُوبِ (۱۰۹)» که دانای غیبهای، آگاه از پوشیده‌ها و گذشته‌ها و نامده‌ها .
 «اذ قال الله» [یاد کن و بدان] آنکه که الله گفت : «یا عیسی بن مریم اذکر» ای پسر مریم یاد کن و یاد دار «نعمتی علیک» نعمت من و نیکوکاری من بر خویشتن ، «وعلی والدتک» و بر مادر خویش «اذ ایدتک» که نیرو دادم ترا «بروح القدس» بجان بآک از دهن جبرئیل [تا بآن نیروی بی‌بدر از مادر در وجود آمدی] «تکلم الناس» سخن میگفتی با مردمان «فی المهد» در کهواره [در ساعت زادن] «وکهلاً» و بزرگی و کهولت [با مردمان بازسخن کوئی] ، «واذ علمتک» و یاد کن که در تو آموختم «الکتاب و الحکمة والتوریه والانجیل» دین و دانش و تورات و انجیل ، «واذ تخلق من الطین» و یاد کن آنچه میکنی و می‌سازی از گل «کهیئة الطیر» برسان مرغ «باذنی» بدستوری من، «فتنفخ فیها» بازدهن خویش می‌دمی در آن ، «فتکون طیراً باذنی» تا مرغی میشود بدستوری من ، «وتبریء الاکمه والابرص باذنی» و درست میکنی نابینای مادرزاد را و مردم پیس را بدستوری من ، «واذ تخرج الموتی باذنی» و مردگان را از گور زنده بیرون می‌آوری بدستوری من . «واذ کففت بنی اسرائیل عنک» و یاد کن آنکه که بازداشتم و باز کردم ، بنی - اسرائیل را از تو ، «اذ جنتهم بالبینات» آنکه که بسایشان آمدی بسخنان درست و معجزه‌های روشن ، «فقال الذین کفروا منهم» کافرشدگان ایشان گفتند : «ان هذا الا سحر مبین (۱۱۰)» نیست این مگر جادوئی آشکارا .

«واذ اوحیت الی الحواریین» و یاد کن آنکه که پیغام کردم و در دل‌های حواریان دادم : «ان آمنوا بی و برسولی» که بگروید بمن و بفرستاده من ، «قالوا آمنا» گفتند که بگرویدیم «واشهد باننا مسلمون (۱۱۱)» و گواه باش که ما کردن نهاد گانیم و مسلمانان .

«اذ قال الحواریون» یاد کن که حواریان گفتند: «یا عیسی بن مریم هل یتطیع ربک» تواند خدای تو «ان ینزل علینا» که فرو فرستد بر ما «مائدة من السماء» خوردنی از آسمان؟ «قال» گفت عیسی: «اتقوا الله ان کنتم مؤمنین» (۱۱۲) «از خشم خدای پرهیزید اگر گروید کان اید [برو تحکم مکنید و چیزی نخواهید که از آن بلاخیزد].

«قالوا نرید ان نأکل منها» گفتند میخواهیم که از آن بخوریم، «و تطمئن قلوبنا» و دلهای ما آرام افزاید بآن «ونعلم ان قد صدقتنا» و به بینم که تو راست گفتی با ما که ازو بما پیغامبری، «و نکون علیها من الشاهدين» (۱۱۳)، و بر آن گواهان باشیم خدایرا و ترا.

«قال عیسی بن مریم اللهم ربنا» عیسی گفت خداوند ما! «انزل علینا مائدة من السماء» فرو فرست بر ما مائدهای از آسمان «تکون لنا عیداً» تا ما را آن مائده عید بود [روزی نامدار و کاری نامور] «لاولنا و اخرنا» ما را که پیشینیانم و ایشانرا که پسینان باشند «و آية منك» و نشانی بود از تو «و ارزقنا» و روزی ده مارا، «وانت خیر الرازقین» (۱۱۴) و تو بهتر روزی دهانی.

«قال الله» خدای گفت: «اننی منزلها علیکم» من فرو فرستنده آنم بر شما «فمن یکفر بعد منکم» و هر که کافر شود بعد از آن از شما «فاننی اعذبه» من ویرا عذاب کنم، «عذاباً لا اعذبه احداً من العالمین» (۱۱۵)، عذابی که کس را عذاب نکردم از جهانیان بآن عذاب.

النوبة الثانية

قوله تعالى: «يوم یجمع الله الرسل» - ای از کر یوم یجمع الله الرسل، وهو یوم القیامة، فیتقول الله ماذا اجابکم قومکم حین دعوتموهم الی طاعتی و توحیدی. این

سؤال توبیخ است، یعنی که از پیغامبران سؤال کند تا امت را بدان توبیخ کند، چنانکه جای دیگر گفت: «و اذا الموؤدة سئلت بأی ذنب قتلت» انما تسئل لیوبخ قاتلوها. «قالوا لا علم لنا» - در معنی این آیت قولها است: یکی آنست که روز قیامت پندجاه موقف است، هر موقفی هزار سال، ذلك فی قوله: «فی یوم کان مقداره خمسين الف سنة». در بعضی از آن مواقف این سؤال هیبت رود که وقت فزع و اظهار سیاست و زفیر دوزخ بود، پیغامبران نرانو درآمده، و عقلها مدهوش گشته، و جانها بجنبه گردن رسیده، چنانکه گفت: «اذ القلوب لدى الحناجر کاظمین». از بسم و فزع و سیاست آن ساعت ایشانرا هیچ جواب نیاید، گویند: «لا علم لنا»، پس آن ساعت در گذرد، و عقلها بجای خویش باز آید، و پیغامبران بر قوم خویش گواهی دهند، و از تصدیق و تکذیب امت خویش خبر دهند، و ذلك فی قوله: «و یقول الاشهاد هؤلاء الذین کذبوا علی ربهم» جای دیگر گفت: «ثم انکم یوم القيمة عند ربکم تختصمون» یرید یخاصمهم الرسول، و یقول رسولنا (ص) فیما روی عن بعض المفسرین: «هؤلاء قومی و عشیرتی قمت فیهم اربعین سنة لم یسمعوا منی کذباً، ولم یعلموا منی سحراً و کهانة، و کانوا یحبوننی و یستقوننی الامین، فلما کان بعد اربعین سنة جئتهم بالبرهان الساطع و الضیاء اللامع، و دعوتهم الی مافیہ رشدہم و شرفہم فی الدنیا و الآخرة، فکذبونی و هجرونی و أبغضونی و هموا بقتلی و اخرجونی».

و اگر کسی گوید: پیغامبران را فزع چون بود؟ و رب العزة میگوید: «لا یحزنہم الفزع الا کبر»، جای دیگر میگوید: «لا خوف علیہم ولا هم یحزنون». جواب آنست که فزع اکبر دخول جہنم است، و لا خوف علیہم چنانست که گویند بیمار را: لا خوف علیک ولا بأس علیک مما یدل علی النجاة من تلك الحال. و قبل: «لا علم لنا» یعنی لا علم لنا بیاطن امرهم، و بما غاب عنا ممّن ارسلنا الیه، انت الله تعلم باطنہم،

فلسنا نعلم غيبتهم ، انت علام الغيوب .

قال ابن جريج في قوله « ماذا اجبتكم » اي ماذا عملوا بعدكم ؟ يعني هل علمتم ماذا عملوا وأحدثوا بعدكم ؟ قالوا : « لا علم لنا » اي انت الله تعلم الغيب ، ولا علم لنا مع علمك . قال ابو عبيد : و يشبه هذا حديث النبي (ص) انه قال : « يرد على قوم الحوض فيختلجون ، فأقول : آمتي ! فيقال : انك لا تدري ما أحدثوا بعدك » ؟

« ان قال الله يا عيسى بن مريم » - يعني يقول الله في الاخرة يا عيسى بن مريم ، كقوله « و نادى اصحاب الاعراف » اي وينادي ، وهذا لا يجوز الا في اخبار الله ، لانها حق ، فالمستقبل منها والحاضر والماضي واحد ، لانه حق لاشك فيه . روز قيامت رب العزة با عيسى كويد : « اذ كر نعمتي » اي منتي عليك و على والدتك . نعمتهای خود با یاد وی میدهد . یکی آنست که : « ايدتك بروح القدس » . دیگر آنست که : « تكلم الناس في المهد و كهلا » الى قوله « واذ تخرج الموتى باذننى » شرح آن در سورة آل عمران رفت .

« واذ كففت بنى اسرائيل عنك » - يعني عن قتلك اذ نصبوا الخشبة ليصلبوك . ميگويد که : یاد کن آنکه که بنی اسرائیل از تو باز کردم ، که ترا بر آسمان بردم ، و شبه تو بر دیگری افکندم ، تا بجای تو دیگری را کشتند . « اذ جئتكم بالبينات » - يعني العجائب التي كان يصنعها من امر الاكمه والابرص والموتى والطائر . « فقال الذين كفروا منهم » يعني اليهود « ان هذا الاسحرمبين » يعني ما هذا الذي يصنع عيسى بن مريم من العجائب الاسحرمبين . حمزه و كسائي « ساحر مبین » خوانند ، يقول : ما هذا يعني عيسى الاساحر مبین .

مفسران گفتند : ان عيسى (ع) يخطب يوم القيامة على رؤس الخلائق بهؤلاء الكلمات ، و يخطب ابليس على اهل النار بهذه الكلمات : « ان الله وعدكم وعد الحق و

وعدتکم، الایة. آنچه برشمرده درین آیت بیان نعمت است که خدای تعالی بر عیسی کرد، واما نواخت که بر مادر وی کرد آنست که: اصطفاه و اختارها و طهرها من الاثم، و اختارها علی نساء العالمین، وجعلها زوجة محمد (ص).

« واذ اوحیت الی الحواریین » - وحی اینجا بمعنی الهام است، یعنی: الهمتهم و قذفت فی قلوبهم التصدیق، کقوله تعالی: « فإوحی ربک الی النحل » ای الهمتها، و در قرآن وحی است بمعنی کتاب، چنانکه در سورة مریم گفت زکریا را: « فأوحی الیهم » ای کتب الیهم کتاباً ان سبّحوا، و وحی است بمعنی امر، چنانکه گفت: « و اوحی فی کل سماء امرها » ای امر فی کل سماء امرها، و در سورة انعام گفت: « یوحی بعضهم الی بعض » ای یأمر بعضهم بعضاً، « وان الشیاطین لیوحون الی اولیائهم » یعنی یأمرونهم بالوسوسة و التزین، و وحی است بمعنی قول، چنانکه گفت: « بان ربک اوحی لها » ای قال لها، و وحی است بمعنی اعلام در خواب، چنانکه گفت: « و ما کان لبشر ان یکلمه الله الا وحیاً »، و وحی است آنچه جبرئیل (ع) فرو می آورد از آسمان، از نزدیک خداوند جل جلاله بمصطفی (ص)، چنانکه گفت: « انا اوحینا الیک کما اوحینا الی نوح، » « و اوحی الی هذا القران » و نظائر این در قرآن فراوان است، و اصل الکلمة انه کل شیء دلت به من کلام او کتاب او اشاره اورسالة فهو الوحی.

« واذ اوحیت الی الحواریین » - حواری الرجل خاصته و خلصانه، و منه قول النبی (ص) للزبیر: « انه حواری »، یعنی انه الذی استخلصه من الناس، و منه الدقیق الحواری لانه اخلص لربه من کل ما يشوبه. و شرح این کلمه در سورة آل عمران رفت. و یقال: اوحی الله الیهم علی لسان رسولهم « ان آمنوا بی » ای صدّقوا بی، بآنی واحد لیس معی شریک، و برسولی عیسی انه نبی و رسول، قالوا: آمنا بما جاء من عند الله، و نشهد ان الله واحد لا شریک له، و أنك رسولہ، و « اشهد » یا عیسی « باننا مسلمون » ای مخلصون بالتوحید.

« اذ قال الحواریون یا عیسی بن مریم » - وحه این مسألت حواریان از عیسی (ع) آنست که ایشان زیادت یقین و تثبیت در ایمان خواسته‌اند، چنانکه ابراهیم گفت علیه السلام: « رب ارنی کبف تحیی الموتی »، و روا باشد، که این مسألت پیش از آن رفت که از عیسی آیات و عجائب دیدند و شناختند از ابراء اکمه و ابرص و احیاء مردگان.

« هل یستطیع ربك » - این از آن جنس است که گوینده‌ای گوید کسی را که: توانی که مرا پیغمبی بجائی بری؟ توانی که مرا مسألت جواب دهی؟ این کس که این میگوید داند که او زبان و پای دارد. این استطاعت نامی است ایجاب را پیغام. معنی آنست که مرا این ارزانی داری؟ واجب داری؟ حواریان از آن خدای شناس تر بودند که خدائیرا از چیزی عاجز داشتندی، و قومی از وحشت ظاهر این کلمه بر رهزیدند، خواندند که: « هل تستطیع ربك »؟ کسائی از آنست، و در اختیار ایشان و در کلمه‌ای که گزیدند کم شغل نست از آنکه در قراءت اول، که باری آنست که: از خدا طوع و طاعت توانی خواست، بر تأویل اجابت توانی خواست، این طاعت اینجا بمعنی اجابت است. ابوالوائل گوید شقیق بن سلمة الاسدی: نعم الرب ربنا! لو أطلعناه ماعصانا. معنی ما عصانا ای ما ای علینا. و از صحابه مردی را است در دعا: « اللهم احفظنی بالاسلام قائماً، واحفظنی بالاسلام قاعداً، واحفظنی بالاسلام راقداً، ولا تطع فیّ عدواً حاسداً »، ای لاتجب. و احابت از آن طاعت خوانند که دعا در لفظ فرمان بود.

« ان ینزل علینا مائدة من السماء » - مائده نامی است طعام را اگر خوان بود و گرنه، و خوان نامی است برایۀ طعام را اگر بدان طعام بود یا نه. يقال: مادنی یمیدنی، ای اعطانی، و هی فاعلة بمعنی مفعولة. قال: « اتقوا الله ان کنتم مؤمنین » یعنی

اتقوا الله ولا تقترحوا الايات، ولا تسئلوا شيئاً لم تسأله الامم قبلكم . ولا تقدموا بين يدي الله ورسوله .

روی عمار عن النبی (ص) قال : « انزلت المائدة من السماء عليها خبرو لحم، و أمروا ان لا یخونوا ، ولا یدخروا ، ولا یسرفعوا ، فخانوا ، وادخروا ، ورفعوا ، فمسخوا خنازیر » . چون عیسی گفت: از خشم خدا پیرهنیزید ، و مراو تحکم مکنید ، واقترح آیات مکنید ، ایشان گفتند : نرید ان نأكل منها ، ما میخواستیم که از آن مائده بخوریم ، و ما را بصدق تو یقین افزاید این « تطمئن » معنی آنست که: لتزداد طمأنينة . همچنانکه ابراهیم گفت : « لیطمئن قلبی » و « نعلم » این علم بمعنی رؤیت است . یعنی که ما به ینیم صدق تو بآنچه گفتی که من رسول خدا ام ، « ونكون عليها من الشاهدين » لله بالوحدانية ، وذلك بالنبوة ، و قيل : « ونكون عليها من الشاهدين » لك عند بنی اسرائیل اذا رجعنا اليهم .

و قصه مائده آنست که روایت کرده اند از عطا بن ابی رباح عن سلمان الفارسی ، گفتا : ایشان که مائده خواستند حواریان بودند ، و پنج هزار مرد دیگر از قوم عیسی با ایشان عیسی ایشان را روزه فرمود سی روز روزه داشتند ، آنکه بعد از آن مائده خواستند ، گفتند : یا عیسی ! انا لو عملنا لاحد فقضينا عمله لاطعمنا طعاماً ، و انا صمنا و جعنا ، فادع الله ان ينزل علينا مائدة من السماء . عسی بسان زاهدان جبهای در یوشید از موی گوسفند بافته ، و بمحراب عبادت شد دست بر هم نهاده و سر در پیش افکنده ، و بر قدم تواضع بایستاده ، و گریستن در گرفته ، همی گوید : « اللهم انزل علينا مائدة من السماء تكون لنا عيداً لأولنا و آخرنا و آية منك و ارزقنا و انت خير الرازقين » . چون عیسی دعا کرد سفره ای سرخ رنگ از آسمان فرو آمد در میان میخ ، بالای آن میخ ، وزیر آن میخ ، همچون مرغی پرنده از هوا در آمد ، همه در آن می نگرستند ، چشمها در

آن اعجوبه خیره بمانده ، وهواء عالم از آن مائده خوشبوی گشته ، و عیسی زبان شکر بگشاده که : « اللهم اجعلنا لك من الشاكرين . اللهم اجعلها رحمة ، ولا تجعلها عذاباً . اللهم اسئلك من العجائب فتعطيني . اللهم اعوذ بك ان تكون انزلتها غضباً وزجراً . اللهم ربنا اجعلها عافية و سلاماً ، ولا تجعلها مثلة » . همی آمد تا پیش عیسی بزمین رسید .

عیسی و حواریان بسجود در افتادند ، و جهودان در آن عجائب می نگرستند ، و از حسد میگذاختند ، وانکار می نمودند . عیسی در آن نگرست . دستار خوان دید بر سر آن فرو گرفته . عیسی گفت : کیست ازما پرهیز کارتر و پاک تر و در عبادت خدای تعالی تمامتر ؟ ! **شمعون الصفاء** که مهتر حواریان بود گفت : انت اولی بذلك یا **روح الله** و کلمته . عیسی وضو تازه کرد ، و دو رکعت نماز کرد با خضوع و خشوع و با گریستن بسیار ، آنکه گفت : بسم الله خبر الرازقین ، و دست فرا کرد ، دستار خوان از سر آن باز گرفت ، ماهی بریان کرده دید ، ماهی فربه نیکو خوشبوی بی خار و بی فلوس ، ماهی که طعم همه خوردنیها در آن موجود بود ، دسته های تره سرون از گندنا گرد آن نهاده و در سرو پای آن نمک و سرکه نهاده . دیگر پنج رعیف دید و پنج انار سر آن نهاده ، بر يك رعیف زیتونی نهاده ، و بر دیگری عسل ، و با سوم روغن گاو ، و با چهارم پنیر ، و با پنجم قدید .

شمعون گفت : یا روح الله ! امن طعام الدنيا هذا ام من طعام الآخرة ؟ این از طعام دنیا است یا از طعام آخرت ؟ عیسی گفت : نه از طعام دنیا نه از طعام آخرت . طعامی است که رب العزة بکمال قدرت خویش و بجلال عز خویش نو آفرید ، حنانکه خواست آنرا که خواست ، و کس را نیسب و نرسد که چون و چرا کند ، و از وی واخواست کند ، بیش ازین می رسید ، و بخورید آنچه خواستید ، تا خدای شما را نعمت خویش و فضل خویش بیفزاید . حواریان گفتند : یا روح الله ! اگر از این اعجوبه

که پیدا آمد آیتی دیگر نمائی امروز نیکوتر بود. عیسی گفت: « یاسمکه احی باذن الله » ای ماهی زنده شو بفرمان خدای. ماهی زنده گشت، و برخود بجنبید، هم بر آن صفت که در میان آب بود. قوم فراهم آمدند، و از آن حال بترسیدند، و کراهیت نمودند.

عیسی گفت: شما چه قوم اید که آیات و عجائب در خواهید! آنکه چون بدید آید از آن کراهبت نمائید! ما اخوفنی علیکم ان تعاقبوا و تعذبوا. سخت می ترسم بر شما از عذاب و عقوبت. یا سمکه! عودی کما کنت باذن الله. فعادت السمکه مشویة کما کانت. گفتند: یا روح الله تو اولیتر که ابتدا کنی، و ازین مائده بخوری. عیسی گفت: معاذ الله که من خورم، بلکه آنکس خورد که طلب کرد و خواست. هواریان بترسیدند، گفتند: نباید که فرو آمدن این مائده عقوبت و مثلث را است و سخط الله. و هیچ از آن نخوردند.

پس عیسی درویشان را و عاجزان و نابینایان و بیماران و مجذومان و دیوانگان و بلا رسدگان را بخواند و گفت: « کلوا من رزقکم الذی رزقکم ربکم، و ادعوه ان یشقیکم، فانه ربکم، و احمده فیكون لکم المهنأ و لغرکم البلاء » ایشان درافتادند هزار و سیصد مرد و زن ازین درویشان و بیماران و بلا رسدگان، و بخوردند. همه از کرسنگی سیر گشتند، و از بیماری شفا یافتند، و از عیبها و بلاها پاک گشتند. عیسی پس از آن در آن سفره نگریست، هم بر آن صفت دید که از آسمان فرو آمده بود هیچ نقصان در وی نیامده. و گویند هر درویش که آنروز از آن مائده بخورد توانگر گشت، که تا زنده بود نیز درویش نگشت، و هر بیمار که از آن بخورد تا زنده بود بیمار نگشت، پس آن سفره بر سان مرغی بر پرید، هوا گرفت و با آسمان باز شد، و ایشان در آن مینگرستند، تا از چشم ایشان غائب گشت.

حواریان چون آن حال دیدند پشیمان گشتند، و تحسّر خوردند، بعد از آن چهل روز آن مائده پیوسته گشت، هر روز بامداد فرو آمد و خاص و عام و درویش و توانگر و بیمار و تندرست از آن میخوردند، و باز دیگر بآسمان باز میشد، تا رب العزة بعیسی وحی فرستاد که : اجعل مائدتی و رزقی للفقراء دون الاغنياء . این مائده من و روزی که از آسمان فرو فرستادم تا درویشان خورند نه توانگران . پس این حال بر توانگران صعب آمد، و فتنه و شك در دلهای ایشان افتاد، و دیگرانرا نیز بشك افکندند و گفتند : اترون المائدة حقاً تنزل من السماء؟ عیسی گفت : اکنون که فتنه در دل خود راه دارید و بشك افتادید، عذاب را ساخته باشید، و رب العزة بعیسی وحی فرستاد که من با ایشان شرط کرده‌ام که هر آنکس که کافر شود بعد از نزول مائده، او را عذاب کنم، فلذلك قوله : « فمن يكفر بعد منكم فاني اعذبه عذاباً لا اعذبه احداً من العالمين » .

عیسی گفت خداوندا ! بندگان تواند : « ان تعذبهم فانهم عبادك و ان تغفر لهم فانك انت العزيز الحكيم » . پس از آن رب العالمین عذاب فرو گشاد و سیصدوسی و سه مرد را از ایشان ممسوخ کرد، خنازیر گشتند، شب در خانه خویش با اهل و عیال خفته و بامداد خوکان بودند . در مزبلاها می‌گشتند، و نجاسات و قاذورات میخوردند . عیسی ایشان را دید، یکان یکان می‌شناخت، و میگفت : تو فلانی، و نام تو فلان. ایشان می‌گریستند و بسر اشارت میکردند، و عیسی میگفت : « قد كنت احذر كم عذاب الله » . پس عیسی از خدای در خواست تا ایشانرا هلاك كند، بعد از سه روز هلاك گشتند، و كس جيفة ایشان باز ندید . این آن مثالات است که رب العزه امت محمد (ص) را بدان می‌ترساند، میگوید : « ويستعجلونك بالسيئة قبل الحسنة وقد خلت من قبلهم المثالات » .

قتاده گفت : مائده قوم عیسی را جنان بود که من و سلوی قوم موسی را . بامداد و شبانگاه از آسمان فرو آمدی، و خوردندی . حسن گفت : والله ما نزل المائدة

ولو نزلت لكنت الى يوم القيامة لانه قال لاولنا و اخرنا و نحن منهم . حسن گفت : ايشان مائده خواستند اما چون اين شرط شنيدند كه : « فمن يكفر بعد منكم فاني اعذبه » آلايه، استعفا خواستند ، گفتند : لانريدها . و قول درست آنست كه مائده فرو آمد ، و بر آن طعام بود ، چنانكه شرح داديم . قال وهب بن منبه كانت مائدة يجلس عليها اربعة آلاف ، فقال اشراف القوم من وضعائهم هؤلاء يلطخون علينا ثياباً فلو بنينا بناء نرفعها فلا تصل ايديهم الينا ، فبنوا دكاناً فجعلت الضعفاء لاتصل الى شيء منها ، فلما خالفوا امر الله رفعها عنهم . و گفته اند . آنروز كه مائده فرو آمد روز يكشنبه بود ، قوم عيسى آنرا عيدي ساختند ، اينست كه خداي تعالى گفت : « تكون لنا عيداً لاولنا و اخرنا » يعنى تتخذ اليوم الذى تنزل فيه عيداً نعظمه نحن و من يأتى بعدنا . و انما سمي العبد عيداً لانه عواد ينتظر عوده ، ويعتاد معاده ، و قيل معناه عائدة فضل من الله علينا و نعمة منه جل ثناؤه لنا

« و آية منك » - اى و تكون المائدة آية و دلالة على توحيدك ، و صدق نبيك . و در شواذ خوانده اند : « و انه منك » ، ميگويد : و آن از تو بود نه از ارزاني ما . « و ارزقنا » - در اين دو قول گفته اند : يكي آنست كه : واجعل ذلك رزقاً لنا ، ديگر آنست كه : و ارزقنا الشكر عليه . پس رب العالمين دعاء عيسى اجابت كرد ، گفت : « اني منزلها عليكم » . مدني و شامي و عاصم بتشديد خوانند ، باقى بتخفيف ، و اختيار ابو عبيد و حاتم تخفيف است ، لقوله : « انزل علينا مائدة من السماء » ،

« فمن يكفر بعد منكم » يعنى بعد انزال المائدة ، « فاني اعذبه عذاباً لا اعذبه احداً من العالمين » - جائز است كه اين عذاب در دنيا بود ، و ذلك انهم مسخوا خنازير ، جائز است كه در آخرت باشد ، لقوله تعالى : « لا اعذبه احداً من العالمين » .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « يوم يجمع الله الرسل » الآية - صفت روز رستاخیز است، و نشان
 فرع اکبر، آنروز که صبح قیامت بدمد، و سرا پرده عزت بصحراء قهاری بیرون آرند،
 و بساط عظمت و جلال بگسترانند. این هفت آسمان علوی که بر هواء لطیف بی‌عمادی
 بر یکدیگر بداشته، و بقدرت نگه داشته، ترکیب آن فروکشایند، همه برهم زنند،
 و برهم شکنند، که میگوید جل جلاله: « اذا السماء انشقت ». و این هفت فرش مطبق
 را توقیع « تبدل الارض غیر الارض » برکشند، و ذره ذره از یکدیگر برفشانند، و
 بیاد بی‌نیازی بدهند، که میگوید: « ودکت الارض دكاد کأ ». و این خورشید روان که
 چراغ جهانست، و دلیل زمان و مکان است، بسان مهجوران حضرت رویش سیاه کنند،
 در پیچند و بکتم عدم باز برند، که میگوید: « اذا الشمس کورت. »، و این نجوم ثواقب
 را و کواکب زهرا را همی یک بار بر صورت برگ درخت بوقت خریف فرو بارانند،
 و در خاک مذلت بغلطانند، که میگوید: « واذا النجوم انکدرت ».

فرمان آید که ای دوزخ آشفته! بر گستوان سیاست برافکن، بعرصات حاضر
 شو، که دیر است تا این وعده داده‌ایم که: « وبرزت الجحیم لمن یری ». ای فرادیس
 اعلی! طیلسان نعمت برافکن، و در موقف کمر انقیاد بر میان بند، که دوستان منتظرند،
 از راه دور دراز آمده‌اند، می‌خواهیم که راه بایشان کوتاه کنم (۱): « ازلفت الجنة
 للمتقین غیر بعید ». ای جبرئیل تو حاجب باش. ای میکائیل تو جاش حضرت باش.
 ای زبانیه سرای عقوبت سلاسل و اغلال بر سر دوش نهید. ای غلمان و ولدان همه تاج
 خلد بر سر نهید. ای کروبیان و مقربان درگاه در حجب هیبت کمر سیاست بر میان
 بندید، و صفها برکشید. نخست مادر و پدر سید را (۲) بقعر دوزخ اندازید. پسر نوح

را غل شقاوت بر کردن نهید ، و بدوزخ برسید . پدر ابراهیم خلیل را بنعت دنیال بریده‌ای بدرک اندازید . بلعم باعورا را بیارید ، و آن نماز و عبادت وی به باد بردهید ، و غاشیه سگی در سر صورت او کشید ، و باسفل السافلین اندازید ، و سگ اصحاب الکهف بیارید ، و بردا برد از پیش او بزنید ، و قلاده منت بر کردن وی نهید ، و بزنجیر لطف ببندید ، و در کوکبه نواختگان او را بدرجات رسانید . این چنین است اگر خواهیم بداریم ، و رخواهیم برداریم : « یفعل الله ما یشاء و یحکم ما یرید » .

صد هزار و بیست و چهار هزار نقطه نبوت و عصمت و سیادت آن ساعت بزانو در آیند ، و علمهای خود از آن فزع و هیبت فراموش کنند ، و گویند : « لا علم لنا » . هزاران هزار مقربان در کاه و قدسیان ملاً اعلی همه زبان تضرع و تذلل کشاده که : « ما عبدناک حق عبادتک » . آن ساعت تیغ سیاست از غلاف قهر بیرون کشند ، همه نسبها بریده گردانند مگر نسب رسول (ص) . همه خویش و پیوند از هم جدا کنند ، همه رخسارهای ارغوانی زعفرانی گردد . بسا مادر که بی فرزند شود ، بسا فرزند که بی مادر ماند : « یفر المرء من اخیه و امه و ابیه و صاحبته و بنیه » .

آدم صفی آن ساعت فرا پیش آید : ، گوید : بار خدایا ! آدم را بگذار ، و با فرزندان تودانی که چه کنی . **نوح** گوید : خداوندا ! درین فزع و سیاست طاقتم برسد . هیچ روی آن دارد که برضعیفی ما رحمت کنی ، که ما بخود درمانده‌ایم ، پروای دیگران نیست ، و **موسی و عیسی** بفریاد آمده که : بار خدایا ! بر بیچارگی ما رحمت کن ، آیا که در آن ساعت حال عاصیان و مفلسان چون بود ، و کار ایشان چون آید . همی در آن وقت و آن هنگام مهتر عالم و سید ولد آدم در میان جمع گوید : خداوندا ! پادشاهها ! مشتی عاصیان اند این امت من ، گروهی ضعیفان اند ، لختی بیچارگان و مفلسان اند . خداوندا ! اگر در عملشان تقصیر است ، شهادتشان بجای است ،

اگر در خدمتشان فترت است عقیده سنتشان برجاست . اگر کارایشان تباه است فضل تو آشکار است . خداوندا ! بفضل خود جرم ایشان بیوش ، بلطف خود کارایشان بساز . برحمت خود ایشانرا بنواز ، که خود گفته ای : « لا تقنطوا من رحمة الله » .

« از قال الحواریون یا عیسی بن مریم هل يستطيع ربك ان ينزل علينا مائدة »
 الایة۔ سؤال هر کس بر حسب حال او، و مراد هر کس بر اندازه همت او ! شتان بینامه و
 امة ! چند که فرق است میان یاران عیسی و یاران مصطفی ! یاران عیسی چون گرسنه
 شدند بر عیسی اقتراح کردند ، دل عیسی بن خود مشغول داشتند ، و از حظ خود با مراعات
 وی نپرداختند . همه آواز بر آوردند که : « هل يستطيع ربك ان ينزل علينا مائدة من
 السماء » . باز امت محمد یاران مصطفی (ص) چنان بودند با وی که ابو بکر صدیق چون
 تشنگی و گرسنگی بروی زور کرد ، و در غار مار ویرا درگزید ، بر خود همی پیچید ،
 و صبر همی کرد ، و با خود همی گفت . آیا اگر رسول خدا حال من بدانند و رنج بشناسد
 که پس دلش بمن مشغول شود ، و از بهر من اندوهگن گردد ، و من رنج خود خواهم ،
 و اندوه دل وی نخواهم . بر گرسنگی و تشنگی صبر کنم و شغل دل وی نخواهم ، و
 نیفزایم . لاجرم فردا در انجمن رستاخیز و عرصه کبری ندا آید که ابو بکر صدیق را
 دست گیرید ، و در سرا پرده زنبوری و قدس الهی برید ، تا لطف جمال ما دیده اشتیاق
 او را این توتیا کشد که : « يتجلى الرحمن للناس عاماً ولابی بکر خاصاً » . این دولت و
 رتبت او را بدان دادیم که در دنیا يك قدم بر طریق هجرت با مصطفی در موافقت غار
 بر گرفته .

عیسی از امت خویش یاری خواست ، ایشان از وی مائده خواستند . باز
 مصطفی (ص) از امت خود یاری خواست که : « کونوا انصار الله » . یاران همه تن و جان

و مال فدا کردند . رب العزة آن ازایشان قبول کرد و پسندید ، و باز گفت : «والذین تبوء الداروالایمان من قبلهم» الایة ، وقال تعالى : «یجاهدون فی سبیل الله ولا یخافون لومة لائم».

قال عیسی بن مریم : «اللهم ربنا انزل علینا مائدة من السماء» الایة - چون عیسی دعا کرد ، و مائده خواست رب العالمین دعاء وی اجابت کرد ، و مراد وی درامت وی بداد ، گفت : «انی منزلها علیکم» یا عیسی ! دریغ نیست که مائده میخواهند ، و نعمت که می طلبند ، و نعمت خود همه برای خورندگان دادم ، اما ما را دوستانی اند از امت محمد که از ما جز ما را نخواهند ، و جز یاد ما نیاسایند ، و رحیث کنند جز حدیث ما نکنند ، و شراب خورند جز یاد ما نخورند ، از مهر ما با خود نپردازند ، و از عشق ما با دیگری نگرند :

آنرا که وصال یار دلبر باید ازخویشتش فراق یکسر باید.

چون عشق مجنون روی در خرابی نهاد ، پدر وی گفت : یا مجنون ! ترا خصمان بسیار برخاسته اند ، روزی چند غائب شو ، تا مگر مردم ترا فراموش کنند ، و این سوداء لیلی از تو لختی کمتر شود . وی برفت ، روز سوم می آمد ، گفت : ای پدر ! معذورم دار ، که عشق لیلی آرام ما برده ، و همه راهها بماغرو گرفته است . راه برام صلاح خود نمی برم ، هر چند که همی روم جز بس کوی لیلی آرام نمی یابم :

بس که اندر عشق تو من کرد سر بر گشته ام

بی توای چشم و چراغم چون چراغی گشته ام

بس که دیرا دیر و زودا زود و بی گاه و بگاه

بر سر کویت سلامی کرده و بگذشته ام.

قوله : « تكون لنا عیداً لاولنا و اخرنا » - سمی العید عیداً لان الله تعالى

يعود بالرحمة الى العبد ، و العبد يعود بالطاعة الى الرب . يقول الله عزوجل : « و ان عدتم عدنا » . و قيل معناه : انه اعيد الامر الى ابتدائه ، اى كما كان ابتداء المؤمن على الطهارة حين ولد من امه ، ففي هذا اليوم اعيد الى تلك الحالة من الطهارة ، ولم يبق عليه معصية . روى عن الحسن انه قال : « اخبرت ان المؤمنين اذا خرجوا يوم العبد الى مصلاهم و يضعون جباههم على الرمضاء نظر الله تعالى اليهم بالرحمة ، ويقول : استأنفوا العمل فانه قد اعيد الى الابتداء » .

النوبة الاولى

قوله تعالى: « و اذ قال الله » خدا خواهد گفت فردا در قیامت، « يا عيسى بن مريم ءانت قلت للناس » تو گفتی مردمان را ، « اتخذوني و امي الهين من دون الله » مرا که عیسی ام و مادرم را مریم هر دو خدایان دانید و بخدائی گیرید فرود از الله ، « قال سبحانه » عیسی گوید پاکی و بی عیبی ترا ، « ما يكون لي ان اقول » نبود مرا و نسزد که گویم « ما ليس لي بحق » آنچه مرا نیامد و نه سزااست ، « ان كنت قلته » اگر چنانست که گفتم « فقد علمته » تو خود دانسته ای . « تعلم ما في نفسي » تو دانی که در نفس من چیست « ولا اعلم ما في نفسك » و من ندانم که در نفس تو چیست ، « انك انت علام الغيوب^(۱۱۶) » تو آنی که خداوند غیب دانی . « ما قلت لهم » نگفتم این ترسایانرا « الا ما امرتني به » مگر آنچه تو فرمودی مرا که گوی ، « ان اعبدوا الله ربي و ربكم » گفتم الله را پرستید خداوند من و خداوند شما ، « و كنت عليهم شهيداً » و من گواه بودم برایشان ، « ما دمت فيهم » تا در میان ایشان بودم ، « فلما توفيتني » چون روزی از زمین من سپری کردی ، « كنت انت الرقيب عليهم » دیدبان برایشان توبودی ، « و انت على كل شيء

شهید (۱۱۷) ، و تو بر همه چیز گواهی .

« ان تعذبهم » اگر عذاب کنی ایشانرا « فإلهم عبادك » ایشان رهیگان تواند « وان تغفر لهم » و اگر بیامرزی ایشانرا ، « فانك انت العزيز الحكيم » (۱۱۸) ، تو آنی که توئی توانای دانا .

« قال الله » خدای گوید عزوجل : « هذا يوم » امروز آنروز است ، « ينفع الصادقين صدقهم » که ایشان که در دنیا راست گفتند آن راستگوئی ایشان را سود دارد ، « لهم جنات » ایشانراست بهشتهائی « تجري من تحتها الانهار » میروند زیر درختان آن جویها « خالدین فیها ابدآ » جاویدشان جائی آن ، « رضی الله عنهم » خشنود شد خدای از ایشان ، « و رضوا عنه » و ایشان خشنود شدند از خدای ، « ذلك الفوز العظيم » (۱۱۹) ، آنست رستگاری و پیروزی بزرگوار .

« لله ملك السموات والارض » خدایراست پادشاهی آسمانها و زمینها « وما فیهن » و هر چه در آن چهارده طبق ، « و هو علی کل شیء قدير » (۱۲۰) ، و او بر همه چیز قادر و توانا .

النوبة الثانية

قوله تعالى : « و اذ قال الله يا عيسى بن مريم » - از درین موضع بمعنی اذا است ، چنانکه گفت : « ولوتری اذ فرعوا » یعنی اذا فرعوا ، وقال بمعنی يقول است ، چنانکه گفت : « ونادی اصحاب الاعراف » ای ینادی ، وبناء این آبت بر آن سخن است که گفت جل جلاله : « يوم یجمع الله الرسل » یعنی که روز قیامت چون پیغامبرانرا جمع کند ، با عیسی حنین خواهد گفت : « انت قلت للناس ؟ این ناس بنی اسرائیل اند ، یعنی که تو در دنیا بنی اسرائیل را گفتی که مرا و مادر مرا هر دو بخدائی گیرید ؟

و رب العالمین خود دانا است که عیسی این سخن نگفت ، اما سؤال توبیخ و تقریر است ، و این تقریر نوعی عقوبت است مر آن ترسایان را که بر عیسی دعوی کردند ، میخواهد که ایشان را در آن عرصه قیامت علی رؤس الاشهاد دروغ زن گرداند ، که عیسی ببندگی خویش اقرار دهد ، و از آنچه ایشان دعوی کردند متبری گردد ، و حجت برایشان لازم آید ، این همچنانست که فریشتگان را گوید : « انتم اضللتهم عبادى هؤلاء » ؟

و ظاهر این خطاب با عیسی است ، اما مراد بدین ترسایان اند که حاضر باشند ، لکن رب العالمین نخواهد که ایشانرا اهل خطاب خود کند ، و با ایشان سخن گوید ، که ایشان از آن خوارترند و کمتر ، این همچنانست که گفت : « و اذا الموءدة سئلت » خطاب با موؤدات است ، و مراد باین توبیخ وائدات است که گنهگار ایشانند ، لکن ایشان را اهل خطاب و سماع کلام خود می نکند ، ظاهر سخن از ایشان بگردانید ، و عقوبت توبیخ بماند برایشان .

بو روق کف : ما چنین رسید که : چون این خطاب بعیسی رسد لرزه بر اندام وی افتد ، و از زیر هرتای موی که بر تن وی است چشمه خون روان شود ، جواب گوید : « سبحانك » تنزیهاً و تعظيماً لك « ما يكون لى » ما ينبغى لى « ان اقول ما ليس لى بحق » يعنى بعدل ، ان اعبد و امى غيرك ، « ان كنت قلته فقد علمته . تعلم ما فى نفسى ولا اعلم ما فى نفسك » این نفس اینجا (۱) ذات خداوند است عزوجل همچنانکه اینجا گفت : « كتب ربكم على نفسه الرحمة » ، و النفس الانسان بعينه من قوله « خلقكم من نفس واحدة » يعنى آدم ، و نفس الشيء ذاته و عينه ، تقول : جاء نى نفسه ، و لولا نفسه ما فعلت كذا و كذا ، يعنى ذاته و عينه .

اهل معانی گفتند: نفس در کلام عرب بردو وجه است : یکی آنست که گویند خرجت نفس فلان ، ای خرجت روحه ، و فى نفس فلان ان يفعل كذا ، ای فى روعه (۲).

وجه دیگر آنست که نفس هر چیز حقیقت و جمله آن چیز باشد ، تقول : قتل فلان نفسه ای اهلك فلان نفسه ، ليس معناه ان الاهلاك وقع ببعضه ، انما الاهلاك وقع بذاته كلها ، ووقع بحقیقته. پس معنی آیت آنست که : تعلم ما اضره ، ولا اعلم ما فی حقیقتك وما عندك علمه . لباب سخن اینست که : انت تعلم ما اعلم ولا اعلم ما تعلم . « انك انت علام الغيوب » ماكان وما يكون .

« ما قلت لهم الا ما امرتني به » فی الدنيا ، « ان اعبدوا الله ربی وربکم » - عیسی این سخن ایشانرا گفت ، و رب العزة سه جایگه از وی حکایت باز کرد: در این سورة و در سورة مریم و در سورة الزخرف . « و كنت عليهم شهيداً » - یعنی علی بنی اسرائیل بانی قد بلغتهم الرسالة « ما دمت فيهم » ما كنت بين اظهرهم ، « فلما توفيتني » قبضتني الى السماء « كنت انت الرقيب » الحافظ عليهم ، « وانت على كل شيء شهيد » ای شهدت مقاتلتی فيهم ، وبعد ما رفعتني شهدت ما يقولون بعدی .

روی ان عیسی قال : يا رب غبت عنهم ، و تركتهم على الحق الذي امرتني به ، فما ادری ما احدثوا بعدی ؟ و گفته اند : وفات در قرآن بر سه وجه است : وفات موت و وفات نوم و وفات رفع . وفات موت قبض روح است ، و ذلك فی قوله : « فاما نرينك بعض الذي نعدهم او نتوفينك » ، و قال تعالى : « قل يتوفيكم ملك الموت » ، و قال تعالى فی سورة النحل : « الذين تتوفيه الملائكة » . این همه قبض ارواح است در وقت انقضاء آجال. وفات نوم قبض ذهن است ، و ذلك فی قوله : « و هو الذي يتوفيكم بالليل » یعنی يميتركم فيقبض من الانفس الذهن الذي يعقل به الاشياء ، و يترك فيه الروح والحيوة ، فهو يتقلب بالروح الذي فيه ، و يرى الرؤيا بالذهن الذي قبض منه . وفات رفع عیسی را بود عليه السلام ، يقول الله تعالى : « اني متوفيك ورافعك الى » ای قابضك من بنی اسرائیل

و رافعك الى السماء. همانست که گفت: « فلما توفيتني كنت انت الرقيب عليهم » یعنی قبضتني الى السماء .

« ان تعذبهم فانهم عبادك وان تغفر لهم فانك انت العزيز الحكيم » - عیسی (ع) دانست که از قوم وی کس بود که ایمان آورد ، خدای تعالی ویرا برایمان بداشت ، و کس بود که هم بر کفر خویش بماند ، و مسلمان نگشت. عیسی هردو فراهم گرفت ، گفت : ان تعذب من كفر بك منهم فانهم عبادك و انت العادل فيهم ، وان تغفر لمن تاب منهم و آمن فانت عزيز لا يمتنع عليك ماتريد ، حكيم في ذلك . گفت : اگر آنکس که بر کفر خویش بماند، اورا عذاب بعدل کنی، و براستی که راه برایشان روشن داشتی و نرفتند ، و بعد از لزوم حجت کافر گشتند ، و آنکس که از شرك باز گشت ، و مؤمن شد، اگر پیامری فضل تو است ، و انعام و احسان تو بروی ، که ترا رسد که نپذیری و پیامری بعد از آن دروغ عظیم که بر ساختند ، و شرك که آوردند . همین است قول حسن در معنی آیت که گفت : ان تعذبهم ، فباقامتهم على كفرهم ، و ان تغفر لهم فبتوبة كانت منهم ، یعنی فی الدنيا فان التوبة فی الدنيا تنفعهم .

اگر کسی گوید : « و ان تغفر لهم » اقتضاء آن کند که گوید : « فانك انت الغفور الرحيم ، تا سخن متجانس بود ، و آخر لایق اول بود ، پس چه حکمت را گفت : فانك انت العزيز الحكيم ؟ جواب آنست که : سیاق این آیت نه بر معنی آمرزش خواستن است و دعا کردن از بهر ایشان ، که عیسی دانست ، و بشك نبود که رب العزة کافرانرا نیامرزد ، لقوله تعالى : « انه من يشرك بالله فقد حرم الله عليه الجنة » . عیسی این سخن بر وجه شك نگفت ، بلکه بر وجه خضوع و تسلیم و تفویض گفت و اقرار دادن که : ليس الیه من الامر شیء . عبودیت خویش اظهار میکند ، و الوهیت و قدرت و مشیت حق اثبات میکند ، میگوید : اگر عذاب کنی کس را بر حکم تو اعتراض نه ، و اگر

بیامرزی - و خود نیامرزی - بر تو رد نه ، که توئی آن عزیز که هرچه خواهی کنی ، و از تو واخواست نه ، حکیمی که بحکمت کنی ، در آن پشیمانی نه .

عن ابن عباس ان النبی (ص) قال : « يحشر الناس يوم القيامة عراة حفاة غرلا ، وقرأ (ص) « كما بدأكم تعودون » ، فيؤمر بأمتى ذات اليمين و ذات الشمال ، فأقول : اصحابي ! فيقال : انهم لم يزالوا مرتدين على اعقابهم بعدك ، فأقول كما قال العبد الصالح : « و كنت عليهم شهيداً ما دمت فيهم فلما توفيتني كنت انت الرقيب عليهم و انت على كل شيء شهيد . ان تعذبهم فأنهم عبادك و ان تغفر لهم فانك انت العزيز الحكيم » .

« قال الله هذا يوم ينفع » - نافع يوم بنصب خواند ، باقی برفع خوانند . وجه رفع آنست که « يوم » خبر « هذا » نهند ، ومعنى آنست که : قال الله : اليوم يوم منفعة صدق الصادقين ، و وجه نصب آنست که هذا کنایت باشد از « انت قلت للناس » ؟ یعنی اینکه الله فرا عیسی گوید که : « انت قلت للناس » ؟ در آن روز گوید که صادقان را صدق بکار آید . نصب يوم بر ظرف باشد ، ومعنى نه آنست که آنروز هر کس که راست گوید ، صدق وی سود دارد ، که کافران آنروز همه راست گویند ، و بر معصیت خود اقرار دهند ، و ایشان را سود ندارد ، بلکه معنى آنست که آن روز صادقان در دنیا و صدق ایشان در عمل آنروز سود دارد که روز بآدمی کردار است .

کلبی گفت . صدق اینجا بمعنی ایمان است ، یعنی ينفع المؤمنين ایسمانهم . قتاده گفت : فردا در قیامت دو متکلم سخن گویند : یکی روح الله عیسی دیگر عدو الله ابلیس . عیسی گوید : « ما قلت لهم الا ما امرتني به » الایة . ابلیس گوید : « ان الله وعدكم و عد الحق » الایة . عیسی گوید : « ما قلت لهم الا ما امرتني به » الایة ، عیسی در دنیا راستگو بود ، آن صدق وی او را سود دارد . ابلیس در دنیا دروغ زن بود لاجرم صدق وی آنروز سود ندارد ، اینست که الله گفت : « ينفع الصادقين صدقهم » .

آنکه بیان ثواب کرد صادقانرا: « لهم جنات تجري من تحتها الانهار خالدين فيها ابدًا رضي الله عنهم و رضوانه » - حقیقت رضا آنست که بنده سر بر تقدیر نهد، و زبان اعتراض فرو بندد، که بر هیچ وجه بر حکم خدای اعتراض نکند. **بوعلی دقاق** گفت: « ليس الرضا ان لاتحس بالبلاء، انما الرضا ان لاتعرض على الحكم والقضاء » .

بموسی وحی آمد که: « يا ابن عمران ارضائي في رضاك بقضائي ». **بو عبد الله خفیف** گفت: رضا بر دو قسم است: رضا به و رضا عنه، فالرضا به مدبراً و الرضا عنه فيما يقضى. قال رسول الله (ص): « ذاق طعم الايمان من رضى بالله رباً ». و خلاف است میان علماء طریقت و ارباب معارف که رضا از جمله مقاماتست؟ یا از جمله احوال؟ خراسانیان بر آنند که از جمله مقاماتست، یعنی که نهایت توکل است و کسب بنده، و عراقیان بر آنند که از جمله احوال است نه کسب بنده، یعنی نازله ایست واردی که از غیب بدل پیوندد، و دل بوی آرام کرد. قومی گفتند: بدایت رضا مکتسب است از جمله مقامات، و نهایت آن نامکتسب از جمله احوال، و گفته اند: الرضا سکون القلب تحت مجاری الاحکام، و سرور القلب بمر القضاء. روی ان **عمر بن الخطاب** کتب الی **ابی موسی**: اما بعد، فان الخير كله في الرضا، فان استطعت ان ترضي، و ألا فاصبر، « ذلك الفوز العظيم » فازوا بالجنة، و نجوا مما خافوا.

« لله ملك السموات والارض وما فيهن » - این آیت رداست بر ترسایان بر آنچه گفتند از زور و بهتان و ناسزا در خداوند جهان و جهانیان. میگوید: آسمان و زمین و هر چه در آن است همه ملك و ملك خدا است، همه رهی و بنده اوست، همه آفریده و ساخته اوست. عیسی و فرشتگان و غیر ایشان همه در ملك اوست، « و هو على كل شيء قدير » وی بر همه چیز قادر است و توانا. عیسی را بی پدر بیافرید، و بر وی دشخوار

نبود . هفت آسمان و هفت زمین راست کرد ، و هر چه در آن بساخت ، و او را در آن حاجت بانباز و یار نبود ، و قيل : « لله ملك السموات والارض » ای خزائن السموات ، وهو المطر و خزائن الارض ، وهو النبات ، « وهو على كل شيء قدير » .

عن شهر بن حوشب عن اسماء بنت يزيد الانصارية ، قالت : كنت آخذة بزمام ناقة رسول الله (ص) اذ نزلت عليه سورة المائدة ، فكاد عضد الناقة ان ينكسر من ثقلها .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « و اذ قال الله يا عيسى بن مريم » الآية - از روی اشارت بر ذوق جوانمردان طریقت این سؤال تشریف است نه خطاب تعریف ، که مراد براءت ساحت عیسی است و با کی وی از گفتار تثلیث ، که ترسایان برو بستند ، و بروی دعوی کردند ، و عیسی ادب خطاب نگه داشت ، که بجواب ابتدا بثناء حق کرد جل جلاله نه بتزکیت خویش ، گفت : « سبحانك » ای انزهك تنزیهاً عما لا يليق بوصفك . پس گفت : « ما يكون لي ان اقول ما ليس لي بحق » بار خدایا ! چون از قبل تو بر سالت مخصوصم ، شرط نبوت عصمت باشد ، چون روا بود که آن گویم که نه شرط رسالت بود ؟ ! « ان كنت قلته فقد علمته » ! اگر گفته‌ام ، خود دانسته‌ای ، و واثقم بآنکه تو میدانی که نگفته‌ام .

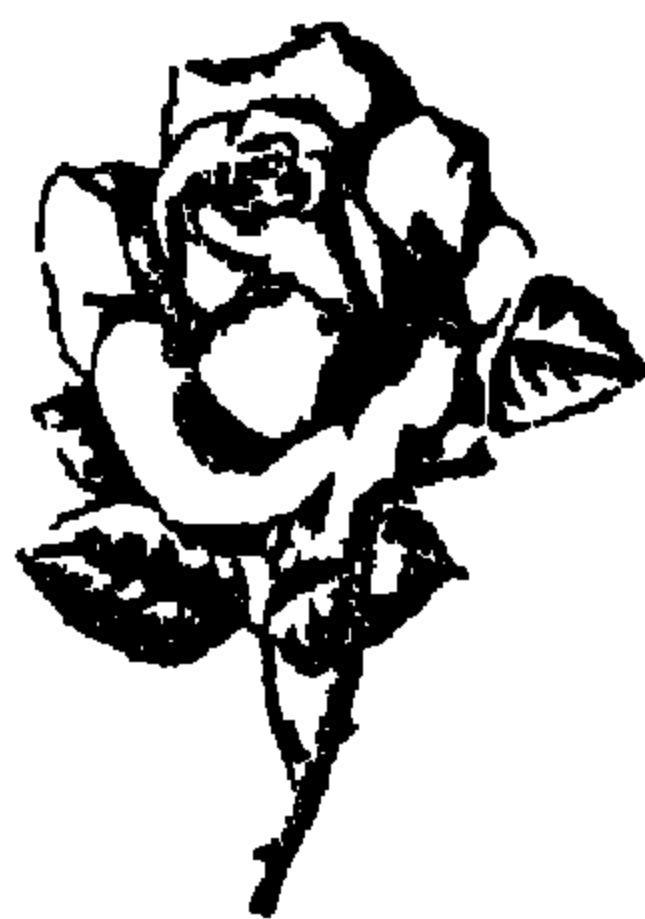
« تعلم ما في نفسي ولا اعلم ما في نفسك » - این رد است بر جهلمیان در اثبات نفس باری جل جلاله ، و همچنین مصطفی (ص) گفت در خبر صحیح بر وفق آیت در اثبات نفس : « سبحان الله و بحمده عدد خلقه و مداد كلماته و رضا نفسه » ، و ناك نیست از آنکه این نفس بر مخلوق افتد ، و صفت وی باشد ، که موافقت اسم اقتضاء موافقت معانی نکند . نفس مخلوق منفوس است یعنی مولود ، من قولهم نفست المرأة ، و مصنوع است و محدث عاریتی و مجازی ، ساخته باندازه ، و بهنگام زنده بجرم و نفس ، و آنکه زاده میان دو کس

محتاج خورد و خواب، گرفته نان و آب، نابوده دی، بیچاره امروز، نایافت فردا، و نفس خالق ازلی و سرمدی بوده و هست، و بودنی بی کی و بی چند و بی چون، نه حال کرد نه حال گیر، نه نونعت نه تغییرپذیر، نه متعاور اسباب، نه محتاج خورد و خواب، هرگز کی مانده بود نفس کرده به نفس کردگار. این مجبور و او جبار، این مقهور و او قهار، این نبود و پس نبود، او هرگز نبود که نبود و هرگز نبود که نخواهد بود.

شیخ الاسلام انصاری را پرسیدند: چه گوئی ایشانرا که گویند: ما صفات خدای بشناختیم، و چونى بینداختیم. جواب داد که: صواب آنست که گویند: ما صفات الله را بشنیدیم، و چونى بینداختیم، که این میباید شنید نه میباید شناخت، مسموع است نه معقول، مسموع دیگر است و معقول دیگر، ما در صفات الله بر مجرد سمع اقتصار میکنیم، و اگر خواهیم که در شیوه اعتقاد در صفات الله از مقام سمع قدم فزاتر نهم نتوانیم، هرچه خدا و رسول گفت برپی آنیم. فهم و وهم خود کم کردیم، و صواب دید خود معزول کردیم، و خود را باستخدا بیوکنندیم، و باذعان کردن نهادیم، و بسمع قبول کردیم، و راه تسلیم سپردیم. هر که الله را مانده خویش گفت، او الله را هزار انبازیش گفت، و هر که صفات الله را تعطیل کرد، او خود را در دو گیتی ذلیل کرد. هر که اثبات کرد خدایرا ذات و صفات خود را، درخت بیروزی گشت و نجات. «امنا به کل من عند ربنا». «امنا بما انزلت و اتبعنا الرسول فاکتبنا مع الشاهدين». تعلم مافی نفسی ولا اعلم مافی نفسک. خدایا! تو دانی که در نهاد پسر هریم چه ترکیب کردی. تو دانی که در احوال وی چه راندی. تو از اسرار و نعوت وی خبر داری. ویرا درسرا پرده غیب تو راه نیست: «انک انت علام الغیوب».

«ما قلت لهم الا ما امرتني به» - خداوندا! ما کمر امثال فرمان بر میان داشتیم. رقاب ما در ربه طاعت بود. بحکم فرمان اداء رسالت کردیم. سخن ما بایشان

این بود که : « ان اعبدوا الله ربی و ربکم » چون صحیفه حیات ما در نوشتی، و نوبت عمر ما بسر آمد، و از عالم فنا با عالم بقا آوردی، بنده را از حال ایشان آگاهی نبود، تودانی که ایشان چه کردند و چه گفتند، از اسرار و احوال ایشان تو خبرداری. اکنون فذلك حساب، و باقی کار با دو حرف آمد : « ان تعذبهم فانهم عبادك و ان تغفر لهم فانك انت العزيز الحكيم ». اگر شان عذاب کنی بنده کان تواند و اگر شان بیامرزی بیچارگان تواند. اگر خلعت رضا پوشی عاشقان کوی تواند، و اگر داغ هجر برایشان نهی مصیبت زدگان راه تواند. اگر بفردوس شان فرود آری نواختگان فضل تواند، و بر بنزدان هجرشان بازداری کشتگان تیغ قهر تواند. خداوندا ! اگر شان عذاب کنی ایشان سزاء آند، و بیامرزی تو سزاء آنی. اگر بیامرزی ترا خود زیان نمیدارد که تو آن عزیزی که گفت و کفر کافران و توحید موحدان بنسبت با جلال عز تو یکسانست، نه از توحید موحدان حضرت ترا کمالست، نه از کفر کافران در گاه ترا نقصان. ایشان آن کردند که از ایشان آید، تو آن کن که از تو آید.

سورة الانعام

۱- النوبة الاولى

قوله تعالى

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند فراح بخشایش مهربان « الحمد لله » ستایش نیکو خدا را
« الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ » که اوبیا فرید آسمانها وزمین « وَجَعَلَ الظُّلُمَاتِ
وَالنُّورَ » و تاریکی شب آفرید و روشنائی روز « ثُمَّ الَّذِينَ كَفَرُوا » پس ایشان که
کافر شدند « بِرَبِّهِمْ يُعَدِّلُونَ ^(۱) » آمدند و با خدای خویش انسا ز گفتند .
« هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ » او آنست که بیافرید شما را « مِنْ طِينٍ » از گل
« ثُمَّ قَضَىٰ أَجَلًا » آنکه درنگ را کیی ساخت « وَأَجَلَ مَسْمًى عِنْدَهُ » و کیی است
نام زد کرده بنزدیک وی « ثُمَّ أَنْتُمْ تَمْتَرُونَ ^(۲) » و آنکه شما که بیگانکار اید در شك
می پیچید.

« وَهُوَ اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ » و اوست الله نام و در آسمانها است ، « وَ فِي
الْأَرْضِ يَعْلَمُ سُرَّتَكُمْ وَ جَهْرَكُمْ » و نهان شما و آشکارای شما میداند در زمین « وَ يَعْلَمُ
مَا تَكْسِبُونَ ^(۳) » و میداند آنچه میکنید.

« وَ مَا تَأْتِيهِمْ » و نمی آید بایشان « مِنْ آيَةٍ مِنْ رَبِّهِمْ » سخنی از

سخنان خداوند ایشان « **الَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ** (۴) » مگر که از آن روی گردانیده می باشند .

« **فَقَدْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ** » اکنون که دروغ زن گرفتند کار راست و سخن درست ،
 « **لَمَّا جَاءَهُمْ** » چون بایشان آمد « **فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ** » آری آید بایشان « **أَنْبَاءُ مَا كَانُوا**
 به **يَسْتَهْزِئُونَ** (۵) » خبرهای آنچه افسوس میکنند بر آن .

النوبة الثانية

ابن عباس گفت . سورة الانعام جمله بمکه فرو آمد از آسمان مگر شش آیت :
 « وما قدر والله حق قدره » تا آخر سه آیت ، و « قل تعالوا » تا آخر سه آیت . این شش
 آیت بمدینه فرو آمد ، و باقی بیکبار اندر يك شب اندر مکه بمصطفی فرو آمد ، و هفتاد
 هزار فرشته ناوی ، چنانکه دو کناره عالم فرو گرفته بودند ، و زجل تسبیح و تحمید
 ایشان همه عالم رسیده ، و **مصطفی** (ص) آن ساعت سجود در افتاده ، و میگفت :
 « سبحان الله العظيم »

و در خبر است که هر آنکس که ابن سورة بر خواند ، آن فرشتگان جمله
 بر وی نما کنند ، و درود دهند ، و ثواب عظم شارت دهند . **عمر خطاب** گفت :
 « الانعام من نواجب و نجائب القرآن » **علی ابن ابی طالب** (ع) گفت : « سورة الانعام من
 قرأها فقد انتهى فی رضا ربه » . **جابر بن عبد الله** گفت : من قرأ ملات آیات من اول
 سورة الانعام بعث الله اليه اربعين الف ملك ، و كتب له من اعمالهم الى يوم القيامة ،
 و نزل ملك من السماء السابعة ، و معه مرزته (۱) من حديد ، كلما اراد الشيطان ان

۱- مرزبه بکسر میم و سکون راء و فتح راء و شدید باء یا بحیف آن معنی کلوخ کوب
 و آهنکوب حدادان (منتهی الارب) .

یوحی فی قلبه شیئاً ضرب به بها ضربة کان بینہ و بینہ سبعون حجاباً . فاذا کان یوم القیامة قال الرب عزوجل : « عبدی ! کل من تمار جنتی ، واستظل بظل عرشی ، واشرب من ماء الکوثر ، واغتسل من ماء السلسبیل ، فانا ربک وانت عبدی » .

و در این سوره چهارده آیت منسوخ است چنانکه رسیم بآن شرح دهیم ، و آیات آن بعدد کوفیان صد و شصت و پنج آیت است ، و سه هزار و هشتصد و پنجاه کلمه ، و دوازده هزار و دویست و پنجاه و چهار حرف ، و بیشترین آن حجت آوردن است بر مشرکان عرب ، و بر مکذبان بعث و نشور ، ازین جهت بیکبار فرو آمد که در معنی احتجاج همه یکسانست .

کعب احبار گفت : افتتاح تورات باول سوره الانعام است الی قوله : « برهم يعدلون » ، و ختم آن بآخر سوره بنی اسرائیل ، و یک روایت بآخر سوره هود . **مقاله** تل گفت : مشرکان عرب **مصطفی** را پرسیدند که : من ربک ؟ گفت : « الاحد الصمد الذی خلق السموات والارض » . مشرکان او را دروغ زن گرفتند بآنچه رب العالمین بجواب ایشان این آیت فرستاد ، و خود را بدان بستود ، و صنع خود بر وجود دلیل آورد .

« الحمد لله الذی خلق السموات و الارض و جعل الظلمات و النور » آفرینش آسمان و زمین و شب و روز دلیل کرد و برایشان حجت آورد که از مخاوقات ازین عظیم تر هیچ چیز نیست . و آنکه آسمان فرایش داشت ندکر ، از بهر آنکه آسمان شریف تر است از زمین و عالی تر ، و نیز آسمان پیش از زمین آفریده ، و سماوات جمع گفت از بهر آنکه هفت آسمان اند ، و زمین بواحد گفت ، که همه متصل یکدیگرند ، و بتولی خود باک زمین است ، آسمانی بدان عظیمی بی عمادی بر هوای لطیف نداشته ، و زمین حاکی بر سر آبی نداشته ، و آرام گرفته ، و شب و روز بر پی یکدیگر داشته ، و آنرا قوام خلق ساخته ، آسمانها را بدو روز سافرید ، چنانکه گفت : « فقضین سبع سموات فی یومین » .

بگویند روز یکشنبه بود و دوشنبه .

و زمین بدو روز بیافرید، چنانکه گفت : « خلق الارض فی یومین »، و میگویند
وز سه شنبه بود و چهار شنبه ، آسمانها از دود آفریده ، و زمین از کف دریا ، و ذلك
ما روی عن ابن عباس قال : ان الله عزوجل خلق اول ما خلق نوراً ، ثم خلق ظلمة ،
ثم اراد أن يخلق الماء ، فخلق من النور جوهرة ، وهى يا قوتة خضراء ، ثم دعا بها ، فلما ان
معت كلام الرب تعالى ذابت فرقاً منه ، حتى صارت ماء ، وهى ترعد من مخافته ، فهو
لذلك يضطرب و يرتعد را کدأ اوجارياً الى يوم القيامة ، ثم قال : ان الله عزوجل خلق
ريح فوضع الماء على متن الريح ، ثم خلق العرش فوضعه على الماء ، فذلك قوله : « وكان
شبه على الماء » ، ثم اظهر النار من الماء ، حتى غلى الماء ، و ارتفع دخانه ، وعلاه الزبد ،
لسماء من الدخان ، فذلك قوله : « ثم استوى الى السماء وهى دخان » .

« وجعل الظلمات والنور » - جعل اينجا بمعنى خلق است ، نظيره : « وجعلنا
قلوب الذين اتبعوه رأفة » ، وله نظائر كثيرة فى القرآن و غيره ، و در قرآن جعل
يد بمعنى قول و تسميت و صفت ، نه بمعنى خلق ، چنانکه گفت : « انا جعلناه قراناً
بياً » يعنى انا قلناه و سميناه ، نظيرش آنست كه گفت : « وجعلوا لله شركاء الجن » ،
« جعلوا لله مما ذرء من الحرث » ، « وجعلوا الملائكة الذين هم عباد الرحمن اناثاً » .
لوم است كه ايشان نيا فریدند بلکه نام نهادند ، وصفت کردند ، وهمچنين عرب گویند :
ملت الزانى فاسقاً ، اى سميته بذلك ، و حکمت عليه و وصفته به . و در جمله بدانکه
جعل « چون بيك مفعول تعدى کند بمعنى خلق باشد ، و چون بدو مفعول تعدى کند
منى تسميت و صفت باشد ، يا بمعنى انزال ، چنانکه گفت : « ولو جعلناه قراناً
جمياً » يعنى لو انزلناه بلغة العجم . و اين مسأله را شرحى است در اثبات كلام بارى
، جلاله و رد بر معتزله ، و درجای ديگر از اين روشن تر گوئيم ان شاء الله .

« وجعل الظلمات والنور » **واقدی** گفت : هر جا که ظلمات و نور گفت در قرآن ، آن کفر و ایمان است ، مگر درین آیت که ظلمات اینجا تاریکی شب است ، و نور روشنائی روز . فرایش داشتن ظلمات بر نور دلیل است که نخست شب آفرید ، و پس روز ، و بدل علیه قوله : « وآية لهم الليل نسلخ منه النهار » ، و كذلك قوله : « و أغطس ليها و اخرج ضحيا » . قومی گفتند : نخست روز آفرید ، و پس شب ، بدلیل قوله : « و الليل اذا يغشى و النهار اذا تجلى » . **فتاده** گفت : ظلمات و نور اینجا بهشت . اس و دوزخ . **حسن** گفت : کفر است و ایمان ، و در جمله گفته اند که : ظلمات اسمی جامع است عین ظلمت را و هر چه بدان ماند از کفر و نفاق و حجت های باطل ، و نور اسمی است جامع عین نور را و هر چه بدان ماند از ایمان و تصدیق و کلمه حق و حجت های روشن درست .

« نم الذین کفروا » - ای بعد هذا البیان ، « بر بهم يعدلون » ای يجعلون له عدیلا ، فيعبدون الحجارۃ الموات ، و هم مقرون بأن الله خالق ما وصف . عدل همتا کردن بود چیزی با چیزی که این عدل آن کنی و آن عدل این ، و در خبر است : « کذب العادلون بالله » . **نضر شمیم** گفت : « بر بهم » این با بمعنی عن است ، و « يعدلون » از عدول است برگشتن ، ای یملون و ینحرفون عن الحق . معنی جمله آیت آنست که رب العالمین خبر داد و بیان کرد که آفریدگار آسمان و زمین و شب و روز و نور و ظلمت که در آن راحت و منافع خلق است منم ، و آنکه این کافران می آیند و بتانرا که در توان ایشان این صنع نیست ، ما را همتا می سازند ، و با ما برابر میکنند ، و درین سخن تعجب مؤمنان است بآنچه کافران کردند ، یعنی که ای مؤمنان شگفت دارید آنچه ایشان کردند که با ما دیگری انباز گفتند ، و خالق و صانع مائیم . و آنکه « الحمد لله » در بش آیت نهاد ، یعنی که شما شکر کنید ، و آزادی کنید ، و نعمت بر خود شناسید ، و آنچه کافران کردند مکنید .

« هو الذی خلقکم من طین » - هر چند که این خطاب با فرزندان آدم کسر د ، اما مراد بآن آفرینش آدم است که ویرا از گل آفرید ، و فرزندانرا از آب مهین ، چنانکه گفت : « الم نخلقکم من ماء مهین » ؟ ابن عباس گفت : خلق الله آدم من اديم الارض بعد العصر يوم الجمعة فسماه آدم ، ثم عهد اليه فَنَسَى ، فسماه الانسان ، فوالله ما غابت الشمس حتى اهبط الى الارض. آدم را از اديم زمين آفرید که در آن زمين هم شور بود و هم خوش ، هر که را از شور آفرید بد بخت آید ، و اگر چه فرزند پیغامبر بود ، و هر که را از خوش آفرید نیک بخت آید ، و اگر چه فرزند کافر بود .

و روی ابو هريرة عن النبي (ص)، قال : « ان الله خلق آدم من تراب وجعله طيناً ، ثم تر که حتی کان حمأً مسنوناً ، ثم خلقه و صوره ، ثم تر که حتی اذا کان صلصالاً كالخمار ، مر به ابليس ، فقال : خلقت لامر عظيم ، ثم نفخ الله فيه روحه » .

و روا باشد که « خلقکم من طین » بر عموم رانند ، و وجهه ما قيل ان الله تعالى اذاب الطين ، و حوله نقطة ، و اودعه الاصلاب ، فيكون كل من خلق من نقطة مخلوقاً من طين . « ثم قضى اجلا » - این اجل مدت حیات فرزند آدم اسب آنروز که میرد . « و اجل مسمى عنده » - این دیگر اجل مدت درنگ وی است در خاک تا روز قیامت . و گفته اند: اجل اول مدت بقاء عالم است یعنی که الله داند که این گیتی چند ماند ، و اجل دیگر وقتی است نامزد کرده بنزدیک الله درغیب علم وی ، که این گیتی کی بسر آید ؟ و قیامت کی خواهد بود ؟ و قيل : قضى اجلا ، هو النوم ، و اجل مسمى عنده الموت .

و بدانکه قضا بر ده وجه آید : یکی بمعنی وصیت ، و ذلك فی قوله تعالى : « و قضى ربك الا تعبدوا الا اياه » . همانست که در سورة القصص گفت : « اذ قضينا الى موسى الاجل » یعنی عهدنا اليه و وصیناه بالرساله الى فرعون و قومه . وجه دوم بمعنی خبر اسب ، چنانکه گفت : « و قضينا الى بنی اسرائیل الكتاب » ای اخبارنا بنی اسرائیل

فی التوراة ، همانست که در سورة الحجر گفت : « و قضینا الیه ذلک الامر » ای خبرنا لوطاً ان دابر هؤلاء مقطوع مصبحین. وجه سوم بمعنی فراغ است ، چنانکه گفت : « فاذا قضیت مناسککم » ، « فاذا قضیت الصلوة » ، « فاذا قضیت الصلوة فانتشروا فی الارض » . وجه چهارم بمعنی فعل است ، چنانکه گفت : « فاقض ما انت قاض » ، ای افعل ما انت فاعل ، « انما تقضى هذه الحیوة الدنیا » ای انما تفعل فی هذه الحیوة الدنیا . همانست که در سورة الانفال گفت : « ليقضى الله امراً كان مفعولاً » . و در آل عمران و در سورة مریم گفت : « اذا قضی امراً » ای اذا فعل امراً كان فی حکمه ان یفعله ، « فانما یقول له کن فیکون » . پنجم بمعنی انزالست ، چنانکه گفت : « یا مالک ليقض علينا ربك » ای لينزل علينا ربك الموت. همانست که در سورة الملائکه گفت : « لا یقضى علیهم فیموتوا » ای لا ینزل علیهم الموت . ششم بمعنی وجوب است چنانکه در سورة هود گفت : « و قضی الامر و استوت علی الجودی » ای وجب العذاب فوق بقوم فوح ، و در سورة مریم گفت : « ان قضی الامر وهم فی غفلة » . جای دیگر گفت : « وقال الشیطان لما قضی الامر » ای وجب العذاب ونزل ، و لهذا نظائر. هفتم قضی بمعنی کتب است ، چنانکه در سورة مریم گفت : « وكان امراً مقضیاً » ای كان عیسی امراً من الله مكتوباً فی اللوح المحفوظ انه یکون . هشتم بمعنی اتمام است ، چنانکه گفت : « ایما الاجلین قضیت » ای اتممت . همانست که در سورة طه گفت : « من قبل ان یقضی الیک وحیه » ، و در سورة الاحزاب گفت : « فمنهم من قضی نحبه » ای اتمّ اجله ، و در سورة الانعام گفت : « نم قضی اجلا » ای اتمّه ، جای دیگر گفت : « نم یبعثکم فیه ليقضى اجل مسمى » ای یتم . نهم بمعنی فصل است ، چنانکه در سورة الزمر گفت : « وقضى بینهم بالحق » ای فصل ، و در سورة الانعام گفت : « لقضى الامر بینى و بینکم » ای فصل. وجه دهم بمعنی خلق است ، و ذلک فی قوله تعالی : « فقضیهن سبع سموات » ای خلقهن .

« واجل مسمى عنده » - قومی گفتند درین سخن حذف و اختصار است یعنی :
 ثم قضی اجل، و علم اجل الاخرة مسمى عنده لا يعلمه غيره. « ثم انتم تموتون » نظمه كنظم
 قوله : « ثم الذين كفروا بربهم يعدلون ». معنی مریة شك است و جحد ، كفار مكذرا می-
 گوید : ثم انتم تشكون فی البعث والنشور ، حجت آنست كه برایشان می آرد ، میگوید :
 بعد ازین بیان چونست كه بشك می افتند ببعث و نشور! آنكس كه در اول آفرید قادر است
 كه دیگر باره باز آفریند ، قال عطا فی هذه الاية : لكل امریء اجل مسمى من مولده الى
 موته ، و من موته الى بعثه ، فاذا كان الرجل تقياً صالحاً باراً و اصلاً الرحمة زاد الله فی اجل
 الحياة ، و نقص من اجل الممات الى المبعث ، و اذا كان غیر صالح نقص من اجل الحياة ،
 و زاد فی اجل البعث ، و ذلك قوله : « و ما یعمر من معمر و لا ینقص من عمره الا فی كتاب »
 یعنی فی اللوح المحفوظ، و به قال النبی (ص) : « صلة الرحم تزيد فی العمر » .

« و هو الله فی السموات » - این فی بمعنی علی است كه وقف کنی، معنی آنست
 كه بر زبر آسمانها است ، آنكه گفت : « و فی الارض یعلم سر كم و جهر كم » - اینجا
 مقدم موخر است ای : و یعلم سر كم و جهر كم فی الارض . ابو بكر نقاش صاحب
 شفاء الصدور در تفسیر خویش آورده كه : روا باشد كه گویند هو الله فی السماء ، و سخن
 بریده گردانند ، و نه روا باشد كه گویند هو فی الارض ، و سخن بریده كنند ، بلكه ناچار
 آنرا پیوندی باید، تا معنی ظاهر گردد ، از بهر آنكه آسمان را خصوصیتی است كه زمین
 را نیست ، و خصوصیت آنست كه الله گفت جل جلاله : « امنتم من فی السماء » ، و زمین
 را این خصوصیت نیست، این چنانست كه گوئی : الملائكة عند الله ، و سخن بریده گردانی،
 این جائز باشد ، كه الله میگوید جل جلاله : « ان الذين عند ربك » ، و اگر گوئی : نحن
 عند الله ، و سخن بریده کنی، جائز نباشد تا پیوندی در آن نیاری گوئی نحن عند الله موجودین،
 نحن عند الله معلومین، كه آن تخصیص كه فریشتگان راست در معنی عندیت ، اینجانیست.

از اینجا معلوم گشت که «وهو الله فی السموات» وقف نیکوست، پس در پیوندی، گوئی :
«وفی الارض یعلم سر کم وجهر کم».

اگر کسی گوید : وی در زمین است چنانکه در آسمان، که آسمان هم بر زمین است و در آن پیوسته. جواب آنست که آسمان بر زمین نیست که میگوید جل جلاله :
«ویمسک السماء ان تقع علی الارض»، فنفی ان تكون علی الارض. جای دیگر گفت : «و لقد خلقنا السموات و الارض و ما بینهما» خبر داد که میان آسمان و زمین چیزی است، و این دلیل است که آسمان نه بر زمین است و نه در آن پیوسته. مقاتل گفت : «یعلم سر کم وجهر کم» ای سر اعمالکم و جهرها، «و یعلم ما تکسبون» ای تعملون من الخیر و الشر. حقیقت کسب فعلی است که در آن جلب نفع باشد یا دفع ضرر، از اینجا است که صفت کسب خلق را گویند، و خالق را نگویند، و نه روا باشد که گویند او را جل جلاله.

«وما تأتیهم من آیه من آیات ربهم» - من آیه، این من استغراق جنس است که در موضع نفی افتد، من آیات ربهم، این یکی من تبعیض است. میگوید: هیچ آیتی و نشانی باین کافران مکه نیاید، یعنی آن نشانها که دلالت می کند بر وحدانیت و فردانیت الله، از آفرینش آسمان و زمین و شب و روز و آفرینش آدم از گل و فرزندان از آب. وقیل الایة هبنا المعجزة، وقیل القرآن. «الاکانوا عنها معرضن» - مگر که از آن می برگردند، و در آن تفکر نمی کنند.

«فقد کذبوا بالحق لما جاءهم» - حق اینجا قرآن است و پیغامبر و اسلام، و مارأوا من انشقاق القمر بمکه، فانفلق فلقتین فذهبت فلقه و بقت فلقه، فرعم عبدالله بن مسعود انه رأى جراء الجبل من بین فلقتی القمر حین انفلق. رب العالمین گفت : «فسوف یأتیهم انباء ما کانوا به یستهزؤن» - انباء آنست که کسی کسی را گوید که بخبر کنم ترا. لفظی است از لفظهای تهدید، وفی الخمر: «یا ابن آدم غند الموت یأتیک الخبر» «فسوف

يأتيهم» - بوجهل را میگوید و ولید را و امیه خلف را ، که تکذیب و استهزا می کردند ، رب العالمین گفت: آری بایشان رسد جزاء آن استهزا و آن تکذیب ، و آن آن بود که روز بدر ایشانرا همه درچاه بدر کشتند، و مسلمانان از اذی ایشان بازدرستند. و بدان که حق اندر قرآن برچند معنی است: نامی است از نامهای خداوند جل جلاله ، وذلك في قوله تعالى : « فتعالى الله الملك الحق » ، میگوید: بزرگست و بزرگوار خداوند و پادشاه، براستی خدا، و بخدائی سزا ، و بقدر خود بیجا. جای دیگر گفت: « و يعلمون ان الله هو الحق المبين » ، میگوید : مؤمنان دانند که الله خداست براستی ، پیداست خودرا بدرستی، پیداست خرد را بهستی ، پیداست دلها را بدوستی. و گفته اند : حق در وصف او جل جلاله بمعنی موجود است ، ای هو الموجود الكائن الذي ليس بمعدوم لا منتف. و در خبر می آید که : « السحر حق ، والعين حق » ، ای کائن موجود ، و كذلك قال: « الجنة حق ، والنار حق ، والساعة حق ، والعين حق ، والبعث حق ، والصراط حق » ، ای موجود ، و روا باشد که حق در وصف الله بمعنی ذی الحق باشد ، چنانکه گویند : جل عدل و رضا ، ای ذو عدل و ذو رضا . و در قرآن حق است بمعنی صدق ، وذلك في قوله : فو رب السماء والأرض انه لحق » ، و قال تعالى : « و اقترب الوعد الحق » ، وقال : « و ستنبئونك احق هو قل ای و ربی انه لحق » ای صدق. و حق است بمعنی وجوب ، چنانکه گفت : « وكان حقاً علينا نصر المؤمنين » ، و تقول العرب : حق عليك كذا ، ای واجب ، بر جمله هر چه فعل آن نیکو بود ، و اعتقاد آن درست ، و گفتن آن روا ، آنرا حق گویند ، ال : هذا فعل حق ، وهذا القول حق ، وهذا الاعتقاد حق . و عكس این باطل گویند ، و ظل بمعنی معدوم است ، و بر زبان اهل اشارت هر چه عقائد است و معارف ، آنرا حق ویند ، و هر چه معاملات است و منازلات ، آنرا حقیقت گویند ، و این اصطلاح از خبر ارثه برگرفتند ، که رسول خدا (ص) مرو را گفت : « لكل حق حقيقة ، فما حقيقة إيمانك ؟ » : اسهرت ليلي و اظمأت نهاري ، فأشار بالحقيقة الى المعاملات من سهر الليل و ظمأ النهار.

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « بسم الله الرحمن الرحيم » - اسم ملك لا يستظهر بجيش وعدد، اسم عزيز لا يتعزز بقوم وعدد، اسم عظيم لا يحصره زمان ولا امد، ولا يدركه غاية ومرد، تعالى عن المثل والند، والشبه والولد، وهو الواحد الاحد، القيوم الصمد، لم يلد ولم يولد، ولم يكن له كفواً احد. نام خداوندیست باقی و پاینده بی امد، غالب و تاوانده بی یار و بی مدد، در ذات احد است بی عدد، در صفات قیوم و صمد، بی شریک و بی نظیر، بی مشیر و بی ولد، نه فضل او را حد، نه حکم او را رد، لم یلد ولم یولد، از ازل تا ابد. خدائی عظیم، جباری کریم، ما جدی نام دار قدیم، صاحب هر غریب، مونس هر وحید، مایه هر درویش، پناه هر دل ریش. کردش همه پاک، و گفتش همه راست، علمش بی نهایت، و رحمت بی کران، زیبا صنع و شیرین ساخت، نعمت بخش و نوبت ساز، و مهربان نهانست، نهان از دریافت چون، و از قباس و همها بیرون، و پاک از کمان و پندار و ایدون، برتر از هر چه خرد نشان داد، دور از هر چه پنداشت بدان افتاد، پاک از هر اساس که تفکر و بحث نهاد، تفکر و بحث بعلم و عقل خود در ذات و صفات وی حرام، تصدیق ظاهر و قبول منقول و تسلیم معانی در دین ما را تمام، این خود زبان علم است بشارت شریعت، مزدوران را مایه، و بهشت جویان را سرمایه. باز عارفان و خدا شناسان را زبانی دیگر است، و رمزی دیگر. زبانشان زبان کشف، و رمزشان رمز محبت. بشارت حقیقت زبان علم بروایت است و زبان کشف بعنایت. روایتی بر سر عالم رایت است، و عنایتی در دو کیتی آیت. روایتی مزدور است و طالب حور، عنایتی در بحر عیان غرقه نور.

پیر طریقت گفت رضوان خدا بروباد : « ار مزدور را بهشت باقی حظ است،

عارف از دوست در آرزوی يك لحظ است. ار مزدور در بند زیان و سود است، عارف

سوخته با آتش بی دود است . ار مزدور از بیم دوزخ در گداز است، سر عارف سرتاسر همه ناز است :

چندان ناز است ز عشق تو در سر من
تا در غلطم که عاشقی تو بر من
یا خیمه زند وصال تو بر در من
یا در سر کار تو شود این سر من

« بسم الله » عموم خلق راست ، بالله خاصگیان در گاه راست، الله صدیقیان و خلوتیان راست . گوینده « بسم الله » فعل خود دید ، و سبب دید ، و مسبب دید . گوینده بالله سبب دید ، و مسبب دید ، و فعل خود ندید . گوینده الله نه فعل خود دید ، و نه سبب دید ، که همه مسبب دید ، « قل الله ثم ذرهم » اشارت بآنست ، و خدا جویان را نشانست ، يك نفس با دوست به از ملك جاودانست ، يك طرفه العين انس با دوست خوشتر از جانست ، عزیز آن رهی که سزای آنست ، هم راحت جان ، و هم عیش جان ، و هم درد جانست :

هم درد دل منی و هم راحت جان
هم فتنه بر انگیزی و هم فتنه نشان .

« قل الله ثم ذرهم » - میگوید : بنده من ! همه مهر من بین ، همه داشت من بین ، بفعل خود منت بر ما منه ، توفیق ما بین ، بیاد خود پس مناز ، تلقین ما بین از نشان خود گریز ، بکبارگی مهر ما بین . و زبان حال بنده جواب میدهد : خداوندا ! از علم چراغی ده ، و ز معرفتم داغی نه ، تا همه ترا بینم ، همه ترا دانم . خداوندا ! وادر گاه آمدم بنده وار ، خواهی عزیزدار خواهی خوار ، آرنده شادی و آراینده اسرار ! ای رباینده پر کندگی ، و ارنده انوار ! چشمی که ترا نه بیند سیاه است ، دلی که ترا نشناسد مردار :

چشمی که ترا دید شد از درد معافی

جانی که ترا یافت شد از مرگ مسلم.

قوله : « الحمد لله الذی خلق السموات و الارض » - بدأ سبحانه بالثناء علی نفسه، فحمد نفسه بثنائه الازل، و أخبر عن سنائه الصمدی و علائه الاحدی . ستایش خداوند عظیم، کردگار حکیم، باقی ببقاء خویش، متعالی بصفات خویش، متکبر بکبریاء خویش، باعلاء دیمومی و سناء قیومی، وجود احدی و کون صمدی، وجه ذوالجلال و قدرت بر کمال، سبحانه، هو الله الواحد القهار، والعزیز الجبار، والکبیر المتعال

یکی از بزرگان دین و ائمه طریقت گفته : من ذا الذی یتحق الحمد الا من یقدر علی خلق السموات والارض، وجعل الظلمات والنور !؟ کرا رسد و کرا سزد که ویرا بپاکی بستایند، و بیزر گواری نام برند، مگر او که آفرید کار آسمان و زمین است، و آفرید کار روز و شب، و آسمان چو سقفی راست کرده، و زمین چون مهدی آراسته، و روز معاش ترا پرداخته، و شب آرامگاه تو ساخته. گفته اند که : آسمان اشارتست بآسمان معرفت، و آن دلهای عارفان است، و زمین اشارتست بزمین خدمت، و آن نفسهای عابدان است، و چنانکه آسمان صورت باختران نگاشته، و بشمس و قمر آراسته، و نظاره گاه زمینیان کرده، آسمان معرفت را بافتاب علم و قمر توحید و نجوم خواطر آراسته، و آنکه نظاره گاه آسمانیان کرده. هر که که شیاطین قصد استراق سمع کنند، از آسمان عزت برجم نجم ایشانرا مقهور کنند. اینست که رب العزة گفت : « وجعلناها رجوماً للشیاطین ». همچنین هر که که شیطان قصد وسوسه کند، بدل بنده مؤمن برقی جهد از آسمان معرفت، که شیطان از آن بسوزد. اینست که رب العزة : « اذا مسهم طائف من الشیطان تذکروا فاذا هم مبصرون » .

و چنانکه در بسط زمین هفت دریاست که در آن منافع و معاش خلق است، در

زمین خدمت نیز هفت دریاست، که در آن سعادت و نجات بنده است. **بوطالب مکی** صاحب **قوت القلوب** بجملة آن اشارت کرده و گفته: **مناهج السالکین سبعة ابحر: سکر وجد و برق کشف و حیرة شهود و نور قرب و ولایة وجود و بهاء جمع و حقیقة افراد** گفت این هفت دریا اند بر سر کوی توحید نهاده، چنانکه در حق مترسمان هفت در که دوزخ بر راه بهشت نهاده، و تا مترسمان و عوام خلق برین هفت در که گذرنکنند بهشت نرسند، همچنین سالکان راه توحید تا برین هفت دریا گذرنکنند، بحقیقت توحید نرسند.

« وجعل الظلمات والنور » - هر جا که جهل است همه ظلمت است، و هر جا که علم است همه نور است، و آنجا که علم و عمل است نور علی نور است بنده تا در تدبیر کار خویش است در ظلمت جهل است، و در غشاوة غفلت، و تا در تفویض است در ضیاء معرفت است و نور هدایت. در آثار بیارند که یا ابن آدم! دو کار عظیم ترا در پیش است: یکی امر و نهی بکار داشتن، این بر تو نهادیم، آنرا ملازم باش. دیگر تدبیر مصالح خویش، آن در خود پذیرفتیم، و از تو برداشتیم، دل و از آن مپرداز، « ادبر عبادی بعلمی انی بعبادی خبیر بصیر ».

« هو الذی خلقکم من طین » - آدم دو چیز بود طننت و روحانیت. طینت وی خلقی بود، و روحانیت وی امری بود. خلقی آن بود که: خمر طینة آدم بیده، امری آن بود که: « ونفخت فیه من روحی ». « ان الله اصطفى ادم » از جمال امری بود، و « عصی آدم » از آلائش خلقی بود. در آدم هم گلزار بود و هم گلزار، و گل محل گل بود، لکن باهر گلی خاری بود، گلی چون ابراهیم خلیل (ع)، و خاری چون نمرود طانغی، گلی چون موسی عمران، خاری چون فرعون و هامان، گلی چون عیسی پاک، خاری چون آن جهودان ناک، گلی چون محمد عربی (ص)، خاری چون بوجهل شقی. که داند سرفطرت آدم؟ که شناسد دولت و رتبت آدم؟ عقاب هیچ خاطر بر شاخ درخت دولت

آدم نه نشست ، دیده هیچ بصیرت جمال خورشید صفوت آدم درنیافت . چون در فرادیس
اعلی آرام گرفت ، و راست بنشست ، گمان برد که تا ابد او را همان پرده سلامت می باید
زدن. از جناب جبروت ، و درگاه عزت خطاب آمد که : « اومن ينشأ في الحلية » ؛ یا آدم
ما می خواهیم که از تو مردی سازیم ، تو چون عروسان برنگ و بوی قناعت کردی :

چون زنان تا کی نشینی بر امید رنگ و بوی

همت اندر راه بند و گام زن مردانه وار.

یا آدم ! دست از گردن حوا بیرون کن ، که ترا دست در گردن نهنگ عشق
می باید کرد ، و با شیر شریعت هم کاسگی می باید کرد . از سر صفات هستی برخیز ، که
ترا بقدم ریاضت پیافزار ملامت بآفاق فقر سفر می باید کرد . رو در آن خاک دان بنشین ،
بنانی و خلقانی و ویرانی قناعت کن تا مردی شوی :

جان فشان و راه کوب و راد زی و مرد باش

تا شوی باقی حود دامن بر فشانی زین دمن.

یا آدم ! نگر تا خود بین نباشی ، و دست از خود بیفشانی ، که آن فریشتگان
که بر پرده « و نحن نسبح بحمدك » نوای « سبوح قدوس » زدند خود بین بودند ، دیده
در جمال خود داشتند ، لاجرم باطن ایشان از بهر شرف تو از عشق تهی کردیم. ترا از قعر
دریای قدرت از بهر آن بر کشیدیم ، تا بر پرده عصیان خویش نوای « ربنا ظلمنا انفسنا »
زنی :

دور باش از صحبت خود پرور عادت پرست

بوسه بر خاک کف پای ز خود بیزار زن.

« و هو الله في السموات » - بذات در آسمان می گوی ، بعلم هر جای ، بصحبت
در جان ، قرب در نفس ، نفس درو متلاشی ، و او بجای جان درو متلاشی در وجود آنجا که

یابند ، در عرفان آنجا که شناسند . نه خبر حقیقت تباه کند ، نه حقیقت خبر باطل کند .
 « استوی » میگوی که بر عرش است بایستوا ، « وهومعکم » میخوان که با تو است هر جا
 که باشی . نه جای گیر است بحاجت ، جای نمایست برحمت ، عرش خدا جویانرا ساخته
 نه خدا شناسانرا ، خدا شناس اگر می او يك نفس زند زنا در بندد . ای در دو کیتی فخر
 زبان من ! و فردا در دیدار عیش جان من ! ای شغل دوجهان من ! و ساز با خود شغل شان
 من . نه نثار یافت ترا جان است ، نه شناخت منت ترا زبان است . بیننده تودردیدار نهان است ،
 وجوینده تونه بزمین نه باسمان است .

۲- النوبة الاولى

قوله تعالى « الم يروا » نمی بینند « کم اهلکنا » که چند هلاک کردیم و
 تباه « من قبلهم من قرن » پیش از ایشان از گروه گروه « مکنّاهم فی الارض »
 که ایشان را در زمین جای دادیم و توان ، « ما لم نمکن لکم » آنچه شما را ندادیم
 « و ارسلنا السماء علیهم » و فرو کشادیم بر ایشان باران « مدرارآ » هموار بهنگام ،
 « وجعلنا الانهار تجري من تحتهم » وجویها روان کردیم زیر ایشان ، « فاهلکناهم
 بذنوبهم » هلاک کردیم ایشانرا بگناهان ایشان « و انشأنا من بعدهم » و در گرفتیم
 ازپس ایشان « قرناً اخرین^(۶) » گروهی دیگران .

« ولو نزلنا علیک » و اگر فرو فرستادیمی : بر تو « کتاباً فی قرطاس »
 نامه ای در کاغذی « فلمسوه بأیدیهم » و ایشان می پاسیدندی بدستهای خویش ،
 « لقال الذین کفروا » کافران گفتندی : « ان هذا الا سحر مبین^(۷) » نیست این مکر
 جادوئی آشکارا .

« و قالوا لولا انزل علیه ملک » و گفتند که چرا فرو نفرستادند برو

فریشته، « **وَلَوْ أَنزَلْنَا مَلَكًا** » و اگر فرو فرستادیم فریشته‌ای « **لَفَضَى الْأَمْرَ** » کار بر گزار دندی، « **ثُمَّ لَا يَنْظُرُونَ** »^(۸) و ایشان را درنگ ندادندی.

« **وَلَوْ جَعَلْنَاهُ مَلَكًا** » و اگر آن فرو فرستاده فریشته‌ای کردیم بصورتی، « **لَجَعَلْنَاهُ رَجُلًا** » آن فریشته صورت مردی کردیم « **وَلَلْبَسْنَا عَلَيْهِم** » و کار بر ایشان پوشیده داشتیم آنکه « **مَائِلِينَ** »^(۹) آنچه هم اکنون بر ایشان پوشیده است.

« **وَلَقَدْ اسْتَهْزَىٰ بِرَسُولٍ مِنْ قَبْلِكَ** » و افسوس کردند با فرستادگان پیش از تو، « **فَحَاقَ** » تا فرا سر نشست « **بِالَّذِينَ سَخَّرَوا مِنْهُمْ** » ایشانرا که افسوس کردند از ایشان « **مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ** »^(۱۰) آنروز و آن کار و آن چیز که افسوس میکردند بآن.

« **قُلْ** » بگوی [یا محمد] « **سِيرُوا فِي الْأَرْضِ** » روید در زمین « **ثُمَّ انْظُرُوا** » پس درنگرید، « **كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ** »^(۱۱) که سر انجام دروغ زن-گیران چون بود!

« **قُلْ** » بگوی « **لَمَنْ مَافِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ** » که راست هر چه در آسمانها و در زمینهاست؟ « **قُلْ لِلَّهِ** » هم تو گوی که خدایراست، « **كَتَبَ عَلَىٰ نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ** » بنوشت بر خویشتن بخشودن « **لِيَجْزِيَ عَنْكُمْ** » بهم می‌آرد شمارا و بهم خواهد آورد شما را « **إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَمَةِ** » تا روز رستاخیز، « **لَا رَيْبَ فِيهِ** » گمان نیست در آن، « **الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ** » ایشان که خویشتنرا زیانکار کردند [و از خویشتن درماندند بنومیدی و در علم من زیان را اند] « **فَهُمْ لَا يَوْمِنُونَ** »^(۱۲) ایشان آند که بنگر ویده‌اند.

« **وَلَهُ مَاسْكِنٌ فِي اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ** » و او راست هر هستی که می‌آرام گیرد در شب و روز، « **وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ** »^(۱۳) و اوست شنوا و دانا.

النوبة الثانية

قوله تعالى : « الم يروا كم اهلكنا من قبلهم من قرن » - اين رؤيت علم و اخبار است ، كافرين مکه را ميگويد : نمي دانند و خبر نكرده اند ايشان را كه ما پيش از ايشان از عهد آدم تا به نوح ، و پس از نوح از عاد و ثمود و امثال ايشان از آن جهانيان و جهان - داران چند هلاك كرديم ، پس از آنكه ايشان را دسترس داديم ، و در زمين ممكن گردانيديم ، با خواسته فراوان و تن ها آبادان ، و زندگاني دراز ، و بطش تمام ، و تمكين در بلاد و اقطار . قرن نامي است گروهی را كه دريك عصر باشند بهم مقترون ، پيوسته يكديگر ، و در ميان ايشان پيغامبري بود ، يا خليفه ای كه بجای پيغامبر بود ، يا طبقه ای از اهل علم كه مرجع دين در آن با ايشان بود ، تا اين طبقه و آن گروه برجای باشند پيوسته آنرا قرن گویند ، اگر روزگارشان دراز بود يا اندك هر دو يكسان بود ، و دليل بر اين قول مصطفى (ص) است : « خير كم قرنی » يعنى اصحابه ، « ثم الذين يلونهم » يعنى التابعين ، « ثم الذين يلونهم » يعنى الذين اخذوا عن التابعين .

و روا باشد كه روزگاری بر شمرده آنرا نامزد كنند ، پس اختلافست ميان علما در كميت آن . قومی گفتند : هشتاد سال . قومی گفتند : هفتاد . قومی گفتند : شصت . قومی گفتند : چهل ، و اصحاب حديث پيشترين بر آنند كه صد سال بود ، لقول النبي (ص) لعبد الله بن بسر : « يعيش قرناً » ، فعاش مائة سنة .

« مكناهم في الارض مالم نمكن لكم » - حقيقت تمكين راست داشتن آلت وعدت و قوت است . اگر کسی قدرت كتابت دارد ، و آلت و ساز آن ندارد ، متمكن نبود ، چون ساز و آلت راست شد تممكن حاصل شد ، و تعذر برخاست ، پس قدرت ضد عجز است ، و تممكن منافی تعذر . وقيل : « مكناهم في الارض مالم نمكن لكم » اي اعطيناهم من

نعیم الدنیا والامر والنهی من اهلها مالم نعظکم. « وارسلنا السماء علیهم » - سماء اینجا باران است. از بهر آن این نام بر باران نهادند که از زبر می آید. مدراراً یعنی متتابعاً، من الدرور، وهو کثرته، من در یدر. مدرار نه آنست که شب و روز پیوسته ریزان بود، بلکه بوقت حاجت ازیس یکدیگر چنانکه لائق بود، وسبب نعمت باشد، ریزان بود. و مدرار اسمی است از اسماء مبالغت، وهو مفعال من الدر، بقال دیمه (۱) مدرار اذا کان مطرها کثیراً داراً، وهو کقولهم امرأة مذکار، اذا کانت کثیرة الولادة فی الذکور، وکذلك میناث فی الاناث.

« فأهلکناهم بذنوبهم » - یعنی فعذبناهم بتکذیبهم رسلهم، ویقال: اهلکناهم بذنوبهم لانهم لم یحذروا الذنوب المورطة و العیوب المسخطة، حتی اخذوا، فلم یجدوا خلاصاً و لامناً و لامعازاً و لاملاًزاً. قال ابو هريرة سمعت النبی (ص) یقول: « انما انتم خلف ماضین، و بقية متقدمین، کانوا اکبر منکم سطره و اعظم سطوة، از عجوا عنها اسکن ما کانوا الیها، و عدرت بهم اوبق ما کانوا بها، فلم یغن عنهم قوة عشيرة، و لا قیل منهم بذل فدية، فارحلوا انفسکم نراد مبلغ قبل ان تؤخذوا علی فجاءة، و قد غفلتم عن الاستعداد »

نم قال: « و اشأنا من بعدهم قرناً اخرین » - ای حلقنا من بعد هلاکهم قوماً اخرین، فسکنوا دیارهم خراً منهم، و بعث الیهم الرسل. این آنست که قطیانرا بآب بکشت با فرعون، و بنی اسرائیل رابحای ایشان نشاند، گفت: « کذلك وأورناها قوماً اخرین. فما بکت علیهم السماء والارض و ما کانوا منظرین »، و قوم نوح را طوفان هلاک کرد، و گروهی دیگر را ساکنان زمین کرد، آنست که گفت: « ان فی ذلك

۱- دیمه، بارانی است که بطور مداوم و آرام بی رعد برو سارد یا پنج یا

سس با هفت روز و شب ادامه داشته باشد. (فطر المحيط)

لایات و ان کتا لمبتلین . ثم انشاننا من بعدهم قرناً آخرین . قومی دیگر را «صیحه جبرئیل هلاک کرد، و دیگرانرا بجای ایشان نشاند، چنانکه گفت «فأخذتهم الصیحة بالحق فجعلناهم غثاء فبعداً للقوم الظالمین . ثم انشاننا من بعدهم قرناً آخرین» رب العالمین کفار مکه را میگوید که : آن بطش و بأس و قوت و مملکت و نعمت که آن جهانداران را دادیم شمارا ندادیم، و آن تمکین که ایشانرا کردیم شمارا نکردیم، ما این همه چون پیغامبران را دروغ زن داشتند، و سر کشیدند، و نافرمانی کردند، ایشانرا بآن گناه که کردند فرا گرفتیم، و کشتیم، و دیگرانرا بجای ایشان نشاندیم، یعنی که از شما نیز هر کس که راه ایشان گیرد، روز ایشان بند . این آیت حجت است بر منکران بعث، از آن روی که رب العالمین چون قادر است که قومی را هلاک کرد، و گروهی دیگر را آفرید، و بجای ایشان نشاند، قادر است که این عالم را نیست گرداند و دیگر عالمی آفریند، و قادر است که هلاک کند، و باز دیگر ناره باز آفریند .

«ولو نزلنا عليك كتاباً فی قرطاس - مقاتل و کلبی گفتند: این آیت در شأن النضر بن الحارث و عبدالله بن ابی امیه و نوفل بن خویلد آمد، که گفتند: یا محمد لن نؤمن لك حتى تأتینا بكتاب من السماء نعاينه، و معه اربعة من الملائكة يشهدون علیه انه من عند الله، و انك رسوله . گفتند: ما ایمان نیاریم ای محمد تا آنکه که کتابی آری از آسمان که آنرا معاينه بینیم، و باوی چهار فرشته که گواهی دهند که آن کتاب از نزدیک خداست، و تو رسول خدائی رب العالمین گفت: «ولو نزلنا عليك كتاباً فی قرطاس» ای فی صحیفه مکنوناً من عندی، فنزل من السماء عیاناً و مسّوه بایدیدیم، «لقال الذین کفروا ان هذا الاسحر مبسن» .

خبر داد رب العزة که اگر هم محضاً که خواسته اند فرو فرستیم، ایشان گویند: این سحری آشکار است و هم نپذیرند، همچنانکه انشقاق قمر در خواستند، آنکه گفتند:

سحر مستمر». قال عطا : لقالوا هو سحر لما سبق فيهم من علمي .
 « وقالوا لولا انزل عليه ملك » - هم ايشان گفتند که چرا از آسمان فرشته
 فرو نیاید که ما صورت وی به بینیم ، و گواهی دهد بر سالت وی ؟ رب العالمین گفت
 « و لو انزلنا ملكاً » یعنی فی صورته « لقضى الامر » ای لماتوا جميعاً حين رأوا الملك
 اگر فرشته‌ای فرو آمدی و ايشان بدیدندی ، همه بمردندی ، و ايشانرا زمان ندادندی
 که آدمی فرشته را روز مرگ بند . **فتاده** گفت : « لو انزلنا ملكاً » ثم لم يؤمنوا
 « لقضى الامر » ای لاهلكوا بعذاب الاستیصال ، و لم يناظروا كسنة من قبلهم ممن طلبوا
 الايات فلم يؤمنوا . میگوید اگر فرشته‌ای فرو آید و ايشان ایمان نیارند ، ايشانرا هلا
 کنیم ، و عذاب فرستیم ، بی آنکه ايشانرا مهلت دهیم یا با توبه گذاریم ، همچنانکه
 واپسینان کردیم ، آنکه که آیات درخواستند ، و آنکه ایمان نیاوردند .

« ولو جعلناه ملكاً » - یعنی ولو جعلنا المنزل ملكاً لجعلناه صورة الملك رجا
 لانهم لا يستطيعون ان يروا الملك في صورته ، لان اعين الخلق تحار عن رؤية الملائكة
 ولذلك كان جبرئيل (ع) يأتي النبي (ص) في صورة دحية الكلبي ، و كذلك تسور محراب
 داود في صورة رجلين يختصمان اله ، و رآهم ابراهيم على صورة الضيفان « و للبسنا
 عليهم ما يلبسون » - ای و لخلطنا عليهم ما يخلطون على انفسهم حتى يشكوا فلا يدرو
 ملك هو ام آدمي ؟

معنی این دو آیت آنست که اگر ما فرشته در صورت خویش فرستادیم
 ايشان طاقت دیدار وی نداشتندی و بمردندی ، و اگر فرشته را در صورت مردی فرستادیم
 این لبس و شبهت که بر ايشان است اکنون ، همان برجای بودی ، و پس کار آن بر ايشان
 پوشیده و آمیخته می داشتیمی ، ايشانرا همان بودی که اکنون ، که مردی می بینید در صورت
 خویش ، يقال : لبست الامر على القوم البسهم ، اذا شبهته عليهم واشكلته عليهم ، و كانوا

هم يلبسون على ضعفهم في امر النبي (ص) فبقولون : انما هذا بشر مثلكم ، فقال تعالى : « ولوانزلنا ملكاً » فرأوا الملك رجلاً لكان يلحقهم فيه من اللبس مثل الحق ضعفهم منه .
 پس مصطفی (ص) را تسلی داد؛ و کافران را تحذیر کرد ، گفت : « ولقد استهزی برسل من قبلك »- درین آیت استهزا و سخریت دریک معنی نهاد ، گفت : یا محمد امتهای گذشته برسولان ما همان استهزا کردند که اهل مکه با تو کردند ، « فحاق » ای نزل و حل ، و قيل احاط و اشتمل ، ای احاط بهم عقوبه ذلك ، « بالذین سخرؤا منهم » ای احاط بهم العذاب « ماكانوا يستهزؤن » بالرسول والكتاب ، ويقال يستهزؤون بأن العذاب غير نازل بهم ، وقيل معناه : حاق بهم عاقبة استهزائهم .

آنکه گفت : یا محمد « قل سیروا فی الارض » این مستهزیان را گوی : سیروا فی الارض ، ای سافروا ، ثم انظروا فاعتروا کف کان عاقبة المکذبین ، فسترون آثار وقائع الله بهم ، کیف اهلکهم و قتلهم بالوان العقوبة و النقم مثل عاد و ثمود .

« والذین من بعدهم و ما الله یرید ظلماً للعباد »- کفار مکه را درین آیت تحذیر میکند ، و پند میدهد که بترسید و پند بذیرید و عبرت گیرید . باین رفتگان و گذشتگان که رسولانرا دروغ زن گرفتند ، و استهزا کردند ، بنگرید که « چه روز رسیدند و چه دیدند ! شما نیز اگر همان کنید همان عذاب و همان نقت بینید !

و بدان که نظر در قرآن بر چند وجه است : یکی نظر فکرت ، و ذلك فی قوله : « ولتنظر نفس ما قدمت لغد » . همانست که گفت : « فنظر نظرة فی النجوم » ای تفکر فی النجوم . وجه دوم نظر عبرت است ، چنانکه گفت : « فانظر الی آبار رحمة الله » ، « اولم یسیروا فی الارض فینظروا » و « قل سیروا فی الارض ثم انظروا » . سوم نظر انظار است ، چنانکه گفت : « هل ینظرون الا ان یأتیهم الله » . « انظرونا نقتبس من نورکم » . چهارم نظر رحمت است ، چنانکه گفت : « ولا ینظر الیهم یوم القیمه » . پنجم نظر حوالت است

چنانکه گفت: «ولكن انظر الى الجبل». ششم نظر رؤیت است، چنانکه گفت: «الى ربها ناظرة».

«قل لمن مافى السموات والارض» فان اجابوك و الا «قل الله» يا محمد ايشان را بگوی: آنچه در هفت آسمان و هفت زمین است آفریده و ساخته، ملك و حق کیست؟ اگر ايشان جواب دهند و الا هم تو جواب ده که ملك و ملك خداست، که خداوند همگانست و آفرید کارشان، و غیر ايشانست. از روی جبروت و عظمت سخن در گرفت آنکه بتلطف باز آمد، و خلق را بر انابت و توبت خواند، گفت: «كتب على نفسه الرحمة» بر خود رحمت نبشت، و واجب کرد بر خود که رحمت کند بر امت محمد (ص).

و معنی رحمت درین آیت آنست که بتکذیب و کفر ايشان زود عذاب نکند، و خسف و مسخ و تعجیل عقوبت که پيشینان را کرد ايشانرا نکند، و توبه بر ايشان عرض کند، یا توبه کنند، یا پس تاخیر عقوبت کند تا بقیامت. اینست که گفت: «ليجمعنكم الى يوم القيمة». برین وجه سخن اینجا تمام گشت، پس بر سبیل ابتدا گفت: «الذين خسروا انفسهم فهم لا يؤمنون»، بحکم آنکه در «ليجمعنكم» همه خلق را فراهم گرفت آشنا و بیگانه، و در «الذين خسروا انفسهم» بیگانگان و اشقیارا از ايشان بحکم باز برید، گفت: «فهم لا يؤمنون» معنی آنست که زیان کار آنروز آنست که مؤمن نیست. و روا باشد که سخن اینجا تمام شود که «على نفسه الرحمة»، پس بر سبیل استیناف گوید: «ليجمعنكم الى يوم القيمة» ای والله لیجمعنكم ای لیضمنكم الى هذا اليوم الذی انکرتموه؟ و لیجمعن بینکم و بینہ، رداست بر منکران بعث، میگوید: و الله که شما را باهم آرد با این روز قیامت که آنرا منکر شده اید و جمع کند میان شما و میان وی. و روا باشد که الى بمعنی فی باشد: لیجمعنكم فی يوم القيامة اولیجمعنكم فی قبورکم الى يوم القيامة.

اخفش گفت: «الذين خسروا» این الذین بدل کاف و میم است که در «ليجمعنكم»

گفت ، و معنی آنست که : روز قیامت این مُشرکان که برخود زیان کردند ، که قیامت و بعث را منکر گشتند ، ایشانرا زنده گرداند و با هم آرد .

و بدان که « کتب » در قرآن بر چهار وجه آید :

یکی بمعنی فرض و واجب ، چنانکه در سورة البقره گفت : « کتب علیکم القصاص » ، « کتب علیکم الصیام » ، « کتب علیکم القتال » ای فرض علیکم ذلك . همانست که درین موضع گفت : « کتب علی نفسه الرحمة » ای فرض و واجب ، و در سورة النساء گفت : « لم کتبت علینا القتال » ؟ ای فرضت و واجبست .

وجه دوم : « کتب » بمعنی « قضی » ، چنانکه در سورة المجادله گفت : « کتب الله لاغلبن » . همانست که در سورة الحج گفت : « کتب علیه انه من تولیه » ، و در آل عمران گفت : « لبرزالذین کتب علیهم القتل » ، و در سورة التوبه گفت : « لن یصیبنا الا ما کتب الله لنا » ای قضی الله لنا .

وجه سوم : « کتب » بمعنی « جعل » ، چنانکه در سورة المجادله گفت : « اولئک کتب فی قلوبهم الایمان » یعنی جعل فی قلوبهم الایمان ، و در آل عمران و در سورة المائده گفت : « فاکتبنا مع الشاهدین » ای فاجعلنا مع الشاهدین ، و در سورة الاعراف گفت : « فساکتبها للذین یتقون » ای اجعلها .

وجه چهارم : بمعنی امر ، و ذلك فی قوله : « ادخلوا الارض المقدسة التي کتب الله لکم » ای امر کم الله ان تدخلوها . و جمله این معانی متفرع است بر آن اصل که رب العالمین در لوح محفوظ نبشت ، و مصطفی (ص) گفت : « لما قضی الله الخلق کتب فی کتاب فهو عنده فوق العرش . ان رحمتی سبقت غضبی » . وقال مجاهد : اول ما کتبه الله عز وجل فی اللوح کتب فی صدره ان لا اله الا الله ، محمد عبدالله و رسوله ، فمن آمن بالله و صدق بوعده و اتبع رسوله ادخله الجنة .

«وله ما سكن في الليل والنهار» - **کلبی** گفت: این آیت بدان آمد که کافران گفتند: یا محمد تو ما را از دین پدران که برمیگردانی، و بادینی دیگر دعوت می کنی، از آنست که ترا خواسته دنیوی نیست، و ترا بمعاش حاجت است، اگر از آنچه میگوئی باز کردی، ما ترا معاش تمام دهیم، و از همه بی نیاز کنیم. رب العالمین بجواب ایشان این آیت فرستاد: «وله ما سكن في الليل والنهار» - این عبارتست از هر چه آفریده در مکنونات و محدثات، یعنی ما شامل علیه الليل والنهار، وقيل ما يمر الليل والنهار.

محمد بن جریر گفت: كل ما طلعت عليه الشمس وغربت فهو من ساكن الليل والنهار. و گفته اند: خلائق بر و بحر بعضی آنست که: يستقر بالنهار و ينتشر بالليل، و بعضی آنست که: يستقر بالليل و ينتشر بالنهار. و اینجا فراهم گرفت بنظم مختصر، تا همه در تحت آن شود، و در لفظ ایجاز و اختصار بود، و این از آن جمله است که **مصطفی (ص)** گفت: «بعثت بجوامع الكلم و اختصر لي الكلام اختصاراً». قومی گفتند: درین آیت اضماری است، یعنی وله ما سكن و تحرك في الليل والنهار، فحذف للاختصار، كقوله «سرابيل تقيكم الحر» اراد به الحر والبرد، كذلك هي هنا.

ثم قال: «هو السميع العليم» اي السميع لما يقول العباد، لا يخفى عليه شيء من اقاويلهم و حركاتهم، وما اسروا وما اعلموا، العليم باعمالهم فلا يفوته منها شيء، و العليم بهم حيث حلوا ونزلوا واستقروا في الليل والنهار، ويقال السميع لحزور الجباه و رمز الشفاه، و جرى المياه، العليم بخفيات الغيوب.

النوبة الثالثة

قوله تعالى: «الم يروا كم اهلكنا من قبلهم من قرن» الاية.

در جهان شاهان بسی بودند کز گردون ملک

تیرشان پروین گسل بود و سنانشان خون نگار

بنگرید اکنون بنات النعش و ارازدست مرگ

نیزه هاشان شاخ شاخ و تیرهاشان تارتار

سر بخاک آورد امروز آنکه افسر بود دی

تن بدوزخ برد امسال آنکه گردن بود پار .

جلال احدیت خبر میدهد از کمال عزت خویش ، و بسی نیازی وی از خلق خویش ، و راندن حکم قهر برایشان بمراد خویش ، میگوید : این مشرکان مکه خود در ننگرند ، و عبرت در نگیرند بحال آن جباران و گردنکشان ، که بروزگار خویش در دنیا ازینان برتر بودند ، و بطش ایشان سخت تر ، و بجای خویش متمکن تر ، که ما ایشانرا چون هلاک کردیم ! و ازخان و مان و وطن چون بر انداختیم ! خانه های پر نقش و نگار بگذاشتند ، و بساطهای تکبر و تجبر درنوشتند ، خسته دهر گشته ، و در گرداب حسرت بمانده ، جهان ازخاک ایشان پر گشته ، و نام و نشان ایشان ازجهان بیفتاده : « هل تحس منهم من احد او تسمع لهم ركزا » ؟ ای مسکین ! زیر هر قدمی از آن خویش اگر باز جوئی بسی کلاه ملوک را بیابی . و در هر ذره ای ازین خاک اگر بجوئی هزاران دیده مدعیان این راه بینی ، که این ندا میدهد : « فاعتبروا یا اولی الابصار » :

صاح هدی قبورنا تملا الار	ض فاین القبور من عهد عاد
خفف الوطأ ما اظن اديم ال	ارض الا من هذه الاجساد
و قبيح منا و ان قدم العهد	د هوان الالباء و الاجداد
رب لحد قد صار لحداً مراراً	ضاحك من تراحم الاضداد
فاستل الفرقدين عما احسا	من قبيل و آنساً من بلاد
کم اقاما على ابيضاض نهار	و أضاء المدلج فی سواد

آنکه در آخر آیت گفت : « و أنشأنا من بعدهم قرناً اخرين » یعنی اورثناهم

مساکنهم، و اسکناهم اما کنهم، سنة منا فی الانتقام امضیناها عن اعدائنا، وعادة فی الاکرام اجریناها لاولیائنا.

« ولو نزلنا علیک کتاباً فی قرطاس » الایات - سباق و سیاق هر سه آیت اخبار است از کمال قدرت بر هر چه خواهد، چنانکه خواهد، بی مشاورت و بی مزاحمت. حکم کرد قومی را بضلالت، و فرو بست برایشان در رشد و هدایت. اگر صد هزار دلیل پیش ایشان نهد، و چراغ شریعت بزبان نبوت در ره ایشان بر افروزد، نه آن دلیل بینند، و نه بآن راه روند، که نه دیده عبرت دارند و نه دل فکرت، از آنکه در ازل حکم چنان کرده، و قسمت جنان رفته، و العبرة بالقسمة دون الاعتبار والحجة.

پیر طریقت گفته: « آه از روز اول! اگر آنروز عنایت بود، طاعت سبب مثبت است، و معصیت سبب مغفرت، و اگر آنروز عنایت نبود، طاعت سبب ندامت است، و معصیت سبب شقاوت. شکر که شیرین آمد نه بخویشتن آمد، حنظل که تلخ آمد نه بخویشتن آمد. کار نه بآنست که از کسی کسل آید، و از کسی عمل، کار آن دارد که شایسته خود که آمد در ازل. الهی گر در کمین سرتو بما عنایت نیست، سر انجام قصه ما جز حسرت نیست. »

« قل لمن ما فی السموات والارض قل لله » - سائلهم یا محمد! هل فی الدار دیار؟ و هل للکون فی التحقیق عند الحق مقدار؟ فان بقوا عن جواب یشفی، فقل الله فی الربوبية یکفی. خدا و بس، دیگر همه هوس، الهی! نه از کس بتو، نه از تو بکس، همه از تو بتو، همه توی و بس. سبحان الله! جهانی پراز حبز و پر از کس! همه یکبار براندازد دریك نفس! مرا صد دیده در نظاره این کار نه بس.

« کتب علی نفسه الرحمة » - بیش از آنکه بافرینش محدثات و ابداع کائنات مبدأ کرد، در دارالضرب غیب این سکه رحمت بر نقد احوال و اعمال بندگان زد که:

« انى انا لله لا اله الا انا » ، « سبقت رحمتى غضبى » ، و فردا روز محشر بر سر بازار قیامت سید (ص) این ندا میکند که : پادشاهها ! مشتی عاصیان اند ! دستور باش تا قرطه رحمت تو در ایشان پوشانم ، که تو گفته‌ای : « و ما ارسلناك الا رحمة للعالمين ». خداوندا ! روز بازار این گدایان است . ما چون ایشانرا بکمند دعوت می‌گرفتیم ، بسیاری وعده‌هاشان داده‌ایم. خداوندا ! محمدا را در روی این جمع بی‌عدد شرمسار مکن ، وعده‌ای که از رحمت و کرم تو بایشان داده‌ام تحقق کن ، که خود گفته‌ای : « يا عبادى الذين اسرفوا على انفسهم لا تقنطوا من رحمة الله » ، و از درگاه جلال نداء کرم بنعت رحمت می‌آید که : یا محمد ! کار امت تو از سه بیرون نیست : یا مؤمنان اند ، یا عارفان ، یا عاصیان. اگر مؤمنان اند در آرزوی بهشت ، اینک بهشت ما ، و اگر عاصیان اند در آرزوی رحمت ، اینک رحمت و مغفرت ما ، و اگر عارفان اند در آرزوی دیدار اینک دیدار ما . راه بنده آنست که پس ازین زبان حمد و ثنا بکشاید ، و بنعت تضرع و افتقار در حالت انکسار پیوسته میگوید : ای نزدیکتر بما از ما ؟ وای مهربان‌تر از ما بما ؟ وای نوازنده ما بی ما ! بکرم خویش نه بسزای ما ، نه بکار ما ، نه بار بطاقت ما ، نه معاملت در خور ما ، نه منت بتوان ما ، هرچه ما کردیم تاوان بر ما ، هرچه تو کردی باقی بر ما . هرچه کردی بجای ما ، بخود کردی نه برای ما . « وله ما سكن فى الليل والنهار » - الحادثات لله ملكاً و بالله ظهوراً و من الله بدءاً و الى الله رجوعاً ، و هو السميع لاین المشتاقين ، العليم بحنين الواحدین . گفته‌اند که شب تاریکی عام است گرد عالم در آمده ، و روز روشنائی عام است بهمه عالم رسیده ، و پیش از آفرینش عالم ، و پیش از آفرینش نور و ظلمت نه شب بوده و نه روز بوده ، و در بهشت هر چند که آفتاب نباشد ، اما همه روز بود ، که روشنائی عام بحقیقت آنجا بود ، و هرچه بالله نزدیکتر آنجا نور وضیا تمامتر. **عبد الله مسعود** گفت : ان ربکم لیس عنده لیل و نهار ، نور السموات من نور وجهه .

و در آثار بیارند که رب العالمین فریشته‌ای عظیم آفریده ، شب در يك قبضه او کرده ، و روز در دیگر قبضه ، هر که که آن فریشته يك قبضه فراز کند ، و یکی باز کند، سلطان روز بود ، و چو دیگر قبضه باز کند ، و این یکی فراز کند، سلطان (۱) شب بود . از روی اشارت میگوید : قرص آفتاب را در قبضه ملك نهادم ، اما دل دوستان بکس ندادم . ملك را بر دل دوستان مانتصرف و قدرت نیست ، قرص آفتاب را در قبضه ملك می‌دان ، و دل دوستان در قبضه ملك جل و علا ، که مصطفی (ص) گفته : « قلوب العباد بين اصبعين من اصابع الرحمن » .

۳- النوبة الاولى

قوله تعالى : « قل » [يا محمد] بگو « اغیر الله اتّخذ وليّا » جراز الله خدای کیرم « فاطر السموات والارض » کرد کار آسمانها و زمینها « و هو یطعم » و اوست که می‌خورداند « و لایطعم » و او را نخوراند ، « قل انّی امرت » بگو مرا فرمودند « ان اکون اوّل من اسلم » که نخست کس باشم که گردن نهد ، « و لا تکوّنن من المشرکین »^(۱۴) و هان که از انباز گیرند کان نباشی . « قل انّی اخاف » بگو که من می‌ترسم « ان عصیت ربّی » اگر کردن کشم از خداوند خویش ، « عذاب یوم عظیم »^(۱۵) ترسم از عذاب روزی بزرگوار . « من یصرف عنه یومئذ » هر که آن عذاب از او بگردانند آن روز ، « فقد رحمه » بیخشود الله بروی « و ذلک الفوز المبین »^(۱۶) و آنست آن پیروزی آشکارا .

« وان یمسک الله بضرّ » و اگر بتورساند خدای گزندى « فلا کشف له »

باز برنده نیست آن را «الاهو» مگر هم او، «وان یمسک بخیر» و اگر بتو رساند نیکی، «فهو علی کل شیء قدیر»^(۱۷)، او آنست که بر همه چیز توانا است.

«وهو القاهر» اوست فروشکننده و کم آورنده «فوق عباده» زبر رهیگان خویش «وهو الحکیم الخبیر»^(۱۸)، و اوست دانای آگاه.

«قل ای شیء» بگوچه چیز است «اکبر شهادة» که گواهی آن مهتر همه گواهیها است؟ «قل الله» بگو که آن چیز الله است «شاهد بینی و بینکم» گواه است میان من و میان شما «و اوحی الی» و بمن پیغام کردند «هذا القرآن» این قرآن است (۱) «تأذرکم به» تا شمارا آگاه کنم بآن، «ومن بلغ» و هر که رسد «انکم لتشهدون» شما می گواهی دهید «ان مع الله الهة اخرى» که با الله خدایان دیگرند، «قل لا شهد» بگو من باری گواهی ندهم «قل انما هو اله واحد» بگو اوست که خدائی است بگانه، «واننی بری مما تشرکون»^(۱۹)، و من بیزارم از هر چه انباز میگیرید.

«الذین اتیناهم الکتاب» ایشان که ایشان را کتاب دادیم «یعرفونه» میشناسند رسول را «کما یعرفون ابناءهم» چنانکه پسران خویش را می شناسند [که زادند]، «الذین خسروا انفسهم» ایشان که [از خویشتن در ماندند و] زیان کار ماندند «فهم لا یؤمنون»^(۲۰)، حق می شناسند و نمی پذیرند و نمی گردند.

«ومن اظلم» و کیست ستمکارتر بر خود «ممن افتری علی الله کذباً» از آن کس که دروغ نهد بر خدای «او کذب بآياته» یا دروغ شمارد سخنان وی، «انه لا یفلح الظالمون»^(۲۱)، هر کز نیک نیاید و نه پیروز ستمکاران بر خویشتن.

«ویوم نحشرهم جمیعاً» و آنروز که برانگیزیم ایشانرا همه، «ثم نقول

لِّلَّذِينَ اشْرَكُوا» پس گوئیم ایشانرا که مشرک بودند « این شرکاء کم الذین کنتم تزعمون (۲۲) » کجا اند این انبازان بامن که می گفتید بدروغ.

« ثم لم تکن فتنهم » آنکه نبود عذر ایشان که گویند « الا ان قالوا » مگر آنکه گویند « والله ربنا » وبالله خداوند ما « ما کنّا مشرکین (۲۳) » که ماهرگز انبازگیران نبودیم باخدای .

« انظر » درنگریا رسول من ! « کیف کذبوا علی انفسهم » چون دروغ گفتند برخویشتن ! « و ضلّ عنهم » وجون کم گشت ازیشان « ما کانوا یفترون (۲۴) » آنچه بدروغ در دنیا می گفتند [ومی ورزیدند و در آن بودند]^۱

النوبة الثانية

قوله تعالى : « قل اغیر الله اتخذولیا » - نزول این آیت بآن بود که کافران قریش رسول (ص) را دعوت کردند با دین پدران خویش، رب العالمین بجواب ایشان این آیت فرستاد که: یا محمد ! ایشانرا بگو که جز از الله خدای گیرم بمعبودی؟ یا کرد کاری شناسم بکاررانی؟ یا مولائی پسندم بنگهبانی؟ یعنی نکنم این ، و نپسندم چنین ، که کرد کار و آفرید کار آسمانها وزمین خداست . « فاطر السموات والارض » ای خالقهما ابتداء و انشاء . و حقیقت فطرت ابتداء خلقت است . ابن عباس گفت : معنی فطرت نمی دانستم، تا آنکه که دواعرابی خصومت گرفتند درجاهی، یکی گفت : انا فطرتها ، یعنی انشأت حفرها ابتداء ، فعلمت انه مبتدی الخلقه ، ومنه قول النبی (ص) : « کل مولود یولد علی الفطرة » .

درین خبر اشکالی است و غموضی ، که لابد است کشف آن کردن ، و برده غموض از روی آن برگرفتن ، و آن آست که بنزدیک اهل قد فطرت درین خبر

بمعنی دین و اسلام است ، بقول ایشان این مناقض است مرآن را که **مصطفی (ص)** گفت : «الشقی من شقی فی بطن امه ، والنطفة اذا انعقدت بعث الله اليها ملكاً يكتب اجله و رزقه ، وشقی اوسعد ، وانه مسح ظهر آدم ، فقبض قبضة ، فقال : الى الجنة برحمتي ، وقبض اخرى فقال الى النار ولا ابالي». وبمذهب اهل سنت اينجا بحمدالله هيچ تناقض نيست، از بهر آنکه معنی فطرت نه اسلام است که ایشان ميگويند ، بلکه ابتداء خلقت است ، قال الله تعالى : « فاطر السموات والارض » اي مبدئها ومنشئها ، و قال تعالى : « فطرة الله التي فطر الناس عليها » اي خلقه الله التي خلق الناس عليها في الابتداء . وآن فطرت آن عهد است که روزميثاق بر فرزندان آدم گرفت ، و گفت : « الست بر بكم »؛ ایشان گفتند: « بلى » . اکنون هر فرزند که در اين عالم بوجود آيد ، بر حکم آن اقرار اول آيد ، و مقر باشد که او را صانعى و مدبرى است ، هر چند که او را بنامى ديگر ميخواند ، يا غير او را مى پرستد . در اصل صانع خلاف نيست ، يقول الله تعالى : « ولئن سألتهم من خلقهم ليقولن لله » . خلاف در صفت مى افند ، بعضى مرصانع را صفت کنند بچيزى که نه سزاي وي آنست ، و بعضى غير او را مى پرستند تا سبب تقريب ایشان بود بوي ، و بعضى غير صانع صانع اضافت ميکنند خون زن و فرزند . تعالى الله عن جميع ذلك علواً كبيراً .

اکنون هر مولود که اندرين عالم ، مى گويد بر آن عهد و ميثاق و گفتار اول ي آيد ، که آن روز گفت : بلى ، و از اينجا گفت **مصطفی (ص)** حکايت از کردگار جل جلاله عم نواله که : « خلقت عبادى حنفاء ، فأحالتهم الشياطين عن دينهم ، ثم تهود اليهود ناءهم ، وتمجس المجوس ابناءهم » اي يعلمونهم ذلك . ميگويد : من بندگان را بر حکم زار اول آفريدم ، شياطين ایشانرا از دين بيفکندند . جهودان مريران خود را جهودى ، آموزند ، و کبران همچنين پسرانرا کبرى مى آموزند ، و از آن اقرار و عهد مى بر گردانند . جهود فرزند خویش را جهودى آموزد ، اما جهود نکند ، و نتواند ، بلکه خداى

عزوجل ویرا جهود کرد درازل، وترسا ومشرک همچنان .

و بدان که آن بلی گفتن روز مشاق اقراری مجرد است، که بدان اقرار اندر دنیا حکمی لازم نیاید، و سبب ثواب نباشد، نه بینی که اطفال مشرکانرا اندر دنیا حکم پدران و مادران است اندر دین کافری؟ که فرزندان را از ایشان جدا نکنند، و چون بمیرد بر وی نماز نکنند، و چون بدست مالک مسلمانان افتد بحکم بردگی او را حکم دین مالک دهند، و بروی نماز کنند چون بمیرد بظاهر حکم، و در کافری و مؤمنی وی خدایرا علم است و بس، قال النبی (ص) « اعلم بما کانوا عاملین » .

« و هو یطعم » - ای هویرزق الخلق، کفوله : « و یسط الرزق لمن یشاء و یقدر » .
 « و لا یطعم » ای لا یرزق، کفوله : « ما ارید منهم من رزق و ما ارید أن یطعمون » قتیبی
 گفت: معناه ما ارید ان یطعموا احداً من خلقی، لان من اطعم احداً من عیالك فقد أطعمك.
 « قل انی امرت ان اكون اول من اسلم » - ای اول من اخلص العبادۃ فیهم من اهل زمانه،
 « و لا تكونن » ای : وقیل « و لا تكونن من المشرکین » یعنی لا تكونن مع مشرکی اهل
 مکة علی دینهم .

« قل انی اخاف ان عصیت ربی » فعبدت غیره « عذاب یوم عظیم » و هو یوم
 القيامة . « من یصرف » بفتح یا قراءت حمزه و کسائی است و ابو بکر از عاصم ، یعنی :
 یصرف الله عنه العذاب یومئذ . باقی ضم یا و فتح را خوانند، یعنی : من یصرف العذاب عنه
 یومئذ . میگوید : هر که خدای تعالی از وی عذاب بگردانید در آن روز قیامت، خدای تعالی
 بر خود واجب کرد که بروی رحمت کند، و ویرا بیامرزد، و بیهشت فرستد، « و ذلک
 الفوز المبین » یعنی فازوا بالجنة ، و نجوا من النار، و هو الظفر الظاهر .

« و ان یمسک الله بضّر » بضّر اینجا بیماری است و درویشی و درماندگی بهر
 بلائی میگوید : اگر از این انواع ملاحیزی نتو رسد کس را نیست ، و نتواند که آن بلا

و رنج بازبرد مگر خدا ، و اگر عاقبتی رسد ترا و راحتی و نعمتی ، نگر تا آن از خلق نه بینی ، که آفرید کار آن خداست که وی بر همه توانا است . این آیت حث بندگان است بر شکر نعمت ، و اعتقاد داشتن ، که هر چه نعمت است همه موهبت خداست ، و اسباب آن بتقدیر خداست ، و رساننده آن از بندگان فرا کرده خداست . و همچنین اگر محنتی یا نعمتی رسد ، از حکم خدا و تقدیر وی بیند نه از مخلوق ، و به قال النبی (ص) **لعبد الله بن عباس : « یا غلام! احفظ الله يحفظك. احفظ الله تجده امامك. تعرف الى الله في الرخاء ، يعرفك في الشدة ، و اذا سأل فاسأل الله ، و اذا استعنت فاستعن بالله . قدمضى القلم بما هو كائن ، فلو جهد الخلاق ان ينفعوك بما لم يقضه الله لك ، لما قدروا عليه ، و لو جهدوا ان يضروك بما لم يكتبه الله عليك لما قدروا عليه ، و ان استطعت ان تعمل بالصبر مع اليقين فافعل ، و ان لم تستطع فاصبر ، فان في الصبر على ماتكركه خيراً كثيراً . و اعلم ان النصر مع الصبر ، و ان مع الكرب الفرج ، و ان مع العسر يسرا » .**

« و هو القاهر » - ای القادر الذی لا یعجزه شیء ، و لا یعتاض علیه شیء ، و لم یزل عالیاً لكل شیء ، فهو القاهر فی العلو علی خلقه ، فهو فوق كل شیء ، و علا كل شیء ، فلا شیء اعلی منه و معنی القهر الغلبة و الاخذ من فوق ، تقول اخذتهم قهراً ای من غیر رضاهم ، و يقال: القاهر الأمر بالطاعة من غیر حاجة ، و الناهی عن المعصية من غیر كراهية ، و المثیب من غیر عوض ، و المعاقب من غیر حقد ، لا یتشفی بالعقوبة ، و لا یتعزز بالطاعة . « و هو الحکیم » بالعدل منه فی كل قضاء یكون منه فی خلقه ، « الخبیر » بما یعمل خلقه ، فلا یخفی علیه شیء من اعمالهم .

« قل ای شیء اکبر شهادة » - مفسران گفتند که مشرکان **مکه** از این سران و سالاران قریش گفتند : **یا محمد !** تو دعوی نبوت و رسالت میکنی ، و ما را بردینی می - خوانی که از جهودان و ترسایان که کتاب داران اند برسیدیم ، و از کار تو برسیدیم ، و گفتند :

ندانیم اورا ، و نشناسیم ، و ذکر وی بنزدیک ما و در کتاب مان نیست. اکنون کسی را بیار که بر رسالت تو گواهی دهد، و صدق تو ما را معلوم گرداند. رب العالمین بجواب ایشان این آیت فرستاد : « قل ای شیء اکبر شهادة » يقول ای شیء افضل واعظم شهادة. این را دو وجه است از تأویل : یکی آنست که : قل شهادة ای شیء اکبر؟ بگو چه چیز است که گواهی آن مهتر و عظیم تر همه گواهی است؟ آنکه گفت : « قل الله » هم توجواب ده، و بگو آن چیز الله است. دیگر وجه آنست که : « قل ای شیء اکبر » بگو آن چه چیز است که مهتر و عظیم تر همه چیزها است؟ آنکه جواب داد : « شهادة قل الله » یعنی : قل شهادة الله. بگو یا محمد! بگو گواهی دادن که آن مهتر چیزی الله است، و در هر دو تأویل این شیء الله است، خویشتن را شیء خواند، همچنانکه جای دیگر گفت : « ام خلقوا من غیر شیء » یعنی خلقوا من غیر خالق؟ یعنی آفریده گشتند بی هیچ چیز؟ خویشتن را در قرآن این دو جای چیز خواند. وجههم صفوان گفت و اصحاب وی که : نه روا باشد که الله را شیء خوانی، و عرب کسی را چیزی خواند، چنانکه گویند : ما انت؟ چه چیزی تو؟ یعنی من انت؟ که کسی تو؟ و این در قرآن موجود است جایها.

آنکه گفت : « شهید بینی و بینکم » ای فہوشید بینی و بینکم بانی رسوله. و گفته اند : قل الله الذی اعرفتم بأنه خالق السموات والارض يشهد لی بالنبوة. بگو آن خدای که شما معترفید که آفرید کار آسمان و زمین است، نبوت و رسالت من گواهی می دهد، و گواهی دادن وی حجت های روشن است که پیدا کرده، و قرآن معجز که بمن فرو فرستاده، و شما از آوردن يك آیت مثل آن فرو مانده. اینست که گفت : « و اوحی الی هذا القرآن » و قد ظهر عجز کم عن الاتیان بآیه مثله، ای لأخوفکم یا اهل مكة بالقرآن. « ومن بلغ » - ای ومن بلغ الیه القرآن سواکم من العجم و غیرهم من الامم. « ومن بلغ » این « من » معطوفست باکاف و مسم که در « لانذرکم » است. میگوید : تا

آگاه کنم شمارا و هر که رسد، یعنی هر که قرآن بوی رسید محمد رساننده است باو و حجت برو تا روز رستاخیز. قال النبی (ص): «من بلغه القرآن فكأنما شافهته به»، ثم قرأ: «لأنذرکم به و من بلغ»، وقال (ص): «يا ايها الناس بلغوا عني ولو آية من كتاب الله فانه من بلغته آية من كتاب الله فقد بلغه امر الله، اخذه او تركه». وقال محمد بن كعب القرظي: من بلغه القرآن فكأنما رأى محمداً (ص) وسمع منه. وقال مجاهد: حيثما يأتي القرآن فهو داع و هو نذير، ثم قرأ: «لأنذرکم به و من بلغ»، وقال انس بن مالك: لما نزلت هذه الآية كتب رسول الله (ص) الى كسرى وقيصر والنجاشي و كل جبار يدعوهم الى الله عز وجل: «لأنذرکم به و من بلغ». نظيرش آنست كه گفت: «و اخرين منهم لما يلحقوا بهم». جای دیگر گفت: «و من يكفر به من الاحزاب». «انكم لتشهدون ان مع الله الهة اخرى» - استفهام است بمعنى جحد و انكار. آنكه گفت: «قل لا اشهد» یعنی قل ان شهدتم انتم فلا اشهد انا، «انما هو اله واحد» لاشريك له و اننى برى مما تشركون. «الذين اتيناهم الكتاب يعرفونه كما يعرفون ابناءهم» - اين جواب ایشانست كه گفتند: ما از جهودان و ترسايان پرسيديم و ترا مى شناسند، و گواهی نمى دهند، رب العالمين گفت: ایشان محمد را نيك مى شناسند، و نعت و صفت وی ميدانند، كه در كتب خویش خوانده اند، ويرا چنان شناسند كه پسران خود را در میان كودكان، پس هر دو اهل كتاب را نعت كرد، گفت: «الذين خسروا انفسهم» یعنی غبنوا انفسهم «فهم لا يؤمنون» یعنی لا يصدقون بانه رسول.

«ومن اظلم ممن افترى على الله كذباً» - كيست كافر تر از آنكه برخدای دروغ بندد؟! و ایشان آنند كه الله گفت: «واذا فعلوا فاحشة قالوا وجدنا عليها اباؤنا والله امرنا بها». «او كذب بآياته» - يا دروغ شمارد سخنان وی؟! و ایشان آنند كه قرآن را گفتند «اساطير الاولين» است، يا معجزات رسول (ص) را تكذيب كردند، و دين وی دروغ

شمر دند، و ایشان جهودان اند و ترسایان. « انه لا يفلح الظالمون » - ای لایسعد من جحد ربوبية ربه، و کذب رسله. « و يوم نحشرهم جميعاً » - قراءت یعقوب بیا است، یعنی: يحشرهم الله جميعاً المؤمن والكافر، والمعبود والعابد، « ثم يقول للذين اشر كوا » - آن روز که رب العالمین همه را برانگیزد و همه را باهم آرد هم مؤمن و هم کافر، هم عامد و هم معبود، و ایشانرا سؤال توبیخ کند، گوید: این الهتکم التي زعمتم فی الدنيا انها شرکائی؟ کجا اند آن خدایان شما که در دنیا دعوی کردید که انبازان من اند؟ و گفتید که شفیعیان شما بنزدیک من اند؟

« ثم لم تکن فتنتم » - ای معذرتهم، ایشانرا عذر نبود مگر آنکه گویند: « والله ربنا ما كنا مشرکین ». حمزه و کسائی و یعقوب « لم یکن » بیا خوانند، و « فتنتم » بنصب. ابن کثیر و ابن عامر و حفص « تکن » بتا خوانند، و « فتنتم » برفع. باقی « تکن » بتا خوانند و « فتنتم » بنصب. و معنی قراآت همه یکسانست، و حاصل آن توبیخ کافران است بر شرک ایشان. آنکس که « لم یکن » بیاخواند از بهر تقدیم فعل است بر اسم، و او که « فتنتم » برفع خواند، فتنه اسم نهد و قول خبر، و او که بنصب خواند فتنه خبر نهد و قول اسم. و پاریسی فتنه آزمایش بود، و تأویل آن بر رسیدن بود. معنی آنست که: تم لم یکن جواب فتنتم، ای جواب فتنتنا ایاهم، پاسخ بر رسیدن ما از ایشان نبود جز آنکه گویند: « و الله ربنا ما كنا مشرکین »، و آنجا که گفت: « ولا یکتُمون الله حدیثاً » معنی آنست که: ایشان خواهند که شرک خود از الله نهان دارند، و نتوانند، و پنهان داشته نماند. معنی دیگر: « ثم لم تکن فتنتم » ای لم یکن عاقبة افتتانهم بالاوثان، و حبهم لها، الا ان تبرؤا منها، و قالوا والله ربنا ما كنا مشرکین. حمزه و کسائی « ربنا » بنصب خوانند بر معنی دعا، یعنی: یا ربنا!

ثم قال: « انظر » یعنی اعجب یا محمد! این شکفت نگر « کیف کذبوا علی

انفسهم « که چون دروغ گفتند بر خویشان در آن تبرئت و تزکیت که کردند! » و ضلّ عنهم « یعنی و کیف ضل عنهم! » ما كانوا یفترون « ای یکذبون علی الله ان معه شریکاً. قال مقاتل بن سلیمان : اذا جمع الله الخلائق يوم القيامة و رأى المشركون معه رحمة الله و شفاعة الرسول ، يقول بعضهم لبعض : تعالوا نکتّم الشک لعلنا ننجو مع اهل التوحید ، فيقول الله لهم : « این شرکاؤکم الذین کنتم تزعّمون ؟ » فيقولون : « و الله ربنا ما کنا مشرکین » ، فيختم الله علی افواههم ، وتشهد جوارحهم علیهم بالكفر. فلذلك قوله : « ولا یکتّمون الله حدیثاً » یعنی الجوارح . قال الله تعالى : « و ما کنتم تستترون » الایة ، و قال عز وجل : « بل الانسان علی نفسه بصيرة » یعنی کل جوارح الکافر علی جسده بالكفر شاهدة .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « قل اغیر الله اتخذ ولیاً » - ا بعدما اکرمنى بجمیل ولايته اتولى غیره؟! و بعد ما وقع علی ضیاء عنایتہ انظر فی الدارین الی سواه؟! پس از آنکه آفتاب عنایت و رعایت از درگاه جلال و عزت بر ما تافت ، و بی ما کارما درد و جهان بساخت ، و بمهر سرمدی دل ما بی فروخت ، و بزور انس بیاراست ، و این تشریف داد که در صدر قبول گهی مهد ناز ما میکشند که « لعمرک » ، گهی قبضه صفت بحکم عنایت بیان صیقل آئینه (۱) دل ما می کند که : « الم نشرح لك صدرك » ، گهی مستوفی دیوان ازل و ابد حوالت قبول و رد خلق با درگاه ما میکند که : « ما اتیکم الرسول فخذوه و ما نهیکم عنه فانتهوا » . با این همه دولت و مرتبت و عنایت و رعایت خون سزد که دلم تقاضای دیگری کنده یا بدنی و عقبی نظری کند! لاجرم دنیا را گفت : « مالی و لدنیا » ! عقبی را گفت : « ما زاغ البصر و

ماطمی، نه دنیا و نه عقبی بلکه دیدار مولی.

« فاطر السموات والارض » - خدائی که آفرید کار زمین و آسمان است، کرد کار جهان و جهانیان است، دانای آشکارا و نهان است، نه روزی خوار است، که روزی کمار بندگان است، « و هو یطعم و لا یطعم » له نعت الکرم، فلذلك یطعم، و له حق القدم فلذلك لا یطعم.

« وان یمسک الله بضر فلا کشف له الا هو » - حنانکه در آفرینش ضر یگانه و یکتا است، در دفع ضر هم یکتا است و بیهمتا. اگر عالمیان بهم آیند، وجن و انس دست درهم دهند، تا دردی که نیست پدید کنند نتوانند، یا دردی که هست بردارند بی خواست الله راه بدان نبرند. درد و دارو را منهل یکی دان، نعمت و محنت را منبع یکی شناس، کفر و ایمان را مطلع یکی بین، در دایره جمع يك رنگ، در منازل تفرقت رنگا رنگ، اینست که آن جوانمرد اندر نظم گفت:

بر دو رخ هم کفر و هم ایمان تراست.

در دولب هم درد و هم درمان تراست.

« و هو القاهر فوق عباده » - شکننده کامهای ندگان است، و بذات و صفات زبر همه رهیگان است. درویشانرا دولت دل و زندگانی جانست. نادر یافته یافته، و نادیده عیان است. يك نفس با حق بدو گیتی ارزان است. يك دیدار ازو بصد هزار جان رایگان است. يك طرفه العین انس با او خوشتر از جانست، او که کشته این کار است، در میان آتش نازانست، و او که ازین کار بی خبر است، در حبس شریعت در زندان است. الهی! دیدار تو نزدیک است، لکن کار تابدان نزدیکی بس باریک است. الهی! هر کس بر چیزی، و من ندانم که بر چه ام! بیمم همه آنست که کی دیدم آید که من که ام! الهی! خون او که ریاد است بتوشاد است، او که بتوشاد است چرا بفریاد است!

آنرا که چو تو نگار باشد در بر گر بانگ قیامت آید او را چه خبر!

« قل ای شیء اکبر شهادة قل الله » - لاشهادة اصدق من شهادة الحق لنفسه بما شهد به فی الاول ، و ذلك فی قوله : « شهد الله » فهو شهادة الحق للحق بأنه الحق . روز اول در عهد ازل بگفت راس و کلام پاک ازلی خبر داد از وجود احدی و کون صمدی و جلال ابدی و جمال سرمدی و ذات دیمومی و صفات قیومی **بو عبدالله قرشی** گفت : این تعلیم بندگان است و ارشاد طالبان . بلطف خود بندگان را می درآموزد که بوحدانیت و فردانیت ما همین گواهی دهید بقدر خویش ، چنانکه ما گواهی دادیم بسزای خویش ، و از راه معارضه برخیزید ، تا چون ابلیس مهجور در وده نیفتید ، و قال بعضهم : شهد الله بوحدانیتة و أحدیتة و صمدیتة ، و شهد غیره من الملائكة و اولی العلم بتصدیق ما شهد هو لنفسه . خود گواهی داد بخداوندی و نزر گواری و یکتائی خویش که جز وی کسی سزای آن شهادت نیست ، و خلق را رسیدن بکنه جلال و عظم وی نیست ، و شهادت خلق جز تصدیق آن شهادت حق جزئی دیگر نیست .

جعفر بن محمد گفت : شهادت خلق را بنابر چهار رکن است : اول اتباع امر ، دوم اجتناب نهی ، سوم قناعت ، چهارم رضا . و گفته اند : شهادت خلق سه قسم است : شهادت عام ، و شهادت خاص ، و شهادت خاص الخاص . شهادت عام خروج است از شرکت . شهادت خاص دخول است در مشاهدت . شهادت خاص الخاص نسیم صحبت از جانب قربت ببهانه وصلت . منخلص همه ازوینند . عارف همه باوینند . موحد همه او بیند . هر هسب که نام برند عاریتی است ، هستی حقیقی اوست ، دیگر تهمتی است : « قل الله هم زهم » ای همه تو و بس ، با تو هر گز کی بدید آید کس !

۴- النوبة الاولى

فوله تعالى « ومنهم من يستمع اليك » و ازیشان کس است که می نیوشد بگوش سر بتو « وجعلنا على قلوبهم اكنة » و ما بر دلهای ایشان پوششها و غلافه افکنده ایم « ان يفقهوه » که حق را دریابوندی « وفي اذانهم وقرآ » و در گوشهای ایشان از حق شنیدن گرانی و بار افکندیم (۱) « وان يروا كلاً آية » و اگر هر نشانی که ما نمودیم به بینند « لايؤمنوا بها » بآن هم ننگروند « حتى اذا جاؤك » تا آنکه که آیند بنو ، « يجادلوك » پیکار می کنند با تو ، و حق را باز میدهند « يقول الذين كفروا » ایشان که کافر گشتند میگویند « ان هذا الاساطير الاولين ^(۲) » نیست این مگر افسانههای پیشینیان .

« وهم ينهون عنه » و ایشان از رنجانیدن رسول خدا مردمانرا باز میدارند « وينقون عنه » و خود از استوار داشتن وی باز میایستند ، « وان يهلكون الا انفسهم : وهلاك نمی کنند مگر خویشان را ، « و ما يشعرون ^(۳) » و نمیدانند .

« ولو ترى » و اگر تو بینی « اذ وقفوا على النار » آن وقت که ایشان بر آتش باز دارند ، « فقالوا ياليتنا نرد » گوید ای کاشکی که ما را باز گذارندی « و لا تكذب بايات ربنا » و دروغ زن نگیرید ، ما سخنان خداوند خویش « ونكود من المؤمنين ^(۴) » و از کرویدگان بیم (۳) .

« بل » باز نگذارند « بدا لهم » آشکارا شد ایشان را « ما كانوا يخفون من قبل » آنچه پنهان میداشتند بیش از این (۴) « و لوردوا » و اگر ایشانرا به گذارندی با دنیا « لعادوا » باز گردیدندی « لمانهوا عنه » هم باز آنکه گفته

۱- سحۃ الف . او کندیم
 ۲- چنین است در سحۃ الف و ح
 ۳- بیم = ناشیم
 ۴- سحۃ الف . پیس فا .

بودیم ایشانرا که مکنید و میکردند « **وَانْتَهُم لَكَاذِبُونَ** ^(۲۸) » و دروغ مگویند که اگر باز گذارندی ما تکذیب نیاریم و ایمان آریم .

« **وَقَالُوا** » و گفتند : « **انْ هِيَ الْآحْيَوتُ نَا الدُّنْيَا** » نیست این کیتی مگر همین زندگانی ما این جهانی ، « **وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ** ^(۲۹) » و ما برانگیختنی نیستیم « **وَلَوْ تَرَى** » و اگر تو بینی ، « **اذْ وَقَفُوا عَلَى رَبِّهِمْ** » آنکه که ایشانرا بازدارند و عرضه کنند برخداوند خویش « **قَالَ اَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ** » گوید اینحه می بینید راست نیست؟ « **قَالُوا بَلَىٰ وَرَبَّنَا** » گویند آری هست بخداوند ما « **قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ** » گوید پس عذاب می چشید « **بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ** ^(۳۰) » بآنچه کافر شدید .

« **قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا** » زیان کار شدند و نومید ماندند ایشان که دروغ شمردند ، « **بَلَقَاءُ اللَّهِ** » دیدن خدایرا عزوجل و قیامت ، « **حَتَّىٰ اِذَا جَاءَتْهُمْ السَّاعَةُ** بغتة » تا آنکه که با ایشان آمد رستاخیز ناکاه « **قَالُوا يَا حَسْرَتُنَا** » گفتند یا نفرینا (۱) « **عَلَىٰ مَا فَرَّطْنَا فِيهَا** » بر آن تقصیر و فرو گذاشت که کردیم در دنیا « **وَهُمْ يَحْمِلُونَ اَوْزَارَهُمْ عَلَىٰ ظُهُورِهِمْ** » و برمیگیرند بارهای گناهان خود بر پشتهای خود . « **الَا** » آگاه باشید « **سَاءَ مَا يَزُرُونَ** ^(۳۱) » بدباری است بار گناه که می کشند !

« **وَمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا** » و نیست زندگانی این جهانی « **الْاَلْعَبُ وَهِيَ** » مگر بازی و شغلی « **وَاللَّذَّارِ الْاٰخِرَةُ خَيْرٌ** » و سرای سین بر راستی که به است « **لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ** » ایشانرا که ازخشم و عذاب خدای می برهیزند « **اَفَلَا يَعْقِلُونَ** ^(۳۲) » هیچ حق در نمی یابند ؟!

النوبة الثانية

قوله تعالى : « و منهم من يستمع اليك » - كلبى كمت : يوسفیان و ولید
مغيره و النضر بن الحارث و عتبة و شيبة سران ربيعة و امية و ابي سران
خلف ، اين جماعت همه بهم آمدند ، و گوش فراداشتند كه رسول خدا (ص) قرآن
می خواند ، و آن خواندن وی در دل های ایشان اثر نمی كرد ، از آنكه دل های ایشان زنگار
كفر داشت ، و حق پذیر نبود . نضر بن الحارث را گفتند چه كویی تو در كار محمد ؟
هیچ می دریایی كه چه میخواند و چه میگوید ؟ و این نضر مردی بود معاند سخت خصومت
و چرب سخن و كافر دل ، پیوسته بزمین عجم سفر كردی ، و اخبار عجم و قصه رستم و
اسفندیار و امثال ایشان جمع كردی ، و آن بر عرب میخواندی ، یعنی معارضه قرآن
میكنم چون ایشان از نضر پرسیدند كه چیست آنچه محمد میخواند ؟ وی جواب داد :
من ندانم . همی بینم كه زبان می جنباند ، و ترهاتی میگوید از جنس آن اساطیر الاولین و
اخبار عجم كه پیوسته من باشم میگویم . يوسفیان گفت : آنچه میخواند بعضی حق است
و بعضی باطل . بوجهل گفت : كلا ولما ، همه باطل است و ترهات . پس رب العالمین در
شان ایشان این آیت فرستاد : « و منهم من يستمع اليك » یعنی عند قراءتك القرآن .
« وجعلنا على قلوبهم اكنة » - جمع كنان است همحون اعنّه جمع عنان ، و
كنان پوشش بود كه در دل آید ، تا قرآن ندانند و دریابند . « ان يفقهوه » یعنی ان لا يفقهوه .
« وفي اذانهم وقرأ » الوقف بفتح الواو الصم ، و بكسر الواو الحمل على الظهر . زجاج گفت :
« ان يفقهوه » در موضع نصب است كه مفعول له است ، یعنی : و جعلنا على قلوبهم
اكنة لكراهة ان يفقهوه . فلما حذفت اللام نصبت الكراهة ، ولما حذفت الكراهة انتقل
نصبها الى ان

اگر کسی گوید: چون پوشش در دل ایشان آورد؟ چرا ایشانرا آورد؟ چرا ایشانرا بدریافت آن تکلیف کرد؟ جواب آنست که این عطا و پوشش نه بدان است که تا ایشانرا از دانستن و دریافتن آن منع کند، که این بر سبیل مجازات و عقوبت کفر ایشان است، که ایشان بر کفر مقیم بودند، و بر مخالفت و معصیت مصرّ. دیگر وجه آنست که این پوشش علامتی بود که بر دلهای ایشان پدید کرد، چنانکه چیزی را بداغ کنند، تا از دیگران باز شناسند. رب العزة دلهای ایشان بر آن صفت کرد، تا فریشتگان ایشانرا بدانند، و بشناسند. و گفته اند: معنی آیت نه آنست که ایشان نشنیدند، و فهم نکردند، یا راه بدان نبردند، بلکه معنی آنست که بدان کار نکردند، و فرمان نبردند، و دل از اندیشه عاقبت آن بگردانیدند، و خود را بمنزلت ایشان رسانیدند که ندانند و نشنوند و نه دریابند.

« و ان یروا کل ایه لا یؤمنوا بها » - و هر آیتی و نشانی که بینند که دلالت کند بر صدق نبوت تواز آن آیات و معجزات چون انشقاق قمر و دخان و امثال آن، ایشان آنرا تصدیق نکنند، و استوار ندارند که آن حق است و فرمان خداست.

« حتی اذا جاؤک یجادلونک » - « حتی » اینجا (۱) در موضع عطف است نه در موضع تاریخ، یعنی و اذا جاؤک یجادلونک. میگوید: غایت حجت و جدال ایشان عجز و تکذیب است چون در مانند از آوردن مثل قرآن، که ما گفته ایم: « فأتوا بسورة من مثله »، و بر تو دست نیابند، که ما گفته ایم: « والله یعصمک من الناس »، و نیز قمر بینند که بشارت تو بدو نیم گردد، چون از همه در مانند همین توانند گفت که: « هذا سحر مستمر »، و گاهی گویند: « افتری علی الله کذباً »، و گاهی گویند: « ان هذا الا اساطیر الاولین ». محمد بن اسحق گفت: هر چه در قرآن « اساطیر الاولین » آن همه از گفتار نصر بن الحارث است، و اساطیر جمع است، واحد آن اسطارة، و قیل: اسطورة، و سطرط

ای کتبت، ومستطر ای مکتتب. کسائی گفت. هو جمع الجمع سطر و سطور، و جمع السطور اساطیر .

این آیت حجت است بر قدریه و معتزله بآنکه اضافت فعل شر با خلق میکنند، و وجه حجت بر ایشان آنست که الله گفت: « وجعلنا علی قلوبهم اکنه ان یفقهوه، جعل از دو بیرون نیست، یا بمعنی خلق است یا بمعنی صیر . اگر بمعنی خلق است پس اقرار دادند که الله خالق شر است که آن اکنه که ایشان را از فقه می باز دارد، و آن و قر که حائل است میان ایشان و میان استماع حق، لامحاله شری است، و صریح بگفتند که الله خالق آنست. و اگر جعل بمعنی صیر نهند، در مسأله قرآن ایشانرا لازم آید و قول ایشان بخلق قرآن باطل گردد. پس بهر دو معنی برایشان حجت است.

قوله «وهم ینھون عنه» - مقال گفت: این در شأن بوطالب عبدالمطلب آمد. نام وی عبد مناف بن شیبہ، مردمانرا از رنجانیدن رسول خدا (ص) باز میداشت، و خود او را تصدیق نمیکرد، و این آن بود که قریش بخانه بوطالب گردآمدند، و گفتند: ای سرور عرب وای سالار قریش! این برادر زاده تو دین نو آورده است، و آئین نو نهاده است، و مردمانرا از دین پدران می برگرداند، یا او را از این کار باز دار، یا او را بدست ما بازده، تا خلق را از فتنه وی باز رهانیم، بوطالب گفت: مالی عنه صبر. من این نتوانم، که من از وی يك ساعت نشکیم. او روشنائی چشم من است و میوه دل. ایشان گفتند: هر کدام یکی که خواهی ازین جوانان و برنایان (۱) ما اختیار کن، و بجای وی بپسند، تا بتو دهیم، و دست از او بدار. بوطالب گفت: نماز شام که شتران جرنده بمراح خویش باز آیند، شتر بچه ای از مادر خود باز گیرید، و دیگری را بجای وی بوی نمائید. اگر بوی آرام گیرد، من نیز محمدر را بشما دهم، و با دیگری آرام

کبرم ، و اگر ناقه جز با بچه خویش بنسازد، و جز باوی آرام نگیرد ، پس من سزاوارترم که بافرزند برادر خویش و میوه دل خویش آرام گیرم و بشما ندهم . پس هفده مرد از اشراف و رؤساء ایشان متفق شدند و عهد بستند ، و نبشته ای کردند که بنی عبدالمطلب را فروگذارند ، نه مبیعت کنند با ایشان نه منا کحت نه مجالست و مخالطت بهیچوجه ، تا آنکه که محمد را بدست ایشان دهند . بوطالب در آن حال گفت :

والله لن يصلوا اليك بجمعهم	حتی اوسد فی التراب دفینا
فاصدع بأمرک ما علیک غضاضة	و ابشر وقر بذاك منك عیونا
و دعوتنی وزعمت انک ناصحی	ولقد صدقت و کنت ثم امینا
وعرضت دیناً قد علمت بأنه	من خیر ادیان البریه دینا
لولا الملامه او حذارى سبه	لوجدتنی سمحاً بذاك مبینا

فانزل الله سبحانه : « وهم ينهون عنه » یعنی ينهون الناس عن اذى النبى (ص)، ویتباعدون عما جاء به من الهدى ، فلا یصدقونه . وقيل نزلت فی جمیع الکفار من اهل مکة ، یعنی وهم ينهون الناس عن اتباع محمد (ص) ، و یتباعدون بأنفسهم عنه ، فلا يؤمنون به .

« وان يهلكون الا انفسهم » - ای ما يهلكون الا انفسهم لأن اوزار الذين يصدونهم، عليهم ، « وما يشعرون » انها كذلك . پس بیان حال ایشان کرد در قیامت :

« ولو ترى اذ وقفوا على النار » - یعنی على الصراط فوق النار ، و گفته اند « على » بمعنی « فی » است ، کفوله تعالى : « على ملك سليمان » ای فی ملک سلیمان ، ومعنی آنست که : حبسوا فی النار ، و « لو » اینجا در موضع تعجیب و تعظیم است نه در موضع شك ، که بی گمان فردا مؤمن عذاب کافر خواهد دید . « فقالوا یا لیتنا » ای عند ذلك يقولون یا لیتنا نرد الى الدنيا ، ولانکذب بآیات ربنا بعد المعاینة ، « ونکون من المؤمنین » ای

مع المؤمنين بتوحید الله تعالى .

ابن عامر و حمزه و حفص از عاصم « ولا نکذب » و « نکون » هر دو بنصب خوانند، و باقی برفع خوانند هر دو کلمه را ، و رفع بر معنی استیناف است ، ای و نحن لانکذب بآیات ربنا و نکون من المؤمنین ، رد دنا اولم نرد . این همچنانست که گویند: دعنی ولا اعود، ای ولا اعود علی کل حال ترک کتبی اولم تتر کنی . و نصب ، بر معنی صرف است ، ای لیتنا اجتمع لنا الامران ، الرد و ترک التکذیب مع الایمان، فیجوز ان یکونوا قالوه علی الوجهین جمیعاً، فا کذبوا علی الوجه الاول . معنی آیت آنست که : چون بعذاب رسیدند و معاینه دیدند آرزو رد کنند با دنیا ، و ضمان کنند که پس از آن تکذیب آیات و رسل نکنند ، و با مؤمنان بتوحید یکی باشند ، یعنی که بمشاهده و عیان آن دیدیم که پس از آن هرگز تکذیب نتوانیم کرد . رب العالمین ایشانرا دروغ زن کرد در آن ضمان که کردند ، و آن تمنی ایشان باطل کرد ، گفت : بل نه چنانست که ایشان را آرزوست، که ایشان را هرگز با دنیا نگذارند .

« بدا لهم ما كانوا يخفون من قبل » - اینرا دو وجه گفته اند : یکی آنست که ایشان در دنیا پنهان میداشتند از عامه خویش از وعید رستاخیز و کار بعث و نشور ، تا چون بر بعث منکر باشند بر کفر و معصیت دلیر شوند . وجه دیگر آنست که ایشان کفر و شرک خود پنهان میداشتند ، و میگفتند : « والله ربنا ما کنا مشرکین » ، تا رب العالمین جوارح ایشان بسخن آورد ، و بر ایشان گواهی داد بر کفر . معنی آنست که برستاخیز فضیحت ایشان آشکارا شد ، و پرده ایشان بدرید ، اگر ایشانرا باز گذارند با دنیا ، هم با کفر و شرک شوند ، که در ازل قضا برایشان همین رفت ، و شقاوت را آفریده اند ، اینست که الله گفت : « ولورددوا لعادوا لما نهوا عنه » یعنی : الی ما نهوا عنه من الشرک والتکذیب ، « وانهم لکاذبون » فی قولهم : ولا نکذب بآیات

ربنا . هب رد گفت : بدالهم ماكانوا يخفون من قبل اى جزاء ماكانوا يخفون من قبل ، وهذا وجه حسن . اگر کسی گوید : « وانهم لكاذبون » چه معنی را گفت ؟ و ایشان آن فعل نکردند . چیزی که از ایشان در وجود نیامد و نکردند رب العالمین ایشانرا در آن دروغ زن کرد ! جواب آنست که علم خدای عزوجل بهمه چیز روانست ، در آنچه بود ، و در آنچه نبود و خواهد بود ، هر دو یکسانست ، رب العزة ایشانرا دروغ زن کرد بآن علم که وی راست بایشان و بعاقبت کار ایشان .

واندر این آیت رد قدریان است که میگویند : ان الله لا يعلم الشيء حتى يكون . میگویند : چیزی تا نبود علم خدا در آن روان نبود ، و این سخن باطل است و محال ، از بهر آنکه این فعل از ایشان نبود ، و نخواهد بود ، که ایشانرا بادنیا نخواهند فرستاد ، و نه آن خواهند گفت ، و رب العزة بعلم قدیم خویش خبر میدهد که اگر ایشانرا باز گذارند با دنیا ، ایمان نیارند ، از آنکه علم قدیم بر ایشان سابق است ، همه میداند آنچه بود و آنچه نبود ، آنچه کردند و آنچه نکردند .

روی سعید بن انس عن الحسن ، قال : « يعتذر الله عز وجل الى آدم (ع) بثلاثة معاذير . يقول الله : لولا انى لعنت الكذابين وابغض الكذب والخلف ، لرحمت ذريتك اليوم من شدة ما اعددت لهم من العذاب ، ولكن حق القول منى : لئن كذبت رسلى وعصى امرى لأملان جهنم منكم اجمعين . و يا آدم ! اعلم انى لم اعذب فى النار احداً منهم الا من علمت فى علمى انى لو رددته الى الدنيا ، لعاد الى شر ما كان عليه ، ثم لم يتب ، ولم يرجع ، و يا آدم ! انت اليوم عدل بينى و بين ذريتك . قم عند الميزان فانظر ما رفع اليك من اعمالهم ، فمن رجح خيره على شره مثقال ذرة فله الجنة ، حتى تعلم انى لم اعذب غير ظالم . معناه انى لم اعذب الا ظالماً من ولدك .

« وقالوا ان هى الاحيوتنا الدنيا وما نحن بمبعوثين » - اين زنادقة امت اند ، و

مکذبان بعث و نشور ، که نشأة ثانیه مستبعد میدارند ، از آنکه برخلاف عادت روزگار است ، و می‌پندارند که بیرون ازین کار که درآیند ، و خلاف این عادت نتواند بود ، و دلیل بر نشأة ثانیه صحت نشأة اولی است ، اگر اتفاقی بودست از روی طبیعت ، چنانکه متبطلان میگویند ، هم تواند بود که یکبار دیگر هم بر آن اتفاق و طبیعت درست شود ، و اگر نه که صحت نشأة اولی بقادری مدبر بوده است که بحکمت پیدا کرد ، چنانکه اهل حق گویند ، ومذهب راست ودین درست اینست ، نشأة ثانیه راهم قادر است ومدبر وحکیم . يقول الله تعالى: « کذبني ابن آدم ولم يكن له ذلك ، و شتمني ولم يكن له ذلك ، فأما تكذيبه إياي ، فقلوبه: لن يعيدني كما بدأني ، و ليس أول الخلق بأهون علي من أعادته ، وأما شتمه إياي فقلوبه: اتخذ الله ولداً وأنا الأحد الصمد ، لم ألد ولم أولد ، ولم يكن لي كفواً أحد .

« ولو ترى إذ وقفوا على ربهم » - ای عرضوا علی ربهم . این عرض اکبر است ، چنانکه آنجا گفت : « و عرضوا علی ربك صفاً » . عرض دواست : یکی عرض علی النار ، چنانکه گفت : « و يوم يعرض الذين كفروا علی النار » . دیگر عرض علی الجبار ، چنانکه گفت : « و عرضوا علی ربك » ، « يومئذ تعرضون لا تخفى منكم خافية » ، والعرض علی الجبار اصعب من العرض علی النار ، لان النار مأمورة لاتعمل شيئاً الا بأمر ربها ، وصاحب الامر هو الله عز وجل . وقد روى فی بعض الاخبار : « ان عبداً یوقف بین یدی الله عز وجل ، فیسأله ربه عن افعاله و احواله ، حتی یتحیر العبد و ینقطع حیاءه من الله سبحانه . ثم یقول لارسالك بی الی النار اهون علی من حسابك » .

و روى ان النبی (ص) قال : « يعرض الناس يوم القيامة ثلاث عرضات ، فأما عرضتان فجدال ومعاذير ، وأما العرضة الثالثة فعند ذلك نظائر الصحف فی الایدی ، فأخذ ییمینه و أخذ بشماله » . و قيل : « ولو ترى إذ وقفوا علی ربهم » ای عرفوا ربهم ضرورة ،

کما يقال: وقفت على كلام فلان اى عرفته ، وقيل: وقفوا على مسئلة ربهم وتوبيخه اياهم، يؤكّد ذلك قوله : « اليس هذا بالحق » ؟ اى هذا البعث ، فيقرون حين لا ينفعهم ذلك ، و يقولون: بلى وربنا ، فيقول الله: فذوقوا العذاب بكم. «قال» كه در اول گفت، جواب «اذا» است . قالوا جواب سؤال است . «قال» كه در آخر گفت جواب اقرار است. اول خدا گوید: اين بعث كه مى بينيد راست نيست ؟ ايشان جواب اين سؤال توبيخ دهند ، و گویند : بلى وربنا ، حق است و راست . پس الله گوید بجواب اقرار ايشان : پس اكنون عذاب ميچشيد بآنچه كافر شديد ، وحق نپذيرفتيد .

« قد خسر الذين كذبوا بقاء الله » - يعنى بالبعث الذى فيه جزاء الاعمال . در قرآن فراوان بيايد ذكر لقاء الله ، و مراد بآن رستاخيز است . و همچنين در خبر مصطفى (ص) بيايد، چنانكه گفت (ص) : « لقاء الحق » . جاى ديگر گفت : لقي الله و هو عليه غضبان . لقي الله اجذم . لقي الله و عليه اثم صاحب مكس . ما منكم من احد الا و هو يلقي الله ليس بينه و بينه ترجمان . لقي الله و ما عليه خطيئة .

« قد خسر الذين كذبوا بقاء الله » - ميگويد : زيانكار و نوميد شدند ايشان كه دروغ شمردند خاستن از گور ، و شدن پيش خداى جل جلاله تا جزاء اعمال بينند . « حتى اذا جاءتهم الساعة بغتة » يعنى كذبوا الى ان ظهرت الساعة بغتة فأقلعوا بالندامة فى وقت لا ينفع الندامة . دروغ شمردند تا آنكه كه ناگاه رستاخيز در آمد، و ايشان پشيمانى خوردند ، در وقتى كه پشيمانى سود نداشت ، و گفتند : « يا حسرتنا على ما فرطنا فيها » ! اين در قيامت باشد كه كافران منازل خویش بينند از بهشت كه بمؤمنان دهند . مصطفى (ص) گفت در تفسير اين آيت : « يرى اهل النار منازلهم من الجنة ، فيقولون: يا حسرتنا » . وقال (ص) : « لا يدخل النار احد الا رأى مقعده من الجنة لو احسن ليكون عليه حسرة » . گویند : يا حسرتنا! يا دردا و دريغا ! بر آن تفصير كه كرديم اندر دنيا در طاعت خداى و

فروختن ایمان بکفر و آخرت بدنیا .

« وهم يحملون اوزارهم على ظهورهم » - مفسران گفتند : روز قیامت چون کافرانرا از کور برانگیزانند، آن عمل خبیث وی بصورت حبشی سیاه کریه المنظر که از وی بوی ناخوش می‌دمد ، برابر وی بایستد . کافر گوید : من انب ؟ تو کیستی ؟ گوید : انا عملك الخبیث ، قد كنت احمالك في الدنيا بالشهوات واللذات ، فاحملني اليوم . من آن عمل خبیث توأم ، که در دنیا ترا با آن شهوتها و لذتها برداشته بودم ، امروز مرا بردار . گوید : من طاقت برداشتن تو ندارم . گوید : ناچار است برداشتن من . آنکه به بهشت وی در آید بآن گرانباری . اینست که رب العالمین گفت . « وهم يحملون اوزارهم على ظهورهم » .

« الاساء مايزرون » ای بشس مایحملون !

و حال بنده مؤمن برعکس این باشد ، که چون از خاک بیرون آید ، عمل صالح وی بصورتی روحانی خوشبوی برابر وی آید ، و گوید : هل تعرفنی ؟ مرا می‌شناسی ؟ گوید : نمی‌شناسم ، اما شخصی روحانی می‌بینم ترا نیکو صورت و خوشبوی . گوید : آری در دنیا همجنین بودم . من آن عمل صالح توام ، که در دنیا تو مرکب من بودی . امروز من مرکب توام . بر من نشین ، و سوی بهشت رو ، اینست که رب العالمین گفت : « يوم نحشر المتقين الى الرحمن وفداً » ای رکباناً . « و ما الحياة الدنيا الا لعب ولهو » ای باطل و غرور لایبقی . این دنیا نه چیز است پاینده و بسندیده ، بلکه رفتنی است باطل و فریبنده : « دار الالتواء لادار الاستواء » و منزل ترح لا منزل فرح ، فمن عرفها لم يفرح لرخاء ، ولم يحزن لشقاء . الا وان الله خلق الدنيا دار بلوى ، والآخره دار عقبى ، فجعل بلوى الدنيا لثواب الاخرة سبباً ، وثواب الاخرة من بلوى الدنيا عوضاً ، فاحذروا حلاوة رضاعها لمرارة فطامها ، و اهجروا لذیذ عاجلها لکریه آجلها ، ولا تسعوا فی عمران دار قد قضی الله خرابها ، ولا تو اصلوها و قد اراد الله منکم اجتنابها ، فتکونوا لسخطه متعرضین ،

ولعقوبته مستحقين». الحديث بطوله ذكره النبي (ص).

« وما الحياة الدنيا الا لعب ولهو » - این جواب آن کافران است که میگفتند :
 « ما هي الا حيوتنا الدنيا » ، رب العالمین ایشانرا در آنچه گفتند دروغ زن کرد ، و
 حاصل این دنیا باز کف که چیست . « لعب ولهو » جای دیگر گفت : « وزينة وتفاخر
 بينكم وتكاثر في الاموال والاولاد » ، آنکه گفت : « و للدار الآخرة خير للذين يتقون »
 الشرك. قراءت شامی تنها ، « و للدار الآخرة » بلام واحدة مع الاضافة ، تقدیره : و للدار
 الساعة الآخرة ، فصار وصف الساعة بالآخرة ، كما وصف اليوم بالآخر فی قوله « و ارجوا اليوم
 الآخر » . « افلا تعقلون » بتاء مخاطبه ، قراءت نافع و ابن عامر و حفص عن عاصم .
 معنی آنست که : قل لهم يا محمد : « افلا تعقلون » ايها المخاطبون ! ان الآخرة افضل
 من الدنيا ؟ !

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « و منهم من يستمع اليك » الآية- سمع فهم دیگر است و سمع
 خطاب دیگر . آن بیحرمتان و بیگانگان چون از سمع فهم و قبول محروم بودند ،
 سمع خطاب ایشانرا سود نداشت . سمع فهم آنست که در دل جای گیرد ، و قبول در آن
 پیوندد ، و یقین در آن بیفزاید . اگر سالها این طنطنه حروف بسمع خطاب میرسد تا
 قلقله یاف بسمع جان نرسد ، سودی ندارد . آن بوجهل رانده مقهور حکم ازل گشته
 رفتی و سر بر آستانه مسجد رسول خدا (ص) نهادی ، و قرآن از رسول (ص) بسمع ظاهر
 بشنیدی ، اما دلش يك حرف بخود راه ندادی ، که قفل نومییدی بر آن زده بودند ، و مهر
 شقاوت بر آن نهاده ، و آن دیگر مطرود مهجور و لید مغیره چون قرآن شنید ، گفت :
 « والله ان لقوله لحلاوة ، و ان عليه لطاوة ، و ان اصله لغدق ، و ان اعلاه لثمر » . گفت :

این سخن که محمد میخواند سختی شیرین و پر آفرین است ، بالاش چون درخت میوه دار ، و زیر چون چشمه آب حیات . بظاهر چنین میگفت ، و باطنی داشت خراب که حرفی از آن بدل خود راه می نداد ، تا بدانی که اعتبار بیاطن است ، و حقیقت این کار یافت است و قبول . اگر هزاران کس بعمارت ظاهر مشغول شوند ، آن عمارت ایشان خرابی يك دل جبر نکند ، و بکار نیاید ، و اگر يك دل آبادان بود ، پاسبان اقلیمی باشد ، همه را در حمایت عز خویش گیرد .

« وهم ينهون عنه وينأون » - از روی اشارت خبر میدهد از قومی که دیگرانرا پند دهند ، و خود پند نپذیرند . از روی ظاهر خلق خدای بر طاعت میخوانند ، و از روی باطن با حق مخالفت میکنند . همانست که گفت جای دیگر : « لم تقولون مالا تفعلون ؟ »
« اتامرون الناس بالبر وتنسون انفسكم ؟ »!

لاتنه عن خلق و تأتی مثله عار علیک اذا فعلت عظیم!

مجاهد گفت : « وهم ينهون عنه وينأون عنه » - یعنی ينهون عن الذکر ، و يتباعدون عنه . اشارت است بقومی که براه تقوی نروند ، و مردم را نیز از آن باز دارند . خود معصیت کنند ، و سبب معصیت دیگران شوند . خود بیراه شوند ، و دیگران را بیراه کنند .
« ضلوا من قبل و اضلوا کثیراً » . لاجرم فردا هم و زر خود هم و زر دیگران بر گردن ایشان دهند . اینست که گفت تعالی و تقدس : « ولیحملن اثقالهم و اثقالا مع اثقالهم » .

« بل بدا لهم ما كانوا يخفون من قبل » - اشارت است بروز رستاخیز که روز کشف احوال است ، و اظهار اسرار . یوم تبای السرائر و تظهر الضمائر . بسا که در دنیا در شمار زاهدان بودند ، و رنگ دوستان و لباس آشنایان پوشیدند ، و آنروز داغ شقاوت بر پیشانی خویش بینند ، و در منزل بیگانگان شان فرود آرند ، و بسا کسا که تو او را خلیع العذار شناختی ، رهین الاغلال دانستی ، در دنیا بی سر و بی سامان ، بی کس و بی نام ،

و آن روز از خزائن غیب خلعتهای کرامت آرند بنام وی . قدیسان ملأ اعلی و ساکنان جنات مأوی دوچشمی (۱) برند و فرومانند در کار وی . این چنان است که شاعر گوید :

بسا پیر مناجاتی که بی مرکب فروماند

بسا رند خراباتی که زین بر شیر نر بندد !

«ولو ردوا لعادوا لمانهوا عنه» - لو رد اهل العقوبة الی دنیا هم، لعادوا الی جحدم و انکارهم ، ولو رد اهل الصفاء والوفاء الی دنیا هم لعادوا الی حسن اعمالهم . «ولو ترى اذ وقفوا علی ربهم» - یا حسرة علیهم من موقف النجل ! و محل مقاساة الوجل ! و تذکر تقصیر العمل ، فهم واقفون علی اقدام الحسرة ، یقرعون باب الندم ، حین لا ینفعهم الندم ، و حین یقول لهم الحق : « الیس هذا بالحق » !

وا خجلتا من وقوفی باب دارکم یقول ساکنها من انت یا رجل !

ه - النوبة الاولى

قوله تعالى : « قد نعلم » ما می دانیم « انه لیحزنك » که اندوهگن میکند ترا « الذي یقولون » آنچه میگویند ایشان « فانهم لا یكذبونك » ایشان دروغ زن نه ترا میگیرند « ولكن الظالمین » لکن آن ستمکاران بر خویشتن « بآیات الله یجحدون ^(۴۴) » سخنان الله را می بازدهند بشوخی .

« ولقد كذبت » بدرستی که دروغ زن گرفتند ایشان « رسل من قبلك » پیغامبران را پیش از تو « فصبروا » شکیبائی کردند ایشان « علی ما كذبوا و اوذوا » بر آنچه ایشان را دروغ زن گرفتند ورنج نمودند « حتی اتاهم نصرنا » تا آنکه که بایشان آمد یاری دادن ما « و لا مبدل لكلمات الله » و بدل کننده نیست سخنان خدا یرا ، « ولقد جاءك » و آمد بتو « من نبا المرسلین ^(۴۴) » از خبرهای فرستادگان ما آنچه آمد .

« وان كان كبر عليك » و اگر چنانست که گران شد بر تو و بزرگ آمد ترا
 « اعراضهم » روی گردانیدن ایشان و نپذیرفتن « فان استطعت » اگر توانی « ان
 تبغى نفعاً فى الارض » که راهی سازی در زمین « او سألماً فى السماء » یا فردبانی سازی
 فرا آسمان « فتأتیهم بآية » تا بر آن در آسمان آئی [و ایشان را نامه‌ای و نشانی بری]،
 « ولو شاء الله » و اگر خدای خواهد « لجمعهم على الهدى » ایشانرا همه بر راست
 راهی فراهم آورد « فلا تكونن من الجاهلین (۴۵) » نگرتا از ایشان نباشی که نمی‌دانند [که
 هر که بر راه راست است بمن بر راه است، و هر که گمراه است بمن گمراه است].

« انما يستجيب » پاسخ نیکو که کنند « الذين يسمعون » ایشان کنند که
 بکوش دل‌میشنوند « والموتى يبعثهم الله » و مردگانرا خدای تواند برانگیزاند، و
 اوست که ایشانرا برانگیزاند « ثم اليه يرجعون (۴۶) » پس باوی برند ایشانرا.

« و قالوا لولا نزل عليه آية من ربه » گفتند: چرا فرو نفرستند بر وی
 نشانی از خداوند وی « قل ان الله قادر » بگوی الله تواناست و قادر، « على ان
 ينزل آية » بر آنکه نشانی فرستد، « ولكن اكثرهم لا يعلمون (۴۷) » لکن بیشتر ایشان
 نمیدانند [که هدی و ضلالت خلق نه در ایشان بسته است، که درخواست الله بسته است].

« وما من دابة فى الارض » نیست هیچ چمنده‌ای در زمین « ولا طائر » و
 نه پرنده‌ای « يطير بجناحيه » که می‌پرد بدو بال خویش « الا امم امثالكم » مگر همه
 گروه گروه همچون شما اند، « ما فرطنا فى الكتاب من شىء » هیچ چیز فرو نگذاشتیم
 در لوح، « ثم الى ربهم يحشرون (۴۸) » و پس همگانرا بایش خداوند خواهند انگيخت.
 « والذين كذبوا بآياتنا » و ایشان که بدروغ فرا میدارند سخنان ما « صم »
 از شنیدن حق و دریافتن آن کران اند « و بكم » و از اقرار دادن بآن گنگان اند
 « فى الظلمات » و در تاریکی نادانی اند. « من يشا الله يضلله » هر که خدای خواهد

ویرا از راه کم کند «ومن یشأ» و هر که خواهد، «یجعله علی صراط مستقیم»^(۲۹) ویرا
بر راه راست دارد.

النوبة الثانية

قوله تعالى: «قد نعلم انه ليحزنك» - هدی میگوید: سبب نزول این آیت
آن بود که روز بدر، اخنس بن شریق و بوجهل بیکدیگر رسیدند. اخنس گفت: یا
اباالحکم! این ساعت منم و تو، و کس سخن ما نمی شنود. برآستی با من بگو که: این
محمد راستگوی است یا دروغ زن؟ بوجهل گفت: اکنون که راستی می پرسی،
والله ان محمداً لصادق، وما کذب محمد قط، والله که محمد راستگوی است، و هرگز
دروغ نکفت، اما چون بنوقصی لوا و سقایه و حجاب و نبوت ببرند، باقی قریش را
چه بماند؟ و اگر ما او را تصدیق کنیم، ما را تبع وی باید بود، و ما هرگز تبع
بنی عبد مناف نبودیم. پس رب العالمین در شأن ایشان این آیت فرستاد. و روایت کنند
از علی (ع) که ابوجهل بمصطفی (ص) رسید، و با وی مصافحت کرد، و گفت: انّا لا
نکذبک یا محمد، ولكن نکذب ما جئت به، فأنزل الله هذه الآية.

مقاتل گفت: در شأن حارث بن عامر بن نوفل بن عبد مناف بن قصی فرو آمد.
این حارث آشکارا تکذیب رسول میکرد، و بر دیدار کفار ویرا ساحر و شاعر و مجنون
میخواند، باز چون خالی گشت با اهل بیت خویش گفت: ما محمد من اهل الکذب،
و انی لأحسبه صادقاً. و نیز چون رسول خدا را دیدی گفتی: یا محمد! ما میدانیم که آنچه
تو میگوئی راست است و درست، و تو خود هرگز دروغ نگفتی، لکن ما مشتی ضعیفان
و زبردستان عرب ایم، ترسیم که اگر اتباع تو کنیم عرب ما را زبون گیرند، و خوار
کنند، و از زمین خویش بیرون کنند، و ماطاقت آن نداریم. همانست که در سورة القصص

گفت: «ان تتبع الهدى معك تتخطف من ارضنا». رب العالمین در شأن وی این آیت فرستاد: «قد نعلم» ما میدانیم «انه ليحزنك الذي يقولون» بآنک کاذب و ساحر و مجنون. ما میدانیم که گفت و طعن کافران ترا اندوهگن میکند. قراءت **نافع** «ليحزنك» بضم یاء است، و معنی همانست.

آنکه **مصطفی** را تسلیت و خرسندی داد، گفت: «فانهم لا يكدونك» - یا سید! ایشان نه ترا دروغ زن میگیرند، که ایشان صدق تو و امانت تو نیک شناخته‌اند بروز کار گذشته، و اگر چه بظاهر تکذیب میکنند، بیاطن میدانند که تو پیغامبری و راستگوئی، لکن سخن مرا دروغ می‌شمارند، و میدانند که راست است. **نافع** و **کسانی** «يكدونك» باسکان کاف خوانند، معنی آنست که: لا یجدونك کاذباً، هر چند که ترا دروغ زن می‌خوانند، دروغ زن نه‌ای، و ترا دروغ زن نمی‌یابند، و نمی‌توانند که بهیچ حیلت بر تو دروغ درست کنند، لکن ایشان کافران اند و ستمکاران برخویشتن، که سخنان الله دروغ می‌شمارند بشوخی، پس از آنکه دانسته‌اند که راست است. این همچنانست که جای دیگر گفت: «و جحدوا بها و استيقنتها انفسهم ظلماً و علواً». قال الزجاج: کذبته، اذا قلت له كذبت، و اكدبته اذا رأيت ان ما اتى به كذب.

«و لقد كذبت رسل من قبلك» - کافران **هنگامه** در ازی رسول (ص) و در تکذیب وی بی‌فروودند، و رب العالمین در تسلیت و تعزیت بی‌فروود، گفت: پیش از تو رسولان را هم تکذیب کردند، و رنج نمودند به تنهای ایشان. لختی را سوختند و کشتند، و لختی را پاره بدوینیم کردند. ایشان صبر کردند بر آن ازی قوم خویش، تا آنکه که ایشانرا نصرت دادیم، و قوم ایشان هلاک کردیم. تو نیز صبر کن یا محمد بر ازی قوم خویش. «و لا تبدل لکلمات الله» - ای لامغیر لکلماته السابقة بنصر اولیائه، و هلاک اعدائه، و ذلك فی قوله: «و لقد سبقت کلماتنا لعبادنا المرسلین انهم لهم المنصورون»، «انا

لننصر رسلنا والذين آمنوا ، « كتب الله لاغلبين انا و رسلی . الحسين بن فضل گفت : « لا مبدل لكلماته » ای لاخلف لعداته . « و لقد جاءك من نبأ المرسلين » یعنی من حدیث المرسلین ماقصص عليك من حدیث نوح و قومه ، و ثمود و صالح و ابراهيم و لوط و شعيب حين كذبوا و اوذوا ثم نصروا .

« و ان كان كبر عليك اعراضهم » - رسول خدا (ص) حریص بود بر ایمان قوم خویش . میخواست که ایشان همه ایمان آرند . هر که که آیتی می درخواستند ، دوست داشتی که الله آن آیت بایشان نمودی ، بطمع آنکه تا ایشان ایمان آرند ، چنانکه درخواستند تا فرشته از آسمان فرو آید ، و ذلك فی قوله : « لولا انزل علیه ملك » ؟ رب - العالمین بجواب ایشان گفت : « ولو اننا نزلنا اليهم الملائكة و كلمهم الموتى » یا محمد اگر این فرشتگان که میخواهند ، همه فرود آیند ، و مردگان نیز زنده شوند ، و با ایشان سخن گویند ، تا من نخواهم ایشان ایمان نیارند . آنکه گفت : « فان استطعت ان تبتغي نفقا في الارض » - اگر توانی که راهی سازی در زیر زمین تا ایشانرا جوی روان بر آری در مکه ، یا مرده گویا بیرون آری از زمین ، « او سلماً في السماء » یا فردبانی سازی تا بر آن در آسمان آئی ، و ایشانرا نامه ای بری ، یا پاره ای از آسمان بر ایشان افکنی ، یا فرشته ای بری ، یا ایشانرا نشانی بری ، معنی آنست که : فافعل ، اگر توانی بکن . میگوید : یا محمد توبشری ، و ترا دست بدان آیات نرسد که ایشان میخواهند . راه تو آنست که صبر کنی تا الله تعالی از بهر ایشان حکم کند .

آنکه گفت : « ولو شاء الله لجمعهم على الهدى » - اگر خدای تعالی خواستی که همه ایمان آورند ، و براه راست روند ، بکردی . معنی دیگر : اگر الله خواستی ایشانرا آیتی فرو فرستادی ، که ناچار بدان ایمان آوردندی ، چنانکه جای دیگر گفت : « ان نشأ نزل عليهم من السماء آية فظلت اعناقهم لها خاضعين » . اما آیاتی فرو فرستاد که مردم را در

آن جای تفکر و نظر بود، تا ارباب بصائر و خداوندان فکرت در آن تفکر کنند، و ایمان ایشان در آن بیفزاید، و ثواب حاصل گردد. ولوکانت نار تنزل علی من یکفر، او یرمی بحجر من السماء لآمن کل احد «فلاتکونن من الجاهلین» ای لا تكونن ممن یجهل ان الله علی کل شیء قدير، و ان الله هو الهادی لعباده، و انه قد علم ان عباده کلهم لایهتدون الا ان یشاء الله ان یجمعهم علی ذلك.

«اما یتجیب الذین یسمعون»- ای یجیبک الی الایمان من یسمع، و کلهم یسمع لکن یرید من یسمع الذکر فیقبله و ینتفع به، اما الکا فر الذی ختم الله علی سمعه کیف یصنی الی الحق! «والموتی یبعثهم الله» فی الاخرة، ثم الیه یردون فیجزیهم بأعمالهم میگوید: اجابت تو مؤمنان میکنند، ایشان که بگوش دل می شنوند و می پذیرند و کار بند آن می باشند، اما کافران که برسمع ایشان مهر شقاوت نهاده اند، تا دریافت حق در آن نشود، ایشان اجابت نکنند، و رب العالمین ایشانرا فردا در قیامت برانگیزاند، و جزاء کردار ایشان بایشان دهد. قولى دیگر گفته اند: «والموتی یبعثهم الله» علی اتباع امرک ان شاء ان یسلموا این مشرکان که برصفت مردگانند، اگر الله خواهد که مسلمان شوند ایشانرا براتباع توانگیزاند، «ثم الیه یرجعون» من اسلم منهم ومن لم یسلم.

«وقالوا لولا نزل علیه آیه من ربه» - رؤساء قریش گفتند: چرا رب العزة آیتی نمی فرستد، یعنی فرشته ای که محمد را گواهی دهد بنبوت وی؟ رب العالمین گفت: یا محمد جواب ده ایشانرا که: الله قادر است بر فرستادن ابن نشان، اما شما نمیدانید که در زیر آن چه بلا است، و ذلك فی قوله: «ولو انزلنا ملکاً لقضى الامر ثم لاینظرون». نظیر این در سورة بنی اسرائیل گفت ازین گشاده تر (۱): «و قالوا لن تؤمن لك» الی قوله «رسولا».

« و ما من دابة في الارض ولا طائر » - جملة حيوانات که آفریده اند ازین دو حال بیرون نیست ، اما یدب و اما یطیر ، یا رونده است یا پرنده ، همه گروه گروه همچون شما اند ، که همرا روزی می باید ، و داشت می باید ، و جفت می باید ، و وطن می باید . **مجاهد** گفت : « الا امم امثالکم » ای اصناف مصنفة تعرف بأسمائها كما انتم بنی آدم تعرفون بالانس ، فالطیرامة ، والسباع امة ، والدواب امة ، والانس امة ، والجن امة . **عطا** گفت : « الا امم امثالکم » یوحّدون ویسبّحون ، لقوله : « وان من شیء الا یسبح بحمده » ، قال : و تسبیحه یاحلیم یاغفور و در خبر است که رب العزة جانوران را چهار علم داده : صانع خویش را داند ، و جفت خویش را شناسند ، و دشمن خویش را داند ، و روزی خویش را داند

زجاج گفت : « الا امم امثالکم » - یعنی فی الخلق والموت والبعث ، لانه قال : « والموتی یبعثهم الله » نم یصیرون بعد ما یقتضی بعضهم من بعض تراباً . قال **ابوهريرة** فی هذه آلیة : یحشر الله الخلق کلهم یوم القيامة : البهائم والدواب والطیر و کل شیء ، فیبلغ من عدل الله یومئذ ان یأخذ للجماة من القرناء ، ثم یقول : کونی تراباً ، فعند ذلك « یقول الکافر یالیتنی کنت تراباً » . قال **عطا** : فاذا رأوا بنی آدم وما هم فیهم من الجزع ، قالوا : الحمد لله الذی لم یجعلنا منکم ، فلاجنة نرجوا ، ولاناراً نخاف ، فیقول الله لهم : کونوا تراباً ، فیتمنى الکافر حیثئذ ان یکون تراباً . وقد روى **ابوذر** قال : « بینا انا عند رسول الله (ص) اذا انتحطت عنزان ، فقال النبی (ص) : اتدرون فیما انتحطتا ؟ فقالوا : لاندري . قال : لکن الله یدری ، و سیقضى بینهما » .

« یطیر بجناحیه » - از بسطهای قرآن است همچون « قولهم بأفواههم » ، « تخطه یمینک » . و عرب سخن گاه گاه بسط کنند ، تا چیز چیز در افزایند که از آن بسر شود ، و گاه گاه اختصار کنند ، که دشوار مفهوم شود . « ما فرطنا فی الکتاب من شیء » اراد به الکتاب الذی عند الله ، المشتمل علی ما کان ویكون . وقيل : « ما فرطنا » ای ما تر کنا فی القرآن من

شیء يحتاج العباد عليه ، الا وقد بينّا ، اما نصّاً واما دلالة و اما مجملاً و اما مفصلاً ، لقوله : « ونزلنا عليك الكتاب تبياناً لكل شيء » ای لكل شیء يحتاج اليه فی امر الدين . « ثم الى ربهم يحشرون » - هذا دليل على أن كل روحاني يحيا و يحشروا و ان صغر خلقه حتى البق و البعوض و القمل و البرغوث ، يؤيد ذلك قوله : « وهو الذي يبدأ الخلق ثم يعيده » فالخلق عام لكل شيء .

« والذين كذبوا بآياتنا » یعنی بالقرآن « صم » لا يسمعون الهدى سماع انتفاع ، و « بكم » عن القرآن لا ينطقون به ، « فی الظلمات » یعنی فی ظلمات الشرك . آنکه بیان کرد و خبر داد که این بمشیت ما است ، و هدی و ضلالت بارادت ما است : « من يشا الله يضلله » یعنی عن الهدى ، منهم عبد الدار بن قصی . « و من يشا يجعله على صراط مستقيم » یعنی على دين الاسلام . منهم علی بن ابی طالب و العباس و حمزه و جعفر رضی الله عنهم .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « قد نعلم انه ليحزنك الذي يقولون » آلیة - این آیت از روی اشارت مصطفی را صلی الله علیه وسلم تشریفی و ا کرامی است از درگاه ربوبیت ، که از آن بزرگوار تر نیست ، و از دور آدم تا منتهی عالم بیرون از وی کس را این منزلت ندادند ، و این مرتبت ننهادند ، که رب العزة میگوید تسکین دل ویرا که : یا محمد ! مامی دانیم که ازین بیحرمتان چه رنج بدل تو میرسد ، و تو چون اندوهگنی از گفتار بیهوده ایشان ! یا محمد ! مپندار که من نمی بینم آنچه بر تو میرود ، یا نمی شمارم آن نفسهای درد آمیغ (۱) که از تو می بر آید ، یا آن شربت های زهر آمیغ (۱) که هر ساعت بر طلب رضاء ما نوش میکنی . یا محمد ! آن نه باتو میکنند ، که آن با ما میکنند ، و از بهر حدیث ما میکنند . پیش از

آنکه این رقم بر تو کشیدیم ، و این علم نبوت بدست تو دادیم ، بنگر که با تو چون بودند ! آشنا و بیگانه ، خویش و پیوند همه او را دوست بودند ، و محمد الامین میخواندند . اما تنها بنزدیک وی می نهادند . در محافل و مجامع او را در صدر مینشانند . چون پیک آسمان بنزدیک وی آمد ، و جلال و عزت دین اسلام در گفت و کرد وی نهادند ، آن کار و آن حال بگشت . دوستان همه دشمن گشتند . یکی میگفت : ساحر است و کاهن . یکی میگفت : کاذبست و شاعر . یکی میگفت : مجنون است و سرگشته :

اشاعوا لنا في الحى اشنع قصة و كانوا لنا سلفاً فصاروا لنا حرباً .

این همه میگفتند ، و سید (ص) بر استقامت خویش چنان متمکن بود که آن قبول و این نفور و آن سلامت و این ملامت بنزدیک وی هر دو یک رنگ داشت ، که هر دو از یک منهل می دید . آن کافران و مہجوران ازل پیش از مبعث سید (ص) هر کسی در نهاد خویش شوری داشت ، و تصرفی میکرد ، یکی میگفت : پیغامبر که بیرون خواهد آمد حکیم بن هشام (۱) خواهد بود . دیگری میگفت : عبد الله بن ابی است . سدیگری میگفت : بومسعود ثقفی است . رب العالمین گفت : « اہم یقسمون رحمت ربك نحن قسمنا » . این قسمت رحمت و بخشیدن درجہ نبوت نہ کار ایشان است ، کہ این خاصیت ربوبیت ما است و کار الہیت ما است . پس چون رب العالمین تاج رسالت بر فرق نبوت محمد عربی نهاد ، و در گاہ عزت وی حوالت گاہ رد و قبول خلق آمد ، ایشان همه نومید شدند ، زبان طعن دراز کردند . یکی گفت : یتیم است و درمانده . رب العزۃ گفت : بمؤمنان رحیم است و بخشاینده . یکی گفت : اجیر است و فقیر . رب العزۃ گفت : نذیر است و بشیر . یکی گفت : ضالست و غبی . رب العزۃ گفت : رسول است و نبی :

(۱) ظاہراً هشام غلط است و بجای آن حزام باید باشد ، و او حکیم بن حزام بن خویلد بن اسد بن عبد العزی صحابی و از قریش و برادر زادہ حضرت خدیجہ بوده است .

هذا وان اصبح في اطار و كان في فقر من اليسار

آثر عندي من اخي و جاري .

دوست پسند باید نه شهر پسند . فرمان آمد که : یا محمد ! « قد نعلم » ما می دانیم که دشمنان ترا شاعر و دیوانه میخوانند. تو شاعر و دیوانه نه ای. تو زین عالمی. تو سید ولد آدمی. تو رسول کونین و صاحب قاب قوسینی . تو دیوانه نه ای . تو اسلام را صفائی . تو شریعت را بقائی . تو رسول خدائی . این عز ترا بس که ما آن تو ، تو آن مائی :

من آن توام تو آن من باش ز دل بستاخی کن چرا نشینی تو خجل .

یا محمد ! اگر دشمن ترا ناسزا گوید، ترا چه زیان ! من میگویم: « وسراجاً منيراً » ، « بشيراً و نذيراً » ، « لكون للعالمين نذيراً » ، « انّا فتحنا لك فتحاً مبيناً » ، « و ينصرك الله نصرأ عزيزاً » ، « ان فضله كان عليك كبيراً » .

« انما يستجيب الذين يسمعون » . ابن عطا گفت : ان اهل السماع هم الاحياء ، و هم اهل الخطاب والجواب ، وان الاخرين هم الاموات ، لقوله تعالى : « والموتى يعثهم الله » . گفت : اهل سماع زندگان اند، و اهل خطاب و جواب ایشان اند، و باقی مردگان اند و زندگان بحقیقت سه کس اند ، هر چه نه این سه اند در شمار مردگان اند خائف، که زندگی ببیم کند، هموار (۱) از بطش و مکر حق می ترسد دوم راجی که زندگی بامید کند، پیوسته دل در فضل و لطف خدای تعالی بسته . سوم محب است ، که زندگی بمهر کند، مادام دلش با حق می گراید ، و از خلق می گرینزد . و این سه حالت را علم شرط است . خوف بی علم خوف خارجیان است . رجاء بی علم رجاء مرجیان است . محبت بی علم محبت اباحتیان است ، و جمله این کار بنا بر توفیق و خذلان است ، و توفیق و خذلان نتیجه حکم ازل و نبشته لوح . رب العالمین

۱- هموار یعنی همیشه و دایم ، = همواره . (برهان قاطع).

گفت: «ما فرطنا في الكتاب من شيء». در لوح همه چیز نبشتیم و همه کار پرداختیم. هر کس را آنچه سزا بود دادیم، و فذلك هر چیز پدید کردیم. رسول گفت صلی الله علیه وسلم: «ما منكم من احد الا وقد كذب مقعده من النار ومقعده من الجنة». قالوا: يا رسول الله! افلا نتكل على كتابنا؟ وندع العمل؟ قال: «اعملوا فكل ميسر لما خلق له، اما من كان من اهل السعادة فسييسر لعمل السعادة، و اما من كان من اهل الشقاوة، فسييسر لعمل الشقاوة». ثم قرأ: «فأما من اعطى واتقى، الآية».

٦- النوبة الاولى

قوله تعالى: «قل» گوی یا محمد «ارأيتم» چه بنی «ان اتاكم» اگر بشما آید «عذاب الله» عذاب خدای «اوأتكم الساعة» یا بشما آید رستاخیز «اغير الله تدعون» جز از الله خدائی دیگر خواهید خواند؟ «ان كنتم صادقين» (٤٠)، تا خواند اگر راست میگوئید.

«بل اياه تدعون» نخوانید، بلکه الله را خوانید «فیکشف» و باز برد از شما «ما تدعون اليه» آنچه ویرا با آن میخوانید که باز برد «ان شاء» اگر خواهد «وتنسون» و گذارید و فراموش کنید «ما تشرکون» (٤١)، هر چه انباز میخوانند.

«ولقد ارسلنا» و ما پیغام فرستادیم «الی امم من قبلك» بگروهانی پیش از تو «فأخذناهم» تا ایشانرا فرا گرفتیم «بالبأساء» بیم و شمشیر «والضراء» و تنگی و بد حالی «لعلهم يتضرعون» (٤٢) تا مگرد زارند.

«فلولا اذ جاءهم» چرا نه چون بایشان رسید «بأسنا» زور گرفتن ما «تضرعوا» در زاریدندی «ولكن قست قلوبهم» لکن سخت گشت دلهای ایشان، «وزین لهم الشيطان» و بر آراس ایشان دیو، و بایشان نیکو نمود،

« ما کانوا يعملون (۴۴) » آنچه میکردند .

« فلما نسوا ، چون بگذاشتند « ما ذکرُوا به » آنچه ایشانرا پنددادند بدان ،
« فتحنا علیهم » باز گشادیم برایشان « ابواب کلّ شیء » درهای همه چیز از کامهای
ایشان « حتی اذا فرحوا » تا آنکه که شاد بیستادند « بما اوتوا » بآنچه ایشانرا
دادند « اخذناهم بغتة » فرا گرفتیم ایشانرا ناگاه « فاذا هم مبسوثون (۴۴) » وایشان
از راحت نومبدان .

« فقطع » بریده شد « دابر القوم الذین ظلموا » دنبال ایشان و بیخ آن
گروهی که بر خویشتن ستم کردند « والحمد لله رب العالمین (۴۵) » که این کار را پس
آوردی نست .

« قل ارایتم » گوی چه بینید « ان اخذ الله » اگر بستاند الله « سمعکم و
ابصارکم » شنوائی شما و بینائی شما « و ختم علی قلوبکم » و مهرنهد بر دلهای شما تا
ازداتش و آگاهی تهی ماند « من اله غیر الله » آن کیست آن خدای جز از الله « یا تیکم به »
که شما را آن شنوائی و بینائی و دانائی باز آرد « انظر » درنگر « کیف نصرّف الایات »
چون میکردانیم سخنان ایشانرا [گاه وعد و گاه وعده و گاه مثل] « ثم هم
یصدفون (۴۶) » آنکه پس ایشان باز برمی کردند از نیوشیدن و پذیرفتن

« قل ارایتم » گوی چه بینید « ان اتاکم عذاب الله » اگر بشما آید عذاب
خدای « بغتة » در نهان ناگاه « اوجهرة » یا آشکارا « هل یهلك الا القوم
الظالمون (۴۷) » هلاک کنند مگر گروه ستمکاران بر خویشتن .

« و ما نرسل المرسلین » و نفرستادیم فرستادگانرا « الا مبشرین » مگر
شادمانه کنندگان بوعده « و منذرین » و بیم نمایندگان بوعده « فمن امن » هر که
بگروید « و اصلح » و کردار خود را نیک کرد « فلا خوف علیهم ولا هم یحزنون (۴۸) »

نه بیم است برایشان فردا و نه اندوه.

« **وَالَّذِينَ كَذَبُوا بآيَاتِنَا** ، وایشان که دروغ شمردند سخنان ما » **يَمَسُّهُمْ الْعَذَابُ** ، بایشان رسد عذاب ، « **بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ** (۴۹) » ، بآنچه از فرمانبرداری بیرون شدند .

« **قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ** ، بگو نمی گویم شما را » **عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ** ، که بنزدیک من است خزینه های خدای « **وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبُ** ، و من غیب ندانم » **وَلَا أَقُولُ لَكُمْ أَنِّي مُلْكٌ** ، و شما را نمی گویم که من فریشته ام . « **إِنْ أَتَّبِعْ** ، پی نمی برم « **إِلَّا مَا يُوْحَىٰ إِلَيَّ** » مگر آن پیغام که بمن فرستند « **قُلْ هَلْ يَسْتَوِي** ، گوی که یکسان بود هرگز « **الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ** » نابینا و بینا ؟ « **أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ** (۵۰) » در نیندیشید [در تفاوت میان باطل و حق] ۱۴

النوبة الثانية

قوله تعالى « **قُلْ أَرَأَيْتُمْ كَيْفَ يَبْدَأُ السَّاعَةَ** » - کاف زیادتست و تاکید را در افزودند ، و صلب سخن « **أَرَأَيْتُمْ** » است یعنی : هل رأیتُمْ ، و این کلمه بجای « **اخبرونی** » نهاده اند. میگوید : یا محمد مشرکان را گوی : **اخبرونی** ان اتاكم عذاب الله ، یعنی الموت . مرا خبر کنید اگر مرگ بشما آید ، « **أَوَأْتُنْكُمْ السَّاعَةُ** » یا قیامت آید بشما . **السَّاعَةُ** اسم للوقت الذي يصعق فيه العباد ، واسم للوقت الذي يبعث فيه العباد ، والمعنى اتنكم الساعة التي وعدتم فيها بالبعث والفناء ، لان قبل البعث يموت الخلق كله . آنکه گفت : « **اغیر الله تدعون** » یعنی **اتدعون** هذه الاصنام والاحجار التي عبدتموها من دون الله « **ان كنتم صادقين** » ان مع الله آلهة اخرى **اخبرونی** من تدعون عند نزول البلاء بكم ؟ معنی آیت آنست که اگر ملائی شما رسد کرا خواهید خواند تا کشف آن بلا کند ؟ الله را خواهید خواند یا این بتانرا

که می‌پرستید؟ آنکه استدراك کرد، گفت: «بل ایاه تدعون» نخوانید آن بتانرا، که دانید که ایشانرا قدرت نیست، و از ایشان نفع و ضرر نیست، بلکه الله را خوانید. «فیکشف ما تدعون الیه» - این «ها» در «الیه» با عذاب شود، چنانکه آنجا گفت: «مرکآن لم یدعنا الی ضرر مسّه». و آنکه اجابت دعا و کشف بلا در مشیت خویش بست، گفت: «ان شاء» اگر خواهد کشف بلا کند، و اجابت دعا کند، «و تنسون ما تشرکون» ای تترکون ما تشرکون به من الاصنام فلا تدعونه.

و بر وفق این آیت خبر است از مصطفی (ص)، و ذلك ما روی فی الصحاح ان رسول الله قال لحصین والد عمران بن حصین الخزاعی و کان حصین یومئذ مشرکاً: «کم تعبد الیوم الها؟ قال: سبعة، واحداً فی السماء وستة فی الارض. قال رسول الله (ص): «فایهم تعدّه لیوم رغبتک و رهبتک؟ قال: الذی فی السماء».

«و لقد ارسلنا الی امم من قبلك» - اصل الامة الصنف من الناس والجماعة، کقوله تعالی: «کان الناس امة واحدة» ای صنفاً واحداً فی الضلال، «فبعث الله النبیین». معنی امت باصل جماعت است، پس آن هنگام که جماعت در آن باشند، و در آن زمان برسند امت خوانند، چنانکه در قرآن است: «ولئن اخّرنا عنهم العذاب الی امة معدودة» یعنی الی سنین معدودة، و کقوله تعالی: «وادکر بعد امة» ای بعد سنین. و امت بمعنی زمان در قرآن بیش ازین دوجایگه نیست، و مرد امام ربانی را امت گویند، چنانکه در قرآن است: «ان ابراهیم کان امة»، از بهر آنکه پیشر و جماعت باشد، و سبب اجتماع ایشان شود، و نیز گفته‌اند: از آنکه خلال خبر در وی مجتمع بود، چنانکه در جماعتی مجتمع بود، و از اینجاست که عرب گویند: فلان امة وحده، ای هو یقوم مقام امة. و منه الحدیث: «یبعث زید بن عمرو بن نفیل یوم القيامة امة وحده». و دین را امت گویند که جماعتی و خلقی بآن مجتمع شوند، چنانکه گفت: «انا وجدنا آباءنا علی

امة « ای علی دین ، و قال : « و ما كان الناس » یعنی اهل سفینه نوح و علی عهد آدم « الا امة واحدة » یعنی ملة الاسلام وحدها . و قال فی سورة النحل : « و لو شاء الله لجعلکم امة واحدة » یعنی ملة الاسلام وحدها ، و در قرآن امت بیاید که مسلمانان امت محمد خواهد علی الخصوص ، چنانکه گفت : « کنتم خیر امة » ، و گفت : « جعلناکم امة وسطاً » ، و جای بیاید که کافران امت محمد خواهد علی الخصوص ، چنانکه گفت : « كذلك ارسلناک فی امة قد خلت من قبلها امم » . جای دیگر بیاید که جماعت علماء خواهد علی الخصوص ، چنانکه گفت : « ولتکن منکم امة يدعون الی الخیر » . جای دیگر بیاید که همه خلق (١) خواهد ، آدمی و غیر آدمی ، چنانکه گفت : « وما من دابة فی الارض ولا طائر يطیر بجناحیه الا امم امثالکم » یعنی خلق مثلکم . باقی هر چه در قرآن امت است ، بمعنی جماعت است ، از آن گروه گروه مردم که در سلف گذشتند یا وقتی حاضراند ، یا تا بقیامت خواهند بود ، چنانکه گفت : « و لكل امة جعلنا منسکاً » ، « ان تكون امة هی اربی من امة » ، « و ممن خلقنا امة » ، « منهم امة مقتصدة » « و من ذریتنا امة مسلمة لک » ، « تلك امة قد خلت » .

« ولقد ارسلنا الی امم من قبلك » - ای رسل ، فکفروا به ، « فأخذناهم بالبأساء والضراء » - بأساء درویشی و بی کامی است ، و ضراء بیماری و درد . زجاج گفت : بأساء زیان است که بر مال آید ، و ضراء رنج است که بتن رسد . « لعلّهم يتضرعون » فیؤمنون و ینخضعون . رب العزة جل جلاله درین آیت مصطفی را صلی الله علیه و سلم خبر داد که پیش از تو رسولانرا فرستادیم بگروه گروه از امم ، و ایشانرا بقحط و شدت (٢) و بیماری و محنت فرو گرفتیم تا مگر در زارند و توبه کنند ، که دلها بوقت شدت و محنت نرم شود ، و خضوع و خشوع آرد . میگوید : ایشان زاری نکردند ، و از آن کفر خویش باز نگشتند .

«فلولا از جاء هم بأسنا تضرعوا» - یعنی فهلا از جاء هم عذابنا تضرعوا
 الى الله و تابوا، فيكشف ما نزل بهم من البلاء، «ولكن قست قلوبهم» (۱) فأقاموا
 على كفرهم، «وزين لهم الشيطان ما كانوا يعملون» من الكفر والمعاصي فأصروا عليها.
 و گفته اند که : قسوت دل از ترك ذكر خيزد، کسی که ذکر خدای نکند، و پیوسته
 بیاطل گفتن و محال شنیدن مشغول بود دل وی سخت شود چنانکه در خبر است :
 «لأنكثروا الكلام بغير ذكر الله، فان كثرة الكلام بغير ذكر الله قسوة القلب»، و قال
 (ص) : «اربعة من الشقاء : جمود العين، وقسوة القلب، والاصرار على الذنب،
 والحرص على الدنيا». و اوحى الله الى موسى (ع) : يا موسى لا تطول في
 الدنيا املك، فيقسوا قلبك، و قاسى القلب منى بعيد، و كن خلق الثياب جديد القلب
 تخفى على اهل الارض، و تعرف في اهل السماء، واقنت بين يدي قنوت الصائرين، و صح
 الى من كثرة الذنوب صياح الهارب من عدوه، و استعن بى على ذلك، فاننى نعم العون
 و نعم المستعان ! اين قسوت دل هر چند دردی صعب است، و دين را آفتی بزرگ، اما
 مداوات آن سهل است. و در خبر مصطفى (ص) است : روى ابوهريرة : ان رجلا
 شكا الى النبي (ص) قسوة قلبه، فقال : «ان اردت ان يلين قلبك فأطعم المسكين و امسح
 رأس اليتيم».

«فلتأنسوا» - یعنی الامم الخالية تركوا ما وعظوا به، «ففتحنا عليهم ابواب
 كل شيء» من النعمة والسرور بعد الضراء الذى كانوا فيه، و قيل : ابواب كل شيء
 بمعنى المطر من السماء، والنبات من الارض. «حتى اذا فرحوا بما اوتوا» - فرح درين
 موضع آنست که در نعمت بنازد، و بطر بگيرد، و كفور و ناسپاس گردد. همانست که
 آنجا گفت : «لا تفرح ان الله لا يحب الفرحين». جای دیگر کف : «وفرحوا بالحياة»

۱ - نسخه ج : ولكن قست قلوبهم یعنی لم يضرعوا، ولكن قست قلوبهم فأقاموا على كفرهم.

الدنيا». میگوید : چون ایشان را در آن نعمت بطر گرفت و شکر نکردند ، بگرفتم ایشانرا ناگاه ، تانومید و پشیمان و پرحسرت بماندند . و فی معناه ما روی انس، قال: سمعت رسول الله (ص) يقول فی بعض مواعظه : «اما رأیت المأخوذین علی العزة؟ المزعجین بعد الطمأنينة؟ الذین اقاموا علی الشبهات، وجنحوا الی الشهوات، حتی اتتهم رسل ربهم، فلا ما كانوا امثلوا ادرکوا ، ولا الی ما فاتهم رجعوا ، قد موا علی ما عجلوا ، وندموا(۱) علی ما خلفوا ، ولم یغن الندم ، وقد جفّ القلم» .

«فقطع دابر القوم» - یعنی اصل القوم و آخرهم و بقیته‌م ، ای استوصلوا بالهلاك قلم یبق منهم احد. دابر هر چیز آخر آن بود ، و قطع آن آن بود که از آن چیز هیچیز نماند. يقال: دبر فلان القوم یدبرهم، اذا کان آخرهم. روی عقبه بن عامر، قال: قال النبی (ص) : « اذا رایت الله یعطى العباد ما یسئلون علی معاصیهم فانما ذلک استدراج منه لهم، ثم تلا هذه الاية: «فلما نسوا ما ذکروا به» الی قوله «والحمد لله رب العالمین». این حمد درین موضع بر آن جای نهاده است که جای دیگر گفت : « ولا یخاف عقیبها » ، « الا بعداً لعاد» ، « و قیل بعداً للقوم الظالمین» ، « و قیل الحمد لله رب العالمین» . این سخن کسی باشد که کاری کند و آنرا از خود ببسند و بشیمان نشود ، و اورا از آن کار باز آوردنیش (۲) نباشد .

«قل ارأیتم ان اخذ الله سمعکم و ابصارکم» - ای اصمکم و اعماکم فلا تسمعوا شیئاً ولم تبصروا، « و ختم علی قلوبکم » یعنی طبع علیها فلم تعقلوا شیئاً، «من اله غیر الله یأتیکم به» - ای هل احد یردّه الیکم دون الله؟ میگوید : اگر الله این شنوائی و بینائی و دانائی از شما واستاند ، و آن اعضا باطل گرداند ، آن کیست که تواند که بشما بازدهد جز از الله. « یأتیکم به» - این ها با معنی فعل شود ، یعنی یاتکم بذلك الذی اخذ منکم.

و روا باشد که با «سمع» شود ، و دخل ما بعدها فی معناه ، کما قال تعالی : « واللّٰهُ ورسوله احقّ ان یرضوه » ، و قال تعالی : « تجارة اولهوا انفضوا اليها » .

و گفته اند که : فرا پیش داشتن سمع بر بصر دلیل است که سمع بر بصر فضل دارد ، همچنانکه آنجا گفت : « ولو شاء الله لذهب بسمعهم وابصارهم » . نظیرش آنست که الله گفت : « من كان عدواً لله وملائكته ورسله » نام خویش جل جلاله فرایش داشت ، که بر همه نامها فضل دارد و شرف ، و وجه این سخن آنست که هر کرا سمع بود اگر چه بصر ظاهر ندارد ، ویرا انس دل بر جای بود ، که بسخن مردم و نعمتهای خوش انس گیرد . باز چون سمع نبود اگر چه بصر ظاهر دارد ، ویرا انس دل نبود ، و دانائی و دریافت وی ناقص بود و ازینجاست که رب العزة جل جلاله بنایافت (۱) سمع نفی عقل کرد ، گفت : « افانت تسمع الصم ولو كانوا لا یعقلون » ، و ما نایافت بصر جز نفی نظر نکرده : « افانت تهدي العمی ولو كانوا لا یبصرون » و این دلیلی روشن است بر فضل سمع بر بصر ، و کافران را که ذم کرد بنایافت دانائی دل کرد که در سمع بسته است ، نه بنایافت بینائی ظاهر ، و ذلك فی قوله تعالی : « فانها لاتعمی الابصار و لكن تعمی القلوب التي فی الصدور » . جای دیگر اجابت دعوت در سمع بست که دانائی دل با آن است ، گفت : « انما یرتجیب الذین یسمعون » ، « ولو علم الله فیهم خيراً لأسمعهم » ، و فی الحدیث : « ان اهل النار صم بکم لا یسمعون ، لان السماع انس ، والله لا یحب ان یانس اهل النار » . انظر یا محمد « کیف نصر ف الایات » فصلها من جهة بعد جهة ، فی بیان التوحید وصحة النبوة ، « ثم هم یصدفون » یعرضون عما وضع لهم من البیان ، و قام علیهم من البرهان .

« قل ارایتکم ان اتیکم عذاب الله بغتة اوجهرة » - لیلا او نهاراً ، وقیل : بغتة فجاءة ، اوجهرة معالنه تنظرون الیه حین ینزل ، « هل یهلك الا القوم الظالمون » - الذین جعلوا

لله شركاء. فان قيل لم قوبل بالبعثة الجهرية ، وانما تقضى الجهرية الخفية ؟ الجواب ان البعثة مضمونه معنى الخفية ، لأنه يأتيهم من حيث لا يشعرون ، فيخفى سببه ، فحمل على المعنى. «هل يهلك» - هل حرف استفهام است ، ومعنى استفهام طلب افهام است (١) ، اما درین موضع نه حقیقت استفهام است ، اگرچه بر مخرج استفهام آورده ، این همچنان است که گویند : قد علمت هل زيد في الدار؟ ودر لغت عرب این معنی فراوان آید .

و بدانکه معانی «هل» در قرآن مختلف است ، و وجوه آن فراوان : یکی بمعنی دلیل و حجت است ، کقوله : «هل عندكم من علم» . یکی بمعنی تهدید و سیاست ، کقوله : «هل من محيص» . یکی بمعنی عیب و منقصت ، کقوله : «هل يتبعون الا الظن» . یکی بمعنی تعبیر و ملامت ، کقوله «هل آمنكم عليه» . یکی بمعنی شك و شبهت ، کقوله : «هل لنا من الامر من شيء» . یکی بمعنی سؤال و طلب ، کقوله : «هل يستطيع ربك» . یکی بمعنی عذاب و عقوبت ، کقوله : «هل امتلأت» . یکی بمعنی ندامت و حسرت ، کقوله : «هل الى مرد من سبيل» . یکی بمعنی بر و ملاطفت ، کقوله : «هل لك الى ان تزكى» . و بسیار آید در قرآن بمعنی قد ، چنانکه : «هل اتى على الانسان» ، «هل اتيك حديث الغاشية» ، «و هل اتيك حديث موسى» ، «هل اتيك حديث ضيف ابراهيم» ، «و هل اتيك نبأ الخصم» . و در قرآن هل بمعنی «ما» (٢) بسیار بود چنانکه گفت : «هل ينظرون الا ان تأتيهم الملائكة» . «هل ينظرون الا الساعة» ، «هل ينظرون الا ان يأتيهم الله» ، «هل ينظرون الا تاويله» ، «فهل على الرسل الا البلاغ المبين» . این همه بمعنی «ما» اند ، و جمله بمعنی تقریر اند بنزدیک اهل لغت .

«و ما نرسل المرسلين الا مبشرين و منذرين» - پیغامبرانرا که فرستادیم ، بشارت و نذارت را فرستادیم . دوستانرا بشارت می دهند بهشت ، و بیگانگان را بیم میدهند (٣) بدوزخ ، و بر پیغامبران بیش از تبلیغ رسالت برین وجه نبست ، اما انزال

١- نسخة الف: «است» راندارد. ٢- مراد ماء نفی است. ٣- نسخة ج: مینمایند.

آیت و توفیق هدایت جز خاصیت الهیت ما نیست، و کس را باما در آن مشارکت و معاونت نیست. « فمن امن ، ای صدق ، « وأصلح » العمل ، « فلا خوف عليهم » خوف القنوط ، « ولا هم يحزنون » حزن القطیعة .

« والذین کذبوا بآیاتنا » - یعنی بمحمد و القرآن ، « یمسهم العذاب » یصیبهم ، فیخالط ابدانهم ، کما قال : « مسنی الضر » ای بلغ ذلك من بدنی وخالطه . « بما كانوا یفسقون » ای یکفرون .

چون رسول خدا (ص) ایشانرا بیم داد و بترسانید از عذاب خدای، ایشان ویرا دروغ زن گرفتند ، آنکه بر سبیل استهزا عذاب خواستند ، گفتند : تا کی کوئی که عذاب می آید ؟ یکی بیار ازین عذاب خدای خویش اگر راست میگوئی ؟ رب العالمین بجواب ایشان این آیت فرستاد :

« قل لا اقول لكم عندی خزائن الله » - یعنی مفاتیح الله بنزول العذاب ، و « لا اعلم الغیب » یعنی غیب نزول العذاب ، حتی ینزل بکم و گفته اند : این جواب ایشان است که گفتند : « لولا انزل الیه ملک فیکون معه نذیراً او یلقى الیه کنز او تكون له جنة یا کل منها » . رب العالمین گفت : یا محمد ایشانرا جواب ده که : من نمی گویم که خزینهای خدای که از آن روزی دهد و عطا بخشد ، بنزدیک من است ، و غیب ندانم تا شما را گویم که عاقبت کار شما بچه می باز آید از سعادت و شقاوت ؟ یا شما را چه پیش خواهد آمد از نیک و بد ؟ و نمیگویم که من فریشته ای ام که از کار الهی آن دانم که بشر نداند . من شری همجون شما ام . شما را نمیگویم مگر آنچه بمن گویند ، و بمن فرو فرستند از نامه و بیعام . هر چه گویم از قصه پیشینیان و اخبار آیندگان ، بوحی باک گویم و از کتاب حق . « قل هل یتوی الاعمی » بالهدی « والبصیر » بالهدی یعنی المؤمن والكافر والضال والمهتدی . « افلا تتفكرون » فتعلموا انهما لایستویان ؟!

النوبة الثالثة

قوله تعالى: « قل أرأيتم ان اتاكم عذاب الله » الآية - اذا مسكم الضر فممن ترومون كشفه؟ او نابكم امر فمن الذي تؤملون لطمه؟ مسكين فرزند آدم که قدر این لطف نمیداند! و خطر این عزت نمی شناسد! درین آیت هم اظهار عزت و جلال است و بی نیازی خود از بندگان، هم تعبیه لطف و افضال است و نثار رحمت برایشان میگوید: اگر بخداوندی خود از روی عدل بطشی نمایم برین خلقان، آن کیست که آن بطش از ایشان باز دارد، و ایشانرا فریاد رسد؟ و اگر از کمین گاه غیب ناگاه علم رستاخیز بیرون آریم، این بندگان کجا گیرند؟ و دست در که زنند؟ و کرا خوانند؟ آنکه بکرم خود هم خود جواب داد که: « یل ایّاه تدعون » هم مرا خوانید، و مرا دانید، و کشف بلا از من خواهید، که قادر بر کمال منم. مفضل بانوال منم. دوست و یار نیکو کار نیکو خواه منم.

در اخبار داود است که: یا داود! زمینیان را بگوی چرا نه با من دوستی گیرید، که سزای دوستی منم! من آن خداوندم که با جودم بخل نه، با علمم جهل نه، با صبرم عجز نه، در صفتم تغیر نه، در گفتم تبدیل نه. رهی را بخشاینده و فراخ رحمتم. هرگز از فضل و کرم بنگشتم. در ازل رحمت وی بر خود نبشتم، عود محبب سوختم. دل وی بنور معرفت افروختم. زبان حال بنده گوید بنعمت شکر:

مهر ذات تست الهی دوستانرا اعتقاد یاد وصف تست یارب غمگنانرا غمگسار
دست مایه بند گانت کنج خانه فضل تست کیسه امید از آن دوزد همی امید وار.
یا داود! لو يعلم المدبرون عني (١) کیف انتظاری لهم، وشوقی الی ترک

معاصیهم، لماتوا شوقاً الی"، و انقطعت او صالهم من محبتی. یا داود! هذا ارادتی فی المدبرین عنی، فکیف ارادتی فی المقبلین علی! یا داود! نعمت از ما است شکر از دیگری میکنند. دفع بلا از ما است از دیگری می بینند. پناهشان حضرت ما است، پناه بادیگران می برند! آری بروند و بگریزند و تا آخر هم باز آیند:

ترا باشد هم از من روشنائی بسی کردی و پس هم با من آئی.

یا داود! من دوست آنم کو مرا دوست است من رفیق آنم کو مرا رفیق است. هام نشین (۱) آنم که در خلوت ذکر با من نشیند. من مونس آنم که بیاد من انس گیرد. یا داود! هر که مرا جوید مرا یابد، و او که مرا یابد سزد که نبازد

پیر طریقت گفت: «ای حجت را یاد، و انس را یاد کار، خود حاضری ما را جستن چه بکار! الهی! هر کس را امیدی و امید رهی دیدار. رهی را بی دیدار نه بمزد حاجت است نه با بهشت کار»:

مرا تا باشد این درد نهانی ترا حویم که درمانم تودانی.

«قل ایاہ تدعون» - جریری گفت: اندر رموز ابن آیت: مرجع العارفین فی اوائل البدايات الی الحق، و مرجع العوام الیه بعد الایاس من الخلق. عارفان در اول کار در بدایت احوال با حق گریزند، و دل در خلق نهند، و اسباب نه بینند، و عامه خلق در اسباب پسند، و دل در خلق بندند، بعاقبت چون از خلق نومد شوند بحق باز گردند. جنید گفت: من دعا الخلق فبایاه یدعوا، اذ یقول الله تعالی: «یا ایاہ تدعون» ضمیر حق جل جلاله فرایش داشت، و دعوت خلق فایس داشت، اشارت است که باجابت حق بنده بدعا رسید، نه بدعای خود باجابت حق رسید. این همحنان اس که گویند که: عارف طلب از یافتن یافت، نه یافتن از طلب. و این مسئله را بسطی است، و شرح آن در سورة فاتحه رفت.

« ولقد ارسلنا الى امم من قبلك فأخذناهم بالبأساء والضراء » - ابن عطا گفت
 اخذنا عليهم الطرق كلها ليرجعوا اليها . راهها فرو بستیم برایشان یا یکبارگی از کل
 کون اعراض کردند ، و با صحبت ما پرداختند ، و مهر دل بر ما نهادند ، و بر وفق این
 حکایت مجنون است : اورا دیدند در طواف کعبه بیخود گشته ، و بی آرام شده ، و دریای
 عشق در سینه اوموج بر اوج زده ، و دست برداشته که : « اللهم زدني حب ليلي » . بارخدا یا !
 عشق لیلی در دلم بیفزای ، و بلاء مهر وی یکی هزار کن . آن پدر وی امیروقت بود ، گفت :
 یا مجنون ! ترا خصمان بسیار برخاسته اند . روزی چند غائب شو ، مگر ترا فراموش کنند
 و این سودا بر لبلی کمتر شود مجنون برفت ، روز سوم باز آمد ، گفت : یا پدر ! معذورم
 دار که عشق لیلی همه راهها مرا فرو گرفته ، و جز بسر کوی لیلی هیچ راه نمی برم :
 هر کسی محراب دارد هر سوئی باز محراب سنائی کوی تو !

« قل أرأيتم ان اخذ الله سمعكم » - قال الترمذی : اخذ سمعكم عن فهم
 خطابه ، و ابصاركم عن الاعتبار بصنائع قدرته . « و ختم علی قلوبكم » سلبكم معرفته هل يقدر .
 احد فتح باب من هذه الابواب سواء ؟ كلا بل هو البديء بالنعمة تفضلا وفي الانتهاء كرماً .

٧ - النوبة الاولى

قوله تعالى : « وأُنذِرْ بِهِ » آگاه کن و بیم نمای بآن پیغام [که بتوفرستادند]
 « الَّذِينَ يَخَافُونَ » ایشانرا که می ترسند « ان يحشروا الى ربهم » که ایشانرا
 انگیخته با خدای خویش برند « ليس لهم من دونه » ایشانرا نیست جز از وی
 « ولي لا شفيع » نه یاری و نه شفیع « لعلهم يتقون » (۵۱) ، تا مگر پرهیزند از خشم و
 عذاب خدای .

« ولا تطرد الذين يدعون ربهم » و مران ایشانرا که خدای خویش

میخوانند، « **بِالْفِدْوَةِ وَالْعَشَى** » بامداد و شبانگاه « **يُرِيدُونَ وَجْهَهُ** » ایشان بکردار خویش وجه خدای میخواهند، « **مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ** » بر تو نیست از شمار ایشان هیچیز، « **وَمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِنْ شَيْءٍ** » و از شمار توهم برایشان هیچیز نیست « **فَتَطَرَدَهُمْ** » اگر برائی ایشانرا، « **فَتَكُونُ مِنَ الظَّالِمِينَ** » (۵۲) از ستمکاران باشی.

« **وَكَذَلِكَ** » و همچنان « **فَتَنَّا بَعْضَهُم بِبَعْضٍ** » آزموده کردیم ایشانرا بیکدیگر « **لِيَقُولُوا** » تا اقویا گویند: « **أَهْوََاءُ** » این ضعیفان آیند « **مِنْ آلِهِ عَلَيْهِمْ مِنْ يَمِينِنَا** » که سبّاس نهاد الله برایشان ازمان ما « **أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ** » الله داناتر دانائی است « **بِالشَّاكِرِينَ** » (۵۳) بآنکه سبّاس داران و منعم شناسان و سزاداران بنعمت کهاند. « **وَإِذَا جَاءَكَ** » و چون تو آیند « **الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا** » ایشان که گرویده‌اند بسخنان ما « **فَقُلْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ** » گوی از پیغام من سلام بر شما « **كُتِبَ رَبِّكُمْ** » واجب نبشت خداوند شما شما را « **عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةُ** » بر خویشتن رحمت، « **إِنَّهُ مِنْ عَمَلٍ مِنْكُمْ سُوءٌ** » هر که از شما بدی کند « **بِجَهَالَةٍ** » بنادانی « **ثُمَّ تَابَ** » آنکه باز گردد « **مِنْ بَعْدِهِ** » پس از آن بد که کرد « **وَأَصْلَحَ** » و توباه شده کار خود باصلاح آرد « **فَإِنَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ** » (۵۴) خدای ویرا آمرزگار است و بخشاینده. « **وَكَذَلِكَ** » و چنین است (۱) « **نَفْصُ الْآيَاتِ** » پیدا می کنیم بسخنهای (۲) خویش نشانهای بسند خویش « **وَلِتَسْتَبِينَ** » و تا پیدا شود « **سَبِيلَ الْمَجْرَمِينَ** » (۵۵) راه ایشان که سر کشیدند پس آنکه پیغام شنیدند.

« **قُلْ أَنِّي نَهَيْتُ** » گوی مرا باز زده‌اند « **أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ** » که ایشان پرستم که شما می پرستید فرود از الله (۳) « **قُلْ** » گوی یا محمد

۱- نسخه الف: و چنین هن. ۲- نسخه ح: بسخنان. ۳- نسخه ج: هزار خدای.

« لا اتبع اهواءكم » من بريس خوش آمد و بسند شما نروم « قد ضللت اذا » و اگر روم
 بپرام کردم آنکه ، « وما انا من المهتدين (۵۶) » و پس آنکه از راه یافتگان نیستم .
 « قل اني على يمة » گوی من بر کاری روشنم و بر نمونی راست و پیدائی
 درست « من ربّي » از خداوند خویش « و كذبتم به » و شما آنرا می دروغ شمارید !
 « ما عندي » نزد يك من نیست و در دانش و توان من نیست « ماتستعجلون به » آنچه
 شما بآن می شتاید [گاه از عذاب و گاه از رستاخیز] . « ان الحكم الا لله » کار داشت و
 کار گزارد نیست مگر خدا را « يقص الحق » کار راست می راند و بداد بر گزارد
 « و هو خير الفاصلين (۵۷) » و اوست بهتر همه کار بر گزارند گان .

« قل لو ان عندي » گوی اگر بنزد يك من سودی و در توان من
 « ماتستعجلون به » این رستاخیز که بآن می شتابد ، و عذاب که می در خواهید ،
 « لفضي الامر بيني و بينكم » کار بر گزارده آمدی (۱) مان من و میان شما « والله اعلم
 بالظالمين (۵۸) » و خدای داناتراست از من بگفت ستمگاران و کرد ایشان .

النوبة الثانية

قوله تعالى : « و انذر به الذين يخافون ان يحشروا الى ربهم » الآية - این
 آیات در شأن موالی و فقراء عرب فرو آمد عمار یاسر و ابوذر غفاری و مقداد اسود
 و صهیب و بلال و خباب و سالم و مهجع و النمرة بن قاسط و عامر بن فهیره
 و ابن مسعود و امثال ایشان . رب العالمین میگوید : این قوم را آگاه کن بقرآن و بوحی
 که بتو فرو فرستادیم . این « ها » با « مایوحی » شود ، و خوف اینجا بمعنی علم است
 یعنی : يعلمون انهم يحشرون الى ربهم في الآخرة ، و نظیر این آیت آنست که گفت :

« انما تنذر من اتبع الذکر » . معنی آنست که: انما یقبل انذارک الذین یخافون ویتقون . میگوید: تهدید تو او پذیرد و سخن تو بر و کار کند که تقوی و خوف دارد ، و ایشان فقراء عرب اند و یاران گزیده، و گفته اند: مراد باین آیت مسلمانان اند و اهل کتاب، ایشان که بیعت و نشور معترف اند، و از کتاب خدای خوانده و دانسته، و چون بیعت و معاد معترف اند حجت بر ایشان روشن تر بود و واجب تر، ازین جهت ایشانرا بذکر مخصوص کرد . آنکه وصف اعتقاد مؤمنان کرد و گفت:

« لیس لهم من دونه » یعنی: ویعلمون انه « لیس لهم من دونه ولی ولا شفیع » . میدانند که جز از الله ایشانرا یار و دوست نیست ، و در قیامت شفاعت جز بدستوری او نیست . چنانکه جای دیگر گفت: « یومئذ لا تنفع الشفاعة الا من اذن له الرحمن » . « لعلمهم یتقون » ای یتقون اذا علموا انه لا شفیع لهم و لا ناصر لهم دونی بمنعم منی ، فلیتقوا بأعمالهم الصالحة . و قیل: لعلمهم یتقون ان یجعلوا وسیلة الی غیری او شفیعاً الی سوی .

« ولا تطرد الذین یدعون ربهم » - سبب نزول این آیت آن بود که **بوجهل** و اصحاب وی و جمعی از اشراف بنی عبد مناف **ربوطا**لب شدند و گفتند: می بینی این رذال و او باش و سفله که بر پی برادر زاده تو ایستاده اند! هر جای که بی نامی است بی خان و مانی ، رانده هر قبیله ، نا چیز هر عشیره ، او را پس رو است، و وی خریدار ایشان . ای اباطالب او را کوی: اگر این غربا و سفله از بر خویش برانی ما که سادات عربیم و اشراف قریش ترا پس روی کنیم و بپذیریم ، اما با این قوم که مولایان و آزاد کردگان ما اند، و جا کران و رهیگان اند، نتوانیم که با تو نشینیم، که آن ما را عاری و شناری (۱) بود . **بوطالب** رفت و پیغام ایشان بگزارد و گفت: لو طردت هؤلاء عنک ، لعل سراه قومک یتبعونک . اگر اینانرا یک چند برانی مگر که صواب باشد ، تا اشراف قریش و

سادات عرب ترا پس روی کنند . رب العالمین بجواب ایشان آیت فرستاد : « ولا تطرد »
 مران یا محمد ! « الذين يدعون ربهم بالغداة والعشي » ای یابدون ربهم .
 این درویشان خداشناسان خدا پرستان که بامداد و شبانگاه نماز میکنند . و این
 در ابتداء اسلام بود که فرض نماز چهار بود : دو بامداد و دو شبانگاه . پس از آن پنج
 نماز در شبانروز فرض کردند . و گفته اند : « يدعون ربهم » ای یدزکرون ربهم و یقرؤن
 القرآن . « بالغداة والعشي » - شامی « بالغدوة » بواو خوانند اینجا و در سورة الکهف ،
 و معنی همانست . « یریدون وجهه » - این وجه تعظیم و تفخیم ذکر را در آورد ،
 و معنی آنست که یریدون الله و یقصدون الطريق الذی امرهم بقصده . همانست که
 مصطفی (ص) گفت بروایت انس مالک ، قال : « تعرض اعمال بنی آدم بین یدی الله
 تعالی فی صحف مختمة ، فيقول : اقبلوا هذا ودعوا هذا ، فتقول الملائكة ما علمنا الا خيراً ،
 فيقول الله عز وجل : هذا ما ارید به وجهی ، وهذا ما لم یرد به وجهی ، ولا اقبل الا ما ارید
 به وجهی » .

« ما عليك من حسابهم من شيء » - این جواب آنست که مشرکان و منافقان در
 فقراء مسلمانان می طعن زدند ، و از مجالست ایشان می تنگ دیدند ، و رسول خدا را
 بدرویشی و بدحالی ایشان می طعن زدند ؟ چنانکه جای دیگر گفت : « ان الذين
 اجرموا » الاية ، « اهؤلاء الذين اقسمتم » الاية . این جواب ایشان را است ، میگوید :
 اگر ایشان اهل عارند بر تو از شمار ایشان هیچ چیز نیست که ایشانرا توانی که
 رانی ، همچنانکه نوح گفت قوم خویش را : « ان حسابهم الا علی ربی » ، « و یا قوم
 من ينصرني من الله ان طردتهم » . این همه جوابها آنست که ویرا گفته بودند : « ما نريك
 اتباعك الا الذين هم اراذلنا » ، « و اتبعك الارذلون » .

« و ما من حسابك عليهم من شيء » - يك وجه آنست که این هاومیم بادشمنان

مصطفی (ص) شود، که ویرا میگفتند که: درویش است، یتیم بو طالب است، و صنبور است و باوی فریشته هم بازو نیست، ووی ملک نیست، و ویرا گنج نیست. و نیز گفتند که: مجنون است و ساحر و مفتری و کذاب و صاحب اساطیر. میگوید: از شمار تو برایشان هیچ چیز نیست. دیگر وجه: «وما من حسابك عليهم» ای علی اهل الصفة، اگر از تو زلتی آید برایشان از بار آن هم هیچ چیز نیست، «فتطردهم» یعنی ان تطردهم، «فتكون من الظالمين». و گفته اند: فتطردهم جواب آنست که گفت: «ما عليك من حسابهم من شيء»، و «فتكون من الظالمين» جواب آنست که گفت: «ولا تطرد الذين». یکی جواب نفی است و یکی جواب نهی، و نظم آیت اینست: و لا تطرد الذين يدعون ربهم فتكون من الظالمين ما عليك من حسابهم من شيء وما من حسابك عليهم من شيء فتطردهم.

يقال في «الحساب» ههنا ثلاثة اقوال: احدها حساب اعمالهم، كقوله: «ان حسابهم الاعلى ربى». الثانى حساب ارزاقهم. الثالث من كفايتهم. تقول: حسبي اى كفانى. «فتطردهم» اى تبعدهم، و قيل تؤخرهم من الصف الاول الى الاخير.

و كذلك - این بساط سخن است که عرب این چنین بسیار گویند بی تمثیل، و در قرآن مثل این فراوان است. «فتنا بعضهم ببعض» - فتنه اینجاتو هین ضعفا و فقراء است در چشم اقربا و اغنيا، یعنی ابتلينا فقراء لمسلمين من العرب و الموالى بالعرب من المشركين ابي جهل و الوليد بن المغيرة و عتبة و امية و سهيل بن عمرو. «ليقولوا» یعنی الاشراف «اهؤلاء» یعنی الضعفاء و الفقراء «من الله عليهم من بيننا» بالايمان. این چنان بود که شریف در وضع نگرد که مسلمان شد عارش آید که چون وی باشد، و گوید این هن (۱) مسلمان شود پیش از من، و پس من چون وی باشم کلاً و لمّا، ننگش آید که مسلمان شود! اینست معنی فتنه ایشان. همانست که جای دیگر گفت: «وجعلنا بعضكم لبعض

فتنة ليتخذ بعضهم بعضاً سخرياً . پس آنکه گفت :

« اليس الله بأعلم بالشّا كرين » جای دیگر گفت : بأعلم بما في صدور العالمين .
« ربكم اعلم بكم » . همه درین خیزاند میگوید : الله خود داند و از هر دانائی دانا تر است که شاكر نعمت هدايت كيست ، وسزاوار بآن كيست .

و اذا جاءك . - جواب كافران تمام كرد، آنكه گفت : چون بتو آیند مؤمنان ،
يعنى درويشان صحابه كه ذكر ایشان رفت . عطا گفت : ابوبكر صديق است و
عمرو عثمان و على و بلال و سالم و ابو عبیده و مصعب عمير و حمزه و جعفر
و عثمان بن مظعون و عمار بن ياسر و ارقم بن الارقم و ابوسامة بن عبد الاسد .
« فقل سلام عليكم » - از پیغام من گوی سلام بر شما . پس از نزول این آیت رسول
خدا هر که که ایشانرا دیدی ابتدا بسلام کردی و گفتی : « الحمد لله الذى جعل
من امتى من امرت ان اصبر معهم و اسلم عليهم » . و سلام در لغت چهار معنى است نامى
است از نامهای خداوند جل جلاله ، يعنى كه پا ك است و منزّه و مقدس از هر عيب و
ناسزا كه ملحدان و بيدینان گویند . وقيل : معناه ذوالسلامة ، اى الذى يملك السلام
الذى هو تخلص من المكروه فيؤتى به من يشاء . وجه دیگر مصدر است ، يقال : سلّمت
سلاماً ، و تأويل آن تخلص است يعنى كه سلام كننده تو دعا میکند تا نفس تو و دین تو از
آفات تخلص یابد . وجه سوم سلام جمع سلامت است . چهارم نام درخت است ، آن درخت
كه عظیم باشد و قوی ، و از آفات سلامت یافته .

روی ابوسعید الخدری ، قال : كنت في عصابة فيها ضعفاء المهاجرين ، وان
بعضهم يستربعضاً من العرى ، و قارىء يقرأ علينا و نحن نستمع الى قراءته ، فجاء النبي
(ص) حتّى قام علينا ، فلما رآه القارىء سكت ، فسلم ، فقال : « ما كنتم تصنعون » ؟ قلنا يا
رسول الله قارىء يقرأ علينا و نحن نستمع الى قراءته . فقال رسول الله (ص) : « الحمد لله

الذى جعل فى امتى من امرت ان اصبر نفسى معهم»، ثم جلس وسطنا ليعدّ نفسه قينا، ثم قال بيده هكذا فخلق القوم و نورّت وجوههم، فلم يعرف رسول الله (ص) احد. قال: وكانوا ضعفاء المهاجرين، فقال النبىؐ (ص): «ابشروا صعاليك المهاجرين بالنور التام يوم القيامة، تدخلون الجنة قبل اغنياء المؤمنين بنصف يوم مقدار خمس مائة عام».

«كتب ربكم على نفسه الرحمة» - اى قضى و اوجب على نفسه لخلق الرحمة ايجاباً مؤكداً، و قيل: كتب ذلك فى اللوح المحفوظ. ميگوید: در لوح محفوظ نبشت و واجب کرد بر خویشتن که بر بندگان رحمت کند. و قيل: هو ما قال النبىؐ (ص): «لما قضى الله الخلق كنب كتاباً فهو عنده، فوق عرشه: ان رحمتى سبقت غضبى». آنکه بیان کرد که آن رحمت چیست؟ گفت: «انّه من عمل منكم سوء» یعنی كتب انه من عمل منكم سوء بجهالة. این جهالت درین موضع مذمت است نه کلمت معذرت از کس بد نیاید مگر آن بدوی از نادانیست، که جاهل فرا سرگناه شود و از عاقبت مکروه آن نیندیشد. ابن کثیر و ابو عمرو و حمزه و کسائی «انّه من عمل منكم» بکسر الف خوانند، گویند که: «كتب» بمعنی «قال» است، و تقدیره: قال ربكم انه من عمل، و همچنین «فانه غفور» بکسر خوانند بر معنی ابتدا، لان ما بعد الفاء حکمه الابتداء، لانه قال: «فهو غفور رحيم». عاصم و ابن عامر «انّه من عمل» بفتح الف خوانند بر معنی بدل رحمت کانه قال: كتب انه من عمل، و همچنین «فانه غفور» بفتح خوانند بر خبر ابتداء مضمّر، یعنی: فأمره انه غفور رحيم. و نافع اوّل بفتح خواند بر معنی بدل، و نانی بکسر خواند بر معنی ابتدا.

«و كذلك فصل الايات» - نيينها لك مفصلة فى كل وجه من امر الدنيا والاخرة. «ولتستبين سبيل المجرمين» - این را بر چهار وجه خوانده اند، بر سه تاویل اهل مدینه بوجعفر و نافع خوانده اند، «ولتستبين» بتاء سبیل بنصب، مخاطبت با مصطفى (ص)

است، معنی آنست که تا روشن فرا بینی فرا راه مجرمان، یعنی بشناسی کار ایشان، و معلوم کنی سرانجام ایشان. دیگر وجه «ولیتین» بیا، سبیل بنصب، قراءت یعقوب است، حکایت از مصطفی (ص)، یعنی: و لیستین الرسول سبیل المجرمین. تا پیغامبر ما روشن فرا سبیل مجرمان بیند. و روا باشد که رسول (ص) مخاطب است و مراد بآن امت بود. یعنی: و لیستینوا سبیل المجرمین، ای لیزدادوا استبانة لها. سدیگر وجه «لتستبین» بتاء، سبیل برفع، قراءت ابن کثیر است و ابو عمرو و ابن عامر و حفص از عاصم. چهارم «ولیتینوا» بیا، سبیل برفع، قراءت حمزه و کسائی است و ابو بکر از عاصم «تا» از بهر تأنیث، و «یا» از بهر تقدم فعل بر اسم در هر دو قراءت معنی یکی است. میگوید: تا پیدا شود سبیل مجرمان که ایشان سر کشیدند پس آنکه پیغام شنیدند. سین زائده است درین دو قراءت پسین، بان و استبان، آشکارا شد، چون: علا و استعلی و قام و استقام و اخوات این. و سبیل بر لغت اهل حجاز مؤنث است، و بر لغت بنی تمیم مذکر. «ولیتین سبیل المجرمین» تقدیر: سبیل المجرمین من سبیل المؤمنین، الا انه كان معلوماً فحذف، کقوله: «سراییل تقیکم الحر» یعنی والبرد، فحذف لأن الحر يدل علی البرد.

«قل انّی نهیت ان اعبد الذین تدعون من دون الله» - کافران مصطفی (ص) را تعبیر میکردند که: دین پدران بگذاشت، و بتانرا بگذاشت و خوار کرد، و ما که این اصنام را می پرستیم بآن می پرستیم تا ما را با الله نزدیک گرداند: «وما نعبد هم الا لیقرّ بونا الی الله زلفی». رب العالمین گفت: یا محمد! ایشانرا گوی که جز الله را سزا نیست که پرستند، و جز او خداوند و معبود نیست. مرا فرمودند که اینان پرست. اینان مخلوقان اند و عاجزان همچون شما.

«ان الذین تدعون من دون الله عباد امثالکم» - و شما که بتان می پرستید بهوا می پرستید نه بینت و برهان، و من بر آن نیستم که بر بی هواء شما روم. «قد ضللت

إذا وما انا من المهتدين « - من پس گمراه باشم اگر این بتان پرستم، و هر گز راه براه هدی نبرم. چرا من پی هواي شما باید رفت، و من خود بر بیستنت و برهان روشنم از خداوند خوش، و بر عبادت الله نه بر پی هوا ام که بر بیستنت خدا ام.

« انی علی بیئنة من ربی و کذبتم به » - یعنی بالبیان، و هو معنی البیئنة، و شما آن بیان که من آورده ام دروغ زن میگیرید. « ما عندی ما تستعجلون به » - این جواب نضر حارث است و رؤساء قریش که میگفتند: « ایتنا بعذاب الله ان کنت من الصادقین ». و نضر در حطیم کعبه ایستاده بود، و میگفت: بار خدا! اگر آنچه محمد میگوید حق است و راست، ما را آن عذاب فرست که او وعده میدهد. رب العالمین گفت: یا محمد! ایشانرا جواب ده که: « ما عندی ما تستعجلون به ». چه شتابست که میکنید؟ و نزول عذاب می خواهید؟ آن بنزدیک من و توان من نیست. جای دیگر میگوید: « و يستعجلونك بالعذاب و لولا اجل مسمی لجاءهم العذاب ». آنکه گفت:

« ان الحكم الا لله » - حکم خدا یراست و جز ویرا حکم نیست، و فرو کشادن عذاب جز بقدرت و علم وی نیست چون وقت آن بر آید فرو کشاید، و آنرا مرد نیست. « یقص الحق » - بر قراءت ابن کثیر و نافع و عاصم، میگوید: « یقص القصص الحق » الله سخن راست گوید، و حدیث راست کند، باقی « یقضى الحق » خوانند، ای: یقضى القضاء الحق. الله کار که گزارد و حکم که کند بداد کند و بر استی. « و هو خیر الفاصلین » الذین یفصلون بین الحق و الباطل.

« قل لو ان عندی » - ای بیدی، « ما تستعجلون به » من العذاب « لفضی الامر بنی و بینکم » و انفصل ما بیننا بتعجیل العقوبة. میگوید: اگر بدست من بودی آن رستاخیز که بآن می شتابید، و آن عذاب که می خواهید، بسر شما آوردمی، تا شما را

بآن هلاک کردم، تا این مطالب یکدیگر میان ما بریده گشتی، از ما مطالب شما با خلاص عبادت، و از شما مطالب ما بتعجیل عقوبت. «والله اعلم بالظالمين» - ای هوأعلم بوقت عقوبتكم، فيؤخرهم الى وقته وأتألاعلم ذلك.

النوبة الثالثة

قوله تعالى: «وأنذر به الذين يخافون» الآية - خوف اینجا بمعنی علم است، و ترسند به حقیقت اوست که علم ترس داند، ترس بی علم ترس خارجیان است، و علم بی ترس علم زندیقان، و ترس با علم صفت مؤمنان و صدیقان. اینست صفت درویشان صحابه و اصحاب صفه، هم ترس بود ایشانرا و هم علم، هم اخلاص بود ایشانرا و هم صدق. رسول خدا (ص) روزی بایشان بر گذشت. ایشانرا دید هر یکی کان حسرت شده، و اندوه دین بجان و دل پذیرفته، با درویشی و بی کامی بساخته، ظاهری شوریده، و باطنی آسوده، قلاده معیشت و نعمت گسسته، و راز ولی نعمت بدل ایشان پیوسته، چشمه پاشان چون ابر بهازان، و رویها چون ماه تابان. همه در آن صفه صف کشیده، و نور دل ایشان بهفب طبقه آسمان پیوسته. رسول خدا آن سوز و نیاز و آن راز و ناز ایشان دید، گفت: «ابشروا يا اصحاب الصفة! فمن يقى منكم على النعت الذي انتم عليه اليوم، راضياً بما فيه، فانه من رفقائي يوم القيامة».

زهی دولت و کرامت! زهی منقبت و مرتبت! از دور آدم تا منتهی عالم کرا بود از اولیاء و اتقیا این خاصیت و این منزلت؟ قدر شریعت مصطفی ایشان دانستند، و حق سنت وی ایشان گزاردند. ربوبیت ایشانرا متواری وار در حفظ خویش بداشت، و بنعت محبت در قباب غیرت پیوردد. و ایشانرا نزاع القبائل گویند: بلال از حبش و صهیب از روم و سلمان از پارس. نزاع القبائل بدان معنی اند که از قبیلهاشان بیرون کنند

یا خود از قبیلها و آبادانیها بگریزند ، از بیم آنکه خلق در ایشان آویزند ، و از حق مشغول دارند ، که هر که بخلق مشغول گشت ، از حق باز ماند .

بوهیره گفت هفتاد کس دیدم از اصحاب صفّه که باهریکی از ایشان نبود مگر کلیمکی کهنه پاره پاره برهم نهاده و ابر (۱) کردن خود بسته . کس بود که تانیمه ساق برسیده ، و کس بود که تابکعبتین ، و آنکه بهردو دست خویش فراهم میگرفتند ، و بدان عورات می پوشیدند ، و رسول خدا هر که که فتحی درپیش بودی گفتی : خداوندا ! بحق این دلهای افروخته ، و بحق این شخصیتهای فروریخته ، که ولایت کافران بر ما بگشائی ، و ما را بر کافران نصرت دهی . و گفتی : مرا که جوئید در میان اینان جوئید ، و روزی که خواهید بدعاء ایشان خواهید : « ابغونی فی ضعفائکم . هل تنصرون و ترزقون الا بضعفائکم » ، و آنکه موافقت ایشانرا درویشی بدعا خواستی ، گفتی : « اللهم احنی مسکیناً ، و امتنی مسکیناً ، و احشرنی فی زمرة المساکین » . فقالت عائشة : لم یا رسول الله ؟ قال : « انهم یدخلون الجنة قبل اغنائهم بأربعین خریفاً » . و هم از بهر ایشان گفت : « حوضی ما بین عدن الی عمان ، شرابه ابيض من اللبن و أحلی من العسل . من شرب منه شربةً لا یظمأ بعدها ابداً ، و اوّل من یرده صعالیک المهاجرین » . قلنا : و من هم یا رسول الله ؟ قال : « الدنس النیاب ، الشعث الرؤس ، الذین لا تفتح لهم ابواب السدد ، ولا یزوجون المنعمات الذین یعطون ما علیهم و لا یعطون ما لهم » .

هنوز رب العالمین ایشانرا نبافریده ، و در عالم وجود نیاورده ، که بهزار سال پیش از ایشان با پیغامبران بنی اسرائیل میگوید ، و ایشانرا جلوه میکند که : مرا بندگانی اند که مرا دوست دارند ، و من ایشانرا دوست دارم ، ایشان مشتاق من اند ، و من مشتاق ایشان . ایشان مرا یاد کنند و من ایشانرا یاد کنم . نظر ایشان بمن است و نظر من بایشان .

عجیب کاریست کار دوستان ! و طرفه بازاریست بازار ایشان ! پیش از آنکه در وجود آرد ایشانرا جلوه میکند ، و چون (۱) در وجود آمدند ، در خلوت « و هو معکم » برآز و نازشان می پرورد . آنکه بی مرادی و بی کاهی روزشان بسر می آرد ، و آسیای بلا برفرق سرشان مبگرداند .

پیر طریقت گفت : در بادیه می شدم ، درویشی را دیدم که از کرسنگی و تشنگی چون خیالی کشته ، و آن شخص وی از رنج و بلا بخلالی باز آمده ، و سرتا پای وی خونابه گرفته . گفتا : بتعجب دروی می نگریستم ، و خدایرا یاد میکردم . چشم فراخ باز کرد و گفت : این کبست که امروز در خلوت ما رحمت آورده ؟ گفتا : درین بودم که ناگاه از سر وجد خویش برخاست ، و خود را بر زمین میزد ، و مشاهده ای را که درپیش داشت جان نثار همی کرد و میگفت :

من پای برون نهادم اکنون ز میان	جان داند با تو و تو دانی با جان
در کوی تو گر کشته شوم با کی نیست	کو دامن عشقی که برو چاکی نیست ؟
یک عاشق آزاده نه بینی بجهان	کز باد بلا بر سر او خاکی نیست

« ولانطرد » - کافران بر **مصطفی (ص)** آمدند ، گفتند : یا محمد ! مامی خواهیم که بتو ایمان آریم ، لکن مارا عار باشد با این گدایان نشستن ، و آن بوی ناخوش خلقان ایشان کشیدن . ایشانرا از خویشتن دور کن ، تا ما بتو ایمان آریم رسول خدا عظیم حریص بود بر ایمان ایشان ، و لهذا يقول الله تعالى : « لعلک باخع نفسك الا یکونوا مؤمنین » . آورده اند یک روایت که رسول خدا عمر را به پیغام بدرویشان فرستاد تا روزی چند کمتر آیند مگر که ایشان ایمان آرند عمر هنوز سه گام رفته بود که جبرئیل آمد و آیت آورد که : « ولانطرد » یا محمد ! مران ایشانرا که من نرانده ام . منواز

ایشانرا که من نخوانده‌ام . آری مقبولان حضرت دیگرند ، و مطرودان قطیعت دیگر ! این درویشان خواندگان « واللّٰه یدعوا الی دارالسلام » اند ، و آن ییکانگان راندگان « اخسئوا فیها ولا تکلمون » . رسول خدا عمر را بازخواند . کافران نیز باز آمدند ، و گفتند : اگر می توانی باری یک روز ما را نوبت نه ، و یک روز ایشانرا ، تا بتو ایمان آریم . رسول خدا همت کرد که این نوبت چنانکه در می خواهند بنهد . جبرئیل آمد و آیت آورد : « واصبر نفسك مع الذین یدعون ربّهم » الایة - با ایشان باش که من با ایشانم . ایشانرا خواه که من ایشانرا خواهانم . کافران چون ازین نوبت روز روز نهادن نومید گشتند باز آمدند و گفتند : اگر نوبت نمی نهی روا داریم ، و با ایشان بنشینیم اندی که تو بما نگری نه با ایشان ، و اکرام ما را روی سوی ما داری ، تا بتو ایمان آریم . مصطفی عمر را بخواند و بدرویشان فرستاد ، تا دل ایشان خوش گرداند ، و رضاء دل ایشان باین معنی بجوید ، مگر آن کافران ایمان آرند ، و مقصود کافران در آنچه میخواستند نه آن بود تا ایمان آرند ، بلکه میخواستند تا دل درویشان بیازارند ، مگر از مصطفی نفرت گیرند ، و از دین وی بر گردند . چون عمر فرا راه بود تا این پیغام ببرد ، جبرئیل آمد و آیت آورد : « ولا تعد عیناک عنهم » یا محمد ! ازین درویشان روی مگردان ، و چشم از ایشان بر مگیر ، که من با ایشان همی نگرم . رسول خدا یکبارگی روی بدرویشان آورد و با ایشان بنشست ، و پیوسته گفتی : « بای من وصائی به ربّی » .

« یریدون وجهه » - بویعقوب نهر جویری را پرسیدند که : صفت مرید چیست .

این آیت برخواند که : « یدعون ربّهم بالعدوة والعشی یریدون وجهه » ، اصبحوا ولاسؤل لهم من دنیاهم ، ولا مطالعة من عقباهم ، ولا همّة سوی حدیث مولا هم . فلما تجرّدوا لله تمحّضت عناية الحقّ لهم فتولّی حدیثهم ، فقال : ولا تطردهم یا محمّد .

« یریدون وجهه » - معنی ارادت خواست مراد است در راه بردن ، و آن سه

قسم است : یکی ارادت دنیای محض ، دیگر ارادت آخرت محض ، سدیگر ارادت حق محض . ارادت دنیا آنست که گفت عزّ ذکره : « تریدون عرض الدنيا » ، « من کان یرید العاجلة » ، « من کان یرید حرث الدنيا » ، « وان کنتن تردن الحیوة الدنیا وزینتها » ، و نشان ارادت دنیا دو چیز است ، در زیادت دنیا بنقصان دین راضی بودن ، و از درویشان مسلمانان اعراض کردن ، و ارادت آخرت آنست که گفت تعالی و تقدس : « و من اراد الآخرة » ، « من کان یرید حرث الآخرة نرد له فی حرثه » ، و نشان آن دو چیز است در سلامت دین بنقصان دنیا راضی بودن ، و مؤانست با درویشان داشتن . و ارادت حق آنست که الله گفت جل جلاله : « یریدون وجهه » ، « وان کنتن تردن الله و رسوله » ، و نشان آن پای بدو گیتی فرا نهادن است ، و از خلق آزاد گشتن ، و از خود برستن (۱) .

این خود بیان علم است و تحقیق عبارت، اما بیان فهم بزبان اشارت آنست که پیر طریقت گفت چون او را از ارادت پرسیدند، گفتا : « نفسی است میان علم و وقت، در ناحیه ناز، در محله دوستی، در سرای نیستی، چهار حد دارد آن سرای : یکی با آشتکان شود، یکی با غریبان، سدیگر با بیدلان، چهارم با مشتاقان . آنگه گفت : ای مهربان فریادرس ! عزیز آن کس کش با تویک نفس . ای یافته و یافتنی ! از مرید چه نشان دهند جز بی خویشتنی ! همه خلق را محنت از دوریست ، و مرید را از نزدیکی ! همه را تشنگی از نایافت آب ، و مرید را از سیرابی ! الهی ! یافته میجویم ! با دیده ور میگویم ! که دارم چه جویم که بینم حکویم ! شیفته این جسد و جویم ! گرفتار این گفت و گویم :

تا جان دارم غم ترا غمخوارم بی جان غم عشق تو بکس نسپارم.

« و اذا جاءك الذین یؤمنون بآیاتنا » - مؤمنان دیگراند و عارفان دیگر .

مؤمنان نخست در صنایع و آیات نگرند، آنکه از آیات بما رسند. عارفان نخست بما رسند، آنکه از ما بآیات بازگردند. یا محمد! آنان که بواسطه آیات بما ایمان آرند، بواسطه خود سلام ما برایشان رسان، و آنکس که بی واسطه ما را شناخت، وی صنایع ما را یافت، بی واسطه ما خود سلام بدو رسانیم، و ذلك فی قوله: «سلام قولا من رب الرحیم».

پیر طریقت گفت: «الهی! او که ترا بصنایع شناخت، بر سبب موقوف است، و او که ترا بصفات شناخت، در خبر مجبوس است. او که بشارت شناخت، صحبت را مطلوبست. او که ربوده اوست از خود معصوم است». «کتب ربکم علی نفسه الرحمة». ان وکل بك من کتب علیک الزلّة، فقد تولی بنفسه لك کتاب الرحمة. کتابته لك اذلیة، والکتابه علیک وقتیة، والوقتیه لا تبطل الاذلیة. قال **الواسطی**: برحمته وصلوا الی عبادته، لا بعبادتهم و صلوا الی رحمته، و برحمته نالوا ما عنده لا بأفعالهم، لأنه (ص) يقول: «ولا انا الا ان یتغمّدنی الله منه برحمة».

«انه من عمل منکم سوء بجهالة ثم تاب من بعده وأصلح فانه غفور رحیم».

روی فی بعض الاخبار نادیتمونی فلیبستکم، سألتمونی فأعطیتکم، بارزتمونی فأمهلتکم، ترکتمونی فرعیتکم، عصیتمونی فسترتکم. فان رجعت الی قبلتکم، و ان ادبرتم (۱) عنی انتظرتکم. میگوید: بندگان من! رهیگان من! مرا باواز خواندید بلبیک تان جواب دادم، از من نعمت خواستید عطایان بخشیدم. به یهوده بیرون آمدید، مهلت تان دادم. فرمان من بگذاشتید رعایت از شما برنداشتم. معصیت کردید، ستم بر شما نگه داشتم. با این همه گر باز آئیدتان بپذیرم، و بر گردید باز آمدن را انتظار کنم: «انا اجود الاجودین و اکرم الاکرمین و ارحم الراحمین».

٨ - النوبة الاولى

قوله تعالى: « و عنده مفاتيح الغيب » و بنزدك اوست گنجهای غیب
 « لا يعلمها الا هو » نداند آنرا مگر او « و يعلم ما فى البر والبحر » و میداند هر
 چه در خشك است و هرچه در آب « و ما تسقط من ورقة » و بنیوقتد بر کی از شاخی
 « الا يعلمها » مگر میداند آنرا [که کی جدا شد و چند کرد بگشت و کجا افتاد و پس
 آن چون شد] « و لاجبة فى ظلمات الارض » و نه تخمى در تاریکیهای زمین او کننده (۱)
 یا افتاده که رست یا نرست « ولا رطب ولا يابس » و نه هیچ تری و نه هیچ خشکی
 « الا فى كتاب مبين » (۵۹) مگر در نامه‌ای پیدا و پیدا کننده .

« و هو الذى يتوفىكم بالليل » و اوست که شما را می میراند بشب
 « و يعلم ما جرحتم بالنهار » و میداند آنچه میکردید بروز « ثم يبعثكم فيه » آنکه
 شما را از آن خواب می بر انگیزاند در دانش خویش « ليقضى اجل مسمى » تا آنکه
 نامزد کرده شما را سپرده آید ، و حق عمر شما بشما گزارده آید « ثم اليه مرجعكم »
 آنکه با وی است باز گشت شما « ثم ينبئكم بما كنتم تعملون » (۶۰) و پس خبر کند
 شما را بکرد شما که می کردید .

« و هو القاهر » و اوست فرو شکننده و کم آورنده « فوق عباده » زبر
 رهیگان (۲) خویش « و يرسل عليكم حفظة » و می فرو فرستد بر شما نگهبانان « حتى
 اذا جاء احدكم الموت » تا آنکه که بهر یکی از شما آید مر کی « توفته رسلنا »
 بمیراندا و را فرستادگان ما « و هم لا يفرطون » (۶۱) و ایشان نگذارند که وی نفس زند
 بیش از اندازه .

« ثُمَّ رَدُّوا إِلَى اللَّهِ » آنکه باز برند ایشانرا با خدای « مَوْلَاهُمُ الْحَقُّ »
 آن خداوند ایشان برداستی و سزاواری « لَا » آگاه بید (۱) « لَهُ الْحُكْمُ » ویراست خواست
 و کار بر گزارد « وَهُوَ أَسْرَعُ الْحَاسِبِينَ » (۶۲) و اوست سبکبارتر همه دانایان و شمارندگان.
 « قُلْ مَنْ يَنْجِيكُمْ » گوی کیست که می رهاوند شما را « مِنْ ظُلُمَاتِ الْبَرِّ
 وَالْبَحْرِ » از تاریکهای خشک و آب و درماندگیها در دشتها و کشتیها؟ « تَدْعُوهُ تَضَرَّعًا
 وَخَفِيَّةً » میخوانید او را بزاری در آشکارا و در نهان « لَنْ أَنْجِيَنَّكُمْ » میگویند: اگر
 برهانی ما را « مِنْ هَذِهِ » ازین که در آن افتادیم « لَنْ تَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ » (۶۳) تا باشیم
 از سپاس داران باشیم .

« قُلْ اللَّهُ يَنْجِيكُمْ مِنْهَا » گوی الله می رهاوند شما را از آن « وَمَنْ كُلُّ كَرْبٍ »
 و از هر تاسائی (۲) و هر اندوهی « ثُمَّ أَنْتُمْ تَشْرَكُونَ » (۶۴) پس آنکه از اسباب با
 وی انباز می آرید .

« قُلْ هُوَ الْقَادِرُ » گوی او توانا است « عَلَى أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ » بر آنکه
 بر شما انگیزد « عَذَابًا مِنْ فَوْقِكُمْ » عذابی از زیر شما « أَوْ مِنْ تَحْتِ أَرْجُلِكُمْ »
 یا عذابی از زیر پایهای شما « أَوْ يَلْبِسَكُمْ شِيْعًا » یا شما را در آمیزد و درهم او کند جوك
 جوك (۳) « وَ يَذِيقَ بَعْضَكُمْ بَأْسَ بَعْضٍ » و بجشاند شما را زور ورنج یکدیگر « انْظُرْ
 كَيْفَ نَصَرَفَ الْآيَاتِ » درنگر چون می گردانیم سخنان خویش از روی بروی « لَعَلَّهُمْ
 يَفْقَهُونَ » (۶۵) تا مگر در یابند .

« وَ كَذَّبَ بِهٖ قَوْمُكَ » و قوم تو آنرا می دروغ شمارد و ترا نا استوار
 « وَهُوَ الْحَقُّ » و آن راست است و درست « قُلْ لَعَنَ عَلَيْكُمْ بُو كَيْلٍ » (۶۶) گوی من

۱- نسخه ج : باشید. من ارالف . ۲- تاسا بمعنی اندوه و ملالت (برهان قاطع) نسخه

ج : غمی . ۳- نسخه ج : جوی جوی .

بر شما کارساز و کارتوان و کاردار نهام .

«لَکَلِّ نَبَأٍ مُّسْتَقَرٌّ» پیداشدن هر بودنی را هنگامی هست «وَسَوْفَ تَعْلَمُونَ» (٦٧)
و آری آگاه شید (١) .

النوبة الثانية

قوله تعالى : «و عنده مفاتيح الغيب» - مفاتيح خزائن است ، و مفاتيح مقالید .
مفاتيح جمع مفتاح و مفاتيح جمع مفتاح . «و عنده مفاتيح الغيب» همانست که جای دیگر
گفت : «له مقالید السموات والارض» ، و این خزائن غیب آن پنج علم اند که آنجا
گفت : «ان الله عنده علم الساعة» . روی ابن عمر ان النبی (ص) قال : «مفاتيح
الغيب خمس لا يعلمها الا الله» .

«ان الله عنده علم الساعة» الی آخره - این آیت جواب آن اعرابی است که پیش
مصطفی شد ، و معه ناقة ، فقال : ان كنت نبياً فأخبرني عما في بطن ناقتي هذه ذكر
هو او أنثى ؟ و ما الذي يصيبنا غداً ؟ و متى يمطر السماء ؟ و متى تقوم الساعة ؟ و متى
اموت ؟ فنزلت : «ان الله عنده علم الساعة» الآية .

جمعی مفسران گفتند : که مفاتيح غیب آنست که از آدمیان در غیب است از
روزی و باران و نزول عذاب و سعادت و شقاوت و ثواب و عقاب و سر انجام کار و خاتمت
اعمال و انقضاء آجال . و گفته اند که : درین آیت دلالت روشن است که رب العالمین
بحقیقت داند بودنیها را پیش از بودن آن ، يعلم انه یكون ام لا یكون ، و ما یكون کیف
یکون ؟ و ما لا یكون ان لو کان کیف یكون ؟ قال ابن مسعود : اوتی نبیکم کل شیء الا
مفاتيح الغيب .

« و يعلم ما فی البر » - هر چه در بیابان است و در آبادان ، می داند . هر چه در خشك زمین است از نبات و تخم و گیاه میداند . و هر چه در بحر زندگی کند ، و هر چه در آن هلاک شود همه داند . « ما تسقط من ورقة ألا يعلمها » عدد بر ک درختان همه داند . آنچه بر درخت بماند داند ، و آنچه بیوفتد داند که کی جدا شد ؟ و چند بار کرد خود بر گشت ؟ و چون بیفتاد ؟ بر روی افتاد یا بر پشت ؟ « و لاجبة فی ظلمات الارض » هیچ دانه و تخمی در زیر زمین نیفتد که نه الله داند که رست یا نرست . آنچه نرست چون شد ؟ و آنچه رست کی رست ؟ و چون رست ؟ و از آن چه رست ؟ و چون شد ؟ **ابن عباس** گفت : « فی ظلمات الارض » یعنی فی الثری تحت الصخرة فی اسفل الارضین السبع . هر چه در هفتم طبقه زمین زیر صخره است الله میداند .

« ولا رطب ولا یابس الا فی کتاب مبین » - این از جوامع قرآن است که همه چیز که در جهان است در زیر آنست . هر چه حیوان است رطب است ، و هر چه موات یابس . **ابن عباس** گفت : « الرطب الماء والیابس البادية » . و گفته اند : هر چه روید رطب است ، و هر چه نروید یابس . **عبدالله حارث** گفت : این درختان و نبات زمین است که الله داند که چندتر بماند و کی خشك گردد . و عن **نافع** عن **ابن عمر** عن **النبی** (ص) قال : « ما من زرع علی الارض ولا ثمار علی الاشجار الا علیها مکتوب : بسم الله الرحمن الرحیم . رزق فلان بن فلان ، فذلك قوله تعالى فی محکم کتابه : وما تسقط من ورقة الا يعلمها ولا حبة فی ظلمات الارض و لا رطب ولا یابس الا فی کتاب مبین » .

جعفر بن محمد گفت : الورقة السقط ، والحببة الولد ، وظلمات الارض الارحام ، والرطب ما یحیی ، والیابس ما یقبض ، و كذلك فی کتاب مبین . و قيل : الرطب لسان المؤمن ، رطب بذکر الله ، والیابس لسان الکافر لا یتحرک بذکر الله وبما یرضی الله . « الا فی کتاب مبین » - این را دو معنی گفته اند : یکی آنست که مثبت فی علم الله متقن . هیچ چیز

نیست از رطب و یابس که نه در علم خدا مثبت و محکم ساخته ، و از آن برداخته . معنی دیگر: « الا فی کتاب » یعنی اثبتہ اللہ فی کتاب قبل خلقہ ، کقولہ : « الا فی کتاب من قبل ان نبرأھا » . میگوید هیچ چیز نیست و بشما نرسد هیچ رسیدنی که نه اللہ آنرا اثبات کرده ، و حکم رانده ، و در لوح محفوظ نبشته ، پیش از آفریدن آن ، و یشهد لذلك قول النبی (ص) : « کتب اللہ مقادیر الخلاق قبل ان یخلق السموات والارض بخمسين الف سنة . قال: وعرشه علی الماء » . وروی انه قال : « یا باهريرة جفّ القلم بما انت لاق » ، وروی انه قال : « انّ اول ما خلق اللہ القلم ، فقال اکتب . قال : ما اکتب ؟ قال: القدر، ما کان و ما هو کائن الی الابد » . اگر کسی گوید: چه حکمت را در لوح محفوظ نبشت ؟ چون خود جل جلاله همه میداند ، و بوی هیچ چیز فرو نشود ، و درنگذرد . جواب آنست که جلال ربوبیت و کمال احدیت خود بخلق بنماید ، تا معلومات اللہ بدانند ، و جلال عزّت و عظمت وی بشناسند و در ایمان و طاعت بیفزایند ، و بدانند که چون اوراق و حبات و رطب و یابس که در آن ثواب و عقاب نبشته است ، شمردنی و نبشتنی است ، اعمال و احوال ایشان که در آن ثواب و عقاب است اولیتر که نویسد و شمارد و فاخواهد (۱) ، و نیز تا آن فریشتگان که موکل اند بر کائنات و حادثات ، و هر سال آنرا مقابل میکنند و کرده با نبشته موافق بینند ، عظمت اللہ بآن بدانند و عبرت گیرند و در بندگی بکوشند . « و هو الذی یتوفیکم باللیل » - یقبض ارواحکم عن التصرف بالنوم ، کما یقبضها بالموت ، کما قال جل ثناؤه : « اللہ یتوفی الانفس حین موتها والّتی لم تمت فی منامها » . وعن ابن عباس قال : قال رسول اللہ (ص) : « لکل انسان ملک اذا نام یاخذ نفسه ، ویردّ الیه ، فان اذن اللہ فی قبض روحه قبضه ، والا ردّ الیه ، فذلک قوله : و هو الذی یتوفیکم باللیل » . « و یعلم ما جرحتم بالنهار » - الجرح الکسب ، و هو العمل بالجوارح . اجترح اکتساب

است، و بیشتر در بد گویند آنرا، و جوارح در سباع و طیر و در اندامان آدمی این را نام کردند که آن کواسباند، و جرح شهادت طعن است در آن، لَأَنَّهُ مِنْ كَسْبِ الْأَثَمِ، والجراحة كالطعنة لأنها تعمل بالجراحة. «ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيهِ» ای فی علمه بکم و ما تعملون الغد. میگوید: آنکه شما را از آن خواب می برانگیزاند در دانش خویش، که میداند که بر خیزید چه خواهید کرد؟ و قيل: «يَبْعَثُكُمْ فِيهِ» ای فی علمه بکم. «لِيَقْضَىٰ أَجَلٌ مُّسَمًّى» یعنی اجل الحیوة الی الموت، لتستوفوا اعمارکم المکتوبة. تقدیر الایة: و هو الذي يتوفيكُم باللیل ثم یبعثکم فی النّهار، علی علم بما تجتروحون فیهِ.

و درین آیت اقامت حجت است بر منکران بعث، یعنی که چون قادر است که ترا پس از خواب می برانگیزاند، قادر است که بعد از مرگ بر انگیزاند. و در تورات است که: یا ابن آدم کما تنام كذلك تموت، و کما توقظ كذلك تبعث. «ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ» فی الآخرة، «ثُمَّ يَنْبِئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ» فی الدّنیاء من خیر او شر، وهذا وعید من الله عز و جل.

«و هو القاهر فوق عباده» - این فوقیت را دو معنی است، و آن هر دو الله را حق است و سزا: یکی آنکه بملك و توان فرق است و بندگان زیراند، ازین معنی فرعون گفت: «وَأَنَا فَوْقَهُمْ قَاهِرُونَ»، و دیگر آنست که الله فوق خلق است بذات، چنانکه آنجا گفت: «يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ» و يرسل علیکم حفظة من الملائكة یحفظون اعمالکم. همانست که آنجا گفت: «لَهُ مَعْقَبَاتٌ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَ»، و آن فریشتگان اند بر بندگان، گواشوانان و نگهبانان (۱) کردار ایشان برایشان میکوشند، و ایشانرا از بلاها میکوشند. جای دیگر گفت: «وَأَنْ عَلَیْكُمْ لِحَافِظِينَ» ای یحفظون علیکم اعمالکم. جای دیگر گفت: «وَمَا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَافِظِينَ» یعنی: و ما ارسل الکفار علی المؤمنین

محافظین. «حتیٰ اذا جاء احدکم الموت» - عندا نقضاء اجله «توفّته رسلنا» یعنی ملک الموت واعوانه. و بر قراءت حمزه توفّاه بالف ممالة، یعنی به ملک الموت وحده، کقوله: «یتوفیکم ملک الموت». و گفته اند که اعوان ملک الموت چهارده اند: هفت ملائکه رحمت و هفت ملائکه عذاب، هر که که روح بنده مؤمن قبض کند بملائکه رحمت دهد، و چون قبض روح کافر کند بملائکه عذاب دهد.

سليمان بن داود (ع) بر ملک الموت رسید، گفت: یا ملک الموت! چرا میان مردمان عدل نکنی؟ یکی را روزگاری فراگذاری، و یکی را بزودی بجوانی میری؟ گفت: یا سلیمان! این کار بدست من نیست، و بر من جز فرمان برداری نیست. صحیفه ای بمن دهند، نام هر یکی بر آن نبشته، و روزگار عمر و انقاس ایشان شمرده، و مرا در آن هیچ تصرف نه، چنانکه فرمایند میکنم. و در آثار آمده که: شب نیمه شعبان آن صحیفه بدست وی دهند، هر کرا در آن سال قبض روح باید کرد، نامش در آن صحیفه آورده. یکی بعمارت مشغول گشته، یکی دل بر عروسی نهاده، یکی با دیگری خصومت در گرفته، هر یکی کاری و بازاری بر ساخته، و نام ایشان در آن صحیفه اثبات کرده. **مصطفی (ص)** گفت: «تبنون مالا تسکنون! و تجمعون مالا تأکلون! و تأملون مالا قدر کون! کم من مستفل یوم لا یتکماه و منتظر غد لا یبلغه!».

«ثم ردّوا الی الله» - یعنی العباد یردّون بالموت الی الله، یعنی الی الموضع الذی لا یملک الحکم علیهم فیہ الا الله پس آنکه این بندگانرا پس از مرگ بامحشر قیامت برند، تا الله برایشان حکم کند. «مولیهم الحق» آن خداوندی که مولی ایشان براستی اوست، و حاکم بسزا اوست. «مولیهم» اگر بر عموم برانی، معنی «ولی سید» است و مالک، تا کافر و مؤمن در تحت آن شود، و اگر تخصیص کنی بر مؤمنان، معنی مولی ولی و ناصر بود، و کافران در آن نشوند، که جای دیگر گفت: «ذلک بأن الله مولی

الذين آمنوا و أن الكافرين لا مولى لهم . « الاله الحكم » - القضاء والامر فيهم دون خلقه ، « وهو اسرع الحاسبين » - لأنه لا يحتاج الى روية و فكرة و عقد يد ، و حسابه اسرع من لمح البصر . عن عائشة : ان رسول الله (ص) ، قال : « ليس احد يحاسب يوم القيامة الا هلك » . قلت : ا و ليس يقول الله : « فسوف يحاسب حساباً يسيراً ؟ » قال : « انما ذلك العرض ، و لكن من نوقش الحساب هلك » .

« قل من ينجيكم من ظلمات البر والبحر » - ظلمات البر ظلمة الليل و ظلمة السحاب و ظلمة الغبار ، و ظلمات البحر ظلمة الليل و ظلمة السحاب و ظلمة الامواج . ظلمات در قرآن بر دو وجه آید : یکی بمعنی احوال و شدائد ، چنانکه درین آیت است و در سورة النمل : « امن يهديكم فى ظلمات البر والبحر » يعنى فى احوال البر والبحر . وجه دوم ظلماتست بمعنی سه خصلت ، چنانکه در سورة الزمر گفت : « خلقاً من بعد خلق فى ظلمات ثلاث » يعنى البطن و المشيمة و الرحم . و در سورة الانبياء گفت : « فنادى فى الظلمات » يعنى ظلمة الليل و ظلمة الماء و ظلمة بطن الحوت . و در سورة النور گفت : « او كظلمات فى بحر لجى » الى قوله « ظلمات بعضها فوق بعض » يعنى به الكفر . يقول : قلب مظلم فى صدر مظلم فى جسد مظلم .

« قل من ينجيكم من ظلمات البر والبحر » - اين سؤال توبخ و تفریع است ، میگوید : یا محمد ازین کافران مکه درپرس ، يعنى درین سؤال ایشانرا ملامت کن ، و بگوی : « من ينجيكم » آن کبست که شما را رهاند از احوال و شدائد بر و بحر ؟ « تدعونه تضرعاً و خفية » ای علانیه و سرّاً . قراءت عاصم بروایت ابوبکر خفية بکسر خاء است و معنی همانست . « لئن انجيتنا من هذه » - عاصم و حمزه و کسائی « لئن انجانا من هذه » خوانند . اینجا قول مضمرب اسب ، يعنى : يقولون لئن انجيتنا . قول فرو گذاشت که آن از « تدعونه » خود بیرون آید . « من هذه » يعنى : من هذه الخيفة ، وقيل : من

هذه البليّة. «لنكوننّ من الشّاكرين» لله ، في هذه النّعم ، فنوحده .

« قل الله ينجيكم منها » - عاصم و حمزه و كسائي « ينجيكم » بتشديد خوانند ، و باقی بتخفیف ، و معنی هر دو یکسانست . « منها » یعنی من تلك الشّدائد والمحن ، « ومن كلّ كرب » ای غمّ و بلاء . « ثمّ انتم » یا معشر الکفّار! « تشرکون » فی حال الرخاء . این در شأن قریش فرو آمد که مسافران بودند در برو بحر . چون ایشانرا در آن خطری پیش آمدی ، یا بیم هلاک ، دست در دعا و تضرّع می زدند ، و از خدا باخلاص نجات میخواستند . چون ایشانرا از آن خطر و بیم امن پدید آمدی و نجات ، باز دیگر باره بسر کفر و بت پرستی خویش می باز شدند . رب العزة ایشانرا درین آیت توبیخ میکند ، و از نیک خدائی خود و بدبندگی ایشان خبر میدهد . پس درین آیت دیگر ایشانرا بیم داد و خبر کرد که : من قادرم و توانا که بعد ازین شمارا هلاک کنم ، گفت : « قل هو القادر » - این آیت بسه بار آمده از آسمان : اوّل این فرو آمد که « قل هو القادر علی ان یبعث علیکم عذاباً من فوقکم » گوی او قادر است که بر شما عذابی انگیزد از زیر شما ، آب ، جذانکه قوم نوح را فرستاد ، یا باد ، چنان عاد ، یا بانگ ، چنان ثمود ، یا ظلة ، حنان قوم شعیب ، یا حاصب ، چنان مؤتفکات . و درست است خبر از جابر انصاری که رسول خدا (ص) گفت آنکه که این فرو آمد : اعوذ بوجهک . جبرئیل رفت ، و پس آن باز آمد ، و گفت : « او من تحب ارجلکم » یا عذابی فرستد از زیر پایهای شما ، چون خسف قارون و غرق فرعون . رسول خدا (ص) گفت : اعوذ بوجهک . پس رفت ، و باز آمد و گفت : « او یلبسکم شیعاً و یدّیق بعضکم بأس بعض » که (۱) این آمد رسول خدا گفت : « هذا اھون » ، و بروایتی « هذا ایسر » . دانست که لابد است از سه یکی ، گفت : این آسان تر این خلافها و عصیتهها اولدراز است ، و آخر درد ماهمه از آنست .

وروى عن ابن عباس أنه قال : العذاب الذي من فوقهم امرأء السوء ، والذي من تحتهم عبيد السوء . « اويلبسكم شيعاً و يذيق بعضكم بأس بعض » الا هواء المختلفة .

قال الكلبي : لما نزلت هذه الآية شقت على النبي (ص) مشقة شديدة ، فقال : يا جبرئيل ! ما بقاء امتي على ذلك ، فقال : انما انا عبد مثلك ، فادع ربك . فقام رسول الله (ص) فتوضاً وصلى وسأل ربه ان لا يبعث على امته عذاباً من فوقهم و لا من تحت ارجلهم و لا يلبسهم شيعاً و لا يذيق بعضهم بأس بعض . فنزل جبرئيل فقال : ان الله سمع مقالتك و انه اجارهم من خصلتين ، ولم يجرحهم من خصلتين ، اجارهم ان لا يبعث عليهم عذاباً من فوقهم و لا من تحت ارجلهم ، ولم يجرحهم من ان يلبسهم شيعاً ، و يذيق بعضهم بأس بعض ، قال : يا جبرئيل ! فما بقاء امتي ، قال سل الله لأمّتك ، فقام رسول الله (ص) فتوضاً وصلى ثم سأل ربه ، فنزل جبرئيل فقال : ان الله يقول : انّا ارسلنا من قبلك رسلاً الى قومهم فصدقهم مصدقون ، و كذبهم مكذبون ، ثم لم يمنعنا ان نبثلى الذين زعموا انهم مؤمنون من بعد قبض انبيائهم ببلاء يعرف فيه صدقهم من كذبهم . ثم نزل : « الم احسب الناس ان يتركوا ان يقولوا آمناً » الى قوله : « وليعلمن الكافرين » . فقال : لا بد من فتنة تبثلى بها الامّة بعد نبيتها ليتبين الصادق من الكاذب .

« انظر كيف نصرّ ف الايات » - يعنى العلامات فى امور شتى من الوان العذاب .
« لعلمهم يفقهون » - لكى يفقهوا عن الله ما بين لهم ، فيخافوه ، و يوحّدوه
« و كذب به » يعنى بالقرآن ، « قومك » يعنى قريشاً « و هو الحق » جاء من عند الله .
« قل لست عليكم بوكيل » - اين منسوح است بايت سيف .

« لكلّ نبا مستقر » - يعنى لوقوع كل شأن حين ، كقوله : « و لتعلمن نبأه بعد حين » . سياق اين سخن بر سبيل تهديد است ، يعنى : لكلّ خبر يخبره الله وقت و مكان يقع فيه من غير خلف . « و سوف تعلمون » ، ماكان منه فى الدنيا فستعرفونه ، و ماكان منه فى الآخرة يبدو لكم يعنى العذاب الذى كان بعدهم فى الدنيا والآخرة .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « و عنده مفاتيح الغيب » - گشاینده دلها اوست . نماینده راهها اوست . نهنده داغها اوست . افروزنده چراغها اوست . یکی را چراغ هدایت افروزد . یکی را داغ ضلالت نهد . عنایتیان حضرت را چراغ سعادت افروزد . در رحمت گشاید . بساط بقا گستراند . بر تخت رعایت نشاند . بزیور کرامت بیاراید که : « یحبهم ویحبونه » . بازراند کان ازل را داغ شقاوت نهد . در خذلان گشاید . زخم «لأبشری» زند که : « نسوا الله فنسیهم » . آری ! کلید غیب بنزدیک اوست ، و علم غیب خاصیت اوست ، هر کس را سزای خود دادن و جای وی ساختن کار اوست ، **ابن عطا** گفت : کلبدها بنزدیک اوست ، چنانکه خود خواهد گشاید ، و آنچه خود خواهد نماید : بر دلها در هدایت گشاید ، بر همتها در رعایت ، بر زبانها در روایت ، بر جوارح در طاعت . اهل ولایت را در کرامت گشاید . اهل مهر را در قربت گشاید . اهل تمکین را در جذب گشاید . مؤمنانرا در طاعت گشاید . اولیا را در مکاشفات ، انبیا را در معاینات .

بو سعید خراز گفت : این پیغامبر ما را است علی الخصوص : « و عنده مفاتيح الغيب » - میگوید : کلید خزینة اسرار فطرت محمد مرسل بنزدیک حق است جل جلاله . ربوبیت او را بنعت کرم درمهد محبت اندر قبه غیبت پرورد ، و اسرار فطرت و عزت وی از خلق بپوشید ، تا صد هزار و بیست و چهار هزار پیغامبر همه باین درد بخاک فرو شدند ، بطمع آنکه تا ایشانرا بریک سر از اسرار فطرت وی اطلاع افند ، و هرگز نیفتاد ، و بنداستند ، و چگونه دانستندی و قرآن مجید قصه وی سر بسته میگوید ، و از آن اسرار خبر می دهد که : « فأوحی الی عبده ما أوحی » :

زان گونه شرابها که او پنهان داد يك ذره بصد هزار جان نتوان داد

آری! ما آن خزینۀ اسرار فطرت و محبت وی مهری بر نهادیم، و طمعها از دریافت آن باز بریدیم که: «وعنده مفاتح الغیب لا یعلمها الا هو». حسین منصور حلاج شمه‌ای از دور بیافت، فریاد بر آورد: سراج من نور الغیب بدا و غار، و جاوزالسرج و سار: ای ماه بر آمدی و تابان گشتی کرد فلک خویش خرامان گشتی!
چون دانستی برابر جان گشتی ناگاه فرو شدی و پنهان گشتی!

انبیا و اولیا و شهدا و صدیقان چندانکه توانستند از اوّل عمر تا آخر تاختند، و مرکبها دوانیدند، و بعاقبت به اوّل قدم وی رسیدند: «نحن الاخرون السابقون». آن مقام که زبر خلائق آمد، زیر پای خود نپسندید، بسدرۀ منتهی، و جنّات مأوی، و طوبی و زلفی، که غایت رتبت صدیقان است خود ننکرید: «ما زاغ البصر و ما طغی». قال بعضهم: من مفاتح غیبه ما قذف فی قلبك من نور معرفته، و بسط فيه بساط الرضا بقضائه، وجعله موضع نظره. جریری گفت: «لا یعلمها الا هو»، و من يطلقه عليها من صفی و خلیل و حبیب و ولی. بوعلی کاتب فرا بوعثمان مغربی گفت که: ابن البرقی بیمار بود. شربت‌ی آب بدو دادند نخورد، گفت: در مملکت حادثه‌ای افتاده است تا بجای نیارم که چه افتاد نباشام. سیزده روز هیچ نخورد تا خبر آمد که قرامطه در حرم افتادند، و خلقی را بکشتند، و رکن حجر را بشکستند. بوعثمان گفت: درین بس‌کاری نیست، من امروز شما را خبر دهم که در مکه چیست؛ در مکه میخ است امروز، چنانکه همه مکه در زیر میخ است، و میان مگبان و طالحیان جنگ است، و مقدمۀ طالحیان مردی است براسپی سیاه، بر سر وی دستاری سرخ. این چنین بنوشتند، و برسیدند (۱) راست آنروز همچنان بود که گفت. پس بوعثمان گفت: هر که حق را اجابت کرد مملکت ویرا اجابت کرد. عبدالله انصاری گفت: «بر عبودیت آن نهند که بر تابد.

دانستن غیب همه بر نتابد و نتواند . بلی بعضی و بعضی چیزی نه همه ، که همه الله داند و بس . همی گوید جل جلاله : فلا یظهر علی غیبه احداً الا من ارتضى من رسول :
 « و یعلم ما فی البرّ و البحر » الایة - ای هو المتفرد بالاحاطة بكلّ معلوم قطعاً لایشد عنه شیء ، و لا ینفی علیه شیء . « و هو القاهر فوق عباده و یرسل علیکم حفظة » - این حفظه کرام الکاتبین اند که بر بندگان هو کل اند ، و اعمال ایشان می شمارند و مینویسند ، و این فریشتگان بر بندگان آشکارا نشوند مگر در آن دم زدن باز پسین . در خبر است که : بنده با آخر عهد که از دنیا بیرون می شود آن دو فریشته در دیدار وی آیند . اگر بنده مطیع بوده گویند : جزاک الله خیراً . ای بنده نیکبخت فرمان بردار ! بسی طاعت که کردی ، و بوی خوش و راحت از آن طاعت بما رسید ، و اگر عاصی و بد کردار بوده گویند : لا جزاک الله خیراً . بسی فضائح و معاصی که از تو آمد ، و بسی بوی ناخوش و کند معصیت که از آن بما رسید . گفتا : این در آن وقت بود که چشم مرده بهوا بیرون نگردد (۱) که نیز بر هم نزنند .

« حتّی اذا جاء احدکم الموت توفته رسلنا » - از داهیهای جان کندن یکی آنست که : ملک الموت را و اعوان وی را در وقت قبض روح بزند . اگر بنده مطیع بود بصورتی نیکو بود ، و اگر عاصی بود بصورتی منکر . در خبر است که ابراهیم (ع) ملک الموت را گفت : خواهم که ترا در آن صورت که جان کنه کاران و بدکاران ستانی بینم . گفت : یا ابراهیم ! طاقت نداری ؟ گفت : لابد است . پس خویشتن را بدان صورت فرا وی نمود . شخصی دید سیاه منکر ، موپها برخاسته ، و جامه سیاه در پوشیده ، و آتش و دود از بینی و دهن وی بیرون می آید ، و بوی ناخوش از وی می دمد . ابراهیم را غشی رسید . ساعتی بیفتاد ، چون بهوش باز آمد ، و ملک الموت بصورت خویش باز آمده ،

گفت : يا ملك الموت ! اگر عاصی را خود عذاب اینست که ترا در آن صورت خواهد دید تمام است ، و همچنانکه عاصی را دیدن وی عذابی تمام است ، مطیع را دیدن وی بآن صورت نیکو که خواهد بود راحتی و لذتی تمام است .

و هب منبه گفت : در روز کار پیش پادشاهی بود سخت بزرگ ، ملك وی عظیم ، نعمت وی تمام ، و فرمان وی روان . چون عمر وی باخر رسید ، ملك الموت قبض جان و بیکرد چون باآسمان رسید فریشتگان گفتند : هرگز ترا بر هیچ کس رحمت نیامده بجان شدن ؟ گفت : آری ، زنی در بیابان بود آبستن ، کودک بنهاد . در آن حال مرا فرمودند که مادر آن کودک را جان بستان . جان وی بستدم ، و آن کودک را در آن بیابان ضایع گذاشتم . بر آن مادر مرا رحمت آمد از غریبی وی ، و بر آن کودک از تنهائی و یکسی وی . گفتند : يا ملك الموت ! این پادشاه را دیدی که جان وی ستدی آن کودک بود که در آن بیابان بگذاشتی . گفت : سبحان الله اللطیف لما شاء .

« یم ردوا الی الله مولهم الحق » - قال بعضهم هی ارجی آیه فی کتاب الله عز وجل ، لانه لا مرد للعبد اعز من ان یکون مرد . الی مولا .

۸ - النوبة الاولى

قوله تعالى : « و اذا رأیت الذین یخوضون فی آیاتنا » و چون (۱) بینی ایشانرا که در سخنان ما می خوض کنند ، و بفراخ سخنی و بافسوس میروند « فأعرض عنهم » روی گردان از ایشان و جدائی جوی « حتی یخوضوا فی حدیث غیره » تا آنگاه که در حدیثی دیگر روند « و اما ینسینک الشیطان » و اگر دیو فراموش کند بر تو اعراض از ایشان « فلا تقعد » نگر تا ننشینی (۲) « بعد الذکری » پس یاد آمدن نهی من

۱- نسخه الف : و که . متن از « ج » است . ۲- نسخه الف : نگر ننشینا .

« مع القوم الظالمين (۶۸) » با آن گروه ستمکاران برخورد .

« و ما علی الذین يتقون » و بر پرهیزگاران نیست « من حسابهم » از شمار و از جرم و تاوان خائضان « من شیء » هیچ چیز « و لکن ذکری » لکن این پنداست و عبرت نمودن خائضان را « لعلهم يتقون (۶۹) » تا مگر از آن خوض پرهیزند .
 « و ذر الذین اتخذوا دینهم لعباً ولهواً » گذار ایشانرا که دین خویش بیازی گرفتند « و غرتهم الحیوة الدنیا » و فرهیفته (۱) کرد ایشانرا زندگانی این جهان « و ذکر به » و پند ده بقرآن و در یاد ده « ان تبسل نفس بما کسبت » پیش از آنکه تن کافر را بسخت تر عذاب سپارند بآنچه کرد درین جهان « لیس لها من دون الله » و او را نه فرود از خدای « ولی و لاشفیع » نه یاری و نه شفیع « و ان تعدل کل عدل » و اگر تنی خویشتن باز خریدی بهمه فدای « لایؤخذ منها » آن فدا ازو بنستانند « اولئک الذین ابلوا » ایشان آنند که ایشانرا فرا دادند فرا سخت تر هلاکی و عذابی « بما کسبوا » بآنچه میکردند « لهم شراب من حمیم » ایشانرا است شرابی از آب گرم « و عذاب الیم » و عذابی درد نمای « بما کانوا یکفرون (۷۰) » بآنچه می کافر شوند .

« قل » کوی یا محمد ! « اندعوا من دون الله » فرود از خدای چیزی خوانیم « ما لاینفعنا » که ما را هیچ بکار نیاید اگر خوانیم « ولا یضرنا » و نگزاید اگر نخوانیم « و نرد علی اعقابنا » و برگردانند مارا با پس و (۲) « بعد اذ هدینا الله » پس آنکه راه نمود الله ما را کالذی استهوته الشیاطین فی الارض « چون چنان کس که بنهیب دیو ویرا بسر در آورد در زمین، و از راه برگرداند حیران » تا فرو مانده و بی سامان بماند .

« **لَهُ أَصْحَابٌ** » و او را یارانی اند از مشرکان « **يَدْعُوهُ إِلَى الْهُدَى** » که او را می‌باز خوانند با ضلالت که آنرا می‌هدی و راستی نه پندارند « **اَتُّنَا** » و می‌گویند او را که ایدر (۱) آی بما « **قُلْ** » پیغمبر من گوی: « **إِنَّ هُدَى اللَّهِ هُوَ الْهُدَى** » راه نمودن الله هدی و راست راهی آنست « **وَأْمُرْنَا** » و فرمودند ما را « **لِنَسْلَمَ** » تا کردن نهیم « **لَرَبِّ الْعَالَمِينَ** » (۷۱)، خداوند جهانیا را .

« **وَأَنْ أَقِمْوَا الصَّلَاةَ** » و فرمودند ما را که نماز بیای دارید « **وَاتَّقَوْهُ** » و از خشم و عذاب خدای پرهیزید « **وَهُوَ الَّذِي إِلَيْهِ تَحْشَرُونَ** » (۷۲) و او آنست که شما را بر انگیخته با وی خواهند برد .

« **وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ** » و او آنست که بیافرید آسمانها و زمین « **بِالْحَقِّ** » سخن روان و فرمان رسنده پیاپی « **وَيَوْمَ يَقُولُ** » و آنروز که گوید. « **كُنْ فَيَكُونُ** » باش تا می‌بود « **قَوْلُهُ الْحَقُّ** » فرمان وی روان « **وَلَهُ الْمُلْكُ** » و پادشاهی ویرا « **يَوْمَ يَنْفُخُ فِي الصُّورِ** » آن روز که در دمنند در صور « **عَالَمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ** » دانای هر پوشیده و آشکارا « **وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ** » (۷۳) ، و اوست دانای آگاه. دانا بهمه چیز، آگاه از همه چیز

النوبة الثانية

قوله تعالى: « **وَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَخُوضُونَ فِي آيَاتِنَا** » - خوض نامی است که باطل را گویند، حق را نگویند، چنانکه کف: « **وَكُنَّا نَخُوضُ مَعَ الْخَائِضِينَ** » ، « **وَخُضْتُمْ كَالَّذِي خَاضُوا** » ، « **فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ** ». واصل الخوض الدخول فی الشيء علی تلوث به ، و قبل هو الخاط، و کل شیء خضته فقد خلطته، و منه خاض الماء بالعسل

خلطه . و خوض در آیات آنست که پیغامبر را و قرآن را دروغ زن گیرند ، و بدان استهزا کنند ، و باطل شمرند . و این آن بود که کافران مگه چون از مؤمنان قرآن میشنیدند آنرا طعن میزدند و ناسزا میگفتند . **سدى** گفت : مشرکان با مؤمنان نمى نشستند ، و در رسول خدا (ص) طعن میکردند ، و ناسزا میگفتند . رب العالمین ایشانرا از آن نهی کرد ، گفت : **یا محمد !** چون مشرکانرا بینی که در قرآن طعن کنند و ناسزا گویند ، با ایشان منشین ، و از ایشان روی گردان و با مؤمنان همسن گفت که : چون کافران در رسول (ص) طعن کنند و او را ناسزا گویند ، با ایشان منشینید ، و از ایشان روی بگردانید . « لا تقعدوا » معنی آنست که منشینید (۱) ، و آنکس که نشسته بود ، این با وی هم گویند ، اما « لا تجلس » زشت است درین موضع ، که آن بر پای ایستاده را گویند .

« واما ينسینك » - قراءت ابن عامر ينسینك است ، نسی ینسی ، و انسی ینسی ، بمعنی یکی اند ، همچون غرمته و اُغرمته . « فمهل الكافرين امهمهم » . و اگر شیطان این نهی ما بر تو فراموش کند ، و با ایشان بنشینی ، چون بایادت آید برخیز ، و نیز منشین . و تفسیر این آنجا است که گفت : « وقد نزل علیکم فی الكتاب ان اذا سمعتم » الایة . پس مؤمنان گفتند : یا رسول الله ! هر گاه که ایشان تکذیب آرند ، و استهزا کنند ، و در باطل خوض کنند ، اگر ما برخیزیم و ننشینیم پس نتوانیم که در مسجد حرام بنشینیم ، و نتوانیم که گرد کعبه طواف کنیم . چون ایشان چنین گفتند رب العزة رخصت داد نشستن با ایشان ، بشرط آنکه ایشان را پند دهند و تذکر کنند ، گفت : « وما علی الذین یتّقون » الشّرك والكبائر والفواحش من حساب الخائضین « من شیء » ای : من آماجهم « ولکن ذکری » - نصب علی المصدر یعنی ذکر و هم ذکر ، و روا باشد که موضع آن رفع باشد ، یعنی : علیکم ذکر ، ای علیکم ان تذکر و هم « لعلمهم یتّقون » الخوض اذا وعظتموهم .

ابن عباس گفت که : مؤمنان گفتند : یا رسول الله ! اگر ما از ایشان اعراض کنیم ، و ایشانرا بآن خوض بگذاریم ، و باز نریم ، ترسیم که گنهگار شویم . رب العالمین بجواب ایشان این آیت فرستاد : « و ما على الذين يتقون من حسابهم » ای من آنام الخائضين « من شيء » ، ولكن امری المؤمنین بهجران الخائضین تذکیر للخائضین . « لعلمهم يتقون » الخوض فی الباطل ، یعنی اذا قمتم عنهم منهم ذلك من الخوض والاستهزاء ، فأنكروا قیامكم عنهم ، فیکون ذلك تذکیراً . سعید جبیر گفت : چون مسلمانان بمدینه هجرت کردند ، منافقان با مسلمانان می نشستند ، و چون قرآن می شنیدند خوض و استهزا میکردند ، چنانکه مشرکان در مکه میکردند . مسلمانان گفتند : بر ما حرج نیست درین مجالست ، که الله ما را در آن رخصت داده ، و از خوض ایشان بر ما هیچ چیز (۱) نیست . رب العزّة در مدینه آن آیت فرستاد که در سورة النساء است : « وقد نزل علیکم فی الكتاب » الایة ، و این آیت که « و ما على الذين يتقون » منسوخ گشت

« و ذر الذین اتّخذوا دینهم » الایة - این لفظی است از الفاظ تهدید و از الفاظ تهاون . در وعید گویند : ذرنی و فلاناً ، و در تهاون گویند : ذرفلاناً فی کذا ، و ذره یفعل کذا ، و قرآن جایها هر دو ناطق . میگوید : گذار ایشانرا یعنی بالکمدار از ایشان و خواردار ایشانرا که دین خود بیازی گرفتند ، یعنی : اتّخذوا دین الاسلام لعباً ای باطلا و لهواً عنه . « و غرّتهم الحیوة الدنّیة » عن دینهم الاسلام . ابن عباس گفت : این در شأن کافران مکه و ترسایان و جهودان فرو آمد ، که رب العزّة هر گروهی را عیدی کرد ، و هر قومی در عید خویش بیاطل و بازی و نشاط و طرب مشغول شدند مگر امت محمد (ص) ، که ایشان عید خود موسم طاعت (۲) ساختند ، نماز جماعت (۳) و ذکر فراوان و تکبیر و تهلیل و قربان . رب العزّة میگوید : گذار ایشانرا که در عید خود بیاطل و بیهوده مشغول

۱- نسخه ج : هیچیز . ۲- نسخه ج : عبادت . ۳- نسخه ج : جماعت .

گشتند ، و بزندگانی دنیا غرّه شدند . « و ذکر به » ای بالقرآن ، وقیل : بافذارك و بلاغك . و پند ده اینانرا پیغام که گزاری و بیم که نمائی . « ان تبسل » یعنی : من قبل ان تبسل نفس بما کسبت . ابسل الرجل اذا دفع الى اشدّ الهلاك ، پیش از آنکه تن کافرا فراسخت تر (۱) گرفتن دهند . وقیل : « ان تبسل نفس » یعنی من قبل ان تهلك نفس بما عملت و تحبس فی النار . قال قتادة : هذه الآية منسوخة ، نسخها قوله : « فاقتلوا المشركين » ، و قال مجاهد : ليست منسوخة لأنه على التهديد كقوله : « ذرني و من خلقت وحيداً » .

« لس لها من دون الله ولي ولا شفيع » - در نام خداوند جل جلاله ولی و مولی یکی است ، و آن از ولایت اسب بفتح واو بمعنی نصرت ، و آنچه در سورة الرعد گفت : « وال » ، آن از ولایت است بکسر واو ، و آن تملک است . « وان تعدل کل عدل » یعنی : وان تفد نفس کل فداء لا يؤخذ الفداء منها . این عدل ایدر (۲) فدا است ، از بهر آنکه آن چیز که تن خویش بآن می باز خرند آن چیز همتای تن مینهند ، و عدل آن میکنند ، و عدل برابر کردن هر چیز با دیگری بود و هامتاً ساختن (۳) ، و هر دو چیز از آن عدل است و عدیل چون ندّ و ندید . میگوید : اگر تنی فردا هر که بود از کافران ، خویشتن باز خرید بهمه فدائی . جای دیگر تفسیر کرد ، گفت : « ملء الارض ذهباً » . جای دیگر گفت : « لو يفتدى من عذاب يومئذ بینه » .

« لا يؤخذ منها » - همانست که آنجا گفت : « ولا يقبل منها عدل » . اخذ در قرآن برینج وجه آید : یکی بمعنی قبول ، چنانکه : « وان تعدل کل عدل لا يؤخذ منها » ای لایقبل ، و در آل عمران گفت : « وأخذتم على ذلکم اصری » ای قبلتم علی ذلکم عهدی . و در سورة المائدة گفت : « ان اوْتِيتُم هذا فخذوه » ، ای فاقبلوه ، و در

سورة التَّوْبَةِ گفت: «وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ» یعنی: وبقبل الصدقات، ودر اعراف گفت: «خُذْ الْعَفْوَ» ای اقبل الفضل من اموالهم. وجه دوم «اخذ» بمعنی حبس است، چنانکه در سورة يُونُسَ گفت: «فَخُذْ احْدَا مَكَانَهُ» یعنی احبس. وجه سوم «اخذ» بمعنی عذاب چنانکه: در حم المؤمن گفت: «فَأَخَذْتَهُمْ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ» یعنی فعذبتهم، ودر هود گفت: «وَكَذَلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْقَرْيَةَ» ، و در عنكبوت گفت: «فَكَلَّا أَخَذْنَا بِذُنُوبِهِ» یعنی: عذَّبْنَا. وجه چهارم «اخذ» بمعنی قتل، چنانکه در حم المؤمن گفت: «وَهَمَّتْ كُلُّ أُمَّةٍ بِرَسُولِهِمْ لِيَأْخُذُوهُ» ای ليقتلوه. وجه پنجم اخذ بمعنی اسر است، چنانکه در سورة التَّوْبَةِ گفت: «فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ» ، و در سورة النساء گفت: «فَإِنْ تَوَلَّوْا فَخُذُوهُمْ».

«أُولَئِكَ الَّذِينَ ابْشَرُوا» - یعنی حبسوا فی النار بما کسبوا من الکفر والتکذیب
 «لَهُمْ شَرَابٌ مِنْ حَمِيمٍ» یعنی الماء الحار الذی قد انتهى حره «و عذاب الیم» و جیع «بما كانوا یکفرون» .

«قُلْ ائِدْعُوا» - این جواب ایشانست که رسول خدا را (ص) با شرک میخواندند،
 و میان خویش و میان او ممالات میجستند، جایها در قرآن از آن ذکر است، «وَدَّوا لو تدهن»
 «وَدَّوا لو تکفرون» از آنست، و جوابها است آنرا در قرآن، سورة «قُلْ یا ایها الکافرون»
 از آنست، و این آیت از آن است. «قُلْ ائِدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ» - میگوید: شما که مسلمانان اید
 جواب کافران که شمارا با کفر میخوانند این دهید که: «ائِدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُنَا» ای
 لَا يَمْلِكُ لَنَا نَفْعاً فِي الْآخِرَةِ «وَلَا يَضُرُّنَا»، وَلَا يَمْلِكُ لَنَا ضَرّاً فِي الدُّنْيَا. «وَنُردُّ عَلَىٰ أَعْقَابِنَا» -
 این اعقاب در قرآن جایها مذکور است گاه برد و گاه بانقلاب، و ذکر عقب در آن مستعار
 است، و جمله کنایت است از باز گشتن از دین.

«كَالَّذِي اسْتَهْوَتْهُ الشَّيَاطِينُ» - قراءت حمزه «استهویه» بالف مماله بر معنی

جمع شیاطین، «و استهوتة» بر معنی جماعت شیاطین. قال الزجاج: «استهوتة» زیئت له هوا، و قال ابن عباس: استفزته الغیلان فی المهامه. ابن عباس گفت: این مثلی است که رب العالمین زد آنکس را که بر دین حق بود، وداعی ضلالت او را بر عبادت بت میخواند، میگوید: مثل وی مثل آن مرد است که بر راه راست میرود با رفیقان پسندیده و همراهان گزیده، و غول او را از رفیقان باز برد، تا از راه بیوفتد، و در بیابان حیران و عطشان بماند، و بر شرف هلاک بود، پس آن رفیقان و اصحاب او را بر راه بازخوانند، نیاید، و همچنان سرگردان و حیران سردر بیراهی نهد تا هلاک شود. این در شأن عبدالرحمن بن ابوبکر آمد، پیش از آنکه مسلمان شد شیطان او را از راه هدی باز داشته بود، و اصحاب وی پدر و مادر وی بودند، و با وی میگفتند که: ایتنا فانا علی الهدی. و هم درین قصه وی آیت آمد: «والذی قال لوالدیه ان لکما» الایة. وی جواب ایشان میدهد که من بر هدی و راست راهی ام. رب العالمین گفت: «قل ان هدی الله هو الهدی» راه اسلام است، که راه راست است و دین حق. رستگاری در آن است نه در کفر و ضلالت که نموده شیطان است. معنی دیگر گفته اند: له اصحاب من المشرکین یدعونہ الی الهدی عندهم. و این معنی در نوبت اول مختصر گفتیم.

«و امرنا لنسلم لرب العالمین» - قتاده گوید: هذه الایة حجة لقنہا الله نبیہ یخاصم بہا اهل الاهواء. گفتا: جواب همه متنتعان و معترضان در دین اینست که الله در آموخت: فرمودند ما را که گردن نهبد الله را تسلیم کنید، و از تسلیم درمگذرید. «و ان اقيموا الصلوة» - «ان» از بهر آن گفت که لام در «لنسلم» بمعنی «ان» است، یعنی: امرنا ان نسلم و ان نقیم، کقولہ: «یریدون لیطفثوا»، و هما بمعنی واحد، و گفته اند: اسلام اینجا بمعنی اخلاص است. نخست اخلاص فرمود پس عمل، تا بدانی که عمل بی اخلاص بکار نیست، پس تنبیه کرد بر بعث و مجازات، گفت: «وهو الذی الیہ تحشرون»

تا بدانی که آن عمل را جزا خواهد بود ، اگر نیک باشد و اگر بد ، پس بر صنع خود دلالت کرد تا او را یکتا و بی همتا دانند . گفت :

« وهوالذی خلق السموات والارض بالحق » - این حق را دومعنی است : یکی آنکه به « کن » آفرید ، چنانکه گفت : « قوله الحق » بسخن راست و فرمان روان ، و دیگر معنی : بالوحدانیه ، چنانکه جای دیگر گفت : « ربنا ما خلقت هذا باطلا » . نه بیاطل آفرید و نه بیازی ، که بحق آفرید و یکتائی ، و بجدّ نه بعبت و کزاف . وقیل : بالحق ای بکلامه ، و هو قوله : « اثتیا طوعاً او کرهاً » . « بالحق » - اینجا سخن تمام شد ، پس گفت : « ویوم یقول » یاد کن آنروز که گوید : آخرت آی دنیا شو . آنچه گوید : باش ، بود . هر چه الله خبر داد که بودنی است آن در علم الله موجود است ، و لامحاله بودنی است ، و خطاب « کن » بآن درست . وقیل : ویوم یقول للخلق موتوا فیموتون ، و انتشروا فینتشرون دل الله سبحانه علی سرعة امر البعث ، و ردّ علی من انکره . « قوله الحق » - گفته اند که این متصل است بسخن پیش ، یعنی : « یقول کن فیکون » . « قوله » ای یا امر فیقع امره ، این چنانست که گویند : قد قلت فکان قولک ، و باین وجه حق نعمت قول باشد . و روا باشد که « کن فیکون » اینجا سخن بریده گردد ، پس ابتدا کن « قوله الحق » و له الملك یوم ینفخ فی الصور » - و تخصیص روز قیامت بذکر نه از آن است که در روز کار دیگران قول و آن ملک نبود ، بلکه درهمه وقت و همه روز بود ، اما دیگران بر سبیل مجاز در دنیا دعوی ملک میکردند ، و روز قیامت آن دعویها باطل گردد ، و ملوک خاضع شود ، کس را دست رس نبود ، و در کس نفع و ضرر نبود چنانکه الله گفت : « والامر یومئذ لله » .

« یوم ینفخ فی الصور » - صور نام آن قرن است که اسرافیل در آن دمدمد . روی عبد الله بن عمرو عن النبی (ص) : « انّ اعراباً قال ما الصّور ؟ قال : قرن ینفخ فیه » ، و قال (ص) : « کیف انعم و صاحب الصّور قد التقم الصّور بفیه واصغی

سمعه و حنا جبهته ينتظر مغتی یومر أن ینفخ فینفخ . قالوا : یا رسول الله! کیف نقول ؟ قال : « قولوا حسبنا الله ونعم الوکیل . علی الله توکلنا » . و در بعضی کتب آورده اند که : صور چهار شاخ دارد : یکی تا بریز عرش است . یکی تا بشری . یکی تا بمیمنه عالم . چهارم بمیسره عالم ، چنانکه از عرش تا ثری و از میمنه عالم تا میسره همه در میان این چهار شاخ است روز قیامت . روز حشر و نشر چون الله خواهد که خلق را زنده کند جانهای پیغامبران در آن شاخ آرند که زیر عرش است ، و جانهای مؤمنان در آن شاخ که بمیمنه عالم است ، و جانهای جمله کافران در آن شاخ که در ثری است ، و جانهای زندیقان و مبتدعان در آن شاخ که بمیسره عالم است ، و بعدد هرجانی درین شاخها سوراخها است بر مثال زنبورخانه ، چون جانها برین سوراخها در آید چنان راست آید که نه جان زیادت آید نه جای کم بود ، و چهل سال جانها چنان میدارد پس زمین را بجنباند ، چنانکه الله گفت : « اذا رجّت الارض رجّاً » تا خاکهای شخصها از یکدیگر جدا شود ، سیاه از سفید و مرد از زن جدا شود ، آنکه ببحر مسجور فرمان آید ، دریائی است در زیر عرش مجید ، آب حیات در آن . فرمایند او را که بیار چهل سال آن دریا آب بزمین می بارد ، تا آن خاکها در زیر زمین آمیخته شود ، پس آن خاکها بفرمان حق رک و پی و پوست و استخوان گردد . همان شخصها که در دنیا بود ، رب العزّة باز آفرینند . آنکه زمین از گرانباری بحق نالد ، و فرمان آید که : بارها بیرون نه ، فذلك قوله : « وأخرجت الارض اثقالها » . زمین شکافته شود شخصها از زمین بیرون آید . اسرافیل را فرمایند تا در صور دمدم ، آن جانهای خلق جمله از صور بیرون آیند جانهای نیکبختان سفید (۱) چون مروارید ، و جانهای بدبختان سیاه چون قیر ، و همه احوال (۲) عالم از آن پر گردد ، و رب العزّة گوید جل جلاله : « لیرجعن کل روح الی جسده ، فتأتی الارواح ، فتدخل

فی الخیاشبم ، فتمشی فی الاجساد کمشی السّم فی اللّدیغ . « عالم الغیب والشّهادة » -
این شهادت با غیب قرین درهمه قرآن معنی آن شاهد است و حاضر ، میگوید : دانا بهر
غائب و حاضر اوست . « وهو الحکیم » یعنی حکم البعث « الخبیر » بالبعث متی به مشهم .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « و اذا رأيت الذين يخوضون فی آياتنا » الآية - قال ابو جعفر
محمد بن علی : « لا تجالسوا اصحاب الخصومات والاهواء ، و الکلام فی الله والجدل
فی القرآن ، فانهم الذين يخوضون فی آیات الله » . اصل دینداری و مایه مسلمانی دو
حرف است : حق را قبول کردن ، و از باطل برگشتن ، و اول ورد و آخر ورد بهر دو حرف
اشارت است . قبول کردن حق اینست که : « و أمرنا لنسلم لرب العالمین » ، و اعراض از
باطل اینست که : « و اذا رأيت الذين يخوضون فی آياتنا فأعرض عنهم » میگوید با اهل
هوی و بدعت منشینید ، و سخن خایضان و مجادلان در قرآن مشنویید ، که شنیدن سخن
ایشان دل تاریک کند ، و نشستن با ایشان روی توحید گرد آلود کند ، و زینهار که
بهوای خود در آیات و صفات تصرف نکنید (۱) ، و از خونس پرهیزید ، که خوض درختی
است بیخ آن بدعت ، ساق آن ضلالت ، شاخ آن لعنت ، برگ آن عقوبت ، شکوفه آن
ندامت ، میوه آن حسرت . هر که در آیات خوض کند ، خدا او را داور ، و خصم او پیغامبر .
امروز از مسلمانان مهجور ، و لعنت بر سر ، و فردا نابینا ، و منزل اوسفر . هر که دین دار است
و اسلام را بنزدیک او مقدار است ، و او را به الله (۲) سر و کار است تا بامبتدعان و متنتعان
و خایضان ننشیند ، که الله میگوید : « فلا تقعدوا معهم » با ایشان منشینید ، « انکم اذا مثلهم »
که پس شما همچون ایشان باشید ، ایشان کتاب و سنت واپس داشتند ، و معقول فرایش

۱- کذا! و در موارد دیگر بمسم آورده است . ۲- نسخه ج : بالله .

داشتند. دست در رای و قیاس و کلام زدند، تا در گمراهی افتادند. **مصطفی (ص)** گفت : «من مشی الی سلطان الله فی الارض لیدله اذل الله رقبتہ يوم القيامة»، و سلطان الله فی الارض کتاب الله و سنة نبیه (ص). و قال (ص) : «من تمسک بسنتی عند فساد امتی فله اجر مائة شهید». تمسک بسنت راه تسلیم است، و راه تسلیم آنست که الله گفت: «و أمرنا لنسلم لرب العالمین» ما را فرمودند که گردن نهید گردن نهادیم، و نادر یافته پذیرفتیم. از صفات الله آنچه اسامی است دانیم، آنچه معانی است ندانیم، ظاهر یانیم، آنچه ظاهر است شناسیم، آنچه باطن است نشناسیم. ایمان ما از راه سمع است نه بحیلت عقل، و بقبول و تسلیم است نه بتصرف و تأویل. امام ما قرآن، وقاضی سنت، و پیشوا مصطفی، و هادی خدا. نادر یافته پذیرفته، و گوش فرا داشته، و تهمت بر خرد خود نهاده. نه علم از کیفیت آن آگاه، نه عقل را فاز آن (۱) راه. نه تفکر در صفات، نه شروع در تأویل، نه بر صاحب شرع رد، و نه عیب بر تنزیل، راه تشبیه بکفر دارد، چنانکه راه تعطیل. ربوبیت تعطیل فانی کرد و وحدانیت تشبیه باطل کرد. خدائی که جز از وی خدا نیست، و در هفت آسمان و زمین هیچ چیز (۲) و هیچ کس چون وی نیست. «لیس کمثله شیء و هو السميع البصیر».

۱۰- النوبة الاولى

قوله تعالى : « و اذ قال ابراهيم لأبيه آزر » ابراهيم گفت پدر خویش را آزر « اتخذ اصناماً آلهة » بتان خود صورت کرده را بخدائی میگیری و خدایان خوانی « انی اریک و قومک » من ترا و قوم ترا می بینم « فی ضلال مبین » (۷۴) در گمراهی آشکارا.

« و كذلك نری ابراهيم » همچنانکه هست با ابراهيم نمودیم « ملکوت

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ، آنچه از نشانه‌های پادشاهی ما است در آسمان و زمین « و لِيَكُونَ مِنَ الْمُوقِنِينَ (۷۵) » و تابود از بی‌گمانان .

« فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ » چون شب در آمد بروی و او می‌خداوند خویش جست از زیر « رَأَى كَوْكَبًا » ستاره ای دید تابان « قَالَ هَذَا رَبِّي » کف که خدای من اینست « فَلَمَّا أَفَلَ » چون نشب گرفت ستاره « قَالَ » گفت ابراهیم « لَا أَحِبُّ الْآفِلِينَ (۷۶) » زیرینانرا و نشیب گرفتنگانرا دوست ندارم .

« فَلَمَّا رَأَى الْقَمَرَ بَازِغًا » چون ماه را دید بر آمده روشن « قَالَ هَذَا رَبِّي » گفت اینست خدای من « فَلَمَّا أَفَلَ » چون ماه نشب گرفت « قَالَ لئن لم يَهْدِنِي رَبِّي » گفت اگر راه ننماید مرا خداوند من « لَأَكُونَنَّ مِنَ الْضَّالِّينَ (۷۷) » من ناچاره از گروه بیراهان باشم .

« فَلَمَّا رَأَى الشَّمْسَ بَازِغَةً » چون خورشید دید بر آمده تابان « قَالَ هَذَا رَبِّي » گفت اینست خدای من « هَذَا أَكْبَرُ » که این‌مه است از ستاره و ماه « فَلَمَّا أَفَلَتْ » چون خورشید نشیب گرفت « قَالَ يَا قَوْمِ » گفت ای قوم « إِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تَشْرِكُونَ (۷۸) » من بیزارم از آنچه شما بانساز می‌گیرید با خدای .

« إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ » من دین و کردار خویش پاک کردم و روی دل خویش فرادادم « لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ » فرا آن خدای که بیافرید آسمانها را و زمینها را « حَنِيفًا » و من مسلمان پاک دین « وَ مَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ (۷۹) » و من از انباز گیران نستم با الله .

« وَحَاجَّةٌ قَوْمِهِ » و حاجت جست قوم وی روی در بیکار و دعوی حق کردن « قَالَ اتَّحَا جَّوْنِي فِي اللَّهِ » ابراهیم گفت : فامن (۱) حاجت میجوئید، و خصومت سازید،

و بر من غلبه بیوسید بحق در خدای « و قد هدی » و مرا راه فرا دین حق نمود
 « ولا اخاف ماشرکون به » و من نمی ترسم از آنچه می انباز گیرید با او « الا ان یشاء
 ربی شیئاً » مگر که خدای خود بمن چیزی خواهد از گزند « وسع ربی کل شیء علماً »
 خداوند من رسیده است بهمه چیز و بهر بودنی بدانش خویش « افلا تتذکرون (٨٠) »
 درنیاوید که من نترسم از آن چیز که شما کنید و تراشید و آنکه آنرا خدای خواند
 « و کیف اخاف ما اشرکتکم » و چون ترسم از آن چیز که شما بایبازی گیرید (١)
 با الله « ولا تخافون » و شما نمی ترسید « انکم اشرکتکم بالله » که می ایباز گیرید با الله
 « ما لم ینزل به علیکم سلطاناً » چیزی که الله در پرسنش آن شما را نه عذر فرستاد
 نه آنرا سزای خدائی داد « فای الفرقین احق بالامن » از ما دو گروه کیست سزاوارتر
 بایمنی و بی بیمی « ان کنتم تعلمون (٨١) » مرا ناسخ کنید اگر دانید
 « الذین آمنوا » ایشان که بگرویدند « ولم یلبسوا ایمانهم بظلم » و
 ایمان خود نیامیختند شرک « اولئک لهم الثامن » ایشانند که بی بیمی ایشانرا است
 « وهم مهتدون (٨٢) » و ایشانند که بر راه راست اند .

النوبة الثانية

قوله تعالى : « واذ قال ابراهيم لابیه آزر » - ابراهيم برین لفظ نزدیک قومی
 علماً معرب است، که پدر و مادر ویرا ابراهام نام کرده اند چنانکه ابن عامر خواند در
 لحتی از قرآن، و در روایت عبدالحمید بن بکار اروی همه قرآن نسّابان بر آنند که:
 نام پدر ابراهیم تارخ است چنان می آید که ویرا دو نام بوده ، و چنین فراوان است ،
 چنانکه یعقوب و اسرائیل . و مقاتل حیّان گفت : آزر لقب است ، و تارخ نام

سليمان تيمی گفت : معنی آزر سبّ و طعن است ، و هو المخطيء المعوج في كلامهم ،
يعنى : و اذ قال ابراهيم لأبيه المخطيء المعوج مجاهد و ابن المسيب گفتند (۱) :
آزر نام صنم است ، و موضعه نصب على اضمار الفعل ، كأنه قال : و اذ قال ابراهيم لأبيه
اتخذ آزر الهأ ، و جعل اصناماً بدلاً من آزر . فقال بعد أن قال : « اتخذ آزر الهأ » ،
« اتخذ اصناماً الهة » . يعقوب ، آزر برفع خواند برنداء مفرد ، يعنى : يا آزر !
ای : يا مخطيء و يا معوج ! « اتخذ اصناماً الهة » - هر چه از بتان با صورتست ، صنم
است ، و هر چه بی صورت و ثن . و گویند که پدر ابراهيم بتگر بود ، « انى اريك و قومك
في ضلال مبين » .

« و كذلك » - ای کما اریناه البصيرة فی دینه ، و استقباح ما كان عليه ابوه من
عبادة الاصنام ، كذلك نريه « ملکوت السموات والارض » يعنى ملك الله و ما خلق فيهما من
الايات والعبر والدلالات . و « الملكوت » الملك ، زيد فيه الواو والتاء للمبالغة كالرهبوت
للمرغبة ، والرّحموت للرّحمة . و ملکوت آسمان و زمین که با ابراهيم نمودند ، بیک
قول آن بود که از سرب بیرون آمد ، بر آسمان نگرست . آفتاب دید و مهتاب و ستارگان
و سیر سیارگان ، و گردش فلک و ملکوت زمین دید ، ازین کوه و صحرا و دریا و درختان و
چهار پایان و پرندگان و امثال آن . بنظر اعتبار و استدلال در آن نگرست . یقین وی
بیفزود ، که آنرا کردگاری است دارندۀ دانندۀ .

قول سدی و مجاهد آنست که اورا بر صخره ای داشتند ، و کائنات از علی تا ثری
بوی نمودند ، و مکان خویش در بهشت بدید ، فذلك قوله : « و آتیناه اجره فی الدنيا » يعنى
اریناه مکاه فی الجنة . ابن عباس گفت : ابراهيم از الله در خواست تا ملکوت آسمان
و زمین بوی نمایند . فرمان آمد به جبرئیل تا ویرا بر آسمان برد . ویرا اشراف دادند

بر اعمال خلق . یکی را بر معصیت دید ، گفت : « یارب ! ما اقبح ما یأتی هذا العبد ! اللهم اخسف به » ، و گفته اند که : ابراهیم سخت مشفق و مهربان بود بر خلق خدا ، چنانکه روزی درخود این اندیشه کرد که از من رحیم تر و مهربان تر هیچ کس نیست . رب العالمین او را بر آسمان برد ، و او را اشراف داد بر عمل اهل زمین ، و ایشانرا بر معصیت دید . برایشان لعنت کرد ، و هلاک ایشان خواست ، وفي ذلك ماروی فیس بن ابی حازم عن علی (ع) قال : قال رسول (ص) : « لمّا رأى ابراهیم ملکوت السماء والارض اشرف علی رجل علی معصية من معاصي الله ، فدعا علیه ، فهلك ، ثم اشرف علی آخر علی معصية من معاصي الله ، فدعا علیه ، فهلك ، ثم اشرف علی آخر ، فذهب يدعوا علیه فأوحى الله اليه ان يا ابراهیم ! انك رجل مستجاب الدعوة ، فلا تدع علی عبادي فانهم مني علی ثلاث : امّا ان يتوب فأتوب علیه ، و امّا ان اخرج من صلبه نسمة تملأ الارض بالتسبيح ، و امّا ان اقبضه اليّ فان شئت عفوت ، وان شئت عاقبت » .

« فلما جزّ علیه اللیل » - مفسران گفتند : ابراهیم در روز کار نمرود بن کنعان الجبار زاد ، و اوّل کسی که تاج بر سر نهاد ، و مردم را بر عبادت خود خواند ، نمرود بود ، و در همه جهان ملک داشت . وقتی بنخواب دید که ستاره ای بر آمدی ، و نور آفتاب و ماه تاب پیردی . از آن خواب بترسید . ساحران و کاهنان را جمع کرد ، و تعبیر آن درخواست . ایشان گفتند . یولد فی بلدک فی هذه السنة غلام یغسّر دین اهل الارض ویكون هلاکک و زوال ملکک علی یدیه . گفتند : امسال درین شهر کودکی از مادر در وجود آید که زوال ملک تو بر دس وی بود . نمرود بفرمود تا آن سال هر فرزند که زادند ، او را بکشتند ، و مردان و زنان از هم جدا کرد ، و هر ده زن مردی را برایشان موگّل کرد ، تا با شوهر بخلوت نه نشیند مگر در حال حیض . و گفته اند : مردان را جمله بلشکر گاه خویش برد ، و باخود میداشت ، و موکلان برایشان گماشته ، تا هیچ کس

از ایشان با اهل خویش در حال طهر نشود ، تا این يك سال بگذرد . روزی آزر را بشغلی فرستاد ، و بر هیچ کس ایمن نبود ، چنانکه بر آزر ایمن بود . از آنکه بتگر بود ، و در دین نمرود متعصب . آزر بیامد ، و آن شغل بگزارد ، و بعاقبت درسرای خویش شد . رب العزة آن ساعت مهر بر وی افکند ، و عشقی در سر وی نهاد ، در اهل خود نگرست طاقت نداشت که باز گردد ، و مباشرتی برفت ، و در آن مباشرت تخم ابراهیم بنهاد .

کاهنان دیگر روز بجای آوردند که تخم ابراهیم در مستقر خویش نهاده شد . برخاستند ، و پیش نمرود شدند ، گفتند : قد جبل به اللبلة . آن فرزند که تو از وی میترسی ، امشب در رحم مادر قرار گرفت . نمرود بترسید . فرزندانرا که می زادند میکشت ، تا ابراهیم را وقت زادن نزدیک گشت . مادر وی از شهر بیرون شد و از مردم بگریخت بجوئی خشك رسید که در آن آب بوده ، و گیاه بر آمده . ابراهیم آنجا از مادر جدا شد ، و مادر ویرا در خرقه ای پیچید ، و در میان گیاه رها کرد ، و بخانه باز آمد ، و پدر را خبر کرد از آن حال و آن فرزند . پدر رفت ، و همان جا سربی ساخت ، و كودك را در آن سرب برد و بخوابانید ، و سنگی بر در آن راست کرد ، تا کس آنرا نداند ، و سباع قصد وی نکند . پس مادر هر روز میرفت و ویرا شیر میداد ، و هر گاه که مادر بوی رسیدی ویرا دیدی انگشتان خود در دهان گرفته ، و از آن شرابی درمی کشید و میخورد . مادر نيك نگه کرد ، از يك انگشت شیر می آمد ، و از دیگری آب (۱) ، و از دیگری عسل ، و از دیگری گاو روغن (۲) و از دیگری خرما . و ابراهیم در آن سرب میبالید . يك روزه را هفته ای می نمود ، و يك هفته را ماهی ، و يك ماهه را سالی . پس خون فرا سخن آمد ، روزی با مادر گفت : یا امه من ربی ؟ قالت : انا . قال : فمن ربك ؟ قالت : ابوك . قال : فمن رب ابي ؟ قالت : اسكت ، و ضربته مادر بخانه باز شد ، و با پدر گفت :

می‌بینی این کودک ! ترسم که این آن کودک است که کاهنان از وی خبر دادند ، که خدایان را باطل کند ، و دین نو آرد ، و ملک نمرود زیر و زبر (۱) کند ، و آن قصه باید برگفت . پدر برخاست ، و بآن سرب شد . ابراهیم گفت : یا ایه من ربی ؟ قال : امك . قال : فمن رب امی ؟ قال : انا . قال : فمن ربك ؟ قال : نمرود . قال : فمن رب نمرود ؟ فاطمه لطمه^۱ ، و قال له : اسكت .

ابن عباس گفت : چون هفت ساله شد ، از مادر و پدر درخواست تا او را از آن سرب بیرون آرند . او را بوقت آفتاب فرو شدن بیرون آوردند . شتران و اسبان و کوسفندان را دید ، با پدر گفت : ایشان چه اند ؟ گفت : چهارپایان چرندگان . ابراهیم گفت : ما لها بد من أن یکون لها رب . ناچار این را خداوندی و آفرید کاری است پس در آسمان و زمین و کوه و صحرا نظر کرد ، گفت : این را ناچار کرد کاری و آفرید کاری است . آنکه گفت : ان الذی خلقنی و رزقنی و أطعمنی و سقانی لربی ، مالی اله غیره . پس شب در آمد و مشتری بر آمد ، و بروایتی زهره . چون آن کوکب دید . گفت : « هذا ربی » ، فلذلك قوله عزوجل :

« فلما جنّ علیه اللیل رای کو کباً » - جنّ علیه غطّی علیه . عرب گویند : جنّه اللیل ، و جنّ علیه اللیل جنوناً ، و أجنّه ، اذا اظلم حتی یستتر بظلمته ، و الجنان و الجنان مار بود ، از بهر آنکه پنهان رود . و سَمِی الجن جنّاً ، لاجتنانهم عن اعین الناس . « رأی کو کباً » - چون شب برو در آمد ، و او خدایرامی جست ، و از زبر می جست ، آن ستاره را دید زهره یا مشتری گفت : « هذا ربّی » . يك قول آنست که این بر جهت توبیخ گفته است و انکار بر فعل ایشان . الف استفهام در آن مضمّن است ، یعنی : اهذا ربی ؟ خدای من اینست ؟ و مثل این خدای تواند بود ؟ هذا کقوله : « افان متّ فهم الخالدون ؟ »!

یعنی: افهم الخالدون؟ قول دیگر آنست که این بر سبیل احتجاج گفت برایشان، که ایشان اصحاب نجوم بودند، و تدبیر خلق از آن میدیدند، و آنرا تعظیم مینهادند. ابراهیم گفت: هذا ربی فی زعمکم ایها القائلون بحکم النجوم. هذا کقوله: «این شرکائی؟ یعنی بزعمکم وقولکم، «وانظر الی الهک» یعنی بزعمک وقولک.

ابراهیم خواست که بتدریج جهل و خطاء ایشان بایشان نماید. باول آنچه ایشان تعظیم می نهادند، آنرا تعظیم نهاد، پس بعاقبت نقص در آن آورد، و عیب افول باز نمود، فقال: «لا احب الافلین» عرفهم جهلهم وخطاهم فی تعظیم النجوم، وذل ان ماغاب بعدالظهور کان حادثاً مسخراً و لیس برب. و گفته اند: مثل ابراهیم در آنچه گفت: «هذا ربی» پس عیب و نقص در آن آورد، و گفت: «لا احب الافلین» مثل آن حواری است که بر قومی بت پرستان رسید، خواست که ایشانرا بتدریج از آن فراستاند، اول آنرا تعظیم نهاد و ایشانرا در آن دین خویش بر اجتهاد داشت، تا ویرا پشرو خویش کردند، و گرامی داشتند، و بهر چه وی گفت او را مطیع و منقاد شدند، تا روزی که دشمنی عظیم بر سر ایشان آمد، با این حواری مشورت کردند. وی گفت: رای من آنست که همه بهم آئیم، و پیش صنم تضرع نمائیم، تا کار این دشمن کفایت کند، پس همه بهم آمدند، و تضرع نمودند، و زاری کردند، و از آن نفعی و دفعی ندیدند، و کار دشمن قوی تر میشد و بالا میگرفت. آخر حواری گفت: من خدائی میدانم که بر خوانیم اجابت کند، و دعا کنیم کار آن دشمن کفایت کند، فہلم ندعه. قال: فدعوا الله فصرف عنهم ماكانوا یحذرون واسلموا.

«فلما رأى القمر بازغاً» - ای طالعا. از اول ماه سه شب هلال گویند، و بعد از آن قمر گویند تا آخر ماه. پس باخر شب چون ماه برآمد همان گفت که با ستاره گفت، هم بر آن معنی. «قال لئن لم یهدنی ربی» - این لام خلف قسم است، و لام در

« لا کونن » جواب قسم است . « لئن لم یهدنی ربی » یعنی لئن لم یثبتنی ربی علی الهدی
« لا کونن » من القوم الضالین .

« فلما رأى الشمس بازغة قال هذا ربی » - اینکه « هذه » نگفت ، آنرا سه
جواب است : یکی آنست که حکایت از رب میکرد نه از عین خورشید ، که آنرا
بخدائی میداشت ، و دیگر وجه آنست که : هذا الطالع ربی . کنایت از صفت کرد نه از
اسم . س دیگر وجه آنست که عرب بر اختیار د بر تذکیر و تأنیث چیزی را که در آن
علامت تأنیث نیست . « هذا اکبر » یعنی اعظم من الزهرة والتمر . « فلما افلت » یعنی
غابت ، « قال یا قوم انسى برىء مما تشرکون » بالله من الالهة . اورا گفتند : یا ابراهیم !
چون ازین خدایان بیزار شوی کرا پرستی ؟ گفت : اعبد الذی خلق السموات والارض ،
« حنیفاً » ای مخلصاً لعبادته ، « و ما انا من المشرکین » . « حنیفاً » صفت ابراهیم
است ، و منصوب است بر نعت ، و حنفاً مسلمانان اند و حنیفیّه نامی است ملت اسلام را ، و
گفته اند که حنیف مسلمان بود مختتن .

و گفته اند که : حاج و « حاجه قومده » ، المحاجة والمحاقة ادعاء الحق .
این آن خصومت و محاجت است که فرعون وی کرد با وی نمرود بن کنعان بن
ماش بن آدم بن سام صاحب مجدل بابل ، و شرح این محاجه در سورة البقرة رف
فی قوله : « الم ترالى الذی حاج » الایة . « قال اتحاجوننى » قراءت مدنی و شامی
بتخفیف نون است . باقی بتشدید خوانند . « وقد هدانى » ای عرفنى توحیده « ولا
اخاف ما تشرکون به الا ان یشاء ربی شیئاً » - این جواب آنست که همیشه مشرکان
مسلمانانرا می بیم نمودند و مینمایند از گزند بتان ، چنانکه هود را گفتند : « ان نقول
الا اعتريك بعض الهتنا بسوء » ، و محمود را به سومنات سدنّه منات تهدید کردند .
« وسع ربی کل شیء علماً » - ای ملأ ربی کل شیء علماً . این همچنانست که جای

دیگر گفت: «و رحمتی وسعت کل شیء» ای ملأت. «افلا تتذکرون» - تتعظون، فتنرکوا عبادة الاصنام!؟

«و کبف اخاف ما اشرکتکم» - مشرکان ابراهیم را می ترسانیدند، و از گزند بتان تهدید میکردند. ابراهیم گفت: «و کیف اخاف ما اشرکتکم» چون ترسم. من ازین بتان که شما بانبازی گیرید با الله؟! و ایشان نا بینایان اندو نا شنوا و نادان و ناتوان، و شما از خدای بینای شنوای گویای دانای توانا نمی ترسید! و با وی بتان انباز میگیرید بی عذری و بی حجّتی و بی آنکه ایشانرا سزای خدائی است! «فأیّ الفريقین احقّ بالامن ان کنتم تعلمون» - اکنون مرا پاسخ کنید اگر دانید، از آن خدای قادر شنوای بینای دانا سزا تر که ترسند یا ازین بتان عاجز نا شنوای نابینای نا گویا؟! و که نزدیکتر بایمن شدن و بی بسم بودن آنکه از يك خدای می امن باید یافت یا آنکه از هزاران؟! آنکه خود پاسخ کرد، گفت: «الذین آمنوا». اگر مستأنف نهی این سخن، نه حکایت از ابراهیم، هم نیکو است.

«الذین آمنوا ولم یلبسوا ایمانهم بظلم» - در خبر است که ابوبکر صدیق گفت: یا رسول الله! و آیتنا لم یظلم نفسه؟ جواب دادوی را که: الم ترالی قوله تعالی فی قصّة لقمان: «یا بنی لا تشرك بالله ان الشرك لظلم عظیم» یعنی که این ظلم ایدر (۱) شرك است، چنانکه آنجا است. و قومی بر عموم راندند، و گفتند که: این ابراهیم و اصحاب ویرا است علی الخصوص، چنانکه روایت کنند از علی (ع) که این آیت برخواند و گفت: «هذه فی ابراهیم و اصحابه خاصّة، لیست لهذه الامة».

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « واذقال ابراهيم لأبيه آزر ، الایة - الاصل منهمك فی الجحود ، و النسل متصف بالتوحید ، و الحق سبحانه و تعالی یفعل ما یرید . این عجب فکر پدر بتکر و پسر پیغامبر ! پدر رانده با خواری و مذلّت ! پسر خوانده با هزاران کرامت ؟ پدر در قبضه عدل بداغ قطعیت بر راه نومیدی در لباس بیگانگی ! پسر در سایه فضل در نسیم قرب بر راه پیروزی در لباس آشنائی ! سبحان من یخرج الحیّ من المیت و ینخرج المیت من الحیّ . فردا در انجمن قیامت در آن عرصه کبری چون ابراهیم را جلوه کنند ، و با صد هزار نواخت و کرامت بیازار قیامت بر آرند ، آزر را بصفّت خواری پیش پای وی نهند ، از آنکه در دنیا چون ابراهیم در شکم مادر بود آزر تمنی کرد که : اگر مرا پسری نیکو آید ، او را در پای نمرود کشم ، و بتقرب پیش وی قربان کنم . وی نتوانست که دستش نرسید ، و در حق اندیشه خود بجزاء آن برسید . این چنانست که مصریان چون جمال یوسف (ع) دیدند ، بر من یزید داشته ، هر کس آرزوی آن کردند که یوسف غلام وی بود . رب العزة تقدیر حنان کرد که مسأله بازگشت ، و مصریان همه بنده و رهی و چاکر وی گشتند .

« و كذلك نرى ابراهيم ملکوت السموات و الارض » - اول او را ملکوت آسمان و زمین نمودند ، تا از راه استدلال دلیل گرفت بر وجود صانع . در کوکب نگرست گفت : « هذا ربّی » ای : هذا دلیل علی ربّی ، لأن ربّی لم یزل و لا یزال ، و هذا قدأفل « لا احبّ الافلین » . پس بآخر جمال حقیقت او را روی نمود ، از راه استدلال و برهان بمشاهدت و عیان بازگشت . روی از همه بگردانید ، گفت : « فانهم عدوّ لی الارب العالمین ، » و جبرئیل را گفت : اما الیک فلا . اول عالم وار شد ، آخر عارف وار آمد .

واسطی گوید: خلق عالم بدو همی شوند ، و عارفان ازو همی آیند . گفتا :
اگر کسی گوید که : خدای را بدلیل شناسم ، تو او را کوی دلیل را بچه شناختی ؟
بلی در بدایت از دلیل چاره نیست ، چنانکه بدایت راه خلیل بود . چون آن همه دلایل
در راه خلیل (ع) آمد ، کوکب و قمر و آفتاب ، بهر دلیلی که میرسید دروی همی آویخت که :
« هذا ربی » . چون از درجه دلایل بر گذشت ، جمال توحید بدیده عیان بدید . گفت :
« یا قوم انی بریء ممّا تشرکون » ، ای : من الاستدلال بالمخلوقات علی الخالق ، فلا دلیل
علیه سواه . همانست که آن مهتر دین گفت : « عرف الله بالله و عرف ما دون الله بنور الله » ،
و هو المشار الیه لقوله : « وأشرق الارض بنور ربها » .

آن جوانمرد طریقت اینجا نکنه ای عزیز گفته ، و روش راهروان را و کشش
ربودگان را بیانی نموده ، گفتا : چون از درگاه احدیت بنعت رأفت و رحمت این نواخت
به خلیل رسید که : « واتخذ الله ابراهیم خلیلاً » ، فرمان آمد که ای خلیل ! در راه خلّت
ایستادگی شرط نیست ، از منزل « اسلمت لرب العالمین » فراتر شو . سفری کن که
آنها سفر تفرید گویند ، « سیروا سبق المفردون » . خلیل طالبی تیز رو بود . جوینده
یادگار ازل بود . نعلین قصد در پای همت کرد . سفر « انّی ذاهب الی ربّی » پیش گرفت .
از کمین گاه غیب خزائن عزت فرو گشادند ، و از آن درر الغیب و عجائب الذخائر بسی
در راه « انّی ذاهب » فرو ریختند . خلیل هنوز رونده بود ، بسته « انّی ذاهب » گشته ،
بنقطه جمع نرسیده ، باز نگرست ، غنیمت دید ، بغنیمت مشغول شد . جمال توحید از
وی روی بپوشید که چرا باز نگرستی ؟ تا آنکه که استغفار « لا احب الا فلین » بکرد ، و
آن درر الغیب همچنان میدید ، و وی باز می ایستاد که « هذا ربّی » ، « هذا ربّی » ،
که آن درر الغیب بس دل فریب و بس شاغل بود ، گفتند : ای خلیل ! نبایستی که ترا
این وقت بودی ! در راه « انّی ذاهب الی ربّی » روی ، و آنکه بغنیمت و ذخایر باز نگری .

چرا چشم همت از آن فرونگرفتی؟ و چرا سنت «مازاغ البصر» بکارنداشتی؟! اینست سنت آن مهترعالم، و خاصیت سید ولد آدم، که شب زلفت و الفت آیات کبری در راه اوتجلی کرد، و او برین ادب بود که: «مازاغ البصر وماطغی». ای خلیل! کسی که یاد کار ازل جوید، و راز ولی نعمت، او غنایم و ذخایر را چه کند؟!

کسی کش مار نیشی بر جگر زد ورا تریساق سازد نه طبرزد.

خلیل دست تجرید از آستین تفرید بیرون کرد، و بروی اسباب باز زد که: «انی و جهت وجهی للذی فطر السموات و الارض حنیفاً و ما انا من المشرکین» یعنی: افردت قصدی لله، و طهرت عقدی عن غیرالله، و حفظت عهدی فی الله الله، و خلصت وجدی بالله، فانا لله بالله، بل محو فی الله، والله الله.

النوبة الاولى

قوله تعالى: «و تلك حجتنا» و آن جواب که ابراهیم داد حجت جستن ایشانرا «آئیناها ابراهیم علی قومه» ما تلقین کردیم ابراهیم را بر قوم خویش «نرفع درجات من نشاء» می برداریم درجاتی آنرا که خواهیم «ان ربك حکیم علیم» (۸۳) که خداوند تو دانائی است راست دان.

«و وهبنا له» و بخشیدیم ابراهیم را «اسحق و یعقوب کلاً هدینا» همه را راه نمودیم بایمان «و نوحاً هدینا من قبل» و نوح را هدایت دادیم از پیش فا (۱)، «و من ذرّيته» و از فرزندان نوح «داود و سلیمان و ایوب و یوسف و هرون و كذلك نجزي المحسنین» (۸۴) و همچنان نیکوکارانرا جزا دهیم.

و زکریا و یحیی و عیسی و الیاس کلّ من الصّالحین (۸۵) «همه نیک مردان شایستگان اند.

« و اسمعیل و الیسع و یونس و لوطاً و کلاً فضلنا علی العالمین (۸۶) »
 و همه را افزونی دادیم در نبوت بر جن و انس .
 « و من آبائهم » و پدران ایشان « و ذریّاتهم » و فرزندان ایشان
 « و اخوانهم » و برادران ایشان « و اجتبیناهم » برگزیدیم ایشانرا « و هدیناهم »
 و راه نمودیم ایشانرا « الی صراط مستقیم (۸۷) » سوی راه راست درست .
 « ذلک هدی الله » آن راه نمونی الله است « یهدی به » راه می نماید بآن
 « من یشاء من عباده » او را که خواهد از بندگان خویش « و او اشرکوا » و اگر
 انباز گرفتندی چیزی را با خدای « لحبط عنهم » از ایشان نا چیز و تباه و نیست کشتی
 « ما کانوا یعملون (۸۸) » آنچه می کردند از جهدها و عبادت های نیکو بزرگ پاک .
 « اولئک » این پیغامبران که نام بردیم و آنان که نام نبردیم « الذین
 آتیناهم الکتاب » آنند که دادیم ایشانرا نامه « والحکم والنبوة » و دین و پیغام
 « فان یکفربها » اگر کافر می شد (۱) بآن « هؤلاء » اینان که مشرکان قریش اند
 « فقد وکّلنا بها قوماً » برگماشتیم بر پذیرفتن آن و استوار گرفتن بآن گروهی
 دیگر « لیسوا بها کافرین (۸۹) » ایشان که بآن کافر نیستند .
 « اولئک الذین هدی الله » ایشان آنند که الله راه نمود ایشانرا
 « فبهدیهم اقتده » بر است راهی ایشان پی ر، و پس روی گیر « قل لا اسئلكم » گوی
 نمی خواهم از شما « علیه » بر پیغام رسانیدن و آگاه کردن « اجرآ » مزدی نمی خواهم
 خود را « ان هو » نیست اینکه از من می شنوید « الا ذکرى للعالمین (۹۰) » مگر پندی
 جهانیان را .

« و ما قدر و الله حقّ قدره » خدا را نشانختند سزای شناختن وی، و بزرگی

وی ندانستند « اذ قالوا » که بروی دلیری کردند و گفتند « ما انزل الله » فرو فرستاد الله هرگز « علی بشر من شیء » بر هیچ مردم هیچ چیز (۱) « قل من انزل الكتاب » رسول من! گوی که آن کبست که فرو فرستاد این نامه؟ « الّذی جاء به موسى » که موسی آورد « نوراً وهدى للناس » روشنائی و نشان راه مردمان را « تجعلونه قراطیس » آنرا در کاغذها می نویسد « تبدونها » بعضی از آن آشکارا میکنید « وتخفون کثیراً » و فراوانی از آن پنهان می دارید « وعلّمتم » و آن کیست که در شما آموخت « ما لم تعلموا انتم » آنچه ندانستید شما « ولا آباؤکم » و نه پدران شما « قل الله » گوی آن فرستنده تورات و آن در آموزنده خدای است « ثم ذرهم » پس ایشانرا گذار « فی خوضهم يلعبون (۹۱) » تا در بازی خویش فراخ می روند .

« وهذا کتاب » و این قرآن نامه ایست « انزلناه » ما فرو فرستادیم آنرا « مبارک » برکت کرده در آن و آفرین « مصدّق الذی بین یدیه » گواه و استوار گیر آن نامه را که پیش از آن فابود (۲) « ولتفذر » و تا بیم نمائی و آگاه کنی « امّ القرى » مردمان مکه را « و من حولها » و هر که گرد بر کرد آن « والذین یؤمنون بالآخرة » و ایشان که گرویده اند روز رستاخیز « یؤمنون به » می گروند باین نامه « و هم علی صلاتهم یحافظون » و ایشانند که بر هنگام نمازهای خود بر استاد میکنند و هنگامهای آن میکوشند .

النوبة الثانية

قوله تعالى : « و ملک حجّتنا آتیناها ابرهیم علی قومه » - چون ابراهیم بر قوم خود (۳) حجّت آورد که از دو گروه کدام یک (۴) می بیم تر و با من سزاتر ؟

۱- نسخه ج : هیچیز . ۲- نسخه ج : پیش از آن بود . ۳- نسخه ج : وی ۴- نسخه ج : کدام یکی .

او که يك خدای را پرستد؟ یا او که هزاران؟ او که خداوندی پرستد که قادر است و مالك نفع و ضرر؟ یا او که عاجزی را پرستد بی صفت؟ و نیز بر نمرود حجّت آورد که «ربّی الذی یحیی و یمیت» تا آنجا که گفت: «فبهت الذی کفر». چون این حجّتهای روشن برایشان آورد، ایشان بقول ابراهیم اقرار دادند، و حجّت بر خود لازم شناختند. ربّ العالمین گفت: آن حجّت ما فرا ابراهیم نموده بودیم، و تلقین کردیم، و او را در آموختیم.

«نرفع درجات من نشاء» - زید اسلم گفت: یعنی بالعلم، چنانکه جای دیگر گفت: «والذین اوتوا العلم درجات». قومی گفتند: این طبقات نواب است در بهشت، چنانکه آنجا گفت: «لهم درجات عند ربهم»، «هم درجات عند الله»، و گفتند (۱): این رفع درجات در دنیا اسب بیغامبرانرا بمعجزات، و مؤمنانرا بکرامات، و توفیق طاعات، چنانکه گفت: «و رفعنا بعضهم فوق بعض درجات». جای دیگر گفت: «نرفع درجات من نشاء و فوق کلّ ذی علم علیهم». عاصم و حمزه و کسائی «نرفع درجات من نشاء» بتنوین خوانند. باقی «درجات من نشاء» باضافت خوانند، و بمعنی هر دو یکسان اند. «ان ربّک حکیم» فی امره «علیم» بخلقه.

«و وهبنا له» یعنی لابراهیم «اسحق و یعقوب» رب العالمین ولد را هبه خواند درقرآن بچند جایکه، چنانکه گفت: «و وهبنا لداود سلیمان»، «لأهلبك غلاماً زکياً»، «فهب لی من لدنک ولیّاً». «و وهبنا له اسحق و یعقوب» - میگوید: ابراهیم را بخشیدیم اسحق و یعقوب. یعقوب پسر اسحق بود، و اسحق پسر ابراهیم از ساره، و ابراهیم را هشت پسر بود. اسحق پدر عبرانیان از ساره، و اسمعیل پدر تازیان از هاجر، و آن شش پسر دیگر از فطورا بنت یقطن الکنعانیة. و یعقوب پدر اسرائیلیان بود.

« كَلَّا هَدِينَا » - یعنی للایمان والنبوة، « و نوحاً هَدِينَا مِنْ قَبْلِ » یعنی: من قبل ابراهیم و ولده . میگوید : پیش از ابراهیم و فرزندان وی نوح را راه نمودیم ، و نبوت دادیم . « وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِ » یعنی: و من ذرّیة نوح ، و از فرزندان نوح . آنکه تفسیر کرد که ایشان که اند : داود ، و هو داود بن ایشا ، هفتم هفت پسر بود ، کهنه ایشان ، کشنده جالوت . وقصّة وی معروف . و سلیمان پسر داود از زن اوریازاده بود ، و داود و سلیمان از سبط یهوذا بودند ، و ایوب ، میگویند ایوب از فرزندان روم بن عیص بن اسحق بن ابراهیم بود ، و در عصر خویش ملک بود ، و ده پسر داشت از دختر هیشا بن یوسف بن یعقوب ، و در روزگار یوسف بود ، و قصّة وی معروف . و یوسف ، و هو یوسف بن یعقوب بن اسحق بن ابراهیم ، و فیه قال رسول الله (ص) :

ان الکریم بن الکریم بن الکریم

یوسف بن یعقوب بن اسحق بن ابراهیم .

و موسی ، و هو موسی بن عمران بن یصهر بن قاهت بن لاوی بن یعقوب
و هرون اخوه اکبر منه سنّاً .

« وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ » - چنانکه ابراهیم را بر توحید و ثبات وی بر دین خویش و حجت آوردن بر دشمن جزاء نیکو دادیم ، و پاداش نیکو کردیم ، که او را بر گزیدیم و فرزندان پاک دادیم ، و درجات وی بر داشتیم ، در نبوت و در ثواب طاعت با نیکوکاران همچنان کنیم ، و ایشانرا جزاء نیکو دهیم .

« وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَى وَعِيسَى وَالْيَاسَ » - قومی گفتند : الیاس ، ادریس
اس ، و این درست نیست که ربّ العزّة نسبت الیاس درین آیت با نوح کرد ، و از
فرزندان نوح شمرد ، و معلوم است که نوح از فرزندان ادریس بود . نوح بن لَمَك بن
متوشلخ بن ادریس ، الَّذِیْ یَقَالُ لَهُ اخْنوخ . و قول درست آنست که از فرزندان هرون

بود، وهو الیاس بن بشر بن فینحاص (۱) بن العیزار بن هرون بن عمران، «کل من الصالحین».

«و اسمعیل» - وهو ابن ابراهیم «والیسع» و هب گفت: یسع شاگرد الیاس بود. کعب گفت: یسع خضر است که موسی را علیه السلام معلم بود. یمان بن رباب گفت: یسع پسر اسحق است پدر روم. حمزه و کسائی و اللیسع خوانند بلام مشدد، یعنی که نام وی لیسع است نه یسع، امّا الف و لام زیادت در افزودند و مدغم کردند، چنان است که الف و لام بر قراءت حمزه و کسائی زیادت است، و بر قراءت باقی الف و لام تعریف است. «یونس» وهو یونس بن متی، ویرا دو نام است: ذوالنون و یونس. گفته اند که: الیاس و یسع و یونس در یک زمان بودند، و پس از ایشان باندک روز کار زکریا و یحیی و عیسی بودند. «ولوطاً» و هو ابن عم ابراهیم، و اول من آمن به، «و کلاً فضلنا علی العالمین» - ای فضلنا هم بالنبوة علی عالمی زمانهم. «ومن آبائهم» - این «من» تبعیض است یعنی: هدینا بعض آبائهم و ذریّاتهم. میگویند: و از بدران ایشان که نامشان درین موضع نبرده اند از آدم و هود و صالح و ادریس و غیر ایشان، و نیز مؤمنان که در عهد آن بدران بر ملت ایشان بودند. «و ذریّاتهم» - و از فرزندان این هسده (۲) پیغامبر که نامشان درین آیات برده اند، و نام آن فرزندان نبرده اند، «و اخوانهم» و برادران ایشان که بر دین و ملت ایشان بوده اند. اینجا سخن منقطع شد، پس گفت: «واجتبناهم» ای استخلصناهم بالنبوة، مأخوذ من جبيت الماء فی الحوض اذا جمعته. «و هدیناهم الی صراط مستقیم» یعنی الاسلام.

«ذلك هدی الله» - ای دین الله الذی هم علیه. این است دین خدا و ملت

۱- فینحاص یا فینحاس نوه هرون بود. ۲- هسده = هجده و هژده.

بسزا که پیغامبران بر آن بودند ، و خدا را عزّ وجلّ بدان پرستیدند، یعنی دین اسلام وملت حنیفی. « یهدی به من یشاء من عباده » - آنرا که خواهد از بندگان خویش بآن راه نماید ، و بر آن دارد ، چنانکه پیغامبران را بر آن داشت ، و بآن راه نمود . و این آیت حجّتی ظاهر است بر قدریان ، و وجه آن روشن .

« ولو اشرکوا لحبط عنهم ما كانوا يعملون » - قومی از اصحاب رای باین آیت تمسّک کرده‌اند ، و گفته‌اند (١) : مرتد چون بدین اسلام باز گردد فرائض طاعت که در حال اسلام گزارده پیش از ردّت ، قضا باید کرد ، که آن همه بردّت باطل گشت ، که ربّ العزّة میگوید : « ولو اشرکوا لحبط عنهم ما كانوا يعملون » - ، و كذلك قوله تعالى : « لئن اشرکت لیحبطن عملک » ، و این مذهب باطل است ، و احتجاج ایشان باین آیت درست نیست ، که آیت مجمل است ، و در سورة البقرة مفسّر گفته که : « و من یرتد منکم عن دینه فیمت وهو کافر فأولئک حبطت اعمالهم فی الدنیا والاخرة » میگوید : کسی که مرتد گردد ، و در ردّت بمیرد ، اعمال وی باطل گردد . پس کسی که توبه کند ، و باسلام باز آید ، اعمال وی که در اسلام کرده بود حابط نگردد ، و بر حال خویش بماند (٢) پس بر مرتد که باسلام باز آید جز قضا آن عمل که در حال کفر از وی فائت گشته واجب نیست ، و این آیت ایشانرا حجّت نیست ، و آیت مجمل جز بر وفق مفسّر راندن هیچ وجه نیست . پس بمدح پیغامبران باز آمد و بیان کرد که ایشانرا چه داد ، گفت :

« اولئک الذین آتیناهم الکتاب » - این پیغامبران نامبرده را میگوید ، و آن مبهمان نام نبرده از آبا و ذریات ، و قومی فراوان که در قرآن نام ایشان برده « اولئک » ایشان آنند که دادیم ایشانرا کتاب از آسمان فرو آمده ، صحف ابراهیم و تورات موسی و انجیل عیسی و زبور داود . « والحکم والنبوة » و علم دادیم وفهم وفقه ایشانرا و نبوت .

« فان يكفر بها هؤلاء فقد و كلفنا بها قوماً ليسوا بها بكافرين » - اگر اهل مکه بدان می کافر شوند و نپذیرند ما قومی را بر گماشتیم از مهاجر و انصار که آنرا پذیرفتند و تصدیق کردند ، و بجان و دل باز گرفتند . « فقد و كلفنا بها » ای بالایمان بها . این همچنانست که جای دیگر گفت : « والزمهم كلمة التقوى » . مجاهد گفت این عجم اند و فرس ، که نا دیده بجان و دل قبول کردند ، و بغیب ایمان آوردند و تصدیق کردند . مصطفی (ص) در حق ایشان میگوید : « لو كان الدين معلقاً بالثريا لناله رجال من ابناء فارس » ، وعن ابن عمر ، قال : قال رسول الله (ص) : « لله عز و جل خیرتان من خلقه فی ارضه : قریش خیرة الله من العرب ، و فارس خیرة الله من العجم » . پس سخن باز بپیغامبران برد ، و در مدح ایشان بیفزود ، و مصطفی را صلی الله علیه وسلم بسنت و سیرت ایشان اقتدا فرمود ، گفت :

« اولئك الذين هدى الله » - ای هدیه الله ، « فبهديهم » ای بسنتهم و سیرتهم بالصبر والاحتساب ، « اقتده » - ابن عامر « اقتدهی » خواند بکسر هاء مشبع . حمزه و کسائی و یعقوب در وصل «ها» بیفکنند ، و در وقف بسکون «ها» وقف کنند ، و این «ها» هاء وقف گویند ، چنانکه : خبره تمله ، و هم ازین باب است : کتابیه ، حسابیه ، ماهیه . باقی قراء در وصل و در وقف بسکون ها خوانند میگوید : یا محمد ! سیرت انبیا گیر ، و بر پی ایشان رو ، و در صبر کردن (۱) بر تکذیب و اذی دشمن چنانکه ایشان صبر کردند ، تا بمراد رسی ، چنانکه ایشان مراد رسیدند . آنست که گفت : « فصبروا علی ما کذبوا و اذوا حتی اتاهم نصرنا » . مفسران گفتند فقه این آیت آنست که هر چه از پیغامبران درست شود و ثابت گردد از اعمال و احکام ، و معلوم شود که آنرا

۱- چنین است در نسخ موجود ، ولی از سیاق عبارت چنین پیدااست که واو در آغاز « و در صبر کردن » زائد است .

پیغامبری دیگر و بکتابی دیگر نسخ نکردند، برین امت واجب است که آنرا دین خود دانند، و اتباع آن کنند، بر مقتضی اینکه رب العزّة فرمود: « فبهديهم اقتده ».

« قل » یا محمد! : « لا اسئلكم عليه » ای علی القرآن و تبليغ الرسالة « اجراً » ای جعلاً و رزقاً. « ان هو » ای ماهو یعنی محمد (ص)، و قيل القرآن « الا ذكرى للعالمين » موعظة للخلق اجمعين.

« و ما قدروا الله حق قدره »- این در شأن حیّ بن اخطب آمده از جهودان بدر صفة مادر مؤمنان پیش رسول خدا آوردند او را، دستهای وی بر پشت بسته، بدنشان خویش قبای دیبای خویش از بازوی خود میکند، و میگفت:

لعمرك ما لأم ابن اخطب نفسه ولكن من يخذل الله يخذل.

رسول خدا (ص) سوگند بروی داد که: بآن خدای که به طور سینا با موسی سخن گفت که در تورات خواندی که: « ان الله يبغض الحمر السمین ». گفت: خواندم گفت: آن توئی. او گفت: ما انزل الله علی موسی التوراة، و لا علی محمد القرآن، فأُنزل الله عز وجل هذه الآية: « و ما قدروا الله حق قدره »- ای ما علموا عظمة الله اذا اجترؤا علی تكذیبه، و جحد رسالته، « ان قالوا »- بزرگی خدای نشناختند که بروی دلیری کردند، گفتند: « ما انزل الله علی بشر من شيء » فرو نفرستاد الله هرگز بر هیچ مردم هیچ چیز (۱). ابن عباس گفت: مالك بن الضيف بود که این آیت در شأن وی آمد رئیس جهودان و ربانی ایشان. چون این سخن بگفت، با قوم خویش شد. ایشان گفتند: وملك ما هذا الذي بلغنا عنك؟ چیست اینکه بما رسید که تو گفتی: ما انزل الله علی موسی التوراة، و ما انزل الله علی بشر من شيء؟! جواب داد که مرا بخشم آوردند، و از سر غضب گفتم. پس جهودان ویرا معزول کردند، و بجای وی کعب اشرف نشانند.

و بروایتی دیگر از ابن عباس آیت مکی است ، و در شأن مشرکان قریش فرو آمد ، که قدرت الله را منکر بودند ، و معجزات را رد کردند ، و باین قول معنی « وما قدروا الله ای : وما آمنوا ان الله علی کل شیء قدیر . عظمت الله نشناختند ، و جلال و بزرگواری وی ندانستند ایشان که معجزات را رد کردند ، و قدرت الله از آن قاصر شناختند . محمد بن الکعب القرظی گفت : « و ما قدروا الله حق قدره » لم يدروا كيف الله .

« قل من انزل الكتاب الذي جاء به موسى » - ای محمد ! تو آن جهودان را که تنزیل ما را می جحد آرند ، جواب ده : « من انزل الكتاب » ؟ آن کیست که تورات که موسی آورد فرو فرستاد . « نوراً » ای ضیاء « وهدى للناس » یاناً لبنی اسرائیل . آن تورات که روشنائی دلهاست ، و راه نمونی بنی اسرائیل « تجعلونه قراطیس » ای تکتونها فی دفاتر مقطعة حتی لا تكون مجموعة ، لنخفوا منها ما شئتم ، ولا يشعر بها العوام ، فذلك قوله : « تبدونها وتخفون كثيراً » - میگوید تورات را در دفترها و قطعها برکنده می نویسد ، تا آنچه خود خواهید از آن پنهان کنید ، چنانکه آیت رجم و صفت و نعمت محمد (ص) پنهان کردند ، مکی و ابو عمر « و يجعلونه قراطیس تبدونها و يخفون » هر سه بیاء خوانند اخبار از غائب ، چنانکه رب العزة مصطفی را صلی الله علیه و سلم می کند از ایشان که عظمت الله نشناختند ، و بر خدا دلیری کردند ، که کتاب را منکر شدند ، و آنکه در تورات تحریف آوردند ، که لختی از آن بپوشیدند . باقی بتاء خوانند بر مخاطبه ، چنانکه مصطفی (ص) با ایشان این میگوید بفرمان خدا : « و علمتم يا معشر اليهود علی لسان محمد » ما لم تعلموا انتم و لا آباؤکم « فی التوراة ، فضبطتموه ولم تنفعوا به . « قل الله » - یا محمد ! چون ایشانرا پرسى که « من

انزل الكتاب؟ اگر ایشان جواب دهند ، و الاّ توجواب ده ، گوی فرستنده آن کتاب الله است .

« ثم ذرهم » - این کلمه خذلان است میان تهاون و تهدید . گذار ایشانرا تادر بازی خویش می روند . کسی که کاری کند که از آن تفعی و خبری نبود ، گویند : وی بیازی و هرزه مشغول است . مفسران گفتند : « ثم ذرهم فی خوضهم یلعبون » - همچنانست که جای دیگر گفت : « وأعرض عن الجاهلین » ، « فأعرض عمن تولی عن ذکرنا » ، « فأعرض عنهم » . پس آن همه منسوخ گشت بآیت سیف .

« وهذا کتاب » - ای : وهذا القرآن کتاب مبارک انزلناه . این قرآن کتابی مبارک است که ما فرود (۱) فرستادیم ، کتابی پر آفرین و پر برکت ، که خیر آن دایم ، و نفع آن تمام ، و برکت آن فراوان . موعظة خائفان ، و رحمة مؤمنان ، و شفیع عاصیان ، و یاد کار دوستان . « مصدق الذی بین یدیه » - یعنی یصدق ما قبله من الکتب الّتی انزلها الله علی الانبیاء ، « و لبندر » یقول : انزلناه للبرکة والافذار . قراءت عامة قرآء « لتندر » بتاء مخاطبه است ، یعنی : لتندرا انت یا محمدا بما فی القرآن ، وقراءت ابوبکر تنها بیاء است یعنی : لینذر الکتاب ، بحکم آنکه کتاب سبب انداز است ، اسناد فعل بوی درسب است ، وذلك فی قوله : « هذا بلاغ للناس ولینذروا به » ، وقال تعالی : « انما انذركم بالوحی » ، وفی معناه قوله : « هذا کتابنا ینطق علیکم بالحق » . وروا باشد که این فعل با الله برند جلّ جلاله یعنی : لینذر الله ، کقوله : « لینذر یوم التلاق » .

« ولینذر امّ القری و من حولها » - امّ القری مکه است ، لأنّها قبله الخلق یؤمنونها ، وقیل : لأنّها اصل القری ، ودحیت الارض من تحتها ، وقیل : لأنّها اعظم القری شأناً کما سقی الدماغ امّ الرأس . « و من حولها » - شهرهای دیگر است در روی زمین ،

یعنی لتتذر اهل مکتّه و اهل سائر الافق ، برّها و بحرّها . « والَّذین یؤمنون بالآخرة »
 یعنی: یصدقون بالبعث الذی فیہ جزاء الاعمال، « یؤمنون به » ای: یصدقون بالقرآن انه جاء
 من عند الله . ثمّ نعتهم ، فقال : « و هم علی صلاتهم یحافظون » علیها فی مواقیتها
 لایترکونها .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « و تلك حجتنا آتیناها ابراهیم علی قومه » - حجّت خداوند
 عزوجل برین امتّ دو چیز است: یکی **مصطفی** پیغامبر او صلی الله علیه وسلم، دیگر قرآن
 کلام او. مصطفی را گفت : « قد جاءکم برهان من ربکم ». قرآن را گفت: « قد جاءکم
 موعظة من ربکم ». مصطفی (ص) چراغ جهانیان ، و جمال جهان ، و شفیع عاصیان ، و
 پناه مفلسان . قرآن یادگار مؤمنان، و موعظت عاصیان ، و انس جان دوستان. مصطفی
 حجّت خدا است که میگوید جلّ ذکره : « حتی تأتیهم البینة رسول من الله »، و از آن
 روی حجّت است که بشری است همچون ایشان بصورت، و آنکه نه چون ایشان بخاصیت.
 یا محمّد! از آنجا که صورت است همی گوی: « لست كأحدکم ». کجا بود بشری که
 بیک ساعت او را از مسجد حرام بمسجد اقصی برند! و از آنجا باسمان دنیا! و از آنجا
 به **سدره منتهی** وافق اعلیٰ و بنمایند او را آیات کبریٰ! و جنّات مأوی و طوبی و زلفی و
 دیدار مولیٰ! کجا بود شری نه نویسنده و نه خواننده ، و هرگز پیش هیچ معلّم
 فنشسته ، و آنکه علم اولین و آخرین دانسته ، و از اسرار هفت آسمان و هفت زمین خبر داده؟!
 آری که در کتاب قدم و در دبیرستان ازل بسی بوده ، و لباس فضل پوشیده ، و کأس لطف
 نوشیده که: « ادّبنی ربّی فأحسن تأدیبی ». از آنجا است که در صحیفه موجودات یک
 نظر مطالعه کرد ، و این خبر باز داد که: « زویت للارض فأريت مشارقها ومغاربها » .

ساکنان حضرت جبروت و مقدسان ملاً اعلیٰ همی بیک بار آواز بر آوردند که : ای سید ثقلین ! وای مهتر خاقین ! هیچ روی آن دارد که از آن دبیرستان قدم ، و از آن لوح حقیقت خبری بازدهی ! لفظی بگوی که ما نیز طالبان ایم ، سوخته یک لمحت ، و تشنه یک شربت . جواب درد آن طالبان و تشنگان از نطق مقدس وی این بود که : « لا یطلع علیه ملک مقرب و لانی مرسل » . آشیان آشنائی و دبیرستان درد ما جز قه قه قوسین نیست ، و بر تابنده این شربت جز حوصله درد ما نیست :

ما را زجهانیان شماری دگراست درس بجراز باده خماری دگراست !

فرمان آمد که ای پاکان مملکت ! وای نقطهای عصمت ! ای آدم ! وای نوح ! ای ابراهیم ! و اسحق و یعقوب ! که عزت قرآن بهدایت و نبوت شما گواهی میدهد که : « کلا هدینا ونوحاً هدینا من قبل » . ای شما که ذریه نوح اید : داود و سلیمان و ایوب و یوسف و موسی و هرون ، که جلال قرآن شما را مینوازد که : « و کذلک نجزی المحسنین » . ای زکریا و یحیی و عیسی و الیاس ! که از آن درگاه بی نهایت خلعت صلاحیت و پیروزی یافتید که « کل من الصالحین » . ای اسمعیل ! وای یسع ! وای یونس و لوط ! که بر جهانیان دست شرف بردید باین توقیع فضل که بر منشور نبوت شما زدند که : « کلاً فضلنا علی العالمین » . ای پدران و فرزندان ایشان ! آنان که نام بردیم و ایشان که نبردیم ، چه طمع دارید که بروز دولت خاتم پیغامبران خواهید رسیدن ؟ یا غبار نعل مرکب اودر خواهید یافتن ؟ ! هیئات ! شش هزار سال این پیغامبران را پیشی دادند که شما مرکبها برانید ، و منزلها باز برید ، که آن سید چون قدم در مملکت نهد ، بیک میدان شش هزار ساله راه باز برد ، و در پیش افتد ، که « نحن الاخرون السابقون » . پس چون مهتر قدم در مملکت نهاد ، و از چهار گوشه عالم آواز برآمد که : « جاء الحق و زهق الباطل » ، و بیک میدان منازل و مراحل شش هزار ساله برید ، پیغامبران بشتاب

مر کبها دوانبندند ، تا بو که بدو در رسند . سید بخانه ام هانی فرو شد . ایشان بر عتبه آن در گاه عین انتظار گشته که آواز کوس : « نم دنی فتدلی » از قاب قوسین و سرادقات عرش مجید شنیدند .

« ذلک هدی الله یهدی به من یشاء من عباده » - این فضل خدا و لطف خدا است ، او را داد که خود خواست ، نه هر که رفت بمنزل رسید ، نه هر که رسید دوست دید . او رسید که در خود برسد ، و او دید که در ازل روز قبضه هم او دید .

« اولئک الذین هدی الله فبهیدیمهم اقتده » - هر که نه در خدمت پیری است یا در بند استادی ، یا در مرافقت رفیق ، یا در صحبت مهتری ، وی بر شرف هلاک است بی استاد و بی رفیق . خود رست است و از خود رس چیزی ناید . اقتدا را کسی شاید ، و مهتری کسی را برآزد ، که صحبت مهتران و پرورش ایشان یافته بود ، و برکات نظر ایشان بوی رسیده بود . نه بینی که رسول خدا (ص) چون ابوبکر و عمر را از میان صحابه برگزید ، و بخود نزدیک گردانید ، باین شرف که ایشانرا داد که : « هما منی بمنزلة السمع والبصر » ، چون انر نظر و صحبت خود در ایشان بدید ، ایشانرا بمنزلت اقتدا رسانید ، گفت : « اقتدوا بالذین من بعدی ابی بکرو عمر » (۱) ، و نیز گفت قومی دیگر را که : « طوبی لمن رآنی ، فازمن اتر فیه رؤیتی » (۲) .

« وما قدروا الله حق قدره » - ای ما عرفوه حق معرفته ، و ما و صفوه حق وصفه ، و ما عظموه حق تعظیمه . کس او را بسزای او نشناخت . کس او را بسزای او ندانست . « ولا یحبطون به علماً » ، « وما اوتیتهم من العلم الا قليلاً » ، حلت الاحدیة ، فأنسی بالوجود ! و تقدست الصمدیة ، فكیف الوصول ! یعلم ، ولكن الاحاطة فی العلم به محال ، ویری ، ولكن

۱- این حدیث در امر خلافت مورد اسعاده عامه قرار گرفته است و ای علمای شیعه آنرا قبول ندارند . ۲- در نسخه الف پس از « رآنی » ، « ای » اضافه دارد .

الادراك في وصفه مستحيل ، و يعرف و لكن الاشراف في نعته غير صحيح . صفت و قدر
خوش برداشت تا هيچ عزيز معزّ او نرسيد ، و هيچ فهم حدّ او دريافت ، و هيچ دانا قدر
او بندانست . آب و خاك را با لم يزل ولا يزال چه آشنائي ! قدم را با حدوث چه مناسبت !
حق باقي در رسم فاني كي پيوندد ! سزا در ناسزا كي بندد ! مأسور قلوبن بهيئت تمكين
كي رسد !

گر حضرت لطفش را اغيار بكارستي عشاق جمالش را اميد وصالستي
ممکن شوي جستن گر روي طلب بوي معلوم شدي آخر گر روي سؤالستي
« قل الله ثم درهم » - اشارتي بليغ است بحقيقت تفريد ، و نقطه جمع ، همت
يگانه كردن و حق را يكتا شناختن ، و از غير وي با او پرداختن « قل الله ثم درهم » -
دل فا (١) سوي او دار ، و غير او فرو گذار . گرفتار مهر او وا (١) غير او چه كار ! دنيا و
آخرت در پيش اين كار همچون ديوار ، دم زدن از اين حديث عارف را نيست جز عيب و عارا
قال الشبلي لبعض اصحابه : عليك بالله ، ودع ما سواه ، و كن معه ، و قل الله ثم درهم في
خوضهم يلعبون .

١٢- النوبة الاولى

قوله تعالى : « و من اظلم » و كيست ستمكارتر بر خود « ممن افترى على
الله كذباً » از آن كس كه دروغ نهد بر خداي « او قال اوحى اليّ » يا گويد كه پيغام
كردند بمن « ولم يوح اليه شيء » و بوي هيچ پيغام نكرده اند « و من قال » و از آن
كس كه گويد : « سأ نزل مثل ما انزل الله » من قرآن فرو فرستم همچنانكه الله فرو
فرستاد « ولو تری » و اكر توبيني « اذ الظالمون في غمرات الموت » آنكه كه

ستمکاران خویشان در سكرات مرگ باشند (۱) «و الملائكة باسطوا ايديهم» و فرشتگان دستها گسترده (۲) بایشان بزخم «اخرجوا انفسكم» گویند ایشانرا که بیرون دهید جانهای خویش. «اليوم تجزون» امروز آن روز است که بآش دهند شما را «عذاب الهون» عذاب خواری «بما كنتم تقولون على الله» آنچه میگفتید برخدای «غير الحق» از ناسزا و ناراست «و كنتم عن آياته تستكبرون» (۹۴) و از سخنان وی می گردن کشیدید.

«ولقد جئتمونا فرادی» بما که آمدید تنها و یگانه آمدید «كما خلقناكم اول مرة» و چنانکه شما را اول آفریدیم چنان آمدید «و تركتم ما خولناكم و راء ظهوركم» و به پس باز گذاشتید آنچه شما را داده بودیم از خول و خدم و حشم «و ما نرى معكم» و نمی بینیم باشما «شفعاءكم الذين زعمتم» آن شفیعان که می-گفتید بدروغ «انهم فيكم شركاء» که ایشان در شما بخداوندی انبازان اند «لقد تقطع بينكم» آن تواصل و تعاطف پیوند و مهر که میان شما بود برید و پاره گشت «و ضل عنكم ما كنتم تزعمون» (۹۴) آنچه میگفتید بدروغ که درین روز شما را فریادرس اند و یار.

«ان الله فائق الحب» الله است که شكافنده تخم است [تا نبات ازوی بیرون آید] «و النوى» و شكافنده سفال (۳) است تا از وی درخت بیرون آید «يخرج الحي من الميت ويخرج الميت من الحي» می بیرون آرد زنده از مرده و بیرون آرند مرده است از زنده «ذلكم الله» آن خداوند شما است الله، که آن میکند «فأنتى تؤفكون» (۹۵) از وی شما را چون می بر گردانند!

۱ - نسخة الف : بند (بکسر اول و فتح دوم) . ۲ - نسخة الف : گزارده . ۳ - سوال ، پوست گرد و پوسته و بادام و پوست انار خشك سده و امثال آن را گویند (اربرهان قاطع) .

« فالتق الاصباح » شکافته روز است از شب « وجعل الليل سكناً » وکننده شب جای آرام « والشمس والقمر حساباً » وخورشید و ماه را شماری ساخت « ذلك تقدير العزيز العليم (٩٦) » آن باز انداخته و ساخته اوست که توانائی است دانا. « وهوالذى جعل لكم النجوم » او آنست که شما را ستارگان آفرید « لتهتدوا بها » تا شماراه برید بآن « فى ظلمات البر والبحر » در تاریکی دریا و بیابان (١) « قد فصلنا الايات » باز گشادیم سخنان خویش و هویدا کردیم « لقوم يعلمون (٩٧) » ایشان را که میدانند .

« وهوالذى انشأكم » و او آنست که بیافرید شما را « من نفس واحدة » از يك تن یگانه « فمستقر ومستودع » آنکه گاه مستودع باشید (٢) در صلب پدر بودیعت نهاده ، گاه در رحم مادر آرام گرفته « قد فصلنا الايات » باز گشادیم سخنان خویش و آشکارا کردیم « لقوم يفقهون (٩٨) » قومی را که می دریاوند .

« وهوالذى انزل من السماء ماء » او آنست که فرو فرستاد از آسمان آبی « فأخرجنا به » تا بیرون آوردیم بآن « نبات كل شىء » رستهها از خاک از هر چیز « فأخرجنا منه » بیرون آوردیم از آن خاک « خضراً » نباتی سبز « فخرج منه » می بیرون آریم از آن خوشه سبز « حباً متراكباً » تخمى بر هم نشسته و در هم رسته « ومن النخل » و از خرمان « من طلعها » از مزرع (٣) آن « قنوان » شاخهای سر در آورده « دانية » نزدیک بدست چیننده « و جنات من اعناب » و رزقان از انگورها « والزيتون والرمان » و زیتون و انار « مشبهات » حون هم در رنگ و لون « وغير متشابه »

١ - در نسخه ج : در تاریکی بروبحر دریا و بیابان . متن ارسحه الف . ٢ - نسخه

الف : بید . متن ار « ج » اسب ٣ - = مغز . رجوع شود بحاشیه برهان قاطع مصحح آقای دکتر معین .

ونه چون هم بطعم و ذوق « انظروا الی ثمره » درنگرید بمیوه آن « اذا اثمر » آنکه که میوه آرد « و ینعه » و پیختن و فرارسیدن آن . « ان فی ذلکم لایات » در آن نشانهای پیدا است که کردگار یکتا است « لقوم یؤمنون » گروهی را که مسگروند .

النوبة الثانية

قوله تعالى : « ومن اظلم ممن افتری علی الله کذباً » - این آیه به مدینه فرو آمد در شأن مسیلمة بن حبيب الکذاب ابو المنذر الحنفی . کافران او را رحمن تهامه می خواندند . دو کس فرستاد از مردمان خویش بر رسول خدا (ص) . رسول ایشانرا گفت : « اتشهد ان مسیلمة نبی » ؟ فقال : نعم . فقال (ص) : « لولا ان الرسل لا تقتل لضرت اعناقکما » . دو کذاب خاستند بروز کار رسول خدا ، و دعوی بیغامری کردند : یکی کذاب یمامه ، مسیلمه ، و دیگر کذاب صنعا ، اسود العبسی . رسول خدا گفت : در خواب مرا چنان نمودند که دو سوار زرین در دست من بودی ، و من در آن غمگین و اندوهگن گشته . وحی آمدی بمن که ماد در آن دم . باد در آن دمیدمی ، و هر دو از من پیریدندی . پس من تأویل نهادم که : آن هر دو دست او رنجن زرین آن دو کذاب اند که من در میان ایشان بودم ، و در روزگار ایشان : یکی کذاب یمامه ، و دیگر کذاب صنعا . قتاده گفت : این آیت در شأن هر دو کذاب فرو آمد .

« و من قال سأنزل مثل ما انزل الله » - این یکی عبدالله بن سعد بن ابی

سرح القرشی است از بنی عامر بن لوی هام شیره (۱) عثمان عفان ، لختی از قرآن و وحی بنوشت باملاء رسول خدا (ص) ، و گاه گاه از خواتیم آیت که نامهای خداوند است عزوجل ، چیز چیز تبدیل میکرد . « عزیز حکیم » « علیم حکیم » مینوشت ،

و آنچه باین ماند ، و رسول خدا (ص) آنرا میدید و خاموش میبود ، و تغییر نمیکرد .
 عبدالله بسکوت رسول (ص) بشك افتاد در ایمان خویش ، که اگر راست میگوید که
 وحی است چرا تغییر نمی فرماید چون می بیند که من تبدیل میکنم ؟ و ذلك انه كان (ص)
 امياً لا یکتب . پس مرتد شد ، و به **مکه** بازگشت و گفت : « سأ نزل مثل ما انزل الله » .
 من قرآن فرو فرستم یعنی گویم ، چنانکه الله فرو فرستاد .

و گفته اند که چون این آیت آمد که : « ولقد خلقنا الانسان من سلاله من طین »
 رسول خدا املا میکرد ، ووی مینوشت . چون اینجا رسید که : « ثم انشأناه خلقاً آخر »
 عبدالله تعجب کرد از تفضیل خلقت آدمی بر آن ترتیب و بر آن نظم ، و از سر آن تعجب
 گفت : « تبارک الله احسن الخالقین » . رسول خدا (ص) گفت : « اکتبها فهذا نزلت » .
 عبدالله آن ساعت بشك افتاد ، گفت : لئن كان محمد صادقاً ، لقد اوحى الى كما اوحى
 اليه ، ولئن كان كاذباً لقد قلت كما قال ، و از آن پس کافر گشت و بمکه باز شد . رسول خدا
 (ص) ویرا گفت : « لاتقبله الارض » ، فقال ابو طلحة : اتيت الارض التي مات فيها ، فوجدته
 منبوزاً ، فقلت : ما شأن هذا ؟ فقالوا : دفناه فلم تقبله الارض .

عكرمه گفت : این آیت در شأن النضر بن الحارث آمد که معارضه قرآن
 میکرد . در معارضه سوره **والنازعات** گفت : « والظاحنات طحناً ، و العاجنات عجنناً ،
 فالخابزات خبزاً ، فالالاقمات لقماً » . چون این معارضه با رسول خدا (ص) رسید ، از غشائت
 و رکاکت این سخن همه بخندیدند . یکی از صحابه گفت : هلاً اتم السورة ؟ چرا سوره
 تمام نکرد ؟ گفتند : تمامی در چیست ؟ گفت : فالخابزات خبزياً فأضحك الحاضرين و
 السامعين و این نضر حارث همانست که میگفت : « لو نشاء لقلنا مثل هذا » اگر خواهیم
 ما نیز قرآن همچین فرو نهیم و بگوئیم ، و گفت . و معارضه وی این بود که رفت .

« ولوتری از الطالمون » - این کلمتی است از کلمات تعظیم و تعجیب ، نه در

موضع شك. ميگويد : اكر توبنى اى محمد آنكه كه اين كافران و مشركان در سكرات و شدائد و احوال مرگ باشند ، « والملائكة باسطوا ايديهم » - ملائكه اينجا ملك الموت است و اعوان وى ، و آن فرشتگان دست بعذاب بايشان فرا داشته ، چنانكه جاى ديگر گفت : « يضربون وجوههم و ادبارهم ». « اخرجوا انفسكم » - اينجا قول مضمير است ، يعنى : يقولون لهم اخرجوا انفسكم اى ارواحكم . ايشانرا گويند بتعنيف و كره : بيرون دهيد جانهاى خویش . مصطفى (ص) گفت : آن مرگ كه آسان تر بود همچون خشك اسب كه در پشم شتر آويند ، حده ممكن بود (۱) كه آن باساني ازوى بيرون آيد .

عمر خطاب از كعب احبار پرسيد كه : توجان كندن چگونه دانى؟ كف : چنانكه شاخى پر خار در درون كسى كنند ، و هر خارى در رگى آويند ، و مردى قوى آن خار ميكشد . و در خبر است كه بوقت وفاة موسى (ع) رب العزة اورا گفت : خويشتن را در مرگ چون يافتى ؟ كف : چون مرغ زنده كه بريان كنند ، نه قوت دارد كه بپرد ، نه بميرد تا برهد . « اخرجوا انفسكم » - روا باشد كه اين سخن در قيامت با ايشان گویند بر سبيل توبيخ ، يعنى : خلاصوا انفسكم من العذاب ، اى : لستم تقدرّون على الخلاص . « اليوم تجزون عذاب الهون » - اى العذاب الذى يقع به الهوان الشديد . « ما كنتم تقولون على الله غير الحق » من انّه اوحى اليكم ولم يوح . « و كنتم عن آياته تستكبرون » اى تتكبرون على الايمان بالقرآن . وقيل : عن فريضة الله والقسم بها . قال النبى (ص) : « من سجد لله سجدة فقد برىء من الكبر » .

« ولقد جئتمونا فرادى » - جمع فريد است ، كافرين و قرانى ، و رديف و ردافى . يقال فردا لرجل يفرد فروداً فهو فارد ، اذا تفرّد ، و رجل افرد وامرأة فرداء ، اذا لم يكن لها اخ . « ولقد جئتمونا » - اين در قيامت با كافران گویند كه شما مآخرت تنها آمديد

بی مال و بی جفت و بی فرزند، یگانه بی هیچ کس، حفاة عراة غرلا، برهنه بی هیچ چیز. «کما خلقناکم اوّل مرّة» - هم بر آن خلقت اول که در دنیا آمدید، یعنی که بعث شما همچون خلق شما، و نشأة ثانیه همچون نشأة اولی.

روی عن ابو هريرة قال: قال النبی (ص): «تنشق الارض عنکم، فانا اول من تنشق عنه الارض، فتنسلون سراعاً الى ربکم علی سنّ الثلاثین مهطعين الى الدّاعی، فتوقفون فی موقف واحد سبعین عاماً حفاة عراة غرلا بهماً، لا ينظر اليکم، ولا يقضی بینکم. فیبکی الخلائق حتّی ينقطع الدم ويلحمهم العرق. وروی ان عائشة قرأت: «ولقد جئتمونا فرادی کما خلقناکم اوّل مرّة»، فقالت: یا رسول الله واسوأ تأمل! ان الرجال و النساء يحشرون جميعاً، ينظر بعضهم الى سوءة بعض! فقال رسول الله (ص): «لکّل امریء منهم یومئذ شأن یغنیه»، لا ينظر الرجال الى الرجال، ولا النساء الى النساء، شغل بعضهم عن بعض.

«وترکتکم ما خولناکم وراء ظهورکم» - ای ملکناکم و أعطیناکم من العبید و المال و الموالشی، «وما نری معکم شفعاء کم الذین زعمتم انهم فیکم شرکاء» ای فی خلقکم شرکاء. این جواب نضر حارث است و مشرکان عرب، که میگفتند: «هؤلاء شفعاءنا عند الله» رب العزّة گفت: نمی بینم با شما آن شفیعان که بدروغ میگفتند که آن ما را انبازان اند در آفرینش شما. «لقد تقطع بینکم»، - نافع و کسائی و حفص از عاصم «بینکم» بنصب خوانند، و هو نصب علی الظرف باقی برفع خوانند، یعنی تقطع وصلکم الذی کنتم تتواصلون به فی الدنیا. میگوید: باره گشت و برید میان شما. همانست که که جای دیگر گفت: «تقطعت بهم الاسباب». «و ضلّ عنکم»، ای: فی الآخرة، «ما کنتم ترعّمون» فی الدنیا «أنّه مع الله شریک».

«ان الله فلق الحبّ» - ای: شاقّه. فلقّت الشیء ای: شققتّه، و کلمنی من

فلق فيه اى من شقه . و گفته اند : فلق نامى است همه خلق را ، لأن الخلق كله عن انفلاق يكون . و از علی بن ابی طالب (ع) آرند که سوگند وی بیشتر این بود : « لاوالذى فلق الحبة وبرأ النسمة » . مقاتل گفت : « ان الله فلق الحب » اى البرّ والشعير والذرة والحبوب كلها . « والنوى » يعنى كل ثمرة لها نوى كالخوخ والمشمش والغبيراء والاجاص وماكان من الثمار لها نوى ، وفوقه بمرّة ، وهذا يأتي على كل ما اخرجت الارض .

« يخرج الحى من الميت » - مى بیرون آرد آدمی زنده و چهار پای زنده از نطفه مرده ، وهمجنبن مرغ زنده ازخایه مرده . « ويخرج الميت من الحى » - و بیرون آرند مرده از زنده ، يعنى نطفه مرده از حيوان زنده و خایه مرده از مرغ زنده . ويقال : « يخرج الحى من الميت » يعنى السنبلة من الحبة ، ويخرج الميت من الحى » يعنى الحب من السنبلة . مى بیرون آرد خوشه تازه از دانه خشك ، و بیرون آرد دانه خشك از خوشه تازه و نبات تازه . وقيل : يخرج المؤمن من الكافر ، و الكافر من المؤمن . « ذلكم الله ، الذى فعل هذه الاشياء التى تشاهدونها ربكم ، فأنى تؤفكون » - فمن اين تصرفون عن الحق بعد هذا البيان ؟!

« فلق الاصباح » - قراءت **حسن بصرى** است ، « فلق الاصباح » يعنى که شكافنده روز است از شب . اصباح مصدر است مراد بآن اسم ، چنانکه **حسن** خوانده ، و عرب گاه گاه مصدر اسم سازند ، چنانکه در صدر سورة الزهر اسم تنزِيل يعنى منزل . « و جاعل الليل سكناً » - **كوفى** « وجعل الليل » خواند بر فعل ماضى ، يعنى : جعل الليل سكناً لخلقه . شب آرامگاه خلق ساخت ، تا در آن بياسايند از رنجها و تعبها که بروز کشيده اند ، ويقال : كلّ ما سكن اليه من يب وأهل و وطن ، فهو سكن . و كان من دعاء النسي (ص) : « اللهم فلق الاصباح وجاعل الليل سكناً ، اقض عني الدين ، ومتّعنى بسمعى وبصرى ، وقوتى فى سبيلك » .

« والشمس والقمر حسباناً » - ای : جعل الشمس و القمر حسباناً . حسباناً خواهی نعمت نه ، خواهی بنزع صفت ، چنانکه آنجا گفت : « الشمس والقمر بحسبان » . اینجا « با » یو کند (۱)، و معنی همانست . میگوید : خورشید و ماه را شماری ساخت . آنرا دو معنی گفته اند : یکی آنکه خود بشمار می روند ، و دیگر آنکه شما را عیارند و قانون . و حسبان مصدر است همچون رجحان و نقصان ، و روا باشد که جمع حساب بود همچون شهاب و شهبان و رکاب و رکبان . يقول : و جعل الشمس و القمر بحساب لایجاوزه فیما یدوران فی حساب حتی ینتهبا الی اقصى منازلهما لتعلموا عدد السنین و الحساب . « ذلك تقدير العزيز العليم » - العزيز فی ملکه ب صنع ما اراد ، العليم بما قدر من خلقه .

« وهو الذي جعل لكم النجوم لتهتدوا بها فی ظلمات البر والبحر » - ستارگان آسمان قسمی سارات اند و قسمی بوات . سیارات بر روی فلك سیر میکنند ، و بوات همچون قندیلها از فلك در آویخته . میگوید : این ستارها بدان آفریدم تا آن نماز خویش را قبله سازید ، و رفتن خویش را راه شناسید ، و انقضاء فصول سال دانید . « قد فصلنا الايات » - ای قد یبّینا الايات بذلك ، و وقفنا العباد علیها ، « لقوم یعلمون » - یعلمون ما اراد الله بذلك من الدلالة علی توحیده ، و أن الله واحد لا شریک له

« وهو الذي انشأكم من نفس واحدة » - معنی ، اشاء آفریدن است بابتدا ، بی سببی که آنرا واجب کند ، و بی مثالی و بی عیاری که بوی استعانت کند ، و این جز وصف کرد کار قدیم و توانای حکم نیست ، که همه را بغیری حاجب است تا بوی استعانت کند . او را جل جلاله بکس نیاز نیست ، و حاجب باستعانت نیست . « من نفس واحدة » یعنی خلقکم من آدم وحده ، فانّ حواء ایضاً خلقت من ضلع من اضلاعه ، فصار جمیع الناس منه . میگوید : شما را همه از یک تن یگانه آفریدم ، و آن يك تن آدم است ،

که جفت وی حواء هم از آدم است، که از استخوان پهلوی وی آفریده. پس هر چه مردم است، همه از او آفریده. آنکه گفت: «مستقر» - قراءت ابن کثیر و ابو عمرو بکسر قاف است یعنی: فمَنکُم مستقرٌّ و منکُم مستودع. میگوید: گاه مستقر بید (۱) در رحم مادر، آنجا آرام گرفته، و گاه مستودع بید (۱) در صلب پدر، آنجا بودیعت نهاده. قراءت باقی قراء بفتح قاف است یعنی: فَلَکُم مستقر و لَکُم مستودع، میگوید: شما را از يك تن بیافرید، و آنکه شما را آرامگاهی است و دیعت جای. گاهی درین و دیعت جای نهاده، و گاهی در آن آرامگاه آرمیده و دیعت گاه دنیا است، آدمی در آن آرمیده تا ابد: «الی ربك يومئذ المستقر». حسن بصری را از این آیت پرسیدند. جواب داد که: المستقر من مات، والمستودع انتم، آنکه گفت: یا ابن آدم انت و دیعة فی اهلك، و یوشک ان تلحق بصاحبک، و أنشد قول لبید:

ولا المال والاهلون الا ودائع ولا بدّ يوماً ان تردّ الودائع

از ابن عباس روایت کردند که گفت: مستقر ما قد خلق، و مستودع عند الله مالم یخلق بعد. مستقر آنست که ویرا آفریدند، و در دنیا آمد، و دنیا او را آرامگاه است، چنانکه گفت: «ولکم فی الارض مستقر»، و مستودع آنست که در علم خدا است که خواهد بود، و او را خواهد آفرید. سعید جبیر گفت: ابن عباس پرسید که زن خواستی یا ابن جبیر؟ گفتم: لا، و ما ارید ذلک یومی هذا. گفتم: نخواستم، و درین روز که منم سر آن ندارم که زن خواهم. گفتا: آنکه دست بر پشت من زد، و گفت: اما انه مع ذلک ما کان من مستودع فی ظهرك فسیخرج «قد فصلنا الایات» - یسّناها و فصلنا بعضها من بعض، «لقوم یفقهون» عن الله ما بین لهم.

«و هو الّذی انزل من السماء ماء» - رب العزة جل جلاله خبر میدهد از صنع

خویش ، و بندگانرا دلالت میکند بر وحدانیت خویش ، و بررهیگان (۱) منت مینهد برین نعمتهای ریزان و نواختههای بیکران . میگوید : او آن خداوند است که از آسمان آبی فرو فرستاد ، یعنی باران که در آن آب هم حیات است و هم برکت و هم طهارت و هم رحمت . حیات آنست که گفت : « و جعلنا من الماء کل شیء حی » ، برکت آنست که گفت : « و نزلنا من السماء ماء مبارکاً » ، و طهارت را گفت : « و انزلنا من السماء ماء طهوراً » ، و رحمت را گفت : « ينزل الغيث من بعد ما قنطوا و ينشر رحمته » .

« فأخرجنا به » یعنی بالماء « نبات کل شیء » این را دو معنی گفته اند : یکی فأخرجنا به رزق کل شیء . جای دیگر میگوید : « و فی السماء رزقکم » روزی شما در آسمانست یعنی در آن باران که از آسمان آید ، و بآن نبات زمین بر آید ، و خلق از آن روزی خورند . معنی دیگر آنست که : فأخرجنا بالماء نبات کل صنف من النبات بیرون آوردیم بآن آب نباتی از زمین از هر صنفی و لونی از انواع حبوب و صنوف اشجار و الوان ثمار . آنکه تفصیل داد ، گفت : « فأخرجنا منه » یعنی : من الماء ، و قيل : من النبات ، « خضراً » یعنی : اخضر . يقال : اخضر فهو اخضر وخضر ، كما يقال : اعور ، فهو اعور و عور . میگوید : بیرون آوردیم از آن آب و از آن نبات ، برگ سبز و خوشه سبز . « حباً متراكباً » - ركب بعضه بعضاً فی سنبله . تخمی برهم نشسته ، و دانه ای درهم رسته ، و آن گندم است و جو و گاورس و کنجد و بزرکتن و امثال آن . بعضی از آن آرد آید طعمه آدمی را ، و تخم بود نبات زمین را ، و بعضی از آن روغن آید هم طعام را و هم روشنائی را ، و تخم بود نبات را و افزودن را . همانست که رب العزة گفت جایها در قرآن : « احیناها و اخرجنا منها حباً فمته یا کلون » ، « فأثبتنا به جنات و حب الحصيد » ، « والحب ذوالعصف والريحان » . نم قال :

«ومن النخل من طلعتها قنوان دانية» - یعنی وأخرجنا من الماء، بیرون آوردیم بآن آب از درخت خرما، «من طلعتها» یعنی: اول ما یطلع منها. طلع آنست که از مرغ (۱) درخت آغاز کند، و بیرون آید، و قنوان آن شاخها است که از طلع برآمده، و سردر زیر آورده، و میوه از آن رسته، و درهم نشسته، «دانية» - صفت قنوان است، یعنی که: بر زمین نزدیک است و بدست چننده آسان. زجاج گفت: منها دانية و منها بعيدة، فاجتزأ بذکر القریبة عن ذکر البعيدة، لدلالة الکلام علیه، کقوله تعالى و تقدس: «سراييل تفيكم الحر»، و لم يقل: تفيكم البرد، لأن فی الکلام دليلاً علی انها تفي البرد، لأن ما ستر من الحر، ستر من البرد. و «جنات» - ای: اخرجنا بالماء جنات، وهی البساتین. و سقى البستان جنة، و کل نبت متكاتف يستر بعضه بعضاً فهو جنة، مشتق من جنت الشيء، اذا سترته. میگوید: بیرون آریم بآن آب بستانها و رزانی از این انگورها و زیتون و انار. این دو درخت را از میان میوهها جدا کرد از بهر آنکه از درختان این دو درخت لطیفتر است و طرفه تر. این دو درخت است از میوه دارها که شاخهای آن از برک هموار پر بود. یکی از خار می بیاید، یکی از سنگ. آنکه از سنگ بیرون آید می روغن دهد، و آنکه از خار می بیرون آید از چوب تلخ می نوش دهد، مشتبهاً فی الالوان و غیر متشابه فی الطعوم، مشتبهاً فی الطعوم و غیر متشابه فی الالوان. دو انار هم رنگ (۲) یکی ترش و یکی شیرین، برنگ و دانه و پوست چون هم، یکی جنان و یکی چنین. «انظروا الی ثمره اذا امر و ينعه» - این نظر استدلال و عبرتست. میگوید: بنظر عبرت درین میوهها نگرید که اول چون منعقد گردد! و باخرا خون فرا رسد! قراءت حمزه و کسائی «الی نمره» بضمّین، وهو جمع الجمع، يقال: ثمرة، و جمع الثمرة نمار و جمع الثمار نمر، ومثله اکمة و آکام و اکم. باقی قراء بفتحین خوانند «الی نمره»، و

هو جمع الثمرة، مثل قصبه و قصب. ومعنى «ينع» پختن است و فرا رسیدن. يقال: ينع الثمر ينع ينعاً وینوعاً، وأینع یونع ایناعاً. وروا باشد که «ینع» جمع یانع نهند مثل تاجر و تاجر، و یانع میوه پخته فرا رسیده بود، و در شواذ خوانده اند: «ویانعه».

«ان فی ذلکم» - یعنی فی هذا الذی ذکر من صنیعه و عجائبه لعیبرة لقوم یصدّقون بأن الله خالق کلّ شیء. این آیت دلیلی ظاهر است بر منکران بعث و نشور، میگوید: آن خداوند که از عجائب قدرت و بدائع فطرت و لطائف حکمت این چنین صنع نماید، که از یک آب و یک خاک و یک هوا چندین درختان رنگا رنگ و میوه های گوناگون با رنگ با طعم با بوی بیرون آرد، و قدرت خود در آن بنماید، قادر است که فردای قیامت خلق را از خاک برانگیزد، و مرده را زنده گرداند. اینست که رب العالمین گفت: «کذلک یحیی الله الموتی و یریکم آیاته لعلکم تعقلون».

النوبة الثالثة

قوله تعالى: «و من أظلم ممّن افتری علی الله کذباً» الایة - دروغ نهادن و دروغ بستن بر الله جل جلاله بحکم ظاهر و بر لسان تفسیر آنست که شرح دادیم، و در قصه مسیلمه و عیسی بیان آن کردیم، امّا بر زبان اهل اشارت و بر ذوق جوانمردان طریقت آنرا سرّی دیگر است و رمزی دیگر، بحکم آن خبر که مصطفی (ص) گفت: «ان لكل آية ظهراً و بطناً». و حقیقت این سرّ آنست که هر که دعوی معرفت الله کند بحقیقت مفتری است، که جلال احدیت از معرفت آب و خاک پاک و مستغنی است.

پیران طریقت ازینجا گفته اند: من ذکر فقد افتری، و من صبر فقد اجتری، و من عرف فقد ابتری. و جنید گفته: اکبر ذنبی معرفتی ایّاه. مهینه گناه من شناخت وی است، یعنی که میگوید: وی می پندارد و دعوی میکند که او را بسزای او، بحقیقت

حق او، بحدود عزت او بشناختم، و این شناخت از آدمی خود می‌ناید، و فهم و فهم او خود بدان نرسد، و این شناخت جز در علم ربوبیت نگنجد، که بحقیقت او خود را شناسد، و خود را داند. يقول الله تعالى: «وما قدرُوا الله حق قدره». نعت حدثان را بقدم راه نیست. و هر چه از پرکار قدرت بعالم جهلیت آمد، در اسر تلوین است، و تلوینات را بهیئت تمکین راه نیست. هر که راهبر او نظر و استدلال است برپی خود می‌رود، و هر که برپی خود رود جز مغرور نیست، و هر که آرزومند معرفت است نصیب جوی است، و هر که نصیب جوی است جز خود پرور و خود پرست نیست:

دور باش از صحت خود پرور عادت پرست

بوسه بر خاک کف پای ز خود بیزار زن.

آدمی نبود پس بود است، و نبود پس بود نیست است، و از نیست معرفت هست.

چون آید کسی که موجود بین العدمین بود، هیچ چیز (۱) است، و در هیچ چیز (۱) همه چیز چون آید! نه دولت بحیلت آید، نه معرفت بعلت. نه سعادت بعبادت بود، نه معرفت بکفایت. شبلی گفت: ما عرفتموه بعرفانکم، و ادر کتموه بعلموکم و آرائکم، و عقلتّموه بأوهامکم و افهامکم، و قدّرتموه فی عقائدکم و قلوبکم، فهو مصروف الیکم مخلوق مثلكم. «ولقد جئتمونا فرادی» الایة - ما دخلت الدنيا الا بوصف التجرد، و لا خرجت الا بحکم التفرد، ثم الانتقال والا وزار لایأتی علیها حصر و لا مقدار، فلا مالکم اغنی عنکم، و لا حالکم یدفع عنکم، و لا لکم شفیع یخاطبنا فیکم: «لقد تقطّع بینکم و ضلّ عنکم ما کنتم ترعمون».

«ان الله فالق الحب والنوى» - دانه طعام شکافد، تا از آن نبات بیرون آید،

و قوت را بشاید. همحنین دانه دل شکافد، تا جوهر اخلاص روی نماید، و خلاص بنده

در آن بود. آن یکی سبب قوام نفس بنده، و این یکی سبب نبات ایمان بنده، و هر دو را خود پروراننده و روزی رساننده. دل را می پرورد بمشاهده خود، نفس را می پرورد بنعمت خود، و آنکه آن نفس مرکب این دل ساخته، تا در میدان عبادت بروی سواری کند، و منازل طاعات بوی باز برد، تا بمقصد «وان الی ربك المنتهی» رسد. اینست روز پیروزی و سعادت بی نهایت و دولت بیکران، که بنده را بر آمد رایگان، ریحان افتخار از خار افتقار بردمیده، و صبح شادی از مطلع آزادی برآمده.

«فالق الاصباح وجاعل الليل سكناً» - اگر بصبح کون افطار عالم روشن کرد چه عجب، گر بصبح معرفت اسرار دل روشن کند (۱). یکی از پیران طریقت گفته که: «فالق الاصباح» ای فالق القلوب بشرح انوار الغیوب، و منور الاسرار بذکر الاخیار و روح الاخبار.

«وهو الذي جعل لكم النجوم لتهتدوا بها في ظلمات البر والبحر» - ستارگان سعادت و اختران آسمان ملت بحقیقت یاران رسول اند. مصطفی (ص) گفت: «اصحابی كالنجوم بأيهم اقتديتم اهتديتم»، ارکان خلائق اند و رهان حقائق. عنوان رضاء حق اند و ملوک مقعد صدق. ائمه اهل سعادت اند و انصار نبوت و رسالت، و مستوجب ترحم امت بهر کدام که اقتدا کنی اقتداء درست، و ازهر یکی که دین گیری دین تمام، راه ایشان راه هدی، و کلمه ایشان کلمه تقوی، و مطلوب ایشان فردوس اعلی، و مقصود ایشان دیدار و رضاء مولی: «مثل اصحابی مثل النجوم من اقتدی بشیء منها اهتدی»

«وهو الذي انشأكم من نفس واحدة» - از روی اشارت میگوید: شما را بیافریدم از آدم، آن نفس یگانه، که در آفریدگان کس را ندادم آن دولت که ویرا دادم، و آن منزلت و رتبت که ویرا نهادم. خود را جل جلاله «احسن الخالقین» گفت،

و آدم را « فی احسن تقویم » گفت . یعنی که : الله است نیکوتر آفرینندگان ، و آدم است نیکوتر آفریدگان . ای آدم ! در خالقیت یگانه منم ، و در مخلوقان یگانه توئی . همانست که در بعضی اخبار بیارند در صفت خلقت آدم که : رب العزه گفت جل جلاله : « احببت شیئاً فخلقته فرداً لفرد » .

« و هو الذی انزل من السماء ماء » الایة - « هو » اشارت است بذات احدیت ، « الذی » اشارت است بصفات ربوبیت ، « انزل » اشارتست ب صنع الهیت . خداوندی موجود بذات ، موصوف بصفات ، معروف بصنایع و آیات . و گفته اند : « هو » اشارتست فرا هست ، تا شنونده گوش بدان دارد ، و جوینده بدان راه یابد ، و نگرنده فرا آن بیند . « الذی » کنایت است از هست ، تا شنونده آشنا گردد ، و جوینده بینا ، و خواهنده دانا . و آن در قرآن چهل کم یکی اند ، بیست از آن بی وار ، و نوزده باوار .

« انزل من السماء ماء » - تا با آخر آیه همه نشانست که کردگار یکتا است ، و در خدائی بی همتا است ، و در قدرت بی احتیال است ، و در قیمومیت بی گشتن حال اسب ، و در ملک ایمن از زوال است ، و در ذات و نعت متعال است . رب العالمین بندگان را برین توحید میخواند . نبینی که در آخر آیه میگوید : « انظروا » در نگرید تا بدانید ، و بدانید تا دریابید . اینجا بنظر می فرماید ، جای دیگر میگوید : « و ما ی تذکر الا من ینیب » نظر نکند و نپذیرد و یاد کارشناسد مگر آنکس که دل با حق راست دارد ، و نظر وی پیش چشم خویش دارد . اینست اشارت آخر آیت که گفت : « ان فی ذلکم لایات لقوم یؤمنون » بآیات قدرت آنکس راه برد که بآیت صفت ایمان دارد . از الله وی شرم دارد که از نظر وی خبر دارد ، و از الله وی باك دارد که الله را بر خود قادر داند .

١٣- النوبة الاولى

قوله تعالى : « وجعلوا لله شركاء » و خدايرا ائبازان گفتند « الجن »
 فریشتگان « و خلقهم » و فریشتگان را الله آفرید « و خرقوا له » و بدروغ و افتعال
 برو بستند « بنین و بنات » پسران و دختران « بغیر علم » بی هیچ دانش « سبحانه و
 تعالی » چون پاك است او و برتر « عما یصفون (١٠٠) » از آن صفت كه ایشان می کنند .
 « بدیع السموات و الارض » نوباه آورنده آسمانها و زمینها « انی یكون
 له ولد » چون تواند بود او را فرزندى ! « و لم تكن له صاحبة » و او را هر كز جفت
 نبود « و خلق كل شیء » و بیافرید هر چیز را « و هو بكل شیء علیم (١٠١) » و او بهمه
 چیز دانا .

« ذلكم الله ربكم » آن الله خداوند شما « لا اله الا هو » نیست خدا جز
 از او « خالق كل شیء » آفریدگار هر چیز « فاعبدوه » او را پرستید « و هو على
 كل شیء وکیل (١٠٢) » و او بر همه چیز توانا است و کار ران .

« لا تدركه الابصار » چشمها درین جهان او را در نیابد و خردها درو نرسد
 « و هو يدرك الابصار » و او بهمه میرسد و همه را می دریابد « و هو اللطیف » و او
 رسیده بهمه چیز بدانش و آگاهی « الخبیر (١٠٣) » آگاه از هر چیز بدانائی .

« قد جاءكم بصائر من ربكم » آمد بشما نشانهای روشن پیدا از خداوند
 شما « فمن ابصر » هر كه بداند و دریابد « فلنفسه » خود را بیند و دریابد « و من عمى »
 و هر كه در نیابد و نا بینا دل شود « فعلیها » بروی بر آید « و ما انا علیكم بحفیظ (١٠٤) »
 و من بر شما گوشوان (١) نه ام .

« و كذلك » و همچنین « نصرّف الايات » میگردانیم سخنان خویش از روی بروی « وليقولوا » وخواستیم تا گویند « درست » این سخنان راست کرده‌ای با خود « وانبئنه » و تا آنرا پیدا کنیم « لقوم يعلمون (۱۰۵) » قومی را که می‌دانند .
 « اتبع ما اوحى اليك من ربك » بر بی آن رو که فرستاده می‌آید بر تو از خداوند تو « لا اله الا هو » نیست خدائی جز او « وأعرض عن المشركين (۱۰۶) » و روی گردان و می‌فراگذار از انباز گیرندگان با من .

« ولو شاء الله » و اگر الله خواستی (۱) که با او انباز نگیرند « ما اشرکوا » نگرفتندی (۲) انباز « وما جعلناك عليهم حفيظاً » و تو که محمدی برایشان گوشوان نه‌ای ، که ایشانرا از شرک نگه داری « وما انت عليهم بوكيل (۱۰۷) » و کار ایشان بتو سپرده نیست ، و بر ایشان وکیل نه‌ای .

« و لا تسبوا الذين يدعون من دون الله » و دشنام مدهید ایشانرا که می‌پرستند فرود از الله « فیسبوا الله » که ایشان خدا را دشنام گویند « عدواً » بنادانی و شوخی و دلیری « بغير علم » به بی علمی « كذلك زیناً » همچنان ما بر آراستیم و نیکو نمودیم « لكل امة » هرامتی و هر گروهی را « عملهم » کردار ایشان « ثم الى ربهم مرجعهم » پس آنکه با خداوند ایشان است باز گشت ایشان « فینبئهم بما كانوا يعملون (۱۰۸) » تا خبر کند ایشانرا از آنچه میکردند .

« وأقسموا بالله » و سوگندان خوردند بخدای « جهد ایمانهم » بهر سو کند که شناختند « لئن جاءتهم آية » اگر با ایشان آید از آسمان آیتی « لیؤمنن بها » بگروند بآن لامحاله . « قل » گوی یا محمد : « ألما الايات عند الله » این آیات و معجزات [توان فرستادن آن] بنزدیک الله است « و ما یشرکم » و چه چیز شما را دانا

کرد که مؤمنان اید « انّها اذا جاءت لا يؤمنون (١٠٩) » که ایشان چون آیت بینند بنگروند .

« و نقلب افئدتهم » و بر گردانیم دلهای ایشان « و ابصارهم » و دیدهای دل ایشان و خرد ایشان « كما لم يؤمنوا به اوّل مرة » چنانکه کوئی ایشان آن نهاند که روز عرض گفتند : بلی ، « و ندرهم » و گذاریم ایشان را « فی طغيانهم » در افزونی گفت و افزونی جست (١) و افسار گسستن ایشان « يعمهون (١١٠) » تا بی سامان در کمراهی میروند .

النوبة الثانية

قوله تعالى: « وجعلوا لله شركاء الجن » الآية - از ایدرفا اقا صیص (٢) کله الله است از مشرکان عرب ، و از مناکیر کفر ایشان که در زمان جاهلیت جهال بودند ، و دین عرب آن وقت سه دین بود : قومی فریشتگان میپرستیدند ، که میگفتند : ایشان دختران خدای اند، از آن ایشان را پوشیده میدارد، و قومی بتان را میپرستیدند ، و قومی از خزاعه ستاره شعری میپرستیدند . در این آیت رب العزّة از ایشان کله میکند و از اهل کتابین : جهودان که میگفتند : « عزیز ابن الله » ، و ترسایان که میگفتند : « المسيح ابن الله » . میگوید : « وجعلوا لله شركاء » - خدای را انبازان کردند یعنی انبازان گفتند ، و آن عرب بودند : جهینه و بنو سلمه و بنو خزاعه و غیر ایشان ، که میگفتند : الملائكة بنات الله .

وجنّ اینجا فریشتگان اند ، سمّوا جنّاً لاجتنانهم عن العیون . جای دیگر گفت : « وجعلوا بينه وبين الجنة نسباً » یعنی الملائكة . میگوید : میان الله و میان

فریشتگان نسب ساختند . کلّبی گفت : این در شأن زنادقه آمد که ابلیس را شریک الله ساختند در آفریدن شرّ ، گفتند : الله سبحانه خالق الخیر والنور والناس والدوابّ والأنعام ، و ابلیس خالق الشر والظلمة والسباع والحیّات .

« وخلقهم » - این ها و میم خواهی با کافران بر ، یعنی : جعلوا الله الذی خلقهم وصورهم شرکاء ، لا یخلقون شیئاً ، وخواهی با جنّ بر ، یعنی : جعلوا الجن شرکاء الله ، والله خلق الجن ، فکیف یكون مخلوقه شریکاً له . خواهی با هر دو فریق بر ، یعنی : و هو خلقهم و خلق الجن . « وخرقوا له » - ای : اختلقوا (۱) و کذبوا و افتعلوا . نافع « خرقوا » بتشدید خواند بر معنی تکثیر و مبالغه . « بنین و بنات بغير علم » - ای : لم ینذکروه عن علم ، وانما ذکروه تکذّباً . پس تنزیه نفس خویش کرد و گفت : « سبحانه و تعالی » تقدّس و علا « عمّا یصفون » یعنی یقولون من الکذب والبهتان .

« بدیع السموات والارض » - نوکار و نوساز آسمان و زمین بی قالبی و بی مثالی و بی عیاری از پیش . از نیست هست کننده ، و از عدم در وجود آرنده ، و هیچ مثال حاجت نیفتاده . « انّی یكون له ولد ولم تکن له صاحبة » - این از بهر آن گفت که هرگز عرب جفت نکفتند ، چنانکه ترسیان گفتند . این خطاب با عرب است که او را فرزند چون تواند بود ؟! و شما مداند و اقرار مدهید که ویرا هرگز جفت نبود . « و خلق کلّ شیء » - ای و هو خالق کلّ شیء . او را فرزند چون تواند بود و وی آفرید گار همه چیز است ؟! یعنی که : چون همه آفریده و صنع اوست و هیچ چیز (۲) نه مثل و مانند او ، که میگوید : « لیس کمثله شیء » و فرزند اقتضاء مثلّیت کند ، چون مثلّیت نیست معلوم شد که فرزند نیست .

۱- در نسخ « اختلقوا » بفاء آمده ولی ارسایق عبارت پیدا است که باید « اختلقوا » باشد

۲- ج : هیچیز .

« و خلق کلّ شیء » - دلیل است که حادثی که در عالم است فعل خدا است و خلق او و اختراع او و صنع او ، جز وی خالق و صانع نه . جز وی محدث و مقتدر نه . بندگان و رهیگان همه آفریدگان وی . افعال و اعمال ایشان ، حرفت و صنعت ایشان حرکات و سکنات ایشان ، چه درخیز و چه در شر ، همه مخلوق و مصنوع وی ، همه متعلق بقدرت وی ، که میگوید جل جلاله : « و خلق کلّ شیء » ، « الله خالق کل شیء » ، « والله خلقکم و ما تعملون » ، « الا یعلم من خلق » ؟ ! بلی ، فعل بنده از روی اکتساب اضافت و ابنده (۱) است ، و ثواب و عقاب در آن بسته است ، چنانکه حرکت بنده از یک روی خلق خدا است ، و از یک روی وصف و کسب بنده . نتوان گفت که جبر محض است ، که فرق میان حرکت مقدوره و رعدۀ ضروریه پیدا است ، و نتوان گفت که خلق و اختراع بنده است ، که بنده عاجز است از دریافت و دانش اجزاء مکتسبه و اعداد آن . پس اعتقاد درست و طریق راست آنست که گویند : مقدور است بقدرت الله از روی خلق و اختراع ، و بقدرت بنده از روی اکتساب ، که الله آن قدرت در وی آفریده ، و وصف بنده کرده . پس این قدرت وصف بنده است و خلق خدا نه کسب بنده ، و حرکت خلق خدا است و وصف و کسب بنده .

و گفته اند : « خالق کل شیء » عام است از روی لفظ ، خاص است از روی معنی ، لآنکه لم یخلق نفسه ولا صفته ، « و هو بکلّ شیء علیم » - عام است در لفظ و در معنی ، لآنکه به و بغیره علیم . ازینجا گفته اند : هیچ عموم نیست که نه تخصیص در آن شود الاّ قوله تعالی : « و هو بکلّ شیء علیم » .

« ذلکم الله ربکم » - درین آیت بندگان را بصنع خود بخود راه نمود ، گفت خدای شما آنست که آسمان و زمین آفرید ، و همه چیز وی آفرید ، وزن و فرزند نگرفت

آنکه وحدانیت خود بیان کرد، گفت: « لا اله الا هو خالق كل شيء فاعبدوه » ای: وحسدوه، « وهو على كل شيء وكيل » ضامن لكل شيء، حافظه ورازقه وحمیه وحمیته وقیمه و مدبره. الوكالة اسم لحفظ الشيء، و القيام عليه، والوكيل سمي وكيلاً لأن الموكل بكل امره اليه و الي تدبيره ورايه.

« لاتدرکه الابصار » - تفسیر این آیت بر دو وجه است: یکی آنست که معنی ادراك دیدار چشم است، زیرا که دیدن چشم را ادراك بصر گویند، و شنیدن گوش را ادراك سمع گویند. اگر مراد اینست پس در دنیا خواهد نه در آخرت، از بهر آنکه خلق در دنیا خدا را نبینند، و مؤمنان در آخرت بینند، که میگوید رب العزة جل جلاله: « وجوه يومئذ ناضرة الى ربها ناظرة »، وقال (ص): « انكم لن تروا ربكم حتى تموتوا ». مقاتل این يك وجه اختبار کرد، گفت: « لاتدرکه الابصار » فی الدنيا، ای لاتراه وهو يرى فی الآخرة. قال النبی (ص): « انکم سترون ربکم كما ترون القمر ليلة البدر، لاتضامون فی رؤيته »، وعن الحسين بن واقد عن مطر، انه قال: قضی الله انه لا يراه احد فی الدنيا، لأن من رآه لم يمت، ويرويه فی الآخرة، فلذلك لا يموتون.

دیگر وجه آنست که معنی ادراك دریافتن است بخرد پس از دیدن بچشم، و اگر مراد اینست اندر هر دو جهان شاید، ورؤیت روا است، و ادراك روا نیست، زیرا که رؤیت بر موجود افتد، و الله موجود است، و ادراك بر کیفیت افتد و مرورا کیف گفتن روا نیست. و دیدار در عقبی همچون معرفت است در دنیا. در دنیا شناسد و دریافت نه، در عقبی بیند و دریافت نه. روی ابو سعید الخدری قال: قال النبی (ص): « لو أن الجن و الانس و الملائكة و الشياطين مذ خلقوا الى ان فنوا، صفوا صفاً واحداً ما احاطوا بالله ابداً ». « وهو يدرك الابصار » - میگوید: الله جل جلاله، بهم بصرها میرسد، وهمه را می دریابد، و اشارت است که هیچ کس از خلق خدا بصرها در نیابند، و بحقیقت آن نرسند،

و کیفیت بینائی ندانند ، و تخصیص این دو حدقه در بینائی بیرون از عضوهای دیگر هیچ درنیابند . چون خلق را احاطت و دریافت بصر خویش و رسیدن بکنه آن نیست ، چون روا باشد که ایشانرا احاطت بود بکنه جلال عزت ، و ادراك لم یزل ولا یزال . اگر معتزلی در نفی رؤیت بعموم این آیت تمسك کند ، جواب وی آنست که اگر چه لفظ عام است تخصیص در آن شد ، که الله جای دیگر میگوید : « وجوه یومئذ ناضرة الی ربها ناظرة » . پس بدنیا مخصوص است نه بآخرت ، چنانکه بیان کردیم . و تخصیص عموم در مذهب اصولیان در لغت عرب روا است و روان . جواب ثانی آنست که : نفی ادراك اقتضاء نفی رؤیت نکند ، چنانکه باوّل شرح دادیم . نبینی که آسمان مرئی است ، و مدرک نیست . آفتاب و ماهتاب هر دو مرئی اند ، و ذات ایشان مدرک نیست ، و رسیدن بطول و عرض وحد مساحت آن نیست . این همچنانست که گفت : « ولا یحیطون به علماً » احاطت نفی کرد ، و نفی احاطت اقتضاء نفی علم نکند ، فانه معلوم جل جلاله . همچنین نفی ادراك اقتضاء نفی رؤیت نکند . جوابی دیگر بعضی متأخران گفته اند : لاتدر که الابصار وانما یدر که المبصرون .

آنکه گفت : « و هو اللطیف » - اوست خداوند باریک دان دور درینش . « الخبیر » دانا بهر کار ، آگاه بهر گاه ، اما معنی لطیف بتحقیق آنست که دقائق مصالح بندگان شناسد ، و غوامض احوال و کار ایشان داند ، مادی منها و ما لطف از کار و مصالح خلق هیچ دقیقه و هیچ لطیفه بوی فرو نشود . آنکه برسبیل رفق نه برسبیل عنف آن منافع و مرافق ببندگان رساند ، و راه آن مصالح بایشان نماید . چون رفق در فعل و لطف در علم بهم آید ، لطیف بر کمال بود ، و جز الله را جل جلاله کمال این معنی و سزاواری این نام نیست ، و رب العالمین در قصه لقمان میگوید : « یا بنی انک مثقال حبة من خردل فتکن فی صخرة او فی السموات او فی الارض یأت بها الله ان الله لطیف خبیر » .

خبر داد درین آیت که لطیف آنست که آن داند که کس نداند، و آن تواند که کس نتواند. یکی را پرسیدند از معنی لطیف، جواب داد که نمایندۀ هر چه خواهد، چنانکه خواهد، و سازندۀ هر چه خواهد از هر چه خواهد، و رسانندۀ آنچه خواهد بهر چه خواهد.

« قد جاءكم بصائر من ربكم » - يقول : يا اهل مكة ! قد جاءكم بينات من ربكم ، وهى القرآن الذى فيه البصائر والبيان ، « فمن ابصر » اى عرفها وآمن بها واهتدى « فلنفسه » اى فلنفسه عمل و لنفسه نفع ذلك . « و من عمى » فلم يعرفها و لم يصدقها « فعليها » اى فعلى نفسه ضرر ذلك ، فان الله عزوجل غنى عن خلقه . و فى ذلك ما روى ابوذر عن النبى (ص) عن الله عزوجل انه قال فى حديث فيه طول، الى أن قال : « يا عبادى ! لو أن أولكم و آخركم وانسكم و جنكم كانوا على اتقى قلب رجل منكم ، لم يزد ذلك فى ملكى شيئاً . يا عبادى ! لو أن أولكم و آخركم و انسكم و جنكم كانوا على افجر قلب رجل منكم لم ينقص ذلك من ملكى شيئاً . يا عبادى ! لو أن أولكم و آخركم و انسكم و جنكم سألونى ، فأعطيت كل انسان منهم ما سأل ، لم ينقص ذلك من ملكى شيئاً الا كما ينقص البحر أن يغمس فيه المخيط غمسة . يا عبادى ! انما هى اعمالكم احفظها عليكم ، فمن وجد خيراً فليحمد الله ، و من وجد غير ذلك فلا ياتوا من الانفسه » .

قوله : « وما انا عليكم بحفيظ » - اينجا اضماری است يعنى : قل يا محمد ! و ما انا عليكم . تو گوی یا محمد ! که من بر شما گوشوان (۱) نهام . همانست که آنجا گفت : « فما ارسلناك عليهم حفيظاً » ، « لست عليهم بمسيطر » . و این پیش از آن بود که ویرا بقتال فرمود . چون آیت قتال فرو آمد این همه منسوخ گشت ، و صار صلى الله عليه وسلم حفيظاً عليهم ومسيطرأ على كل من تولى عنه

« و كذلك نصر ف الايات » - و كما صر فناه و بيننا فى هذه السورة نصر ف

الآيات ونبيّتها في غير هذه السورة من القرآن، ندعوهم بها ونخوّ فهم، میگوید: چنانکه درین سورة سخنان خویش میگردانیم از روی بروی، گاه وعد گاه وعید، گاه مثل و گاه قصّه، همچنین در دیگر سورتها میگردانیم از روی بروی، و ایشانرا بآن تصریف و آن بیان بردین میخوانیم، و ایشانرا بثواب وعده می دهیم، و از عقاب بیم مینمائیم.

« وایقولوا درست » - و تا گویندا، یعنی خواستیم تا گویند که: تو این سخن راست کرده ای با خود، و قرآن ساخته ای. مکی و ابو عمرو « درست » خوانند، یعنی: با کسی و گفته ای، و با کسی بهم ساخته ای. و این آن بود که اورا متهم کرده بودند بمردی رومی، از کان یلازم رسول الله (ص) و یحدّنه بما قرأ فی الانجیل. گفتند: انجیل ازو میشوند، و بتازی از آن قرآن میسازد، و ذلك فی قوله: « لسان الذی یلحدون الیه اعجمی ». باین فراءت « وایقولوا » این لام لام عاقبت گویند، معطوفست بر معنی مضمّر، تقدیره: لتلزمهم الحجة، وایقولوا ما یقولون، ویکون عاقبة امرهم الشقاوة التي لحقتهم. ابن عامر و یعقوب « درست » بفتح سین و سکون « تا » خوانند، و برین قراءت معنی « ليقولوا » « لثلاثا یقولوا » است. میگوید: بیان آیات میکنیم، و تفصیل آن روی بروی میدهیم، تا این نا کرویدگان نگویند که: اساطیر الاولین است، اخبار تقدّمات و انمحت و درست.

معنی دیگر گفته اند قراءت ابن عامر را که: هریک حندی میگویند اینان که: کار محمد و دولت او تباه و نا چیز نیست گشت هر گاه که تأخّری افتادی در وحی یا قوّت دشمن بودی در جنگ، گفتندی (۱): « درست »، یعنی انمحت و بطلت. « درست » درشواذ خوانده اند، یعنی که: ایشان گویند محمد را این درس کرده اند و برو خوانده اند، یعنی مردمان درو آموخته اند، چنانکه گفت: « وأعانه علیه قوم آخرون ». « و لنبینه لقوم

يعلمون « - یعنی اولیاءہ الذین ہداهم ، والذین سعدوا بيمين الحق .

« اتبع ما اوحى اليك من ربك » - مقاتل حیان گفت : مشرکان اورا واملت

(۱) پدران خویش میخواندند ، و میگفتند : تو بدین پدران خویش بازآی . اگر آنرا پس آوردی بودی ما ترا کفیل ایم ، ایستاده ایم بدان ، و برخود میگیریم . رب العالمین آیت فرستاد کہ : « اتبع ما اوحى اليك من ربك » تو بر پی آن باش کہ بتو فرستاده اند از قرآن و وحی ، و بدان عمل کن ، و کار بند باش . آنکہ گفت : « لا اله الا هو » - کلمہ توحید دزین میان آوردن معنی آنست کہ : سخن ایشان مشنو ، و ایشانرا برین کلمہ توحید خوان کہ : « لا اله الا هو » . و گفته اند : معنی آنست کہ بر پی قرآن رو ، آن قرآن کہ خدای یکتای یگانه فرو فرستاد ، ثم قال : « وأعرض عن المشركين » - از آن آیتها است کہ آیت سیف آنرا منسوخ کردہ .

« ولا تسبوا الذين يدعون من دون الله » - ابن عباس گفت : چون این آیت آمد

کہ « انکم وما تعبدون من دون الله حصب جهنم » ، مسلمانان هنگامی بتانرا بد میگفتند ، پس آن کافران در برابر آن معبود مسلمانان را بد میگفتند ، و مسلمانان را در آن زمان قوت آن نبود کہ ایشان را از آن و از داشتندی (۲) و از ایشان کین ستدندی . پس رب العالمین این آیت فرو فرستاد : « ولا تسبوا الذين يدعون من دون الله » . سدی گفت : بوقت وفاة بو طالب قومی از قریش برخاستند بوسفیان و بوجهل و نضر حارث و امیہ و ابی پسران خلف و عقبہ بن ابی معیط و عمرو بن العاص و اسود البختری ، این جماعت برخاستند ، و بر بو طالب شدند ، گفتند : تو سرور عرب و سید مائی ، و از بهر حرمت تو ما بسی رنج کشیدیم ازین برادر زادہ تو محمد ، و هنوز بر آنست کہ ما را رنجاند ، و خدایان ما را بد گوید ، تو او را برخوان ، و میان ما عہدی بند ، کہ نہ او نام

•
 خدایان ما برد، و نه ما نام خدای او بریم. سربسر بیفکنیم، و از هر دو جانب سخن بد
 در خدایان نگوئیم. **بو طالب**، **مصطفی** را (ص) برخواند، گفت: **یا محمد!** این قوم
 تو و بنوعم تو چنین میگویند، و انصاف می دهند، تونیز از ایشان قبول کن، و مراد
 ایشان حاصل کن. **مصطفی** (ص) روی با ایشان (١) کرد و گفت: اگر من مراد
 شما بدهم، شما نیز کلمه ای از من دریغ مدارید، که اگر بگوئید ملك جهان شما را بود،
 و عرب و عجم سربخط شما نهند. **بو جهل** گفت: آن چه سخن است که تو از ما می در
 خواهی؟ گفت: کلمه «لا اله الا الله» (٢). ایشان چون کلمه توحید شنیدند یکبارگی سر
 وازدند، و پرکنده (٣) شدند. **بو طالب** گفت: یا محمد! این کلمه از ایشان مخواه، که
 ایشان از آن ترسیده اند ورمیده، و طاقت گفتن آن ندارند. با ایشان سخنی دیگر گوی،
 و کاری دیگر خواه. **مصطفی** گفت: یا عم! من بر آن نیستم که هرگز جز از این کلمه
 خواهم گفت، و جز از این بکاری دیگر سر در خواهم آورد. ایشان سخن درشت تر
 کردند، گفتند: لتكفّن عن شتم آلهتنا او لنشتمنك و لنشتمن من يأمرک، فأنزل الله
 تعالى: «ولا تسبوا الذين يدعون من دون الله». و عند نزول هذه الآية قال رسول الله (ص):
 «لا تسبوا ربكم»، فأمسك المسلمون عند ذلك عن شتم آلهتهم. فرمان آمد که ای
محمد! پرستیدگان ایشانرا دشنام مدهید، که ایشان خدای ترا دشنام گویند به بی
 علمی بردلیری و شوخی. هر سخن که موزی بود بتزدیک عرب آن دشنام اسب، هر چند
 که در آن تفحش نیست. قراءت **يعقوب** «عدوًّا» بضمّتين و تشدید واو، والعدو
 والعدو والعدوان والاعتداء والتعدى والعداء مصادر.

و این آیت در ابتداء اسلام آمد که هنوز فرمان بقتال نیامده بود، و مسلمانان
 را قوت نبود بس از آن اسلام قوی شد، و مسلمانان انبوه شدند، و آیت قتال آمد، و این

منسوخ شد . قال بعضهم : فی هذه الآية دلالة ان على المحقق ان يكف عن سب السفهاء الذين يتسرعون الى سبّه مقابلة له ، لأنّه بمنزلة البعث على المعصية .

« كذلك زيننا لكل امة عملهم » - اين بر آراستن عمل بر ايشان همچون آن مهر است بر دل ايشان ، كه گفت : « ختم الله على قلوبهم » ، « بل طبع الله عليها بكفرهم » . جای ديگر گفت : « افمن زين له سوء عمله فرآه حسناً » ، و معنى آنست : كما زيننا لهؤلاء المشركين عبادة الأوثان وطاعة الشيطان بالحرمان والخذلان ، زيننا لكل امة عملهم من الخير والشر . و قيل : زيننا لكل امة ما فرطنا عليهم من الأعمال ، فأخرجناها حسنة . كأنه قال : احسنوا المجادلة ، فانّا امرنا كل امة بأحسن الاعمال و أزينها . « ثم الى ربهم مرجعهم » يعنى فى الآخرة ، « فينبئهم بما كانوا يعملون » - اين در موضع تهديد است ، يعنى يخبرهم و يجازيهم بذلك .

« وأقسموا بالله جهدايمانهم » - اى اجتهدوا فى المبالغة فى اليمين . كلبى ومقاتل گفتند : هر كه سو کند خورد بالله ، آن جهد يمين بود . مفسران گفتند : كافران مكّه از رسول خدا (ص) آیات و معجزات خواستند ، گفتند : يا محمد ! موسى را عصا بود كه چشمهاى آب از آن عصا روان شد ، و عيسى را مرده زنده كردن بود ، و صالح را ناقة بود . تونيز آيتى نماى ، تا بر صدق تو گواهى دهد . رسول خدا (ص) گفت : چه خواهيد از آيات ؟ گفتند : اين كوه صفا را زر گردان ، و مردگان ما را بعضى زنده گردان تا باما بگويند كه تو بر حقى يا بر باطل ، يا فرشتگانرا بما نماى آشكارا ، تا از بهر تو گواهى دهند رسول (ص) گفت : اگر از آنچه ميخواهيد لختى بيارم ، بر آن هستيد كه تصديق كنيد ؟ ايشان سو گندان ياد كردند كه تصديق كنيم ، و ايمان آريم ، و مسلمانان نيز بر ايمان ايشان حريص بودند . گفتند : يا رسول الله ! از خدا ميخواه (۱)

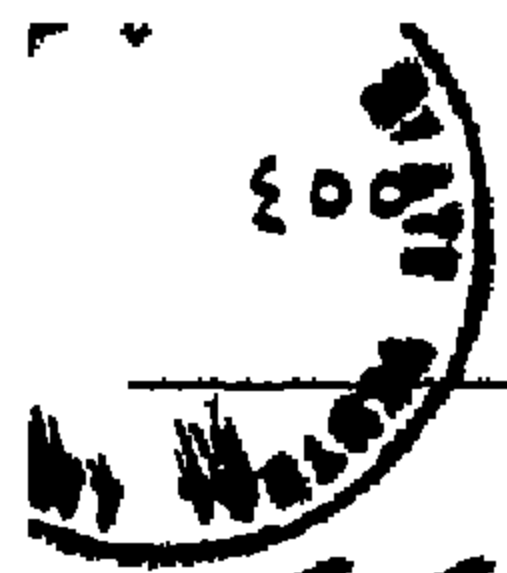
تا ازین آیات لختی فرو فرستد ، تا مگرایشان ایمان آرند . **مصطفی (ص)** همت کرد که دعا کند ، و آیت و معجزات خواهد ، چنانکه ایشان در خواسته‌اند . **جبرئیل** آمد و گفت: یا محمد ! الله میگوید: آنچه خواهی بتو دهم ، و آیت نمایم، لکن اگر نگروند، و تصدیق نکنند ، در حال عذاب فرستم ، و اگر آن آیات نخواهی ، در حال عذاب نفرستم ، و اگر از ایشان یکی توبت کند بپذیرم . رسول خدا گفت صلی الله علیه وسلم : « بل أتمرّکم حتی یتوب تائبهم » . فأنزل الله عزوجل: « وأقسموا بالله جهد ایمانهم » ای حلفوا لئن جاءهم النبی (ص) بآیه کما کانت الانبیاء یجیء بها الی قومهم ، لیؤمننّ بها . سوگندان یاد کردند که: اگر محمد آیتی آرد بوی بگروند . رب العالمین گفت :

« قل انما الایات عندالله » وهو القادر علیها ان شاء ارسلها . ای محمد اکوی این آیات و معجزات نزدیک الله است ، اگر خواهد فرستد . « وما یشعرکم » - اینجا وقف نیکو است ، یعنی : وما یدریکم ایمانهم ؟ شما ایمان ایشان چه دانید ؟ شما غیب ندانید . آنکه بر سبیل ابتدا قطعی حکم کرد ، و گفت : « انّھا » بکسر الف بر قراءت **مکی** و **ابو عمرو** ، « اذا جاءت لا یؤمنون » البته ایشان چون آیت و معجزات بینند هم نگروند . قراءت باقی « انھا اذا جاءت » بفتح الف ، سخن در اول بیوسته ، و بر این قراءت سخن در « انّما الایات عندالله » تمام شد ، پس بر سبیل ابتدا گوید : « وما یشعرکم انّھا اذا جاءت لا یؤمنون » یعنی وما اشعرکم ! چون نیک دانید شما که کروید کان اید که ایشان چون آیت بینند هم نگروند . وجهی دیگر : و ما یشعرکم لعلها اذا جاءت لا یؤمنون . و روا باشد که « لا » صلت نهند و زیادت ، چنانکه گفت: « ما منعک الاتسجد » یعنی : ان تسجد ، « و حرام علی قریة اهلکناھا انّهم لا یرجعون » ای : یرجعون الی اهلهم . شامی و حمزه « لا تؤمنون » بتا خوانند خطاب با مشرکان . میگوید : شما که مکذبان اید نیک دانید که چون آیت آید هم بنگرید .

« وقلّوب افئدتهم وابصارهم » - بر گردانیم دلهای ایشان ، که بر آتند که اگر آیت بینند بگردند ، تا اگر آیت بینند بنگروند ، که در ازل حکم شقاوت بر ایشان رفته ، ومن اسقطته السوابق لم تنعشه اللواحق . میگوید : دلهای ایشان و دیده‌های دل ایشان و خرد ایشان بر گردانیم از پذیرفتن حق ، و ایمان آوردن بآیات . « کمالم يؤمنوا به » - یعنی بالقرآن و بمحمّد ، « اوّل مرّة » اتّهم الايات مثل انشقاق القمر وغيره . میگوید : دلهایشان بر گردانیم تا همچنانکه باوّل بار که انشقاق قمر و امثال آن دیدند بنگرویدند ، بدوم بار که آیات طلب کردند ، و درخواستند ، چون بینند هم بنگروند . کلبی گفت : « کما لم يؤمنوا » یعنی قوم صالح و قوم موسی و عیسی و الامم الخالية بما سألوا من الايات قبلها ، كذلك كفار مكّة لا يصدقون بها ان جاءتهم دليله قوله تعالى « اولم يكفروا بما اوتى موسى من قبل » ؟! ابن عباس گفت : المرّة الاولى دار الدنيا ، یعنی : وقلّوب افئدتهم و ابصارهم عن الايمان لو ردّوا من الآخرة الى الدنيا ، فلا يؤمنون کما لم يؤمنوا في الدنيا قبل مماتهم . نظیره : « ولو ردّوا لعادوا لمانهوا عنه » . وجهی دیگر آنست که درنوبت اوّل رفت ، وهو اشبه الاقوایل ، والله اعلم . « ونذرهم في طغيانهم يعمهون » ای فی عتوّهم وضلالنهم يتردّدون لانخرجهم منها .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « وجعلوا لله شركاء الجن » الابه - سدّت بصائرهم و کلت ضمائرهم ، فاکتفوا بكلّ منقوص ان يعبدوه ، و رضوا بكلّ مخذول ان يدعوه . راندگان حضرت اند و خستگان عدل و سوختگان قهر . بتیغ هجران خسته ، و بمیخ « ردّوا » بسته . آری ! کاریست ساخته ، و قسمتی رفته ، نفزوده و نکاسته . چتوان کرد که الله حنین خواسته . صفت آن بیگانگان است که خدایرا نشناختند ، و به بیحرمتی و ناباکی آواز شرک بر آوردند ،

ودیکری را با وی در خدائی انباز کردند، تا از راه هدی یقتادند. امروز در ماتم بیکانگی و مصیبت جدائی، و فردا علی رؤس الاشهاد فضاحت و رسوائی، و در سرانجام خشم الهی و عذاب جاودانی.

« بديع السموات والارض » توحيد است. « انى يكون له ولد ولم تكن له صاحبة » تنزيه است « وخلق كل شيء وهو بكل شيء عليم » تعظيم است. اما توحيد آنست که در هفت آسمان و هفت زمین خدا است، که یگانه و یکتا است. در ذات بی شبيه، و در قدر بی نظير، و در صفات بی همتا است. تنزيه آنست که از عيب پاك است، و از نقصان منزّه و مقدس، و از آفات برهى، نه محل حوادث، نه حال گرد، نه نوعت، نه تغير پذير. پيش از كى قايم، پيش از كرد جاعل، پيش از خلق خالق، پيش از صنايع قدیر. تعظيم آنست که بقدر از همه بر است، و بذات و صفات زبر است. علو و برترى صفت و حق اوست، توان بر کمال و دانش تمام نعت عزت اوست. نه در نعت مشابه، نه در صفت مشارك. نه در ذات بسته آفات، نه در صفات مشوب علّات در صنعهاش حکمت پيدا، در نشانههاش قدرت پيدا، در یکتائیش حجت پيدا. همه عاجزند و او توانا، همه جاهل اند و او دانا، همه در عددند و او احد، همه معيوبند و او صمد، لم يلد ولم يولد، از ازل تا ابد، نه فضل او را رد، عزت او پيش و همها سد. « لاتدرکه الابصار و هو يدرك الانصار » نادر یافته شناخته، نا جسته یافته، نا دیده دوست داشته.

نا دیده هر آنکسى که نام تو شنید دل نامزد تو کرد و مهر تو گزید.

بس از نزول این آیت کراسد که دعوی علم کیف صفت کند؟ یا حق را جل جلاله محاط و مدرک داند. او که دعوی علم کیف کند، دعوی باطل و مدعی مبطل است و او که ویرا عز سبحانه مدرک و محاط داند معطل است. احاطت بکیفیت و کمیت قدرت چون توان که آنچه آثار قدرت است از مخلوقات، اوهام و افهام مادر آن متحیر است.

نه بینی بعین العیان که آب را رفتن است، والله مگوید درقرآن که : خاک را گفتن است، و نه آب را جان ، و نه خاک را زبان ، دریافتن این بعقل چون توان ! پس جز از قبول ظاهر و تسلیم باطن چه درمان ! ظاهر قبول کن و باطن بسپار، و هر چه محدث است بگذار، و طریق سلف دست بمدار . زینهار زینهار ! که الله میگوید : « لاتدر که الابصار ». یکی از عالمان طریقت میگوید : « لاتدر که الابصار » سیاست قدم صفت (۱) است که از صحرای بی نیازی جلال خود بر سالکان راه جلوه میکند ، میگوید : ما را دیده‌های فانی و عقلهای مطبوع در نیابد که در ذات و صفات ما پدمانه عقل عقلاء نیست ، وهم وفهم از ما چه نشان دهد که منشور صفات ما را توقیع جز « لیس کمثله شیء » نیست . « لم یزل ولا یرال » نعت جبروت ما است ، صفت حدیان را با جلال قدم چه کار ! ازل و ابد مرکب قضا و قدر ما است . محو و صحو را با ما چه خویشی ! وحدانیت و فردانیت نعت تعزّز ما است . آب و خاک را با ما چه مناسب ! اگر نه آفتاب جلال « و هو یدرک الابصار » از ولایت « لطیف و خبیر » بر شما نافتی ، عواصف « لاتدر که الابصار » دمار از جان شما بر آوردی ، و بکنتم عدم باز بردی ، لکنّه عز جلاله باللّطف معروف و بالفضل موصوف . بینده نوازی معروف است ، و بمهربانی موصوف ، بلطف خود و از آمده (۲) بوفاء امید داران ، بفضل

خود پذیرنده حقیرهای پرستندگان، و بکرم خود سازنده کار بندگان در دوجهان

« قد جاءکم بصائر من ربکم » - جای دیگر گفت : « قد جاءکم موعظه من ربکم » . جای دیگر گفت : « قد جاءکم برهان من ربکم » جای دیگر گفت : « قد جاءکم من الله نور و کتاب مبین » ، آمد بشما از خداوند شما چراغی روشن ، بندی بلیغ ، نوری تمام ، حجتی آشکارا ، نامه‌ای پیدا . چراغی که دلها افزود ، نوری که روح جان افزاید ، ذکر ی که سرّ بنده آراید . نامه‌ای که بنده بدان نازد ، نامه‌ای وحه نامه‌ای که

راه بنده بدان گشاده ، انصاف وی در آن داده ، کار دین وی بدان ساخته ، حبل وی بدان پیوسته ، دل وی بدان آراسته ، عیب وی بدان پوشیده ، دین وی بدان کوشیده ، گوش وی بکلید آن گشاده ، سعادت و پیروزی خود در آن یافته . نامه‌ای که چراغ دلها است ، شستن غمها است ، شفاء دردها است « شفاء لما فی الصدور » . چراغ تنبیه است ، چراغ شرم که ازدل ناپاکان تاریکی شوخی ببرد . چراغ علم که ازدل جاهلان تاریکی سقه ببرد . نامه‌ای که بنده را بآن در دنیا حالات طاعت ، بدر مرگ فوز و سلامت ، در گور تلقین حجت ، در قیامت سبکباری و رحمت ، در بهشت رضا و لقا و رؤیت .

« اتبع ما اوحی الیک من ربک » - وحی دیگر است و رسالت دیگر . وحی آنست که در خلوت « او أدنی » سرّ آسرّ بدویوست که : « فأوحی الی عبده ما اوحی » . رسالت آنست که بظاهر بوی فرو فرستادند که : « وهو الذی انزل علیک الکتاب » یعنی بواسطه جبرئیل . پس گفتند : یا محمد! آنچه بواسطه جبرئیل فرو آمد بخلق رسان : « بلغ ما انزل الیک من ربک » ، و آنچه بخلوت یافتی از وحی ما ، سرّ دوستی است گوش دار و برپی آن باش : « اتبع ما اوحی الیک من ربک » .

« و أقسموا بالله » الآية - وعدوا من انفسهم الايمان لو شاهدوا البرهان ، و لم يعلموا انهم تحت قهر الحکم ، وما یغنی وضوح الادلة لمن لا یساعده سوابق الرحمة . السبیل واضح ، والدلیل لائح ، ولكن كما قل :

و ما انتفاع اخي الدنيا بمقلته اذا استوت عنده الانوار و الظلم .

الجزء الثامن

١٤ - النوبة الاولى

قوله تعالى : « ولو أننا نزلنا إليهم الملائكة ، و اگر ما فرو فرستادیمی بایشان فرشتگان » و كلمهم الموتی « ویدران مردگان ایشان زنده شدی و با ایشان

سخن گفتی (۱) « وحشرنا علیهم کل شیء » و ما همه چیززنده و گوینده انگیزتیمی ویش ایشان آوردیمی تا گواهی دادندی (۲) « قبلا » قبیل قبیل، جوک جوک (۳) « ما کانوا لیؤمنوا » ایشان آن نبودندی که بگرویدندی (۴) « الا ان یشاء الله » مگر که خدای خواسته بودی (۵) « ولكن اکثرهم یجهلون (۱۱۱) » لکن بیشتر ایشان آند که نمی دانند .

« و کذاک جعلنا » همچنان کردیم « لکل نبی » هر پیغامبری را « عدوآ » دشمنانی « شیاطین الانس والجن » شوخان و نا پاکن آدمی و پری « یوحی بعضهم الی بعض » فرا تن یکدیگر میدهند « زخرف القول » آرایش سخن « غرورا » بفریب (۶) « ولو شاء ربک » و اگر خواستی (۷) خداوند تو « ما فعلوه » آنچه دشمنان وی کردند هرگز نکردندی (۸) « فذرهم » گذار ایشان را « وما یفترون (۱۱۲) » و آن دروغها که می ساختند .

« ولتصفی الیه » و تا بآن تکذیب و افترا چسبد و گراید « افئدة الذین لایؤمنون بالآخرة » دلهای ایشان که بنمی گروند بروز رستاخیز « ولیرضوه » و آنرا تا پسندند از خویشتن، آن افترا که در آن اند « ولیقترفوا ما هم مقترفون (۱۱۳) » و تا بکنند آنچه ایشان کننده آن در علم خدا و خواست او .

« افغیر الله ابتغی حکماً » و من جز از خدای داوری و فرمان رانی جویم؟ « و هو الذی انزل الیکم الكتاب » و او آنست که فرو فرستاد بشما این نامه « مفصلاً » باز کشاده و پیدا کرده احکام آن و حکم آن از یکدیگر « والذین آتیناهم

۱- الف : زنده شدید... گفتید . ۲- الف : انگیزتید ... آوردید ... دادندید .

۳- ج : جوق جوق . ۴- الف : نبودندید که بگرویدیدید . ۵- الف : خواهید .

۶- ج : بفریب . ۷- الف : خواستید . ۸- الف : نکردندید .

الكتاب ، وایشان که ما ایشانرا تورات دادیم « يعلمون » میدانند « أنه منزل من ربك » که این قرآن فرو فرستاده ایست از خداوند تو « بالحق » براستی و سزا « فلا تكونن من المترین (۱۱۴) » تو که محمدی از در گمان افتادگان مباش .

« وتمت كلمة ربك » تمام شد و سپری ، و بیشی کرد و راست آمد سخن خداوند تو بودنیها را « صدقا » بر راستی « وعدلا » و همواری بر راستی و داد « لا مبدل لكلماته » نیست بدل کننده گفتههای ویرا « وهو السميع العليم (۱۱۵) » و اوست آن خداوند شنوای دانا .

« وان تطع » و اگر فرمان بری و مراد نگه داری « اكثر من في الارض » آن بیشتر کس که در زمین است « يضلوك عن سبيل الله » ترا از راه راست بیراه کنند « ان يتبعون الا الظن » نیستند مگر بر پی برندهای پینداشت « وان هم الا يخرصون (۱۱۶) » و نیستند مگر در دروغی که میسازند .

« ان ربك هو اعلم » خداوند تو میداند و او داناتر ، « من يضل عن سبيله » بآنکس که کم گشته از راه او « وهو اعلم بالمهتدين » (۱۱۷) و او داناتر دانائی است بایشان که راه یافتگان اند بحق .

« فكلوا » بخورید « مما ذكر اسم الله عليه » از آنچه بر کشتن آن خدا را یاد کردند « ان كنتم بآياته مؤمنين (۱۱۸) » اگر بسخنان او گرویدگان اید .

« وما لكم » وجه رسید شما را وجه عذراست ؟ « الا تأكلوا » که نخورید « مما ذكر اسم الله عليه » از آنچه بر کشتن آن الله را یاد کردند « و قد فصل لكم » والله خود تفصیل داد و گشاده باز نمود « ما حرم عليكم » آنچه بسته و حرام کرد بر شما « الا ما اضطررتم اليه » مگر آنچه بیچاره مانید فرا آن از خوردن مردار بوقت ضرورت « وان كثيرا » و فراوانی از مردمان « يضلون » بیراه میشوند « بأهوائهم »

بهواها و بایستهای خویش « بغير علم » بی هیچ دانش « ان ربك هو اعلم » خداوند تو است که دانایان از همه دانایان است « بالمعتدین » باندازه در گذارند کان .

النوبة الثانية

قوله تعالى : « ولو أننا نزلنا اليهم الملائكة » الآية - این علمها از آن است که الله بآن متفرد است، که این چیزهائی است نابودنی . والله میداند که اگر آن بودی چون بودی . و درین آیت جواب قومی است که از وی چیزهائی از معجزات درخواستند . قومی گفتند : « لولا انزل علينا الملائكة » ؟ ! قومی گفتند : « ایتو بآبائنا » . جواب داد ایشانرا که : « ولو أننا نزلنا اليهم الملائكة » فرأوهم عياناً « و کلمهم الموتى » فشهدوا لك بالصدق والنبوة . همانست که در سورة الرعد کف : « ولو أن قرآناً سیرت به الجبال او قطعت به الارض او کلم به الموتى » ، و این آن بود که کافران مکه از مصطفی (ص) درخواستند که اگر پیغامبری کوه صفا از جای خویش روان گردان ، تا زمین مکه بر ما فراخ گردد ، و زمین را بریده گردان تا چشمها بیرون دهد ، و ما کشت زار کنیم ، و پدران ما زنده گردان تا بر صدق تو گواهی دهند . رب العالمین گفت : اگر من حکم کنم که قرآن بر کوه خوانند و روان گردد ، یا بر زمین خوانند و چشمها پدید آید ، یا بر مردگان خوانند تا زنده شوند ، و سخن گویند ، بهیچ حال ایشان ایمان نخواهند آورد ، که ایشان در علم من همیشه کافران بودند ، و در ازل حکم شقاوت (۱) بر ایشان رفته . این همچنانست که نوح را گفت : « لن يؤمن قومك الا من قد آمن » « و حشرنا عليهم » - ای : جمعنا عليهم « کل شیء فی الدنیا قبلاً » یکسر قاف بر قراءت مدنی و شامی یعنی معاينة و مواجهة ، برابر ، رویا روی ، و منه قول النبی (ص)

حين سألہ ابوذر اكان آدم نبياً؟ فقال: «نعم كان نبياً كلمه الله عز وجل». «قبلاً»
 ای عیاناً و مواجہة. باقی بضمّتين خوانند. «قبلاً» یعنی قبیل قبیل جوک جوک (۱). قبل
 جمع قبیل است، و قبائل جمع قبیلہ. عرب ایشانرا که از يك نژاد باشند قبیلہ گویند.
 «ما كانوا لیؤمنوا الا ان یشاء الله» - یعنی: الا ان یهدیهم الله، «و لكن
 اکثرهم یجہلون» - این جہل قدر است. ایشان نمیدانند که ہدی و ضلالت بمن است.
 همچنانکہ آنجا گفت: «ولو شاء الله لجمعهم علی الہدی فلا تكونن من الجاہلین» ای:
 من الجاہلین بالقدر.

«و كذلك جعلنا لكل نبی عدوًّا» - ای اعداء، و ہم فراغنة الانبیاء. هر
 پیغامبری را فرعونى بود بروز کار وی، چون نمرود بروز کار ابراهیم، ولید مصعب
 بروز کار موسی، دیگری بروز کار عیسی، بوجهل و امثالوی بروز کار محمد (ص).
 رب العزّة ایشانرا بر سر پیغامبران مسلط کرده، تا بواب و درجات پیغامبران بیفزاید
 بآن رنجہا کہ میکشیدند، و بلاہا کہ ازیشان می دیدند. و هیچ کس را آن رنج نبود کہ
 رسول عربی را بود صلی الله علیہ و سلم، میگوید: «ما اودى نبی مثل ما اودیت قط»،
 و دشمنان وی از آن شیاطین الانس ولید مغیرہ بود و اسود بن عبدالمطلب و اسود
 بن عبد یغوث و الحارث بن قیس بن عدی و العاص بن وائل و ابو جہل بن
 هشام و العاص بن عمرو بن هشام و زمعة بن الاسود و النضر بن الحارث و
 الاسود بن عبد الاسود و عتبہ و شیبہ ابنا ربیعہ و عقبہ بن ابی معیط و الولید بن
 عتبہ و ابی و امیہ ابنا خلف و نبیہ و منبہ ابنا الحجاج و عتبہ بن عبد العزی و معتب
 بن عبد العزی. میگوید: یا محمد! کما ابتلیناک بهؤلاء القوم، كذلك جعلنا لكل
 نبی عدوًّا. همانست کہ در فرقان گفت: «و كذلك جعلنا لكل نبی عدوًّا من المجرمین».

آنکه بیان کرد که اعدا که اند: «شیاطین الانس والجن» - شیطین منصوب است بر بدل، و روا باشد که مفعول ثانی بود، ای: جعلنا شیاطین الانس والجن اعداء للانبیاء.

و در معنی این آیت علماء تفسیر مختلف اند. عکرمه و ضحاک و سدی و کلبی گفتند: شیاطین در جن اند نه در انس، و شیاطین الانس یعنی الی مع الانس، و شیاطین الجن ای الی مع الجن، و این آنست که ابلیس لشکر خویش که فرزندان وی اند دو گروه کرد: گروهی به انس فرستاد و گروهی بجن، و هر دو گروه دشمنان رسول خدا (ص) و دشمنان دوستان او اند، و آنکه هر زمان بر یکدیگر رسند، شیطان که بر انس مسلط کرده با آن شیطان گوید که برجن مسلط کرده که من صاحب خود را بیراه کردم بفلان کار و فلان معصیت که بروی آراستم، تونیز همجنین کن. و شیطان الجن با شیطان الانس همین سخن گوید بابتدا چون بروی رسد. اینست که الله گفت: «یوحی بعضهم الی بعض زخرف القول غروراً». قومی دیگر گفتند که: در انس شیاطین اند چنانکه در جن، و معنی شیطان متمرّد است ازین شوخ ناپاک، بر معصیت دلیر، و برخدا عاصی. چون شیطان الجن از اغواء مؤمن در ماند، و عاجز گردد، دسب در شیطان الانس زند، و فرا سر مؤمن کند، تا او را در فتنه افکند، چنانکه رسول خدا (ص) گفت فرا بوذر که «یا باذر! هل تعوذ بالله من شر شیاطین الجن و الانس؟» قال: قلت یا رسول الله! و هل للانس من شیاطین؟ قال: «نعم، هم شر من شیاطین الجن»، و قال مالك بن دينار: ان شیطان الانس اشدّ علی من شیطان الجن، وذلك انی اذا تعوذت بالله ذهب عني شیطان الجن، و شیطان الانس یجی فیجرنی الی المعاصی عیاناً.

«یوحی بعضهم الی بعض زخرف القول غروراً» - زخرف القول باطله الذی زین و وشى بالكذب، و المعنی انهم یزینون لهم الاعمال القبیحه، فیغرّونهم غروراً. «ولو شاء ربك ما فعلوه» - ای یمنع الشیطان عن الوسوسة للجن و الانس، والله یمتحن

عباده بما يعلم انه الابلغ في الحكمة ، والاجزل في الثواب ، والا صلاح للعباد . « فذرهم »
يعنی خلّ عنهم ، « وما يفترون » من التكذيب . قيل : نسختها آية السيف .
« ولتصغى اليه » - ای : اراد الله لتصغى اليه التكذيب والافتراء ، « قلوب الذين
لا يؤمنون بالآخرة » الله خواست که دلهای نا کرویدگان بآن تکذیب و افترا گراید ،
« وليرضوه » و تا آن افترا از خویشتن بیسندند ، « وليقترفوا » ای لیکتسبوا ما هم
مکتسبون . و گفته اند : « ولتصغى » معطوف است بر آیت پیش ، تقدیره : یوحى بعضهم
الى بعض لیغروهم ولتصغى اليه ، و برین معنی لام ناصبه است نه لام امر بر معنی تهدید
چنانکه قومی گفتند . يقال : صغوت اليه صغواً و صغواً ، وصغيت أصغى بالياء ايضاً ، و
أصغى يصغى اصغاء . وأصله الميل الى الشيء لغرض من الاغراض . و معنی الاقتراف
الاكتساب ، يقال : خرج يفترف اهله ، ای : یکتسب ، وقارف فلان هذا الامر ، اذا وقعه وعمله ،
وقرفتنى بما ادعيت على ، ای : رمیتنى بالریبة ، وقرف القرحة ، اذا قشر منها ، و افترف
كذباً ، ای اختلقه .

قوله : « افغیر الله ابتغى حکماً » - اینجا قول مضمراست ، یعنی : قل لأهل مكة :
افغیر الله ابتغى حکماً قاضياً بینى و بینکم ؟ معنی آنست که : اهل مكة را گوی : هیچ
کس را روا باشد که از حکم الله برگردد ، و آنرا نپسندد ، و بدان رضا ندهد ؟ یا هیچ
کس دانید که حکم وی برابر حکم الله آید ، تا با حکم وی کردیم در آنچه میان من و
شما است ؟ کلبی گفت : یعنی اطلب رباً ابد ، چنانکه جای دیگر گفت : افغیر الله ابغى
رباً ؟ ! جای دیگر گفت : « افغیر الله تأمرونى ابد » ؟ ! مقاتل گفت : افغیر الله ابتغى
حکماً فى نزول العذاب ؟ !

« وهوالذى انزل اليكم الكتاب » - ای القرآن مفصلاً مبيناً فيه امره ونهيه .
« والذين آتيناهم الكتاب » وایشان که تورات و انجیل دادیم ایشانرا « يعلمون أنه

منزل من ربك « - شامی و حفص منزل بتشديد خوانند، من التنزيل. باقى بتخفيف خوانند، من الانزال، و هر دو يكسانند. يقال: ترلته و انزلته. ميگويد: اهل كتاب از جهودان و ترساين ميدانند كه: اين قرآن منزل است از نرديك خداوند تو. آنكه گفت: «فلا تكونن من الممترين» - «امتراء» تردد است در رأى و در سخن، يعنى: لا تكونن من الشاكين انهم يعلمون ذلك. عطا گفت: «والذين آتيناهم الكتاب» سران و مهتران اصحاب رسول خدا اند: ابوبكر و عمر و عثمان و على و ابو عبيده و سعيد بن زيد و عبيدة بن الحارث و طفيل بن الحارث و مسطح بن اثاثه و وهب الغامدى و ابوسلمة بن عبد الاسد و الارقم بن ابى الارقم و عمار بن ياسر و سعد بن ابى وقاص و طلحة و الزبير و عبد الرحمن بن عوف و سالم مولى ابى حذيفة و ابو حذيفة بن عتبة بن ربيعة و ابن مظعون و معمر بن الحارث الجمحى و حبش بن حذافه و اخوه و بلال و صهيب بن سنان رضى الله عنهم.

«وتمت كلمة ربك» - اين قراءت كوفى و يعقوب است. باقى «كلمات ربك» خوانند بجمع، و معنى هر دو يكسانست. ميگويد: تمام شد و راست آمد قول خداوند تو كه: پيغامبران را و مؤمنان را بر عموم نصرت دهم، چنانكه گفت: «انما لننصر رسلنا والذين آمنوا»، و محمد را على الخصوص نصرت دهم روز بدر، و دشمنان ويرا هلاك كنم. اين وعده كه داده بود راست كرد، و آنچه گفته بود تمام شد و بسر برد، و آن وعيد كه دشمن را داده بود، و حكم تعذيب كه برايشان كرد عدل بود، اينست كه گفت: «صدقاً و عدلاً» يعنى: صدقاً فيما وعد، و عدلاً فيما اوعد و حكم، لا تبديل لقوله فى نصر محمد لأن قوله حق. و قيل: «لا مبدل لكلماته» اى لا مغير لحكمه، و لا خلف لموعده. «وهو السميع» لتضرع اوليائه، و لقول اعدائه، «العليم» بما قلوب الفريقين. روى عن النبى (ص) انه قال: «سبق القضاء وجف القلم بالسعادة لمن آمن و اتقى، والشقاوة

لمن كفر وعصى . وكان قتادة يقول : هو كتاب الله لا يزيد فيه المقرون ولا ينقصون .
 « و ان تطع اكثر من فى الارض » - گفته اند كه : اين در شأن دانشمندان
 جهودان است ، و بيشتر ساكنان آن زمين در آن وقت ايشان بودند ، و ايشان دو قوم
 بودند . بيشتر ايشان بودند كه بر پي هواء خود برپنداشتي ميرفتند ، وطنى مى بردند ، و
 دروغها بر مى ساختند ، و قومى در كار رسول خدا يقين بودند ، و صدق وى ميشناختند ،
 اما بمعاندى برخاسته بودند . اينست كه الله گفت : « ان يتبعون الا الظن وان هم الا
 يخرصون » . اگر كسى گويد ايشان كه بر ظن بودند ، و يقين نمى دانستند ، تعذيب
 ايشان بر ظن روا باشد يا نه ؟ جواب آنست كه : رب العزة بر ظن تعذيب ميكند ، كه
 ميگويد جل جلاله : « وما خلقنا السماء والارض وما بينهما باطلا ذلك ظن الذين كفروا
 فويل للذين كفروا من النار » . و چه حجت آنست كه : ايشانرا بر ظن تعذيب از آن
 كرد كه در طلب بصيرت از موضع خویش تفصير كردند ، و بر پي هواء خود رفتند ، و
 التماس بصيرت و طلب حقيقت و يقين بگذاشتند ، و بر ظن وجهل اقنصار كردند ، لاجرم
 مستوجب عذاب گشتند .

ابن عباس گفت : « و ان تطع اكثر من فى الارض » در شأن مشركان عرب
 آمد كه با رسول خدا و مؤمنان جدال در گرفتند در خوردن مردار ، و گفتند : تأكلون
 ما قتلتم ولا تأكلون ما قتل ربكم الله گفت : « ان يتبعون الا الظن » يعنى فى تحليل
 الميتة ، « و ان هم الا يخرصون » يكدون فى تحليل ما حرم الله مگويد : ايشان بر
 پي ظن ميروند در تحليل مردار ، كه مى ندارند كه اين مردار حلال است ، و نه حنانست
 كه ايشان ميگويند ، كه ايشان دروغ ميگويند ، و حرام كرده خدا هر گز حلال نبود .
 « ان ربك هو اعلم من يضل عن سبيله » - زجاج گفت : موضع « من » رفع
 است بابتداء ، و افظ آن لفظ استفهام است ، يعنى : هو اعلم اى الناس يضل عن سبيله ،

کقوله : « نعلم ای الحزین احصى لما لبثوا » ، و بقول بصریان موضع « من » نصب است بر ترع خافض ، تا اول و آخر مقابل یکدیگر بود ، یعنی : هو أعلم بالضال عن سبيله وهو أعلم بالمهتدين . قراءت نصیر از کسائی « یضل » ضم یاء اسب ، ای : هو أعلم بالضل عن سبيله .

« فكلوا ممّا ذکر اسم الله علیه » - این در جواب قومی است از عرب که چیزهائی از جانوران می حرام کردند خوردن آن از بحیره و سائبه و وصیله و حامی . رب العالمین میگوید : نخورید اگر مؤمنان اید ، آنحه الله حلال کرده است ، و در کشتن آن نام خدا یاد کردند . آنکه تا کید را گفت :

« وما لكم الا تأكلوا ممّا ذکر اسم الله علیه وقد فصل لكم ما حرم علیکم » - چه عذر آید که نخورید آنحه الله حلال کرد و بر کشتن آن الله یاد کردند ؟ و الله خود تفصل محرّمات داد ، و آن مفصل در سورة البقرة گفت ، و در صدر سورة مائدة ، و ذلك فی قوله : « حرّم علیکم المیتة والدم » الایة . آنکه گفت : « الا ما اضطررتم الیه » - ای : من اكل المیتة عند المخمصة و المجاعة من غیر بغی و لاعدوان او تجانف لائم ، وقد مضی شرحه فی المائدة . نافع و حفص از عاصم « فصل » بفتح فا و « حرّم » بفتح حا خوانند . ابن کثیر و ابو عمرو و ابن عامر بضم فا و ضم حا خوانند . ابو بکر از عاصم و حمزه و کسائی فصل بفتح فا خوانند و حرّم بضم حا « الا ما اضطررتم الیه » - یعنی دعتکم الضرورة الى اكله مما لا یحل عند الاختیار

« وان كثيراً لیضلّون » - عاصم و حمزه و کسائی بضم « یا » خوانند ، و معنی آنست که : فراوانی از مردمان یعنی کفار مکه بیراه میکنند بهواها و بایستهای حوبش باقی « لیضلّون » بفتح « یا » خوانند یعنی بی راه میشوند (۱) بهواها و بایستهای

خویش، نه بر بصیرتی و بر علمی که ایشانرا در آن است « ان ربك هو أعلم بالمعتدين » -
این اعتدا ایدر (١) آنست که آنجا گفت : « فمن اضطرّ غير باغ ولا عاد » . میگوید :
خداوند توانست که دانا اسب باندازه در گذارند کان .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « ولو أننا نزلنا إليهم الملائكة » الآية - مردودان حضرت را
میگوید ، و مطرودان قطیع را که . اگر ما فریشتگان آسمانرا ازین مقرّبان و
کروبیان ، و سفره و برده ، و رقباء قصا و قدر و امناء در گاه عزّت بزمین فرستیم ، تا آن
مہجوران را بما دعوت کنند ، و ازما خبر دهند ، و مردگان زمین را حشر کنیم ، تا بر
درگاه ما ارشاد کنند ، و جملة حیوانات و حمادات و اعیان و اجرام مخلوقات ، و صورت
ذات مقدرات ، و آحاد و افراد معلومات ، همه را منطق گردانیم ، و بایشان فرستیم ،
تا آیت الهیت ما و اعلام ربوبت ما بر ایشان عرضه کنند ، و هرچه خبر بود همه بینند
و بدانند تا من که خداو قدم نخواهم ، و ایشانرا راه ننمایم ، ایمان نیارند ، و راه شناخت
ما نبرند . مشنی خاک را چه رسد که حدیب قدم کند اگر نه عنایت قدیم و خواست آن
کریم بود !

دل کیسب که گوهری فشاند بی تو یا تن که بود که ملک راند بی تو
والله که خرد رام نداند بی تو حان زهره ندارد که بمابد بی تو

اعتماد اهل سنت آنست که تا رب العزة خود را با دل ندهد تعریف نکند ،
و شواهد صفات قدیم در دل ندهد ست نکند ، ندهد بشاخت وی راه ببرد . ازینجا گفته اند
علماء سنن وائمة قدوت که : المعرفة تجب بالسّمع ، و تلزم بالملاع ، و تحصل بالنعریف

آری ! شمعیت تا خود کجا بر افروزد ! جوهریست تا کجا ودیعت نهد ! يقول الله عز وجل : « سر من سرّی استودعته قلب من احببت من عبادى » . شناختی باید و آشنائی هر دو بهم ، تا نشانه این کار شود ، و شایسته این خلعت گردد . دعوی آشنائی بی شناخت جحد است ، چنانکه از آن بگمانگان خبر میدهد که : « نحن ابناء الله واحباؤه » . و شناخت بی آشنائی عین مکر است ، چنانکه آن مهجور در گاه و سراسقیا ابلیس که شناخت بود اورا ، و آشنائی نه ، نهایت و بدایت او هر دو از عین مکر در قعر کفر پیوشیده بودند . بظاهر صورت ملکی داشت ، و نقاب تقدیس بر بسته ، و باطنی خراب . هزاران سال بساط عبادت پییموده بر امید وصل ، چون پنداشت که دیده املش گشاده شود ، یا نفحه وصال درویش وزد ، از سماء سمو^۱ بر خاک لعنت افتاد که : « وانّ عليك لعنتى » :

گفتم جو دلم با تو قرین خواهد بود مستوجب شکر و آفرین خواهد بود
بالله که گمان نبردم ای جان و جهان که امید (۱) مرا فذلک این خواهد بود

« و كذلك جعلنا لكل نبي عدوا » - هر که رتت وی عالی تر بلاء وی تمامتر ! هر که بحق نزدیکتر و دل وی صافی تر ، نفس وی بدست دشمن گرفتارتر ! آری بی غصه محنت قصه محنت نتوان خواند ! بی زهر بلا شهد ولا نتوان یافت ! بنگر که آدم صفی آن غرس تکریم حق ، و برورده تقدیس ، چه دید از آن دشمن خویش ابلیس ! يقول تعالى : « فأزلهما الشيطان عنها فأخرجهما مما كانا فيه » ، و آن دیگر شیخ بهرامبران و پدر جهانیان نوح (ع) از قوم خویش بنگر که چدید ! نهصد و اند سال ایشانرا دعوت کرد . هر روز او را حندان زدند که بیهوش شدی ، و فرزندان خود را بر معادات او وصیت کردند (۲) و آن مهتر برین بلبت صبر میکرد ، و امید بایمان ایشان میداشت ، تا او را گفتند : « لن يؤمن من قومك الا من قد آمن » گفت : بارخدا یا ! چون امید بریده گشت ، و روی

صلاح پدید نیست ، بودن ایشان در دنیا جز زیادت فساد و سبب خرابی نیست. « لا تنذر علی الارض من الکافرین دیّاراً » . و از آن پس ابراهیم پیغامبر که شجرهٔ توحید بود ، شب و روز بزانو در افتاده ، و شبست سفید (۱) در دست نهاده که : « واجنبنی و بنیَّ اَنْ نعبد الاصلنام » . بنگر که او را از آن نمرود طافی چه رسید ! و از معانده و مکایرهٔ وی چه مقاساة کشید ! و علی هذا پیغامبران یکان یکان هود و صالح و لوط و زکریا و یحیی و عیسی و موسی ، از دست جباران و متکبران و متمردان همه بفریاد آمدند ، و در حق زاریدند ، و در آخر همگان محمد عربی و مصطفی هاشمی بلاء وی تمامتر ، و اذی وی از دشمنان بیشتر ، تا میگوید صلی الله علیه و سلم : « ما اودى نبی مثل ما اودیت قط » ! آن بیگانگان و بیحرمتان قدر وی مهتر ندانستند ، و دیدهٔ شناخت او نداشتند ، قصد جان او کردند ، و جفاء ویرا میان در بستند . پیران استهزا کردند ، و شاعران هجو گفتند ، و کودکان سنگ انداختند ، و زنان از بامها خاک ریختند ، و آنکه اتفاق کردند ، و با یکدیگر عهد بستند که او را برداریم ، و نصرت خدایان خود کنیم ، تا جبرئیل آمد و گفت : ای سید ! خیز و شهر بایشان بگذار . آهنگ غربت کن که : طلب الحق غربه . و درین غربت فرمودن با او سرّی بود که جوانمردی در آن قافیهٔ شعر خویش باز آورده و گفته :

ای یتیمی کرده اکنون با یتیمان کن تو لطف

ای غریبی کرده اکنون با غریبان کن سخا

با تو در فقر و یتیمی ما چه کردیم از کرم

تو همان کن ای کریم از خلق خود با خلق ما

مادری کن مر یتیمان را پرورشان بلطف

خواجگی کن سائلان را طمعشان گردان وفا .

« افغیر الله ابتغی حکماً » - جز از الله معبودی گیرم؟ کلاً ! جز از الله خدائی را دانم؟ حاشا ! معبود بی همتا اوست ، که یگانه و یکتا خود اوست . در کرد کاری و جباری بی نظیر اوست . در کاررانی و کار خدائی بی شبیه اوست . در بنده نوازی معروف اوست . در مهربانی و مهر نمائی موصوف اوست .

پیر طریقت گفت : « الهی ! موجود عارفانی . آرزوی دل مشتاقانی . مذکور زبان مدّاحانی » چونت نخواهم که نیوشنده آواز داعیانی ! چونت نستایم که شاد کننده دل بندگانی ! حونت ندانم که زین جهانی ! چونت دوست ندارم که عبس جانی !
« وان تطع اکثر من فی الارض » الایة - وفد خدای از روی عدد اندکی اند ، اما با وزن و با خطراند ، و اهل باطل بسیاراند ، لکن بی وزن و بی معنی اند . يك جهان مجاز را يك ذره حقیقت بس . يك عالم بیهوده و باطل را يك نفس خداوندان یافت بس .

يك تبانجه شیر و زین مردار خواران يك جهان

يك صدای صور و زن فرعون طبعان صد هزار !

یا محمد ! اگر تو ابشانرا از روی عدد و کثرت بینی ، ترا بفته افکنند ، و اگر با ایشان بسازی ، ترا از حق باز دارند . فرمان ما را کردن نه ، و از ایشان روی گردان : « فاصدع بما تؤمر و اعرض عن المشرکین » .

« فکلوا ممّا ذکر اسم الله » - این در حکم تفسیر بذبایح مخصوص است ، و از روی اشارت منع است از خوردن بر غفلت ، و بر شره . هر چه بغفلت و شره خوردند جز در طبع سبعی قوت نیفزاید ، و جز هواجس نفس و وساوس شیطان از آن نروید . اصل مسلمانی پاکی سینه است ، و روشنائی دل ، و راه این پاکی و روشنائی پاک داشتن بشره است . حنان باید که حواس ظاهر چون چشم و گوش و زبان پاک بود ، و جمله حرکات

بوزن شرع بود ، و راه پاکی حواس پاکی پوست و گوشت بود ، چنانکه از حلال رسته باشد ، و راه پاکی پوست و گوشت لقمه حلال است ، و چون لقمه حلال بود ، مرد حلال خوار باید . مادام تا شره و آرزوی غفلت در سینه وی بود ، حلال خوار نبود ، و راه اسیر کردن آذ و شره آنست که چون خورد بر سر ذکر بود ، و با آگاهی بود ، و بادب طریق و شرط سنت خورد . اینست که الله گفت : « فكلوا مما ذكر اسم الله عليه ان كنتم بآياته مؤمنين » .

شافعی (رض) گفت که : دوازده مسئله بیاید دانست ، تا يك لقمه بشرط دین بتوان خورد . چهار فریضه ، و چهار سنت ، و چهار ادب . آنچه فریضه است حلال خوردن ، و پاکیزه خوردن ، و روزی که ما را خدا ایرا دانستن ، و شکر وی گزاردن . و آنچه سنت است اول « بسم الله » گفتن ، و پیش از طعام دست بشستن ، و باخر « الحمد لله » گفتن ، و از کرانه قصه خوردن ، و آنچه ادب است بر پای چپ نشستن ، و در لقمه کس ننگرستن و از پیش خود خوردن ، و پس از طعام دست بشستن . خون خوردن باین شرط بود ، فردا در آن حساب نباشد ، و او را در آن ثواب دهند ، چنانکه در خبر است که : مؤمن را بر هیچ چیز (۱) ثواب دهند ، تا آن لقمه که در دهن خویش نهد ، یا در دهن عیال خویش ، و الیه الاشارة بقوله تعالى : « كلوا من الطيبات و اعملوا صالحاً » .

۱۵- النوبة الاولى

قوله تعالى : « واذروا ظاهر الائم و باطنه » - گذارید آشکارای حرام و بزه و نهان آن « انّ الذين يكسبون الائم » ایشان که کار با بزه میکنند « سيجزون » بد پاداش دهند ایشانرا « بما كانوا يفترون » (۱۴۰) ، بآنچه میکردند .

« و لا تأكلوا » و مخورید « مما لم يذكر اسم الله عليه » از آن چیز که
 خدایرا نام یاد نکردند بر کشتن آن « و انه لفسق » که خوردن آن حرام است و بیرون
 شد (۱) از طاعت داری « و ان الشیاطین » و دیوان « لیوحون الی اولیائهم » سخنان
 آراسته کثر می او کنند (۲) بدلها و گوشهای دوستان خویش « لیجادلوکم » تا بآن با
 شما بیکار کنند « و ان اطعموهم » و اگر شما ایشانرا فرمان برید و بایشان پی برید
 « انکم لمشركون (۱۴۱) » شما همچون ایشان با من انباز گیرند کان اید .

« او من كان میتاً » باش آنکس که مردار دل بود بمرک بیکانگی
 « فأحیناه » ما زنده کردیم ویرا بزندگانی ایمان « وجعلناه نوراً » ویرا روشنائی
 دادیم « یمشی به فی الناس » تا میرود بآن در میان مردمان « کمن مثله فی الظلمات »
 او چنان کس است که هر چه از وی باز گویند ، و هر چه ازو نشان دهند همه تاریک .
 « لیس بخارج منها » که هر گز از آن تاریکی بیرون آمدنی نیست « كذلك »
 همچنین « زین للکافرین » آراسته نمودند کافرانرا « ما کانوا یعملون (۱۴۲) » آنچه
 میکنند .

« و كذلك جعلنا » و همچنین کردیم « فی کلّ قرية » در هر شهری
 « اکابر » مهینان آن در مال و در نام « مجرمیها » بدان و بدکاران ایشان
 « لیمکروا فیها » خواستیم تا ایشان در آن بد کنند و بد سازند « و ما یمکرون الا
 بانفسهم » و نمیسازند آن بدها مگر بخویشتن « و ما یشعرون (۱۴۳) » و نمیدانند .

« و اذا جاءتهم آیه » و هر که که بایشان آید پیغامی و آیتی از قرآن
 « قالوا لن نؤمن » گویند بنگرویم « حتی تؤتی » تا آنکه که ما را دهند از معجزات
 « مثل ما اوتی رسل الله » همچنانکه رسولان خدای را دادند از پیش « الله اعلم »

اللَّهُ دَانَانِ « حيث يجعل رسالته » آنجا که پیغامهای خویش می نهد « سيصيب الذين
اجرموا » آری رسد بایشان که کافر شدند و بجرم مهین مجرم آمدند « صغار عند الله »
فرودی و گمنی و گمنی و بی آشی بنزدیک الله « وعذاب شديد بما كانوا يمكرون » (١٢٣)
و عذابی سخت بآنچه میکنند از بد ، و می سگالند از آن .

« فمن يرد الله ان يهديه » هر که الله خواهد که ویرا راه نماید « يشرح
صدره » باز گشاید دل وی « لا سلام » تصدیق و تسلیم را « ومن يرد ان يضلّه »
و هر که خواهد که ویرا از راه کم کند « يجعل صدره ضيقاً » دل ویرا تنگ گرداند
« حرجاً » سخت تنگ « كأنما يصعد في السماء » کوئی با آسمان می باز نشیند
« كذلك » همچنین « يجعل الله الرجس » الله تعالی کثری و ناپاکی و بد سازی
مینهد « على الذين لا يؤمنون » (١٢٤) بر ایشان که نگرویده اند .

« و هذا صراط ربك » این نامه راه خداوند توست که در آن بوی روند
و بوی رسند « مستقيماً » راه راست درست پاینده باز گشاده « قد فصلنا الايات »
پیدا کردیم این سخنان خود را « لقوم يذكرون » (١٢٥) قومی را که نپند می پذیرند ،
و حق را در یاد میدارند .

« لهم دار السلام » ایشانراست سرای دستگی و آزادی و تن آسانی
« عند ربهم » بنزدیک خداوند ایشان « وهو وليهم بما كانوا يعملون » و وی یار
ایشان بآنچه می کردند .

النوبة الثانية

قوله تعالى : « و ذروا ظاهر الانم و باطنه » - کردار آدمی دو طرف دارد :
يك طرف بدل پیوسته ، آنرا نیت گویند ، و يك طرف بتن پیوسته ، آنرا عمل گویند .

این ظاهر است و آن باطن . برین اعتبار هر چه بنده کند از محظورات و منہیات شرع بدست و پای و زبان و جوارح ظاهر آنرا ظاهر الاثم گویند ، و هر چه بدل بیندیشد و نیت کند از مخالف امر شرع ، آنرا باطن الاثم گویند . رب العالمین درین آیت میگوید : هر دو بگذارید ، همان عمل بد که در ظاهر رود ، و همین اندیشه و نیت بد که در باطن بود .

مقاتل گفت : « ظاهر الاثم و باطنه » زنا میخواهد در سر و در علانیه ، و این

بدان آمد که قریش از زنا بظاهر می پرهیز کردند ، و آنرا کراهیب می داشتند ، اما باطن در آن باس و بزه نمی دیدند ، و از آن تنگ نمیداشتند . رب العزّة گفت : زنا بگذارید هم در آشکارا و هم در نهان ، که هر دو بزه کاری است . همانست که جای دیگر گفت : « ولا تقربوا الفواحش ما ظهر منها وما بطن » ، و قال النبی (ص) : « ما من ذنب اعظم عند الله من نطفة حرام يضعها رجل في رحم لا تحل له ، وما ضجّت الارض من عمل يعمل على ظهرها كضجتها من سفك دم حرام ، او اغتسال جنابة من حرام ، و من قدر على امرأة حراماً ، فتركها مخافة الله عز وجل ، امّنه الله من الفزع الاكبر ، و حرّمه على النار » .

و روی ابو امامة : « ان فتی شاباً اتى النبی (ص) فقال : يا رسول الله ! ائذن لی فی

الزنا . فأقبل علیه القوم فزجروه ، فقال النبی (ص) : مه مه . ثم قال النبی (ص) : یافتی ! اذن منی . فدنا منه ، فقال : اجلس ، فجلس . فقال له : اتحبہ لأمک ؟ فقال : لا والله ، جعلت فداک یا رسول الله ، ولا الناس یحبونه لأمهاتهم قال : فتحبه لابنتک ؟ قال : لا والله یا رسول الله ! ولا الناس یحبونه لبناتهم . قال : فتحبه لأختک ؟ قال : لا والله یا رسول الله ! ولا الناس یحبونه لأخواتهم . قال : فتحبه لخالتک ؟ قال : لا والله یا رسول الله ! ولا الناس یحبونه لخالاتهم . قال : فتحبه لعمّاتک ؟ قال : لا والله یا رسول الله . قال : ولا الناس یحبونه كما لاتحب . ثم وضع رسول الله (ص) یدہ علیہ ، فقال : اللهم اغفر ذنبه ، و حصن فرجه ، و طهر قلبه . فلم یلتفت بعد ذلك الى شيء » . کلبی گفت : « ظاهر الاثم » طواف الرجال

بالبیت نهاراً عراً ، وباطنه طواف النساء باللیل عراً . پس بر سبیل وعید گفت :

« ان الذين يكسبون الائم » یعنی الشرك « سيجزون » فی الآخرة « بما كانوا يقتربون » یعنی يكسبون فی الدنيا . الكسب ، فعل ما يجتلب به الى النفس نفع ، او يستدفع به ضرر ، ولذلك وصف به العبد ، ولم يجرأ أن يوصف به الخالق القديم جل جلاله . والفرق بین الكسب و الخلق أن الخلق فعل الشيء على تقدير و ترتيب ، و الكسب فعل الشيء لاجتلاب النفع الى النفس .

« ولا تأكلوا مما لم يذكر اسم الله عليه » - از احكام شرع آنچه باين آيت تعلق دارد طرفی بگوئيم بر سبیل اختصار . مذهب شافعی آنست كه تسميت بر ذبيحه در حال ذبح مستحب است و فرض نیست . اگر بگذارد تسميت بعمد يا بنسيان ، ذبيحه حلالست ، و حرام نیست ، و بمذهب امام ابو حنيفه اگر بنسيان تسميت بگذارد ذبيحه حلالست ، كه در حال نسيان بقول وی تسميت شرط نیست ، اما اگر بعمد بگذارد تناول آن حرام است ، كه در آن حال تسميت شرط است . و بگذاشتن بعمد روا نیست ، و به قال سعيد بن جبیر و عطاء . اما مذهب داود و بو ثور و شعبي و محمد بن سيرين آنست كه تسميت در حال ذكر و نسيان هر دو شرط است ، اگر بعمد بگذارد يا بنسيان ، خوردن آن ذبيحه حلال نیست . دليل شافعی نصوص اخبار صحاح است ، و ذلك ما روی البراء ابن عازب ان النبی (ص) قال : « المؤمن يذبح على اسم الله ، سمي او لم يسم » . و سئل النبی عن من يذبح ولم يذكر اسم الله عليه ناسياً ، فقال : « اسم الله في قلب كل مؤمن و على لسانه » ، وقالت عائشة : يا رسول الله ! ان الاعراب تحمل الينا اللحوم و نحن لاندرى انهم يذبحون على اسم الله في الذبح ام لا . فقال (ص) : « سموا و كلوا » .

و خصم را فرسد كه باين آيت تمسك كند كه : « ولا تأكلوا مما لم يذكر اسم الله عليه » ، كه حمل اين آيت بر ميته است ، و سبب نزول اين و سياق آيت دلالت ميكند ،

و ذلك ان المشركين قالوا : يا محمد ! اخبرنا عن الشاة اذا ماتت، من قتلها ؟ فقال: الله قتلها . قالوا فتزعم ان ماقتلت انت وأصحابك حلال وما قتله الصقر والكلب حلال ، وما قتله الله حرام . فأنزل الله هذه الآية . و روى عكرمة عن ابن عباس : ان المجوس في اهل فارس لما نزل تحريم الميتة كتبوا الى مشركي قريش ، و كانت بينهم مكاتبة ، ان خاصموا محمداً و قولوا له : ما تذبح انت بيدك بسكين فهو حلال ، وما ذبحه الله يعني الميتة فهو حرام ، فنزلت الآية .

« و ان الشياطين » یعنی مرده المجوس « ليوحون الى اوليائهم » من مشركي قريش « ليجادلوكم بالباطل وان أطمعتموهم » في استحلال الميتة « انكم لمشركون » - لأن من احل شيئاً مما حرم الله فهو مشرك .

« او من كان ميتاً فأحييناه » - سدی گفت : این در شأن عمر خطاب آمده ، و بوجهل هشام ، و آنچه میگوید : « جعلنا له نوراً يمشي به في الناس » آن خلافت است که او را دادند تا میرود با آن در میان مردمان ، « کمن مثله » ای صفتی در الظلمات یعنی اباجهل بن هشام ، لا يخرج من الكفر قط ولا يؤمن ابداً ؟ ! قتاده گفت : هو المؤمن معه من الله سنة يعمل بها ، و بها يأخذ ، واليها ينتهي ، و هو كتاب الله . « کمن مثله في الظلمات » و هو مثل الكافر في الضلالة متحير فيها متسكع لا يجد مخرجاً ولا منفذاً .

ابن عباس گفت : این در شأن حمزة بن عبدالمطلب و بوجهل بن هشام آمد ، و سبب آن بود که نجاست پاره ای بر گرفت ، و بر رسول خدا افکند ، و او را ناسزا گفت ، و برنجانید ، و حمزه هنوز در اسلام نیامده بود ، اما رسول را دوست داشتی ، و از آنکه مردی محتشم بود ، و در میان قريش محترم و دلاور و مردانه ، مکیان از بیم وی زهره نداشتندی که رسول خدا را رنجانیدندی ، یا او را بد گفتندی (۱) . آن روز که

بوجهل او را برنجانید، و ناسزا گفت، حمزه بصید بود، در آن صحرا از پس آهوئی
 همی رفت. آهوئی روی بازپس کرد و گفت: یا حمزه! ترا شغل از صید من مهم تر هست.
 حمزه باز گشت تا بنگه رسید. او را خبر کردند که بوجهل با محمد چنین کرد.
 خشم گرفت. قصد بوجهل کرد. کمائی داشت بر سروی زد، تا او را مجروح کرد،
 و گفت: ای نامرد هیچ کس! ترا با محمد چه کار، و چه زهره آن داری که او را برنجانی؟
 بوجهل از وی بترسید بتواضع درآمد، گفت: یا با یعلی! اما تری ماجاء به سفه عقولنا،
 وسب آلہتنا، و خالف آباءنا؟! فقال حمزة: ومن اسفه منکم تعبدون الحجارۃ من دون
 اللہ! اشہد أن لا الہ الا اللہ، لا شریک لہ، وأن محمداً عبده ورسوله. پس رب العالمین در
 شأن ایشان آیت فرستاد:

« او من کان میتاً » - ای ضالاً کافراً فہدیناہ ، « وجعلنا لہ نوراً » ای دیناً وایماناً،
 « یمشی بہ فی الناس » مع المسلمین مستضیئاً بما قذف اللہ فی قلبہ من نور الحکمة والایمان،
 « کمن مثله فی الظلمات » - « مثل » زیادتست یعنی: کمن ہو فی ظلمات الکفر و
 الضلالة؟! « لیس بخارج منها » - لیس بمؤمن ابدأً. « كذلك » ای: کما زین للمؤمن
 الایمان، « كذلك زین للكافرين ما كانوا يعملون » من عبادة الاصنام.

و گفته اند: موت و میت در قرآن بر پنج وجه آید: یکی بمعنی نطفه که هنوز
 در بند خلقت صورت نیامده، چنانکه در سورة البقرة گفت: « وکنتم امواتاً فأحیاکم »
 یعنی نطفاً لم تخلقوا فخلقکم، و جعل فیکم الارواح. نظیرش در سورة حم المؤمن
 گفت: « امتنا انتین » یعنی بالاولی انا کنا نطفاً فخلقتنا، و در سورة آل عمران
 گفت: « و تخرج المیت من الحی » - یعنی النطفة وهی میتہ، و نظیرہ فی یونس و فی
 الروم. وجه دوم موت بمعنی ضلالت، چنانکه درین موضع گفت: « او من کان میتاً » یعنی
 ضالاً عن الہدی فہدیناہم. همانست کہ در سورة الملائکہ گفت: « وما یستوی الأحياء

ولا الأموات « ، ودر سورة النمل گفت: « فانك لاتسمع الموتى »، و نظيره في الانبياء .
 وجه سوم موت است بمعنی قحط وجدوبت زمین و نارستن نبات، چنانکه در سورة الاعراف
 گفت: « سقناه الى بلد ميت » یعنی الارض التي ليس فيها نبات. نظيره في الملائكة وفي
 سورة يس . وجه چهارم موت است بمعنی زهوق روح بر سسل عقوبت پش از استيفاء
 رزق خویش در دنیا ، چنانکه قوم موسی را افتاد . رب العزة میگوید : « ثم بعثناكم من
 بعد موتكم » . همانست که گفت : « وهم الوف حذر الموت » ، « فقال لهم الله موتوا ثم
 احياهم » . وجه پنجم حفتت موتست بأجل خویش ، چنانکه گفت : « انك ميت وانهم
 ميتون » ، « كل نفس ذائقة الموت » ، و نظایر این در قرآن فراوان است .

« و كذلك جعلنا » - ای کما أن فساق مكة جعلنا اکابرها ، كذلك جعلنا
 فساق كل قرية اکابرها، یعنی رؤساءها و مترفیها. میگوید: چنانکه فاسقان مكة را مهینان
 و سران و رئیسان کردیم، همچنین در هر شهری فساق آن شهر مهینان و اکابر کردیم .
 « لیمکروا فیها » ای : فی القرية بالمعاصی و صدّ الناس عن الايمان بأن کردیم تا آن
 اکابر در آن شهر بدها سازند، و مردم را از ایمان برگردانند اکابر را باین معنی مخصوص
 کرد که ریاست و خواجگی و تنعم بکفر و مکر زودتر کشد ، بدلیل قوله تعالی و تقدس:
 « ولو بسط الله الرزق لعباده لبغوا فی الارض » ، و گمهنداند که این اکابر فراعنه انبیاء اند
 که پیوسته مکر میسازند ، و بدها میسکالند بیغامران را و مؤمنان را . رب العزة گفت :
 « و ما یمکرون الا بأنفسهم و ما یشعرون » - آن مکر با خویشتن میکنند ،
 و نمیدانند که وبال آن بایشان باز گردد ، و عذاب و عقوبت رسند **مجاهد** گفت: اکابر
 مكة مستهزیان قریش بودند و مقتسمان، که شعاب مکه قسمت کرده بودند بر جمعی
 رصد که ایشانرا بر سر راهها نشانده بودند ، و مردمانرا از مصطفی (ص) و ایمان باز
 مبداشتند. پنج کسی بودند . ولید مغیره و عاص بن وائل و عدی بن قیس و اسود بن

عبدال مطلب و اسود بن عبد یغوث . پیوسته مصطفی را برنج داشتندی ، و او را اذی نمودندی (۱) ، تا روزی که جبرئیل نزدیک رسول خدا (ص) آمد ، عاص وائل سوی بر گذشت ، جبرئیل بکعب وی اشارت کرد . ولید مغیره بر گذشت جبرئیل بساق وی اشارت کرد . عدی قیس بگذشت جبرئیل بشکم وی اشارت کرد . اسود عبد یغوث بگذشت ، بروی وی اشارت کرد . اسود بن عبدالمطلب بگذشت بسر وی اشارت کرد . آنکه جبرئیل گفت : ای محمد ! شرّ ایشان از تو کفایت کردم . پس روزی عبد وائل بر شتر ، نشسته بود بصحرا ، و تماشا میکرد . جائی فرو آمد تا آب خورد . پای بر زمین نهاد ، گفت : مرا مار گزید ، طلب کردند مار نیافتند ، و آن پایش آماس کرد ، تا چندان شد که گردن شتر فریاد همی کرد و میگفت : قتلنی ربّ محمد . و اسود عبد یغوث روزی بصحرا بیرون شد . و سموم زد او را ، و رویش سیاه گشت ، چون بخانه باز آمد ، قوم او شناختند او را ، و در سرای نگذاشتند ازغین سر بر در همی زد تا هلاک شد ، و میگفت : قتلنی رب محمد ولید مغیره همی رفت ، جامه تکبر بر زمین همی کشید خاری در جامه وی آویخت . جماعتی زنان در پیش وی بودند . عارش آمد که در پیش ایشان آن خار از حامد باز کند . همچنان همی رفت ، تا پایش مجروح شد ، و از آن هلاک گشت ، و میگفت : قتلنی رب محمد . و اسود عبدالمطلب پسر وی سفر شده بود ، چون باز آمد باستقبال بیرون شد ، و کرما گرم بود بسایه درختی باز شد ، سر درخت باز نهاد حرئیل بیامد ، و سروی بر آن درخت همی زد ، و وی همی گفت : ای غلام ! این را از من باز دار . گفت : من هیچ کس را نمی بینم . فریاد همی کرد و میگفت : قتلنی رب محمد ، تا آنکه که هلاک شد و عدی قیس ماهی شور خورد ، و گویند ماهی تازه ، و از آن تشنه شد . چندان آب ناز خورد که شکمش از هم بشد ،

وهلاك كشت ، و در آن حال میگفت : قتلنی رب محمد . اینست که رب العالمین گفت :
« انا كفيناك المستهزئين » . قوله :

« واذا جاءتهم آية » - اینها و میم با اکابرشود میگوید: چون با ایشان آید آیتی
یعنی معجزتی که دلالت کند بر وحدانیت خدا و نبوت مصطفی (ص) چون انشقاق قمر و
دخان و امثال آن ، ایشان گویند : « لن تؤمن حتى تؤتي مثل ما اوتى رسل الله » یعنی
النبی (ص) وحده . گویند : بشگرویم ما تا آنکه که ما را نیز آن دهند از معجزات که
محمد را دادند ، و هر یکی از ایشان این سخن میگفت ، و این آرزو میکرد ، چنانکه
رب العزة جای دیگر گفت : « بل يريد كل امرئ منهم أن يؤتى صحفاً منشرة » .
وليد مغيرة همی گفت : والله لو كانت النبوة حقاً لكنت أولى بها منه لأنى اكبر منه سناً
واكثر منه مالاً . بوجهل همی گفت: زاحمنا بنوعبد مناف فى الشرف ، حتى اذا صرنا
كفرسى رهان، قالوا: منا نبى يوحى اليه ، و الله لا نرضى به ، و لانتسعه ابدأ الا أن يأتينا
وحى كما يأتیه . دیگری میگفت : لولانزل هذا القرآن على رجل من احدى القريتين
الوليد بن المغيرة من اهل مكة ، و عروة بن مسعود الثقفى من اهل الطائف .
پس رب العالمین بجواب ایشان گفت :

« الله اعلم حث يجعل رسالته » - الله داند که شایسته نبوت و سزای رسالت
کیست . جای دیگر گفت : « ا هم يقسمون رحمة ربك » ؟ ! جای دیگر گفت : « و لقد
اخترناهم على علم » . اختیار ایشان بگزاف نکردیم ، که بعلم کردیم ، دانستیم که ایشان
اهل آنند ، و سزای آنند ، و دیگران سزای آن نداند . وقال بعضهم : الأبلغ فى تصديق
الرسول ألا يكونوا قبل مبعثهم مطاعين فى قومهم ، لأن الطعن كان يتسع عليهم ، فبقولون
انما كانوا اكابر و رؤساء فأتبعوا .

« سيصيب الذين اجرموا صغار عند الله » - الصغار الذل الذى يصغر الى المرء

نفسه . يقال : صغرا الانسان يصغر صغاراً وصغراً . ای: هم وان كانوا اكابر في الدنيا فسيصيبهم عند الله ذل و هوان في الدنيا ، « وعذاب شديد » في الآخرة . وروا باشد كه « عند الله » پیوسته (١) « صغار » نهند، یعنی : سیصیبهم صغار ثابت لهم عند الله . « بما كانوا يمكرون » ای یلبسون و يكفرون .

« فمن ير الله ان يهديه » - یعنی لدينه ، « يشرح صدره » ای یفتحہ ویوسعه وینوره ، « للاسلام » یعنی : للاستسلام لقبول القدرة، وللتصديق للمغيب، والنسليم للممتنع على العقل . میگوید : هر كه الله ویرا بدین خود راه نماید ، دل وی روشن گرداند ، و باز گشاید، تا کردن نهد پذیرفتن قدرت را، و استوار داشتن را بنادیده ، و پذیرفتن چیزی كه خرد آنرا در نیابد . روایت كنند از ابن مسعود كه گفت : یا رسول الله ! ای الناس اكیس ؟ قال : « اكثرهم للموت ذكرا ، وأحسنهم له استعداداً » . پس رسول خدا (ص) این آیت بر خواند : « فمن ير الله ان يهديه يشرح صدره للاسلام » . ابن مسعود گفت : یا رسول الله ! و كيف يشرح له صدره ؟ قال : « هو نور يقذف فيه . ان النور اذا وقع في القلب انشرح له الصدر و افسح » قالوا : یا رسول الله ! هل لذلك من علامة يعرفون بها ؟ قال : « نعم ، الاناه الى دار الخلور ، و التجافي عن دار الغرور ، و الاستعداد للموت قبل الموت » .

« و من برد ان يضلّه يجعل صدره ضيقاً » - قراءت مكی « ضيقاً » بتخفيف است ، و هما لغتان منزل میت و مت و هیین و هین . « حرجاً » - مدنی و بوبكر بكسر « را » خوانند ، و باقی بفتح « را » ، و معنی هر دو يكسانست الحرجة عند العرب الغیضة المتكاوسه الشجر . « كأنما يصعد » بسكون و تخفيف عن قراءت مكی است ، و « يصاعد » بالف و تخفيف عن قراءت ابوبكر از عاصم ، و « يصعد » شدد بی الف

قراءت باقی . یصعد یعنی يتصعد ، و یصاعد یعنی يتصاعد . میگوید : کسی که الله ویرا گمراه کند ، دل وی تنگ گرداند سخت تنگ ، چنانکه از تنگی ایمان و حکمت در آن نشود ، و خبر بآن نرسد . « کأنما یصعد فی السماء » - ای کأنما کلف الصعود الی السماء اذا دعی الی الاسلام ، لشدة ثقله علیه . میگوید : چون اسلام برو عرضه کنند ، و اورا با دین حق خوانند ، چنان بروی دشخوار آید ، و کار بروی تنگ شود ، که کسی را تکلیف کنند که بر آسمان می باید شد . زجاج گفت : کأن قلبه یصاعد فی السماء نبواً عن الاسلام واستماع الحکمة ، ای يتباعد فی الهرب منه . میگوید . دل وی از اسلام رمیده و دور گردد ، و از آن بگریزد ، گوئی بآسمان می باز نشیند ، از دوری که می افتد !

« كذلك » - ای : مثل ما قصصنا علیک « یجعل الله الرجس » وهو اللعنة فی الدنيا والعذاب فی الآخرة . وقیل : الرجس الشیطان یسلط علیه وکان النبی (ص) اذا دخل الخلاء قال : « اللهم ! انی اعوذ بک من الخبث والخبائث الرجس النجس الشیطان الرجیم » .

« وهذا صراط ربک » - ای : هذا الذی انت علیه یا محمد ! دین ربک وطریق ربک الذی یراک الیه . « مستقیماً » نصب علی العطف . ابن مسعود گفت : صراط اینجا قرآن است . میگوید : این قرآن آن راه است که بآن بحق رسند ، یعنی که بآن راه روید ، و دسب در آن زبید ، چنانکه آنجا گفت : « واعتصموا بحبل الله هو مولیکم » .

« قد فصلنا الانبات » - الحق من الباطل ، والهدی من الضلال « لقوم یذکرون » و هم المؤمنون . « لهم دار السلام » - السلام هو الله عزوجل ، وداره الجنة ، یعنی لهم حنة الله عند ربهم فی الآخرة وقیل : هی دار السلام لسلامتها من الافات ، ومن دخول اعداء الله ، کی لا یتنغص عیش اولیاء الله فیها ، کما تنغص بمجاورتهم فی الدنيا ، وقیل : لأن من دخلها سلم عن الرزایا والبلايا . « وهو ولهم » - یولی ایصال الکرامات الیهم ودفع المضار عنهم « بما كانوا یعملون » فی الدنيا من الطاعات .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « و ذروا ظاهر الاثم و باطنه » - بدان که رب العزة جل جلاله ، و تقدست اسماءه ، و تعالت صفاته ، و توالى آلاؤه و نعماءه ، بجلال قدرت و کمال عزت خلق را بیافرید ، و بلطافت صنعت و نظر حکمت و کرم بی نهایت ایشان را تربیت کرد ، و نعمتهای بی نهایت هم از روی ظاهر هم از روی باطن برایشان تمام کرد؛ گفت: « وأُسَبِّحْ عَلَيْكُمْ نِعْمَهُ ظَاهِرَةً وَبَاطِنَةً ». آنکه از بنده شکر نعمت درخواست، گفت : « واشكروا نعمة الله ان كنتم اياه تعبدون ». اگر شرط بندگی می نمائید ، شکر نعمت بجای آرید ، و نعمت خداوند خویش را در مخالفت او نه در ظاهر نه در باطن بکار مدارید . اینست که گفت جل جلاله : « و ذروا ظاهر الاثم و باطنه » چنانکه نعمت دو قسم نهاد : ظاهر و باطن ، مخالفت را دو قسم نهاد : ظاهر و باطن . نعمت ظاهر کمال خلق است ، و نعمت باطن جمال خلق . همچنین در مقابله آن اثم ظاهر مخالفت است که در جوارح ظاهر رود ، و اثم باطن دوست داشتن معصیت است که در دل رود . اینست که سهل تستری گفت در معنی آیت : اترکوا المعاصی بالجوارح و حبها بالقلوب . و گفته اند : اثم ظاهر طلب دنیا است و اثم باطن طلب بهشت . هر چند که طلب بهشت بر لسان علم معصیت نیست ، اما در طریق جوانمردان و ذوق عارفان طلب بهشت طلب نعمت است ، و در طلب نعمت باز ماندن است از راز ولی نعمت ، و ناز حضرت ، و هر چه ترا از راز و نیاز باز دارد ، ایشان شرک شمرند ، و معصیت دانند ، اگر چه در حق قومی طاعت و عبادت بود ، و فی معناه انشددوا :

بهر چه از راه باز افنی، چه کفر آن حرت وجه ایمان

بهر چه از دوست و امانی، چه زشت آن نقش وجه زیبا.

« و لا تأکلوا مما لم یذکر اسم الله علیه » - خوردن شهوت دیگر است ، و

خوردن ضرورت دیگر . خوردن بشهوت اهل غفلت راست بنعت بطالت و مدد قوت . رب العزة میگوید : « یا کلون کما تأکل الانعام » ، و خوردن بضرورت اهل قناعت راست بحکم ضرورت بنعت قربت ، و تقویت نفس از بهر عبادت ، يقول الله تعالى : « فکلوا مما غنمتم حلالاً طیباً » ، وراء این هردو حالت حالتی دیگر است در خوردن ، که آن حال عارفان است ، و نشان رهروان ، چنانکه **پیر طریقت** گفته : اهل المجاهدات و اصحاب الرياضات ، طعامهم الخشن ، و لباسهم الخشن ، والذي بلغ المعرفة لا یوافقہ الا کل لطیف ، و لا یستأنس الا بکل ملیح . يقول الله جل جلاله : « فلینظر ایها ازکی طعاماً فلیأتکم برزق » .

« او من کان میتاً فأحیناه » - حیات معرفت دیگر است ، و حیات بشریت دیگر . عالمیان بحیات بشریت زندمانند ، و دوستان بحیات معرفت . حیات بشریت روزی بسر آید که دنیا بآخر رسد ، و اجل در رسد ، « اذاجاء اجلهم فلا یستأخرون ساعة ولا یستقدمون » ، و حیات معرفت روا نشد که هرگز بسر آید ، که معرفت هرگز بنرسد ، روز بروز افزون تر و بحق نزدیکتر ، يقول الله تعالى : « فلنحیینہ حیوة طیبة »

جنید یکی را می شست از مریدان خویش . انگشت مستحبه جنید بگرفت ، و گفت : هذا ینقل من دار الی دار . دوستان او نمیرند ، بلی از سرایشان و اسرائی (۱) برند . جنید گفت : آری ! میدانم ، و حنین است ، اما انگشت ما رها باید کرد ، تا ترا بشویم ، و سنت شریعت بجای آرم . **ابو عبد الله خفیف** گفت از **ابو الحسین مرین** که : در مکه شدم . **شیخ بویعقوب اقطع** در حال رفتن بود . مرا گفتند که : اگر در تو نگرد شهادت بروی عرضه کن . گفتا : مرا غر گرفتند ، که من کودک بودم . بر مالس وی نشستم . در من نگردست . من گفتم : ایها الشیخ ! تشهد أن لا اله الا الله ؟ وی گفت : ایای تعنی ؟ بعزة من

لا يذوق الموت ، مابقی بینی و بینہ الاحجاب العزّة ! ماین مرا میخواهی و بمن میگوئی ؟
بعزت او که هرگز مرگ نکشد که نمائده میان من و او مگر پرده عزّت .

شیخ الاسلام گفت : پرده عزّت او اوست ، که او خود اوست ، و تو تو .
ابوعبدالله خفیف گفت : مردی در الوهیت میسوخت ، وراء پرده عزّت آمدند تاشهادت
برو عرضه کنند . **بوالحسین مزین** بروز کار میگفت : کدائی چون من آمدم که شهادت
بر دوستان او عرضه کنم . **شاه کرمانی** این آیت برخواند ، گفت : نشان این حیات سه
چیز است : وجدان الانس بفقدان الوحشة ، والامتلاء من الخلوة بادمان التذكرة ، و
استشعار الهيبة بخالص المراقبة . از خلق عزلت ، و با حق خلوت ، زبان در ذکر ، و دل
در فکر . گهی از نظر جلال و عزت در هیبت ، گهی بر امید نظر لطف بر سر مراقبت . پیوسته
جان بر تابه عشق کباب کرده ، و پروانه وار درسوخته ، و در شب تاریک چون والهان بفغان
آمده ، بر امید آنکه تا سحرگاه صبح « ينزل الله » بر آید ، و او تعهد بیماران کند ،
گوید : ای فریشتگان ! شما کرد دل ایشان طواف میکنید ، تا من جراحتها را مرهم
می نهم . زبان حال بنده بنعت افتقار همیگوید :

ای شاخ امید وصل عاشق بیرآ ای ماه ز برج سوفائی بدرآ
ای صبح وصال دوست يك روز برآ ای تیره شب فراق يك ره بسرآ .

« فمن يرد الله ان يهديه يشرح صدره للإسلام » - نشان این شرح آنست که
بنده را سه نور سه وقت در دل افکنند : نور عقل در بدایت ، و نور علم در وساطت ، و نور
عرفان در نهایت . آنکه بمجموع این انوار مشکلیها او را حل شود ، و غیبها بعضی دیدن
کرد . **مصطفی (ص)** گفت : « اتقوا فراسة المؤمن ، فإنه ينظر بنور الله » . بنور بدایت
عیب خود بداند . بنور وساطت زیان خود بشناسد . بنور نهایت نابود خود دریابد . بنور
بدایت از شرك برهد . بنور وساطت بخلاف برهد . بنور نهایت از خود برهد :

بیزار شو از خود که زیان تو توئی کم گوز ستاره کاسمان تو توئی.

« وهذا صراط ربك مستقيماً » - الصراط المستقيم اقامة العبودية مع التحقيق للربوبية . فرقی است مؤید بجمع ، و جمعی است مقصد بشرع . فرق بی جمع جهد معتزلیان است از راه بیفتاده ، و بمنزل حقیقت نرسیده ، و جمع بی فرق طریق ابا حنیان است ، شریعت دست بداشته ، و حقیقتی که نیست پنداشته . گفته اند که : فرق بجای شریعت است ، و جمع بجای حقیقت . هر شریعت که از حقیقت خالی است حرمان است ، و هر حقیقت که از شریعت خالی است خذلان است . شریعت بیان است و حقیقت عیان ، و مصطفی (ص) هم صاحب عیان است و هم صاحب بیان ، و تا شریعت و حقیقت در بنده مجتمع نشود ، دارالسلام ویرا جای و منزل نشود . رب العالمین میگوید : « لهم دارالسلام عند ربهم » . بهر حال که باشند ، و بهر صفت که روند ، سلام قرین حال ایشان ، و رفیق روزگار ایشان . باوّل که در شوند ندا آید : « ادخلوها بسلام آمنین » . پس چون آرام گیرند ، فریشتگان همی گویند : « سلام علیکم بما صبرتم » . پس از آن هر سخن که شنوند ، از هر کس که شنوند ، بر سر آن سلام نهاده که : « لا یسمعون فیها لغواً ولا تأتیماً الا قیلاً سلاماً سلاماً » . و ازین عزیزتر که پیوسته سلام حق بایشان میرسد ، و دل و جان ایشان بآن می نازد ، چنانکه میگوید : « تحیتهم یوم یلقونه سلام » ، « سلام قولاً من رب رحیم » . و یقال : دار السلام غداً لمن سلم الیوم لسانه من الغیبة ، و جناحه من الغیبة ، و ظواهره من الزلّة ، و ضمائرہ من الغفلة ، و عقیدته من البدعة ، و معاملته من الحرام و الشبهة ، و اعماله من الریاء و المصانعة ، و احواله من الاعجاب و الملاحظة .

نم قال : « وهو ولیّهم » بهذا شرف قدر تلك المنازل ، حیث قال : « وهو ولیّهم » و اذا كان هو سبحانه ولیّهم ، فان المنازل بأسرها طابت ، کیف كانت ، و اینما كانت . قال قائلهم :

اهوى هواها لمن قد كان ساكنها و ليس فى الدار لى هم ولا وطر .

١٦ - النوبة الاولى

قوله تعالى : « و يوم نحشرهم جميعاً » (١) و آن روز که بر انکیزانيم ايشانرا همه بهم « يا معشر الجن » و گوئيم: اى گروه پريان! « قد استكثرتم من الانس » بس فراوان در دست آورديد از آدميان « و قال اولياؤهم من الانس » و گويند موافقان ايشان از مردمان ، « ربنا » خداوند ما! « استمتع بعضنا ببعض » مابا يکديگر جهان داشتيم ، و در برخورداری يکديگر دنيا را باز گذاشتيم « و بلغنا اجلنا الذى اجلت لنا » و بدرنگی که ما را نامزد کرده بودى رسيديم [و بر آنکه خواسته بودى ما را آمديم اکنون حال ما چه ؟] « قال » گويد الله ايشان را : « النار مثويکم » آتش بودن گاه شما و جای شما « خالدین فیها » جاويد در آن « الا ما شاء الله » مگر آن مقدار که الله خواست که در آتش نباشند « ان ربك حکيم عليم » (١٢٨) خداوند تو دانائی است راست دان .

« و كذلك » و همچنان « تولى بعض الظالمين بعضاً » بدان را در دست يکديگر میدهيم و فرا يکديگر ميرسانيم و يکديگر مى افکنيم « بما كانوا يكسبون » (١٢٩) بآن کرد که میکنند .

« يا معشر الجن والانس » اى گروه پريان و مردمان! « الم يأتکم » نامد شما پيش ازین « رسل منکم » فرستادگانی از شما « يقصّون علیکم آیاتی » که ميخواندند بر شما سخنان من « وينذروکم » و شما را بیم مى نمودند و مى آگاهانيدند

١- مؤلف بنا باختلاف قراءت « نحشر » آورده است و در من قرآن کریم « يعشر » است .

« لقاء يومكم هذا » دیدن روز شما این روز شما هن (۱) « قالوا » مقر آیند و
 گویند : « شهدنا على أنفسنا » گواهی دهیم بر خویشتن « و غرتهم الحياة
 الدنيا » و فریفته کرد (۲) ایشانرا زندگانی این جهانی « و شهدوا على أنفسهم »
 و گواهی دهند بر خویشتن « انهم كانوا كافرين (۱۴۰) » که درین جهان کافران بودند .
 « ذاك » آن [فرستادن رسل و تعزیر دشمنان] « أن لم يكن ربك » از بهر
 آنست تا بدانند که خدای تو بر آن نیست و نخواست « مهلك القرى بظلم » که
 مردمان شهرها را هلاک کند به پیداد « وأهلها غافلون (۱۴۱) » و اهل آن شهرها [از
 کار خدای و از رستاخیز] غافل و نا آگاه .

« ولكل درجات » و هر کس را اندازه ای است و بابه ای « مما عملوا » از
 آنچه میکنند از نیکی و بدی « وما ربك بغافل عما يعملون (۱۴۲) » و خداوند تو از
 آنچه میکنند نا آگاه نیست .

« وربك الغني » و خداوند تویی نیاز است « ذوالرحمة » با مهربانی « ان
 يشأ يذهبكم » اگر خواهد ببرد شما را از دنیا « و يستخلف من بعدكم ما يشاء » و
 تواند که پس شما در زمین نشاند آنچه خواهد از خلق خویش « كما انشأكم من ذرية
 قوم آخرين (۱۴۳) » چنانکه شما را آفرید از نژاد گروهان دیگر که پیشوا بودند (۳)،
 و توانست .

« ان ما توعدون لآت » آنچه شما را وعده میدهند و سم مینمایند آمدنی
 است « و ما انتم بمعجزين (۱۴۴) » و شما آن نه اید که پیش شید (۴) .
 « قل يا قوم » گوی ای قوم « اعملوا على مكانتكم » همین که میکنید

۱- چنین است در نسخ موجود ، و در یسنر « وارد این کتاب « هن » مترادف « است » میباشد .

۲- ج : فریفته کرد . ۳- ج : پیش ازین بودند . ۴- ج : سوید .

میکنید « انّی عامل » که من اینکه می کنم می خواهم کرد « فسوف تعلمون » آری آگاه شید (۱) و بدانید « من تكون له عاقبة الدار » که پیروزی سرانجام کراست « انه لا يفلح الظالمون » (۱۳۵) ستمکاران برخویشتن پیروز سودمند نیایند .

« و جعلوا لله » و خدایرا کردند و بریدند « ممّا ذرأ » از آنچه آفرید « من الحرث و الانعام » از کشت و چهار پای « نصیباً » بهره ای « فقالوا هذا لله » میگفتند این يك تبر الله راست « بزعمهم » بآن گزاف گفتن خویش میگفتند « وهذا لشركائنا » و آن دیگر تیر را میگفتند که آن انبازان ما است با خدای « فما كان لشركائهم » هرچه انبازان ایشانرا بودید (۲) « فلا يصل الى الله » بخدای نمی رسیدید (۳) « وما كان لله » و هرچه خدایرا بود « فهو يصل الى شركائهم » بانبازان ایشان می رسیدید (۴) « ساء ما يحكمون » (۱۳۶) بدکار میکردند و کژ داوری و ناسزا بخشی .

« و كذلك زين » و همچنان بر آراست « لكثير من المشركين » فراوانی را از مشرکان « قتل اولادهم » کشتن فرزندان ایشان « شركاؤهم » انبازان ایشان « ليردوهم » تا ایشانرا هلاك میکردند « و ليلبسوا عليهم دينهم » و دین ایشان بر ایشان شوریده میکردند « ولو شاء الله » و اگر خدا خواستی (۵) که ایشان نکنند « ما فعلوه » نکردندی (۶) « فذرهم وما يفترون » (۱۳۷) گذار ایشانرا و آن دروغ که میسازند .

« و قالوا » و گفتند « هذه انعام و حرث » آن چهار پایان را و آن کشت

۱- ج : شوید . ۲ و ۳ و ۴ - چنین است در نسخ موجود ، و در « ج » در اینگونه

موارد بی دال آخر می آورد ، رجوع کنید ترجمه آیه بعد : لو شاء الله ما فعلوه .

۵ و ۶- الف : خواستید ... نکردندید .

را که خود حرام کرده بودند بتانرا «حجر» که آن حرام است و محرم بر خلق «لا یطعمها» بنچشد آنرا «الا من نشاء» مگر آنکه میخواهیم «بزعمهم» بکراف گفت ایشان «وأنعام حرمت ظهورها» و چهار پایانی که پشتهای ایشان حرام میداشتند برنشستن «وأنعام لایذکرون اسم الله علیها» چهارپایانی که برکشتن آن خدایرا نام نمی بردند «افتراء علیه» این همه میکردند بدروغ ساختن بر خدای «سیجزیهم» پاداش دهد الله ایشانرا «بما کانوا یفترون (۱۳۸)» بآن دروغها که میگفتند.

«وقالوا ما فی بطون هذه الانعام» و میگفتند آنچه در شکمهای این جانوران است از بار «خالصة لذکورنا» حلال است مردان ما را خوردن آن «ومحرّم علی ازواجنا» و حرام کرده است بر زنان ما خوردن آن ، «وان یکن میتة» و اگر آنچه در شکم آبستن بود مرداری بود «فهم فیه شرکاء» خوردن آن مردان و زنانرا حلالست «سیجزیهم و صفهم» آری پاداش دهد الله ایشانرا بآن صفت که میکردند [خدای خویش را بتحلل حرام و تحریم حلال] «انه حکیم علیم (۱۳۹)» الله دانای است راست دان.

«قد خسر» زیان کار شدند و نومید ماندند «الذین قتلوا اولادهم» ایشان که فرزندان خویش را کشتند «سفهاً بغير علم» بسست رأیی و بی خردی بی هیچ دانش «وحرّموا ما رزقهم الله» و حرام کردند آنچه الله ایشانرا روزی کرده بود «افتراء علی الله» بدروغ نهادن بر خدای «قد ضلّوا» بیراه شدند و گم گشتند «وما کانوا مهتدین (۱۴۰)» و بر راه راست نبودند.

النوبة الثانية

قوله تعالى: « و يوم نحشرهم جميعاً يا معشر الجن » - یعنی: ثم نقول يا معشر الجن. آنروز که جن و انس را همه برانگیزانیم، و در موقف قیامت بداریم، گوئیم: « یا معشر الجن ». « و يوم نحشرهم جميعاً » یعنی کفار الانس و الشیاطین. آنروز که کفار مردم و اولاد شیاطین همه بهم آریم، فنقول: یا معشر الشیاطین! گوئیم: ای گروه شیاطین! ای اولاد ابلیس! « قد استکثرت من الانس » بالاعواء والاضلال. بس فراوان مردم را از راه پردید، و عمل بد برایشان آراستید « و قال اولیاءهم » - یعنی اولیاء الجن من کفار الانس، آن کفار مردم که اولیاء شیاطین اند و موافق ایشان و فرمان ایشان اند: « ربنا استمتع بعضنا ببعض » - استمتاع ایشان بیکدیگر آن بود که موافق یکدیگر بودند، و طاعت یکدیگر داشتند، کفار مردم طاعت شیاطین داشتند، و تعزیر و اضلال ایشان پذیرفتند، و شیاطین بر کفار انس آنچه هواها و مراد نفس ایشان بود برایشان آراستند، تا فعل آن برایشان آسان بود.

کلبی کف: استمتاع انس بجن آن بود که مردم سفر میکردند در بیابان موحرش، شب فرو می آمدند، و از طوارق می ترسیدند، میگفتند: اعوذ بسید اهل هذا الوادی من شرسفهاء فریاد میخوانم بسید قوم این وادی از شر بدان ایشان. باین گفت خود را در جوار و پناه ایشان می داشتند، و ایمن میخفتند، و استمتاع جن بانس آن بود که میگفتند: لقد سوّدتنا الانس حين فرعوا الينا وعاذوا بنا چون انس بایشان تعوذ میکردند، ایشان آن بر قوم خود شرف می شناختند، و سرفرازی میکردند، و در خود بغلظ و فرهیب (۱) می افتادند. اینست که رب العالمین گفت: « و انه كان رجال من الانس يعوذون برجال من الجن فزادوهم رهقاً ».

« وبلغنا اجلنا » - يعنى قالت الانس : وبلغنا الموت الذى اجلت لنا ، والظاهر انه البعث والحشر . پس رب العالمين ايشانرا جواب دهد ، وگوید : « النار مثویکم » ای مقامکم . « خالدين فيها الا ماشاء الله » من المقام فى الدنيا والمكت فى القبر والوقوف فى المحشر . قال عطاء . « الا ماشاء الله » يعنى الا من شاء الله ، وهم من سبق فى علم الله انهم مسلمون و يؤمنون ، فمنهم من آمن قبل الفتح مثل عمير بن وهب و خالد بن الوليد و عمرو بن العاص و جبیر بن مطعم و جماعة ، ومنهم من آمن بعد الفتح : عكرمة بن عمرو و الحارث بن هشام و حكيم بن حزام و سهيل بن عمرو و ضرار بن الخطاب و صفوان بن امية و عبدالرحمن بن ابي بن خلف و ابوسفیان بن حرب و ابوقحافة وغيرهم . وقبل : « الا من شاء الله » من اخراج اهل التوحيد من النار . « ان ربك حكيم » حكم النار لمن عصاه ، « عليم » لمن لا يعصيه ، وقبل : « حكيم » حكم للذين استثنى بالتوبة والتصديق ، « عليم » علم ما فى قلوبهم من البر .

« وكذلك نولّى بعض الظالمين بعضاً » - ای كما خذلنا عصاة الجن والانس ، نكل بعض الظالمين الى بعض حتى يضل بعضهم بعضاً . وقيل : ننقم من الظالم ، وقيل نسلط الظالم على الظالم ، يدل عليه قوله (ص) : « من اعان ظالماً سلطه الله عليه » ، وقال ابن عباس : اذا رضى الله عن قوم ولى امرهم خيارهم ، واذا سخط على قوم ولى امرهم شرارهم وقال مالك بن دينار : قرأت فى كتب الله المنزلة : ان الله جل جلاله قال افنى اعدائى بأعدائى ، ثم أفنيهم بأوليائى . و عن ابي الدرداء ، قال : قال رسول الله (ص) : يقول الله عز وجل : انا الله لا اله الا انا مالك الملوك ، و ملك الملوك ، قلوب الملوك بيدي ، الحديث الى آخره ، ذكرته فى آل عمران .

« يا معشر الجن والانس » - يعنى يا جماعات الجن والانس ! يقال : جاء القوم معشر معشر وُعشارُ عُشار ، أى : عشرة عشرة . يعنى يقال لهم يوم القيامة فى وقت حضورهم

« يا معشر الجن والانس » ، « الم يأتكم رسل منكم » - خلاف است میان علماء تفسير و ائمه دين كه جن را رسول فرستادند چنانكه انس را يا نه ؟ مقاتل گفت : بعث الله رسلا من الجن الى الجن ، و بعث رسلا من الانس الى الانس ، فذلك قوله « الم يأتكم رسل منكم » اى من انفسكم ، الجن الى الجن ، والانس الى الانس . كلبى گفت : كانت الرسل قبل أن يبعث محمد (ص) يبعثون الى الجن والانس جميعاً . ابن عباس گفت : كانت الرسل قبل ان يبعث محمد تبعث من الانس ، و أن محمداً بعث الى الانس والجن جميعاً ، فذلك قوله « انى رسول الله اليكم جميعاً » مجاهد گفت : الرسل من الانس ، والنذر من الجن ، ثم قرأ « ولّو الى قومهم منذرين »

بیشترین علماء بر آنند كه ابن عباس گفت و مجاهد . يعنى كه رسولان همه از انس بودند ، و بجن و انس فرستادند ، كه مصطفى (ص) را بجن و انس فرستادند ، پس باين معنى « الم يأتكم » اين كاف وميم در « يأتكم » خطاب باحن و انس است ، وكاف و ميم در « منكم » خطاب با انس اسب خاصه ، و روا باشد كه رسول جن رسول رسول انس باشد ، چنانكه آنجا گفت : « و اذ صرفنا اليك نفراً من الجن » الاية . وسمى الله عز و جل رسل عيسى رسله ، فقال تعالى : « اذ ارسلنا اليهم انسين فكذبوهما » ابن عباس گفت : رسل الجن هم الذين استمعوا القرآن ، و ابلغوه قومهم ، يعنى الذين « قالوا انا سمعنا قرآناً عجباً » ، فهم بمعنى الرسل .

« يفصّون عليكم آياتى » - يعنى يقرؤن عليكم آيات القرآن ، « و ينذرونكم » اى يخوفونكم « لقاء يومكم هذا » ، وهو يوم القمامه ، « قالوا » يعنى الفريقين من الجن والانس « شهدنا على انفسنا » اى اقررنا بالكفر ، « و عرّتهم الحيوه الدنيا » - اين سخن رب العزة مى گويد بامصطفى (ص) كه : اى محمد ! زندگانى دنيا

و دوستی دنیا ایشانرا فرهیخته (۱) کرد ، و از دین اسلام برگردانید ، تا از سر فرهیب (۲) بآخرت آمدند ، و برخویشتن گواهی دادند که : در دنیا کافر بودند . و این آنکه باشد که جوارح ایشان بسخن آید ، و بشرک ایشان گواهی دهد .

« ذلک » - ای ذلک قصصنا علیک من امر الرسل و أمر عذاب من کذب بها من الامم ، لانه « لم یکن ربک مهلك القرى بظلم » - این را دو معنی گفته اند : یکی آنست که : بظلم منه علی غفلة من غیر تنبیه و تذکیر ، یعنی : لم یکن لیهلکهم دون التنبیه والتذکیر بالرسول والایات ، فیکون قد ظلمهم . هذا کقوله : « وما کان ربک لیهلك القرى بظلم و اهلها مصلحون » . معنی دیگر آنست که : بظلم منهم حتی یبعث الیهم رسلا ، یعنی : لم یکن لیهلکهم بذنوبهم وظلمهم من قبل أن یأتیهم رسول ، فینهاهم ، فان رجعوا و الا انهم العذاب ، كما قال تعالی : « و ما کنّا معذبین حتی نبعث رسولا » .

و قال علی بن ابی طالب يوم خیبر : أقاتلهم حتی یكونوا مثلنا . فقال : علی رسلک حتی تنزل بساحتهم ، ثم ادعهم الی الاسلام ، واخبرهم بما یجب علیهم من حق الله فیہ ، فوالله لان یهدی الله بک رجلاً واحداً خیر لک من أن یكون لک حمر النعم . « ولكل درجات » - ای : و لكل امة من المؤمنین و الکافرین منازل و درجات ممّا عملوا فی الثواب و العقاب علی قدر اعمالهم فی الدنيا . میگوید : هر کس را درجتی است و منزلتی فردا در ثواب و عقاب ، هم نیکانرا و هم بدانرا . نیکانرا درجات است که در نیکی متفاوت اند ، و ثواب ایشان متفاوت ، و بدانرا درجات است که در بدی متفاوت اند ، و عقوبت ایشان متفاوت .

« و ربک الغنی » - یعنی عن عبادة خلقه . « ذوالرحمة » بخلافه فلا یعجل علیهم بالعقوبة « ان یشأ ینهبکم » یعنی اهل مکة « و یتخلف من بعدکم » یعنی خلقاً

آخر « كما انشأكم » ای خلقکم ابتداء « من ذرية قوم آخرين » یعنی آبائهم الماضين،
و قيل : اهل سفينة نوح . قال عطاء . « ويستخلف من بعدكم ما يشاء » یرید به
الصحابه والتابعين .

« ان ما توعدون » - من العذاب والقيامة « لآت » لكائن، « و ما انتم بمعجزين »
یعنی سابقین الله بأعمالکم الخبیثه حتی یجزیکم بها ، ویقال : « بمعجزین » ای بفائتین،
بقول لما فاتك : قد اعجزنی ، وكذلك الممتنع عليك ، تقول : قد أعجزنی ، فیحتمل
وما انتم بممتنعين من عذابنا اذا حل بكم.

« قل يا قوم اعملوا على مکاتکم » - قراءت عاصم روايت ابو بکر بجمع
است : « مکاتکم » . باقی « مکاتکم » خوانند علی التوحید ، یعنی : سیر و اسیر کم ،
والزموا عادتکم . تهدید است نه دستوری ، چنانکه جای دیگر گفت « اعملوا ما شئتم » ،
« لی عملی ولکم اعمالکم » ، « لکم دینکم ولی دین » . یقول : « اعملوا علی مکاتکم
انی عامل » علی مکاتی . میگوید : شما همان که میکنید میکنید ، و چنانکه هستید
می باشید ، که من اینکه میکنم میخواهم کرد (۱) ، و چنانکه هستم خواهد بود (۲) .
و قيل هي منسوخة ، نسختها آية السيف . « فسوف تعلمون من تكون له عاقبة الدار » -
حمزه و کما نئی « یکون » بیا خوانند . باقی بقاء معجمه از فوق . « من تكون له عاقبة
الدار » یعنی الجنة ، انحن ام انتم ؟ اینجا سخن تمام شد . پس گفت : یا محمد ! « انه
لا یفلح الظالمون » لا یسعد من کفر بالله . و قيل : « لا یفلح الظالمون » ای : لا یبلغ امانیه .
یقال لكل من نال امنیته : افلح اذا اصاب ما اراد .

« و جعلوا لله ممّا ذرأ » - از ایدر (۳) حکایب اسب از نهادهائی که اهل
جاهلیت نهاده بودند میان خویش و میان الله و میان بتان ، از نهادهای بد و بنیادهای

کثر، و این آن بود که کفار عرب عادت داشتند که چون قربی کردند (۱) یا نذری یا صدقه‌ای دادندی به چیزی از مال خویش، دو تیر زدندی، يك تیر را گفتندی که: این آن خدای آسمانست، و آن بدرویشان و مهمانان دادندی، و خود از آن بخوردندی، و يك تیر را گفتندی که: ابن بتان را است، و بخرج بتان و سده ایشان کردند اگر باد یا ستور چیزی از بهره خدا یا بهره بت او کندی گفتندی: باک نیست که خدای آسمان بی نیاز است، و اگر چیزی از بهره مت با بهره الله افتادی (۲) آنرا می باز جای کردند و می باز ستدند، که بت را حاجت و نیاز است.

سدی گفت: کشته زاری (۳) که ایشانرا بود، بدو قسم می نهادند: يك قسم الله را، و يك قسم بت را. اگر قسم بت را آفت رسیدی، و بر نیاوردی، از قسم الله بر گرفتندی، و بخرج بتان و سده کردند (۴)، و اگر قسم الله آفت رسیدی، چنان بگذاشتندی (۵) و گفتندی: اگر خدای آسمان خواستی قسم خود ببر آوردی و نمره دادی، و در انعام همین قسمت نهاده بودند، پس آنچه نصیب الله بود، اگر بچه مرده زادی بخوردندی، و آنچه نصیب بت بود بچه مرده که زادی بنخوردندی، و آنرا بزرگ گذاشتندی (۶). پس الله ایشان را ذم کرد باین قسمت که کردند، گفت: «ساء ما يحكمون» - از يجعلون الدنیه فی القسم لله، و قيل: «ساء ما يحكمون» حيث صرفوا ما جعلوه لله على جهة التبرر الى الاوثان، وقيل معناه: لو كان معي شريك كما يقولون ما عدلوا في القسمة ان يأخذوا مني

۱ و ۲- افعال شرطی در این دو مورد و در جملاتی که میان شماره ۱ و ۲ قرار گرفته اند عموماً در نسخه الف با دال در آخر آنها آمده اند.

۳- ج: کشت زاری. ۴- الف: برگرفتید... کردید.

۵ و ۶- این فعلهای شرطی و افعال شرطی دیگری که میان شماره ۵ و ۶ قرار گرفته اند در نسخه الف با دال در آخر آنها آمده اند.

ولا يعطوني . كسائی خواند: « بزعمهم » بضم « ز » و باقی قراء بفتح « ز » خوانند، و درین کلمت سه لغت است : الزعم والزعم والزعم ، كالفتك و الفتك والفتك ، والود والود والود ، شریح قاضی گفت : ان لكل شیء كنية ، و كنية الكذب زعم . « وكذلك » ای : و مثل ذلك الفعل القبيح « زين » بضم « ز » « قتل » رفع ، « اولادهم » بنصب « شركائهم » بخفض ، این قراءت ابن عامر است ، و معناه زين لهم قتل شركائهم اولادهم ، و قراءت عامه « زين » بفتح « ز » است ، « قتل » بنصب « اولادهم » بخفض ، « شركاؤهم » رفع ، یعنی : زين لهم شركاؤهم قتل اولادهم . و شركاء درین موضع شياطين اند که مزینان اند فواحش را بر آدمیان ، چنانکه آنجا گفت حکایت از ابليس : « انی کفرت بما اشرکنمون من قبل » . و کل ما اطعته فی معصية الله ، فقد اشرکته مع الله . و قيل : شركاؤهم ساداتهم و کبراؤهم الذین یطیعون فی معصية الله . آن است که گویند فردا : « ربنا انا اطعنا سادتنا و کبراءنا ، » و گویند : « فهل انتم معنون عنا من عذاب الله من شيء » ؟ و قومی گویند : « بل مکر اللیل والنهار ان تأمرونا ان نکفر بالله » ، و قومی گویند : « لولا انتم لکننا مؤمنين » ، در تخصیص در موقف و در دوزخ « تخصیص اهل النار » . و در قراءت ابن عامر شركاء قرناء بود یاران و هام دینان (۱) و بنزدیک بیشتر اهل عربت این قراءت ابن عامر نامرضی اس که این تقدیم و تأخیر بعید جز شاعران در ضرورت شعر استعمال نکرده اند .

« وكذلك زين » این عطف است بر آن فعل بد که از ایشان (۲) حکایت کرده ، میگوید : چنانکه بر آراست بر ایشان شياطين آن فعلهای بد و نیادهای کثر ، همچنان بر آراست برایشان قتل فرزندان از بیم درویشی و عار ، آنگه گفت : « ليردوهم » ای : ليردوهم فی النار ، « و ليلبسوا عليهم دينهم » ليخلطوا و يداخلوا عليهم الشك فی دينهم ،

و كانوا على دين اسمعيل ، فرجعوا عنه . پس خبر داد که هر چه ایشان کنند ، همه بمشیت الله کنند ، گفت : « ولو شاء الله ما فعلوه » ای لو شاء ان لن يفعلوه ما فعلوه ، اگر خدا خواستی که ایشان آن نکنند نکردندی (۱) « فذرهم وما يفترون » من التكذيب لقولهم في الاعراف: والله امرنا بها ، وقيل: فذرهم وما يفترون من أن لله شريكاً .

« وقالوا هذه انعام » - یعنی البحيرة والسائبة والوصيلة والحامى ، « وحرث » یعنی الزرع الذى جعلوه لا وناهم ، « حجر » یعنی حرام حرموها ، و جعلوها لاصنامهم ، ومنه قوله: « حجراً محجوراً » ای حراماً محرماً ، و اصله المنع ، يقال : حجرت على فلان كذا ، ای منعت منه ، والحجر العقل للامتناع به من القبيح . يقال : حجر وُحجروا حجر بمعنى المنع بالتحريم ، روایت خفاف است از ابو عمرو « حجر » بضم حا . « لا يطعمها الا من نشاء » - و كان مشيتهم انهم جعلوا اللحوم والالبان للرجال دون النساء . « بزعمهم » اختلاف قراعت در آن همان است که در آیت پیش . معنی آنست که الله می گوید : این تحریم انعام و حرث دروغی است از جهة ایشان ، و نهادی که از بر خود نهاده اند . « و انعام حرمت ظهورها » - كالسائبة والبحيرة والحامى ، « و انعام لا يذكرون اسم الله عليها » ما يذبحونها للاصنام خنقاً او وقذاً . قال مجاهد : كانت لهم من انعامهم طائفة لا يذكرون اسم الله عليها ، و لا فى شيء من شأنها لو ركبوها او ولدوها او ذبحوها لم يذكروا اسم الله عليها ، تم قال : « افتراءً على الله » این همه را میگوید که درین سه آیت برفت . میگوید : این همه میکردند بدروغ ساختن بر خدای . و این افترا بخدا آنست که جای دیگر گفت : « واذا فعلوا فاحشة قالوا وجدنا عليها آباءنا والله امرنا بها » .

« وقالوا ما فى بطون هذه الانعام » - می گفتند : آنچه در شکمهای آن جانوران است ، یعنی آنچه از بحیره و سائبه زاید « خالصة لذكورنا » یعنی خاصة لذكورنا .

میگوید : علی الخصوص مردان ما را حلال است ، و زنانرا نیست ، یعنی که مردان در کار اصنام و اوثان قیام میکنند ، و باین معنی شرف دارند بر زنان ، « و محرم علی ازواجنا » ای نسا ئنا . هذا ان خرجت الاجنّة حیّة ، و ان كانت میتة اشترك فيه الرجال والنساء . زجاج گفت : « محرم » با لفظ « ما » شود نه با معنی ، از بهر آنکه « محرمه » نکفت ، و « حالصه » با معنی ما شود نه با لفظ ، و « ما » بمعنی جماعت است ، یعنی : جماعة ما فی بطون هذه الانعام .

« و ان یکن میتة » - قراءت بوبکر از عاصم « تکن » بتاء است ، « میتة » بنصب ، یعنی وان تکن النسمة میتة . قراءت بوعمر و و نافع و حمزه و کسائی یکن بیاء است ، « میتة » بنصب ، یعنی : و ان یکن ما فی بطون هذه الانعام میتة . ابن کثیر « یکن » بیاء خواند ، « میتة » برفع ، و ابن عامر « تکن » بتاء خواند « میتة » برفع ، و باین هر دو قراءت رفع « میتة » بآن است که « کان » بمعنی وقع است باحدث ، یعنی : و ان تقع میتة . تانیث با لفظ شود و تذکیر با معنی . « سیجزیهم و صفهم » ای بوصفهم الکذب ، لقوله « و تصف السنتهم الکذب » والوصف والصفة واحد ، كالوزن والزنة . « انه حکیم » فیما حرم و أحل ، « علیم » بما حرموه علی انفسهم مما لم یأمرهم به . رب العزة جل جلاله درین آیت خبر داد که ایشان هم در حکم خطا کردند که نه از حق جل جلاله بذیرفتند و نه بفرمان وی حلال حرام کردند ، و هم در تمثیل و قیاس تناقض نمودند ، در آن باطل که خود نهادند ، که میان زنان و مردان در خوردن آن فرق کردند .

« قد خسر الذین قتلوا اولادهم سفهاً بغیر علم » - این در شأن قومی عرب فروآمده از ربیعہ و مضر و غیر ایشان ، که دخترانرا زنده در گور میکردند ، و آن شیطان برایشان آراسته بود از بیم درویشی و عار و انفة جاهلیت که در سرایشان بود ،

چنانکه آنجا گفت . « زين لكثير من المشركين قتل اولادهم شر كانوا » . قيس بن عاصم المنقري سيد اهل و بر آمد بر رسول خدا و مسلمان شد ، آنکه درميان سخن ميگفت : اني وأدت تسع بنات لي ، فقال له رسول الله (ص) : « اذبح عن كل واحدة منهن شاة » . فقال ان لي ابلا . قال : « فانحر عن كل واحدة جزوراً » .

و روى في بعض الاخبار ان دحية الكلبي كان كافراً من ملوك العرب ، فلما اراد أن يسلم ، اوحى الله تعالى الى النبي (ص) بعد ما كان صلى الفجر : يا محمد ! ان الله يقرئك السلام ، و يقول : ان دحية الكلبي يدخل عليك الان و يسلم . قال : فلما دخل المسجد ، رفع رسول الله (ص) رداءه عن ظهره ، و بسطه على الارض بين يديه ، قال : يا دحية ! ها هنا ، وأشار الى رداءه ، فبكي دحية من كرم رسول الله (ص) ، و رفع رداءه و قبله و وضعه على رأسه و عينيه ، فقال : بأبي من له هذا الرداء ، ثم قال : يا محمد ! ما شرائط الاسلام اعرضها عليّ . فقال : « ان تقول لا اله الا الله محمد رسول الله » . فقال : يا رسول الله ! اني ارتكبت الخطيئة و فاحشة كبيرة ، فما ذا كفارتها ؟ ان امرتني ان أقتل نفسي قتلتها ، وان امرتني ان أخرج من جميع مالي خرجت . فقال رسول الله (ص) : « وما ذاك يا دحية ! » قال : كنت رجلاً من ملوك العرب و أمتنكم ان يكون لبناتي ازواج ، فقتلت سبعين من بناتي كلهن بدي . فتحيّر رسول الله (ص) من ذلك حتى نزل جبرئيل ، فقال : « يا محمد ! ان الله يقرئك السلام ، و يقول : قل لدحية . وعزتي و جلالتي انك لما قلت : لا اله الا الله غفرت لك كفر ستين سنة » ، فكيف لا اغفر لك قتلك بناتك » ! قال : فبكي رسول الله (ص) ، و قال : « الهى ! غفرت لدحية قتل بناته بشهادة واحدة ، فكيف لا تغفر للمؤمنين صفائهم بشهادات كثيرة » !

« قد حسر الذين قتلوا اولادهم سفهاً بغير علم » - اى بغير حجة ، كقوله : « هل عندكم من علم » ؟ اى : من حجة . « و حرموا ما رزقهم الله » من الحرث و الانعام « افتراءً على الله » الكذب حين زعموا ان الله امرهم بالتحريم « قد ضلوا » عن الهدى ، « و ما كانوا مهتدين » .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « و يوم نحشرهم جميعاً يا معشر الجن » الآية - اشارتست باظهار سياست و عزت ، و خطاب هيبت با اهل شقاوت ، در آن روز رستاخيز و روز عظمت ، روزی که آتش نو میدی در خرمنهای خلایق زنند ، و اعمال و احوال ایشان بباد بی نیازی بردهند که : « و قدمنا الى ما عملوا من عمل فجعلناه هباء منثوراً » . ظالمان و ستمکاران خیمه اندوه و ندامت بزنند که : « و يوم بعض الظالم علی یدیه » . کردن همه جباران و متمردان فرو شکنند ، و آن عملهای خبت همچون غلّی سازند ، و بر گردنهایشان نهند : « انا جعلنا فی أعناقهم اغلالاً » ، و آن عوانان نا پاک و ظالمان بی رحمت را ببارند ، و در سر پرده آتشین بدارند : « انا اعتدنا للظالمین ناراً احاط بهم سرادقها » . آفتاب و ماه و سیارات را بدود هيبت روی سیاه گردانند ، و این کوس زوال بکوبند که : « اذا الشمس کورت . و اذا النجوم انکدرت » . بر قدر مایه هر کسی با وی معاملت کنند . قومی را نداء بردا برد از پیش میزنند ، و قومی را آواز گهرا گهر در قفا مینهند . قومی حون در از میان صدف می افروزند . قومی را باین خطاب کرامت می نوازند که : « لا تخافوا ولا تحزنوا » . قومی را باین تازیانه ادبار زنند که : « اخسئوا فیها ولا تکلمون » قومی را این خطاب هيبت شنوایند بنعت عزّت و اظهار سياست که : « يا معشر الجن والانس الم یا تکم رسل منکم یقصون علیکم آیاتی » ؟! قومی را این نداء کرامت شنوایند بنعت لطف و اظهار رحمت که : « يا عبادي لا خوف علیکم الیوم ولا انتم تحزنون » .

« و ربك الغنی ذوالرحمة » - اشارت بهر دو طرف دارد همان عزّت و سياست با بیگانگان ، همین لطف و رحم با دوستان . « الغنی » یشیر الی عزّه ، و « ذوالرحمة » یشیر الی لطفه . « الغنی » اخبار عن جلاله ، و « ذوالرحمة » اخبار عن افضاله . فهم فی

سماع هذه الآية مترددون بين صحو ومحو ، وبين اكرام و اضطلام ، و بين تقرب و تذبذب ، واسطى كفت : الغنى بذاته ، ذوالرحمة بصفاته ، الغنى عن طاعة المطيعين ، ذوالرحمة على المذنبين .

« ان ما توعدون لات » - آمدنی آمده گیر ، و رفتنی شده گیر ، و این روز روشن تاریک شده گیر ، و غرور دنیا روزی بسر آمده گیر . جوانمردی را دیدند که بی علتی می‌لنگید ، گفتند : چرا می‌لنگی ؟ گفت : فردا بخارستان خواهم رفت . گفتند : تا فردا ! گفت : فردا آمده گیر ، و این پرده دریده گیر ، و رسوا شده گیر !
تا کی از دارالغروری سوختن دارالسرور

تا کی از دارالفراری ساختن دارالقرار!

ای جوانمرد ! این حیات دنیا باد است ، تا بنگری از دست رفته است . این دنیا همچون خنده دیوانگان است ، و کریه مستان ! دیوانه بی شادی خندد ، و مست بی اندوه گریه . دنیا مثال یخ اسب در آفتاب نهاده ، و نهیب میگذارد ، یا شکر که در دهن نهاده و می‌ریزد ، آری ! بس شیرین است بطعم ، لکن کدازنده بجرم ، تا در دهن نهادی کداخت . دنیا نظاره گاهی خوش است ، حلوة خضرة ، لکن تا بنگری گذشت ، و تادل دروستی رفت . لولا الموت لادعی کل الناس الربوبية . اگر ذل مرک نیستی ، از اطراف عالم آواز « انا ربکم الاعلی » برآمدی . این چندین صدرها بینی از خواجگان خالی شده ، و پس از آنکه چون گل برابر بشکفته بودند ، از بار بریخته ، و در گل خفته . چون که عبرت نگیری و در سرانجام کار خود اندیشه نکنی ؟! رب العالمین میگوید : « فسوف تعلمون من تكون له عاقبة الدار » . آری ! بدانید که این دنیا تا کجا رسد ، و سرای پیروزی و جاویدی کرا رسد ! به بنید که درویشان شکسته را بر مرکب کرامت چون آرند ؟! و خواجگان بی معنی را به تازیانه قهر چون رانند ؟!

باش تا کل یابی آنها را که امروزند جزء
 باش تا کل بینی آنها را که امروزند خار
 این عزیزانی که آنجا گلستان دولت اند
 تا ندانی و نداری شان بدینجا خار و خوار
 کلبنی کاکنون ترا هیزم نمود از جور دی
 باش تا در جلوه آرد دست انصاف بهار

۱۷- النوبة الاولى

قوله تعالى: «و هو الذي انشا جنات» او آنست که رزها آفرید و ساخت
 «معروشات» هست از آنکه جفته آن بسته و کار آن ساخته «و غیر معروشات»
 و هست از آنکه او کنده (۱) و برنداشته «و النخل والزروع» و خرما بنان (۲) و کشت-
 زار «مختلفاً اكله» جدا جدا طعم آن میوه «و الزيتون والرمان» و زیتون و انار
 «متشابهاً» همرنگ (۳) «و غیر متشابه» و نه همرنگ (۴) «كلوا من ثمره» میخورید
 از میوه و بر آن «اذا اثمر» چون میوه آرد «و اتوا حقه» و حق آن بدهید «يوم
 حصاده» روز درودن آن «و لاتسرفوا» و در کزاف مروید و اندازه در مگذارید
 «ان الله لا يحب المرففين» (۱۴۱) که الله دوست ندارد کزاف کاران را.

«و من الانعام» و ساخت از چهارپایان «حمولة» آنها که پیار رسیده اند
 و کار را شایند «وفرشاً» و از آن بیجا که آن نیز پیار فرسیدند، یا خود بار را نشایند
 «كلوا مما رزقكم الله» میخورید از آنچه الله شمارا روزی داد «و لاتتبعوا خطوات

۱ - ج : افکنده . ۲ - الف : و خرما بامان ! ۳ - ج : هم رنگ .

۴ - ج : هم طعم .

الشَّيْطَان « و بر پی کامهای دیو مروید » انه لكم عدو مبين (۱۴۲) « که او شما را دشمنی آشکارا است

« ثمانية ازواج » هشت تا که چهار جفت اند هر يك زوج آن دیگر « من الضَّانَّ اثْنين » از میش دو، یکی نر یکی ماده « ومن المعز اثْنين » و از بز دو (۱)، یکی نر یکی ماده « قل » ای محمد! مشرکان را گوی « آذکرین حرم » دو نر حرام کرد الله « ام الانثیین » یا آن دو ماده ؟ « اما (۲) اشتملت علیه ارحام الانثیین » یا آنچه رحم هر دو ماده بر آن مشتمل است از جهة نازاده نیز (۳) « نبئونی » خبر کنید مرا « بعلم » بحجتی « ان کنتم صادقین (۱۴۳) » اگر می راسب گوئید که الله این کرد. « ومن الابل اثْنين » و از شتر دو، یکی نر یکی ماده « ومن البقر اثْنين » و از گاو دو، یکی نر یکی ماده « قل آذکرین حرم » گوی آن دو نر حرام کرد « ام الانثیین » یا آن دو ماده « اما (۴) اشتملت علیه ارحام الانثیین » یا آنچه در شکم شتر ماده است و گاو ماده، و رحم ایشان بر آن مشتمل « ام کنتم شهداء » یا شما حاضر بودید « اذ وصَّیکم الله بهذا » آنگاه که وصیت کرد الله شمارا باین « فمن اظلم » کیست ستمکارتر بر خویشتن « ممن افتری علی الله کذباً » از آن کس که دروغی سازد بر الله « لیضلَّ الناس بغير علم » تا بیراه کنند مردمانرا بی دانش « ان الله لایهدی القوم الظَّالِمین (۱۴۴) » الله بیش برنند (۵) و صواب نمای گروه ستمکاران بر خویشتن نیست.

« قل » گوی ای محمد! « لا اجد » نمی یابم « فیما اوحی الی » در آنچه پیغام دادند بمن « محرماً » حرام کرده ای « علی طاعم یطعمه » بر هیچ جشنده ای

۱- ج : وار بزینه دو . ۲- ج : ام ما . ۳- الف : مارادا نیز ،

۴- ج : ام ما . ۵- الف : پیش پیوند (!)

که آنرا چشد « **الّا ان یکون میتة** » مگر که مرداری بود « **او دماً مسفوحاً** » یا خونی ریخته « **او لحم خنزیر** » یا گوشت خوک « **فائه رجس** » که آن پلبد است « **او فسقاً** » یا کشته ای که کشنده آن از طاعت خدا بیرون شد « **اهلّ لغير الله به** » و آنرا بر نام معبود ناسزا کشت « **فمن اضطرّ** » هر که بیچاره ماند فرا خوردن مردار « **غیر باغ** » نه ستمکار « **ولا عاد** » و نه افزونی جوی « **فان ربّک غفور رحیم** » (۱۴۵)،
خدای تو آمرزگار است و مهربان

« **و علی الذین هادوا حرّمنا** » و برایشان که جهود شدند حرام کردیم « **کلّ ذی ظفر** » آنچه ظفر دارد، انگشت پای ناگشاده، و سنب ناشکافته « **ومن البقر والغنم** » و از گاو و گوسفند « **حرّمنا علیهم شحومهما** » حرام کردیم برایشان پبه آن هر دو « **الّا ما حملت ظهورهما** » مگر آنچه در استخوان پشت نشسته بود « **او الحوايا** » یا بر حرب رود « **او ما اختلط بعظم** » یا دنده که در استخوانی پیوسته « **ذلک جزیناهم** » آن پاداش ایشان کردیم « **بیغیهم** » ستمکاری ایشان « **وانّا لصادقون** » (۱۴۶) « **وما می راست گوئیم** »

« **فان کذبوک** » اگر ترا دروغ زن گیرند « **فقل ربّکم** » گوی خداوند شما « **ذو رحمة واسعة** » با بخشایش فراخ است « **ولا یردّ ناسه** » اما باز ندارد زور گرفتن وی « **عن القوم المجرمین** » (۱۴۷) « **از گروه مجرمان** .

« **سیقول الذین اشرکوا** » میگویند ایشان که انماز گرفتند با خدای « **لو شاء الله** » اگر الله خواستی (۱) « **ما اشرکنا** » ما انماز نگرفتیمی (۲) « **ما وی** » « **ولا آباؤنا** » و نه پدران ما « **ولا حرّمنا من شیء** » و نه حرام کردیمی چیزی (۳) « **کذلک کذب الذین من قبلهم** » همچنین دروغ زن گرفتند ایشان که پیش از ایشان

بودند فرستادگان ما را « حَتَّى ذَاقُوا بِأَسْنَا » آنکه که زور عذاب ما چشیدند
 « قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ » کوی بنزدیک شما هیچ معلومی و نامه‌ای از الله و حجّتی هست؟
 « فَتُخْرِجُوهُ لَنَا » که آنرا بیرون آرید ما را « ان تَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ » پی نمی‌برید مگر
 بیندار « و ان انتم الا تخرصون (۱۴۸) » و نیستند مگر گروهی که دروغ می‌گوئید .
 « قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ » کوی آن حجت شمارا نیست ، آن خدای راست
 حجت تمام درواخ (۱) راست رسیده (۲) بهر جای و بهر کس « فَمَوْشَاء » و اگر خواستی
 (۳) « لَهْدِيكُمْ اِحْمٰمَيْنِ (۱۴۹) » راه نمودی (۴) شما را همگان .

« قُلْ » کوی ایشانرا « هَلَمْ شَهِدَاءُكُمْ » بیارید این خدایان خویش
 « الَّذِينَ يَشْهَدُونَ » ایشان که می‌گواهی دهند « اِنَّ اللَّهَ حَرَّمَ هَذَا » که الله حرام
 کرد این حرث و انعام « فان شهدوا » اگر گواهی دهند « فَلَا تَشْهَدُ مَعَهُمْ » تو گواهی
 مده با ایشان « وَلَا تَتَّبِعْ اَهْوَاءَ الَّذِينَ كَذَبُوا بآيَاتِنَا » و برپی بایست ایشان مرو که
 می‌دروغ شمارند سخنان ما « وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ » و ایشان که نمی‌گروند
 بروز رستاخیز « وَ هُمْ بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ (۱۵۰) » و ایشان که با خدای خویش می‌هامتا
 گویند (۵) .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « وَ هُوَ الَّذِي اَنْشَأَ جَنَّاتٍ مَعْرُوشَاتٍ » الاية- معنى انشاء آفریدن
 است بابتداء بی مثالی و معیاری ، و اختراع آفریدن است بی سببی ، و خلق آفریدن است بر

۱- درواخ بمعنی محکم و مضبوط و یقین و درست و محقق (برهان) در فرهنگها بفتح اول
 آمده ولی در نسخه ج روی دال ضمه گذاشته شده است . ۲- الف : درواخ رسیده
 راست . ۳- الف : خواستید ۴- الف نمودید . ۵- ج: خویش همنام میگویند.

تقدير و ترتیب ، و جنّات بستانها است که در آن درخت بود ، و الجنة ما جنّ ای منع ، و المنع علی ضربین مانع فی الخلقة بحائط و نحوه ، و مانع بالملك الخاص لصاحبه . « معروشات » ماكان لها عروش كالسقوف . ضحاك گفت : این درخت انگور است که بعضی از آن بردارند از زمین ، و آنرا جفته کنند ، و بعضی از آن هم بر زمین بگذارند ، و بردارند . اینست معنی معروشات و غیر معروشات . ابن عباس گفت : معروشات آنست که : درخت آن بر زمین منبسط گردد ، و ناچار آنرا عرشی و سقفی باید ، تا از زمین بر گرفته شود ، و غیر معروشات آن درختان است که بر اصول و ساق خویش استوار بایستند (۱) چون خرما بنان و امثال آن از انواع درختان . وجهی دیگر بعید گفته اند که : معروشات آنست که آدمی کارد و رویاند ، و غیر معروشات آنست که در بیابان و کوهان خود رست بود ، و قيل : المعروشات ما حولها حائط ، و غیر المعروشات ما لا حائط حولها .

« والنخل و الزرع » - یعنی انشأ النخل و الزرع ، فأفردهما و هما داخلان فی الجنات ، لما فیهما من الفضيلة . « مختلفاً اكله » - یعنی حملة و طعمه . سماه اكلا ، لأنه يؤكل . میگوید : طعم آن میوها مختلف است بعضی نیکوتر و خوشتر ، و بعضی فروتر و دونتر ، و بعضی قرش ، بعضی شیرین ، بعضی تلخ ، بعضی خوش ، فكل نوع من الثمر له طعم غیر طعم النوع الاخر ، و كل حبّ من حبوب الزرع له طعم غیر طعم الاخر .

« والزيتون و الرمان » - افردهما لما فی الزيتون من المنفعة و الاقوات ، و ما فی الرمان من فضيلة اللذانة فی الطعم متشابهاً فی اللون ، غیر متشابه فی الطعم ، متشابهاً فی الطعم ، غیر متشابه فی اللون . دو انار برنگ یکی ، و بطعم نه ، دو انار بطعم یکی ، و برنگ نه . « كلوا من نمره اذا اثمر » حين يكون غصاً هذه رخصة للمالك ان يأكل عند ادراكه قبل اخراج حق الله منه .

« و آتوا حقه » - این «ها» با زرع شود، و با نخل شود، و با الله شود. «یوم حصاده» نافع و ابن کثیر و حمزه و کمالی بکسر «حا» خوانند، و باقی بفتح خوانند، و معنی هر دو یکسانست مسکویه: حق آن زرع و آن میوه بدهید، آن روز که دروید. علما را خلاف است که این حق کدام است. ابن عمر و ابوالدرداء و سعید جبیر و ابوالعالیه و مجاهد و عطاء گفتند: صدقه‌ای است بیرون از زکوة مفروضه، که روز دروان (۱) بدرویشان دهند. شعبی گفت: دسته‌ای است از آن دروده که بدرویش دهند، و قیل: هو التقاط السنبل، و فیه روی عن النبی (ص)، قال: «ما سقط من السنبل». مجاهد کف: كانوا يعلقون العذق عند الصرام، فیاکل منه الضعیف ومن مر.

اما ابن عباس و انس مائک و محمد حنفیه و جابر زید و سعید مسیب و طاوس و قتاده و ضحاک میگویند: «و آتوا حقه» این حق زکوة مفروضه است، و شافعی و فقها این قول اختیار کرده اند، و گفتند معنی آنست که: اعطوا زکوة حین ادراکه، و هو اکمل ما یکون من احواله، و یقال: حین کبله سدی گفت و نخعی و جماعنی که: این سورة الانعام مکی است، و فرض زکوة بمدینه فروآمد که یعنی این صدقه‌ای بود پیش از نزول زکوة، پس عشر و نصف العشر که فرضیت آن بمدینه فروآمد، آنرا منسوخ کرد ابن عباس گفت: نسخت الزکوة کل نفقة فی القرآن.

«ولا تسرفوا» - ای: ولا تعطوا کله. این در شأن ثابت قیس بن شماس فروآمد، که ویرا بانصد خرما بنان بود، پربار رسیده. چون این آیت فروآمد که: «و آتوا حقه یوم حصاده»، و مردمانرا دید که هر کس صدقه‌ای میکرد، وی رفت و آن همه بیک روز بدرویشان داد، و از بهر عیال خود هیچ چیز (۲) بنگذاشت، رب العزة گفت «ولا تسرفوا» همه بدرویش مدهید، که عیال خود بی‌کام بگذارید ابدأ بمن تعول، نخست

بر عيال خود نفقه کنید، و آنچه بسرمی آید بدریشان دهید زهری گفت: «لاتسرفوا» ای لاتنفقوا فی المعاصی . قال مجاهد . لو كان ابو قبيس ذهباً لرجل ، فأنفقه في طاعة الله، لم يكن مسرفاً ، ولو أنفق درهماً واحداً في معصية الله كان مسرفاً، وفي هذا المعنى قيل ليجاتم لطائي : لاخير في السرف . فقال : لا سرف في الخير. قال عبدالرحمن بن زيد الخطاب للسلطين يقول : لاتاخذوا فوق حقكم .

«ومن الانعام» - ای : وأنشأ من الانعام، «حمولة» یعنی ما ادرك الحمل، واطاق العمل، «وفرشاً» هي الصغار التي لا يحمل عليها كالغنم والبقر والابل الصغار «حمولة» آند که بکار و بار رسیده اند ، و «فرش» آند که مار و کار نرسیده اند از بچه شنرو گاو ، و مار و کار را نشایند از گوسفند .

«كلوا مما رزقكم الله من الحرن والانعام ولا تتبعوا خطوات الشيطان» - این اتباع خطوات آنسب که از حموله ، بحیره و سائنه و حامی ساختند ، و از فرش و صیله ساختند . «انه لكم عدومين» بین العداوة ، اخرج آباءکم من الجنة ، وقال: «لأحتنكن ذرينه» . پس تفسیر حموله و فرش کرد، گفت:

«ثمانية ازواح» - هشت تا ، یعنی چهار حفت عرب تا را زوج خوانند ، از هر آنکه تا و دوم (١) اسب که آنرا جفت کند (٢)، «من الصان انين و من المعز انين» این تفسیر فرش است .

«ومن الابل انين ومن البقر انين» - این تفسیر حموله است ، والضان ذوات الصوف من الغنم ، والمعز ذوات الشعر قرأ ابن كثير و ابن عامر و ابو عمرو : من المعز تحريك العين میگوید : این هشت تا ضأن است نروماده ، و ابل است نروماده ، و نقر است نروماده . رب العزة میگوید : این مشرکان که این انعام بر خود حرام کرده اند ایشانرا

گوی: «آلذکرین» من الضأن و المعز «حرم الله علیکم» «ام الانثیین» - این وصیله که الله ساخت ازضأن و معز، و حرام کرد بر شما، هر دو نر حرام کرده است یا هر دو ماده؟ اگر نر حرام کرده است همه نرهای آن باید که حرام بود، و اگر ماده حرام کرده است همه مادهای آن حرام باید، و اگر آن حرام کرده است ازضأن و معز که رحم ایشان بر آن مشتمل است پس بچههای ایشان همه حرام است، که رحم بر همه مشتمل است. آنکه گفت: «نبؤنی بعلم ان کنتم صادقین» - ای: فسرُوا ما حرمتم بعلم ان کان لکم علم فی تحریمه، و هو قوله: «ان کنتم صادقین». میگوید: اگر شما را درین تحریم علمی است، علم آن بیارید، و بیان کنید، و اگر میگوئید که این تحریم پدران ما حرام کرده اند: «وجدنا علیها آباءنا» آن پدران از که آموختند؟ و از کجا گرفتند؟ اگر کوئید که الله فرمود، چنانکه گفت: «والله امرنا بها» پس حجتی بیارید که چنین است.

«ومن الابل امنین ومن البقر امنین» - و در شتر و گاو هم چنین گفت. «قل آلذکرین حرم ام الانثیین»؟ شتر نر و گاو نر حرام کرد، و آنرا سائبه و حامی ساخت، یا شتر ماده و گاو ماده حرام کرد، و آنرا بحیره و سائبه کرد «اما اشتملت علیہ ارحام الانثیین» یا آنچه رحم ایشان بر آن مشتمل است از بیجه نازاد در جمله معنی آبت آنست که اگر تحریم از جهت ذکرین است همه نر حرام اند، و اگر از جهت انثیین، همه ماده حرام اند، و اگر از جهت اشتمال رحم است، پس همه آنند که رحم بر ایشان مشتمل بود، همه حرام اند. ابن عباس ازینجا گفت: و هل تشتمل الارحام الا علی ذکرو انثی؟ فلم یحرمون بعضاً و یحلون بعضاً؟!

«ام کنتم شهداء از وصیکم الله» - هل شاهدتم الله قد حرم هذا ان کنتم لا تؤمنون برسوله؟ میگوید: الله را دیدید که این تحریم کرد، حون بر رسول ایمان می نیارید بآنچه گفت؟ چون حجت بر ایشان لازم گشت بیان کرد که این جز دروغ نیست که بر الله

بستند، و نهنده این دروغ عمرو بن لحي بود که تغیر در دین اسمعیل وی آورد، و این سنت تحریم وی نهاد. رب العالمین در شأن وی گفت: «فمن اظلم ممن افترى على الله كذباً ايضل الناس بغير علم ان الله لا يهدي القوم الظالمين». پس رب العزة بوحی پاک ذکر محرمات کرد، و تخطئه ایشان کرد در تحریم حرث و انعام، گفت:

«قل لا اجد فيما اوحى الىّ محرماً على طاعم يطعمه» - یعنی علی آكل یاكله ممّا حرّمته. «الا ان تكون» بتاء منقوطة از فوق قراءت مکی است و شامی و حمزه، یعنی: الا ان تكون الاطعمة او النسمات او النفس او العين ميتة. باقی بیاء خوانند، یعنی: الا ان يكون ذلك المحرم او لما كول او الموجود ميتة، و قراءت شامی و بوجعفر «ميتة» رفع است و برین قراءت «كان» بمعنی حدوث است، و «ميتة» رفع بفعله، یعنی الا ان يقع، او يحدث ميتة. اصل میت است و هاء را فرودند مبالغت را.

«او دماً مسفوحاً» - ای مصبوحاً سائلاً. در مسفوح چهار چیز مستثنی است: الكبدة و الطحال و دم المسك و ماء اللحم الاحمر. «اولحم خنزیر فانه رجس» - قدر و نجس، «اوفسقا» ای مفسوقاً به، یعنی مذبحاً، او منحوراً فسق فی ذبحه او نحره، فذبح و نحر علی اسم غر الله و نظم الاية: الا ان يكون ميتة اوفسقا فانه رجس. «فمن اضطر» ای من دعت الضرورة الى اكله، فأكله، «غیر باغ» ای غرقاصد لتحليل ما حرم الله «ولا عاد» ای ولا مجاوز للقصد و قدر الحاجة، «فان ربك غفور رحيم» يغفر لمن لم يتعد. «غفور رحيم» درین آیت از بهر آن گفت که خوردن مردار باصل حلال نیست، و آن قدر که درین آیت مباح است خوردن آن رخصتی است که الله داد بر حمت خویش. میگوید: حکم بالرخصة كما حکم بالمغفرة. اگر کسی گوید: چونست که محرمات درین آیت بر سه قسم اقتصار کرد، و در سورة المائدة بسار بر شمرده از منخنقه و موقوفه و غیر آن؟ جواب آنست که هر چه درین آیت گفت اصناف و انواع ميتة است. آنجا بتفصیل گفت، و اینجا بر جمله، که

اسم میتة بر همه افتد . اگر گویند : بیرون از انواع میتات در شرع محرمات بسیار است از خبائث و سموم و غیر آن ؟ جواب آنست که : **الحسین بن فضل** گفت در معنی آیت : « قل لا اجد » یعنی فی وحی القرآن ، فأما وحی السنة فقد حرم اشیاء کثیره ، فمنها ما روی ان النبی (ص) حرم يوم خيبر الحمر الانسية ، ولحوم البغال ، وکل ذی ناب من السباع ، وکل ذی مخلب من الطیر ، ونهی عن اکل الهر وأکل نممها ، و قال : « اذا وقعت الفأرة فی السمن فان کان جامداً فألقوها ومن حولها ، وان کان مائعا فلا تقربوه » ، وعن **المقدام بن معدی کرب** ، قال : قال رسول الله (ص) : « الا انی اوتیت القرآن ومثله معه ، الا یوشک رجل شعبان علی اریکته یقول علیکم بهذا القرآن فما وجدتم فیہ من حلال فأحلوه ، وما وجدتم فیہ من حرام فحرموه ، وان ما حرم رسول الله کما حرم الله . الا لایحل لکم الحمار الا هلی ، ولا کل ذی ناب من السباع ، ولا لقطه معاهد الا ان یتغنی عنها صاحبها ، و من نزل بقوم فعلبهم ان یقروه ، فان لم یقروه فله ان یعقبهم بمثل قراه » .

« وعلى الذين هادوا » - یعنی : رجعوا عن دین موسی الی ما احدثوا . هدنا الیک ای رجعنا ، والعرب یسمى بالمستقبل کما سمي یحیی وبعیش ویموت ویمجد ویمحمد ویزید ویشکر ، وكذلك یهود ، وسموا یهود لیهودتهم عن الدین درین آیت بیان کرد آنچه بر جهودان حرام است ، گفت : « وعلى الذين هادوا حرمانا » ریشان حرام کردیم ، « کل ذی ظفر » یعنی کل مالیس بمنفرج الاصابع ، ولا بمشقوق الحافر ، کالادل والنعامه الاوز والبط وما اشبه ذلك . این قول ابن عباس اسب و سعید جبیر و مجاهد و قتاده و سدی ، اما اهل معانی گفتند : یدخل فی ذلك جمیع انواع السباع والکلاب والسنائیر وسائر ما یصطاد بظفره من الطیر . قال **ثعلب** : کل مال یمضد فهو ذوطفر و ذومخلب ما صاد . « ومن البقر والغنم حرمانا علیهم شحومهما » - بیه گاو و گوسفند بر ایشان حرام کرد ، بس بعضی از آن مستثنی کرد ، گفت : « الا ما حملت ظهورهما » مگر آن بیه که بر

پشت باشد یا بر کتف ، « أو الحوايا » یا چرب رود ، « أو ما اختلط بعظم » یادنبه ، و كذلك كل شحم مختلط بعظم ، یعنی ما تعلق من الشحم بهذه الاشياء غیر محرم علیهم ، وانما حرم علیهم شحوم الکلیتین والثروب . عن ابن عباس: ان رسول الله (ص) كان قاعداً خلف المقام اذ رفع بصره الى السماء ، وقال : « لعن الله اليهود ثلاثاً . ان الله حرم علیهم الشحوم فباعوها ، و أكلوا اثمها ، وان الله لم يحرم علی قوم اكل شيء الا حرم علیهم ثمنه . »

« ذلك » ای : ذلك التحريم « جزیناهم ببغیهم » یعنی عقوبة لقتلهم الانبياء ، و بصدّهم عن سبیل الله كثيراً ، وبأكلهم الربا و استحلال اموال الناس بالباطل ، فهذا البغی . « وانا لصادقون » فی الاخبار عن التحريم وعن بغیهم . اینست تفصیل محرمات بوحی قرآن ، هم آنکه محرم است بر مسلمانان ، و هم آنکه محرم است بر جهودان . و مصطفی (ص) فرامشکران عرب گفت که : تفصیل محرمات بآن پیغام که بمن دادند ، و بآن وحی قرآن که بمن گزاردند (۱) همین است . کافران اورا تکذیب کردند و گفتند: فانک لم تصب . رب العالمین گفت :

« فان کذبوک فقل ربکم ذو رحمة واسعة » - بتأخیر العذاب عنکم ، « ولا یرد بأسه » ای عذابه اذا جاء الوقت ، « عن القوم المجرمین » الذین کذبوک بما تقول . ابن کيسان از ثعلب پرسید در معنی این آیت ، گفت : جزاء تکذیب رحمت چون باشد ؟ ثعلب جواب داد که : ذو رحمة واسعة ، اذ لم يعاجلکم بالعقوبة . ابن کيسان گفت : قد عوجل من الامم قبل محمد . قال ثعلب : اولست تقرأ : « وما ارسلناک الا رحمة للعالمین » ؟ فمن رحمته وشرفه وبر کته ومقداره عمد خالقه انه اخر عقوبة من کذبه الى الآخرة ، لأن عیونهم قد وقعت علی عینه ، فلحقته برکاته بما اخرت عنهم العقوبات الى الآخرة ، فمنهم من اسام ببر کته ، ومنهم من رفّه فی الدنيا ببر کته صلى الله علیه وسلم .

« سيقول الذين اشر كوا » - مشرکان عرب چون حجت برايشان لازم گشت، و بدانستند يقين که آنچه بدست دارند و آنچه باعتقاد کرده اند از تحریم حرث و انعام و غیر آن باطل است، گفتند : « لو شاء الله ما اشر كنا ولا آباؤنا ولا حرمنا » من البهائم والسواائب وغير ذلك . مشیت خدا حجت خود ساختند ، و این مشیت نه آن مشیت الله است در خلق خویش ، چنانکه آنجا گفت : « ولو شاء الله ما اشر كوا وما جعلناك عليهم حفيظاً » ، بلکه مشرکان باین مشیت امر خواستند و رضا و محبت ، یعنی : ان الله رضى منا ما نحن عليه وأراد منا ، و امرنا به ، و لو لم ير ضه لحال بینا و بینة . دعوی کردند که الله ما را فرمود ، و از ما پیسندید این تحریم که کردیم ، و پدران ما کردند ، و اگر خواستی ما را نفرمودی ، و بجای آنکه فرمود باز زدی (۱) . و کافران را درین بس حجتی نیست ، که ایشان امر بگذاشتند ، و در مشیت آویختند ، و امر خدا دیگر است ، و ارادت و مشیت او دیگر . انه جل جلاله مرید بجمیع الکائنات غیر آمر بجمیع مایرید . پس بر بنده آنست که فرمان گوش دارد ، و اتباع آن کند ، و او را نرسد که بعد از ورود امر در مشیت آویزد . رب العالمین گفت : « كذلك كذب الذين من قبلهم حتى ذاقوا بأسنا » . چنانکه ترا تکذیب کردند ای محمد ! این کافران ، اسلاف ایشان و پدران ایشان با انبیا همان تکذیب کردند . تشبیه اینان با اسلاف بتکذیب کرد ، و تعرض گفت ایشان که : « لو شاء الله » نکرد ، نگفت : پدران ایشان دروغ گفتند ، چنانکه اینان در « لو شاء الله » دروغ گفتند ، که اگر معنی این بودی کذب بتخفیف گفتی . چون نسبت ایشان با تکذیب کرد نه با کذب ، معلوم گشت که کافران دعوی آن میکردند ، که الله ما را باین تحریم فرمود . رب العزة گفت : « قل هل عندكم من علم »؟ یعنی علی ما قلنم من برهان و کتاب منزل ؟ « فتخرجوه لنا » ، چنانکه جای دیگر گفت : « قل فأتوا بكتاب من عند الله » . آنکه گفت : « ان تتبعون الا الظن »

ای : ما تتبعون فيما انتم عليه الا الظنّ لا العلم واليقين ، «وان انتم الا تخرصون» یعنی وما انتم الا کاذبون .

« قل فله الحجة البالغة » - بالکتاب و الرسول و البیان . « فلو شاء لهدیکم اجمعین » اخبار عن تعلق مشیة الله بکفرهم ، وان ذلك حصل بمشیته ، اذ لو شاء لهدیکم . « قل هلم شهداءکم » - سیبویه گفت : « هلم » اصل هاء است ، فضمت الیها « لم » ، وجعلها کالکلمة . پس قومی عرب آنرا تشنیه و جمع گویند : هلم ، هلمما ، هلموا ، هلمی ، هلممن ، وقومی آنرا تشنیه و جمع نکویند ، واین فصیح تراست ، که این لغت قرآن است ، و باین قرآن فرو آمد . يقول تعالى : « هلم الینا » ، « و هلم شهداءکم » ، و این بمعنی جمع است . و « هلم » متعدی آید و لازم آید . لازم بمعنی تعالوا است ، کقوله : « هلم الینا » ، و متعدی بمعنی هاتوا . کقوله : « هلم الینا شهداءکم » ای هاتوا شهداءکم و قربوا شهداءکم . « الذین یشهدون ان الله حرم هذا » البحر و الأنعام .

« فان شهدوا فلا تشهد معهم » - رب العزة مصطفی را میفرماید که : تصدیق گفت این محرمان و این شهدا ممکن ، و بصدق ایشان گواهی مده ، که ایشان دروغ زنان اند ، و گواهی بدروغ دهند . « ولا تتبع اهواء الذین کذبوا بآیاتنا » - یعنی : القرآن الذی فیہ تحلیل ماحرموا . « والذین لا یؤمنون بالآخرة » ای لا یصدقون بالبعث الذی فیہ جزاء الاعمال ، وهم الدهریة من الزنادقة ، « وهم ربهم يعدلون » - یشرکون و یجعلون له عدیلاً .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « و هو الذی انشأ جنات معروشات » الایة - دیده ای باید پاک ، از غشاوت غیبت نجات یافته ، و از سرمه توحید مددی تمام یافته ، تا نظاره اسرار صنایع ربوبیت در عالم خلقت ازوی درست آید ، و آن آمار رحم و آیات و رایات قدرت و دلالات

وامارات حکمت بیند درین باغ وستان، وانواع والوان درختان، تا در هر جزوی از اجزاء مخلوقات و مقدورات صد هزار صنایع و بدایع و ودایع بیند نهاده، که یکی یکی نماید. سہلہا معطر، بحرہا معنبر، خاکہا منور، باغہا مزخرف، گلہا ملون. یکی سرخ چون چون خون دل مشتاقان، یکی زرد چون روی زاهدان، یکی سپید چون دل مؤمنان، یکی لعل چون جان عاشقان. این ہمہ تأثیر یک نظر حق است کہ ہر سال یکبار بر زمین نگردد. چون از آن یک نظر این ہمہ عجائب و لطائف پدید آید، از سیصد و شصت نظر بدل دوستان گوئی چہ اثر نماید، و چہ اعجوبہ و چہ لطیفہ پدید آرد!

« و آتوا حقہ یوم حصادہ » - بندگان را میگوید کہ حق این نعمت بشناسید، و بشکر آن قیام نمائید، و با درویشان موااسات کنید، تا نعمت بماند، و درویش بیاساید، و دوستی حق شمارا حاصل شود. بہ داود وحی آمد کہ: یا داود! خواہی کہ بمن نزدیک شوی، و ترا بدوست گیرم، رو درویشان را بازجوی، شکستگان را بنواز، و بایشان تقرب کن، بلفمہای نان، بشربتی آب، تا ایشان ترا دوست دارند، و بدل خود راہ دهند. ای داود! من بردل ایشان اطلاع کنم، ہر کہ را در دل ایشان بینم، اورا بدست خود گیرم. « و لاتسرفوا انہ لایحب المسرفین » - بر ذوق جوانمردان طریقت اسراف آنست کہ حظ نفس در آن است و گر چہ جہہای بود یا ذرہای. بموسی وحی آمد کہ یا موسی! خواہی کہ ہمہ آن رود کہ مراد تو بود، حظ نفس خود در باقی کن، و مراد خود فدای مراد ازلی کن. تو بندهای و بنده را مراد نیست، و حظ خود دیدن سیرت جوانمردان نیست، و از خود باز رستن جز کار صدیقان نیست:

تا با تو توئی ترا بہ خود رہ ندهند چون بی توشدی زدیدہ بیرون نہند.

« و من الانعام حمولہ و فرشا » - این باز (۱) نعمتی دیگر است، و بر بندگان

منتی دیگر ، که شما را نه خود باغ و بستان و انواع درختان و میوه‌های الوان آفریدم و ساختم ، که چهار پایان و جانوران را هم آفریدم ، و شما را مسخر کردم ، و منافع شما در آن نهادم ، چنانکه جایها در قرآن از آن منافع خبر داد ، و منت نهاد ، گفت : « وذلّلناها لهم فمّنّها ركبهم ومنّها يأكلون » ، « ولهم فيها منافع ومشارب » ، « والانعام خلقها لكم فيهادف ومنّها تأكلون » ، « و لكم فيها » الآية. جای دیگر گفت : « لتركبوها وزينة » ، گفتا: و نه خود حیوانات شمارا مسخر کردم ، که جمادات هم مسخر شما کردم : « و مسخر لكم الليل والنهار والشمس والقمر والنجوم مسخرات بأمره » . آنکه در افضال و انعام بفرود ، و همه فراهم گرفت و گفت : هر چه محدثات است و مخلوقات در آسمان و زمین ، شما را مسخر کردم : « وسخر لكم ما في السموات وما في الارض جميعاً منه » . این از بهر آنست که من خداوندی بی نیازم ، بهیچ چیز و بهیچ کس حاجت و نیاز ندارم. هر چه آفریدم برای بندگان و رهیگان آفریدم : « هو الذي خلق لكم ما في الارض جميعاً » . بنده من ! این همه نعمت و نواخت از ما بین ، و شکر از ما کن . فضل ما بین نه فعل خود . عون ما بین نه جهد خود. نعمت ما بطاعت ما بکاردار ، و شیطانرا خواردار ، که او ترا دشمن است و راهزن. اینست که رب العزة گفت : « فكلوا مما رزقكم الله و لا تتبعوا خطوات الشيطان انه لكم عدو مبين » . آنکه پس ازین آیت لختی نعمتهای خود بتفصیل یاد کرد ، و محرمات و محلات از هم جدا کرد ، و هر یکی را گروهی نامزد کرد ، که ایشانرا آن روزی کرد: طیبات حلال مؤمنان پاک را ، و خبیثات حرام دشمنان ناپاک را : « الطيبات للطيبين والخبیثات للخبیثین » . آنکه هر دو را حوالت با صفت خود کرد ، و درین آیت اشارت کرد که : « فقل ربکم ذو رحمة واسعة ولا یرد بأسه عن القوم المجرمین » . گفت: ما را هم رحمت است و هم بآس و شدت. رحمت از مؤمنان دریغ نیست ، و بآس و شدت از دشمنان دور نیست . روزی پاک مؤمنانرا بر رحمت ما است ، و رزق خبیث دشمنانرا از نعمت ما است ، و ما

آن کنیم که خود خواهیم، کس را بر حکم ما اعتراض نه، و بر صنع ما جون و چرا نه. آنچه کنیم بحجت خداوندی و کرد کاری و جباری کنیم، که حجت بالغه بحقیقت ما را است، و حکم روان و عزت یکران ما را سزا است. اینست که گفت جل جلاله :

« قل فله الحجة البالغة فلو شاء لهدىكم اجمعين » - قال النصر ابادی :

الخلق كلهم منهم شدة الحاجة عن معاني رؤية الحجة، ولو سقط عنهم الحاجات، لكشف لهم براهين الحجة، وقال: رؤية الحاجة حسنة، ورؤية الحجة احسن منها.

۱۸- النوبة الاولى

قوله تعالى: « قل تعالوا » يا محمدا كوی بیائید « اآل ما حرم ربكم عليكم » تا بر خوانم آنچه حرام کرد خداوند شما بر شما « الا تشرکوا به شیئاً » انباز مگیرید با خدای هیچ چیز را (۱) « و بالوالدین احساناً » می وصیت کنم شما را بنیکو کاری باید و مادر « ولا تقتلوا اولادکم » و فرزندان خویش را مکشید « من املاق » از بیم درویشی و تنگی نفقه « نحن نرزقکم و ایاهم » ما روزی دهیم شما را و ایشانرا « ولا تقربوا الفواحش » و گرد زشتها مگردید « ما ظهر منها وما بطن » آنچه از آن آشکارا و آنچه از آن نهان « ولا تقتلوا النفس التي حرم الله » و مکشید تن مسلمانان که الله حرام کرد خون آن « الا بالحق » مگر بقصاص یا رجم زانی پس احسان « ذلکم و صیکم » این آنست که می وصیت کند الله شما را « لعلکم تعقلون » (۱۵۱) تا مگر دریاوید (۲).

« و لا تقربوا مال الیتیم » و گرد مال یتیم مگردید « الا بالآتی هی احسن » مگر با آنچه آن نیکوتر « حتی یبلغ اشدّه » تا آنکه که وی ببلوغ خویش رسد و برشد

خویش « و اوفوا الکیل » و تمام پیمائید چون میسپارید « والمیزان » و تمام سنجید که میسپارید « بالقسط » بسنگ راست « لا تکلف نفساً الا وسعها » بر تنهیم بر هیچ تنی مگر توان آن « و اذا قلتم فاعدلوا » و چون (۱) حکم برید (۲) یا توسط کنید راست بید (۳)، یا گواهی دهید راست گوئید « ولو کان ذاقربی » اگر همه آن گواهی بر خویش خویشتن می دهید « وبعهد الله اوفوا » و نذر که با الله کنید بآن وفا کنید، و آنرا باز آئید « ذلکم وصیکم به » این آنست که وصیت میکند الله شما را بآن « لعلکم تذكرون (۱۵۴) » تا مگر پند پذیرید و دریابید والله را یاد دارید .

« وان هذا صراطی » و آن قرآن راه منست « مستقیماً » راهی راست پاینده « فاتبعوه » بر پی آن ایستد « ولا تتبعوا السبل » و بر پی راهها جفته ناشایسته مروید « فتفرق بکم » که آن راهها شما را جدا و پیرکنده (۴) کند « عن سبیله » از راه راست و دین او « ذلکم وصیکم به » این آنست که الله وصیت کرد شما را بآن « لعلکم تتقون (۱۵۴) » تا مگر پرهیزیده آئید از عذاب و خشم خدای .

« ثم آتینا موسی الکتاب » پس بر ایشان خوانای محمد ! آنچه موسی را دادیم از تورات « تماماً علی الذی احسن » تمام کردن نعمت خویش را بر نیکوکاران بنی اسرائیل « و تفصیلاً لكل شیء » و تفصیل دادن و روشن کردن هر چیز را از احکام دین که بکار باید « وهدی ورحمة » و راه نمونی و بخشایش « لعلهم یلقاء ربهم یؤمنون (۱۵۴) » تا مگر ایشان بر ستاخیز و شدن پیش خداوند ایشان بگروند . « و هذا کتاب » و این قرآن نامه ای است « انزلناه » که فرو فرستادیم آنرا « مبارک » برکت کرده بر فرستادن آن « فاتبعوه » بر پی آن روید « و اتقوا » و پرهیزید « لعلکم ترحمون (۱۵۵) » تا مگر بر شما رحمت کنند

« ان تقولوا » پرهیزید از آنچه فردا گوئد « انما انزل الكتاب » نامه که از آسمان فرو فرستادند « علی طائفتین من قبلنا » اردو گروه فرستادند پیش از ما سریانیان و عبرانیان ، « وان کنا عن دراستهم لغافلین (۱۵۶) » و ما از خواندن ایشان نا آگاه بودیم و بزبان ایشان .

« او تقولوا » یا گوئید فردا « لو انا انزل علينا الكتاب » اگر بر ما کتاب فرستادندی (۱) [چنانکه بر قوم موسی و عیسی] « لکنّا اهدی منهم » ما بآن کتاب حق شناس تر و راهر تر بودیمی (۲) از ایشان « فقد جاءکم یبّنة من ربکم » آنک آمد بشما پیغامی روشن پیدا از خداوند شما « و هدی و رحمة » و راه نمونی و بخشایشی « فمن اظلم » آن کیست ستمکار تر بر خود « همّن کذب بآیات الله » از آنکس که دروغ شمرد سخنان خدای « و صدف عنها » و برگردد از آن « سنجزی الذین یصدفون عن آیاتنا » آری پاداش دهیم ایشانرا که برمی گردند از سخنان ما « سوء العذاب » عذاب بد « بما کانوا یصدفون (۱۵۷) » بآنچه می برگشتند .

« هل یظرون » درین باز نشستن از ایمان حشم میدارند چیزی را « الا ان تأتیهم الملائكة » نمیدارند چشم مگر آنرا که بایشان آید فریشتگان میرانیدن را « او یأتی ربک » یا خدای تو آید داوری کردن را « او یأتی بعض آیات ربک » یا خورشید از مغرب بر آید ترسانیدن را و بیدار کردن را (۳) « یوم یأتی بعض آیات ربک » آفریز که آید چیزی از نشانههای خداوند تو « لا ینفع نفساً ایمانها » سود ندارد هیچ تن را گرویدن وی « لم تکن آمنّت من قبل » که نگرویده بود از پیش « او کسبت فی ایمانها خیراً » و یا با گرویدن خویش نماز نکرده بود « قل انتظروا » گوی

۱ - الف : فرستادندید . ۲ - الف : بودید . ۳ - کذا : ومؤلف ارحدود ترجمه خارج شده است .

چشم میدارید « انا منتظرون (١٥٨) » که ما چشم دارند گانیم [که بشما چه بود] .
 « ان الذین فرقوا دینهم » ایشان که از دین خویش جدا شدند و بی دین ماندند « وکانوا شیعاً » و جوک جوک (١) شدند « لست منهم فی شیء » از ایشان در هیچ چیز (٢) نه ای [تو که رسولی ، و ایشان از امت اجابت نه اند ترا] « انما امرهم الی الله » کار ایشان باخدای است و شمار ایشان بروی « ثم ینبئهم بما کانوا یفعلون (١٥٩) » تا خبر کند ایشانرا فردا بآنچه میکردند.

النوبة الثانية

قوله تعالى : « قل تعالوا اتل ما حرم » - ابن عباس گفت: ازینجا تا آخر سه آیت از محکّمات قرآن اند ام الکتاب ، که الله گفت در صدر سورة آل عمران . « تعالوا » این تعالی اصغاء است و حسن استماع و استقبال امر ، نه آمدن پهای ، و فی معناه قال (٣) الشاعر :
 تعالوا نداری جهدنا عن قلوبنا فیوشک أن نبقی بغير قلوب
 « اتل ما حرم ربکم علیکم » - ای اقرأ علیکم الذی حرم الله . میگوید: گوش فرادارید و نیکو بنیوشید ای شما که تحریم حرث و انعام کردید! تا بر شما خوانم آنچه الله بر شما حرام کرده: « ان لاتشرکوا به شیئاً » ای : هوأن لاتشرکوا ، و قيل معناه : حرم ربکم علیکم ان لاتشرکوا ، و « لا » صله است ، کقوله تعالی و تقدس : « ما منعک ان لاتسجد » ای تسجد ، و قيل : اوصی ان لاتشرکوا به شیئاً و بالوالدین احساناً ، یعنی اوصیکم بالوالدین برأ .

مصطفی (ص) گفت: « من احب ان ینسأ له اجله ، ویزاد فی رزقه فلیبر والدیه ، ولیصل رحمه ، قال ابوالولید : النسء فی الاجل و الزیادة فی الرزق قد فرغ الله منهما ، و

لكنه يصح الله بدنه في بقية اجله، وهو النسء في الاجل والزيادة في الرزق.

« ولا تقتلوا اولادكم » - يعنى دفن البنات و هنّ احياء و هي الموءدة . « من املاق » خشية الفقر و العار ، يقال : املق الرجل فهو مملق ، اذا افتقر. مصطفى (ص) گفت : « من كانت له انثى فلم يئدها ولم يهنها ولم يؤثر ولده عليها - يعنى الذكور - ادخله الله الجنة ». قال : « ومن عال ثلاث بنات او مثلهنّ من الاخوات ، فأدّيهن ورحمهنّ حتى يغنيهن الله ، اوجب الله له الجنة ». فقال رجل : يا رسول الله ! او اثنتين ، قال : « او اثنتين ، حتى لو قالوا : او واحدة ، لقال : واحدة ، وقال (ص) : « من حمل طرفة من السوق الى ولده كان كحامل صدقة حتى يضعها فيهم ، وليبدأ بالاناث قبل الذكور ، و من رقّ للاناث كان كمن بكى من خشية الله ، ومن بكى من خشية الله غفر الله له » .

« ولا تقربوا الفواحش ما ظهر منها و ما بطن » - ابن عباس وضحاك وسدي گفتند : اهل جاهليت بظاهر زنا مستقبح ميداشتند ، اما در باطن روا ميداشتند ، و از آن تخرج نميکردند . رب العالمين درين آيت ظاهر و باطن زنا حرام كرد . مجاهد گفت : فاحشة ظاهر ، الجمع بين الاختين بود كه در جاهليت روا ميداشتند ، و همچنين زنى كه پدران ايشان بزنى کرده بودند ، نكاح وى روا ميداشتند . رب العزة در اسلام هر دو حرام كرد ، گفت « ولا تنكحوا ما نكح آباؤكم » ، وقال : « ان تجمعوا بين الاختين » . اين فاحشة ظاهر است و فاحشة باطن زنا است ، و در جمله هر چه مكروهات است و نا شايست و ناپسندیده در تحت اين آيت شود . ظاهر عمل جوارح است و باطن عمل دل ، كه آنرا نيت و اعتقاد گویند .

« ولا تقتلوا النفس التي حرم الله الا بالحق » - و حقها ما قال النبي (ص) : « لا يحل دم امرىء مسلم باحدى ثلاث : كفر بعد ايمان ، و زناً بعد احصان ، وقتل نفس بغير نفس . « ذلكم وصيكم به » - اى ذلك التحريم امركم بلزومه والاقامة عليه . « لعنكم

تفلقون « لکی تعقلوا ما نهیکم عنه وما امر کم به.

« ولا تقربوا مال الیتیم الا بالتی هی احسن » - احسن آنست که در مال وی

بصلاح تصرف کند، و در آن قیام نماید، بحسبت یا بمزد بر عدل بنزدیک حاجت، و

آمیختن در مال وی بر نصف و اقتصاد بر تمول و انتفاع، تا آنکه که یتیم بالغ شود، و برشد

خویش رسد. حدّ اشدّ گفته اند که: حد بلوغ است بآن نشانه ها که شرع بیان کرده

بر اختلاف علما با قوت عقل تمام، و رسیدن بآن حال که حسنات و سیئات بروی نویسند.

کلبی و سدی گفتند: من ثمانی عشرة سنة الى ثلاثین سنة. والاشد جمع فی قول بعضهم،

واحد شد، کا الضرّ والاضرّ والشرّ والاشرّ، وفی قول بعض البصریین هو واحد، وهو

قوة الشباب عند ارتفاعه، كما ان شد النهار قوة الضیاء عند ارتفاعه، و معنی الایة: حتی

یبلغ اشدّه، وتونسوا رشدّه، فتدفعوه، حیثئذ الیه، کقوله: « فان آنستم منهم رشداً فادفعوا

الیهم اموالهم ».

« وأوفوا الکیل » - اتموه من غیر نقص، « والمیزان » یعنی وزن المیزان « بالقسط »

ای بالعدل لا بخس ولا شطط، لازیادة ولا نقصان. میگوید: تمام پیمائید وراست سنجید

نه زیادة و نه نقصان. آنکه گفت: « لانکلف نفساً الا وسعها » - در کیل ووزن بر هر

کسی آن نهیم که طاقت دارد. اگر دهنده را تکلیف زیادت دادن کنیم، نفس وی طاقت

ندارد، وبتنگ آید، و همچنین ستاننده را اگر تکلیف کنیم که حق خود را کم کند طاقت

ندارد. معنی دیگر گفته اند: « لانکلف نفساً الا وسعها » - میگوید: چون هر دو بحد

طاقت در کیل ووزن عدل بجای آورند، اگر اندکی در آن فرو شود که طاقت بدریافت

آن می نرسد، ایشان را بزمای نیست، که بر هر کسی آن نهند که طاقت دارد.

« واذا قلتم فاعدلوا ولو کان ذاقربی » - میگوید: اگر شما را میان مردم حکم

سازند، و میانجی کنند، بداد حکم کنید و براستی بی مبل، اگر چه آن حکم خویشان

شما را بود یا بر ایشان بود، و در گواهی دادن همچنین گواهی راست دهید، و سخن که گوئید بحق گوئید. «وبعهد الله افوا» - میگوید: حق شرع در اوامر و نواهی بگزارید، و در حدود آن تجاوز نکنید، و سوگندها که خورید، و نذرهای که کنید، بوفاء آن باز آئید. «ذلکم وصیکم به لعلکم تذكرون» - التذکر الاتعاظ وأن لا یغفل قلبک عن ذکر الله و نهیه.

«و ان هذا صراطی» - حمزه و کسائی «و ان هذا» بکسر الف خوانند. باقی بفتح الف خوانند، و قراءت عامه قراء «وان» بتشدید نون است مگر ابن عامر تنها، که وی بتخفیف نون خواند، و همچنین عامه قراء «صراطی» بسکون یا خوانند مگر ابن عامر که وی بفتح یا خواند، و ابن کثیر و ابن عامر «صراطی» بسین خوانند، و حمزه میان صاد و زا. باقی بصاد خالص. «و أن هذا صراطی» اگر بفتح الف خوانی عطف است بر أن لاتشرکوا، یا معنی آنست که: و لأن هذا صراطی، و اگر بکسر الف خوانی بر سبیل ابتداء است. اصل سخن «و هذا صراطی» است و «أن» تاکید را در آورده. «و أن هذا صراطی مستقیماً» - یرید دینی دین الحنیفیه اقوام الادیان. «فاتبعوه ولا تتبعوا السبل» - یعنی الاهواء المختلفه. عن عبد الله بن مسعود قال: خط لنا رسول الله (ص) خطاً، ثم قال: «هذا سبیل الله»، ثم خط خطوطاً عن یمنه و شماله، وقال: «هذه سبل، علی کل سبیل منها شیطان یدعو الیه»، وقرأ: «ان هذا صراطی مستقیماً فاتبعوه و لا تتبعوا السبل فتفرق بکم عن سبیله». «ذلکم وصیکم به» - ای امرکم به فی الکتاب «لعلکم تتقون» لکی تتقوا السبل.

این آیات را وجهی دیگر است در تأویل «لا» که در «لاتشرکوا» است، و این عارض که در میان این مناهی است از احسان با والدین، و آن آنست که وقف کنی بر «تعالوا اتل ما حرّم ربکم» اینجا وقف است، پس ابتدا کنی «علیکم ان لاتشرکوا

به شیئاً . معنی آنست که بر شما بادا که انباز نگیرید باخدای هیچ چیز (۱)، و بر شما بادا که با پدر و مادر نیکوئی کنید، و بر شما بادا که فرزند خویش نکشید، و گرد فواحش نگردید، و خون ناحق نریزید، و گرد مال یتیم به بیداد نگردید، و کیل و وزن و مکیال و میزان راست دارید، و گواهی راست دهید، و بنذور وفا کنید، و بر پی نامه الله روید . این از آیات محکّمات است که در هیچ کتاب از کتب الله ناسخ آن نیامده، و هیچ چیز (۱) از آن منسوخ نگشته، و این احکام بر همه بنی آدم تا بقیامت روان شده، این معنی را گفت: « وَأَنَّ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ فَاتَّبِعُوهُ » - یعنی هذه الايات، لأنها المحكمات التي لم تنسخ في ملة من الملل .

« تم آتینا موسی الکتاب تماماً » - این ثم بر تعقیب تلاوت است، یعنی : « تعالوا اتل ما حرم ربکم » . ثم قال : تعالوا اتل ما آتینا موسی الکتاب « تماماً علی الذی احسن » یعنی تماماً علی احسان الله الی موسی بالنبوة و غیرها من الکرامة . میگوید : موسی را کتاب دادیم تمام کردن نعمت خویش را بروی، و افزودن احسان خویش باوی، یعنی که از اول با وی نیکوئیها کردیم، که ویرا پیغامبری دادیم، و به فرعون و قبطیان فرستادیم، و بعضا و ید بیضاء و آیات و معجزات او را گرامی کردیم . اکنون آن نعمت و احسان تمام کردیم، که کتاب تورات بوی دادیم، کتابی که در آن بیان احکام دین است و تفصیل هر چیز .

معنی دیگر: « تماماً علی الذی احسن » - یعنی اتماماً لنعمتی بالتوراة علی المحسنين من بنی اسرائیل . تمام کردن نعمت خود را بر نیکوکاران بنی اسرائیل که ایشانرا وعده داده بود آنجا که گفت جل جلاله : « ونريد ان نمنّ علی الذین استضعفوا فی الارض » الی آخر الايتين . رب العزة جل جلاله آن وعده وفا کرد، و آن نعمت بر

ایشان تمام کرد، وقیل : معناه تماماً علی احسانه ، ای : احسان موسی بطاعاته ، یعنی لبکمل احسانه علی الذی يستحق به کمال ثوابه فی الآخرة ، وقیل : تماماً لکرامته فی الجنة علی احسانه فی الدنيا .

« وتفصيلاً لكل شيء وهدى » ای التوراة هدی من الضلالة و رحمة من العذاب « لعلمهم بقاء ربهم يؤمنون » - یعنی بالبعث الذی فیہ جزاء الاعمال .

« وهذا » - یعنی القرآن « کتاب انزلناه مبارك » - البركة النماء و الزيادة ، فهو بركة لمن آمن به وعمل بما فيه ، وان من بركة هذا الكتاب ما احله الله لنا فيه مما حرمه علی اليهود ، و ما احل لنا فيه من العنائم التي حرمها علی من كان قبلنا ، و ما فيه من الزيادة فی العمل و الجهاد و ما علی ذلك من زيادة الثواب . « فاتبعوه » - ای : اقتدوا به ، « و اتقوا لعلمكم ترحمون » .

« ان تقولوا » - معنی آنست که : اتقوا ان تقولوا . میگوید : بتصديق واستوار داشت رسول من و پذیرفتن پیغام من بهره‌زید از آنچه فردا گوئید : « انما انزل الكتاب علی طائفتين من قبلنا وان كنا عن دراستهم لغافلين » - ای : ما كنا الا غافلين عن تلاوة كتبهم . این خطاب با اهل مکه است ، و مراد انبات حجب است بر ایشان بر انزال قرآن بر محمد (ص) ، یعنی که تا فردا بقیامت نگویند این کفار عرب که : اگر از ما آن میخواستند که از پیشینیان ، ما را کتاب دادندی همچون ایشان ، که جهودان و ترسایان را تورات دادند ، و ما از آن غافل بودیم ، و آن زبان ندانستیم . یعنی که بقیامت این سخن نتوانند گفت ، که ما ایشانرا کتاب قرآن دادیم ، و فرستادیم ، و احکام آن روشن کردیم ، و بأوامر و نواهی فرمودیم .

« او تقولوا لو اننا انزل علينا الكتاب » - این جواب کفار مکه است که گفته بودند : قاتل الله اليهود والنصارى ! كيف كذبوا انبياءهم ! لو جاء نذير و کتاب

لكننا اهدى منهم . انكار نمودند ، و طعن کردند بر جهودان و ترسايان كه تكذيب انبيا و كتاب خدا کردند، و گفتند: اگر بما پيغامبری يا كتابی آمدی، ما بهتر قبول کرديمی (١)، و راست راه تر بوديمی (٢) . رب العالمين ايشانرا درين سخن دروغ زن کرد ، گفت : « فقد جاءكم بينة من ربكم وهدى ورحمة » - هدى من الضلالة، ورحمة من العذاب، و نجاة من المهلكات . آمد بشما قرآن ، و در آن کافر شديد ، و دروغ شمرديد .

« فمن اظلم ممن كذب بآيات الله » - يعنى : بالقرآن ، « وصدق عنها » اى اعرض عنها ، فلم يؤمن بها . پس بر سبيل تهديد و وعيد گفت : « سنجزى » اى : فى الآخرة « الذين يصدفون عن آياتنا سوء العذاب بما كانوا يصدفون » .

« هل ينظرون » - اى : ما ينظر كفار مكة بالايمان ، « الا ان تأتيمهم الملائكة » قرأ حمزة و الكسائي : « الا أن يأتيمهم » بالياء ، يعنى : الا ان يأتيمهم ملك الموت وحده بالموت ، « او يأتى ربك » يوم القيامة فى ظلل من الغمام . « او يأتى بعض آيات ربك لا ينفع نفساً ايمانها » يعنى نفساً كافرة حين لم تؤمن من قبل أن تجيء هذه الآية . « لم تكن آمنت من قبل » - يقول : لم تكن صدقت قبل طلوع الشمس من مغربها ، اولم تكن كسبت فى ايمانها خيراً . بقول : لم تكن عملت هذه النفس قبل طلوع الشمس من مغربها ، فانه لا يقبل منها بعد طلوعها ، و من كان يقبل منه قبل طلوع الشمس ، فانه يقبل منه بعد طلوعها . قوله : « او كسبت فى ايمانها خيراً » - دليل على ان العمل مع الايمان مشروط .

روى ابوهريرة قال: قال رسول الله (ص) : « نالات اذا خرجن لا ينفع نفساً ايمانها لم تكن آمنت من قبل ، او كسبت فى ايمانها خيراً : طلوع الشمس من مغربها والدجال ودابة الارض » ، وقال (ص) : « لا تقوم الساعة حتى تطلع الشمس من مغربها ، فاذا طلعت ورآها الناس آمنوا اجمعون ، و ذلك حين لا ينفع نفساً ايمانها » ، ثم قرأ الآية . و قال (ص) : « بادروا بالاعمال

ستاً : الدخان والدجال و دابة الارض و طلوع الشمس من مغربها و أمر العامة یعنی القيامة و خويصة احدكم یعنی موته .

و حذيفة بن اسيد الغفاري گفت : رسول خدا (ص) روزی بیرون آمد ، و ما جمعی یاران بهم نشسته بودیم ، و مذاکره میکردیم در کار قیامت و شدت و هول آن رسول خدا (ص) چون دانست که ما حدیث قیامت میکنیم ، گفت : رستاخیز پدید نیاید و قیامت برنخیزد تا نخست ده آیت به بینند . ده نشان از نشانهای قیامت دخان است و دجال و دابه و طلوع الشمس من مغربها و نزول عیسی و یاجوج و ماجوج و سه خسف یکی بمشرق یکی بمغرب یکی بجزیره عرب ، دهم نار تخرج من الیمز تطرد الناس الی محشرهم ، و یروی نار تخرج من قعر عدن تسوق الناس الی المحشر ، و یروی فی العاشرة ریح تلقی الناس فی البحر.

« قل انتظروا » یعنی احد هذه الاشياء ، « انا منتظرون » بكم احدها ، و قيل انه نسخت بآية السيف .

و در بیان آفتاب بر آمدن از مغرب خبری جامع است بروایت عکرمه از ابن عباس از رسول خدا (ص) ، گفتا : آفتاب که بمغرب فرو میشود ، آن ساعت او را بآسمان هفتم می برند ، تا بمستقر خویش رسد زیر عرش مجید . پس بوقت صبح دستوری خواهد که از کجا برآیم ؟ فرمان آید که : هم از مطلع خویش برآی از جانب مشرق و او را بتازگی هر روز نور دهند و روشنائی . پس بآسمانها و درجات بهشت گذاره کند و فرو آید ، حیال المشرق فی سرعة طیران الملائكة ، تا باین آسمان دنیا رسد . آن ساعت وقت انفجار صبح بود . گفتا : روزگار برین نسق همی رود تا بارادت حق قیامت نزدیک گردد ، و جهان همه کفر و فساد و معاصی بگردد . منکر آشکارا شود ، و امر معروف بردارند ، تا شبی در رسد که آفتاب بر عادت خویش دستوری باز گشتن خواهد

و قمر همچنان در آفتاب رسد . هر دو سجود کنند ، و دستوری خواهند . دستوری -
 شان ندهند ، تا آن شب بسر آید ، و ظلمت روز در آن پیوندد ، و این حال اول متعبدان
 بدانند شب خیزان ، که عادت قیام شب داشتند ، و ایشان اندکی باشند در آن
 وقت ، و در آن زمان ایشان بیرون آیند ، و در آسمان نگرند ، و تعجب همی کنند که
 این شب را صبح نیست ، و ظلمت را پایان نیست ، بسر ورد خویش باز میشوند ، و باز
 بر آسمان می نگرند ، و هیچ روشنائی صبح پیدا نه ، تا زمانی در گذرد ، و ستارگان
 اول شب باز پدید آیند بمکان خویش ، چنانکه هر شب می دیدند . بدانند که روزی
 در ظلمت گذشت و آفتاب نیامد ، همه شب زاری کنند ، و در اوراد خویش میفرایند ، تا
 آن شب نیز در گذرد ، و روز همچنان در تاریکی بآن پیوسته ، تا سوم شب بگذرد ، و
 عالمیان همه بدانند ، و غریب و زاری در جهان افتد ، و از هول قیامت بیم در دلها ، و
 لرزه بر اندامها افتد ، و مؤمنان آن روز کار و متعبدان در هر شهری بمسجدها جمع شوند ،
 و تضرع کنند . چون سه شب گذشت ، رب العزة جل جلاله و عز کبریاؤه جبرئیل را
 بفرستد ، تا شمس و قمر هر دو بهم از جانب مغرب بر آیند ، نور از ایشان واستده ،
 که ایشانرا هیچ روشنائی نه ، بر آن مثال که هر بار ایشانرا اکسوف افتادی سیاه بر آیند
 همچون دوشتر قرین یکدیگر ، منازع یکدیگر ، تا کدام یکی در پیش افتد . اینست
 که رب العزة گفت : « وجمع الشمس والقمر » .

قال : « فتذهل الامهات عن اولادها والاحبة عن نمرات قلوبها ، و يجأرون
 الى الله بالبكاء والصراخ . فأما الصالحون والابرار ينفعهم بكاؤهم يومئذ ، و يكتب لهم
 ذلك عبادة ، وأما الفاسقون والفجار فلا ينفعهم بكاؤهم يومئذ ، و يكتب ذلك عليهم حسرة » .
 پس چون شمس و قمر بر آن صفت بسر آسمان رسند ، جبرئیل آید بفرمان
 حق جل جلاله ، و ایشان را باز گرداند سوی مغرب ، و در مغرب دری است که آنرا

باب التوبة کويند . عمر خطاب گفت : بأبي أنت و أمي يا رسول الله ! و ما باب التوبة ؟ فقال : « يا عمر ! خلق الله باباً للتوبة ، خلف المغرب ، له مصراعان من ذهب مشكلان بالدر والجواهر ، ما بين المصراع الى المصراع الاخر اربعين سنة للراكب المسرع ، فذلك الباب مفتوح منذ خلق الله خلقه الى صبيحة تلك الليلة عند طلوع الشمس والقمر من مغاربهما ، ولم يتب عبد من عباد الله توبة نصوحاً منذ خلق الله آدم الى ذلك اليوم الا ولجت تلك التوبة في ذلك الباب ، ثم ترفع الى الله » .

پس چون باز کردند آفتاب و ماه از میان آسمان بسوی مغرب ، نه بمغرب خویش فرو شوند ، چنانکه هر بار میشدند ، بلکه بآن در توبت فرو شوند ، و پس از آن در فراز کنند ، و استوار ببنند ، که نیز نگشایند ، پس از آن توبت هیچ کس نپذیرند ، و اسلام هیچ کس بکار نیاید مگر کسی که پیش از آن مسلمان بوده و محسن ، فذلك قوله : « يوم يأتي بعض آيات ربك لا ينفع نفساً إيمانها لم تكن آمنت من قبل او كسبت في إيمانها خيراً » . فقال ابي بن كعب بأبي أنت و أمي يا رسول الله ! فكيف بالشمس والقمر يومئذ؟ وبعد ذلك؟ وكيف بالناس والدنيا؟ فقال : « يا ابي ! ان الشمس والقمر يكسبان بعد ذلك الضوء والنور ، ثم يطمعان على الناس و يغربان ، كما كانا قبل ذلك يطمعان و يغربان ، و اما الناس فأنهم رأوا ما رأوا من فظاعة تلك الاية و عظمها ، فيلحون على الدنيا حتى يجروا فيها الانهار ، و يغرسوا فيها الاشجار ، و يبنوا النيان ، و أما الدنيا فلونتج لرجل منهم لم ير كبه حتى تقوم الساعة من لدن طلوع الشمس من مغربها الى أن ينفخ في الصور » . « ان الذين فارقوا دينهم » - بالف قراعت حمزه و كسائي است . می گوید : ایشان که از دین خویش جدا شدند ، و بی دین ماندند . باقی « فارقوا » خوانند بتشديد ، یعنی جعلوا دین الله و هو واحد دین ابراهيم ادياناً مختلفة ، فتهود قوم ، و تنصر قوم ، و تمجس قوم . و گفته اند : « فارقوا دينهم » آنست که دین خویش پاره پاره کردند ، در

بعضی تسلیم و در بعضی تکلف ، در بعضی اتباع و در بعضی مخالفت ، در بعضی استسلام ، و در بعضی تحریف ، و آنچه رب العزة گفت : « جعلوا القرآن عضين » هم برین تأویل است ، یعنی : آنرا اجزا کردند . جزئی بپذیرفتند ، و جزئی نپذیرفتند ، چنانکه قومی گفتند : « تؤمن ببعض و نکفر ببعض » ، و آن جهودان اند در آن آیت ، تا ایشانرا گفتند : « اقتؤمنون ببعض الكتاب و تكفرون ببعض » ؟! و این « جعلوا القرآن عضين » مشرکان مکه اند ، « و فرقوا دينهم » اهل بدع اند تا روز رستاخیز . و آنجا گفت : « لا تفرقوا فيه » نهی است از آنچه مبتدعان کردند از تفریق دین خویش .

« و كانوا شیعاً » - ای فرقا و احزاباً . روی طاوس عن ابی هريرة ، قال : قال رسول الله (ص) فی هذه الاية : « ان الذين فرقوا دينهم و كانوا شیعاً لست منهم فی شیء » و ليسوا منك ، هم اهل البدع و اهل الشبهات و اهل الضلالة من هذه الامة .

و روی ابوامامة عن النبی (ص) ، قال : « هم الخوارج » ، قيل : و اهل البدع فی هذه الامة كلهم خوارج روی زاذان ابو عمر ، قال : قال لی علی : یا با عمر ! اتدری علی کم افترقت الیهود ؟ قلب : الله و رسوله اعلم . قال : « افترقت علی احدى و سبعین فرقة ، كلها فی الهاویة الا واحدة هی الناجية . اتدری علم کم تفرق هذه الامة » ؟ قلت : الله و رسوله اعلم . قال : « تفرق علی ثلاث و سبعین فرقة ، كلها فی الهاویة الا واحدة هی الناجية » . ثم قال علی : « اتدری علی کم تفرق علی » ؟ قلب : و انه لتفرق فیک یا امیر المؤمنین « قال : « نعم » تفرق فی ثنتی عشرة فرقة ، كلها فی الهاویة الا واحدة هی الناجية و انت منهم یا با عمر » .

و قال النبی (ص) : « لیأتین علی امتی كما اتی علی بنی اسرائیل حذوا النعل بالنعل ، حتی ان کان منهم من اتی امة علانية ، لکان فی امتی من یصنع ذلک ، و ان بنی اسرائیل تفرقت علی ثنتین و سبعین ملة ، و تفرق امتی علی ثلاث و سبعین ملة ، کلهم فی النار الا ملة »

واحدة». قالوا: من هم يا رسول الله؟ قال: «ما انا عليه و اصحابي». درین خبر اختلاف روایات است و اختلاف الفاظ، و شرح آن بر سیل اختصار در سورة آل عمران رفت.

«لست منهم فی شیء» - ای لبس الیک شیء من امرهم. «انما امرهم الی الله» یعنی لم تؤمر یا محمدًا بقتالهم، فلما امر بقتالهم نسخ هذا، وقیل: لیس علیک من جنایتهم ضرر، انما امرهم الی الله ای یتولی جزاءهم. «م ینبئهم بما کانوا یفعلون» ای یعاقبهم و یجازیهم.

النوبة الثالثة

قوله تعالى: «قل تعالوا» الآية - جلیل و جبار، خدای نزر گوار، وفادار نیکوکار، خداوند دادگر، کشاینده هردر، آغاز کننده هرسر، از لطیفی و مهربانی که که هست بر بندگان، و ننده نوازی و کارسازی و خداوندی خود را که فرا مینماید بایشان، درین آیت رهیگان را (۱) بتوحید راه می نماید، و بر اخلاق پسندیده میخواند، و از فواحش و کبائر باز می زند، و آنچه زهر دین ایشان است فرا می نماید، و از آن پرهیز مفرماید، همحون طیب مهربان که سر بیمار شود، و علت شناسد، و دارو داند، گوید: این خور که ترا سازنده است، آن مخور که ترا هلاک کننده است. هرچه سازگار بود بدان وصیت کند. هرچه زیان کار بود، از آن پرهیز فرماید. رب العزة بسع رحمت خویش با بنده همین میکند از شرك پرهیز می فرماید، که شرك زهر دین است، آن زهری که تریاق (۲) مغفرت آنرا سود ندارد: «ان الله لا یغفر أن یشرك به».

شرك دو قسم است: شرك جلی، و شرك خفی. شرك جلی عبادت اصنام است، و شرك خفی ملاحظه خلق بچشم اعظام. آن یکی از هشت و درجات محروم گرداند، و این یکی از روح مناحات.

پس آنکه محرمات و فواحش لختی برشمرد، و از آن حذر نمود، و باخلاق پسندیده بر طاعت الله فرمود، گفت: عقوق پدر و مادر بگذارید، و توقیر ایشان بردست گیرید، و فرزندان را از درویشی مکشید، و روزی گمار را در ضمان استوار دارید، و در نهان و آشکارا کرد خیانت مگردید، و آب روی خویش بمیرید (۱)، و از خوردن مال یتیم پرهیز کنید، و بچشم تکریم و شفقت بدو نگرید، و در معاملات خلق برانصاف روید، و از مظالم و تبعات دور باشید، و پیمانها و ترازو راست دارید، تا برستخیر در مقام ترازو نجات یابید. اینست وصیت خداوند بینندگان. نیوشید و مکاردارید تا برهید.

اگر کسی گوید: احسان با پدر و مادر در قرآن نانی توحید ساختن چه حکمت است؟ جواب آنست که آدمی در وجود آمد اول باختراع و ایجاد حق، و آنچه ویرا در بایست بود از خلق و خلق و روزی و غیر آن ویرا بیافرید، و آنکه بتانی الحال بتربیت پدر و مادر. پس وجود کمال ویرا دو سبب است: سبب اول اختراع حق سبحانه و تعالی، و سبب دوم تربیت پدر و مادر. پس چون الله ویرا بیافرید، بر خود رحمت نبشت (۲) از بهر وی، و بر مقابل آن شکر و نعمت توحید بر وی واجب کرد. این بر رحمت خویش کرد. همچنین چون مادر و پدر سبب وجود وی بودند، از راه تربیت و رحمت که الله در دل ایشان نهاد، شکر آن نعمت تربیت بر ایشان واجب کرد با احسان با ایشان از اینجا مناسبتی ظاهر گشت میان رحم و رحمت، مناسبتی معنوی بعد از مناسبت لفظی، از اینجا است که شکر والدین و احسان با ایشان در نظر شرع عظیم است و نزرک و نانی توحید، تا رب العزة حل جلاله که میگوید: «ان اشکر لی و لوالدیک»، «الا تعبدوا الا اياه و بالوالدین احساناً» تنبیهی باشد خلق را که ایشان وجود فرزند را سبب آخراند، چنانکه الله جل جلاله سبب اول است.

« وَاِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا » - سخن چون بعدل رود در عاجل و آجل آنرا تبعه‌ای نبود، وليس ذلك الا ذكر الله عز وجل . **بو سلیمان** گفت : « اذا قلتم فاعدلوا، یعنی اذا تكلمتم فتكلموا بذكره . سخن که گوئید سخن خدا گوئید، و کتاب او خوانید، و حدیث او کنید . **پیر بوعلی سیاه** قدس الله روحه هر که که درویشی سوخته‌ای بروی در شدی، چراغ وی فرا چراغ وی داشتی، و از درد دل بنالبدی، گفتی : مردی ام فارغ . شغلی ندارم . کاری ندانم . سروسامان خود گم کرده‌ام . در غرقاب حیرت دستی می زنم . دستگیری می طلبم . دمسازی میجویم، تا با من حدیث دوست کند، من با وی حدیث دوست کنم، کنز حدیث دوست بوی دوست آید :

این دیده من همه جمالت خواهد طبع دل من بوی وصال خواهد
بخشای بر آنکسی که اندر شب و روز در خواب بآرزو خیالت خواهد .

« وبعهد الله اوفوا » - قال **البوزجانی** : العهود كثيرة، وأحق العهود بالوفاء الامر بالمعروف والنهي عن المنكر، تأمر نفسك بالمعروف، فان قبلت منك، و الا رضىها بالجوع والسهر وكثرة الذكر ومجالسه الصالحين لترغب في المعروف . نم تأمر نفسك، و تنهى نفسك عن المنكر، فان قبلت والا فأدبها بالسياسة و التقطع والعزلة و قلة الكلام و ملازمة الصبر لتنتهى، فاذا انتهت فانه الناس عن المنكر .

« ثم آتينا موسى الكتاب تماماً » الآية - ای **محمد** ! پس از آنکه راه شرع نمودی، و آداب و احکام شرع در آموختی، و محلات و محرمات روشن کردی، و با هر معروف و نهی منکر فرمودی، بشارت ده ایشانرا که این نعمت بر ایشان تمام کنم . امروز بروح مناجات و حلاوت طاعات، و فردا بنعیم باقی و فضائل درجات. سنت ما چنین است . ما پیغامبران و مؤمنان **موسی** و **بنی اسرائیل** را گفتیم : « تماماً على الذي احسن ». **مصطفی محمد عربی وامت** ویرا گفتیم : « اتممت عليكم نعمتي »، و تمام نعمت آنست

که چراغ هدایت از روزن رسالت بتأیید الهیت در دل شما افروختیم ، تا بصراط مستقیم راه بردید ، و در سنت و جماعت راست رفتید ، تا از خوض معترضان و جدال مضطربان و تأویل جهمیان و ساخته متبدعان آزاد گشتید . اینست که رب العالمین گفت : « وأن هذا صراطی مستقیماً فاتبعوه » . بر این صراط مستقیم محکم باشید ، و بر پی آن روید ، و منهج صواب آن دانید ، و سبب نجات آن شناسید ، تا بنعیم باقی و سعادت جاودان رسید ، نه بینی که در آخر ورد گفت رب العزة : « ان الذین فرقوا دینهم وکانوا شیعاً لست منهم فی شیء » . ایشان که صراط مستقیم را پی بر نبودند ، و در سنت و جماعت راست نرفتند ، و راههای حیرت و ضلالت بر گرفتند ، نه ایشان امت تواند از روی اتباع ، نه تو شفیع ایشان . نه ایشان را نور بصیرت ، نه چراغ معرفت ، نه سخن بر بیست ، نه اتباع کتاب و سنت . **مصطفی (ص)** ایشانرا میگوید : « یکون فی آخر الزمان دجالون کذابون ، یأتونکم من الاحادیث بمالم تسمعوا انتم ولا آباؤکم ، فایاکم وایاهم ، لایضلونکم ولایفتنونکم » !

۱۹- النوبة الاولى

قوله تعالى : « من جاء بالحسنة » هر که نیکی آورد « فله عشر امثالها » او را است فردا ده چندان « ومن جاء بالسيئة » و هر که بدی آورد « فلا یجزی الا مثلاً » پاداش ندهند او را مگر هم چندان « وهم لایظلمون » (۱۶۰) ، و بر هر دو ازما ستم نیاید . « قل ، کوی یا محمد ! اننی هدائی ربی » من آنم که راه نمود مرا خداوند من « الی صراط مستقیم » بر راه راست . « دیناً قیماً » دینی پاینده راست « مله ابراهیم » کیش ابراهیم « حنیفاً » آن موحد مخلص پاک « وما کان من المشرکین » (۱۶۱) ، و ابراهیم از انباز گیرندگان نبود باخدای .

« قل ان صلوتی ، کوی نماز من « ونسکی » و سجود من و قربان من

« و محیای و مماتی » و زندگانی من و مرگی (۱) من « الله » خدایرا است « رب العالمین » (۱۶۲) ، خداوند جهانیان .

« لا شریک له » با وی انباز نیست « و بذلك امرت » و بدین فرمودند مرا « و أنا اول المسلمین » (۱۶۳) و من اول مسلمانم که گردن نهاد ویرا .

« قل اغیر الله ابغی رباً » کوی جز از الله خداوندی جویم؟ « و هو رب کل شیء » و او خداوند همه چیزی است « ولا تکسب کل نفس الا علیها » و هیچ کس چیزی نکند مگر بر خویشتن « ولا تزروا زرة » و بر ندارد هیچ بر دارنده ای « و زر اخری » کرد بد تنی دیگر « ثم الی ربکم مرجعکم » آنکه با خدای است باز گشت شما « فینبئکم » تا خبر کند شما را « بما کنتم فیه تختلفون » (۱۶۴) ، بآنچه در آن بودید از اختلاف ، و جدا جذا (۲) که میگفتید

« و هو الذی جعلکم خلائف الارض » او آنست که شما را کرد خلیفتان زمین « و رفع بعضکم فوق بعض درجات » و بر داشت شما را زیر یکدیگر بیایها افزونی « لیبلوکم » آنرا تا بیازماید شما را « فیما آتیکم » در آنچه شمارا داد ، سپاس - دار یابد یا ناسپاس « ان ربک سریع العقاب » که خداوند تو نا سپاسان را زود گیر است « و انه لغفور رحیم » (۱۶۵) و سباس داران را آمرز کار و بخشاینده .

النوبة الثانية

قوله تعالى : « من جاء بالحسنة فله عشر امثالها » - قراءت یعقوب « عشر » بتئوین است ، « امثالها » برفع ، ومعناه : فله حسنات عشر امثالها ، ای امثال الحسنة

التي عملها . باقى باضافت خوانند ، ومعناه : فله عشر حسنات امثالها . قومی گفتند : حسنة درين آيت توحيد است ، و سيئة شرك ، ميگويد جل جلاله : هر كه فردا در قيامت توحيد آرد ، كه در دنيا موحد بوده ، و خداي را بيگانگي شناخته ، و شرك نياورده ، عمل وي مضاعف كنند ، يكي را ده نويسند ، و بده جزا دهند ، و هر كه شرك آرد كه در دنيا مشرك بوده ، جزاء خود بيند مثل فعل خود ، بسزاي خود ، و آن جزاء آتش دوزخ است ، و عقوبت جاودان ، يعنى كه اين عقوبت مثل آن عمل است ، كه آن عمل اعظم الذنوب است ، و اين آتش اعظم العقوبات ، و ذلك قوله تعالى : « جزاء وفاقاً » اي وفاق الجزاء العمل .

قومی گفتند : آيت عام است در حسنات و سيئات ، يعنى : من عمل من المؤمنين حسنة كتبت له عشر حسنات ، و من جاء بالسبئة اي الخطيئة فلا يجزى الا جزاء مثلها ، لا يكون اكثر منها . ميگويد : نيكو كار را نيكي مضاعف كنيم ، يكي ده نويسيم ، و بد كردار را يكي يكي نويسيم ، و در آن نيفزائيم : آنكه گفت :

« وهم لا يظلمون » اي : ولا يظلمون فتيلاً . الفريقين جميعاً . نه از نيكو كار نيكي كاهيم و نه مزد او ، و نه بربد كردار جرم افزائيم نا کرده . و رسول خدا (ص) باين معنى اشارت کرده در آن خبر كه گفت : « من صام رمضان وأتبعه بست من شوال ، فقد صام السنة كلها ، فأحسنوا ان شئتم » ، و عن ابي ذر ، قال قال رسول الله (ص) : « يقول الله عز وجل من جاء بالحسنة فله عشر امثالها و ازيد ، و من جاء بالسيئة فجزاء سيئة مثلها او اعفو ، و من تقرب منى شبراً تقرب منه ذراعاً ، و من تقرب منى ذراعاً ، تقرب منه باعاً ، و من أتاني يمشی اتيته هرولة ، و من لقيني بقراب الارض خطبة لا يشرك بي شيئاً ، لقيته بمثلها مغفرة » .

قال ابن عمر : الاية في غير الصدقات من الحسنات ، فأما الصدقات تضاعف سبع

مائة ضعف ، وقال قتاده : ذكر لنا ان نبي الله (ص) قال : « الأعمال ستة ، فموجبة وموجبة ، ومضاعفة ومضاعفة ، ومثل بمثل ، فأما الموجبتان فمن لقي الله لا يشرك به شيئاً دخل الجنة ، ومن لقي الله يشرك به دخل النار ، وأما المضاعفتان فنفقة الرجل على أهله عشر أمثالها ، ونفقة الرجل في سبيل الله سبع مائة ضعف ، وأما مثل بمثل ، فإن العبد إذا همَّ بحسنة لم يعملها كتبت واحدة ، وإذا همَّ بسيئة لم يعملها كتبت سيئة » .

وقال سفيان الثوري : لما نزلت : « من جاء بالحسنة فله عشر أمثالها » ، قال النبي (ص) « زدني » ، فنزلت : « مثل الذين ينفقون أموالهم في سبيل الله كمثل حبة » الآية . قال : « يا رب زد أمتي » ، فنزلت : « من ذا الذي يقرض الله قرضاً حسناً فيضاعفه ؟ » الآية . قال : « يا رب زد أمتي » ، فنزلت : « انما يؤتى الصابرون أجرهم بغير حساب » ، وقيل : من جاء بالإيمان فقد جاء بعشر حسنات ، وهي المذكورة في قوله تعالى : « ان المسلمين والمسلمات » الآية ، وكفته اند : معنی تضعیف آنست که اعمال بنده امروز در سرای عمل یکی یکی نویسند ، اما فردا در سرای جزا رب العزة گوید : بنده من ! کم تتمنی علی طاعتك من الثواب ؟ چند خواهی که ترا دهم از جواب عمل خویش ؟ چندانکه بنده خواهد رب العزة بفضل خود ده چندانکه بنده خواهد بجزای خود ، والله بجزای خود بفضل خود دهد . یکی را ده چندانکه بنده خواهد دهد ، چنانکه گفت : « فله عشر أمثالها » . دیگری را اضعاف مضاعفه دهد ، چنانکه گفت : « فيضاعفه له اضعافاً كثيرة » ، و حکمت در آنکه « من جاء بالحسنة » گفت ، و نگفت « من عمل بالحسنة » آنست که : این لفظ شامل است بر اقوال و افعال و اسرار ، و لفظ عمل جز بر اعمال نفقتد ، و حسنات بنده هم قول زبان است ، وهم عمل ارکان ، وهم نیست دل ، وهمه در تحت « جاء بالحسنة » شود ، و نیز نه هر که عمل کرد مقبول آمد و شایسته ، و بقیامت رسیده ، و «واب آن یافته . پس کار آن دارد که بقیامت برد شایسته و پذیرفته و بوی نجات یافته .

مردی فرا شیخ الاسلام گفت: خدای از تو عبادت بپذیراد (۱). شیخ الاسلام گفت: مکوی چنین، که او اگر خواهد بپذیرد، و آنکه بخصمان دهد. چنین گوی: خدای تورا بپذیراد (۱) تا از رستگان باشیم. و گفته اند که این تضعیف حسنات خاصیت امت محمد است، که ایشان دین که پذیرفتند برضا پذیرفتند نه بکراهیت، و امتهای پیشینه دین بکراهیت پذیرفتند نه بینی قوم موسی که تا کوه بر سرایشان بنداشتند، دین حق و کتاب خدا قبول نکردند، و ذلك فی قوله تعالى: «واذ نتقنا الجبل فوقهم» الآية، و نظیر الآية قوله «من جاء بالحسنة فله خير منها». قيل: فله تقديم و تأخير، یعنی: فله منها خير، وقيل: یعنی بذلك الاضعاف، وهی خیر له، اذ لامطمع للخصوم فی الاضعاف، و انما طمعهم فی عمل العبد، و لان الطاعة على استحقاق العبد، والاضعاف على استحقاق الرب، وقيل: «فله خير منها» یعنی رضوان الله، يقول الله تعالى: «ورضوان من الله اكبر». قوله: «قل اننى هدانى ربى الى صراط مستقيم» یعنی: دین الاسلام. آنکه تفسیر کرد، گفت: «دیناً قیماً» یعنی مستقیماً على نهاية الاستقامة. ابن کثیر و ابو عمرو و نافع «قیماً» بتشدید خوانند. باقی «قیماً» بتخفيف قیّم مصدر است همچون کبر و صغر، یعنی دیناً ذاقیم ای ذا استقامة تامة. قیّم بوزن فاعل بناء مبالغت اسب در وصف استقامت، یعنی بنهایت استقامت است این دین، و بر کمال راستی. حکم آن مابت، شرح آن لازم. نسخ در شرایع آن روا نه، و ماطل را بدان راه نه، و اصل آن سه چیز اسب: کتاب و سنت و اجماع، کتاب خدا و سنت مصطفی و اجماع مسلمانان. کتاب و سنت آنند که رب العزة در يك آیت جمع کرد: «وأنزلنا اليك الذكر لیسب للناس ما نزل اليهم»، و اجماع آنست که گفت جل جلاله: «و يتبع غير سبيل المؤمنين». این سبیل مؤمنان اجماع است. هر که خرق اجماع کند، کتاب و سنت را رد کرد، و هر که کتاب و سنت را رد کرد، از دین اسلام بیرون شد.

« دیناً قیماً » - زجاج گفت: دیناً نصب علی المفعول به ، یعنی عرفتنی دیناً ، و قيل معناه : اتبعوا دیناً قیماً والزموه . و « قماً » نصب علی الوصف . « ملة » نصب علی البدل ، « حنیفاً » نصب علی الحال ، یعنی فی حال حنیفیته و استقامته . و دین اسلام را بملت ابراهیم وصف کردن از آن است تا خلق در آن رغبت بیش (۱) کنند ، که همه اهل دینها در عرب و عجم ابراهیم را بزرگ دارند ، و دینی که بوی منسوب باشد در آن رغبت نمایند . روی ان النبی (ص) کان اذا اصبح یقول : « اصبحنا علی فطرة الاسلام و کلمة الاخلاص و ملة اینا ابراهیم حنیفاً و ما کان مشرکین » .

« قل ان صلاتی و نسکی » - ای عبادتی زجاج گفت : معنی « نسک » اخلاص است در عبادت ، يقال : فلان ناسک ای عابد لله عزوجل ، غیر مشرک به . از نسیکه گرفته اند ، و هی النقرة المذابة المصفاة من کل خلط ، و گفته اند : نسیکه قربان است ، و نسک ذبایح است در حج و عمره . « و محیای » - قراءت عامه قراءت فتح یاء است ، مگر نافع که بسکون یاء خواند . یقول : هو یحیی و هو یمیتنی ، و انا اتوجه بصلاتی و سائر المناسک الی الله عزوجل ، لا الی غیره . قال یمان : محیای بالعمل الصالح ، و مماتی اذا مت علی الایمان « لله رب العالمین » رب الجن و الانس ، و العالم کلها .

« لا شریک له و بذلک امرت » - میگوید : زندگانی من در عبادت و طاعت ، و مرکی (۲) من برایمان و شهادت ، بتوفیق و هدایت خدا است . مرا بدان راه نمود ، و مرا بدان فرمود . « و انا اول المسلمین » - و من اول مسلمانم از این امت و درین زمان ، و قيل : و انا اول من استحق هذا الاسم .

« قل اغیر الله » - این آیت جواب است مشرکان قریش را که میبایست خوش و میان وی نصف میساختند در دین ، و ممالات میخواستند ، که او بایشان گراید بچیزی ،

تا ایشان با او گرایند چیزی ، چنانکه گفت : « و دّوا لو تدّهن فیدهنون » . میگوید :
 ای محمد : ایشانرا جواب ده : « غیر الله ابعی رباً » - ای اتّخذ رباً « و هو رب کل شیء »
 فی السموات و فی الارض . جز از الله خدائی جویم ، و دیگری را بمعبودی پسندم ، و بخدائی
 کرم ؟ و الله است که خداوند است هر چیز را که آنرا خداوند خوانند ، خدای همه
 خداوندان است ، و آفریدگار همگان است ، و کردگار جهان و جهانیان است .

« و لا تکسب کل نفس الا علیها » - لا تجنی نفس ذنباً الا اخذت به . « و لا
 تزر وازرة وزر اخرى » - این جواب ولید مغیره است ، که گفته بود : اتّبعوا سبیلی احمل
 اوزارکم . او را جواب دادند که : لا یحمل احد جناية غيره ، حتّی لا یؤاخذ به الجانی .
 « ثم الی ربکم مرجعکم » - این وعید است ، « فینبئکم بما کنتم فیہ » یعنی فی الدین
 « تختلفون » - گفته اند : این اختلاف ایشان اختلاف است در کار محمد و در قرآن .
 قومی گفتند : ساحر است . قومی گفتند : شاعر . قومی گفتند : مجنون ، و در قرآن همچنین
 طایفه ای گفتند : « اساطیر الاولین » . قومی گفتند : « ان هذا الا سحر یوثر ان هذا الا قول
 البشر » .

« و هو الذی جعلکم » - یا محمد ! « خلائف » الامم الماضیة فی الارض بأن اهلکهم
 و اوربکم الارض بعدهم همانست که آنجا گفت : « ان الارض یرثها عبادی الصالحون » ،
 وقیل : « خلائف الارض » ای سکان الارض بدل الجن ، وقیل : یتخلف اهل کل عصر من
 کان قبله . خلیفه آمده بود از پس پیشینه ای ، و خلائف جمع است کصحیفة و صحائف ، و
 سفینة و سفائن ، و وصیفة و وصائف .

سه کس آنند که خلافت را نامزدند در قرآن : یکی آدم ، دیگر داود ، سدیگر
 ابوبکر صدیق . آدم را گفت : « انی جاعل فی الارض خلیفة » . داود را گفت : « انا
 جعلناک خلیفة فی الارض » . ابوبکر را گفت : « لیستخلفنهم فی الارض » (۱) . آدم خلیفه بود

۱- آیه راجع بخلالت نیست و مؤلف در این مورد تبأویل دست زده است .

ابلیس در وطن کرد، وحسد برد. خلافت با آدم همانند و ابلیس بلعنت باز گشت: «وان عليك لعنتی». داود خلیفه بود. جهودان درو طعن کردند. خلافت ویرا همانند، و جهودان ملعون شدند. «لعن الذین کفرو امن بنی اسرائیل» الایة بوبکر خلیفه بود، رافضیان برو طعن کردند، خلافت او را همانند، و رافضی بلعنت همانند درین جهان و در آن جهان، چنانکه گفت: «لعنوا فی الدنیا والاخرة (۱)».

«ورفع بعضکم فوق بعض درجات» - میگوید: شما را برداشت زبر یکدیگر بدرجها، یکی را بدانش، یکی را بنسبت، یکی را بمال، یکی را بشرف، یکی را بصورت، یکی را بصوت، یکی را بقوت. «لیبلوکم» - ای: لیتلیکم فیما اعطاکم، لیخبرکم فیما رزقکم، تا شمارا پیازماید بآن نعمت و روزی که شمارا داد، تا شکور یابد شما را یا کفور، مطیع یا عاصی. آنکه گفت: اگر عاصی شوید سریع العقاب و اگر مطیع شوید غفور رحیم ام. «سریع العقاب» گفت، و این عقوبت بقیامت خواهد بود، یعنی که قیامت نزدیک است، و رستاخیز بزودی خواهد بود، و لهذا قال تعالی: «انهم یرونه یعیداً ونریه قریباً»، وقال: «ما امر الساعة الا کلمح البصر او هو اقرب».

النوبة الثالثة

قوله تعالی: «من جاء بالحسنة فله عشر امثالها» - فضلا، «ومن جاء بالسيئة فلا یجزی الا مثلها» عدلا. ای خداوندی که اگر فضل کنی ترا حد نیست، و بر عدل کنی بر عدل تو رد نیست. اگر فضل کنی تو از دیگران چه داد و چه میداد! و بر عدل کنی تو، فضل دیگران چون باد. از فضل کنی بفضل سزائی، و بر عدل کنی سزد که نیفزائی. از فضل اوست که حسنات بنده یکی ده شود، و از فضل اوسیتات

۱- این آیه ربطی برافضیان ندارد، و مؤلف تأویلی یسود کرده است.

بحسنات بدل شود . يقول الله تعالى : « فَأُولَئِكَ يَبْدُلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ » . روی ابوذر
 قال : قلت : يا رسول الله علمني عملا يقربني من الجنة ، ويباعدني من النار . قال : « اذا عملت
 سيئة فأتبعها حسنة » . قال : قلت : من الحسنات لا اله الا الله ؟ قال : « هي احسن الحسنات » .
 حسنات عابدان دیگر است ، و حسنات عارفان دیگر . عابدان در مقام خدمت اند ، و
 عارفان بر بساط شهود در مقام قربت و انس مشاهدت اند . حسنات هر کس بر اندازه روش
 او . حسنات زاهدان همّتی است مه از دنیا ، حسنات مریدان مرادی است مه از عقبی .
 حسنات صدیقان اشتیاقیست و ا دیدار (۱) مولی . زاهدان را خدمت است بر سنت ،
 مریدان را معرفت است در مشاهدت ، صدیقان را ثنا است در حقیقت . اینست نهایت روش
 سالکان ، و غایت رتبت صدیقان ، و آغاز جذبه حق . مصطفی (ص) برین مقام بود که زبان
 ثنا بگشاد ، بنعت دهشت گفت : « لا احصى ثناء عليك ، انت كما اثنيت على نفسك » .
 « قل انني هداني ربي الى صراط مستقيم » - صراط مستقيم را بدایتی و نهایتی
 است . بدایت سنت و جماعت است ، و نهایت انس یافت و دوام مشاهدت . سنت و جماعت
 آنست که آیات و اخبار صفات نا دریافته بجان و دل قبول کنی ، و بتصدیق و تسلیم پیش
 آئی ، و بر اسم و ظاهر بایستی (۲) ، و بخیال گرد آن نگردی ، و از تکلف و تأویل و تفکر
 در آن پرهیزی . بشرط رمت بی زیادت و بی نقصان ، بی قیاس و بی تشبیه و بی کتمان ، و
 رسانیدن آن چنانکه رسید همچنان .

پیر طریقت گفته : هر که از در تصدیق و تسلیم در آید ، ویرا از سه شربت یکی
 دهند : یا شربتی دهند از معرفت ، تا دل وی بحق زنده گردد ، یا زهری دهند که نفس
 اماره در زیر قهر او کشته گردد ، یا شرابی دهند که جان از وجود او مست و سرگشته
 شود از اینجا یافت حقیقت و انس صحبت آغاز کند . لذت خدمت و حلاوت طاعت بیابد .
 سرور معرفت در پیوندد . بروح مناجات رسد . پس در شغلی افتد که از آن عبارت نتوان
 تا آنگاه که همه زندگانی شود در آن :

یا حیوة الروح مالی لیس لی علم بحالی
تلك روحی منك ملأی و سوادى عنك خالی

خالی نه‌ای از من و نبینم رویت جانی تو که با منی و دیدار نه‌ای!
« قل ان صلاتی ونسکی ومحیای ومماتی لله » - من علم انه بالله، علم انه لله ،
فاذا علم نفسه لله ، لم یبق فیہ نصیب لغیر الله ، فهو مستسلم لحکم الله ، غیر معترض علی
تقدیر الله ، ولا معارض لاختیار الله ، ولا معارض عن اعتناق امر الله . این آیت از مصطفی (ص)
اشارت است فرا مقام مواصالت ، ومواصالت بحق پیوستن است ، و از خود باز رستن ، و نشان
این کار دلی است زنده بفکر ، و زبانی گشاده بذکر ، باخلق عاریت ، و باخود بیگانه ،
و از تعلق آسوده ، و بحق آرمیده .

پیر طریقت گفت : الهی ! تارهی را خواندی ، رهی در میان ملأ تنه‌است ،
تا کفتی که بیا ، هفت اندام رهی شنواست . از آدمی چه آید ! قدر آدمی پیدا است ! کیسه
تهی و باد پیماست . این کار بیش از آدم و حواست ، و عطا پیش از خوف و رجاست ،
اما آدمی بسبب دیدن مبتلا است . بنابر کسی است که از سبب دیدن رهاست ، و باخود
بجفاست . گر آسیای احوال گردان است ، چه بود ، قطب مشیب بجاست :

ای دوست بجملگی ترا گشتم من حقا که درین سخن نه زرق است و نه فن
گر تو ز خودی خود برون جستی پاک شاید صنما بجای تو هستم من .

« قل اغیر الله ابغی رباً » - اسواہ اطلب حافظاً و راعیاً و وکیلاً ! و هو الذی کفانی
المهم ، و الهمنی الرشد ؟ ! چون سزد که دیگری را پرستم ، و خدای همگان اوست !
از کجا شاید که دیگری را خوانم و کافی مهمات اوست ! چرا بکسی طمع دارم ، و
بخشاینده (۱) فراخ بخش اوست ! شب معراج با سید گفت صلوات الله علیه : یا محمد
سمیت نفسی معزاً و مذلاً ، و هم یطلبون العز من سواى ! و یطلبون الحاجة من غیرى ! یاسید !

يَأْكُلُونَ رِزْقِي ، وَيَشْكُرُونَ غَيْرِي ! يَا مُحَمَّد ! لِمَ أَكَلَفْتَهُمْ عَمَلِ الْغَدِ ، وَ هُمْ يَطْلُبُونَ مِنِّي رِزْقَ غَدٍ !

« وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ خُلَافَةً فِي الْأَرْضِ » - این آیت امت محمد را هم تهنیت است، و هم مدحت ، و هم بشارت . تهنیت بسزا ، و مدحت نیکو ، و بشارت تمام . خبر میدهد کردگار قدیم ، و رهی دار کریم ، جل جلاله ، که شما که رهبران امت محمد اید و ارثان زمین شما اید ، خلیفتان خلق و بهینه ذریت آدم ، امت پیغامبری مهینه خلق عالم ای شما که خلائق اید ! بکتم عدم باز شوید ، و روزنامه خود فرو نگرید ، تا رقم عزل ببینید ، که ما در ازل منشور کاینات بنام امت محمد نوشتیم (۱) .

« وَ لَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِنُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ » - بندگانی که خورشید فلک ارادت ایشانند ، مقبول شواهد الهیت ایشانند ، مسنقر عهد دولت اسلام ایشانند . لختی صدر اول بودند صحابه مصطفی ، سرهنگان در گاه خدا ، انصار نبوت و رسالت ، و اشراف دولت اسلام ، و ملوک مقعد صدق . حوکی (۲) با آخر رسیدند ، و در عالم روش سابقان پیوستند . جلال احدیت بصائر ایشان را سرمه عنایت کشید ، تا بجمال نبوت و رسالت سید انبیا بینا گشتند ، و بر اتباع سنت مبارک وی کمر بستند ، و بدوستی وی راست رفتند ، لاجرم از حضرت نبوت این تحفه یافتند که : « وَ اشوقاه الی لقاء اخوانی ! آن صدر اول و این جوگ (۳) آخر آنند که کمت رب العزة جل جلاله : « مائة من الاولین و مائة من الاخرین » ، و مصطفی (ص) بهر دو اشارت فرموده ، و لاحقه بسابقه برسانیده ، و گفته : « مثل امتی مثل القطر ، لایدری اوله خیر ام آخره » ؟ وَاللّٰهُ اعْلَم .

سورة الاعراف

۱ - النوبة الاولى

قوله تعالى

« بسم الله » بنام خداوند « الرحمن » بخشاینده « الرحيم » مهربان .
« المص ^(۱) » منم خداوند دانای راستگوی ، همه چیز دانم ، و حق از باطل جدا کنم .

« كتاب » این نامه ای است « انزل اليك » فرو فرستاده آمد بتو « فلا يكن في صدرك حرج منه » مبادا که در دل تو کمانی بادا از آن « لتنذر به » تا سم نمائی و آگاه کنی ، آن « و ذكرى للمؤمنين ^(۲) » و یاد کاری است گرویدگان را .
« اتبعوا » پس روید (۱) « ما انزل اليكم من ربكم » آنرا که فرستاده آمد بشما از خداوند شما « ولا تتبعوا » و پس رو مبیید (۲) « من دونه » فرود از او « اولياء » هیچ معبودان و یاران و دوستان باطل را « قليلا ما تذكرون ^(۳) » ، حون اندك بند می پذیرید و حق می دریابید !

« و كم من قرية » و خدا از شهرهائی « اهلكناها » که تباہ کردیم ، و مردمان آنرا هلاك کردیم « فجاءها » بآن آمد « بأسنا » زور گرفت ما « بیاتاً » شبیخون « اوهم قائلون ^(۴) » ، یا نیم روز خفته و ایشان در عقلت .

« فما كان دعويهم » نبود سخن ایشان و خواندن ایشان و بازخواست ایشان

« اِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا » آنکه که بایشان آمد زور گرفتن ما « اَلَا اَنْ قَالُوا ، مگر که اقرار (۱) دادند و گفتند : « اِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ (۵) » که گناهکار ما ایم .

« فَلَنَسْئَلَنَّ » ناچاره خواهیم پرسید « الَّذِي ارْسَلَ اِلَيْهِمْ » ایشانرا که پیغام بایشان فرستاده آمد که پاسخ چه دادید « وَلَنَسْئَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ (۶) » و ناچار خواهیم پرسید فرستادگان را که پیغام رسانیدید و جواب چه شنیدید ؟

« فَلَنَقْصُصَنَّ عَلَيْهِمْ » و ناچار بر هر دو قوم خواهیم خواند گفت و کرد ایشان « بَعْلَهُمْ » بدانش خویش [که دانسته بودیم که همه چه گفتند ، و چه شنیدند ، و چه کردند هر دو گروه] « وَ مَا كُنَّا غَائِبِينَ (۷) » که نا آگاه نبودیم و نه غائب و نه دور .

« وَالْوَزْنُ يَوْمُنَا الْحَقُّ » و سختن کردار آن روز بودنی است « فَمَنْ ثَقَلَتْ مَوَازِينُهُ » هر که گران آمد از فرمان برداری ترازوی وی « فَاُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (۸) » ایشانند که جاوید پیروز آمدگان اند .

« وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ » و هر که سبک آمد از نافرمانی ترازوی وی « فَاُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا اَنْفُسَهُمْ » ایشان زیان زدگان اند از خویشتن درماندگان « بَمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلَمُونَ (۹) » بآنچه بر خویشان ستم میکردند که سخنان ما می کافر شدند

« وَ لَقَدْ مَكَّنَّاكُمْ فِي الْاَرْضِ » و شما را در زمین نشاندیم و جای دادیم و دست رس و پایگاه « وَ جَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَايِشَ » و شما را در آن روزیها و آرام گاهها ساختیم « قَلِيلاً مَا تَشْكُرُونَ (۱۰) » حون اندك می سپاس دارید ۱

النوبة الثانية

روی ابی بن کعب قال ، قال النبی (ص) : « من قرأ سورة الاعراف جعل الله بينه وبين ابليس ستراً ، وكان آدم له شفعا يوم القيامة » . این سورة الاعراف بعدد کوفیان

دویست و شش آیت است ، و سه هزار و هشتصد و بیست و پنج کلمه ، و سیزده هزار و هشتصد و هفتاد و هفت حرف . جمله بمکه فرو آمد بروایت جویبر از ضحاک . مقاتل گفت : مگر پنج آیت که در مدنیات شمرند : « و اسئلهم عن القرية » تا باخر پنج آیت . گفت : این پنج آیت به هدینه فرو آمد باقی همه به مکه فرو آمد .

ودرین سورة منسوخ نیست مگر يك آیت ، و هی قوله تعالى : « خذ العفو وأمر بالعرف » . گفته اند که : اول این آیت منسوخ است ، و ممانه آیت محکم ، و آخر آیت منسوخ . اول گفت : « خذ العفو » یعنی الفضل من اموالهم ، و این آن بود که در ابتداء اسلام کسی که صاحب مال بود ، هزار درم از بهر خویش بنهادی ، یا ثلث مال ، و باقی بصدقه دادی . و اگر صاحب ضیاع و زرع بودی ، يك ساله نفقه خود و عیال بنهادی ، و باقی بصدقه دادی . اگر پیشه ور بودی ، قوت يك روزه بنهادی ، و باقی بصدقه دادی . پس زكوة فرض آنرا منسوخ کرد و میانه آیت ، « وأمر بالعرف » یعنی بالمعروف ، این محکم است ، « و أعرض عن الجاهلین » منسوخ است بآیت سیف .

« المص » - نامی است از نامهای قرآن بقول حسن . آنکه گفت : « کتاب انزل الیک » تا معلوم شود که نام قرآن است . میگوید : قرآن نامه ای است فرو فرستاده بتو . ابن عباس گفت : انا لله الصادق بروایتی دیگر هم از وی : انا لله افصل زید بن علی گفت : انا لله الفاصل . عکرمه گفت : انا لله اعلم وأصدق . عطاء بن ابی رباح گفت : تنائی است که الله بر خویشتن کرد بسزای خویش و بقدر خویش . ابن عباس گفت : سوگند است که الله یاد کرد بنام خویش و صفت خویش . قومی گفتند : معنی این همانست که گفت : « الم نشرح لك صدرك » ؟ و شرح این کلمات در صدر سورة البقره مستوفی رفت . « کتاب انزل الیک » - ای : هذا کتاب انزل الیک ، « فلا یکن فی صدرك حرج منه » ای شك منه ، ای من الکتاب أنه من الله . نگر که بگمان نباشی که این کتاب

از تردید خدا است ، و گفته اوست ، و صفت و علم اوست . معنی دیگر : فلا یضیقن صدرك بابلاغ ما ارسلت به . باین قول « منه » این « ها » با انذار شود ، میگوید : یا محمد ! نگر تا دلت بتنگ نیاید ، و از دشمن ترسی پیغام رسانیدن ، و ایشان را بیم نمودن ، و این از بهر آن گفت که مصطفی (ص) در ابتداء وحی از دشمنان میترسید و میگفت : « ای رب انّی اخاف ان یشلغوا رأسی » . پس رب العزة خبر داد که وی در امان و زینهار حق است ، و از کید دشمنان معصوم ، و ذلك فی قوله تعالی : « واللّٰه یعصمک من الناس » . پس گفت : « لتندربه » - یعنی : ایمن باش و مترس ، و بقوت دل پیغام برسان ، و ایشان را بیم نمای ، و آگاه کن که این قرآن بآن فرو فرستادیم تا تو بوی انذار کنی ، و ایشانرا از عذاب ما بترسانی . « و ذکرى للمؤمنین » یعنی : مواءظ للمصدقین .

« اتبعوا ما انزل الیکم من ربکم » - این خطاب با اهل مکه است . ایشانرا اتباع دین حق میفرماید ، و بر طاعت خدا و رسول میخواند ، و از مخالفت دین و پرستیدن بتان باز میزند . میگوید : دین آنست که رسول آورد ، و کتاب خدا بآن فرو آمد . برپی آن روید ، و برپی باطل مروید ، و فرود از الله این بتانرا بخدائی مگیرید ، و ایشانرا دوستان و یاران مگیرید و مپسندید .

« قلیلا ما تذکرون » - یعنی : قلیلا یا معشر المشرکین اتعاطکم ! و قیل : معناه ، قلیلا من یتذکر منکم ! حمزه و کسائی و حفص از عاصم « تذکرون » بتخفیف ذال خوانند . باقی بتشدید ذال ، مکر ابن عامر که بیاء و تاء خواند : « یتذکرون » علی الغیبة .

« و کم من قرية اهلکناها » - « کم » دو معنی را گویند : کثرة را و استفهام را ، و اینجا بمعنی کثرت است ، و القرية المدينة سمیت قرية ، لانها تقرى الناس ای تجمعهم . « اهلکناها » ای : اهلکنا اهلها بالعذاب ، یعنی الامم الماضین الذین کذبوا الرسل خبر

میدهد رب العالمین که مردمان شهرها بسی هلاک کردیم ، و بایشان انواع عذاب فرو
کشادیم ، و نشان ایشان از زمین برداشتیم چون عاد و ثمود و قوم لوط و قوم صالح
و قوم نوح و قوم تبع و امثال ایشان . رب العزّة میگوید : « کلّ کذب الرسل
فحقّ وعید » - اینان همگان رسولان ما را دروغ زن گرفتند ، تا واجب گشت وسزای
رسانیدن بایشان آنچه بیم داده بودیم ایشانرا بآن . آنکه بیان کرد که ایشانرا چون
کشتیم و چون هلاک کردیم ، گفت :

« فجاءها بأَسْنا بياتاً أوهم قائلون » - بأس و بطش ما و عذاب ما فرا سرايشان
نشست ناگاه ، و ایشان در خواب و غفلت . وقت شبخون و وقت قیلوله بذکر مخصوص
کرد ، که باین دو وقت مردم در خواب شوند ، و از حوادث و طواریق غافل باشند . یعنی
که ایشان توقع نداشتند ، و غافل بودند که ناگاه بایشان عذاب آمد . آنکه چون
عذاب معاینه بدیدند ، بظلم خود و کفر خود اقرار دادند . اینست که رب العالمین گفت :
« فما كان دعويهم » - ای : قولهم ودعاؤهم وتضرعهم ، « اذ جاءهم بأَسْنا الا ان ،
اقرؤا على انفسهم بالشرك ، و « قالوا انّا كنا ظالمين » . ظلم ایدر (۱) بمعنی شرك است .
همانست که در سورة الانبياء گفت : « يا ويلنا انا كنا ظالمين . فما زالت تلك دعويهم
حتى جعلناهم حصيداً خامدين » . پشیمان شدند و بجرم خود اقرار دادند لکن بوقت
معاینه عذاب ندامت و اقرار سود ندارد ، و تضرع و ابتهاج بکار نیاید .

« فلنُسألن » یعنی فی الآخرة « الذين ارسل اليهم » یعنی الامم الخالية الذين اهلكوا
فی الدنيا ، ما اجابوا الرسل ؟ « ولنُسألن المرسلين » ماذا اجيبوا فی التوحيد ؟ ونسألهم هل
بلغوهم ؟ وقيل : لنسألن الذين ارسل اليهم عن قبول الرسالة والقيام بشروطها ، ولنسألن
المرسلين عن اداء الرسالة و الأمانة فيها ، و قيل : لنسألن الذين ارسل اليهم عن حفظ

حرمت الرسل ، و لتسألن المرسلین علی الشفقة علی الامم . رب العزة جل جلاله خود دانایتر که ایشان چه گفتند ؟ و چه جواب شنیدند ؟ اما در قیامت از ایشان پرسد تا حاجت آرد بر کافران که از توحید سرور زدند ، و حق نپذیرفتند ، و ایشانرا در آن عذر نماید ، و حاجت نبود . آنکه در شرح بیفزود ، و این معنی را بیان کرد ، گفت :

« فلنقصنّ علیهم » - یعنی اعمالهم بعلم منا « و ما کنا غائبین » عن اعمالهم من الخیر والشر فی الدنیا ، فلا یخفی علیهم منها صغیر ولا کبیر ، ولا سر ، ولا علانیة . خبر میدهد جل جلاله که : سؤال ما از ایشان نه از آنست که می ندانیم که چه گفتند ؟ و چه جواب شنیدند ؟ که ما کردار و گفتار و انفاس و حرکات خلق همه دانسته ایم ، و شمرده ایم . بر ما هیچ (۱) پوشیده نیست ، و بعلم ما هیچ فرو شده نیست ، اما سؤال میکنیم از روی توبیخ و تقریع ایشان ، و اقامت حاجت بر ایشان . و آنجا که گفت جل جلاله : « ولا یسأل عن ذنوبهم المجرمون » یعنی : لا یسألون سؤال استرشاد و استعلام ، انما هو سؤال توبیخ و تبکیت ، و قیل : انه فی وقت انقطاع المسئلة عند حصولهم علی العقوبة ، كما قال تعالی : « فیومئذ لا یسئل عن ذنبه انس ولا جان » ، و قیل : استشهاد الرسل کاستنطاق الجوارح ، و روی عن النبی (ص) انه قال : « ان الله یسأل کل احد بکلامه ، لیس بینه و بینه ترجمان » .

« والوزن یومئذ الحق » - میگوید : وزن اعمال روز رستاخیز بودن است در ترازویی که آنرا عمود است و دو کفه و زبان . مردی از ابن عباس پرسید که : ترازوی قیامت بر چه صفت است ؟ گفت : طول العمود خمسون الف سنة ، و هو من نور شطره ، و شطره من ظلمة . اما الظلمة ففیها السیئات ، و الشطر الذی هو من نور ، ففیہ الحسنات ، فویل للمکذبین بهذا ایها الرجل ! و روی انه قال : الکفة الی تو وزن بها الحسنات

من نور ، وموضعها عن يمين العرش ، والتي توزن بها السيئات من ظلمة ، و موضعها عن يسار العرش . وروی ان داود النبی (ع) سأل ربه ان يريه الميزان ، فأراه ، فإذا كل كفة من كفتيه مثل السماء و الأرض . فلما رآه خر مغشياً عليه ، ثم افاق ، فقال : الهی ! من يقدر علی ان يملأها حسنات ؟ فقال الله سبحانه : يا داود ! انی اذا رضيت عن عبدی ملأتها بتمرة .

اگر کسی گوید : عمل از جمله اعراض است نه از جمله اجسام که در ترازو توان نهاد ، یا وصف آن بشکل و حقه توان کرد ، پس سختن آن در ترازو چون درست آید؟ و اعتقاد در آن چگونه توان داشت؟ جواب آنست که : مقتضی خبر مصطفی (ص) آنست که این سخن بصحف آن باز میگردد، یعنی که آن صحیفها که اعمال بنده در آن نوشته اند (۱) در ترازو نهند ، و این قول عبد الله بن عمرو است ، بدل علیه قول النبی (ص) : « یؤتی بالرجل یوم القيامة الی المیزان ، ثم یخرج له تسعة وتسعون سجلاً ، کل سجل منها مثل مد البصر ، فیها خطایاه و ذنوبه ، فیوضع فی کفة ، ثم یخرج له کتاب مثل الأمانة ، فیها شهادة ان لا اله الا الله ، و أن محمداً عبده و رسوله ، فیوضع فی الکفة الاخری ، فترجح خطایاه و ذنوبه » . و قيل : یوزن الانسان کما قال عبيد بن عمير : یؤتی بالرجل العظیم الجثة ، فلا یزن جناح بعوضة . و قيل : یجعل الله فی کفة الحسنات ثقلاً و فی کفة السيئات خفة یراها الناس یوم القيامة .

اگر کسی گوید : اعمال و احوال بندگان همه بعلم خدا است . همه میدانند . خرد و بزرگ آن می بیند . کمیت و کیفیت آن و اندازه آن می شناسد ، پس سختن آن در ترازو چه معنی دارد؟ جواب آنست که : رب العزة با خلق می نماید که بندگان را بنزدیک وی چیست جزاء کردار از خیر و شر ، و تا اهل سعادت را از اهل شقاوت بآن علامت باز دانند . گرانی کفه حسنات گروهی را نشان نجات است ، یعنی که الله نجات وی خواسته

و ويرا آمرزیده ، و گرانی کفه سیئات گروهی را نشان هلاک است ، یعنی که الله هلاک وی خواسته ، و او را از درگاه خود رانده . و نیز تا الله را بر خلق حجت باشد هر جزاء کردار (۱)، و دانند که الله مجازات که میکند بحق میکند ، و ایشان سزای آنند ، و نظیره قوله : « هذا کتابنا ينطق علیکم بالحق انا کنا نستنسخ ما کنتم تعلمون » .

« فمن ثقلت موازينه » - میزان یکی است ، اما بجمع گفت ، از بهر آنکه اعمال که بدان می سنجند بسیار است ، و کثرت در آن است ، پس بحکم جوار اعمال موزونه میزان را نیز بجمع گفتند ، همچنانکه ابراهیم (ع) يك مرد است در ذات خود ، اما کثرت اتباع را ویرا امت نام نهادند : « ان ابراهیم کان امة قانتاً لله » . و روا باشد که بلفظ جمع باشد و بمعنی واحد ، چنانکه گفت : « یا ایها الرسل » و المراد به الرسول (ص) وحده . جای دیگر گفت : « الذین قال لهم الناس » ، و المراد به نعیم بن مسعود ، « ان الناس » یعنی ابا سفیان و اصحابه ، و گفته اند : میزان مشتمل است بر چند چیز : عمود و لسان و کفتین ، و تا این اجزاء مجتمع نبود ، سختن بوی راست نیاید ، پس جمع آن اشارت باجتماع این اجزاست ، و قیل : لأن لكل عبد يوم القيامة ميزاناً ، یوزن به عمله ، فلذلك ذکره علی الجمع .

قال ابوبکر الصديق حين حضره الموت فی وصيته لعمر بن الخطاب : انما ثقلت موازين من ثقلت موازينه يوم القيامة باتّباعهم للحق فی الدنيا ، و ثقله علیهم ، و حق لمیزان یوضع فیہ الحق غداً ان یكون ثقیلاً ، و انما خفت موازين من خفت موازينه يوم القيامة باتّباعهم الباطل فی الدنيا و خفته علیهم ، و حق لمیزان فیہ الباطل غداً ان یكون خفیفاً . و قیل : الموازين ثلاثة : میزان یفرق به بین الحق و الباطل ، و هو العقل ، و میزان یفرق به بین الحلال و الحرام ، و هو العلم ، و میزان یفرق به بین السعادة و الشقاوة

وهو المشية والارادة ، والله اعلم .

« فَمَنْ ثَقَلَتْ مَوَازِينُهُ » - یعنی : رحمت حسناته علی سیئاته و لو وزن ذرّة ،

« فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ » - افلحوا وسعدوا وخلّدوا فی الجنة .

« وَ مَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ » - ای رحمت سیئاته علی حسناته ، « فَأُولَئِكَ الَّذِينَ

خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ » صاروا الی العذاب . « بَمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلَمُونَ » - ای یجحدون بَمَا

جاء به محمّد (ص). این « با » از بهر آن در آمد که مراد باین ظلم کفر و تکذیب است ،

چنانکه جای دیگر گفت : « فَظَلَمُوا بِهَا » ای فکفروا بها .

« وَلَقَدْ مَكَّنَّاكُمْ فِي الْأَرْضِ » - این خطاب بامشرکان مکه است . یقول : مکنّا کم

فیما بین مکه الی الیمن و الی الشام . میگوید : شما را درین دیار حجاز از مکه تا

یمن تا بشام دست رس دادیم ، و تمکین کردیم تا در آن می نشینید ، و این راهها بر شما

کشادیم ، تا بتجارت در آن می روید ، و مال و نعمت در دست شما نهادیم ، تا از آن روزی

خود می خورید . المعایش جمع المعیشه ، و هو ما یتعیشون به ، و قیل : ما منه العیش

من مطعم و مشرب . آنکه گفت : « قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ » - ای ما اقلّ شکر کم ! و قد

فعلت بکم هذه کلها ، و قیل : معناه ، قلّ من یشکر منکم !

النوبة الثالثة

« بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ » - اسم یشیر الی سموّه فی ازله ، اسم یدلّ علی

علوه فی ابدّه . سموّه فی ازله نفی البدایة ، وعلوه فی ابدّه نفی النهایة ، فهو الاول لا افتتاح

لوجوده الاخر ، لا انقطاع لثبوتہ الظاهر ، لا خفاء لجلال عزه الباطن ، لا سبیل الی ادراک حقّه .

نام خدای کریم ، جبّار ، نام دار ، عظیم ، اول بدانائی و توانائی ، و آخر

بکار رانی و کار خدائی ، ظاهر بکردگاری و پادشاهی ، باطن از چون و چرائی . اول هر

نعمت ، آخر هر محنت ، ظاهر هر رحمت ، باطن هر حکمت . اول که نبودها دانست ،

آخر که میداند آنچه دانست . ظاهر بدانچه ساخت در جهان ، باطن از وهمهای پنهان ، فراخ بخشایش است و مهربان ، یگانه و یکتاست از ازل تا جاودان ، واحد و وحید در نام و در نشان ، رازها شنود چه آشکارا و چه نهان ، مایهٔ رمیدگان ، و پناه مضطران ، و یاد کار بی‌دلان :

بر یاد تو بی تو روزگاری دارم در دیده ز صورتت نگاری دارم !

چنین گفت : بسم الله هیته ، و فی الرحمن عونه ، و فی الرحیم مودته و محبته .
 الله اشارت است بجلال الوهیت و عزت احدیت . رحمن اشارت است بکمال نعمت و حسن معونت و عموم رحمت بر کافهٔ بریت . رحیم اشارت است بمهر و محبت خصوصاً با اهل کرامت . **حسین منصور** گفت : « بسم الله » از بنده چنان است که کاف و نون از حق . چون حق گوید جل جلاله : « کن » ، پیش از آنکه کاف بنون پیوندد ، بفرمان الله عالمی در وجود آید . همچنین بنده چون بصدق گوید : « بسم الله » ، بر هر چه خواند راست آید ، و آنچه خواهد یابد بگفتار « بسم الله » . قومی حروف « بسم الله » تفسیر کرده‌اند که « با » بر خدا است با پیغامبران بالهام نبوت و رسالت . سین سر خدا است با عارفان بالهام انس و قربت . میم منت خدا است بر مریدان بدوام نظر رحمت . الف آلاء اوست . لام اول لطف او . لام دوم لقاء او . هاء تنبیه و ارشاد او . میگوید : بآلاء الله و لطفه وصل من وصل الی لقاء الله فاتتبهوا .

دراخبار موسی (ع) آورده‌اند که رب العزة در مقام مناجات با وی گفت : یا موسی ! انا الله الرحمن الرحیم . الکبرياء نعنی ، والجبروت صفتی ، والدیان اسمی ، فمن مثلی ؟ زهی سخن پر آفرین ، و بردلها شیرین ، نظم پاک ، و گفت پاک ، از خداوند پاک . نظم بسزا ، و گفت زیبا ، و علم پاک ، و مهر قدیم ، آئین زبان ، و چراغ جان ، و ثنار جاودان . همی گوید : ای موسی ! منم خداوند همگان ، بار خدای مهربان ، کریم و لطیف ، نوازندهٔ

بندگان، دارنده جهان، ونعمت بخش آفریدگان، ونوبت ساز جهانیان . الکبریاء نعتی .
ای موسی ! برتری و بزرگواری نعت من ، جباری و کامکاری (۱) صفت من ، دیان و
مهربان نام من ، درعالم خود که چون من؟ امید عاصیان بمن، درمان بلاها ازمن ، شادی
درویشان بفضل من، آرام ایشان بوعد من، منزلشان بر درگاه من، نشستن ایشان بامید
وصل من ، بودن ایشان در بند عهد من ، آرزوی ایشان سلام و کلام من ، شادی ایشان
بدیدار من .

« ا لمص » - گفته اند که : علم همه چیز در قرآن است ، و علم قرآن در
حروف اوائل سور است ، و علم حروف در لام الف است ، و علم لام الف در الف است ،
و علم الف در نقطه حقیقی است ، و علم نقطه در معرفت اصلی است ، و علم معرفت اصلی
در مشیت ازلی است ، و علم مشیت در غیب هویت ، و غیب هویت را غایت نیست ، و آنرا
دریافت نه (۲) ، که ویرا مثل ومانند نیست : « لیس کمثله شیء و هو السميع البصیر » .
حسین منصور گفت : الف الف ازل است ولام لام ابد ، ومیم مابین الازل والابد ، و صاد
اتصال قومی وانفصال قومی . صد هزار مدعی را بسموم آتش قهر بسوزند، و در و هدء انفصال
افکنند ، تا يك جوانمرد را بنعت لطف در دائرء اتصال آرام دهند ، و تشنگی ویرا بشربت
طهوریت بنشانند . سر های سروران قریش را بسی در خاك مذلت بریدند ، چون
بوجهل و بولهب و عتبه و شیبه و ولید مغیره و امثال ایشان ، تا نقطه در دل (۳)
سلمان و بلال و بودرداء سر از مطلع دولت خویش برزد ، و در حمایت عنایت سید اولین
و آخرین محمد مرسل شد . آری عقدی است که در اول بسته اند ، و عطری است که در
ازل سرشته اند، و خلعتی است که در کارگاه ازل بافته اند ، و کس را بر آن اطلاع نداده اند .
صد هزار جان مقدس فداء آن يك ذره عنایت باد که روز میثاق بر جانهای عاشقان تجلی

نمود ، عناية الازلیة کفایة الابدیة .

« کتاب انزل الیک » - عهد خصصت به من بین الانبیاء انک خاتم الرسل ، وعهدک خاتم العهود ، تشرح به صدرأ ، وتقرّ به عیناً . یا محمد ! چشم روشن دار ، و دل شاد و جان خرم (۱) ، که از میان پیغامبران گوی سبق تو بردی ، و دولت مواصلت در عین مشاهدت تو یافتی . پیغامبران همه بر خبر اند ، و تو با عیان . شرک نعلین تو آمد تاج همگان .

« فلا یکن فی صدرك حرج منه » - یا محمد ! نگر تا رک غیرت نینگیزی ، و حرج در دل خود نیاری ، بدان سبب که ما با موسی بر طور سخن گفتیم ، که آنچه گفتیم همه در کار تو گفتیم ، و حدیث تو کردیم . همانست که آنجا گفت : « و ما کنت بجانب الطور اذ نادینا » . یا محمد ! و اگر با موسی سخن گفتیم ، از پس پرده گفتیم ، و با تودر خلوت « اوأدنی » بر بساط انبساط خود دانی که چه رفت و چه بود ؟ !

زان گونه پیامها که او پنهان داد یك ذره بصد هزار جان نتوان داد.

« فلا یکن فی صدرك حرج منه » - اینجا لطیفه ای نبکوست . « فی صدرك » گفت ، و « فی قلبك » نگفت ، از آنکه حرج را بصدر راه است ، و بقلب راه نیست . جای دیگر گفت : « و لقد نعلم انک یضیق صدرك » . اضافت ضیق با صدر کردند نه با قلب ، از آنکه قلب در محل شهود است ، و لذّة نظر ، و دوام انس ؛ و ما لذت نظر و انس شهود حرج نبود . مصطفی (ص) از اینجا گفت : « تنام عینای و لاینام قلبی » .

« اتبعوا ما انزل الیکم من ربکم » الایة - ای شما که خلائق اید ! عقلهای مدخول را و بصائر معلول را در بوته اتباع فرو گذارید ، و خود رایی و خود پسندی در باقی کنید ، که خود رایی را نوائی نیست ، و خود پسندی را روی نیست . نقادان دین اسلام و

خازنان حضرت نبوت دیر است تانافهای هدایت بر گشادند، و صبای دولت دین را فرمودند که نسیم ابن نافها بودیعت بتو دادیم . کرد عالم طواف همی کن ، و احوال هر قومی مطالعت می کن . هر کجا دماغی بینی عاشقانه ، و هر کجا دلی بینی بر مجمره قهر عشق سوخته ، نسیمی ازوی بدان دل و بدان خاطر رسان . آن بیچارگان و بیمایگان کفره قریش ، آن راندگان حضرت ، و مطرودان طبیعت، دماغهای ایشان در قهر خذلان بود . نسیمی نصیب دماغ ایشان نیامد ، تا رب العزة بحکم حرمان ایشانرا میگوید : « قلیلاً ما تذکرون » . « و کم من قرية اهلکناها » - کم من اهل قرية رکنوا الى الغفلة ، و اغتروا بطول المهلة ، فباتوا فی خفض الدعة ، و أصبحوا وقد صادفتهم البلیا بغتة ، و ادرکتهم القضية الازلیة . تلك سنة الله فی الذین خلوا من الکافرین وعادته فی الماضین من المار دین .

ای مسکین! فکر که بروز کار امن و صحت و نعمت فریفته نگردی، و اگر روزی مرادیت بر آید ، از دنیا ایمن نشینی ، که زوال نعمت و بطش جباری بیشتر بوقت امن آید . يقول الله تعالی : « حتی اذا فرحوا بما اوتوا اخذناهم بغتة » ، « حتی اذا اخذت الارض زخرفها » الایة . « وظنوا أنهم مانعتهم حصونهم من الله » الایة ، « یحسب أن ماله اخلده ، کلاً » ، « کم ترکوا من جنات و عیون » الایة ، « اولم تکنوا اقسمنم » الایة ، « انی اریکم بخیر » الایة . هر که درین آیات تدبر کند داند که این ساطع و لهو در نوشتنی است ، و این خانهای بنقش و نگار گذاشتنی است ، و این جهانیان و جهانداران که خسته دهر اند ، و مست شهوت ، در سفینه خطر اند ، و در گرداب هلاک :

در جهان شاهان بسی بودند کز کردون ملک

تیرشان پروین کسل بود و سنانشان جان گذار

بنگرید اکنون بنات النعش وار از دست مرگ

نیزها شان شاخ شاخ و تیرهاشان تار تار!

یکی از بزرگان دین بیناهای نعمان منذر بر گذشت ، آنجا که خورنق
و سدیر گویند ، گفت : آن بناهای عظیم دیدم ، و ایوانهای بر کشیده خراب گشته ، و
دودی و گردی از آن بر آمده ، همه بی کار و بی کس مانده . بدیده عبرت در آن می نگریستم
و می گفتم : این سگّانك ؟ این جیرانك ؟ ما فعل قطّانك ؟ گفتا : هاتفی آواز داد که :
افناهم حدّثان الدهر و الحقب و غالهم زمن فی صرفه نوب
گفتا : و بر دیواری دیدم که خطی بدین صیغه نوشته که (۱) :

هذی منازل اقوام عهدتهم فی خفص عیش و عزّ ما له خطر
صاحت بهم نائبات الدهر فانقلبوا الى القبور فلا عین ولا اثر
« فلنستلن الذین ارسل الیهم » - سؤال تعنیف است و تعذیب « ولنستلن المرسلین »
سؤال تشریف است و تقریب . روز قیامت سؤال متقنن است ، از آنکه احوال خلق متفاوت
است . سؤال هر کس بر اندازه روش او . قومی را از کردار پرسند . قومی را از نعمت . قومی
را از صدق و صفاوت . قومی را سؤال کنند از روی سیاست و هیبت ، قومی را از لطف
و کرامت . سؤال کردار آن است که : « فوربك لنسألنهم اجمعین عما كانوا يعملون » .
سؤال نعمت : « نم لتستلن یومئذ عن النعیم » . سؤال صدق و صفاوت : « لیسأل الصادقین عن
صدقهم » . سؤال هیبت و سیاست : « این شرکاؤکم الذین کنتم ترعّمون » ؟ و سؤال لطف و کرامت
سؤال پیغامبران است ، وهو قوله تعالی : « ولنستلن المرسلین » .

« والوزن یومئذ الحق » - وزن اعمال بمیزان اخلاص حق است ، و وزن
احوال بمیزان صدق عدل . بیچاره و محروم کسی که عمل وی بر یا آلوده ، و حال وی بعجب
آمیخته ! که در مقام ترازو نه آن حال را قدری بود ، نه این عمل را وزنی . یقول الله تعالی :
« فلا نقم لهم یوم القيمة وزناً » ، و در انر عمر است : حاسبوا انفسکم قبل ان تحاسبوا ،

و زنوها قبل أن توزنوا ، و تهیئوا للعرض الاکبر . میگوید : اعمال خویش را وزن کنید پیش از آنکه بر شما وزن کنند ، و شمار خویش بر گیرید ، و در کار خود نظر کنید ، که عرض اکبر را و انجمن قیامت را چه ساخته اید ؟ اینست که رب العالمین گفت : « و لتنظر نفس ما قدمت یداه » ، و در خبر است که عاقل را چهار ساعت بود که سعادت خویش در آن طلب کند ، و روزگار خویش بآن بیاراید : ساعتی که در آن حساب خویش کند ، و اعمال و احوال خود سنجد ، و ساعتی که وی را در آن باحق رازی بود ، و نبازی نماید ، و ساعتی که در آن تدبیر معاش خویش بجای آرد ، و ساعتی که در مناجات و بدانچه او را دادند از دنیا بیاساید .

« والوزن يومئذ الحق » - پیران طریقت و ارباب معرفت گفتند : موازین مختلف است : نفس و روح را میزانی است و قلب و عقل را میزانی ، و معرفت و سر را میزانی . نفس و روح را میزان امر و نهی است ، و هر دو کفه آن کتاب و سنت . قلب و عقل را میزان نواب است ، و هر دو کفه آن وعد و وعید است . معرفت و سر را میزان رضا است ، و هر دو کفه آن هرب و طلب . هرب از دنیا بگریختن است ، و در عقبی آویختن ، و طلب عقبی بگذاشتن است ، و مولی را جستن . همه چیزی تا نجوئی نیابی ، و حق را تا نیابی نحوئی . از آنست که طالبان حق عزیز اند .

پیر طریقت گفت : الهی ! اگر کسی ترا بطلب یافت ، من خود طلب از تو یافتم . اگر کسی ترا بجستن یافت ، من بگریختن یافتم . الهی ! چون وجود تو پیش از طلب و طالب است ، طالب از آن در طلب است که بی قراری بر و غالب است . عجب آنست که یاف نقد شد و طلب بر نخاست . حق دیده ورشد ، و پرده عزت بچاست !

ای جمالی کز وصال عالمی مهجور و دور

بر میانشان از غمت جز حیرت و زنار نیست

دیدنیها هست آری گفتنیها روی نیست
در میان کام افعی صورت گفتار نیست.

۲ - النوبة الاولى

قوله تعالى : **و لقد خلقناكم** « شما را بیافریدیم » **ثم صورناكم** « آنکه شما را چهرها نگاشتیم » **ثم قلنا للملائكة** « آنکه فرشتگان را گفتیم : **اسجدوا لآدم**، سجود کنید آدم را » **فسجدوا الا ابليس** « سجود کردند مگر ابلیس » **لم يكن من الساجدين** (۱۱) « که وی از سجود کنندگان نبود »

« قال ما منعك الا تسجد » الله گفت ویرا : چه باز داشت ترا که سجود نکردی ؟ **« اذ امرتك »** آنکه که فرمودم ترا **« قال انا خير منه »** ابلیس گفت من بهام ازو **« خلقتني من نار »** مرا که بیافریدی از آتش بیافریدی **« و خلقته من طين »** (۱۲) و ویرا از گل آفریدی .

« قال فاهبط منها » گفت : اکنون پس فرو شو از آسمان **« فما يكون لك ان تتكبر فيها »** که نباید ترا و نرسد که گردن کشی کنی و در آسمان باشی **« فاخرج انك من الصاغرين »** (۱۳) از بهشت سرون شو تو از کم آمدگانی خوار و از پسان (۱) **« قال انظرنی »** ابلیس گفت : درنگ ده مرا **« الي يوم يبعثون »** (۱۴) تا آنروز که آدم و فرزندان را برانگیرانند پس مرگی (۲) .

« قال انك من المنظرين » (۱۵) الله گفت تو از درنگ دادگانی .

« قال فيما اغويتني » ابلیس گفت : پس اکنون بآنچه مرا بی راه کردی **« لا قعدن لهم صراطك المستقيم »** (۱۶) ایشان را در راه راست تو نشینم و در گذرایشان . **« ثم لا تبينهم »** آنکه در آیم بایشان (۳) **« من بين ايديهم ومن خلفهم »**

از پیش ایشان و از پس ایشان « وعن ایمانهم وعن شمائهم » و از راست ایشان و از چپ ایشان « ولا تجد اکثرهم شاکرین (۱۷) » و بیشتر ایشان را سپاس‌دار و منعم‌شناس نیابی. « قال اخرج منها » الله گفت: بیرون شو از بهشت و آسمان « مذقوماً » نکوهیده و ناشایست کرده « مدحوراً » رانده و دور کرده. « لمن تبعك منهم » هر که بر پی تو بیاید از ایشان « لا ملأ جہنم منکم اجمعین (۱۸) » ناچاره پرکنم دوزخ را از شما همگان [از کفره جن و انس] .

النوبة الثانية

قوله تعالى: « ولقد خلقناکم ثم صورناکم » الایة - اقوال مفسران درین آیت مختلف است. قومی گفتند: این خلق آدم است و تصویر وی، یعنی: خلقنا اباکم و صورنا اباکم، یعنی آدم (ع)، بحکم آنکه فرزندان همه از اجزاء او اند، و منفصل ازو. خلق آدم را منزلت خلق همگان داد، و مضاف الیه بجای مضاف نهاد. و قول جمهور مفسران در خلق و تصویر آدم (ع) آنست که: رب العزة چون خواست که آدم را بیافریند، بزمین وحی آمد که: « انی خالق منك خلقاً، منهم من یطیعنی، و منهم من یعصینی، فمن اطاعنی ادخلته الجنة، و من عصانی ادخلته النار » گفت: من از تو خلقی خواهم آفرید از ایشان هست که فرمان برداری کند، و هست که نافرمان شود. هر که فرمان بردار بود، او را بهشت فرو آرم، و هر که نافرمان بود او را باتش بسوزم.

پس جبرئیل را فرستاد، تا قبضه‌ای خاک بردارد زمین بفریاد آمد: انی اعوذ بعزة الذی ارسلک أن تأخذ منی الیوم شیئاً یکون فیه عداً للنار نصیب. زمین بزنهار آمد. جبرئیل او را زنهار داد، و باز گشت. میکائیل آمد بفرمان حق تا قبضه‌ای بردارد، همان شنید و باز گشت ملک الموت آمد بفرمان حق جل جلاله زمین همان گفت. ملک.

الموت جواب داد که : و أنا اعوذ بعزته ان اعصى له امرأ . قبضه‌ای بر گرفت از چهار گوشه زمین ، از روی آنکه در آن هم شور بود و هم خوش ، هم سرخ و هم سیاه و هم سپید ، هم هامون و هم شکسته . لاجرم فرزندان آدم مختلف آمدند چنانکه قبضه خاك مختلف بود ، فمنهم الطيب والخبيث والصالح والجميل والقيح . از آن است که رنگ‌هایشان مختلف است ، و صورتها و لونها و خلقها مختلف . قال الله تعالى : « ومن آياته خلق السموات والارض واختلاف السنتكم وألوانكم ان في ذلك لآيات للعالمين » .

ملك الموت آن خاك باسماں برد ، و فرمودند تا آن خاك بآب خوش و آب شور تر کردند . ازینجاست که طبایع (۱) و اخلاق فرزندان آدم متفاوت است : بعضی خوشخوی اند ، و بعضی بدخوی . پس جبرئیل را فرمود تا از روضه مدینه آنجا که قبر مصطفی است صلوات الله علیه ، قبضه‌ای سپید برداشت ، قبضه نورانی که نور زمین از آن بود ، و بحوض کوبر و تسنیم و سلسبیل تر کردند ، و بیالودند (۲) ، و از آن شامه‌ای بساختند همچون دانه مروارید روشن ، و باسماںها بگردانیدند ، تا آسمانیان و جمله کروییان و قدیسان محمد را صلی الله علیه بشناختند ، و فضل و کرامت وی بدیدند ، پیش از آنکه آدم را شناختند . پس آن شامه در طنت آدم نهادند ، و مایه خمیری کردند ، و روز کاری چنین فرو گذاشتند ، طیناً لازباً ، کلی دوسنده (۳) . بس روز کاری برآمد تا صلصال گشت کلی خشك . صلصل ای صوت ، و حکمت درین گل خشك آن بود تا عالمان بدانند که کار وی بصنع و قدرت بود نه بطبع و حیلت ، فان الطین الیابس لا ینقاد ولا یتأتی تصویره . پس رب العزة مکیال قدرت خویش ، و حلال عزت خویش آنرا جسدی ساخت افکنده میان مکه و طائف بر طریق فریشتگان چهل سال . اینست که رب العالمین گفت : « هل اتی علی الانسان حین من الدهر لم یکن شیئاً مذکوراً » .

۱ - ج : طباع . ۲ - ج : پیالودند . ۳ - دوسنده بر وزن دورنده بمعنی چسبنده و گل چسبنده (برهان قاطع) .

قال : وکلما مرّ به ملأ من الملائكة عجبوا من حسن صورته وطول قامته ، ولم يكونوا رأوا قبل ذلك مثله ، و مرّ به ابليس ، فقال : لامر ما خاقت ؟ ثم ضربه بيده ، فاذا هو اجوف ، فدخل من فيه وخرج من دبره ، وقال لاصحابه الذين معه من الملائكة : هذا خلق اجوف ، لا يثبت ولا يتماسك . و قال النبي (ص) : « خلق الله آدم مما قد وصف لكم من طين ، و خلقت الملائكة من نور » .

و درست آنست که الله تعالى قبضه ای خاک که آدم را از آن آفرید از روی زمین خود گرفت ، بدل علی ذلك ما روى ابو موسی الاشعری أن النبي (ص) قال : « ان الله تعالى خلق آدم من قبضة قبضها من جميع الارض ، فجاء بنو آدم علی قدر الارض ، منهم الاحمر والابيض والاسود و بین ذلك ، والسهل والحزن والخبيث والطيب » ، و قد اورد هذا الحديث ابو داود سليمان بن الاشعث السجستاني رحمه الله في سنته . و عليه اهل السنة والجماعة .

قومی گفتند : « و لقد خلقنا کم » با آدم شود ، « نم صورنا کم » با فرزندان . یعنی : خلقنا اما کم نم صورنا کم فی ظهره ، و فی ذلك ما روى : ان النبي (ص) قال : « خلق الله آدم ، ثم مسح ظهره بيمينه ، فاستخرج منه ذرية » و ذکر الحديث . این آفرینش اول است که فرزندان آدم را نگاشتند ، و ایشانرا از صلب وی بیرون آوردند ، و برو عرض کردند . میان ابی کعب و عبدالله عباس در آن خلاف است . عبدالله عباس گفت : نطف بودند ، ابی کعب گفت : ارواح بودند . قومی گفتند : « خلقنا کم نم صورنا کم » هر دو با فرزندان شود ، یعنی : خلقنا کم فی اصلاب الاباء ، نم صورنا کم فی بطون الامهات ، و فی ذلك ما روى : ان النبي (ص) قال : « اذا اراد الله خلق عبدا ، فجاء مع الرجل المرأة طار ماؤه فی کل عرق وعضو ، فاذا كان يوم السابع جمع الله عز وجل ، ثم احضره کل عرق له فی ای صورة ماشاء ربه » ، و قيل : خلقنا کم نطفاً وعلقاً و مضغاً ، نم صورنا کم بالوجوه

والعيون والاعضاء .

وفي ذلك ما روى ان النبي (ص) قال : « ان خلق احدكم يجمع في بطن امه اربعين ليلة ، ثم يكون علقه مثل ذلك ، ثم يكون مضغة مثل ذلك ، ثم يبعث الله عزوجل اليه ملكاً بأربع كلمات ، فيقول : اكتب اجله و رزقه . وشقى او سعيد ، » ، وفي بعض الآثار : « ان الله عزوجل خلق الارض والسماء والجامدات اظهاراً لقدرته ، وخلق الملائكة والشیاطين والجن اظهاراً لسلطانه و هيئته ، و خلق بنی آدم اظهاراً لمغفرته و رحمته . »

« ثم قلنا للملائكة » - بر قول اوّل « تم » بموقع خویش افتاده ، و سخن بربك نظم راست است بترتيب خویش ، كه خلق و تصوير و خطاب هر سه با آدم شود . اول خلق وی بود از كل ، پس تصوير ، پس خطاب ، و اگر خلق و تصوير با فرزدان شود پس « ثم » معنی آنست كه : ثمّ اخبركم انّا « قلنا للملائكة اسجدوا لآدم فسجدوا الا ابليس لم يكن من الساجدين » لآدم مع الملائكة ، و فی علم الله (١) . و در بعضی تفسیر آورده اند كه رب العزة دو بار فریشتگان را سجود فرمود : آدم را يكبار آنكه كه خلقت وی تمام كشته بود ، و ذلك قوله : « فاذا سويته و نفخت فيه من روحي فقعوا له ساجدين » ، و يكبار آنكه كه گفت : « انبئوني بأسماء هؤلاء ان كنتم صادقين » . و این قول بر خلاف اجماع مفسران است . قومی گفتند : بیست و اند فریشته بودند كه ایشانرا سجود فرمودند . قومی گفتند : فریشتگان زمین را فرمودند ، و قول درست آنست كه همه فریشتگان بودند ، كه رب العزة گفت : « فسجدوا الملائكة كلّهم اجمعون » ، و این نهایت توكید است . « كلّهم » دلیل است كه همه سجود كردند نه بعضی ، و « اجمعون » دلیل سرعت طاعت است یعنی كه همه بهم بودند در يك وقت نه در اوقات مختلفه ، و تمامی شرح این قصه در سورة البقرة رفت .

« قال ما منعك ألا تسجد از امرتك » - این سؤال توبیخ و تعنیف است ، و « لا » زیاده است ، یعنی : ما منعك ان تسجد از امرتك ؟ این دلیل است که علی الانفراد او را سجود فرمودند ، پس با فریشتگان در خطاب شد ، و رب العالمین دانست که چه چیز او را بازداشت از سجود ، لکن خواست که ویرا درین سؤال توبیخ کند ، و تا آنچه در دل دارد بزبان بگوید ، و باخلق نماید ، که وی معاند است ، تا این معنی موعظتی باشد فرزند آدم را ، و زجری باشد ایشانرا از نافرمانی .

« قال انا خیر منه » - یعنی منعی من السجود له انی خیر منه ، از کنت ناریاً و کان طینياً ، والنار تغلب الطین . قال ابن عباس : اول من قاس ابلیس ، فأخطأ القياس ، فمن قاس الدین بشیء من رأیه قرنه الله مع ابلیس ، و قال ابن سیرین : اول من قاس ابلیس ، و ما عبدت الشمس والقمر الا بالمقایس . ابلیس قیاس کرد ، و در قیاس خطا کرد گفت : من از آتشم ، و آدم از گل ، و آتش به از گل ، پس من بهام از آدم . قیاس کرد و در قیاس خطا کرد ، که بعضی جواهر بر بعضی تفضیل نهاد ، بی آنکه ویرا در آن علمی بود . جوهر آتش بیسندید ، و جوهر گل بنکوهید ، و ندانست که این دو جوهر دو خلق اند از خلق خدا ، که منافع عباد را آفریده اند ، و از آنجا که جوهریت است همه یکسان اند اگر اختلافیست در اعراض و اوصاف است ، و اگر ناچار است تفضیل بعضی بر بعضی ، پس گل فضل دارد بر آتش . از وجوه یکی آنکه در جوهر گل رزانت است و سکون و وقار و حلم و حیا و صبر ، و این داعیه توبه و تواضع و تضرع است و موجب مغفرت ، و در جوهر آتش خفت و طیش و حدت است و ارتفاع و اضطراب ، و این داعیه تمرد و استکبار است و موجب لعنت . دیگر وجه آنست که گل سبب جمع است ، و آتش سبب تفریق . سوم : آتش سبب عذاب است ، و گل سبب عذاب نیست . چهارم خبر ناطق است که : « تراب الجنة مشک ازفر » ، و در هیچ خبر نیامد که در بهشت آتش است ، یا در آتش خاک

است . چون درست شد که آتش را بر کل فضل است ، و تفضیل جواهر بعضی بر بعضی وجه نیست ، معلوم گشت که قیاس ابلیس خطا بود و عین معصیت و موجب لعنت ، اما قیاس صحیح روا باشد و عین طاعت بود ، چنانکه ابراهیم (ع) کرد : چون غروب کواکب و شمس و قمر دید دلیل گرفت بر حدوث آن ، و دانست که آنرا محدثی و مدبری است . از آن بر گشت ، و روی در طلب حق نهاد ، گفت : « انی و جهت وجهی للذی فطر السموات والارض حنیفاً » الایة . لاجرم رب العزة او را از آن باز نزد ، و از وی طاعت شمرد . و گفته اند : جواب این سخن که ابلیس گفت : « انا خیر منه خلقتنی من نار و خلقتہ من طین » آنست که اینجا گفت : « ویقول الکافر یالیتنی کنت تراباً » . فردا که کرامت آدم آشکارا گردد ابلیس گوید : کاشکی من از آن خاک بودمی (۱) که آدم را از آن آفریده اند .

« قال فاهبط منها » - یعنی من الجنة . وقیل : من السماء . « فما یكون لك ان تتکبر فیها » - یعنی فی الجنة . معنی آنست که از بهشت بیرون شو ، و از آسمان بزیر شو . آنکس که برتری جوید و فرمان را مخالف بود ، ویرا نرسد و نرسد که در بهشت نشیند ، یا در آسمان . والفرق بین النزول والهبوط ان النزول یقتضی انه منزلة بعد منزلة ، ولیس كذلك الهبوط ، لانه کالانحدار فی المروور الی جهة السفل دفعة واحدة ، و گفته اند : « منها » و « فیها » هر دو با زمین شود ، ای : فاهبط من الارض الی جزائر البحور ، فما یكون لك ان تتکبر فی الارض علی آدم وولده ! میگوید : ترا نرسد که در زمین تکبر کنی ، و برتری جوئی بر آدم و فرزندان . اکنون وطن ابلیس در جزائر است ، و عرش او بر بحر است ، و سلطان و عظمت او آنجا روان است . کس ویرا در زمین نبیند مگر بصورت پیری شکسته ، بروی جامه ای کهنه ، بر هیئت دزدان ترسان و لرزان . و قیل : « فاهبط منها » یعنی من المرتبة التي انت فیها ، « فما یكون لك ان تتکبر فیها » ای تترفع وتمتنع عما امرت به . « فاخرج انک من الصاغرين » الاذلاء بترك الطاعة .

« قال أنظرنی »۔ ابلیس تا بروز قیامت زمان خواست ، و درین زمان خواستن مراد وی آن بود تا مرگ نچشد، گفت : « أنظرنی » ای : امهلنی ، « الی یوم یبعثون » من قبورهم ، وهو النفخة الاخرة عند قیام الساعة . رب العزة گفت : « انک من المنظرین » رو که ترا زمان دادم . قومی گفتند : این انظار تا بنفخة اولی است . قومی گفتند : تا بروز قیامت . و درست آنست که وقت آن معین نیست ، که رب العزة بجواب وی نکفت : انک من المنظرین الی یوم یبعثون ، و لا الی یوم القيامة ، و آنجا که گفت : « الی یوم الوقت المعلوم » در آن تعیین وقت نیست ، و این تعیین در حق هیچ کس مقتضی حکمت نیست ، که هر که داند که تا کی میزد ، نفس خود فرا پی مرادات و شهوات و ارتکاب محظورات دارد ، و توبه و عذرخواستن همیشه در تأخیر می نهد ، تا بآن وقت معین نزدیک گردد ، آنکه توبه کند ، پس در تعیین وقت مرگ اغراء است بر معاصی و دلیری ، و این در دین روا نیست ، و بحکمت راست نیست .

« قال فيما اغويتني »۔ ای فيما اضللتني ولعنتني وخیبتني وأهلکمني . گفته اند : این « ما » مصدری است ، یعنی باغوائک ایای « لأفعدن لهم صراطك المستقیم » ، ای اترصد لهم فأصدهم عن سلوك الصراط المستقیم ، وهو الدین القيم ، وقیل : هو طریق الجنة ، وقیل : طریق مکة . قال النبی (ص) : « ان الشیطان قعد لابن آدم بطرقه ، فقعد له بطریق الاسلام ، فقال اتسلم وتذر دینک و دین آبائک ؟ ! فعصاه ، فأسلم . ثم قعد له بطریق الهجرة ، فقال : اتهاجر وتذر أرضک و دیارک ؟ فعصاه ، وهاجر . ثم قعد له بطریق الجهاد ، و هو جهد النفس و المال ، قال : تقاقل فتقتل ، فتکبح المرأة ، و یقسم المال ؟ ! فعصاه ، فجاهد . یکی از علماء دین و اصحاب حدیث در مسجد حرام نشسته بود نام وی طاوس . فقیهی قدری در پیش وی شد . طاوس بچشم انکار دروی نگریست ، و او را از مسجد بیرون کرد . یکی گفت طاوس را که : این مردی فقیه است ، بروی می استخفاف کنی ؟ ! طاوس

گفت : ابلیس اققه منه ، يقول ابلیس : « رب بما اغويتني » ، وهذا يقول : انا اغويت نفسي ، یعنی که ابلیس اغواء و اضلال از حق دید ، و قدری از خود می بیند ، پس ابلیس ازو فقیه تر بود .

« ثم لا تینهم » - آنکه در آیم برایشان « من بین ایدیهم » ازپیش ایشان ، یعنی از سوی دنیای ایشان بآمل دراز نمودن ، « ومن خلفهم » و ازسوی آخرت ایشان بفراموش کردن آن برایشان ، « وعن ایمانهم » و ازسوی دین ایشان ، چنانکه آنجا گفت : « انکم کنتم تأتوننا عن الیمین » ای من قبل الدین ، « وعن شمائلهم » من قبل دنیاهم و امانیهم ، و يقال من بین ایدیهم من قبل الاخرة ، فأزین لهم التکذیب بالبعث وبالجنة والنار ، ومن خلفهم ، یعنی من قبل الدنيا فأزینها فی اعینهم ، فأرغبهم فیها ، فلا یعطون فیها حقاً ، وعن ایمانهم ، یعنی من قبل دینهم ، فان كانوا علی هدی شبهته علیهم ، حتی يشکوا فیہ ، وان كانوا علی ضلالة زیئنتها لهم ، وعن شمائلهم ، یعنی من قبل الشهوات واللذات من المعاصی وأشتهیها الیهم ، و يقال : من بین ایدیهم مکابرة ، ومن خلفهم مخالطة ، وعن ایمانهم من طریق الهدی ، وعن شمائلهم الاحتجاج بحجج المضلین .

قال ابن عباس : ولم يقل من فوقهم ، لان رحمة الله تنزل علیهم من فوقهم ، ولم يقل من تحتهم ، لان الاتبان منه موحش . وقال فی الاولین « من » لابتداء الغایة ، وفی الاخرین « عن » ، لان « عن » يدل علی الانحراف . « ولا تجد اکثرهم شاكرین » موحدين مطیعین . قال الحسن : لما اغوی آدم (ع) علم أن ذریته اضعف منه ، فقال الله : « ولقد صدق علیهم ابلیس ظنه » .

« قال اخرج » - ای قال الله لابلیس اخرج منها . این امر اهانت است نه امر تکلیف ، واگر نه امر اهانت بودی امتناع نمودی ، چنانکه در « اسجدوا لآدم » کرد . « قال اخرج منها » ای من الجنة ، « مذؤما » ای مذموماً معیباً بأبلغ الذم والعیب . الذأم والذیم والذم ، العیب .

«مدحوراً» ای مطروداً مبعّداً من رحمة الله، وقبل : مطروداً من السماء . « لمن تبعك منهم » این لام ایدر (۱) لام قسم است، و «لأملأن» این لام جواب قسم است ، ای لمن تبعك منهم علی دینك من اولاد آدم «لأملأن جهنم منكم اجمعین» یعنی من الكافرين وقرنائهم من الشیاطین. کرر الخروج فی هذه الايات ثلاث مرات ، لان الاول خروج مطلق ، والثانی خروج بصفة صغار وذل ، والثالث بصفة طرد ودم شدید. قال سعيد بن المسيب : ابليس ابوالشیاطین، و هم ذکور واثاث، يتوالدون ولا يموتون ، والجان ابوالجن ، وهم ذکور واثاث ، يتوالدون و يموتون ، والملائكة ليسوا بذکور ولا ااثاث ، ولا يتوالدون ولا يموتون.

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « و لقد خلقناكم ثم صورناكم » الایة - خداوند حکیم ، جبار نام دار عظیم ، کرد کار رهی دار علیم ، جل جلاله و عظم شأنه ، منت می نهد بر فرزند آدم، و نیک خدائی و نیک عهدی خود دریاد ایشان می دهد میگوید : شمارا من آفریدم ، و چهرهای زیباتان من نکاشتم . قد وبالأتان من کشیدم دو چشم بینا و دو گوش شنوا و زبان گویاتان من دادم. و من آن خداوندی که از نیست هست کنم، و ز (۲) نبود بود آرم، و ز آغاز نو سازم. نگارنده رویها منم . آراینده همه نیکوئیها منم. جفت سازنده هر چیز بایار منم. کننده هر هست چنانکه سزاوار منم. آسمان و زمین و جمادات آفریدم اظهار قدرت را ، ملائکه و شیاطین و جن آفریدم اظهار هیبت را. آدم و آدمیان را آفریدم اظهار مغفرت و رحمت را. هفتصد هزار سال جبرئیل و میکائیل و اسرافیل و کرویّان و حافین و صافین کرد کعبه جبروت طواف کردند، و سبوح قدوس گفتند. هر گز بنام و دودی و مهربانی و دوستی ما راه نبردند، و خود نشناختند. هر گز زهره نداشتند که دعوی دوستی ما کنند، ما خود

دعوی دوستی خاکیان کردیم که : « نحن اولیاء کم »، « یحبهم ». چندین نام خود از دوستی و مهربانی برایشان مشتق کردیم که: « هو الغفور الودود الرؤف الرحیم ». فریشتگان را همه قهاری و جباری نمودیم، در حجب هیبتشان بداشتیم. خاکیان را همه رؤفی و رحیمی نمودیم، بر بساط انبساطشان بداشتیم. در میان فریشتگان جبرئیل مقدم و محترم بود، و بتخصیص قربت مخصوص بود، و نامش خادم الرحمن بود. پیوسته بر بساط عدل بنعت هیبت ایستاده بود. هرگز بساط فضل و انبساط ندیده بود. تا آدم صفی (ح) نیامد فراق و وصال و رد و قبول نبود. حدیث دل و دلارام و دوستی نبود. این عجائب و ذخائر همه در جریده عشق است، و جز دل آدم صدف در عشق نبود. دیگران همه از راه خلق آمدند. او از راه عشق آمد: « یحبهم و یحبونه ». از آدم تسبیح و تقدیس یش نبود. کارایشان بکرنک بود. عجائب خدمت و آداب صحبت و ذخائر مودت و لطائف محبت بآدم پیدا گشت، که بوقلمون تقدیر بود.

این رسم قلندری و آئین قمار در شهر تو آوردی ای زیبا یارا!

« ثم قلنا للملائكة اسجدوا لآدم » - فریشتگان را فرمودند که آدم را سجود کنید. سرش آنست که فریشتگان بچشم تعظیم در آن عبادت بی فترت خود می نگرستند، و تسبیح و تقدیس خویش را وزنی تمام مینهادند، و لهذا قالوا : « و نحن نسبح بحمدك و نقدر لك ». جلال احدیت و جناب جبروت عزت استغناء لم یزل با ایشان نمود از طاعت همه مطیعان و عبادت همه آسمانیان، گفت: روید، و آدم را سجود کنید، و آن سجود خود را بحضرت عزت مابس وزنی منهدید. هنوز رقم وجود بر موجودات نکشیده بودیم، که جمال ما شاهد جلال ما بود ما خود بخود خود را بسنده بودیم. امروز که خلق آفریدیم، همان عزیزیم که بودیم. از ایمان و طاعت حدثان جلال لم یزل راپیوندی می درنبايد :

ولو جهها من وجهها قمر ولعینها من عینها کحل.

لطیفه دیگر شنو از اسرار « و لقد خلقنا کم ثم صورنا کم ثم قلنا للملائكة اسجدوا

لآدم : آدمی جسم است و جان ، و آنچه را جسم و جان است ، ار آن عبارت نتوان :
مکن درجسم و جان منزل، که این دونست و آن والا

قدم زین هر دو بیرون نه، مه اینجا باش و مه آنجا.

جسم را گفت : « ولقد خلقنا کم ». جان را گفت : « نم صورنا کم ». همانست که
جای دیگر گفت : « ولقد خلقنا الانسان من سلاله من طین ». باز گفت : « نم انشاءناه خلقاً
آخر ». و بدان که این خانهای خلایق از هفتاد هزار پرده بر آورده اند، پردهای نور و ظلمت،
و خبر بدان ناطق است : « ان لله تعالی سبعین الف حجاب من نور وظلمة ». هر چه نور است،
تخم کلمه طیه است، و هر چه ظلمت تخم کلمه خبیثه، و آنکه همه بخاک پیوشیده، و خاک
پرده همه گشته. کوئی درین جمله خزینة اسرار کیست؟ و آن درمکنون تعبیه دربار کیست؟

با هر جانی بغمزه رازی داری بر شارح هر دلی جوازی داری!

در دور آدم صفی آفتاب عزت دین از برج شرف خود بتافت. هر کسی بنقد خویش
بینا شد. آدم محک بود، «وعصی آدم» سیاهی محک بود، هر کسی نقد خویش بر محک زد،
تا نقد هاشان بیان افتاد که چیست ملاعلی بنقد پندار «ونحن نسبح بحمدك» بینا شدند.
ابلیس مهجور بنقد «انا خیر» بینا شد. آنجا خاری بود محقق، و کلی بود مزور، گل بکند
و بینداخت، و خار بماند در دیده پنداشت :

گلها که من از باغ وصال چیدم

در ها که من از نوش لب دزدیدم

آن گل همه خار گشت در جان رهی

وان در همه از دیده فرو باریدم

آن مهجور مطرود هفتصد هزار سال مهمان پندار بود. با خود درست کرده که در
معدن او زر است، و خود کبریت احمر است ! چون نقد خویش بر محک صفوت آدم زد،

نقدش قلب آمد در معدن خود نطف و قیر دید، و بجای زر سبج سیاه دید (۱) :

در دیده رمی ز تو خیالی بنگاشت

و دیدن آن خیال عمری بگذاشت

چون طلعت خورشید عیان سر برداشت

در دیده هوس بماند و در سر پنداشت.

گفته اند که : ابلیس به پنج چیز مستوجب لعنت و مهجور در گاه بی نیازی شد، و آدم بعکس آن به پنج چیز کرامت حق یافت و نور هدی و قبول توبه یکی از آن است که ابلیس «لم یقر بالذنب»، بگناه خویش معترف نشد. کبر وی او را فرا اعتراف نگذاشت، و آدم بصفت عجز باز آمد، و بگناه خویش مقرر آمد. دیگر «لم یندم علیه»، ابلیس از کرده پشیمان نگشت، و عذر نخواست، و آدم از کرده خود پشیمان شد، و عذر خواست، و تضرع کرد سوم «لم یلم نفسه»، ابلیس در آن نافرمانی باخود نیفتاد، و ملامت نفس خود نکرد، و آدم روی باخود کرد، و خود را در آن ذلت ملامت کرد. چهارم «لم یری التوبة علی نفسه واجباً». ابلیس توبه بر خود واجب ندید. از آن عذر نخواست، و تضرع نکرد، و آدم دانست که توبه کلید سعادتست، و شفیع مغفرت، بر خود واجب دید، بشتافت، و تاروی قبول ندید باز نکردید. پنجم آنست که: «فقط من رحمة الله»، از رحمت خدا نومید شد ابلیس ندانست آن بد بخت که نومیدی از لایمان باشد، و رب العزة لایم نیست، و حنان که نومیدی نیست، ایمنی هم نیست، که ایمنی از عاجزان باشد، والله عاجز نیست. پس چون نومید شد آن شقی در توبه بوی فرو بسته شد، و آدم نومید نگشت. دل در رحمت و مغفرت سب. و در گاه بی- نیازی میزارید و می نالید، تا رحمت و مغفرت رسید.

پیر طریقت گفت : میدان راه دوستی افراد است. آشننده (۲) شراب دوستی

از دیدار بر میعاد است. برسد هر که صادق روی به آنچه مراد است.

۳- النوبة الاولى

قوله تعالى : « و يا آدم اسكن انت وزوجك الجنة » ای آدم ! آرام گیر و بنشین تو و جفت تو در بهشت « و كلا من حيث شئتما » و میخورید هر دو از هر جائی که خواهید « و لاتقربا هذه الشجرة » و نزدیک این يك درخت مگردید « فتكونا من الظالمين (۱۹) » که آنکه از ستمکاران بید (۱) برخود « فوسوس لهما الشيطان » در دل داد ایشانرا دیو و یایسب گشت در ایشان و برایستاد کرد بر اندیشه ایشان « لیبدی لهما » تا ایشانرا بآن روز آورد که پیدا کرد ایشانرا « ما ووری عنهما من سوآتهما » آنچه پوشیده بود از عورت‌های ایشان « وقال » و گفت ابلیس ایشانرا هر دو « مانهیکما ربكما » باز نزد خداوند شما « عن هذه الشجرة » از خوردن این درخت « الا ان تكونا ملکین » مگر که تا شما دو فرشته نبید (۲) که مرگی (۳) نجشید « او تكونا من الخالدين (۴) » و ایدر (۴) جاوید نبید (۵) .

« و قاسمهما » و سو کند خورد ایشانرا هر دو « انی لکمال من الماصحین (۲۱) » که من شما را از نیک خواهانم .

« فدلیهما بغرور » فرو هشت ایشانرا از بالای بهشت در زمین بغرهب (۶) « فلما ذاقا الشجرة » چون بحشیدند از درخت « بدت لهما سوآتهما » دید آمد ایشانرا عورت‌های ایشان « و طفقا یخصفان علیهما من ورق الجنة » و درایستادند و برهم می نهادند بر عورت خویش از برگ درخت بهشت « و نادیهما ربهما » بازخواند

۱- ج : باشید. ۲- = باشد. ۳- ج : مرگ. ۴- ج : ایجا . ۵- ج : بباسید .

۶- ج : بغریب .

الله ایشانرا: « **الْمِ انْهَكَمَا** » نه شما را باززدم « **عَنْ تَلَكُمَا الشَّجَرَةَ** » از آن يك درخت « **وَأَقْلَ لَكَمَا** » و كفتم شمارا « **إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ** (۲۳) » كه ديو شما را دشمنی است آشكارا!

« **قَالَا** » گفتند هر دو آدم و حوا: « **رَبَّنَا** » خداوند ما! « **ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا** » ستم كردیم بر خود « **وَأَن لَّمْ تَغْفِرْ لَنَا** » و اگر نیامرزی ما را « **وَتَرْحَمْنَا** » و بنه بخشائی بر ما « **لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ** (۲۴) » ناچاره از زیان کاران بیم (۱).
« **قَالَ اهْبِطُوا** » الله گفت فرو روید از آسمان « **بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ** » يكديگر را دشمن « **وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مَسَاقَرٌ** » و شما را در زمین آرامشگاهی و روزگار گذاشتی « **وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ** (۲۴) » و برخورداری تا روز رستاخیز.

« **قَالَ فِيهَا تَحْيَوْنَ** » گفت در زمین زنده می بید (۲) « **وَفِيهَا تَمُوتُونَ** » و در زمین می میرید « **وَمِنْهَا تَخْرَجُونَ** (۲۵) » و شما را از زمین بیرون آرند
« **يَا بَنِي آدَمَ** » ای فرزندان آدم! « **قَدْ أَنْزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا** » بر شما فرو فرستادیم پوشیدنی « **يَوَارِي سَوْآتَكُمْ** » كه پوشیده دارد عورت های شما « **وَرِيشًا** » و جامه ای كه آسای هر كس بآن بدانند « **وَلِبَاسُ التَّقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ** » و لباس پرهیز از همه لباسها به « **ذَٰلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ** » این [بخشنش لباسها لباس ضرورت و لباس مروت و لباس دیانت] از نشانه های نيك خدائی خدا است، [و از شگفتی های لطیف كه او ساخت] « **لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ** (۲۶) » تا مگر دریاوند (۳) خدائی وی و پند پذیرند از وی.

« **يَا بَنِي آدَمَ** » ای فرزندان آدم! « **لَا يَفْتَنَّكُمُ الشَّيْطَانُ** » شما را فتنه مكناد ديو، و تباهی ميفكناد « **كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكُمُ مِنَ الْجَنَّةِ** » چنانكه پدر و مادر شما را بیرون آورد از بهشت « **يَنْزِعَ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا** » می بر كشید بر سر ایشان جامه

ایشان « لیریهما سو آتھما » تابایشان نماید عورت‌های ایشان « اَنَّهُ یَریکم هو و قبیلہ » دیو می‌بیند شمارا، اوو گروه او « من حیث لا ترونھم » از آن جای که نمی‌بینید شما اورا وجوگه (۱) اورا « اَنَا جَعَلْنَا الشَّیَاطِیْنَ » ما شیاطین را کردیم « اُولِیاءَ لِلَّذِیْنَ لَا یُؤْمِنُونَ (۲۷) » هم‌کاران (۳) و یاران و دوستان ایشان که نمی‌گروند .

« وَاِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً » و چون (۳) بدی کنند « قَالُوا وَجَدْنَا عَلَیْهَا آباءَنَا » گویند که پدران خود را برین یافتیم « وَاللّٰهُ اَمْرٌ نَّابِیْهَا » و الله ما را برین فرمود « قُلْ اِنَّ اللّٰهَ لَا یَأْمُرُ بِالْفَحْشَآءِ » گوی الله هیچ زشت و ناپسند نفرماید « اَتَقُولُونَ عَلٰی اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ (۲۸) » چیزی می‌گوئید بر الله که ندانید ؟ !

النوبة الثانية

قوله تعالى : « ویا آدم اسكن » - ای: و قلنا له بعد اخراج ابليس من الجنة : « یا آدم اسكن انت و زوجك الجنة » ای اتخاذها مسکناً تسکنان فيه. پس از آنکه ابليس نا فرمانی کرد ، و او را از بهشت بیرون کردند، با آدم (ع) این خطاب رفت که : « یا آدم اسكن انت و زوجك الجنة ». ای آدم ! در جنة الخلد آرام گیر تو و جفت تو حوا ، و آنرا مسکن خویش سازید. سکون ضد، حرکت است، و ساکن منزل اگر چه حرکت کند، او را ساکن گویند ، که سکون بر حرکت غلبه دارد در بیشترین اوقات شبانروز. و این بهشت که آدم را فرمودند تا در آن نشیند جنة الخلد است، که رب العزة مؤمنان را آفریده، و ایشانرا وعده داده که در آن شوند ، و ذلك فی قوله : « قل اذ لك خیر ام جنة الخلد النی وعد المتقون » ؟ « مثل الجنة التي وعد المتقون » ، « تلك الجنة النی نورث من عبادنا من كان تقياً » . قومی از اهل بدعت گفتند : آن بهشتی بود در آسمان که آدم و حوا را

بود علی الخصوص، نه آن جنة الخلد که مؤمنان را وعده داده اند، و قومی گفتند: در زمین بود آن بهشت، و این هر دو قول باطلست، و قول درست آنست که اول گفتیم .

« فکلا من حیث شئتما » - متى شئتما ، وأین شئتما و کیف شئتما . « ولا تقر با هذه الشجرة » - يقال: قرب الشيء ، لازم، وقربه متعد، والشجرة هي شجرة العلم، من اكل منها علم الخير والشر ، وقيل : شجرة الخلد التي تأكل منها الملائكة ، وقيل : شجرة من اكل منها احدث، ولا ينبغي أن يكون في الجنة حدث. وعن اهل الكتابين انها شجرة الحنظل، ای لیستدلا علی مرارة احوال الدنيا ، وقيل : هي الكرم . قال سعيد بن المسيب : والله ما اكل منها و هو يعقل ، و لكن حوا عصرت الكرم فسقته حتی سكر، ثم قاده . « فتكونا من الظالمين » - موضعه من الاعراب نصب علی الجواب ، وقيل جزم علی النهی . « فوسوس لهما الشيطان » - ای وسوس اليهما . قيل : كان وسواساً و الهاماً، وقيل: كان كلاماً، لقوله عقبيه : « و قال ما نهيكما » ، وقيل: اصل الوسوسة الدعاء الى امر بصوت خفي كالخشخشة والهيئمة . « ليبدى لهما » این لام لام عاقبت گویند ، یعنی: ان عاقبة تلك الوسوسة ادت الى ان بدت لهما سوآتهما . سوآة نامی است آن موضع را از عورت که پوشیدن آن فرض است، آنکه آنرا نام نهادند هر چیز را که آدمی آنرا پوشیده خواهد از افعال فواحش . يقال : وجدت فلاناً علی سوآة، ای علی فاحشة ، و قابیل گفت برادر خویش را : « سوآة اخي » . جيفة هابیل را سوآة خواند از بهر آنکه نمیخواست که او را کشته بینند ، که در ظهور او سوآة فعل قابیل می پیدا شد (۱). قتاده گفت: هما کانا لایریان سوآتهما قبل المعصية، و قيل : لم یکن یری کل واحد منهما عورة صاحبه قبل المعصية، فلما عصيا بدت عوراتهما .

« وقال ما نهيكما » - این « قال » تفسر وسوسة است، « عن هذه الشجرة » یعنی

عن اكلها ، « الا ان تكونا ملكين » يعنى : ان لاتكونا ملكين لاثموتان كما لاثموت
الملائكة ، وقيل : ان لاتكونا ملكين بكسر اللام من الملك ، اخذ من قوله : « هل ادلك
على شجرة الخلد وملك لايبلى » . « او تكونا من الخالدين » - اى الباقيين الذين لايموتون .
« وقاسمهما انى لكما لمن الناصحين » - اول كسى كه سو گند بدروغ خورد
ابليس بود، وایشانرا فریفته بسو گند کرد. ندانسته بودند كه كسى باشد كه به الله سو گند
بدروغ خورد. ازینجا گفته اند كه : مؤمن را بالله توان فریفت ، ومنه قول بعضهم : من خادعنا
بالله خدعنا به . قال النبى (ص) : « المؤمن غر كريم و الفاجر خب لئيم » . ابليس گفت :
مرا پیش از شما آفریدند، و آن دامنم كه شما ندانید. نصیحت من پذیرید . و آنكه سو گند
یاد كرد به الله كه من شما را نيكخواهم . اين درخت درخت خلد است . ازین بخورید تا
ايندر (۱) جاوید بمانید. رب العالمين گفت :

« فدلّيهما بغرور » - حطّهما الى المعصية، وجرّاهما على المخالفة ، وزيّن لهما
الباطل، وغرّهما بهذه اليمين. ومعنى الغرور اظهار النصح مع ابطان الشر. فلما ذاقا الشجرة
بدت لهما سوآتتهما « - ظهرت عورة بعضهما لبعض، و نزع عنهما لباسهما ، وكان من نور
لم يبق منه عليهما شيء الا ما فى الاطراف وهى الاظافر.

قال ابن عباس : كانت كسوتهما من النور ، وقيل : كانت حلّة ، وقال قتادة :
كان لباس آدم و حوا ظفراً كله ، فلما وقعا فى الذنب بدّل بهذا الجلد ، و ابقیت منه بقية
فى اناملهما، ليتذكرا بذلك اول حالهما . روى ابي بن كعب عن النبى (ص)، قال : « ان آدم
كان رجلاً طوالاً، كأنه نخلة سحوق كثير شعر الرأس، فلما وقعا فيما وقع من الخطيئة بدت
له سوآته ، وكان لا يراها قبل ذلك ، فانطلق هارباً فى الجنة ، فتعلقت به شجرة من شجر
الجنة. قيل هى شجرة العناب، وقيل : شجرة التين، فحبسته بشعره، فقال لها: ارسلينى فقالت:
لست بمرسلتك ، فناداه ربه : يا آدم : امنسى تغر؟ قال: رب استحيى منك. قال : يا آدم !

الم يكن لك بما ابحتك من الجنة مندوحة عن الشجرة؟! فقال : بلى وعزتك ، ولكن ما ظننت ان احداً من خلقك يحلف بك كاذباً. قال : فبعزتي لأهبطتك الى الارض ، ثم لا تنال العيش الا كدّاً . قال : فعلم صنعة الحديد ، وأمر بالحرث ، فحرث ، و زرع ، ثم سقى ، حتى اذا بلغ حصد ، ثم نقاه ، ثم طحنه ، ثم خبزه ، ثم اكله .

« وطفقا يخصفان عليهما » - اى اقبلا يرفعان الورق و يلصقان بعضه على بعض كهيئة الثوب ليستترا به . قيل : هو ورق التين ، وقيل : ورق الموز . « خصف » برهم ساختن است تويهاى نعل را ، و آنچه بدان ماند ، و آنكس را خصاف گویند ، و آن چیز را خصيف . اين آيت دليل است كه كشف عورت از عهد آدم باز قبيح است ، و اظهار آن معصيت ، و فى قوله : « فلما ذاقا الشجرة » ردّ على من زعم انه اذا ذاق الخمر لم يعص الله « و ناديهما ربهما الم انهكما عن تلكما الشجرة » - اى عن اكلها ، « و اقل لكما ان الشيطان لكما عدو مبين » ظاهر العداوة . روى أن آدم و ابليس التقياً معاً عند رب العالمين ، فقيل لآدم : انك لن تلقاه بعد هذا المجلس ابداً ، و كل شيء حدثتك نفسك خلاف طاعتي فهو من امر هذا .

« قالوا ربنا ظلمنا انفسنا » - اسأنا اليها بالمعصية ، « وان لم تغفر لنا ذنوبنا و تجاوز عنا لنكونن من الخاسرين » فى العقوبة . گفته اند : روز عاشورا بود ، روز آدينه كه الله ويرا توبه داد ، و توبه وى قبول كرد .

« قال اهبطوا بعضكم لبعض عدو ولكم فى الارض مستقر و متاع » - شرح اين آيت در سورة البقره مستوفى رفت . روى عن السدى ، قال : اخرج آدم من الجنة و معه حجر فى يده اليمنى ، و ورق فى الكف الاخرى ، فبث الورق فى الهند ، فمنه ما ترون من الطيب ، و أما الحجر فكان ياقوتة بضاء ، يستضيء بها ، فلما بنى ابراهيم البيت ، فبلغ موضع الحجر ، طلب حجراً ليضعه هناك ، فجاءه جبرئيل بالحجر من الهند الذى اخرج به آدم من الجنة ، فوضعه .

وعن ابي بريدة ، قال - لما خلق الله آدم و جرت الروح فيه عطس ، فقال : الحمد لله فقال الله تعالى : رحمك ربك يا آدم ! سبقت رحمتي غضبي . من ربك ؟ قال : انت . قال : من تعبد ؟ قال . اياك . فدعى بالحجر ، فمسح يده على الحجر كالبيعة . وروى : ان آدم لما هبط بارض الهند ، بكى على الجنة مائتي سنة حتى جرى من عينه اليمنى مثل دجلة ، ومن عينه اليسرى مثل فرات ، فخلق الله مقاسا من عينه اليمنى الطير والسباع ، ومقاسا من عينه اليسرى الدر والياقوت والألنجوج و هو العود ، وعن ابن عمر ، قال : قال رسول الله (ص) : دخل ابليس العراق ، فقتل منها حاجته ، ثم دخل الشام فطردوه ، ثم دخل مصر فباض فيها و فرّخ و بسط عبقرية .

« قال فيها يحيون و فيها تموتون » - يعنى : فى الارض عند منتهى آجالكم ، « و منها تخرجون » فى القيامة للبعث والحساب ، همانست كه حاي ديكر كفت : « منها خلقناكم و فيها نعيدكم و منها نخرجكم تارة اخرى » . و عن وهب بن منبه ، قال : اوحى الله تعالى الى آدم بعد ما تاب : يا آدم ! انى اجمع لك العلم كله فى اربعة كلمات ، واحدة لى ، وواحدة لك ، وواحدة فيما بينى وبينك ، وواحدة فيما بينك و بين الناس . فأما التى لى فتعبدنى لا تشرك بى شيئا ، و أما التى لك فأجزيك بعملك احوج ما تكون اليه ، و أما التى فيما بينى وبينك ، فمنك الدعاء و منى الاجابة ، و أما التى بينك و بين الناس ، فأن ترضى لهم ما ترضى لنفسك فقال آدم : يارب ! شغلت بطلب الرزق والمعيشة عن التسبيح والعبادة ، و لسب اعرف ساعات التسبيح من ايام الدنيا . فأهبط الله تعالى ديكاً و أسمعهم اصوات الملائكة بالتسبيح ، فهو اول داجن اتخذه آدم من الخلق . فكان الديك اذا سمع التسبيح من السماء سبّح فى الارض فسبّح آدم بتسبيحه .

و روى أن الله تعالى اوحى الى آدم (ع) لما اراد أن يهبطه الى الارض : يا آدم ! انى انزلك و ذريتك داراً مبنية على اربع قواعد : اما الاولى فانى اقطع ما تصلون ، والثانية

افرق ما تجمعون ، والثالثة اخرب ما تبنون ، والرابعة اميت ما تلدون ، و لذلك قيل :
 لدوا للموت و ابنوا للخراب فكلکم يصير الى التراب.
 « يا بنى آدم قد انزلنا اليكم لباساً » - چون ذکر برهنگی آدم و حوا رفت،
 و اضطرار ایشان بلباس و ستره، منت نهاد بر ایشان در آفرینش لباس ایشان ، گفت :
 « يا بنى آدم قد أنزلنا اليكم لباساً » يعنى: خلقنا ، لقوله : « و أنزل لكم من الانعام ثمانية
 ازواج ، اى خلق ، و قيل : « انزلنا عليكم لباساً » يعنى الماء الذى هو السبب لكل
 ملبوس انزله من السماء فأسكنه الارض ، فنبت به القطن والكتان وغيره ممّا يكون لباساً
 للخلق من الثياب ، و تعيش به الدواب والانعام ، فيخرج بذلك اوبارها و اشعارها و
 اصوافها ، فالماء حياة الابدان ، والدين حياة القلوب ، و ذلك كله من السماء ، وقيل : اصل
 كل نبات فى الارض انزل مع آدم من الجنة ، وقيل : « انزلنا عليكم لباساً » اى الهمناكم
 كيفية صنعته ، ميگويد : شما را الهام دادیم و در آموختیم جامه بافتن ، و ساز آن
 راست کردن ، و عورت بآن پوشیدن .

و اول کسی که جامه بافت آدم بود : چون از آسمان بزمین آمد از برهنگی
 بنالید . جبرئیل آمد ، و او را فرمود تا یکی تر میش را نکشت ، و آنرا پوست کند ،
 و پشم آن برچید ، و به حوا داد تا برشت ، و آدم از آن جامه صوف بافت بتعلیم
 جبرئیل . ازینجا گفت مصطفی (ص) : « اول من سبّح آدم ، و کان جبرئیل معلّمه ، و آدم
 تلمیذه ثلاثة ايام » . روى ابوامامة قال ، قال رسول الله (ص) : « عليكم بلباس الصوف
 تعرفون به فى الآخرة ، فان النظر فى الصوف يورث فى القلب التفكير ، والتفكير يورث الحكمة ،
 والحكمة تجرى فى الجوف مجرى الدم ، فمن كثر تفكره قلّ طعمه ، و كلّ لسانه ، و
 من قلّ تفكره كثر طعمه ، و عظم بدنه ، و قسا قلبه ، و القلب القاسى بعيد من الله ، بعيد
 من الجنة ، قريب من النار . وعن جابر ، قال : جاء رجل الى النبى (ص) فقال : يا رسول الله !

ما تقول فى حرفتى؟ فقال: رسول الله (ص): «حرفتک حرفة اينا آدم، و ان الله يحب حرفتك، و ان حرفتك يحتاج اليها الاحياء والاموات، فمن انف منكم فقد انف من آدم، و من اذا کم فقد اذى آدم».

قوله تعالى: « و ريشاً » - ريش جامه اى باشد که هر قومى را زى ايشان بود، تا از ديگران پيدا شوند، چون طيالس اصحاب آنرا، و قلانس اصحاب آنرا، و اُقبیه اصحاب آنرا، و اُعبیه اصحاب آنرا. ابن عباس گفت و مجاهد: الریش هو المال، يقال تریش الرجل اذا تمّول. ابن زید گفت: ما يتجملون به من الثياب الحسنة، و قيل: هو الاثاث، و ما ظهر من المتاع والثياب والفرش. و در شواذ خوانده اند: « و ريشاً »، فقيل: هو جمع ريش كقدهح و قداح و ذئب و ذئاب، و قيل: الریش اسم للمال و ما فيه الجمال، والرياش الخصب والسعة فى المعاش.

« و لباس التقوى ذلك خير » - يعنى الحياء. شرم را لباس التقوى خوانند از بهر آنکه تا شرم بجای است تقوى بجا است و تا تقوى بجا است ايمان بجا است:

اما والله ما فى الدين خير ولا الدنيا اذا ذهب الحياء
يعيش المرء ما استحيى بخير و يبقى العود ما بقى اللحاء.

* و قيل: لباس التقوى هو التشمير فى الثوب. در خبر است که مصطفى (ص) - عم - زاده خویش را گفت ربيعة بن الحارث بن عبدالمطلب: « نعم الفتى ربيعة لو قصر من شعره و شمر من نوبه »! و عبدالله عمر پسر خود را گفت: شمر ذيلك فانه انقى لثوبك و اتقى لربك. و قيل: لباس التقوى العمل الصالح والعفة والورع، اى العمل الصالح والعفة والورع خير من الثياب والمال، و قيل: هو السلاح و آلة الحرب، و قيل: هو السميت الحسن فى الدنيا.

قال الحسن فى قوله: « ذلك من آيات الله »: الورع والسميت الحسن من آيات

الله على المؤمن. یعنی: من علامات الخیر التي البس الله المؤمن في الدنيا. و قال ابن عباس في هذه الآية: أما اللباس فهو الثياب، وأما الرياش فهو المتاع والمال، وأما التقوى فالعفاف. ان التقى العفيف لا تبدوا له عورة وان كان عارياً من الثياب، وان الفاجر بادی العورة وان كان كاسياً من الثياب، وان فجوره يبدي عورته للناس، لا تزال تطّلع منه على شر، و به قال النبی(ص): «والذي نفس محمد بيده ما عمل أحد قط سوءاً الا البسه الله رداء عمله علانية، ان خيراً فخير وان شراً فشر». ثم تلا هذه الآية: «و لباس التقوى ذلك خير»، و قال وهب بن منبه: الايمان عريان، و لباسه التقوى، و زينتة الحياء، و ماله العفة، و ثمرته العمل الصالح.

اما سبب نزول این آیت آن بود که مشرکان عرب از ثقیف و بنو عامر بن صعصعه و خزاعة و بنی مدلج و جماعتی آن بودند که برهنه طواف خانه می کردند، مردان بهمه وقت و زنان بشب، و آن برهنگی و جامه بر کندن عبادتی می شناختند و میگفتند: جامه ای که در آن معصیت میکنیم نه روا باشد که بآن طواف خانه کعبه کنند، و رب العالمین این آیت فرستاد، و ایشان را از آن باز زد، یعنی که عورت پوشیدن و پرهیزکاری کردن و سمت نیکو داشتن به است شمارا از این جامه بر کندن (۱) و برهنه کشتن. نافع و ابن عامر و کسائی «ولباس» بنصب خوانند معطوف بر «ریشاء». باقی برفع خوانند برابتدا، و خبره «ذلك خير». «ذلك من آیات الله». قال بعضهم ای من فرائضه التي اوجبها بآياته، یريد ستر العورة. «لعلهم يذكّرون» ای يتعظون.

«يا بني آدم لا يفتننك الشيطان» - این فتنه ایدر (۲) فضیحت است، یعنی: لا یفضحکم. اصل فتنه آزمایش است و بر رسیدن، و آنچه نهان است در چیزی بیرون آوردن، چنانکه بآتش نقره گذارند تا آنچه در آن است بیرون آید، «كما اخرج ابویکم

من الجنة ينزع عنهما لباسهما». این «ینزع» تفسیر اخراج است، چنانکه آنجا گفت: «لاتتخذوا عدوی وعدوكم اولياء تلقون اليهم بالمودة». این القاء تفسیر اتحاد است. «لیریما سوآتهما» - این دلیل است که ایشان عورتهای یکدیگر ندیده بودند. عائشه گفت (۱): ما رایت سوأة رسول الله (ص) قط.

«انه یریکم هو وقبیلہ من حیث لاترونہم» - یبلغونکم من حیث لاتبلغونہم. و یأتونکم من حیث لاتأتونہم. و فی الخبر: ان الشیطان یجرى من ابن آدم مجرى الدم. ان الشیطان یحضر ابن آدم علی کل احیانه. و عن مجاهد، قال: یقول ابلیس: نحن نری ولا نری، و نخرج من تحت الثری، و یعود شیخنا فتی. قال مالک بن دینار: ان عدوآ یراک ولا تراہ لشدید المؤمن الا من عصمه الله. و قال ذوالنون: ان کان هو یراک من حیث لاتراہ، فان الله یراہ من حیث لا یری الله، فاستعن بالله علیہ، فان کید الشیطان کان ضعیفاً. «و قبیلہ» - یعنی: و جنوده، من قوله تعالى: «و جنود ابلیس»، و قيل: خیلہ و رجلہ، من قوله تعالى: «بخیلک و رجلک»، و قيل: ذریته، من قوله تعالى: «افتتخذونه و ذریته»؟ «من حیث لاترونہم» - لاترون اجسادہم، و لاتعلمون مکانہم، لان اجسامہم رقیقة، و فی ابصارنا ضعف عن ادراک الرقیق اللطیف. و عن محمد بن اسحق، قال: بلغنی ان ابلیس تزوج الحیة التي دخل فی جوفها حین کلم آدم بعد ما اخرج الجنة، فمنہا ذریته. «انا جعلنا الشیاطین اولیاء للذین لا یؤمنون» - سلطناهم علیہم لیزیدوا فی غیثم. میگوید: ما شیاطین را مسلط کردیم بر کافران، تا در پیراهی و کفرشان بیفزایند. همانست کہ جای دیگر گفت: «ارسلنا الشیاطین علی الکافرین تؤزّهم ازّا»، ای: تحملہم علی المعاصی حملاً شدیداً، اما المؤمن فلا یقبل قولہم ولا یجیب دعوتہم.

«واذا فعلوا فاحشة» - فاحشه اینجا کشف عورت است در طواف، و گفته اند:

تحریم بحیره و سائبه و وصیله است ، و گفته اند : عام است در همه معاصی ، و درین آیت اضممار است ، یعنی : و اذا فعلوا فاحشة عبادة فنهوا عنها ، « قالوا وجدنا عليها آباءنا » - میگوید : چون کاری زشت کنند ، و آنرا از خود عبادتی شناسند ، و ایشان را از آن نهی کنند ، جواب دهند و گویند : « وجدنا عليها آباءنا » ، ما پدران و اسلاف خود را برین یافتیم . چون ایشانرا گویند : پدران شما این از کجا گرفتند ؟ و از کجا بر ساختند ؟ جواب دهند که : « الله امرنا بها » . رب العالمین گفت : یا محمد ! بگوی : « ان الله لا يأمر بالفحشاء » . الله بهیچ زشت و ناپسند نفرماید . « فحشاء » و « فاحشه » آن زشتها است از فعل و از قول که مروت را خراب کند ، و مرد را بد نام کند ، و ازینجاست که بخیل را فاحش خواند ، از بهر آنکه بخیل بهر زبان و در هر کیش و بنزدیک هر قوم کوهیده است و بخیل بدنام . و درخبر است از مصطفی (ص) : « ان الله يبغض الفاحش المتفحش البذی » . الله زشت دارد هر بخیل بدگوی از شرم تهی .

و در خبرست که مردی بار خواست بدر حجرة عائشة مادر مؤمنان . رسول خدا (ص) سه بار گفت : بد مرد که اوست . آنکه گفت که : ویرا بارده . چون بار داد ، ویرا بنواخت ، و با وی سخنان خوش گفت . چون بیرون شد عائشه گفت : یا رسول الله ! این مرد را آن گفتمی که گفتمی ، و چون در آمد با وی چنان کردی ! جواب داد رسول خدا (ص) : ان ابغض الناس الى الله من يكرم اتقاء فحشه . بترینه مردم (۱) ، بنزدیک الله آنکس است که مردمان او را نیکو دارند از بیم فحش زبان وی .

و بدان که « فاحشه » در قرآن بر چهار وجه آید : یکی بمعنی زنا است ، چنانکه در سورة النساء گفت : « واللاتي يأتين الفاحشة » ، یعنی الزنا . همانست که درین سورة اعراف گفت : « قل انما حرم ربی الفواحش ما ظهر منها وما بطن » . بیک قول

این فواحش زنا است ، یعنی : حرم الزنا فی السر والعلانية ، ودر سورة الاحزاب گفت : « من یأت منکن بفاحشة مبینة » یعنی الزنا . وجه دوم فاحشه نشوز است زنانرا ، چنانکه در سورة النساء گفت : « ولا تعضلوهن لتذهبن ببعض ما آتیتموهن الا أن یأتین بفاحشة مبینة » یعنی العصیان ، وهو النشوز البین من المرأة علی زوجها ، در سورة الطلاق گفت : « ولا ینخرجن الا ان یأتین بفاحشة مبینة » . وجه سوم آنست که در حق قوم لوط گفت در عنکبوت : « انکم لتأتون الفاحشة » یعنی اتیان الرجال فی ادبارهم ، ونظیر این در سورة النمل است و درین سورة اعنی سورة الاعراف . چهارم فاحشه معصیت است در شرکت ، چنانکه رب العزة گفت : « واذا فعلوا فاحشة » یعنی ما حرم اهل الجاهلیة علی انفسهم فی الشریک ، « قالوا وجدنا علیها آباءنا والله امرنا بها قل ان الله لا یأمر بالفحشاء » یعنی بالمعاصی وهو تحریم الحرث والانعام و غیر ذلك . « اتقولون علی الله ما لا تعلمون » ؟ استفهام انکاری تضمن نهیاً .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « ویا آدم اسکن انت وزوجک الجنة » آدم را چهار نام است : آدم و خلیف و بشر و انسان . آدم نام کردند او را که ازادیم زمین آفریده اند ، و از هر بقعتی کشیده ، چنانکه گفت جل جلاله : « من سلالة من طین » ای سللت من کل بقعة طیبة و سبخة سهل و وعر . در خاک آدم هم شور بود و هم خوش ، هم درشت بود و هم نرم . لاجرم طباع فرزندان مختلف آمد . در ایشان هم خوشخوی است و هم بدخوی ، هم گشاده هم گرفته ، هم سخی هم بخیل ، هم ساز کار هم بد ساز ، هم سیاه هم سفید (۱) .

جای دیگر گفت : « من صلصال کالفخار » فخار کلی خشک باشد که ویرا آواز و پر خوان بود ، یعنی که آدمی باشغب است . در سر آشوب و شور دارد ، و در بند گفت و گوی باشد . جای دیگر گفت : « من طین لازب » از کلی دوسنده (۲) ، بهر چیز در آویزد ، وبا

هر کس در آمیزد . جای دیگر گفت : «من حماء مسنون» از گلی سیاه تیره . عرفه قدره لئلا
 يعدو طوره . اصل وی باوی نمود ، تا اگر کرامتی بیند نه از خود ببند ، و داند که شرف در
 تربیت است نه در تربت . از تربت چه خاست ؟ ظلومی و جهولی و سیاست : «وعصى آدم ربه» .
 از تربیت چه آمد ؟ کرامت هدایت و قبول توبه و نواخت : «ان الله اصطفى آدم» . نتیجه تربت
 است که گفت : «خلق الانسان من عجل» . نمره تربیت است که گفت : «يحبهم ويحبونه» .
 محمود در سرای ایاز شد . آن مال و نعمت و زروسیم و جواهر و دیباهای
 رنگارنگ دید . از آن خلعتها که محمود او را داده و بخشده ، بگوشه‌ای نگه کرد
 قبا یکی دید کهنه و پارمپاره بر هم بسته از میخی در آویخته . محمود گفت : این یکی باری
 چیست ؟ ایاز جواب داد که این یکی منم بدین بیچارگی و بدین خواری ، و آن همه جمال
 و آرایش و آن عز و ناز همه توئی . درین نگرم عجز خود بینم . قدر خود بدانم . در آن نگرم
 ترا بینم ، و او تو دانم ، بنازم و سربفر ازم :

جز خداوند مفرمای که خوانند مرا سزد این نام کسی را که غلام تو بود
 در خبر است که کالبد آدم از گل ساخته چهل سال میان مکه و طائف نهاده بود .
 و ابلیس هر بار که بوی برگذشتی ، گفتی : لأمر ما خلقت ؟ ورب العزة بافریشتگان میگفت :
 «اذا نفخت فيه من روحي فاسجدوا له» . پس چون روح بس روی در آمد ، چشم باز کرد تن خود را
 همه گل دید . حکمت درین آن بود تا اصل خود داند ، و نفس خود را شناسد ، و بخود فریفته
 نگردد . لطایفی که بیند از حق بیند ، پس چون روح بسینه وی رسید تاریکئی دید . قومی
 گفتند : تاریکی زلت بود . قومی گفتند : تاریکی خاک بود ، که اصل خاک از ظلمت است ،
 و اصل روح از نور . روح خواست که باز گردد ، نسیم وی به خیاشیم رسید . عطسه زد (۱) .
 گفت : الحمد لله . رب العزة گفت : رحمك ربك . روح ذکر حمد و رحمت حق شنید ساکن

گشت . گفت : او که حمد خدا و رحمت را شاید ، جای من نیز شاید . چون بناف رسید
اشتهاء طعامش پدید آمد . میوه بهشت دید . آرزوش خاست . خواست که برخیزد نتوانست .
رب العزة گفت : «خلق الانسان من عجل» .

دیگر (۱) نام وی «خلیفه» بود ، که بجای فریشتگان نشست . نخست ساکنان زمین
فریشتگان بودند . پس بآدم دادند . سرش آنست که تا آدمیان را عذرباشد بمیلی و آرامی که
ایشانرا بادنیابود ، یعنی که فریشتگان که نه دنیوی بودند ، و نه از خاکشان آفریدند ،
چون در دنیا نشستند بادنیایارمیدند ، و بیرون کردن برایشان دشوار آمد ، تا میگفتند :
«اتجعل فیها من یفسد فیها» ؟ پس چه عجب اگر فرزند آدم را بدنبا میل باشد ، که خود
از آن آفریده اند ، و ایشانرا ساخته اند ، وفی الخبر : « اذا مات المؤمن علی الاسلام تقول
الملائكة : کیف نجا هذا من دنیا فسد فیها خیارنا » ؟!

سدیگر (۲) نام وی «بشر» است ، و سماء بشرأ لمباشرته الامور .

چهارم نام وی «انسان» است که عهد الله فراموش کرد ، چنانکه گفت : «فنیسی
ولم نجد له عزماً» ، ای لم نجد له عزماً فی القصد علی الخلاف ، بل کان ذلك بمقتضى النسیان .
آنجا که عنایت را بود نواخت را چه نهایت بود ! آن نافرمانی ازوی در گذاشت ، و
عذرش بنهاد ، گفت : نه بقصد کرد آن مخالفت ، و نه بر آن عزم بود که کند ، لکن فراموش
کرد عهد ما ، و در گذاشت ازوی کرم ما . و گفته اند : انسان از انس است ، یعنی که ویرا
باجفت خود انس بود ، و در دل وی مهر داشت ، چنانکه الله گفت : «وجعل بینکم مودة و
رحمة» . ازینجا گفت رب العزة :

«یا آدم اسکن انت وزوجک الجنة» - ای آدم ! باجفت خود درین بهشت آرام گیر و ساکن
باش . جنس باجنس داد ، و خلق در خلق بست ، و شکل در شکل ساخت ، که صفت حدثان

جز با شکل خود نسازد، و جز بجنس خود نگراید، و جز با همچون خودی آرام نگیرد. آن جلال قدم است و عزت احدیت که از اشکال و امثال واجناس پاکست، و مقدس متفرد بجمال و جلال خود، متعزز بصفات کمال خود. همیشه هست، و از همه چیز نخست بخود بزرگوار، و با همه نیکوکار، و بزرگوار و نیکوکاری سزاوار. آنکه گفت: «و کلامن حیث شتما ولا تقربا هذه الشجرة» آنچه خواهید، چنانکه خواهید درین بهشت میخورید، و می نازید، و گرد این يك درخت مگردید. ایشانرا از خوردن آن نهی کرد، و در علم غیب خوردن آن پنهان کرد، و آن قضا بر سر ایشان روان کرد، تا ایشان عجز وضعف خود بدانند، و عصمت از توفیق الهی بینند نه از جهد بندگی.

«فوسوس لهما الشيطان» - این هم از امارات عنایت است و دلائل کرامت، که گناه ایشان کردند، و حوالت بر وسوسه شيطان کرد که: «فوسوس لهما الشيطان». آنکه در عنایت بیفزود، گفت: «لیبیدی لهما ما ووری عنهما من سوآتهما» - گفتا: عورت ایشان هم برایشان پیدا کرد نه بر دیگران. گفته اند که: آدم و ابلیس پس از آن هر دو بهم (۱) رسیدند. آدم گفت: یا شقی! وسوست الی و فعلت ما فعلت. ای شقی دانی که چه کردی تو بامن؟! و چه کرد انگیختی در راه من؟! ابلیس گفت: یا آدم! هب انی کنت ابلیستک، فمن کان ابلیسنی؟ گیرم که ترا من از راه بردم، بامن بگوی که مرا از راه که ببرد؟ و گفته اند که: ایشان هر دو فرمان بگذاشتند، لکن فرقیست میان ایشان. زلت آدم از روی شهوت بود، و زلت ابلیس از راه کبر، و کبر آوردن صعب تر از شهوت راندن. گناهی که از شهوت خیزد عفو در آن کنجد. گناهی که از کبر خیزد ایمان در سر آن شود. در خبر است که: «الکبریاء ردائی، والعظمة ازاری، فمن نازعنی فی واحد منهما قصمته». «فلما ذاقا الشجرة بدت لهما سوآتهما» - هر که بر خلاف فرمان حق بر پی شهوت نفس

رود از حق درماند ، و بآن شهوت نرسد . آدم صفی هنوز از آن درخت منهی جز ذواقی
نچشیده بود که تازیانه عتاب بر سرش فرود آمده بود ، و حالش بگشته ، نه آن شهوت بتمامی
رانده ، و نه رضاء حق باوی بمانده . چون باز نگریست ، نه تاج بر سر دید ، نه حله در بر !
از اول خود را دید بر سریر اصطفا نشسته ، پشت بمسند خلافت باز نهاده ، بحلل و حلی بهشت
آزاسته ، و بآخر از همه درمانده ، برهنه و کرسنه ، محتاج يك بر كك درخت شده :

لله درهم من فتيه بكروا

مثل الملوك و راحوا كالمفالس!

وأنشدوا :

لا تعجبوا لمذلتى فانا الذى

عبث الزمان بمهجتى فأذلها

فرمان آمد که: ای آدم ! آن چنان نعمت بی رنج و بی کد ندانستی خورد ، اکنون
رو بسرای محنت و شدت ، کار کن ، و تخم کار ، ورنج بر ، و صبر کن . آدم گفت : این همه
خوار است ، اگر روزی ما را برین در که باز بارت ، همی بدرد دل بنالید ، و نیاز و عجز
خود بر کف حسرت نهاد ، و در زارید و گفت : « ربنا ظلمنا انفسنا و ان لم تغفر لنا و ترحمنا
لنكونن من الخاسرين ». الهی ! اگر (۱) زاریم ، در تو زاریدن خوش است ، ورنه نالیم بر تو
نالیدمان در خور است . الهی ! از خاک چه آید مگر خطا ، و از علت چه زاید مگر جفا ، و
از کریم چه آید جز وفا . الهی ! و از آمدیم (۲) با دو دست تهی ، چه باشد اگر مرهمی
بر خستگان نهی ! الهی ! کنج درویشانی ، زاد مضطرائی ، مایه رمبدگانی ، دستگیر
درماندگانی . چون می آفریدی جوهر معیوب می دیدی ، می بر گزیدی ، و باغب می خریدی ،
بر گرفتگی و کس نگفت که بردار . اکنون که بر گرفتگی بمگذار ، و در سایه لطف (۳)
میدار ، و جز فضل خود مسپار :

گر آب دهی نهال خود کاشته ای
 و ر پست کنی بنا خود افراشته ای
 من بنده همانم که تو پنداشته ای
 از دست میفکنم چو بر داشته ای .

۴- النوبة الاولى

قوله تعالى : « قل امر ربی بالقسط » کوی ای محمد ! خداوند من بداد
 میفرماید « و اقيموا وجوهکم » و روی خویش را و دل خویش را و آهنگ خویش
 را راست دارید « عند کلّ مسجد » بنزدیک هر نماز و سجود که کند « و ادعوه »
 و در بیم و امید او را خوانید « مخلصين لله الدين » پرستش و خواندن ویرا پاک دانید
 « كما بدأکم تعودون » که وی آنست که شمارا نخست او آفرید ، و کرد، و باخر (۱)
 باز فردا دیگر بار پدید آئید چنانکه اول کرد ، و بآن (۲) گردید که خواست « فریقاً
 هدی » گروهی را راه نمود « و فریقاً حقّ علیهم الضلالة » و گروهی را چنان کرد
 که برایشان در علم وی ضلالت واجب گشت که آنرا سزا بودند « انهم اتّخذوا الشیاطین
 اولیاء من دون الله » ایشان شیاطین را فرود از خدای معبودان و یاران گرفتند « و
 یحسبون انهم مهتدون (۳۹) » و می پندارند که بر راه راست اند .

« یا بنی آدم » ای فرزندان آدم ! « خذوا زینتکم » آرایش گیرید و جامه
 پوشید « عند کلّ مسجد » نزدیک هر نماز و سجود و طواف که کنید « و کلوا و اشربوا »
 و مبخورید و میاشامید « ولا تسرفوا » و بگزاف مروید و اندازه در مگذرانید
 « انه لا یحبّ المرفین (۴۰) » که او دوست ندارد گزاف کاران را .

« قل من حرم زينة الله » گوی که حرام کرد و در بند آورد آرایش این جهانی؟ « التي اخرج لعباده » که الله بیرون آورد رهیگان خویش را « والطيبات من الرزق » و این شیرینیها و خوشیها از روزی که ساخت « قل هي للذين آمنوا في الحياة الدنيا » گوی این زینت درین جهان مؤمنانرا است [باببازی دشمنان خدای] « خالصة يوم القيمة » و زینت آن جهانی باز مؤمنان را است تنها بی انبازان « كذلك فصل الايات » چنین هن (۱) می باز گشائیم پیدا و روشن سخنان خوش « لقوم يعلمون » (۲۱) ، گروهی دایان را [که سخن دانند و فحوی آن خطاب دریابند و مقتضی آن] .

« قل اما حرم ربّي الفواحش » گوی : خداوند من حرام کرد زشتیها « ما ظهر منها وما بطن » آنچه از آن آشکارا است ، و آنچه از آن پنهان است « والاثم » و دروغ و خیانت و بزها « والبغى بغير الحق » و افزونی هستن بی حق (۲) « وأن تشرکوا بالله » و آنکه انباز گیرید ، ما خدای « ما لم ينزل به سلطاناً » چیزی که الله در آن هیچ کس را عذری نفرستاد [به معبود را سزاواری به عابد را عذر] « وأن تقولوا على الله ما لا تعلمون » (۳) و آنچه برخدای آن گوئید که نداید .

« ولكل أمة أجل » و هراستی را درین جهان درنگی است و اجماعی و اندازه ای [که کی در آید و تا کی بماند] « فاذا جاء اجلهم » چون همگام سر انجام ایشان در رسید « لا يستأخرون ساعة ولا يستقدمون » (۴) نه يك ساعت تا پس ممانند نه فرایش شند (۳) .

« يا بني آدم » ای فرزندان آدم « اما يأتينكم » اگر شما آید از من « رسل منكم » پیغام رسانان هم از شما « يقصّون عليكم آياتي » بر شما میخوانند

سخنان من « فَمَنْ اتَّقَى » هر که باز پرهیزد از عذاب من « وَ أَصْلَحَ » و دین خود و کردار خود (۱) راست کند « فَلَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ » (۲۴) بر ایشان بیم نیست و نه هرگز اندوهگین باشند .

« وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا » و ایشان که دروغ شمردند سخنان ما « وَ اسْتَكْبَرُوا عَنْهَا » و کردن کشیدند از نیوشیدن و پذیرفتن آن « أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ » (۲۵) ایشان اند که آتشیان اند جاوید در آن اند .

« فَمَنْ أَظْلَمُ » کیست ستمکار تر بر خوبشتن « مِمَّنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا » از آنکس که دروغ سازد بر خدای « أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ » یا دروغ شمرد سخنان او « أُولَئِكَ يَنْالُهُمْ » ایشان اند که مایشان رسد « نَصِيحُهُمْ مِنَ الْكِتَابِ » بهره ایشان از آن تهدید که در قرآن گفته ام « حَتَّى إِذَا جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا » تا آنکه بایشان آید فرستادگان ما « يَتَوَفَّوْنَهُمْ » که می میرانند ایشانرا « قَالُوا » ایشانرا گویند: « إِنَّمَا كُنْتُمْ تَدْعُونَنَا إِلَى دُونِ اللَّهِ » کجا اند آنچه خدای میخواندید فرود از الله ؟ « قَالُوا » گویند ایشان: « ضَلُّوا عَنَّا » کم گشتند از ما « وَ شَهِدُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ » و گواهی دهند بر تنهای خود « أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ » (۲۶) که اندرین جهان کافران بودند

« قَالَ ادْخُلُوا فِيهِمْ » ایشانرا گوید الله که در روید در گروهانی « قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ مِنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ فِي النَّارِ » که پیش از شما بودند از پری و آدمی در آتش « كُلَّمَا دَخَلَتْ أُمَّةٌ » هر که در رود گروهی در آتش « لَعْنَتْ أَهْلَهَا » لعنت کنند بر هم فعالان و هم راهان (۲) خود که در آتش باشند « حَتَّى إِذَا ادَّارَكُوا فِيهَا جَمِيعًا » تا آنکه که ما هم آیند و فراهم رسند در آتش « قَالَتْ أَخْرِجِيهِمْ لِأُولِيِّهِمْ » پسینان پیشینان را گویند فرا خدای عز و حل : « رَبَّنَا هَؤُلَاءِ ضَلُّوا » خداوند ما اینان

ایشان اند که ما را بی راه کردند « فَأَتَاهُم عَذَابًا ضَعِيفًا مِنَ النَّارِ » ایشان را عذاب دو چندان کن که ما را « قَالَ لِكُلِّ ضَعْفٌ » جواب دهند ایشان را که هر یکی را هم چندان که چشید هست، و هر یکی را چندان که دیگر راهست هست « وَلَكِنْ لَا تَعْلَمُونَ (۴۷) »
لکن این نمی دانید

« وَقَالَتْ أُولِيهْمَ لِأَخْرِيهْمَ » و پیشینان گویند پسینان را: « فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ » نه شما را بر ما افزونی است « فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ (۴۸) »
عذاب می چشید بآنچه میکردید

« إِنَّ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا » و ایشان که دروغ شمردند سخنان ما « وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا » و کردن کشیدند از نیوشیدن آن « لَا تَفْتَحْ لَهُمُ أَبْوَابُ السَّمَاءِ » درهای آسمان ایشان را باز نگشایند « وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ » و در بهشت نشوند « حَتَّى يُلَاجِ الْجَهْلُ فِي سَمِّ الْخِيَاطِ » تا آنکه که شتر در سوراخ سوزن در گذرد « وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ »
و چنین پاداش کنیم مجرمان را .

« لَهُمْ مِنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ » ایشان را از دوزخ تابوتهای آتش است بجای ستر
« وَ مِنْ فَوْقِهِمْ غَوَاشٌ » و از بالای ایشان طبقها از آتش « وَكَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ »
و پاداش ستمکاران بر خویشان ، چنین کنیم .

النوبة الثانية

قوله تعالى : « قُلْ أَمْرٌ رَبِّي بِالْقِسْطِ » - این جواب ایشان است که کارهایی دیدند و رسمهایی که در جاهلیت بدران ایشان نهاده بودند، و گمان بردند که آنرا آغاز راسب است، و از آسمان بآن فرمان است، گفتند : « وَاللَّهِ أَمْرُنَا بِهَا » رب العالمین آن برایشان رد کرد ، یعنی آن فحشاء است ، والله بفحشاء فرماید ، بلکه بعدل فرماید « أَمْرٌ رَبِّي بِالْقِسْطِ » ای :

بالعدل. میگوید: الله بداد میفرماید ، بدانستن هر چیز بر آن جای که هست، و نگرستن
بهر چیز بآن سزا که هست. آفرید کار بخدائی دانی، و آفریده بیندگی دانی، و
حرام بحرামী دانی، و حلال بحلالی دانی، و مردار پلید دانی.

«وَأَقِمُوا وَجوهكم عند كل مسجد» - مسجد ایدر سجود است. يك قول آنست که
هر جا که باشد در نماز روی فرا کعبه کنید، و گفته اند: معنی آنست که دل خویش در نماز
و در سجود راست دارید آنکس را که سزای سجود شما است. «وَادْعُوا مخلصين له الدين» - ای
وحدوه و لاتشرکوا به شیئاً. آنکه خطاب بامنکران بعث گردانید، گفت: «کما بدأکم»
ولم تکنوا شیئاً «تعودون» خلقاً جدیداً. چنانکه نبودید و شمارا بیافرید، همچنان با آخر
شمارا باز آفریند، یعنی هم بر آن صورت اول خائک بودید، و گفته اند که: از شکم مادر
برهنه بیرون (۱) آمدید بی هیچ چیز (۲)، فردا از خاک برهنه بر آئید بی هیچ چیز (۳).
و منه قول النبی (ص): «یحشر الناس حفاة عراة عرلا، و اول من یکسا
ابراهیم (ع)» ثم قرأ: «کما بدأنا اول خلق نعبده وعداً علینا» مجاهد و مقاتل گفتند.
کما بدأکم فی الخلق شقیاً و سعیداً فکذلك تعودون سعداء و أشقیاء، یعنی که در ازل شما
را دو فرقت آفرید: «فريقاً هدی» یعنی هداهم لدینه، «و فريقاً حق» ای وجب «علیهم
الضلالة» لما سبق من علمه فهم، و در دنیا همان دو فرقت باشد، چنانکه گفت: «فمنکم
کافر و منکم مؤمن»، و فردا در قیامت همان دو فرقت بر آن صفت که بودند از خاک بر آیند،
المؤمن علی ایمانه و المنافق علی نفاقه، و منه قوله (ص) «يموت الرجل علی ما عاش علیه
و یحشر علی مامات علیه» محمد بن کعب گفت هر که در ازل در خلقت اول سعید آمد
در ابد در خلقت آخر هم سعید آید، و اگر چه عمل وی عمل اهل شقاوت بود، چنانکه
سحرة فرعون، و هر که در خلقت اول شقی آمد، در خلقت آخر هم شقی آید اگر چه عمل

وی عمل اهل سعادت باشد همچون الیس .

قال النبی (ص): « ان العبد لیعمل عمل اهل النار ، وانه من اهل الجنة ، و یعمل عمل اهل الجنة ، وانه من اهل النار ، و انما الاعمال بالخواتیم » ، وروی : « ان الرجل لیعمل بعمل اهل النار حتی ما یكون بینہ و بینہا الا ذراع ، فیسبق علیہ الكتاب ، فیعمل بعمل اهل الجنة فیدخل الجنة ، و ان الرجل لیعمل بعمل اهل الجنة حتی ما یكون بینہ و بینہا الا ذراع ، فیسبق علیہ الكتاب ، فیعمل بعمل اهل النار فیدخل النار » .

قتاده کہت : بدأهم من التراب ، و الى التراب یعودون نظیره قوله : « منها خلقناکم و فیہا نعیدکم » قال ابن عباس فی هذه الایة : اذا امان الله الخلق فی النفخة الاولى انزل من السماء ماء فأثبت بذلک الماء احسامهم ، كما خلقهم من الماء کذلک یعید خلقهم بالماء ، وهو قوله : « كما بدأنا اول خلق نعیده وعداً علینا » « انهم اتخذوا الشیاطین اولیاء من دون الله و یحسبون انهم مهتدون » - فیہ دلالة علی ان من کان کافراً و هو لا یعلم انه کافر فهو کافر ، لان الله تعالی اعلمنا انهم یحسبون انهم مهتدون ، و هم مطلقون .

« یا بنی آدم خذوا زینتکم عند کل مسجد » - الزینة الثیاب ، وقیل : النعال . و قیل : المشط ، وقیل : التخشع و السکینه و الوقار ، لقول النبی (ص) « ایتوها و علیکم السکینه و الوقار » ، وقیل : رفع الایدی فی الصلوة لقول النبی (ص) : « ان لكل شیء زینة ، و ان زینة الصلوة رفع الایدی فیہا فی ثلاث مواطن : عند الاحرام ، و عند الركوع ، و عند رفع الرأس من الركوع . و گفته اند : درین آیت فرمان است ستر عورت در نماز و در طواف ، که در عرب قومی طواف میکردید برهنه ، هم زنان و هم مردان ، اما زنان دو الکها در يك نظم باهم میکردند ، و عورت خود فرومی آویختند ، و گویند : زنی برین صفت طواف میکرد و میگفت :

اليوم یبدوا بعضه او کله و ما بدا منه فلا احله

و تعظیم خانه را چنین میکردند . رب العالمین ایشانرا ازین نهی کرد درین آیت ،
و ستر عورت در طواف و در نماز واجب کرد ، گفت : « خذوا زینتکم عند کل مسجد »
یعنی عند الطواف ، و انما سمی الطواف مسجداً لانه یختص به .

« وکلوا و اشربوا » - اهل جاهلیت در ایام حج گوشت و چربش و شیر نمی خوردند تعظیم
حج را . مسلمانان گفتند : ما سزاوار تریم که تعظیم حج را چربش نخوریم ، و ریاضت کنیم :
رب العالمین آیت فرستاد : « کلوا و اشربوا » ای : کلوا اللحم و الدسم و اشربوا اللبن ، و
« لا تسرفوا بحظرکم علی انفسکم ما احللت لکم من اللحم و الدسم » .

« انه لا یحب المسرفین » - قال سفیان : ما قصرت به عن حق الله فهو اسراف ، و ماجاوزت
به حق الله فهو اسراف : و قال : « لو أنفقت مثل احد فی طاعة الله لم تکن مسرفاً ، ولو أنفقت
درهماً فی معصية الله لکان اسرافاً ، و قال الکلبی لا تسرفوا ای لا تحرموا طیبات ما احل الله
لکم ، « انه لا یحب المسرفین » المجاوزین الحلال الی الحرام فی الطعام و الشراب .

در مجلس هرون الرشید طبیبی ترسا از واقدی برسد که میگویند : علم دو اسب :
علم ادیان و علم ابدان ، در کتاب شما ازین علم لب چیزی هست ؟ واقدی گفت : رب
العزة دریک نیمه آیت علم طب جمع کرد ، و ذلک قوله : « کلوا و اشربوا و لا تسرفوا » .
نصرانی گفت : و از پیغامر شما هیچ چیز (۱) روایت کنند ازین علم ؟ گفت : آری ،
روایت کنند که گفت : « المعدة بیت الداء ، و الحمیه رأس کل دواء ، و أعط کل بدن
ما عودته » . نصرانی گفت : ما ترک کتابکم و لا نبیکم لجالینوس طباً .

« قل من حرم زینة الله » - این اضافت ملک و تملیک است « التي اخرج لعباده » یعنی
خلقه و أظهره . « و الطیبات من الرزق » - گفته اند : ابن زینت و رزق که الله بندگانرا بیرون
آورد انریشم است از کرم ، و غسل است از نحل ، و جوهر از خاک ، و در از صدف ، و بوی

از عود، و میوه از زمین. «والطیبات من الرزق» قیل هی الشاء و البانها ، لأنهم حرّموه فی حجّهم ، و قیل: هی البحائر و السوائب. «قل هی للذین آمنوا فی الحیوة الدنیا» یعنی مباحة لهم مع اشتراك الكافرين معهم فی الدنیا ، «خالصة یوم القیمة» ای لا یشاركهم فیها یوم القیامة من لیس بمؤمن ، و قیل: هی للمؤمنین فی الدنیا مشوبة بالكد و الحزن ، خالصة یوم القیامة من التعب و النصب و الحزن. «خالصة» قراءت عامه نصب است بر حال مگر نافع که برفع خواند ، و معناه : قل هی خالصة یوم القیامة. «كذلك نفصل الایات» - نفسر ما احللت و ما حرمت ، «لقوم یعلمون» انی انا الله لا شریك لی . این آیت ردّ است بر دو گروه از مجرمان : يك گروه از عرب که از انعام و حرث حرامها ساختند ، چون بحیره و سائبه و وصیله و حامی و اولاد آن ، و دیگر (۱) گروه رهبان اند ، و من نهنا نحوهم، که حلالهای مطاعم و ملابس و معایش بر خویشتن حرام کردند بترّهیب. الله آن تحریم بر هر دو گروه رد کرد ، و آنکه از حرام کردهای خود بعضی بر شمرد ، گفت: «قل انما حرم ربی الفواحش ماظهر منها و ما بطن» - فواحش آشکارا محرمات مطاعم اند و ملابس ، چون ابریشم آزاد بر مردان، و درمکرو هات چون فراش پوست سباع، و اشربه حرام چون مسکرات ، و مکروه چون عصیرهای نشیش آورده ، و آنچه ازین باب است چون میاثر ارجوان و میاثر حمر و میاثر نمور و قبایع حمائلها از زر ، و تدخن بمجامر سیمین و زرین ، و اکل و شرب بأوانی و ملاعق سیمین و زرین ، و تزیی مردان بزنی زنان و تزیی زنان بزنی مردان ، چون وشم و تغلیج و تنمص و خضاب سیاه مردان را ، و وصل موی زنان را، و فواحش زبان چون لقب کردن و غیبت کردن ، و در نسب مسلمانان عمص کردن ، و آنچه ازین باب است فرقة الاصابع که این همه از مناهی اند. و باطن فواحش فروج اند و سرقات و تخلیطهای نهانی و غش در بضاعات و بخش در کیل و وزن و امثال آن .

« والاثم » - یعنی الذنوب كلها ، و قيل : هو مادون الحد ، و قيل : هو الخمر .
 « والبغى بغیر الحق » - بغی نامی است دو چیز را : بیداد جستن را و حسد بردن را ، اما آنچه
 بیداد است و افزونی جستن ، آنست که گفت : « ولو بسط الله الرزق لعباده لبغوا فی الارض » ،
 « ان قارون كان من قوم موسى فبغى عليهم » ، « اذا هم یبغون فی الارض بغیر الحق » ،
 « بغى بعضنا على بعض » ، « و ينهى عن الفحشاء والمنکر والبغى » ، « والاثم والبغى بغیر
 الحق » - این همه بمعنی بیداد است و افزونی جستن به چیزی که آدمی را آن نرسد ،
 یا بدلیری باری بر خود نهادن که با آن نتاود ، یا کاری در گرفتن که علم آن نداند ، یا
 خود را بی کردار چیزی بیوسیدن که آن نیرزد ، و گذاره حق خود طلب کردن از
 گفت یا کرد که ویرا نرسد و نرسد .

و آنچه حسد است در قصه جهودان است که در مصطفی (ص) و در نبوت وی و
 در امت وی حسد بردند . آنست که گفت : « بغياً ان ینزل الله من فضله علی من یشاء
 من عباده » . و جای دیگر گفت : « الا من بعد ما جاء هم العلم بغياً بینهم » . جای دیگر
 این بغی را تفسیر کرد ، گفت : « حسداً من عند انفسهم » . و گفته اند : آنچه در دل آید
 آدمی را حسد آنست ، چون کرد و گفت آن حسد بغی گشت . و در خبر است از مصطفی (ص)
 که گفت : « اذا ظننتم فلا تحققوا ، و اذا حسدتم فلا تبغوا ، و اذا تطبرتم فلا ترجعوا » .
 میگوید : چون شما را پنداشتی در دل آید ، و در مسلمانی بیدی ظنی برید ، آن
 پنداشت و آن ظن فرا درستی میرید ، و که (۱) شما را از کسی بدی در دل آید ، بر آن
 کس بیرون میائید ، و که (۲) شما را فال بد افتاد ، در آن کار که میروید ، یا بر آن راه ،
 بر مگردید .

۱- که بمعنی چون است چنانکه در موارد دیگر نیز بهین معنی مکرراً آمده
 است و در نسخه الف غالباً در مفهوم چون ، « که » دیده میشود . ۲- ج : چون .

« و أن تشرکوا بالله ما لم ينزل به سلطاناً » - ای: حجة و برهاناً، لانهم زعموا ان الله امرهم بعبادة الالوان . « و أن تقولوا على الله ما لا تعلمون » من أنه حرّم الحرث والانعام ، وأن الملائكة بنات الله . و گفته اند : « و أن تقولوا على الله ما لا تعلمون » این بر قصاص است و بر گویندگان بی علم . درین آیت جامعه همه ناپسند های ظاهر و باطن حرام کرد ، و آنکه آنرا ختم کرد بر دانشمندی بی علم، و خبر درست است از مصطفی (ص): « ليس احد اغیر من الله ، من اجل ذلك حرّم الفواحش ما ظهر منها وما بطن ، وليس احد احب اليه العذر من الله عزوجل ، من اجل ذلك انزل الكتاب و ارسل الرسل .

« و لكل امة اجل » - این جواب قومی است که از رسول خدا (ص) تعجیل عذاب میخواستند ، چنانکه گفت : « يستعجلونك بالعذاب » . رب العزة گفت : هر گروهی را وقتی است نامزد کرده، که ایشانرا در آن وقت عذاب و هلاک آید که در آن تقدیم و تأخیر نبود (۱) .

« یا بنی آدم » - این مشرکان عرب اند، « اما یاتینکم رسل منکم » رسل اینجا مصطفی است صلی الله علیه وسلم ، « یقصون علیکم آیاتی » یعنی القرآن . « اما یاتینکم » این سخن معقب است بر فرو فرستادن آدم و حوا بزمین ، و « ما » صلت است ، یعنی: ان یأتیکم رسل منکم . این شرط است ، و جواب آن : « فمن اتقى وأصلح » ، و گفته اند که : « ان » ایدر (۲) نه شرط است « ان » در موضع تاریخ است چون « ان » و « اذا » . « فمن اتقى » یعنی اتقى الشرك بالله والتوب على الحق والاستعصاء على الرسول والاباء على النذیر ، وأصلح دینه وعمله ، « فلا خوف علیهم » اذا خاف الخلق فی القيامة « ولا هم یحزنون » اذا حزنوا ، وقیل: فلا خوف علیهم ای لا یخافون فی الاخرة ذهاب ثوابهم ، ولا هم یحزنون علی ما فاتهم من العمل بها فی الدنيا، كما یحزنون من ترك العمل بها .

« والذين كذبوا بآياتنا واستكبروا عنها » - این استکبار استکبار تکذیب است همچنانکه آنجا گفت : « استکباراً فی الارض » ، « واستکبر هو و جنوده » ، « و من يستنكف عن عبادته ويستكبر » . این استکبار کفر است . « اولئك اصحاب النار هم فيها خالدون » لايموتون .

« فمن اظلم » - ای : لا اجد اظلم ممن افترى على الله كذباً ، بأن معشرك وأنته امر بتحريم الحرث والانعام والالبان والثياب ، « او كذب بآياته » یعنی بآیات القرآن فأنكر النبوة ورد الرسالة ، « اولئك ينالهم نصيبهم من الكتاب » یعنی ما كتب لهم من العذاب فی القرآن ، وهو سواد الوجه وزرقة العيون لمن يفترى على الله ، وذلك فی قوله : « و يوم القيمة ترى الذين كذبوا على الله وجوههم مسودة » . باین قول کتاب قرآن است ، و گفته اند : کتاب لوح محفوظ است ، و معنی آنست که بایشان رسد آنچه ایشانرا نوشته و حکم کرده در لوح محفوظ از عمر و رزق و عمل و شقاوت و سعادت . قال رسول الله (ص) : « ما منكم من احد الا و قد كتب مقعده من النار ، و مقعده من الجنة » . قالوا : یا رسول الله ! افلا نتكل على كتابنا و ندع العمل ؟ قال : « اعملوا فكل ميسر لما خلق له ، اما من كان اهل السعادة فييسر لعمل السعادة ، و أما من كان من اهل الشقاوة فييسر لعمل الشقاوة » ، ثم قرأ : « فأما من اعطى واتقى و صدق بالحسنى » الآية . و قال (ص) : « ان خلق احدكم يجمع فی بطن امه اربعين يوماً ، ثم يكون علقه مثل ذلك ، ثم يكون مضغه مثل ذلك ، ثم يبعث الله اليه ملكاً بأربع كلمات ، فيكتب عمله و احله و رزقه ، و شقى او سعيد ، ثم ينفخ فيه الروح » .

و گفته اند : کتاب اینجا کلمات حفظه است ، یعنی جریده کردار بنده نیک و بد طاعت و معصیت . میگوید : جزاء آن بایشان رسد لامحاله ، خیراً کان او شراً ، و ذلك قوله تعالى : « ليجزى الذين اساؤا بما عملوا و يجزى الذين احسنوا بالحسنى » . « حتی

اذا جاءتهم رسلنا يتوفونهم - یعنی ینالهم ما کتب لهم من الارزاق والاعمال والاعمار ، فاذا فنیتم وفرغوا منها جاءهم ملک الموت و اعوانه یقبضون ارواحهم . « قالوا این ما کنتم تدعون من دون الله قالوا ضلوا عنا » بطلوا وذهبوا . این سؤال تبکیت و تقریع است ، یعنی فریشتگان با ایشان گویند : « این ما کنتم تدعون ، ای تعبدون من دون الله ؟ » « قالوا ضلوا عنا » بطلوا وذهبوا .

روا باشد که این سخن با ایشان خزنة جهنم گویند در قیامت ، یعنی قال لهم خزنة جهنم قبل دخول النار فی الآخرة : این ما کنتم تعبدون من دون الله من الالهة ؟ هل یمنعونکم من النار ؟ قالوا ضلوا عنا ، یعنی ضلت الالهة عنا فلانراهم . یقول الله تعالی : « وشهدوا علی انفسهم أنهم كانوا کافرین » ، معترف شوند بکناه خویش و اقرار دهند بر کفر خویش . و گفته اند : این آنکه باشد که کافران گویند : « والله ربنا ما کنا مشرکین » ، وجوارح ایشان برایشان گواهی دهند ، جنانکه رب العزة گفت : « شهد علیهم سمعهم و ابصارهم وجلودهم بما كانوا یعملون » .

« قال ادخلوا » - ای : قال الله ، وقل : قال خزنة جهنم : « ادخلوا فی امم » ای ادخلوا النار مجتمعین مع امم ، « قد خلت من قبلکم من الجن والانس » . این دلیل است که جن میرند همچون انس ، و قول حسن آنست که نمیرند . و دلیل است این آیت که جن و انس در کفر یکسان اند . « كلما دخلت امّة » النار « لعنت اختها » التي ادخلت قبلها . آن قوم که هام فعالان و هام راهان (۱) ایشان بوده باشند ، و پیش از ایشان در آتش شده ، پسینان که ایشانرا ببینند برایشان لعنت کنند ، تلاعن تحية دوزخبان است ، بر پیشینان لعنت کنند ، و پیشینان پسینان را ببینند ، گویند : « لامر حبا بکم » .

گفته اند که : مشرکان مشرکان را لعنت کنند ، و جهود جهود را و ترسا ترسارا و کبر کبر

را وصابی صابی را . و پس روان پیش روان را ، گویند: لعنکم الله انتم غررتمونا و القیتموننا هذا الملقى « حتی اذا ادّارکوا » ای تدارکوا و تلاحقوا و اجتمعوا جميعاً فی النار ، « قالت اخیهم » - مقاتل گفت : اخیهم دخولا ، و هم الاتباع « لاولیهم » و هم القادة . ابن عباس گفت : « اخیهم » ، یعنی آخر الامم ، « لاولیهم » یعنی اول الامم . سدی گفت : « اخیهم » یعنی الذین کانوا فی آخر الزمان ، « لاولیهم » یعنی الذین شرعوا لهم ذلك الدین . ابن لام نسب است ، می گوید : پسینان پیشینان را گویند فرا خداوند عزوجل : ربنا هؤلاء اضلونا ، زینوه لنا و سنّوا الضلالة ، و اقتدینا بهم . « فآتهم عذاباً ضعفاً من النار » - ای عذاباً ذا زیادة مثله علیه . قال ابن عباس : زیادة حیّات و أفاع .

وقیل : معناه اضعف علیهم العذاب بأشدّ مما تعذبنا به ، قال الله تعالى : « لكل ضعف » للتابع و المتبوع عذاب مضعّف ، للمتبوع بکفره و اغوائه ، و للتابع بکفره و تقلیده و الاقتداء به ، ای : کفبتما تسألون . « ولكن لا تعلمون » - بیا قرأت ابو بکر است از عاصم ، حمل بر لفظ است نه بر معنی ، زیرا که کل اسمی است ظاهر غیبت را موضوع . مراد آنست که : لا یعلم کل فریق مقدار عذاب الفریق الاخر . باقی « تعلمون » بتاء خوانند بر خطاب ، و معنی آنست که : لکّکم ضعف من العذاب ، و الخطاب للتابعین و المتبوعین ، و هم المضلّون ، ای : ولكن لا تعلمون ما لكل من العذاب .

« و قالت اولیهم لأخیهم فما کان لکم علینا من فضل » - لانّکم کفرتم کما کفرنا ، فنحن و أنتم فی الکفر سواء . « فذوقوا العذاب بما کنتم تکسبون » - ای فذوقوا بکسبکم و کفرکم ، و لا تحیلوا الذنب علی غیرکم .

« ان الذین کذّبوا بآیاتنا » - یعنی القرآن ، « و استکبروا عنها » ای عن الایمان بها ، « لا تفتح لهم ابواب السماء » - این گشاد در آسمان درین موضع آنست که : هیچ آدمی نیست مگر او را در آسمان دو در است : یکی کردار وی برند بآن ، و دیگر روزی وی

فرستند از آن ، و اگر مرد کافر است ، آن يك در كردار خود بسته است ، كه كردار وی به آسمان نبرند ، و چون مرگ آمد آن در روزی در بندند ، هر دو در بر کافر بسته بماند .
و قيل : لا تفتح لهم ابواب السماء ، ای ابواب الجنة ، لان الجنة فی السماء ، و لهذا قال : « ولا يدخلون الجنة » . و قيل : لا تفتح لهم ابواب السماء یعنی لارواحهم و اعمالهم ، لانها خبیثة ، فلا یصعد بها بل یموی بها الی سجن تحت الارضین .

و فی ذلك روى ابوهريرة عن رسول الله (ص) ، قال : « ان المیت تحضره الملائكة ، فاذا كان الرجل الصالح ، قالوا اخرجی ايتها النفس المطمئنة الطيبة التي كانت فی الجسد الطيب . اخرجی حمیداً و أبشری بروح من الله و ریحان ، و رب غیر غضبان ، فيقولون ذلك حتی یخرج بها الی السماء ، فيستفتح لها ، فيقال : من هذا؟ فيقولون : فلان . فيقال مرحباً بالنفس المطمئنة الطيبة التي كانت فی الجسد الطيب . ادخلی حمیداً و أبشری بروح و ریحان ، و رب غیر غضبان . فيقال لها ذلك حتی یسری بها الی السماء السابعة ، واذا كان الرجل السوء قالوا : اخرجی ايتها النفس الخبيثة التي كانت فی الجسد الخبيث . اخرجی ذمیماً و أبشری بحميم و غساق ، و آخر من شكله ازواج . فيقولون ذلك حتی یخرج (١) ثم یخرج بها الی السماء فيستفتح لها ، فقال : من هذا؟ فيقولون : فلان . فيقال : لا مرحباً بالنفس الخبيثة كانت فی الجسد الخبيث . ارجعی ذمیماً ، فانه لا تفتح لك ابواب السماء ، فترسل بین السماء و الارض ، فتصیر الی القبر .

و فی أخبار المعراج انه قال صلى الله علیه و سلم : « ثم انتهى بی الی السماء الدنيا ، واذا انا برجل کهیئته يوم خلقه الله ، لم یتغیر منه شیء ، و اذا هو یعرض علیه ارواح ذریته ، فاذا کان روح مؤمن ، قال : روح طيب ، و ریح طيبة . اجعلوا کتابه فی علین ، و اذا کان روح کافر ، قال : روح خبيث ، و ریح خبیثة . اجعلوا کتابه فی سجن . فقلت : یا

جبرئیل : من هذا ؟ قال : هذا ابوك آدم (ع).

« لا تفتح » - بتاء وتخفيف قراءت بوعمر و است ، و تأنيث تأنيث ابواب راست که جمع است ، و اما تخفيف از آن است که فعل مخفف کثرة فائده دهد ، چنانکه فعل مشدد ، و حجة این قراءت آنست که در سورة القمر گفت : « ففتحنا ابواب السماء بماء منهمر » ، و بیاء و تخفيف قراءت حمزه و کسائی است . وجه یاء آنست که فعل متقدم است ، و تأنيث ابواب نه حقیقی است ، و وجه تخفيف گفته آمد . « و تفتح » بتاء و تشدید قراءت باقی است ، تاء تأنيث ابواب را است ، چنانکه گفتیم ، و تشدید کثرت ابواب را ، لانه يقتضی فتحاً بعد فتح ، و قيل : معنی التشدید انه ليس حالهم كحال المؤمنين في التفتح مرة بعد مرة .

« ولا يدخلون الجنة حتى يلج الجمل في سم الخياط » - ای يدخل البعير في ثقب الابرّة . وجمل ، بضم جیم و تشدید میم درشوان خوانده اند ، و آن رسن غلیظ باشد که کشتی بآن بندند ، و این سخن بر آن تأویل است که عرب گویند : ما فعلت ذلك (١) ولا فعله حتی يشب الغراب و يسود اللبن و يبيض القار و ما ذرّ شارق ، و بر تعارف است و نه آنست که اهل کلام گفتند که الله بر محال نه قادر است « و كذلك نجزي المجرمين » ای : وهكذا نجزي المجرمين لا يدخلون الجنة .

« لهم من جهنم مهاد » - ای توأبیت من نار قد سقموا فيها بالمسامير مع قرناء من الشياطين ، « و من فوقهم غواش » اطباق من نار اطبقت عليهم ، فلا يدخل عليهم فيها روح ، ولا يخرج منهم نفس . « المهاد » الوطاء الذي يفرش ، و منه مهد الصبي ، و « الغواشي » اللباس المجلل مثل اللحاف ، و منه غاشية السرج ، و غشى المريض ، و الغشاوة التي تكون على الولد ، و نظير الآية قوله : « يوم يغشيهم العذاب من فوقهم و من تحت ارجلهم » ، و قوله :

« لهم من فوقهم ظلل من النار و من تحتهم ظلل ». ثم قال : « و كذلك نجزي الظالمين »
الذين اشرکوا بالله نجزيهم جهنم و ما فيها من العذاب .

قال رسول الله (ص) : « نار کم جزء من سبعين جزءاً من نار جهنم » . قيل : يا رسول الله ! ان كانت لكافية، قال : « فضلت عليها بتسعة وستين جزءاً کلّهن مثل حرّها » ، وقال (ص) : « اشتكت النار الى ربها ، فقالت : رب اكل بعضي بعضاً ، فأذن لها بنفسين : نفس في الشتاء ، و نفس في الصيف ، اشدّ ما تجدون من الحر ، و اشدّ ما تجدون من الزمهرير » .

و در اخبار معراج است که **مصطفی (ص)** مالک را دید خازن دوزخ ، ترش روی و خشمگین ، از خشم روی درهم کشیده . کس نماند در آسمان از فریشتگان که نه آن شب شادی نمود ، و تازه روی و خندان به **مصطفی (ص)** نگرست مگر مالک و خزنه دوزخ که در ایشان همه خشم دید و ترشی و ناخوشی . **جبرئیل** گفت : ای **محمد !** عجب مدار که رب العالمین در ایشان خود شادی و تازه روئی و خنده نیافرید ، آنکه رسول (ص) گفت : « یا مالک ! صف لی جهنم » . مرا صفت کن که دوزخ چون است ؟ گفت : یا **محمد !** والذی بعثک بالحق لو أن حلقة من السلسلة التي ذکر الله وضعت علی جبال الدنيا لذابت حتی تبلغ تخوم الارضین السفلی . یا محمد ! ان فی جهنم وادیاً تستعین بالله جهنم منه فی کل يوم سبعین مرة ، و ان فی الوادی بئراً تستعین بالله ذلک الوادی و جهنم سبعین مرة منها ، و ان فی البئر حباً تستعین بالله تلک البئر و ذلک الوادی و جهنم منه سبعین مرة ، و ان فی ذلک الجب حية يستعین بالله ذلک الجب و تلک البئر و ذلک الوادی و جهنم فی کل يوم سبعین مرة منها ، اعدّها الله للفسقة من حملة القرآن من امتک .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « قل امر ربی بالقسط » - الآية - خداوند زمین و آسمان ، کردگار جهان و جهانیان ، بخشنده و بخشاینده و مهربان بر بندگان ، جلّ جلاله ، و تقدست

اسماؤه ، و تعالت صفاته ، درین آیت مبانی خدمت و معالم معاملات و حقائق معرفت جمع کرد ، و مؤمنان را از پسندیده اخلاق آگاه کرد ، و نیکو پرستیدن خود و نیکو زیستن با خلق ایشان را تلقین کرد ، و بشناخت اسباب رضاء خود گرامی کرد . و این آیت از جوامع الکلم است که **مصطفی (ص)** گفته : « بعثت بجوامع الکلم ، و اختصر لی العلم اختصاراً » .

و در قرآن ازین نمط فراوان است . یکی از آن باز گویم: « ان الله مع الذين اتقوا والذين هم محسنون » . آیتی بدین کوتاهی نگر که در زیر آن چنداست ازین معانی . هر چه نواخت است از اکرام و افضال حق جل جلاله مر بنده را ، همه در زیر آنست که : « ان الله مع » ، و هر چه خدمت است از انواع عبادت و ابواب معاملات که بنده کند الله را همه در زیر این شود که « اتقوا » ، و هر چه حقوق خلق است بر یکدیگر در فنون معاملات همه در زیر این است که « محسنون » . همچنین هر چه ارکان دین است و وجوه شریعت و ، ابواب حقیقت در زیر این کلمات است که : « امر ربی بالقسط و اقيموا وجوهکم عند کل مسجد و ادعوه مخلصین له الدين » . معنی قسط داداست ، میگوید: الله مرا بداد میفرماید ، یعنی در معاملات هم باحق و هم باخلق و هم بانفس ، باحق در امر و نهی بکار داشتن و در همه حال بقضاء وی رضا دادن ، و با خلق بخلق زیستن ، و در وجوه معاملات انصاف ایشان دادن و انصاف خود نخواستن ، و با نفس مخالف بودن ، و او را در میدان مجاهدات و ریاضات کشیدن ، و در شهوات و راحت بروی بستن . و نظیر این آیت در قرآن آنست که گفت جل جلاله : « ان الله يأمر بالعدل والاحسان » . میگوید: الله بعدل میفرماید و باحسان ، عدل انصاف است ، و احسان ایثار است . عدل آنست که چنان کنی که باتو کردند ، و احسان آنست که به از آن کنی که باتو کردند . عدل آنست که از واجب بنکاهی ، و مکافات فرو نگذاری ، و آن عقوبت نیفزائی و آنچه نتواند بود

نه بیوسی . احسان آنست که بجای آنکه با تو نیکوئی کرد از آنچه وی کرد پیش کنی ،
و بجای آنکس که با تو بد کرد نیکوئی کنی . اینست طریق جوانمردان و سیرت مردان .
و گفته اند : عدل آنست که در معاملات راست ستانی ، و راست دهی . احسان

آنست که خشک ستانی و چرب دهی . عدل آنست که در جواب سلام گوئی : وعلیکم
السلام احسان آنست که : ورحمة الله در افزائی . عدل آنست که گفت : « و جزاء سیئة
سیئة مثلها » ، « و ان عاقبتهم فعاقبوا بمثل ما عوقبتهم به » ، « و أخر جوهم من حیث
اخرجوكم » . احسان آنست که گفت : « فمن عفا و أصلح فأجره علی الله » . عفو بدکار
نیکوست ، و نیکوتر آنست که بر عفو بیفزائی ، و نیکوئی کنی ، چنانکه رب العزة گفت :
« ادفع بالتي هي احسن السيئة » ، « و اتبعوا احسن ما انزل اليكم من ربكم » ، « فبشر
عبادی الذین یستمعون القول فیتبعون احسنه » ، « و أمر قومك یاخذوا بأحسنها » .

هم قال تعالی : « و أقيموا وجوهكم عند كل مسجد » - جنید گفت : امرنا
بحفظ السر ، و علو الهمة ، و أن نرضی بالله عوضاً عما سواه . میگوید : سر خود صافی
دارید ، تا حق بشناسید . خوی فراوی کنید تا بستاخ گردید . همه لطف وی بینید تا
مهر در وی نهید ، بر مر کب خدمت نشینید ، تا بمنزل حرمت رسید . حرمت بیش آید
تا بصحبت رسید . همت عالی دارید تا با وی بمانید .

در وصف مصطفی (ص) گفته اند که : الله باوی دو کرامت کرد که ، هیچ کس
از فرزند آدم نکرد : یکی آنست که بزرگ همت بود . دیگر آنکه متواضع بود . علو
همت وی بدان جای بود که در خبر است که : « ما مدّ یدہ الی طمع قط » ، و در تواضع
چنان بود که گفت : « لو دعیت الی کراع لأجبت ، ولو أهدی الی ذراع لقبلت » چون
با خود نگرستی از همه ضعیفان خود را ضعیف تر دانستی از متواضعی که بود . ازینجا
گفتی : « لا تفضلونی علی یونس بن متی . چون با حق نگرستی کونین و عالمین در

چشم وی نیامدی از بزرگ همتی که بود . ازینجا گفتی : « انا سید ولد آدم ولا فخر » .
 قوله : « كما بدأكم تعودون » - یجری علیکم فی الابد ما قضینا علیکم فی الازل ،
 و « فریقاً هدی و فریقاً حقّ علیهم الضلالة » ، و قیل : كما بدأكم تعودون علماً و مشیة
 و تقدیراً . چنانکه ابتداء کرد بافرینش شما بدانش و تقدیر و خواست ، بآخر چنان شوید
 که اول خواست . جنید را ازین آیت پرسیدند ، جواب داد که : اول کل انسان یشبیه
 آخره ، و آخره یشبیه اوله . آنکه گفت : نهایت هر کار رجوع است با بدایت آن کار ، و
 راه بحق حلقه‌ای است ازو درآید باز و او (۱) گردد . شیخ الاسلام انصاری کف
 قدس الله روحه : چون نیک ماند آخر این کار با اول این کار ! یعنی که اول همه لذت و
 راحت و زندگانی با روح و با شادی ، تا مرد پای در دام نهد ، و طوقش در گردن آید ،
 آنکه بهر راحتی که دید محنتی بیند ، و با هر فرازی نشیبی بود . اینست حقیقت آن کلمه
 که بوبکر کتانی گفته که میان بنده و حق هزار مقام است از نور و ظلمت ، نه همه
 نور است ، که با هر نوری ظلمتی است ، و با هر نشیبی فرازی ، یعنی یکی روح است و
 آسایش و زندگانی ، یکی ناکامی و رنج و بی مرادی . یکی تجلی یکی استتار ، یکی
 جمع یکی تفرقت ، و اگر نه آن روح و راحت در بدایت ارادت در پیش بودی ، بنده
 را با آن بلاها و رنجها طاقت نماندی . پیوسته با آن مینگردد ، و دلش با آن میگراید ،
 و بشاهد آن این بار محنت میکشد ، تا آخر که او را بر گذرانند و مدت تمام شود ، و
 پوشیده آشکاره گردد ، و در آخر هم با آن شود که در اول بود . اینست سر آیت که الله
 گفت : « كما بدأكم تعودون » بر ذوق ارباب معارف و اصحاب حقائق ، والله اعلم .

« یا بنی آدم خذوا زینتکم عند کل مسجد » - بزبان علم ستر عورت اسب در

نماز ، و بزبان کشف زینت هر بنده در مقام مشاهدت حضور دلست و لزوم حضرت و

استدامت شهود حقیقت . گفته اند : زینت نفس عابدان آثار سجود است ، و زینت دل عارفان انوار وجود است . عابد بنعت عبودیت در سجود ، و عارف بر بساط قربت در روح شهود . « قل من حرم زينة الله » الایة - زینت زبان ذکر است ، و زینت دل فکر است . هر چیزی را آرایشی است ، و آرایش نفس در حسن معاملت است نعت مجاهدت ، و آرایش دل دوام مواصلت است بوقت مشاهدت ، و آرایش سر حقایق قربت است در میدان معاینات . و آنجه رب العزة گفت : « من حرم زينة الله » اشارتست که این زینتها و آرایشها دریغ نیست از طالبان ، و ممنوع نیست از حاضر دلان . گنج خانه نعمت پراز نعمت است ، طالبان می در بایند خوانچه لطف و رحمت آراسته و ساخته است ، خورند کان می در بایند . **پیر طریقت** گفته در مناجات : ای طالبان ! بشتابید که نقد نزدیک است . ای شبروان ! مخسبید که صبح نزدیکست . ای شتابندگان ! شاد شوید که منزل نزدیک است . ای تشنگان ! صبر کنید که چشمه نزدیک است . ای غریبان ! بنازید که میزبان نزدیک است . ای دوست جویان ! خوش باشید که اجابت نزدیک است . ای دلگشای رهی ! چه بود که دلم را بگشائی ! و از خود مرهمی بر جانم نهی ! من سود چون جویم ! که دو دستم از مایه تهی ! فکر که بفضل خود افکنی مرا بروز بهی .

۵- النوبة الاولى

قوله تعالى « والذين آمنوا وعملوا الصالحات » و ایشان که بگرویدند و نیکیها کردند « لا نكلف نفساً الاّ وسعها » بر کس نهمیم مگر توان او « اولئك اصحاب الجنة » ایشانند که بهشتیان اند « هم فيها خالدون (۴۱) » جاویدی جاویدان در آن . « ونزعنا » و بیرون کشیدیم « مافی صدورهم » آنچه در دلهای ایشان بود « من غل » از ناراستی با یکدیگر و ناحق شناسی « تجرى من تحتهم الانهار » میرود

زیر ایشان در بهشت جویهای روان « **وقالوا الحمد لله** » و سخن ایشان در بهشت آنست که گویند: حمد و ستایش نیکو خدای را « **الذی هدانا لهذا** » او که راه نمود ما را باین جای و باین کار و باین روز « **وما كنا لنهتدي** » و نه آنیم ما که باین روز و باین جای راه خواستیم دانست و توانست « **لولا ان هدانا الله** » اگر نه آن بودی (۱) که راه نمود الله ما را « **لقد جاءت رسل ربنا بالحق** » فرستادگان خداوند ما بر راستی بما آمده بودند « **ونودوا** » و آواز دهند ایشان را « **ان تلکم الجنة** » که آنک این بهشت « **اورثتموها** » آنرا بشما میراث دادند [باز گرفته و دریغ داشته از دشمنان] « **بما كنتم تعملون** » (۴۲)، بآن کردارهای نیکو که میکردید .

« **ونادی اصحاب الجنة اصحاب النار** » و آواز دهند اهل بهشت اهل آتش را [و ایشان را گویند]: « **ان قد وجدنا ما وعدنا ربنا حقاً** » که آنچه خداوند ما را وعده کرده بود راست یافتیم « **فهل وجدتم ما وعد ربکم حقاً** » آنچه شما را بآن می تهدید کرد و وعده داد راست یافتید؟ « **قالوا نعم** » جواب دهند که: آری، یافتیم « **فأذن مؤذن بينهم** » تا درین سخن باشند آواز دهد آواز دهنده ای بیانگ بلند از میان ایشان « **ان لعنة الله علی الظالمین** » (۴۳)، که لعنت خدا و راندن وی بر آن ستمکاران بر خود .

« **الذین یصدون عن سبیل الله** » ایشان که می بر گردانیدند از راه خدای « **و یفنونها عوجاً** » و آنرا عیب میجستند و در آن کجی می بیوسیدند « **و هم بالآخرة کافرون** » (۴۴)، و ایشان بروز رستاخیز کافران .

« **و ینهما حجاب** » و میان اهل آتش و اهل بهشت پرده ای است « **و علی الاعراف رجال** » و بر سر آن سور بر کنگرها آن مردانی اند « **یعرفون کلاً** »

بسیماهم، که می شناسندهم بهشتیان را بسیمای ایشان، وهم دوزخیان را بسیمای ایشان
 « و نادوا اصحاب الجنة » و آواز دهند از آن بالا باهل بهشت « ان سلام علیکم،
 گویند: سلام بر شما باد » لم یدخلوها « در نرفته اند در بهشت انیز (۱) » و هم
 یطمعون (۴۵) « اما امید میدارند .

« و اذا صرفت ابصارهم » و هر گاه که چشمهای ایشان بگردانند
 « تلقاء اصحاب النار » بسوی اهل آتش « قالوا ربنا » گویند خداوند ما ! « لا تجعلنا
 مع القوم الظالمین (۴۶) » مارا با این ستمکاران مکن .

« و نادى اصحاب الاعراف » و آواز دهند اصحاب اعراف « رجالا » مردانی را
 از اهل آتش « یعرفون بسیماهم » که می شناسد ایشان را بنمون و آساء ایشان
 « قالوا ما اغنی عنکم جمعکم » گویند: چه بکار آمد و چه سود داشت شما را جمع
 دنیای شما « و ما کنتم تستکبرون (۴۷) » و آن گردنکشی که می کردید از
 پذیرفتن حق .

« اهلؤلاء » اینان که در بهشت اند « الذین اقسمتهم » ایشان اند که
 سوگند می خوردند در دار دنیا « لا ینالهم الله برحمة » که الله هرگز بخشایش
 خویش بایشان نرساند « ادخلوا الجنة » ای اصحاب اعراف ! در روید در بهشت
 « لا خوف علیکم ولا انتم تحزنون (۴۸) » نه بیم بر شما و نه هرگز اندوهگن بید (۲).
 « و نادى اصحاب النار اصحاب الجنة » و آواز دهند دوزخیان اهل
 بهشت را « ارفعوا علینا من الماء » که بر ما ریزید و ما را دهید لختی ازین آب
 بهشت او « ما رزقکم الله » و طعام دهید ما را از آنچه الله شما را روزی کرد « قالوا »
 بهشتیان گویند [در جواب ایشان] « ان الله حرهما علی الکافرین (۴۹) » که الله

حرام کرده است طعام و شراب بهشت بر کافران .

« الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَهْوًا وَ لَعِبًا » ایشان که دین خویش به بیکاری و بازی گرفتند « وَ غَرَّتْهُمْ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا » و زندگانی این جهان ایشانرا بفریفت (۱) و مشغول داشت « فَالْيَوْمَ نُنْصِيهِمْ » امروز آن روز است که ایشانرا فرو گذاریم در آتش چون فراموش کردگان « كَمَا نَسُوا لِقَاءَ يَوْمِهِمْ هَذَا » چنانکه ایشان فراموش کردند دیدار این روز که ایشان را بود فراموش « وَ مَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ (۵۰) » و بآنچه بسخنان ما جحود آوردند و نا استوار گرفتند .

« وَلَقَدْ جِئْنَاهُمْ بِكِتَابٍ » و آوردیم بایشان نامه‌ای « فَصَلَّنَاهُ عَلَىٰ عِلْمٍ » آنرا تفصیل دادیم و روشن باز نمودیم بر دانشی « هُدًى وَ رَحْمَةً » راهنمونی و بخشایشی « لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ (۵۱) » قومی را که استوار میگیرند و می پذیرند .

« هَلْ يَنْظُرُونَ » چشم نمیدارند « إِلَّا تَأْوِيلَهُ » مگر پیدا شدن حقیقت آنکه مراد الله بفرستادن این کتاب است « يَوْمَ يَأْتِي تَأْوِيلَهُ » آنروز که تأویل این نامه در رسد « يَقُولُ الَّذِينَ نَسَوْهُ مِنْ قَبْلِ » ایشان که آنروز فراموش کردند ، [و از نادانی روی گردانیدند ، و کار آن بنساختند آنروز گویند] : « قَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ » فرستادگان خداوند ما بر راستی آمده بودند « فَهَلْ لَنَا مِنْ شَفْعَاءَ » هست ما را باز خواهند کان ؟ « فِشْفَعُوا لَنَا » تا ما را باز خواهند « أَوْ نَرُدَّ » یا باز گذارند ما را با دنیا « فَنَعْمَلْ غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ » تا جز از آن کنیم که می کردیم « قَدْ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ » در خویشتن زیانکار و نومید آمدند « وَ ضَلَّ عَنْهُمْ » و گم گشت و ناپدید از ایشان « مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ (۵۲) » آنکه بدروغ خدای را میخواندند .

النوبة الثانية

قوله تعالى : « وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ » - بدان که معنی ایمان تصدیق است ، و حقیقت آن از روی شرع استوار داشتن است بدل ، و اقرار است بزبان ، و کردار است بتن و بمال ، و تا این هر سه خصلت بهم مجتمع نشوند ، نام ایمان بر وی نیفتد ، و نه نام اسلام ، که مؤمن مسلمان است و مسلمان مؤمن .

ایمان و اسلام دو نام اند دین حنیفی را ، که مشتمل است بر اعمال ظاهر و باطن . بلی چون مفرد کنند ، اعمال ظاهر را اسلام گویند چون نماز و زکوة و حج و صوم ، و اعمال باطن را ایمان گویند چون معرفت و تصدیق و یقین ، و همه درهم بسته است ، که این بی آن بسر نشود ، و آن بی این بکار نیاید ، چون همه بهم آمده خواه آنرا اسلام خوان و خواه ایمان .

مصطفی (ص) اعمال ظاهر را ایمان نام نهاد در آن خبر صحیح که : وفد

عبدالقیس آمدند بر رسول خدا ، و گفتند : یا رسول الله ! مرنا بأمر نخبر به من وراءنا ، و ندخل به الجنة ، فأمرهم رسول الله بالإيمان بالله وحده ، قال : « اندرون ما الايمان بالله وحده » ؟ قالوا : الله و رسوله اعلم . قال : « شهادة ان لا اله الا الله و ان محمداً رسول الله ، و اقام الصلوة و ايتاء الزکوة ، و صيام رمضان ، و ان تعطوا من المغنم الخمس » ، و هم این اعمال ظاهر را اسلام نام نهاد در آن خبر اعرابی که گفت : یا محمد ! اخبرنی عن الاسلام . قال : « الاسلام أن تشهد ان لا اله الا الله و أن محمداً (ص) رسول الله ، و تقيم الصلوة ، و تؤتي الزکوة ، و تصوم رمضان ، و تحج البيت ان استطعت اليه سبيلا » .

و فائده اسلام عصمت است در خون و مال و ذمت ، احکام شرع بروی روان و مسلمانان درین یکسان . و فائده ایمان نجات است از مقت خدا و خلاص از عذاب وی ،

و مؤمنان در آن متفاوت، هر که عمل وی نیکوتر، و یقین وی بیشتر، و عهد وی راست‌تر ایمان وی تمامتر، و ثواب وی بیشتر. [•] و رب العزة جلّ جلاله خود برنده آن نهد که بر نتابد، بلکه بروی آن نهد که طاقت دارد، و آن فرماید که توان دارد. اینست که گفت جلّ جلاله: «و الذين آمنوا و عملوا الصالحات لا تكلف نفساً الا وسعها اولئك اصحاب الجنة هم فيها خالدون». میگوید: ایشان که بگرویدند، و نیکیها کردند، بر کس تنهیم مگر توان آن، یعنی ایشان اجابت کردند، و کوشیدند، و ما بر ایشان ناتواست ننهادیم، با پاسخ راست و بارسبک بهشتیان اند جاویدی جاویدان. «و نزعنا ما فی صدورهم من غل» - امیر المؤمنین علی (ع) گفت: «فینا اهل بدر نزلت هذه الآية»، و بروایتی دیگر علی (ع) گفت: «انی لأرجو أن اکون انا و عثمان و طلحة و زبیر من الذين قال الله: و نزعنا ما فی صدورهم من غل». سدی گفت: بهشتیان به در بهشت رسند، درختی بینند از ساق آن دو چشمه روان. از يك چشمه بیاشامند، هر چه غل و حسد و حقد و عداوت است که در دنیا در نهاد و سرشک ایشان بود، چون آن شراب بیاشامند از آن همه پاک شوند، و از چشمه دیگر غسل کنند تنهای ایشان پاکیزه و روشن گردد، و خوشبوی شوند! از آن پس نه تن ایشان شوخ پذیرد، نه در دل ایشان وسواس و خواطر ردی آید.

«تجری من تحتهم الانهار» - این آنکه بود که هر مؤمنی در بهشت در غرّة خویش و منزل خویش آرام گیرد، و پیوسته در آن چشمهای روان مینگرد، تا لذت نظرشان می افزاید، و در آن حال گویند: «الحمد لله الذی هدانا لهذا» ای هدانا لما صیرنا الی هذا الثواب من العمل الذی ادى الیه، آنکه اقرار دهند که هدایت از خدا است، و راست راهی بتوفیق است نه بجهد بنده، گویند: «و ما کنا لنهتدی لولا ان هدانا الله» دینه. و قرأ ابن عامر: «ما کنا» بلاواو «لنهتدی لولا ان هدانا الله».

و در خبر است از رسول خدا (ص) که هیچ بهشتی در بهشت نرود، تا آنکه که پیشتر دوزخ با وی نمایند تا آنرا بیند و گوید: «ما کنّا لنهتدی لولا ان هدانا الله»، و هیچ دوزخی در دوزخ نرود، تا پیشتر بهشت با وی نمایند تا بیند و گوید: «لو ان الله هدانی لکنّ من المتّقین»، تا شادی آن بیش بود و حسرت این بیش.

«لقد جاءت رسل ربّنا بالحقّ» - ای بآن هذا اليوم حق فصدّقنا هم، این سخن بر در بهشت گویند، چنانکه ایشانرا دیدار در بهشت افتد، و تا درین سخن باشند و درین ثنا «نودوا ان تلکم الجنة» خزنه بهشت ایشانرا استقبال کنند، و گویند: اینک آن بهشت که شما را در دنیا وعده داده بودند. «اورثتموها» اورثتم منازل اهل النار فیها لو عملوا بطاعة الله «بما کنتم تعملون» توحّدون الله و تطیعونه.

روی ابو سعید الخدری، قال: قال رسول الله (ص): «یخلص المؤمنون من النار، فیحسبون علی قنطرة بین الجنة و النار، فیقتصّ لبعضهم من بعض مظالم کانت بینهم فی الدنیا، حتی اذا هذّبوا و نقّوا اذن لهم فی دخول الجنة، فوالذی نفس محمد بیده لأحدهم اهدی الی منزله فی الجنة منه بمنزله کان فی الدنیا»، و قال (ص): «ما من احد الا وله منزل فی الجنة و منزل فی النار، فأما الکافر فیرث المؤمن منزله من النار، و المؤمن یرث الکافر منزله من الجنة».

«و نادى» یعنی: وینادی، لأن کل ما اخبر الله انه یكون فماضیه و مستقبله و دائمه واحد. روز رستاخیز روز تنادی است، چون بهشتیان در بهشت و دوزخیان در دوزخ آرام گیرند، و اصحاب اعراف بر اعراف، هر قومی دیگر را می باز خوانند و از آنچه در ابتداء سخن میگویند، و دوزخیان درین حال کری و کنگی و نایبائی که در آن آیت گفت: «و نحشرهم یوم القیمة علی وجوههم عیاً و بکماً و صماً»، درایشان آن نماید، و سخن توانند، و شنوند، و آواز دهند اهل بهشت اهل دوزخ را: «ان قد وجدنا

ما وعدنا ربنا حقاً ، همان گویند که روز بدر، مصطفی گفت اهل (۱) قلیب را :
 « فهل وجدتم ما وعد ربكم حقاً » ، هذا سؤال تقرير يتضمن تخسير الكفار . « قالوا
 نعم » - کسانی « نعم » بکسر عین خواند، و هما لغتان .

« فاذن مؤذن بينهم » - قيل هو صاحب الصور . تا ایشان درین سخن باشند
 منادی ندا کند باواز بلند: « أن لعنة الله على الظالمين » ای الکافرین ، که لعنت خدا
 بر کافران . آنکه اعمال خبیثه ایشانرا وصف کرد :

« الذين يصدون عن سبيل الله » - ایشان که از دین اسلام بازگشتند، و
 دیگران را می بازگردانیدند ، « یبغونها » ای: و یبغون لها عوجاً ، و از راه راست خداوند
 کژی می پیوسیدند، و از آن کژی میجستند . کژی در چیزی دیدنی چون چوب و دیوار
 عوج است بفتح عین ، و در چیزی نادیدنی چون سخن و پیمان عوج است بکسر عین .
 « وهم بالآخرة » یعنی بالبعث الذی فیه جزاء الاعمال « کافرون ».

« و بینهما حجاب » - یعنی اهل الجنة و اهل النار حجاب . این حجاب آن سور
 است که اینجا گفت : « ف ضرب بینهم بسور له باب » . دیواری است بلند در باطن، و اندرون
 آن بهشت است . از سور تا درگاه بهشت صدساله راه ، همه جویها و چشمها و حیاض و
 ریاض و درختان سدر بهشتی بوی و روشنائی بهشت در آن تابان ، و از ظاهر دیوار و بیرون
 آن دوزخ است ، از دیوار تا در دوزخ صد ساله راه پردود و تف و شرار ، و گزندگان،
 و از بیرون سوی دیوار در اندرون دیوار البته از دوزخ هیچ اثر نه ، و از اندرون دیوار
 بیرون آن از بهشت البته هیچ اثر نه .

« و علی الاعراف رجال » - عرف شاخ سر دیوار است و سر خروه (۲) ، اعراف
 جمع آن ، « و علی الاعراف » ای علی السور « رجال یعرفون کلاً » یعنی الفریقین

« بسیماهم » یعنی اهل الجنة بیاض وجوههم ، و اهل النار بسواد وجوههم ، و ذلك لأن موضعهم عال مرتفع یرون الفریقین . از بالا با اهل بهشت نگرند بر ایشان سلام کنند . رب العالمین گفت : « لم یدخلوها و هم یطمعون » انیز (۱) در بهشت نرفتند اصحاب اعراف ، اما طمع میدارند که در روند ، و این طمع از آن کنند که نور روی خویش و دست و پای خویش بر جای بینند ، نه چون منافقان که بر صراط نور از ایشان بر بایند و در تاریکی بمانند .

« و اذا صرفت ابصارهم » - قلبت وجوههم تجاه اصحاب النار . چون روی ایشان بدوزخ گردانند ، و اهل آن بایشان نمایند ، تا از آن بالا بایشان نگرند ، گویند « ربنا لاتجعلنا مع القوم الظالمین » - یعنی المشرکین فی النار .

« و نادى اصحاب الاعراف رجالا » و هم فی النار « یعرفونهم بسیماهم » بسواد الوجوه و هم القادة و الکبراء . مفسران گفتند : این رجال ولید مغیره است و بوجهل هشام و عاص وائل و امثال ایشان ، که در دنیا چون بلال و سلمان و عمار و امثال ایشان دیدند ، گفتند : الله اینان را ببهشت فرستد و ما را با آتش ! کلا ، والله ان الله لا یفضل خدمنا و رعائنا علینا ! سو کند خوردند که : الله ایشانرا ببهشت نفرستد فردا . اصحاب اعراف ایشان را گویند :

« اهؤلاء الذین اقسمتم » ؟ اینان ایشان اند که شما سو کند خوردید که الله ایشانرا ببهشت نفرستد ؟ و این پش از آن باشد که ایشان در بهشت شوند . آنکه گویند : « ادخلوا الجنة لا خوف علیکم و لا انتم تحزنون » ، و روا باشد که در بهشت شده باشند آنکه این خطاب رود ، و معنی آنست که : اقسمتم لاینالهم الله برحمة ، و قد قال الله لهم : ادخلوا الجنة لا خوف علیکم و لا انتم تحزنون .

وقیل : اقسمتم اهل النار لا یدخل اصحاب الاعراف الجنة ، فقال الله : « اهؤلاء

الذين اقسمت لا ينالهم الله برحمة ادخلوا الجنة ، و قيل : « اهؤلاء » من كلام الملائكة .
يعنى فرشتگان گویند اهل آتش را که : اینان اند يعنى اصحاب اعراف که شما سو کنید
خوردید که در بهشت نشوند . آنکه این فرشتگان روی باصحاب اعراف کنند ، گویند :
« ادخلوا الجنة لاخوف عليكم ولا انتم تحزنون » .

و در اصحاب اعراف سخن فراوان گفته اند که ایشان که اند ؟ قومی گفتند :
پیغامبران اند و اهل معرفت ، ایشان را برزبر بهشتیان برند ، تا بر هر دو گروه مشرف باشند .
قومی گفتند : فقها و علماء اسلام اند ، که زندگانی بعلم و عمل بسر آوردند ، و در راه
سنت و طریق حق راست رفتند . در دنیا برتر از خلق بودند بمنزلت ، و در عقبی برتر
باشند برتبت و درجه . و قيل : هم قوم استوت حسناتهم و سيئاتهم . در دیوان ایشان
نیکی و بدی برابر آید ، تا از اهل بهشت فروتر آمدند و از اهل آتش برتر .

روی ان النبى (ص) قال : « هم قوم خرجوا الى الجهاد فى سبيل الله ، و هم عصاة
لآبائهم ، فقتلوا ، فأعتقهم الله من النار ، لانهم قتلوا فى سبيله ، و حبسوا عن الجنة بمعصية
آبائهم » . و قيل : هم قوم رضى عنهم آباؤهم دون امهاتهم ، او امهاتهم دون آبائهم . و قيل :
هم اولاد الزنا ، و قيل : هم الذين كانوا فى الفترة ولم يبدلوا دينهم ، و قيل : هم اولاد المشركين
و روى أن النبى (ص) قال : « انهم آخر اهل الجنة دخولا » ، و قال مقاتل : اصحاب الاعراف
من امة محمد (ص) خاصة ، فحبسوا من اجل ذنوبهم ، ثم أدخلوا بعد ذلك الجنة بشفاعة
محمد (ص) . قال سالم مولى ابى حذيفة : وددت أنى بمنزلة اصحاب الاعراف .

« و نادى اصحاب النار اصحاب الجنة أن افيضوا علينا » - ای صبّوا علينا
من الماء مقدار ما يبرد ابداننا ، و نزيل عطشنا . « او مما رزقكم الله » من الطعام . این آنکه
باشد که رب العزة حجاب میان دوزخیان و بهشتیان بردارد ، تا دوزخیان ناز و نعيم
بهشتیان بینند ، و از ایشان طعام و شراب خواهند . این دلیل است که ایشان در آن

عذاب هم تشنه باشند و هم گرسنه ، و آدمی از طعام و شراب مستغنی نیست اگر چه در عذاب بود .

« قالوا ان الله حرّهما » - ای ماء الجنة و طعامها تحریم منع « علی الکافرین » .
 قال ابو الجوزاء : سألت ابن عباس : ای الصدقة افضل؟ فقال : قال رسول الله (ص) :
 « افضل الصدقة الماء . اما رأيت اهل النار لما استغاثوا بأهل الجنة ، قالوا افيضوا علينا من الماء » .

قوله : « الذين اتخذوا دينهم لهواً ولعباً » - قيل : اكلاً و شرباً ، وقيل : ما
 زين لهم الشيطان من تحریم البحيرة والسائبة والوصيلة والحامى والمكء والتصدية حول
 البیت ، و سائر الخصال الرديئة التى كانوا يفعلونها فى جاهليتهم . قال ابوروق : « دينهم »
 ای عيدهم . « لهواً و لعباً و غرّتهم الحياة الدنيا » ای اغرّوا بطول البقاء . اينجا
 سخن تمام شد . پس گفت : « فاليوم ننسأهم » - نترکهم فى جهنّم كما ترکوا الايمان ،
 بقاء يومهم هذا ، يعنى بالبعث . و قيل : « كما نسوا لقاء يومهم هذا » ای كما ترکوا
 العمل لهذا اليوم . « و كانوا بآياتنا يجحدون » ای : و كما جحدوا بآياتنا ولم يصدقوها .
 « و لقد جئناهم بكتاب فصلناه على علم » - معنى تفصيل تبیین است ، يعنى
 که وجوه آن و ابواب آن از امر و نهی و از قصه مثل همه از یکدیگر کشاده و روشن
 باز نمود ، و نظیر این در قرآن فراوان است : « موعظة و تفصيلاً لكل شيء » ، « ثم
 فصلت من لدن حكيم خبير » ، « و كل شيء فصلناه تفصيلاً » ، « انزل اليكم الكتاب
 مفصلاً » . این همه از يك باب است . و در قرآن تفصيل است بمعنی بینونت ، چنانکه
 گفت : « آیات مفصلات » يعنى بائنات بعضها من بعض . بین کل عذابین شهر ، و در
 سورة يوسف گفت : « و لما فصلت العير » ای بانث الرفقة من مصر ، و در هرسلات
 گفت : « ليوم الفصل » يعنى يوم يبان فيه بين الناس ، « هذا يوم الفصل و ما ادريك ما

يوم الفصل « ، « ان يوم الفصل كان ميقاتاً » . اين همه از يك باب است ، يعنى بيان بين الخلائق بالقضاء ، فريق فى الجنة وفريق فى السعير .

« و لقد جئناهم بكتاب فصلناه على علم » - ابن محيىصن « فصلناه » بضاد معجم خواند . ميگويد : اين نامه را يعنى قرآن افزونى داديم در شرف ، و افزونى شرف قرآن بر ديگر كتابهاى منزل باختصار است و بتأخير و بحفظ از تبديل و تحريف . اما اختصار آنست كه كتب ديگر با طول عظيم است ، و قرآن جوامع الكلم است ، و اما تأخير آنست كه قرآن بر همه كتب قاضى است بنسخ و احكام ، و اما حفظ از تبديل و تحريف آنست كه گفت : « و انا له لحافظون » ، و در كتب پيشين تبديل و تحريف كردند ، چنانكه گفت : « فبدل الذين ظلموا قولاً » ، « يحرفون الكلم عن مواضعه » .

آنكه گفت : « على علم » اى بعلم منا ، يقول : فصلناه و نحن عالمون بتفصيله ، و قيل : على علم فى الكتاب ، يعنى ما اودع من العلوم و بيان الاحكام . « هدى » اى هادياً من الضلالة « و رحمة » اى ذا رحمة من العذاب ، « لقوم يؤمنون » اى لقوم اريد به هدايتهم و ايمانهم . پس بصفه جاحدان باز گشت و تخويف ايشان ، و ايشان كفار زمان مصطفى اند ، گفت :

« هل ينظرون » - عرب « هل » در جاى نفى نهى گاه گاه ، و اين از آن است . و هر جاى كه پس آن « ينظرون » است ، معنى « ما ينظرون » است ، و اين « ينظرون » بمنى « ينتظرون » است ، همچون « فنظرة الى ميسرة » ، « فناظرة بهم يرجع المرسلون » و انشدوا :

و ان يك صدر هذا اليوم ولّى فان غداً لناظره قريب .

« الا تأويله » - تأويل نامى است حقيقت چيزى را ، و مراد بلفظ تأويل مأول

است همچون تنزيل بمعنى منزل . مصدر است اسم ساخته همچون « فالى الاصباح » .

« هل ينظرون الا تأويله » - اين « ها » با کتاب شود يعنى: الى ما يؤل اليه مراد الله عز وجل في تفصيل هذا الكتاب و تنزيله . ميگويد: چشم نميدارند اين كافران درين باز نشستن از ايمان و تصديق مگر پيدا شدن حقيقت آنکه مراد الله بفرستادن اين کتاب است ، يعنى پيا شدن رستاخيز ، و وقوع شأن آن ، و شمار با خلق ، و پاداش دادن ايشان .

« يوم يأتى تأويله » - مقاتل گفت ، در کتاب نظائر كه: تأويل در قرآن بر پنج وجه تفسير كنند :

يكي بمعنى عاقبت ، چنانكه درين آيت گفت : « هل ينظرون الا تأويله ، يوم يأتى تأويله » - يعنى يوم القيمة يأتى عاقبة ما وعد الله عز وجل في القرآن على السنة الرسل ، انه كائن من الخير و الشر . همانست كه در يونس گفت : « بل كذبوا بما لم يحيطوا بعلمه ولما يأتهم تأويله » يعنى ولما يأتهم عاقبة ما وعد الله عز وجل في القرآن انه كائن في الآخرة من الوعيد .

وجه دوم تأويل است بمعنى منتهى كميت ملك امت محمد (ص) ، چنانكه در سورة آل عمران گفت : « ابتغاء الفتنة و ابتغاء تأويله » ، و ذلك ان اليهود ارادوا ان يعلموا من قبل حساب الجمل كم يملك محمد وأمته ، ثم ينقض ملكه ويرجع الى اليهود ، فقال الله تعالى : « و ما يعلم تأويله الا الله » اى ما يعلم منتهى كم يملك محمد (ص) و امته الا الله ، اى لا يعلم ذلك الا الله انهم يملكون الى يوم القيامة و لا يرجع الملك الى اليهود ابداً .

وجه سوم تأويل است بمعنى تعبير رؤيا ، چنانكه گفت : « و كذلك يجتبيك ربك و يعلمك من تأويل الاحاديث » ، وهم در سورة يوسف گفت : « مكنا ليوسف في الارض و لنعلمه من تأويل الاحاديث » يعنى تعبير الرؤيا ، « نبئنا تأويله » ، « وعلمتني من

تأویل الاحادیث . این همه بمعنی تعبیر است .

وجه چهارم تأویل بمعنی تحقیق است ، چنانکه گفت : « هذا تأویل رؤیای من قبل » یعنی تحقیق رؤیای .

وجه پنجم تأویل بمعنی الوان است ، چنانکه گفت : « لا یأتیکما طعام ترزقانه الا نباتکما بتأویله » یعنی بألوانه ، ای الوان الطعام قبل ان یأتیکم الطعام .

« یقول الذین نسوه من قبل » - یعنی غفلوا عنه و ترکوا التأهب له والایمان به من قبل اتیانہ ، « قد جاءت رسل ربنا بالحق » بالصدق والبیان ، اقروا حین لا ینفعهم الایمان . « فهل لنا » من الملائکة والنبيين وغيرهم « من شفعاء فیشفعوا لنا » ؟ « هل » ایدر (۱) بمعنی استفهام است ، چنانکه در سورة الروم گفت : « هل لکم مما ملک ایمانکم من شرکاء » ؟ و در یونس گفت : « هل من شرکائکم من یدؤا الخلق » ؟ اما آنجا که گفت : « هل ادلک علی شجرة الخلد » ، « هل ادلکم علی تجارة تنجیکم » ، « هل انبئکم علی من تنزل الشیاطین » ، « هل ننبئکم بالاکسرین اعمالا » ، این همه تنبیه است بمعنی « الا » .

« هل لنا من شفعاء فیشفعوا لنا او نرد » - الی الدنیا « فنعمل » من الخسر « غیر الذی کنا نعمل » من الشرک والتکذیب . طلب شفیع کنند یا خواهند که ایشانرا وادنیا (۲) فرستند تا ایمان آرند ، و نیکیها کنند . رب العالمین جای دگر گفت : « ولو ردوا لعادوا لما نهوا عنه » اگر شان وادنیا فرستند هم بکفر وشرک خویش باز کردند . « قد خسروا انفسهم » - ای نقصوا انفسهم حظها من طاعة الله فصاروا الی النار ، « و ضل عنهم ما کانوا یفترون » - ای : لم ینفعهم عبادتهم الاصنام .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « والذين آمنوا و عملوا الصالحات » الآية - گفته اند که : ایمان بر چهار قسم است : ایمانی که در دنیا بکار آید و در عقبی نه ، چون ایمان منافقان . دیگر ایمانی که در عقبی بکار آید و در دنیا نه ، چون ایمان سحره فرعون . سوم ایمانی که نه در دنیا بکار آید نه در عقبی ، چون ایمان فرعون در وقت معاینه عذاب و هلاک . چهارم ایمانی که هم در دنیا بکار آید هم در عقبی ، و آن ایمان موحدان است و مخلصان ، که ایشانرا خدمت است بر سنت ، و معرفت است بر مشاهدت ، و یادگار است در حقیقت . در معاملات صدق بجای آوردند ، و در عبادت سنت ، و در صحبت امانت . ایشان اند که رب العالمین گفت : « والذين آمنوا و عملوا الصالحات لا تكلف نفساً الا وسعها » - میگوید جل جلاله : ما مؤمنان را و نیک مردان را بار گران ننهیم ، و بهشت باقی و نعیم جاودانی از ایشان دریغ نداریم . هم در دنیا ایشانرا بهشت عرفان است ، هم در عقبی ایشانرا بهشت رضوان . امروز در حدائق مناجات و ریاض ذکر می نازند ، و فردا در حقائق موصلات بر بساط مشاهدت می آسایند .

پیر طریقت گفت : الهی ! نسیمی دمید از باغ دوستی ، دل را فدا کردیم . بوئی یافتیم از خزینه دوستی بیادشاهی بر سر عالم ندا کردیم . برقی تافت از مشرق حقیقت آب گل کم انگاشتیم . الهی ! هر شادی که بی تو است اندوه آنست . هر منزل که نه در راه تو است زندان است . هر دل که نه در طلب تو است ویران است . يك نفس باتو بدو کیتی ارزان است . يك دیدار از آن تو بصد هزار جان رایگان است : صد جان نکند آنچه کند بوی وصال .

« و نزعنا ما فی صدورهم من غل » - صفت جوانمردان طریقت و سالکان راه

حقیقت است که رب العزة اول دل‌های ایشان از هواها و بدعتها پاک کرد ، تا قدم بر جاده سنت نهادند ، و بنصوص کتاب خدا و سنت مصطفی (ص) پی بردند . وهم و فهم خود در آیات صفات کم کردند ، و صواب دید خرد خود معزول کردند ، و باذعان کردن نهادند ، و بسمع قبول کردند ، و راه تسلیم پیش گرفتند ، تا از تعطیل و تشبیه برستند . باز دل‌های ایشان از دنیا و آرایش دنیا پاک کرد ، تا نور معرفت در دل ایشان تافت ، و چشم‌های حکمت در دل‌هایشان پدید آمد . باز نظر خود ایشانرا گرامی کرد ، و دوستی خلایق از دل‌هایشان بیرون کشید ، تا بهمگی با وی گشتند ، و در حقیقت افراد روان شدند ، و از اسباب و مسبب آمدند . یکی دیدند ، و یکی شنیدند ، و یکی رسیدند . زبان باز کرد ، و دل با فکر ، و جان با مهر ، زبان در یاد ، و دل در راز ، و جان در ناز :

تا دلم فتنه بر جمال تو شد بنده حسن ذوالجلال تو شد

ای عزیز آن کسی که روی تو دید وای شکر فآنکه در جوال تو شد

اما می دان تا عهد ازلی دامن تو نگیرد ، دل تو این کار بنپذیرد ، و تا حق به تو نپیوندد این طریق با تو بنسازد ، و تا حق بتو ننگرد دل تو او را نخواهد .

« ونودوا ان تلکم الجنة اورثتموها بما کنتم تعملون » - این که گفت « بما کنتم تعملون » تسکین دل بنده را گفت ، و زیادت نواخت که بروی می نهد ، و اگر نه بنده داند که عمل با تقصیر روی سزای آن در گاه نیست ، و آن منازل و آن درجات جزاء این عمل نیست ، اما بفضل خود ناشایسته می شایسته کند ، و ناپسندیده می آراید ، و نیک خدائی و مهربانی خود در آن با بنده مینماید .

« وعلی الاعراف رجال » - چه مردانند ایشان که رب العزة ایشانرا مردان خواند ، مردانی که باد عنایت و نسیم رعایت از جانب قربت ناگاه بر ایشان گذر کرد :
شمالی باد چون بر گل گذر کرد نسیم گل بیاغ اندر اثر کرد .

چون باد عنایت برایشان گذر کرد دلهاشان بنور معرفت زنده کرد. جانهاشان
بعطر وصال خود خوشبوی کرد. سرهاشان بصیقل عنایت روشن کرد. بجمع همت و
حسن سیرت ایشانرا بر خوردار کرد، تا همت از خلق یکبارگی بر داشتند، و با مهر
حق پرداختند:

مشتاق تو در کوی تو از شوق تو سرگردان

از خلق جدا گشته خرسند بخلقانها

از سوز جگر چشمی چون حلقه کوهها

وز آتش دل آهی چون رشته مرجانها.

لا جرم رب العزة در دنیا ایشانرا براسرار و احوال بندگان اشراف داد، و در
عقبی بر منازل و درجات مؤمنان اشراف داد، و مقام ایشان زیر خلائق کرد، تا همه را
دانند، و کس ایشانرا نداند. همه را شناسند، و کس ایشانرا نشناسد. اینست که گفت:
« یعرفون کلاً بسیماهم ». هر کسی را نشانی است، و بی نشانی ایشانرا نشان است.
هر کسی بصفتی درخود بمانده، و بیخودی ایشانرا صفت است. دوزخیان در قید مخالفت
از حق باز مانده، و بهشتیان در بهشت بحفظ خود آرمیده، و ایشانرا از هر دو بر کران
داشته، و بر همه مشرف کرده. **پیر طریقت** گفت: الهی! چه زیبا است ایام دوستان تو
باتو! چه نیکوست معاملت ایشان در آرزوی دیدار تو! چه خوش است گفت و گوی
ایشان در راه جسد و جوی تو! چه بزرگوار است روزگار ایشان در سر کار تو!

« و نادى اصحاب النار اصحاب الجنة ان افيضوا علينا من الماء » الایة -

فكما لم يرزقهم اليوم من عرفانه ذرة لا يسبقهم غداً فى تلك الاحوال قطرة، و انشدوا
فى معناه:

و أقسمن لا يسقیننا الدهر قطرة و لو ذخرت من ارضهنّ بحور.

و يقال: انما يطلبون الماء ليبكوا به، لأنه نفدت دموعهم، وفي معناه انشدوا:

نزف البكاء دموع عينك فاستعر عيناً لغيرك دمعها مدار
من ذا يعيرك عينه تبكى بها أرايت عيناً للبكاء تعار

۶- النوبة الاولى

قوله تعالى: « انّ ربّكم الله » خداوند شما الله است « الذي خلق السموات والارض » او که بيافريد آسمانها و زمینها را « في ستة ايام » در شش روز « ثمّ استوى على العرش » پس مستوی شد بر عرش « يغشى الليل النهار » در مبعشد شب تار يك را در سر روز روشن « يطلبه حثيثاً » تا آنرا می جوید بشتاب « و الشمس و القمر والنجوم » و آفتاب و ماه و ستارگان « مسخرات » نرم کرده و روان « بأمره » بفرمان خدای « الا له الخلق والامر » آگاه بید (۱) که او راست آفریده و فرمان در آفریده « تبارك الله » برتر و بزرگوارتر، پاكتر و بابرکت تر کسی الله است « ربّ العالمين » (۵۳)، خداوند جهانیان .

« ادعوا ربّكم » خداوند خویش را خوانید « تضرّعاً وخفية » نزاریدن آشکارا و پنهان « انه لا يحبّ المعتدين » (۵۴) او دوست ندارد اندازه در گذارند گان را. « ولا تفسدوا في الارض » و به تباهکاری مروید در زمین « بعد اصلاحها » پس آنکه الله آنرا بر صلاح نهاد بسزا و در خور « وادعوه خوفاً وطمعاً » و خدای خویش را خوانید و پرستید بیم و اومید « انّ رحمة الله قريب من المحسنين » (۵۵) که بخشایش خدای نزدیک است از نیکو کاران .

« وهوالذي يرسل الرياح » الله او است که می گشاید بادهای در هوای

جهان « بشرآ » بشارت دهان « بین یدی رحمتہ » پیش باران فا (۱) « حتّی اذا اقلّت
تا آن باد برگردد « سحاباً ثقالاً » میغهای گران « سقناه » میرانیم ما آنرا « البلد میّت »
بسوی زمینی یا مردم و جانور از تشنگی مرده « فأمرنا به الماء » تا فرو فرستیم بآن
میغ در زمین آب « فأخرجنا به من کل الثمرات » تا بیرون آریم با آن از هر میوه ها
« كذلك نخرج الموتی » چنین هن (۲) بیرون آریم فردا از خاک مردگانرا بیانگی
« لعلکم تذكرون (۵۶) ». این باز نمودیم تا با این آن دریابید و بدیدار این آن را
در یاد آرید .

« والبلد الطّیب » و زمین پاک ، تربت خوش خاک « یخرج نباته » بیرون
آید از آن نبات « باذن ربّه » بخواست خدای چنانکه خواهد « والذي خبث » و آن
زمین باز که خاک آن ناپاک است و ناخوش « لا یخرج الا نکدآ » پس بیرون نیاید نبات
آن مگر اندکی دژورد « كذلك » همچنن « نصرّف الایات » از روی برویی
میگردانیم و از راه براه سخنان خود و باز نموده های خود « لقوم یشکرون (۵۷) » گروهی
را که سپاسداری کنند .

النوبة الثانية

قوله تعالى : « ان ربکم الله الذی خلق السموات والارض فی ستة ایام » - ای فی
مقدار ستة ایام . خلاف است میان علما که این شش روز روزگار کوتاه است چنانکه
در عهد ما است، یا روزگار دراز که الله میگوید : « و ان يوماً عند ربک کألف سنة مما
تعّدّون » . حسن گفت : روزگار کوتاه است ، ونقله اخبار و بیشترین مفسران بر آنند که
روزگار دراز است ، روزی هزار سال .

و نیز خلاف است که ابتداء آفرینش خلق کدام روز بود؟ محمد بن اسحق صاحب المغازی گفت: اهل تورات گفتند: ابتداء آفرینش روز یکشنبه بود تا باخر روز آدینه، و روز شنبه روز فراغ بود، و روز استواء الله بر عرش. ازین جهت شنبه را تعظیم نهادند، و عید ساختند، و اهل انجیل گفتند: ابتداء آفرینش روز دوشنبه بود، و روز یکشنبه روز فراغ بود و استواء الله بر عرش، و آنرا بزرگ داشتند، اما مذهب اهل اسلام و سنت و اصحاب حدیث آنست که ابتداء خلق روز شنبه بود، تا باخر پنجشنبه، قالوا: وكان السابع يوم الجمعة الذي استوى الله فيه عرشه، و فرغ من خلقه، و عظّمه، و شرفه و جعله عيداً للمسلمين، و فيه دلالة على تشریف يوم الجمعة. و بعضی اصحاب سنت گفته اند: خلق روز یکشنبه بود، قالوا: لا يبطل شرف الجمعة لان الله عز وجل فيها خلق آدم، و أسجد له الملائكة و أدخله الجنة.

«ان ربكم الله الذي خلق السموات والارض في ستة ايام» - میگوید: خداوند شما اوست که هفت آسمان و هفت زمین و هرچه در آن بخش روز بیافرید. زمین و هرچه در آن بچهار روز بیافرید، و آسمانها بدو روز، و بیان این در خبر ابن عباس است که گفت: خلقت الارض و ما فيها من شيء في اربعة ايام، و خلقت السماء في يومين، و این آنکه بود که سائلی از وی پرسید که بر من مشکل شده است آنچه رب العزة گفت: «رفع سمكها فسوّيها و اغطش ليلها و اخرج ضحيتها. والارض بعد ذلك دحيها». آن سائل گفت: این دلیل است که نخست آسمان آفرید، و پس زمین، و جای دیگر گفت: «خلق الارض في يومين و تجعلون له انداداً» الى قوله: «ثم استوى الى السماء»، و این دلیل است که نخست زمین آفرید. ابن عباس جواب داد آن سائل را که: خلق الارض في يومين ثم استوى الى السماء فسوّيها في يومين آخرين، ثم نزل الى الارض فدحيها. و دحيها ان اخرج منها الماء والمرعى، و شق فيها الانهار، و جعل السبل، و خلق الجبال

«وَالرَّمَالِ وَالْأَكَامِ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي يَوْمَيْنِ آخَرَيْنِ ، فَذَلِكَ قَوْلُهُ :

«وَالْأَرْضَ بَعْدَ ذَلِكَ دَحِيهَا» . بِشْنِ رُوزِ كَفْتُ ، وَ أَكْرَ خَوَاسْتِي بِيَكْ لِحَظْهُ بِيَا فَرِيدِي ، لَكِنْ مَرَادُ بَآنِ تَعْلِيمِ بِنْدِ گَانِ اسْتِ بَرَفَقِ وَ تَثْبِتِ دَرِ كَارْهَا . قَالَ سَعِيدُ بْنُ جَبْرِ : قَدَرِ اللَّهِ تَعَالَى خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ فِي لَمْحَةٍ أَوْ لِحْظَةٍ ، وَ أَمَّا خَلْقُهُنَّ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ تَعْلِيمًا لِيَخْلُقَهُ الرِّفْقَ وَ التَّثْبِتَ فِي الْأُمُورِ ، قَالَ : وَ عَلَّمَنَا بِالسِّتَةِ الْحِسَابِ الَّذِي لِأَسْبِيلِ إِلَى مَعْرِفَةِ شَيْءٍ مِنْ أَمْرِ الدُّنْيَا وَ الدِّينِ الْآبَةِ ، كَمَا قَالَ : «لَتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَ الْحِسَابِ» . ثُمَّ أَنْ أَصْلَ جَمِيعِ الْحِسَابِ مِنْ سِتَّةٍ ، وَ مِنْهَا يَتَفَرَّعُ سَائِرُ الْعَدَدِ بِالْغَا مَا بَلَغَ . وَ قِيلَ : خَلَقَ هَذِهِ الْأَشْيَاءَ فَكَانَ خَلْقُهُ سُبْحَانَهُ لَشَيْءٍ مِنْهَا فِي كُلِّ يَوْمٍ مِنَ الْأَيَّامِ السِّتَةِ كَلِمَحٍ بِالْبَصَرِ ، وَ فِي بَعْضِ التَّفَاسِيرِ أَنَّهُ جَلَّ جَلَالُهُ قَالَ لِلسَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ : كُونِي فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ، فَكَانَتْ فِي الْمُدَّةِ الَّتِي أَمَرَهَا أَنْ تَكُونَ فِيهَا .

«ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ» - وَجَدْتُ فِي تَفْسِيرِ أَبِي بَكْرٍ النَّقَاشِ ، يَرُوي : أَنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ كَانَ عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ قَبْلَ أَنْ يَخْلُقَ شَيْئًا غَيْرَ مَا خَلَقَ قَبْلَ الْمَاءِ ، فَلَمَّا أَرَادَ أَنْ يَخْلُقَ السَّمَاءَ أَخْرَجَ مِنَ الْمَاءِ دَخَانًا ، فَارْتَفَعَ فَوْقَ الْمَاءِ فَسَمَّا عَلَيْهِ ، فَسَمَّاهُ سَمَاءً ، ثُمَّ أَيْبَسَ الْمَاءَ فَجَعَلَهُ أَرْضًا وَاحِدَةً ، ثُمَّ فَتَّقَهَا فَجَعَلَهَا سَبْعَ أَرْضِينَ فِي يَوْمَيْنِ فِي الْوَاحِدِ وَ الْآخَرَيْنِ ، فَخَلَقَ الْأَرْضَ عَلَى حَوْتٍ ، وَ خَلَقَ الْجِبَالَ فِيهَا وَ أَقْوَاتَ أَهْلِهَا وَ شَجَرَهَا وَ مَا يَنْبَغِي لَهَا فِي يَوْمَيْنِ يَوْمَ الثَّلَاثَةِ وَ الْارْبَعَاءِ . ثُمَّ اسْتَوَى إِلَى السَّمَاءِ وَ هِيَ دَخَانٌ فَجَعَلَهَا سَبْعَ سَمَوَاتٍ فِي يَوْمَيْنِ يَوْمَ الْخَمِيسِ وَ الْجُمُعَةِ . وَ أَمَّا سَمَّى يَوْمَ الْجُمُعَةِ لِأَنَّهُ جَمَعَ فِيهِ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ . فَلَمَّا فَرَّغَ مِنْ خَلْقِ مَا أَحَبَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ ، فَذَلِكَ قَوْلُهُ : «خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ» .

«ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ» - اسْتَوَاءٌ دَرِ لَفْتِ عَرَبِ كِهَ بَرِي آَنِ «عَلَى» آيِدِ اسْتِقْرَارِ اسْتِ ، چنانکه الله گفت : «اذا استويتم عليه» ، وَ «استوت على الجودي» ، «لَتَسْتَوُوا عَلَى ظُهُورِهِ» ، «فَإِذَا اسْتَوَيْتَ أَنْتَ وَمَنْ مَعَكَ عَلَى الْفَلَكَ» . وَ بِيَشْتَرِ دَرِ جُلُوسِ

گویند ، و در قیام روا دارند ، چنانکه : استوی رسول الله (ص) علی المنبر . و « استواء » در لغت که بر پی آن « الی » آید صعود است و عمد ، چون « استوی الی السماء » در سورة البقرة و در حم یعنی عمد و سعد ، اما استواء بمعنی استیلاء و غلبه از ترهات جهمیان است ، و این کفر است از دو وجه : یکی آنکه استیلاء و غلبه پس از عجز و ضعف گویند ، و این استواء بر عرش فعلی است که رب العالمین خود را اثبات کرد بوقتی مخصوص ، یعنی پس از آفرینش آسمان و زمین . آنکس که استواء بر استیلاء نهد صریح بگفت که پس از خلق آسمان و زمین بر عرش مستولی شد ، و غلبه کرد ، یعنی که پیش از آفرینش آسمان و زمین مستولی نبود ، و عاجز بود ، و این کفر محض است .

و دیگر وجه آنست که استیلاء درست نباشد مگر میان دو کس ، دو پادشاه ، مثلاً که با یکدیگر خصومت گیرند در مملکی یا در شهری ، پس بآخر چون یکی بر آن دیگر غلبه کند ، گویند : استولی فلان علی بلد کذا ، و معلوم است که خدای را جل جلاله هرگز منازع نبود و نبست در عرش و در غیر آن . پس کسی که « استولی » میگوید خدای را منازعی پدید میکند ، که بعد از خلق آسمان و زمین الله بر وی غلبه کرد ، بر عرش مستولی شد ، و این سخن محض شرك است و عین کفر ، تعالی الله عن قول الجهمية الضلال وتأویلهم الحال علواً کبیراً . و درست است از ۴۱ سلمه که گفت : الاستواء ایمان ، والجحود به کفر ، و همچنین روایت کرده اند از مالک و انس . و اگر لفظ استواء را بتأویل حاجت بودی نگفتی که الاستواء غیر مجهول ، و اگر بظاهر آن برفتن روا نبودی نگفتی که : الاقرار به ایمان ، که از ظاهر بر گشتن انکار است نه اقرار ، و اقرار تسلیم است و ترك تأویل .

و عرش در لغت عرب سریر است ، و مذهب اهل سنت و جماعت اینست ، و مصطفی (ص) عرش را فوق و تحت و یمین و ساق گفت ، و آنرا حاملان اند از فریشتگان ،

و بالای هفت آسمان است ، و در آن خبرهای درست است درصاح آورده ، وائمه دین آنرا پذیرفته ، و بر ظاهر برفته ، و گردن نهاده ، و زبان و دل از معنی آن خاموش داشته ، و از دریافت چگونگی آن نومید نشده ، که خود را فرا دریافت آن بتکلف راه نیست ، و جز اذعان و تسلیم روی نیست .

روی جبیر بن محمد بن جبیر بن مطعم عن ابيه عن جده ، قال : جاء اعرابی الى النبی (ص) ، فقال : يا رسول الله جهدت الانفس ، و جاع العیال ، و هلكت الاموال ، فاستسق لنا ربك ، فاننا نستشفع بالله عليك ، و نستشفع بك على الله . فقال النبی (ص) : « سبحان الله سبحان الله » ! فما زال يسبح حتى عرف ذلك في وجوه اصحابه ، ثم قال : « ويحك اتدري الله ان شأنه اعظم من ذلك انه لا يستشفع به على احد من خلقه ، انه لفوق سماواته على عرشه ، و أن سماواته على ارضيه كهكذا مثل القبة و انه ليضط به اطيط الرجل بالراكب » ، و قال (ص) : « ان في الجنة مائة درجة اعد الله للمجاهدين في سبيله . بين كل درجتين كما بين السماء و الارض ، فاذا سألت الله فسلوه الفردوس ، فانه وسط الجنة و اعلى الجنة ، و فوقه عرش الرحمن و منه تفجر انهار الجنة » . اين دو خبر دليل اند که عرش بالای هفت آسمان است ، و بالای بهشت است و آنرا حاملان است .

مصطفی (ص) گفت : « ان الله اذا قضى امراً سبّحت حملة العرش ، ثم سبّح اهل السماء الذين يلونهم ، ثم سبّح اهل السماء الذين يلونهم حتى يبلغ التسبيح اهل السماء الدنيا ، ثم يقول الذين يلون حملة العرش : ماذا قال ربكم ؟ قال : فيستخير اهل السموات بعضهم بعضاً ، حتى يبلغ الخبر اهل سماء الدنيا ، فتخطف الجن ، فتلقونه الى اوليائهم ، و يرمون بالشهاب ، فما جاؤا به على وجهه فهو الحق ولكنهم يقرفون فيه و يريدون » . و قال (ص) : « اذن لي ان احدث عن ملك من الملائكة من حملة العرش ان ما بين شحمة اذنه الى عاتقه مسيرة سبع مائة سنة » ، او قال : سبعين سنة خفقان الطير .

و فوق عرش آنست که مصطفی (ص) گفت : « لما خلق الله الخلق كتب في كتابه فهو عنده فوق العرش : أن رحمتي سبقت غضبي » ، و تحت عرش آنست که بوذر گفت : سألت النبي (ص) عن قوله : « والشمس تجري لمستقر لها » ، قال : « مستقرها تحت العرش » و ساق عرش آنست که مصطفی (ص) گفت ابي کعب را : « ليهنئك العلم ابا المنذر ! ان لها معنى لاية الكرسي لساناً وشقتين تقدس الملك عند ساق العرش » .

و روى عن علي (ع) قال : « اول من يكسا يوم القيامة ابراهيم قبطيتين ، والنبي (ص) ، حلة حبرة ، وهو عن يمين العرش » . و قال ابن عباس : العرش لا يقدر قدره احد . « يغشى الليل النهار » يعنى : يغشى ظلمة الليل ضوء النهار . اين همچنان است که گفت : « يكوّر الليل على النهار » . « يطلبه حثيثاً » اى سريعاً . اين مثلى است ، يعنى در بر يکديگر ميروند چون شتابنده در پي گريزنده ، و آخر يکديگر را در مي يابند ، در يافتن ديدار ، نه در يافتن آميغ . « يغشى » مشدد قراءت حمزه و کسائي است و بوبکر از عاصم .

« والشمس والقمر والنجوم مسخرات » - يعنى : وخلق الشمس والقمر والنجوم . و « مسخرات » نصب است بر حال بر قراءت شامي . بر « حثيثاً » عمل خلق تمام کرد ، آنکه بر سبيل ابتدا گفت : « والشمس والقمر والنجوم » هر سه بر رفع اند ، و « مسخرات » رفع است بر خبر ، و معنى مسخرات اى : مذلّلات جاريات مجاريهن . و قيل : مسخرات للخلق ، كقوله : « وسخر لكم ما فى السموات وما فى الارض جميعاً منه » . « يأمره » - اى كل ذلك كان بأمره ، اى : بارادته . و گفته اند : امر آنست که آنرا گفت : کونى مسخرة ، فتسخرت بأمره . و گفته اند که : آفتاب و ماه و ستارگان در گردوني بسته است ، و فرشتگان آنرا در فلك ميکشند . و گفته اند : برون ازین سيارات معروف هفتگانه بعضى ازین ستارگان روان اند ، و آفرينش آن مصالح بندگان راست ، که حقيقت و علم آن بنزدیک

الله است ، و بعضی ثوابت اند که آفرینش آن راهنمونی خلق راست در بر و بحر ، چنانکه گفت : « و بالنجم هم یهتدون » . و بعضی آنست که آفرینش آن زینت آسمان راست ، چنانکه گفت : « زینّا السماء الدنيا بمصابیح » ، « وزیناها للناظرین » . و بعضی شهب اند که آفرینش آن رجم شیاطین راست ، چنانکه گفت : « وجعلناها رجوماً للشیاطین » ، و بر جمله الله داند غایت مصالح بندگان که در آن بسته ، و تدبیر کار عالم که در آن نهاده : « ذلك تقدير العزيز العليم » .

« الا له الخلق والامر تبارک الله رب العالمین » - خلق و امر از هم جدا کرد تا معلوم شود که امر خلق (۱) نیست . امر دیگر است و خلق دیگر ، و رب العزة قرآن را امر گفت : « ذلك امر الله انزله اليکم » و هو القرآن . پس بآنچه گفت : « الا له الخلق والامر » ، دلالت روشن است که قرآن مخلوق نیست . سفیان بن عیینہ گفت درین آیت : ما يقول هذه الدويبة ، یعنی بشر المریسی ، فکلامه بالخلق فی القرآن؟ او ما یقرأ : « الا له الخلق و الامر » ؟ فالخلق غیر الامر ، و الامر غیر الخلق . میگوید : آگاه شید (۲) و بدانید که خدایر است جهان و جهانیان و آفریدگان همگان ، و ویرا فرمان بر بندگان روان ، چنانکه خواهد بایشان فرمان دهد ، نه کس او را منازع ، نه دیگری بروی غالب .

قال رسول الله (ص) : « من لم یحمد الله علی عمل صالح ، و حمد نفسه قلّ شکره ، و حبّط عمله ، و من زعم أن الله جعل للعباد من الامر شیئاً فقد کفر بما انزل الله علی انبیائه ، لقوله : الا له الخلق والامر » . « تبارک الله » - ای تعظم و ارفع علی کل شیء ، و تعالی بالوحدانية ، و عظم بدوام البقاء . و العالمون ، الخلق اجمعون . و قيل : معناه أن ذکر رب العالمین برکة علیکم و علی من ذکره منکم .

قتاده گفت : چون از قدرت و عظمت و جلال خود خبر داد ، خلق را در آموخت که او را چون خوانند ، گفت :

« ادعوا ربکم تضرعاً و خفیه » - ای تذللای علانیه . يقول : اذا دعوتهم فتذللوا له . میگوید: چون او را خوانید خود را بیفکنید، و بزاری او را خوانید باشکارا و نهان . و « خفیه » بکسر خا قرائت بوبکر است از عاصم ، ای : سرّاً و سکوناً ، و منصوب است بر حال یا بر مفعول له .

« انه لا يجب المعتدين » - گفته اند : اعتداء در دعا آنست که خود را در درجه انبیاء و مرسلین خواهد ، و گفته اند : آنست که بر مؤمنان دعاء بد کند : اللهم العنه ، اللهم اهلكه ، اللهم اخره ، و گفته اند : بر داشتن آواز بلند است در دعاء ، و فی ذلك ما روی ابو موسی الاشعری ، قال : کان النبی (ص) فی غزاة ، فأشرفوا علی واد ، فجعل الناس یکبرون ، و یهللون ، و یرفعون اصواتهم ، فقال (ص) : « ایها الناس اربعوا علی انفسکم ، انکم لا تدعون اصم ولا غائباً ، انکم تدعون سمیعاً قریباً ، انه معکم » . و قیل : هو السجع فی الدعاء ، وقال رسول الله (ص) : « ینکون فی آخر الزمان اقوام یعتقدون فی الدعاء والطهور » .

« ولا تفسدوا فی الارض » - بالشرك و المعاصی و سفک الدماء ، « بعد اصلاحها » بیعت الرسل و بیان الشرائع و منع الناس عن المعصية و الظلم . لولا الانبیاء و الشرائع لأكل الناس بعضهم بعضاً ، و کل ارض قبل ان یبعث الهانسی فاسدة ، حتی تبعث الرسل الیهما ، فتصلح الارض بالطاعة . میگوید : در زمین همه تباهی و نا راستی و ناشایست بود ، تا رب العزة پیغامبران را فرستاد ، و خلق را از شرك و معاصی و ظلم باز داشتند ، و بر اسلام و طاعت و صلاح داشتند . رب العزة میگوید : پس از آنکه بفرستادن پیغامبران آن فسادها بصلاح باز آوریم ، دیگر باره تهاکاری نکنید ، و به بدمردی در زمین مروید؟

قال الضحاک يقول: لا تغفروا الماء المعين ، ولا تقطعوا شجرة مثمرة ضراراً ، ولا تفسدوا طريقاً معلوماً ، ولا تفرضوا الدرهم و الدينار بالمفراض ولا تكسروه . وقال عطية : لا تعصوا في الارض فيمسك الله المطر ، ويهلك الحرث لمعاصيكم .

« وادعوه خوفاً وطمعاً » - اي خوفاً من عقابه وطمعاً في ثوابه ، وقيل : خوفاً من الرد عدلاً ، و طمعاً في الاجابة فضلاً . و نصبهما على الحال او على المفعول له ، و نظيره قوله : «ويدعوننا رغباً و رهباً » . « ان رحمة الله » - يعنى : ثواب الله ، وقيل : هي المطر . « قريب من المحسنين » يعنى : الذين يدعونه خوفاً و طمعاً . در قريب تأنيث نيست، از بهر آنکه آن قرب مکان است نه قرب نسب. قال ابو عمرو بن العلاء : القريب في اللغة على ضربين : قريب قرب ، وقريب قرابة. تقول العرب: هذه المرأة قريبة منك اذا كانت بمعنى المسافة والمكان .

« و هو الذى يرسل الرياح بشراً » - درين حرف چهار قراعت است : بضم باء و اسكان شين قراعت عاصم است ، يعنى : انها تبشر بالمطر. يدل عليه قوله : « و من آياته ان يرسل الرياح مبشرات » ، و بنون مضمومه وضم شين قراعت ابن كثير و نافع و ابو عمرو است ، و بنون مضمومه و اسكان شين قراعت ابن عامر ، و يفتح نون و اسكان شين قراعت حمزه و كسائى . و معنى آنست كه : لها نشر ، اي رائحة طيبة ، يعنى آن بادها نرم است ، و آنرا بوى خوش است ، در هوا فرو گشاده ، و در پيش باران داشته . و روا باشد كه نشر از انتشار بود ، يعنى آن باد هاى متفرق كه از هر صوبى در آيد ، و ميغ فراهم آرد ، تا از آن باران آيد ، كقوله : « والناشرات نشرأ » . عن ابى بكر بن عياش قال: لا تنظر من السماء قطرة حتى تعمل فيها اربع رياح ، فالصبا تهيج السحاب ، والشمال تجمعهم ، والجنوب تدرهم ، والدبور تفرقه .

« حتى اذا اقلت » الرياح «سحاباً» اي رفعته . يقال : اقلت الشيء ، اذا رفعه ،

واستقل به ، اذا اتى به « سحاباً ثقالاً » اى حملت الريح سحاباً ثقالاً بالماء ، فاذا فرغت الماء فصبته كانت خفافاً ، وذلك أن الله عز وجل يرسل الرياح فتتنشئ السحاب ، فتثيره ، وينزل الماء من السماء الى السحاب فيقسمه كيف يشاء ، فيكون السحاب هو يطره بعد ما ينزله الله من السماء ، فيسكنه السحاب ، لقوله عز وجل : « و نزلنا من السماء ماء مباركاً » . و سحاب درين آيت جمع است ، و سَمَّى السحاب سحاباً لانه يمر منسحباً .

« سقناه لبلد ميت » اى الى بلد ليس فيه نبات ، وقيل لبلد ميت ، اى : يا بس . نافع و حمزه و كسائي و حفص ميّت بتشديد خوانند ، و هما فى المعنى واحد « فأنزلنا به » يعنى بذلك السحاب « الماء » على الارض الميتة ، « فأخرجنا به » يعنى بالماء « من كل الثمرات » انواع حمل الاشجار . « كذلك » اى كما احيينا هذا البلد باخراج الثمرات و حياة الارض خروج نباتها ، « نخرج الموتى » من الاجداث . « لعلكم تذكرون » فتعتبرون بالبعث فتعرفون قدرة الله بما نصرّف لكم من الايات و نصرب لكم من الامثال .

روى عن ابي هريرة و ابن عباس : اذا مات الناس كلهم فى النفخة الاولى امطر عليهم اربعين عاماً كمنى الرجال ، من ماء تحت العرش ، ويدعى ماء الحيوان ، فينبتون فى قبورهم بذلك المطر ، كما ينبتون فى بطون امهاتهم ، و كما ينبت الزرع من الماء ، حتى اذا استكملت اجسادهم نفخ فبهم الروح ، ثم يلقى عليهم نومة ، فينامون فى قبورهم ، فاذا نفخ فى الصور الثانية عاشوا وهم يجدون طعم النوم فى رؤسهم وأعينهم ، كما يجد النائم اذا استيقظ من نومه ، فعند ذلك يقولون : « يا ويلنا من بعثنا من مرقدنا ؟ » فيناديهم المنادى : « هذا ما وعد الرحمن وصدق المرسلون » . آنكه مثل زد رب العزة مؤمنان را و كافران را ، گفت :

« والبلد الطيب » - مگوید: خاک خوش و تربت پاک که در آن آمیغ نمک و سنگ و ناخوش نبود ، « یخرج نباته باذن ربه » بیرون آید نبات آن باذن خدا، چنانکه خدا خواهد. از مقادیر و مواقیت و ازالوان و طعوم نباتی نیکو ، و طعامی خوش، و ربیعی تمام، چنانکه مردم را بکار آید، و بآن منتفع شوند . این مثل مؤمن است که در قرآن بشنود ، و اثر ایمان و قرآن و اعتقاد داشتن بآن بروی پیدا بود ، و نفع آن بوی رسد . « واللّٰذی خبت » من البلدان ، یعنی الارض السبخة اصابها المطر ، فلم تنبت الا نکداً . و زمین شور ناخوش اگرچه باران بدان رسد نبات از آن بیرون نیاید مگر اندکی ضعیف بی حاصل بی ربیع ، که هم برجای بخوشد ، و کس بآن منتفع نشود . این مثل کافر است که ایمان و قرآن بشنود ، اما در وی اثر نکند ، و بدان منتفع نگردد ، و گفته اند : این مثل آدم و ذریت وی است ، فمنهم طیب مؤمن ومنهم خبیث کافر .

« كذلك نصرف الايات لقوم يشكرون » - شکر درین آیت نامی است ایمان و تصدیق را ، « يشكرون » یعنی يؤمنون ، کقوله تعالى : « وسيجزى الله الشاکرین » .

النوبة الثالثة

قوله تعالى: « ان ربکم الله الذی خلق السموات والارض » - رب نام خداوند است، نور نام نور پیغام و مهر و پیوند است، پرورد کار جهانیان ، و دارنده خلقتان ، و دیان مهربان ، پاکست و بی همتا ، و داور چون و چرا ، و ناآلوده بهیچ ناسزا ، پیداست خود را بدرستی، پیداست خود را بهستی، پیداست دل را بدوستی، یگانه بسنده ، و بداشت هر کس رسنده ، و با راست داشت دلها تاونده ، هر چیزی را خداونده ، و هر هستی را بدارنده ، و هر فرا رسیدنی را پروراننده .

اول رب گفت نصیب عامه خلق را ، پس الله گفت نصیب عارفان و صدیقان را.

رب است آرام دهنده دل نیکمردان ، الله است غارت کننده جان عارفان . رب است دهنده نعمت بخواهندگان ، الله است او کننده (۱) مهر بدل دوستان . رب است که نعمت دیدار بر مؤمنان ریزد ، الله است که عارفان را بادیدار چراغ مهر افروزد .

پیر طریقت گفت : مهر و دیدار هر دو بر هم رسیدند . مهر دیدار را گفت : تو چون نوری که عالم افروزی . دیدار مهر را گفت : تو چون آتشی که عالم سوزی . دیدار گفت : من چون جلوه کردم غمان از دل بر کنم . مهر گفت : من باری غارت کنم دلی که بر و رخت افکنم . دیدار گفت : من تحفه ممتحنانم . مهر گفت : من شورنده جهانم . دیدار بهره اوست که او را بصنایع شناسد . از صنایع باو رسد مکونات و مقدرات و محدثات از خلق زمین و سماوات و شمس و قمر و نجوم مسخرات . مهر بهره اوست که او را هم باو شناسد ، ازو بصنایع آید نه از صنایع بدو .

پیر طریقت گفت : مسکین او که او را بصنایع شناخت ! بیچاره او که او را از بهر نعمت دوست داشت ! بیهوده او که او را بجهت خود جست ! او که بصنایع شناسد ، به بیم و طمع پرستد . او که وی را از بهر نعمت دوست دارد ، روز محنت بر گردد . او که بخویشتن جوید نایافته یافته پندارد . اما عارف او را هم بنور او شناسد . از شعاع وجود عبارت نتواند . در آتش مهر می سوزد ، و از ناز باز نمی پردازد .

« ثم استوی علی العرش » - عرش او بر آسمان معلوم است ، و عرش او در زمین ، دل دوستان است . عرش آسمان را گفت : « و یحمل عرش ربك فوقهم يومئذ ثمانية » . فریشتگان آنرا می بردارند ، و عرش زمین را گفت : « و حملناهم فی البر والبحر » . ما آنرا خود برداشتیم ، و فریشتگان باز نگذاشتیم . عرش آسمان منظور فریشتگان است . عرش زمین منظور خدای جهان است . عرش آسمان را گفت : « الرحمن علی العرش »

استوی . عرش زمین را گفت : « انا عند المنكسرة قلوبهم ، قلب المؤمن بين اصبعين من اصابع الرحمن . »

« ادعوا ربكم تضرعاً وخفية » - **مصطفی (ص)** گفت : « الدعاء هو العبادة » . دعا عین عبادتست . دعاء خواندن است یا خواستن . اگر خواندن است عین ثناء است ، و خواستن است بنده را سزا است ، و هر دو عبادتست و نجات را وسیلت . **یحیی معاذ** گفت : عبادة الله خزینة ای است . کلید این خزینه دعا ، و دندانه ای این کلید لقمه حلال . و شرط دعاء تضرع است و زاری ، و بر درگاه عزت خود را بیفکندن بخواری . اینست که میگوید : « تضرعاً و خفیه » .

و در خبر است : آدم صلوات الله علیه صدسال بر آن زلّت خویش نوحه کرد بزاری ، و تضرع نمود ، تا جبرئیل گفت : بار خدایا ! خود می بینی تضرع آدم ، می شنوی زاریدن وی . هیچ روی آن دارد که عذرش پذیری ؟ و خستگی ویرا مرهمی بر نهی ؟ فرمان آمد که ای جبرئیل ! آدم را بما گذار که اگر نه این تضرع و زاری از وی دانستی ، خود زلّت بر وی قضا نکردمی . زلّت بروی قضا کردم که دانستم از وی که چون درماند ، زبان بدعا و تضرع بگشاید ، و من دوست دارم که بنده بنالد ، و در من زارد ، این المذنبین احب الی من زجل المسبحین . نظیره : « وقال ربکم ادعونی استجب لکم » میگوید : مرا خوانید تا اجابت کنم . مرا دانید تا آمرزم . از من خواهید تا بخشم . جای دیگر گفت : « امن یجیب المضطر اذا دعاه » آن در مانده فرو مانده ، در بلا بیطاقت گشته ، که پاسخ کند خواندن او مگر من ؟ که نیوشد دعاء او مگر من ؟ که فریاد رسد درماندگی ویرا مگر من ؟ مضطر آنست که خود را دست آویزی نداند ، و روزگار بر باد داده (۱) خود برابر چشم خویش دارد . دوست از همه وسائل و طاعات تهی بیند . دعاء

چنین کسی همچون تیر بود ، که سوی نشانه شود .

و از شرایط دعاء یکی لقمه حلاست . **مصطفی (ص)** گفت : « أَطْبَطُ طَعْمَتَكَ تَسْتَجِبُ دَعْوَتَكَ » . دوم بیداری و هشیاری است بدل حاضر و از غفلت دور . **مصطفی (ص)** گفت : « ان الله لا يستجيب دعاء من قلب لاه » . سوم خوف و طمع است ، که رب العزة گفت : « و ادعوه خوفاً و طمأناً » . این خوف و طمع بمعنی خوف و رجاء است ، و آن تضرع و خفیه بمعنی اخلاص و صدق ، بر مثال چهار جوی اند در دل گشاده ، تا این جویها روان اند و روشن ، دل آبادان است ، و ایمان بر جای ، و دعا مستجاب . باز اگر این چهار جوی از دل وا ایستد ، و چشمهای آن خشك گردد ، دل مرده گردد ، و اشك از چشم وا ایستد ، و ذکر از زبان ، و مهر از دل ، نیز از وی طاعت نروید و ایمان نیاید ، چنان شود که گویند :

آن دل که تو دیدی همه دیگر کون شد

و آن حوض پر آب ما همه پر خون شد

و آن باغ پر از نعمت چون هامون شد

و آن آب روان ز باغ ما بیرون شد .

« ان رحمة الله قريب من المحسنين » - **مصطفی (ص)** گفت : « الاحسان ان تعبد الله كأنك تراه فان لم تكن تراه فانه يراك » . این خبر اشارتست بملاقات دل با حق ، و معارضة سر با غیب ، و مشاهده جان با الله . و درین خبر حث است بنده را بر اخلاص عمل ، و قصر امل ، و وفا کردن به پذیرفته روز میثاق و عهد بلی ، چون میدانی که او ترامی بیند دل و اودار ، و از غیر او بردار . در اعمال مخلص باش ، و در احوال صادق .
پیر طریقت گفت : آن دیده که او را دید بملاحظه غیر او کی بردارد ؟ آن جان که با او صحبت یافت با آب و خاک چند سازد ؟ خو کرده در حضرت مشاهدت

مذلت حجاب چند برتابد؟ والی بر شهر خویش در غربت عمر چند بسر آرد؟ «کأنك تراه» اشارتست که حق دیدنی است، «فانه يراك» از حق دیده وری است.

پیر طریقت گفت: چون هیبت دیده وری حق موجود است، از ملامت منکر چه باك! در خدمت سزای معبود کوش، نه بهره آب و خاک، که هیبت اطلاع حق سیل است و پسند خلق خاشاک.

«و هو الذی یرسل الریاح بشراً بین یدی رحمته» - اذا تنسّمت القلوب نسیم القرب هام فی ملکوت الجلال وانمحی عن کل مرسوم و معهود. چون نسیم ازل از جانب قربت دمد، و باد کرم از هوای فردانیت وزد، بندگی آزادی شود، و غمان همه شادی گردد. خائف در کشتی خوف بساحل امن رسد. راجی در کشتی طمع بساحل عطا رسد. عاصی در کشتی ندامت بساحل نوبت رسد. موحد در کشتی توحید بساحل تفرید رسد.

«سقناہ لبلد میت فأنزلنا به الماء فأخرجنا به من کل الثمرات» - از آسمان باران آمد، زمین مرده بوی زنده گشت، نبات و ازهار و انوار پدید آمد. از خزینة قدرت باران رحمت آمد، دلهای پرمرده بوی زنده گشت. یکی را تخم ندامت کشتند، آب توفیق دادند، زاهد گشت. یکی را تخم عنایت کشتند، آب رعایت دادند، تائب گشت. یکی را تخم هیبت کشتند آب تعظیم دادند عارف گشت.

پیر طریقت گفت: ملکا! آب عنایت تو بسنگ رسید. سنگ بار گرفت. از سنگ میوه رست. میوه طعم و خوار گرفت. ملکا! یاد تو دل را زنده کرد، و تخم مهر افکند. درخت شادی رویانید، و میوه آزادی داد. چون زمین نرم باشد، و تربت خوش، و طینت قابل، تخم جز شجره طیبه از آن نروید، و جز عبهر عهد بیرون ندهد.

اینست که الله گفت: «والبلد الطیب یخرج نباته باذن ربه». قال بعضهم: طیبها بدوام الامن و عدل السلطان، و طاعة المطيعین. و قال ابو عثمان: «هو قلب المؤمن یظهر

على الجوارح انوار الطاعات. «والذى خبت لا يخرج الانكدار» قلب الكافر لا يظهر على الجوارح الا المخالفات.

۷- النبوة الاولى

قوله تعالى: «لقد ارسلنا نوحاً الى قومه» فرستاديم نوح را بقوم خویش «فقال يا قوم اعبدوا الله» گفت: ای قوم خدا را پرستید «ما لكم من اله غيره» نیست شما را خدای جز از وی «اننى اخاف عليكم» من می ترسم بر شما «عذاب يوم عظيم» (۵۸) از عذاب روزی بزرگ.

«قال المأ من قومه» سران قوم وی گفتند: «انا لنراك فى ضلال مبين» (۵۹) ما ترا در کمراهی آشکارا می بینیم.

«قال يا قوم» نوح گفت: ای قوم! «ليس بى ضلالة» بمن هیچ کمراهی نیست «ولكنى رسول من رب العالمين» (۶۰) «لكن من فرستاده ای ام از خداوند جهانیان».

«ابلفكم رسالات ربى» میرسانم بشما پیغامهای خداوند خویش «و انصح لكم» و شما را نیک می خواهم «و أعلم من الله ما لا تعلمون» (۶۱) «و از خدای آن دانم که شما ندانید».

«او عجبتم» شکفت میدارید «ان جاءكم ذكر من ربكم» که بشما آمد یاد کردی از خداوند شما «على رجل منكم» بر مردی هم از شما، آدمی هم زبان شما «لينذركم» تا آگاه کند و بیم نماید شما را «ولتتقوا» و تا پرهیزید از عذاب و خشم خدای «و لعلكم ترحمون» (۶۲) «و تا مگر بر شما بیخشایند».

«فكذبوه» دروغ زن گرفتند ویرا «فأنجينا» برهانیدیم او را «والذين

معه فی الفلک ، و ایشانرا که با او بودند در کشتی « فَأَغْرَقْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا »
و به آب بکشتیم ایشانرا که بدروغ فرا میداشتند سخنان مارا « أَنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا عَمِينَ
(۶۳) » که قومی بودند ایشان از شناخت حق ناینبایان .

« وَآلِ عَادِ أَخَاهُمْ هُودًا » و فرستادیم به عاد مرد ایشان هود « قَالَ
يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ ، ایشانرا گفت : ای قوم ! الله را پرستید « مَا لَكُمْ مِنْ آلِهَ غَيْرِهِ »
نیست شما را خدائی جز از وی « أَفَلَا تَتَّقُونَ (۶۴) » از خشم و عذاب وی پرهیزید .
« قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ » سران و سروران کافران از قوم وی
گفتند : « إِنَّا لَنَرِيكَ فِي سَفَاهَةٍ » ما ترا درست خردی و نادانی می بینیم « وَأَنَا لَنَظُنُّكَ
مِنَ الْكََاذِبِينَ (۶۵) » و ترا از دروغ زنان می پنداریم .

« قَالَ يَا قَوْمِ لَيْسَ بِي سَفَاهَةٌ » گفت : ای قوم ! بمن هیچ سست خردی نیست
« وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ (۶۶) » لکن من فرستاده ای ام از خداوند جهانیان .
« أَبْلَغْكُمْ رَسُولَاتٍ وَرَبِّ » میرسانم بشما پیغامهای خداوند خویش « وَأَنَا
لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ (۶۷) » و من شما را نیکخواهی استوارم .

« أَوْعَجِبْتُمْ » شگفت میدارید « أَن جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِنْ رَبِّكُمْ » که بشما
آمد یاد کردی از خداوند شما « عَلَيَّ رَجُلٌ مِنْكُمْ » بر مردی از شما ، آدمئی همزبان
شما « لِيُنذِرَكُمْ » تا آگاه کند و بیم نماید شما را « فَاذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ »
یاد کنید که شما را خلیفتان و پس نشینان زمین کرد « مِنْ بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ » از پس قوم
نوح « وَزَادَكُمْ فِي الْخَلْقِ بَسْطَةً » و شما را در آفرینش و قوام و صورت بسطت
افزود زیادت کرد « فَاذْكُرُوا آلَاءَ اللَّهِ » یاد کنید نیکوکاریهای الله بر خویشان « لَعَلَّكُمْ
تَفْلَحُونَ (۶۸) » تا مگر پیروز آئید .

« قَالُوا » گفتند قوم وی : « اجئتنا لنعبد الله وحده » بما آمدی تا

فرمائی ما را و کوئی ما را که خدائی پرستید یگانه « و نذر » و فرمائی ما را تا فرو
 گذاریم « ما کان یعبداً آباؤنا » آنچه پدران ما می پرستیدند « فأتنا بما تعدنا » آن
 عذاب که ما را بآن تهدید میکنی بما آر « ان کنت من الصادقین (٦٩) » اگر از راستگویانی.
 « قال هود » هود گفت ایشانرا : « قد وقع علیکم من ربکم » واجب
 گشت شما را از خداوند شما « رجس و غضب » عذابی و خشمی « اتجادلوننی » با
 من پیکار میکنید « فی اسماء » در کار این پرستیدگان و نامهایی « سمیتموها انتم و
 آباؤکم » که شما و پدران شما آنرا نام نهادید « ما نزل الله بها من سلطان » فرو
 نفرستاد الله آن پرستیدگان را هیچ حجت [و پرستنده آنرا هیچ عذر] « فانظروا »
 چشم میدارید [آن عذاب را که میخواستید] « اننی معکم من المنتظرین (٧٠) » من با
 شما از چشم دارندگانم بودنی را .

« فأنجیناه » رهایییم هود را « و الذین معه » و ایشان که با وی بودند
 « برحمة منا » ببخشایشی از ما « و قطعنا دابر الذین کذبوا بآیاتنا » و بریدیم بسخ
 ایشان که دروغ می شمردند پیغامهای ما « وما کانوا مؤمنین (٧١) » و ایشان گرویدگان
 نبودند .

النوبة الثانية

قوله تعالى : « لقد ارسلنا نوحاً الى قومه » - و هو نوح بن لمك بن متوشلخ
 بن اخنوخ ، وهو ادریس بن برد بن مهيا ئیل بن قینان بن انوش بن شیث بن آدم ،
 و هو اول نبی بعد ادریس ، ارسله الله تعالى الى ولد قاييل و من تابعهم من ولد شیث .
 و کان نوح نجاراً ، بعثه الله الى قومه ، و هو ابن اربعین سنة ، و بقى فی قومه یدعوهم
 الف سنة الا خمسين عاماً ، ثم عاش بعد الطوفان ستین سنة حتی کثر الناس و نشوا . و نام

وی سکن بود و از بس که بر قوم خود نوحه کرد او را نوح نام کردند ، و نهصد و پنجاه سال قوم را دعوت کرد . هر روز که بر آمد شوخ تر و متمرّد تر و عاصی تر بودند ، و آخر از اول صعب تر و کافر تر بودند . همی گفتند : این آن مرد است که پدران ما او را خوار داشتند ، و از وی هیچ نپذیرفتند ، و هر روز ویرا چند بار بزدندی ، چنانکه بیهوش شدی . چون بهش باز آمدی ، گفتی : « اللهم اغفر لقومی فانهم لا یعلمون » . امید میداشت که ایمان آرند ، از آن همی گفت : « اغفر لقومی » تا آنکه او را گفتند : « لن یؤمن من قومك الا من قد آمن » . پس از ایمان ایشان نومید شد ، گفت : « رب لاتذر علی الارض من الکافرین دیّاراً » . چون ایشان را دعوت کردی ، گفتی :

« یا قوم اعبدوا الله مالکم من اله غیره » - کسانی « غیره » بجز خواند بر نعت « اله » . باقی بر رفع خوانند بر تقدیر : مالکم غیره من اله ، او مالکم اله غیره . « انی اخاف علیکم » ان لم تؤمنوا « عذاب یوم عظیم » یعنی یوم القیامه . این خوف ایجاب است نه خوف شک .

« قال الملأ من قومه » - الملا الاشراف و الکبراء یملؤون العین و القلب عند المشاهدة . قال ثعلب : الملا القوم و النفر و الرهط لیس فیهم امرأة . « انالنریک فی ضلال مبین » - ای بیّن ، لانه ضلال و باطل .

« قال یا قوم لیس بی ضلالة » - این باء لزوم است ، تأویله لیس فی ضلالة ، « ولکنی رسول من رب العالمین » - ارسلنی الیکم .

« ابلغکم » - بتخفیف قراءت بو عمرو است ، لقوله تعالی « ابلغکم رسالات ربی » ، « قد ابلغوا رسالات ربهم » . باقی همه بتشدید خوانند ، و اختیار بو عبیده و بو حاتم اینست ، لانها اجزل اللغتين ، و لقوله : « بلغ ما اتزل الیک من ربک » ، « وانصح لکم » النصح خلاف الغش ، ومعنی « انصح لکم » ای ادعوکم الی ما دعانی الله الیه ، « و

اعلم من الله فی نزول العذاب بکم « ما لاتعلمون » انتم . این سخن از بهر آن گفت که قوم نوح هرگز هلاک هیچ قوم و عذاب هیچ امت ندانسته بودند ، و نشنیده ، و امتهای دیگر همه آن بودند که هلاک قوم نوح شنیده بودند ، و همه پیغامبران قوم خود را بآن ترسانیدند ، چنانکه هود قوم خود را گفت : « اذ جعلکم خلفاء من بعد قوم نوح » ، و صالح قوم خود را گفت : « اذ جعلکم خلفاء من بعد عاد » ، و شعیب قوم خود را گفت : « ان یصیبکم مثل ما اصاب قوم نوح او قوم هود او قوم صالح » ، و یقال : « هو اعلم من الله ما لا تعلمون » من انه غفور لمن رجع عن معاصیه ، و أن عذابه الیم لمن اصر علیها

و گفته اند: مهینان قوم نوح کهینان را گفتند: ما هذا الا بشر مثلکم فتتبعونه؟ این بشری همچون شما است چرا بر پی او روید؟ نوح ایشان را جواب داد : « او عجبتم ان جاء کم ذکر من ربکم » - تعجب استنکار است و استنکار و انکار متقاربنند ، و در قرآن بیشتر تعجب بر معنی انکار است « ذکر من ربکم » - این ذکر بمعنی رسالت است ، و در قرآن این را نظایر است : « علی رجل منکم » من جملتکم ، تعرفون نسبه ، لینذرکم العذاب فی الدنیا ، و لتتقوا عبادۃ الا صنم ، و لکی ترحموا فلا تعذبوا ، فکذبوه یعنی نوحاً .

« فأنجیناه » یعنی من الطوفان ، « والذین معه » فی الفلک . خلاف است میان هلمّا که عدد ایشان که با نوح در کشتی بودند چند بود؟ ابن اسحق گفته کس بودند از مردان: نوح و سه پسر و شش کس دیگر، که بوی ایمان آورده بودند ، و زنان ایشان. قتاده گفت و ابن جریج و محمد بن کعب القرظی که هشت کس بودند : نوح و زن وی و سه پسر : سام و حام و یافث و زنان ایشان . ابن عباس گفت : هشتاد کس بودند چهل مرد و چهل زن . پس رب العالمین همه را عقیق کرد که از ایشان نژاد نه پیوست

مگر سه پسر نوح، سام و حام و یافث و خلق همه از نژاد ایشان اند. زهری گفت: عرب و اهل فارس و روم و شام و یمن از فرزندان سام، و ترک و صقالیه و یاجوج و ماجوج از فرزندان یافث، و سند و هند و زنج و حبشه و بربر و نوبه و همه سیاهان از فرزندان حام. و سیاهی ایشان از آن بود که حام در کشتی با اهل مباشرت کرد، و نوح دعاء کرد تا رب العزة نطفه وی بگردانید.

تاریخیان گفتند: ولد یافث هفت برادر بودند: ترک و خزر و صقلاب و تاريس و منسك و كماری و الصین، و مسکن ایشان از حد مشرق تا جهت شمال بود. و ولد حام نیز هفت برادر بودند: سند و هند و زنج و قبط و حبش و نوبه و کنعان، و مسکن ایشان از حد جنوب تا دبور و تاصبا بود، و سام را پنج پسر بود: ارم و ارفخشذ و عالم و یفر و اسود. و عالم پدر خراسان بود، و هو خراسان بن عالم بن سام بن نوح. و اسود پدر فارس بود، و هو فارس بن الاسود بن سام، و یفر پدر روم بود، و هو الروم بن الیفر بن سام و میگویند: سام را پسر بود نام وی تارخ، و این تارخ پدر کرمان و ارمن بود، کرمان بن تارخ بن سام. و ارمن بن تارخ بن سام صاحب ارمنیه این دیار و بلاد معروف همه بنام ایشان بازخوانند. و ارم مہینہ پسران سام بود، و هفت پسر داشت: عاد و ثمود و صحار و طسم و جدیس و جاسم و وبار.

مسکن عاد بزمین یمن بود، و ثمود از حد حجاز تا به شام، و طسم به عمان و بحرین، و جدیس بزمین یمامه، و صحار از حد طائف تا ببجبال طییء، و جاسم از حد حرم تا به صفوان، و وبار بزمین وبار، و این اولاد ارم بزبان عربی مخصوص بودند، و ایشان عرب اول بودند که نسل و نژاد ایشان هم در آن عهد بریده گشت. «فكذبوه فأنجیناه و الذین معه فی الفلك فأغرقنا الذین كذبوا بآياتنا انهم

كانوا قوماً عَمِينَ» - ای عموا عن الايمان والهدى ، وعميت قلوبهم عن معرفة الله وقدرته .
 « و الى عاد اخاهم هوداً » - « اخاهم » منصوب است به ارسال ، یعنی : وأرسلنا
 الى عاد اخاهم ، این برادری در نسب است نه در دین ، و هود از صمیم قوم عاد بود و
 اشراف ایشان ، وهو هود بن خالد بن الخلود بن عيص بن عمليق بن عاد ، وایشان
 را عَمَانَة از بهر آن گویند که فرزندان عمليق اند ، وهو عمليق بن عاد بن ارم بن
 سام بن نوح ، هود ایشانرا گفت : « يا قوم اعبدوا الله مالكم من اله غيره افلا تتقون »
 تقوی نامی است همه هنرها را ، و در قرآن بیشتر بمعنی توحید است .
 « قال الملأ الذين كفروا » من قومه « انا لنريك في سفاهة » - السفاهة خفة
 العلم والرأى ، يقال : ثوب سفیه ، اذا كان خفيفاً . « و انا لنظنك من الكاذبين » - فيما
 تدعى من الرسالة .

« قال يا قوم ليس بي سفاهة » - این دلیل است بر حسن ادب وی و نیکوئی
 جواب در مخاطبه ، که آن سفاهة که باوی نسبت کردند از خود نفی کرد ، و بر آن نیفزود
 آنکه گفت : « ولكنى رسول من رب العالمين » - دلیل است که مردم بوقت ضرورت و
 حاجت روا باشد که صفت خود باز کند ، و از خصال حمیده خود خبر دهد بر وجه اخبار
 نه بوجه تمدح . « ابلغكم رسالات ربى » - التى ارسلنى بها اليكم ، « و أنا لكم ناصح »
 فيما ادعوكم اليه ، مخلص فيما اؤدى اليكم ، « امين » عند الله على ما ابلغكم عن الله . و
 يقال : امين عندكم ای کنت فيكم اميناً فكيف تكذبوننى ؟

« او عجبتم ان جاءكم ذكركم من ربكم على رجل منكم لينذرکم » - سبق تفسيره .
 « و اذكروا ان جعلكم خلفاء من بعد قوم نوح » - ميگويد : ياد كنيد اين نعمت كه الله
 با شما كرد كه شمارا ساكنان زمين كرد از پس قوم نوح ، و مساكن و منازل و اموال
 ایشان بشما داد . و كان مساكنهم فى الاحقاف من رمل عالج من حضر موت الى

بحر (۱) عمان .

« و زاد کم فی الخلق بسطة » - این خلق را دو معنی گفته اند : یکی آنکه بمعنی خلقت است. میگوید: شمارا در خلقت و صورت افزونی داد که بالای ایشان دوازده کز بود بیک قول ، و هفتاد کز بیک قول ، و هشتاد کز بیک قول، و از منکب ایشان تا بانگشتان دوازده کز بود . کلبی گفت : دراز ترین ایشان صد کز بود ، و کوتاه ترین ایشان شصت کز . وهب گفت : سر ایشان چند قبه ای بود عظیم ، و چشم خانه ایشان بدان بیابانی در آن رفتندی، و آنرا مسکن و مأوی گرفتندی (۲) معنی دیگر . « و زاد کم فی الخلق بسطة » ای : فی الناس قوة وغلبة علیهم . میگوید: شمارا افزونی داد تا بر مردمان تطاول کردید ، و بر ایشان غلبه کردید . و این آن بود که عادیان در عهد خویش بر همه اولاد سام و حام و یافت غلبه کردند ، و مستولی گشتند ، و این در عصر شدید بن عملیق بود ، که پسر برادر را ضحاک بن علوان بن عملیق بر فرزندان سام انگيخت تا ایشان را مقهور کرد ، و ولایت و دیار ایشان بگرفت ، و برادر ضحاک را غانم بن علوان بر فرزندان یافت انگيخت ، و ایشانرا مقهور کرد ، و ابن عم خویش را الولید بن الریان بن عاد بن ارم بر فرزندان حام انگيخت ، تا مهینان ایشانرا کشت ، و بر ملک ایشان مستولی شد ، و مهینه فرزندان حام در آن عصر مصر بن القبط بن حام بود که در زمین مصر وی بنا کرد ، و بنام وی باز خوانند . و گفته اند : ریان بن الولید که در روز کار یوسف (ع) ملک مصر بود ، و ولید بن مصعب که فرعون موسی بود ، و جالوت جبار که داود او را کشت ، این همه از فرزندان ولید بن ریان بن عاد بودند . اینست که رب العالمین گفت : « زاد کم فی الخلق بسطة » .

۱- در هر دو از نسخه الف وج ، شجر ضبط شده است .

۲- الف : رفتندید ... گرفتندید .

«فازکروا آلاء الله» - ای: انعم الله علیکم ، فوحدوه «لعلکم تفلحون» - لکی تفلحوا فلا تعبدوا غیره .

«قالوا اجئتنا لنعبدا الله وحده» - یعنی اجئتنا لتأمرنا وتقول لنا؟ عادت عرب است که قول در نظام سخن فراوان فرو گذارند ، از بهر آنکه مخاطب را بآن دانش بود ، آن را مختصر فرو گذارند ، چنانکه گفت : «واذ یرفع ابراهیم القواعد» الی قوله : «ربنا» یعنی و هما یقولان : «ربنا» ، «یتفکرون فی خلق السموات و الارض ربنا» یعنی یقولون ربنا . «فأتنا بما تعدنا» من العذاب «ان کنت من الصادقین» فی العذاب الذی تعدنا به . عرب وعد گویند در خیر و در شر ، و وعید نگویند مکر در شر ، و بشارت گویند در خیر و در شر ، و نذارت نگویند مکر در شر .

«قال قد وقع» - هود گفت ایشانرا : «قد وقع» ای وجب ، چنانکه آنجا گفت «فقد وقع اجره علی الله» ای وجب ، مبگوید : واجب گشت شمارا از خدای عذاب و خشم . رجز و رجس نام عذاب است . «اتجادلوننی فی اسماء سمیتموها» - یقول : اتخاصموننی فی اصنام سمیتموها «انتم و آباؤکم» اسماء لاتستحقها . «ما نزل الله بها من سلطان» ای سمیتوها آلهة من غیر کتاب فیہ حجة و بیان . این مجادله درین موضع همان محاجه است که در سورة البقرة باز گفت از خصم ابراهیم : «الم تر الی الذی حاج ابراهیم فی ربه» ؟ و در سورة الانعام گفت : «و حاجه قومه» . این محاجه و این مجادله آنست که پیکار میکردند ، و داوری میجستند بر حق خدائی بتان را درست کردن و ایشان را بحق خدائی سزا تر دیدن . «فانتظروا» ان یأتیکم ما اعدکم . «انی معکم من المنتظرین» مواعید الله .

«فأنجیناه» یعنی : هود آ عند نزول العذاب ، «والذین معه» یعنی من آمن به «برحمة منا» ای بنعمة منا علیهم ، و كذلك حکم الله ان ینجی الانبیاء و المؤمنین .

« و قطعنا دابر الذین کذبوا بآیاتنا » - ای اهل کناهم هلاک استیصال . قطع دابر درین موضع و در سه جایگاه دیگر در قرآن در موضع بیخ بریدن نهاده است . دابر هر چیز آخر آنست . « واللیل اذا ادبر » یعنی اذا تأخر . معنی « و قطعنا دابر » آنست که هلاک کردیم پسینه ایشان، چنانکه جای دیگر گفت : « فهل تری لهم من باقیة » . « و ما کانوا مؤمنین » یعنی لو بقوا ما کانوا لبؤمنوا .

اما قصه قوم عاد و هلاک شدن ایشان بباد عقیم بقول سدی و ابن اسحق و جماعتی مفسران آنست که : ایشان قومی بودند بت پرستان و گردنکشان ، و در زمین بتباهیگری میرفتند ، و بر خلق عالم برتری میجستند ، و مسکن ایشان دیار یمن و حضرموت بود تا بحد عمان ، و بر سر کوههای بلند خود را خانه ها ساختند و قصرها و مصانع ، چنانکه الله خبر داد از ایشان : « و تتخذون مصانع لعلکم تخلدون » ، و چون کسی را عقوبت میکردند ، از بالای آن قصرها بریز می افکندند ، و عالمیان را مقهور و مأسور خود کرده بودند ، و سر به پیراهی و بت پرستی و شوخی در نهاده تا آنکه که رب العزة بایشان هود پیغامبر فرستاد ، و ایشان در طغیان و تمرد بیفرودند ، و پیغام خدای نشنیدند ، و پیغامبر خدای را حرمت نداشتند . چون تمرد و بی حرمتی و بیباکی ایشان بغایت رسید ، باران از ایشان وا ایستاد ، و نبات از زمین بر نیامد ، و سه سال درین قحط و رنج و بلا بماندند . پس قومی را از وجوه و اعیان خود اختیار کردند ، و نزمین حرم فرستادند به مکه ، خانه خدا ، و کعبه معظم مقدس ، تا آنجا دعا کنند ، و باران بخواهند ، و ایشان در زمان خویش کعبه را معطم و مشرف و محترم داشتندی ، و آنجا دعا کردند ، و از خدای حاجتها خواستندی (۱) .

و سکن حرم در آن روز کار عمالة بودند هم از نسب ایشان و قوم ایشان ،

پس چون آن قوم بیامدند ، و ایشان هفتاد مرد بودند ، سران و مهتران ایشان سه کس بودند : قیل بن عنز و لقمان بن العاد الاصغر و مرثد بن سعد . این قوم آمدند و بیرون از مکه به معاویه بن بکر فرو آمدند ، مردی بود از نسب ایشان .

و سید عمالقه ، معاویه ایشان را يك ماه مهمان داری کرد . پس از يك ماه در حرم شدند تا دعا کنند . مرثد بن سعد در میان ایشان مسلمان بود . ایمان خویش پنهان میداشت . آن ساعت که ایشان عزم کردند تا در حرم شوند ، گفت : ای قوم ! بدعاء شما کاری بر نیاید ، و شمارا باران نفرستند . باز گردید ، و نخست پیغامبر خویش ایمان آرید ، تا کار شما راست شود ، و در بسته گشاده گردد . ایشان چون از ایمان وی خبر بیافتند او را از میان قوم خود بیرون کردند ، و در حرم نگذاشتند . پس جمله بحریم درآمدند ، و رئیس ایشان قیل بن عنز دست برداشت و دعا کرد ، گفت : الهنا ! ان كان هوداً صادقاً فاسقنا فآءا قد هلكنا . و گفته اند : دعا این بود که : اللهم انی لم اجيء لمریض فادویه ولا لأسیر فأفادیه . اللهم اسق عاداً ما كنت تسقیه . و آن عادیان که باوی بودند بمتابعت وی دست برداشته که : اللهم اعط قبیلاً ما سألك واجعل سؤلنا مع سؤلہ . مکر لقمان عاد که خود را از آن دعوت وا بیردن برد ، گفت : اللهم انی جئتک وحدی فی حاجتی فاعطنی سؤلی .

پس رب العزة جل جلاله سه پاره میغ فرستاد بسه رنگ : یکی سیاه ، یکی سرخ ، یکی سفید ، ندائی شنید از میان میغ که : یا قیل ! اختر ایها شئت . ای قیل ! ازین سه آن یکی که خواهی اختیار کن قیل ابر سیاه اختیار کرد ، گفت : آن را آب بیشتر بود ، پس ندائی شنید از هوا که : اخترت رماداً رمداً لا یبقی من آل عاد احداً . پس رب العالمین آن ابر سیاه بدیار عاد فرستاد . عادیان چون آنرا بدیدند خرم گشتند ، و شادی نمودند ، و از آن شادی خمر و زمر بر عادت خویش پیش نهادند ، و

طرب کردند . این است که رب العزة گفت : «فلما رأوه عارضاً مستقبلاً اوديتهم قالوا هذا عارض ممطرنا» . تا زنی از میان ایشان نام وی مهمل در آن میغ نظر کرد . پاره‌های آتش دید که از پیش آن می افتاد و مردانی را دید در آن میغ که آنرا میراندند ، و آتش از ایشان میافتد، آن زن فریاد برآورد ، و اویلاه کرد ، و قوم خود را خبر داد که چه دید در آن حال . رب العزة باد عقیم بر ایشان فرو گشاد، چنانکه گفتا : «فأما عاد فأهلكوا بريح صرصر عاتية» ، «وفى عاد إذ أرسلنا عليهم الريح العقيم» .

روی عمرو بن شعيب عن ابيه عن جده ، قال : اوحى الله تعالى الى الريح العقيم أن تخرج على قوم عاد فتنتقم له منهم . فخرجت بغیر کید علی قدر منخر نور ، حتی رجفت الارض ما بين المغرب و المشرق ، فقال الخزان لن نطيقها ، و لو خرجت علی حالها لأهلك ما بين مشارق الارض و مغاربها . فأوحى الله اليها ان ارجعي و اخرجي علی قدر خرت الخاتم ، فرجعت ، فخرجت علی قدر خرت الخاتم .

و روی أن الله امر الريح فأهالت عليهم الرمال ، فكانوا تحت الرمل سبع ليال و ثمانية ايام ، لهم انين تحت الرمل . ثم امر الريح فكشفت عنهم الرمال ، فاحتملتهم فرمت بهم فی البحر . سدی گفت : باد فرو گشادند بایشان ، و ایشان را با آن شخصهای عظیم بر میگرفت ، و بر هوا می برد ، و چنانکه بر مرغ را کردند ، اندر هوا ایشان را میگردانید ، و نیست میکرد ، و از بیم در خانها می گریختند ، و آن باد همچنان در خانهای ایشان را بر دیوار میزد ، و بست میکرد ، و بیرون می افکند . پس رب العزة مرغانی را پدید آورد ، مرغهای سیاه ، و ایشان را برگرفت و بدریا افکند . و روی زمین از ایشان پاک شد ، و هود پیغامبر در آن وقت عذاب اندر حظیره ای نشسته بود ، و از آن باد جز نسیمی خوش بوی نمیرسید .

و آن قوم که در مکه دعا کردند ، هنوز از حلة معاوية بن بكر بنرفته

بودند که خبر هلاک عاد بایشان رسید ، و ایشانرا گفتند : هر یکی خود را اختیاری کنید ، و حاجتی خواهید ، تا حرمت کعبه را اجابت یابید . مرثد بن سعد گفت : « اللهم ! أعطني برأ و صدقاً . بار خدایا ! نیکی و راستی و پاکی خواهم . رب العالمین دعاء وی اجابت کرد ، و آنچه خواست بوی داد . قیل بن عنز را گفتند : توجه خواهی ؟ و چه حاجت داری ؟ گفت حاجت من آنست که با من همان کنند که با عاد کردند ، که پس از ایشان مرا زندگانی بکار نیست ، و می ایشان مرا روزگار نیست ، در آن حال اورا عذاب رسید و هلاک شد . لقمان بن عاد را گفتند : توجه خواهی ؟ گفت : مرا عاد بکار نیست . من خویشتن را آورده ام ، و از بهر خود حاجت می خواهم مرا عمر درازی باید عمر هفت کر کس . قال : فعمّر عمر سبعة أنس ، فكان يأخذ الفرخ حين يخرج من بطنه ، حتى إذا مات أخذ غيره ، فلم يزل يفعل ذلك حتى أتى على السابع ، فكان كل سرعيس ثمانين سنة ، فلما لم يبق غير السابع قال ابن أخى لقمان يا عم ! ما بقى عمرك إلا هذا النس . فقال له : يا ابن أخى ! هذا لبد ، ولبد بلسانهم الدهر . فلما انقضى عمر لبد ، طارت النسور غداة من رأس الجبل ، ولم ينهض لبد فيها ، وكانت نسور لقمان لا تغيب عنه ، إنما هى بعينه . فلما لم ير لقمان لبد نهض مع النسور ، وقام الى الجبل ، لينظر ما فعل لبد . فوجد لقمان فى نفسه وهناً لم يكن يجده قبل ذلك ، فلما انتهى الى الجبل ناداه : انهض يا لبد ! فذهب لينهض ، فلم يستطع ، فسقط و مات ، و مات لقمان معه ، و فيه جرى المثل : اتى امد على لبد .

و هب گفت : پس از آنکه رب العزة عاد را هلاک کرده بود ، هود پیغامبر

از آنجا بمکه شد با جماعتی مؤمنان که بوی ایمان آورده بودند ، و بمکه همی بودند ، تا از دنیا بیرون شدند . اینست که رب العالمین گفت : « فأنجيناهم والذين معه برحمة منا » یعنی حين نزل العذاب ، « وقطعنا دابر الذين كذبوا بآياتنا » ای استأصلناهم ، و أهلكتناهم

عن آخرهم بالريح ، « وما كانوا مؤمنين » .

قال عبدالرحمن بن سابط بين الركن والمقام و زمزم قبر تسعة وتسعين نبياً ، و ان قبر هود و شعيب و صالح و اسمعيل في تلك البقعة . و روى عن علي : و ان قبر هود بحضرموت في كتيب احمر .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « لقد ارسلنا نوحاً الى قومه » الآية - ميگوید : نوح را بقوم وی فرستادیم و امت وی همان بودند ، و در زیر علم رسالت وی بیش از آن نماندند ، و آنکه در هزار ، کم پنجاه سال ، که ایشانرا دعوت کرد ، از هشتاد کم يك مرد که مؤمن بودند عقد هشتاد تمام نشد ، و نوح همچنان دعوت همی کرد ، و امید همی داشت ، تا آیت آمد که : « لن يؤمن من قومك الا من قد آمن » . نوح چون از ایشان نومید گشت ، گفت : « رب لا تنذر على الارض من الكافرين دياراً » .

باز مصطفی عربی رسول قرشی (ص) که فرستادند ، بکافه خلق فرستادند ، و جهانیان را همه از روی دعوت زیر علم نبوت و رسالت وی در آوردند ، و فرمان آمد که : یا محمد ! نومید مشو که تو رحمت جهانیانی ، و امان بندگانی ، تا نه بس روزگار بینی گروه گروه از عالمیان روی بعزت اسلام نهاده ، و بساط ایمان در عالم گسترده ، و خورشید شرع مقدس از افق دولت نبوت تو برآمده ، و بملکان عز تو وجاه و منزلت تو این دین اسلام قوی گشته ، ورشته دولت آن بادامن ابد پیوسته : « و رأيت الناس يدخلون في دين الله افواجا » نوح همی گفت : بار خدایا ! از کافران دیار مگذار ، و مصطفی قرشی (ص) همی گفت : بار خدایا ! در عالم کفر مگذار . چون سید (ص) این دعا کرد ، از حضرت عزت ندا آمد که : یا محمد ! دل خوش دار ، که اگر از دور فلك يك روز بیش نماند ، و آن

روز بوقت نماز دیگر رسیده باشد، جبرئیل را فرمایم، تا شاخ آفتاب درین میدان^۱ علی بگیرد، و نگذارد که شب آید، تا در آن باقی روز شادروان شرع ترا بشرق و غرب باز کشم، نه درهند و ثنی گذارم، نه در روم چلیپائی، نه در هیچ سینه ظلمت شرکی، نه در هیچ دل زحمت شکی، نه در پنجه شیر قهری، نه در نیش ماری زهری، و این کار در نیمه آخر خواهد بود که **مصطفی (ص)** گفته: «خیر هذه الامة اولها و آخرها».

نوح را بقوم خود فرستادند، گفتند: «أُنذِر قومك من قبل أن يأتِيهم عذاب اليم»، **مصطفی** را بخلق فرستادند، گفتند: «بشر المؤمنين بأن لهم من الله فضلاً كبيراً». از بهر آنکه **نوح** را بعقوبت فرستادند، و **مصطفی** را برحمت. نه بینی که در حق **نوح** بیم فرا-پیش داشت، و مغفرت بپس (۱) داشت، گفت: «ان يأتِيهم عذاب اليم»، پس باخر گفت: «يغفر لكم من ذنوبكم»، و در حق **مصطفی** بشارت و رحمت فرا پیش داشت و بیم واپس داشت: «انا ارسلناك شاهداً و مبشراً و نذيراً». چون **نوح** دعا کرد که: «رب لا تذر علی الارض من الكافرين دياراً»، **جبرئیل** آمد، گفت: یا **نوح**! بر دشمنان دعا کردی! دوستان را دعا کن. گفت: از خود بدیگری نپردازم: «رب اغفر لی». گفت: یا **نوح**! سلطان رحمت دست کرم فرو گشاده بفرزای. **نوح** گفت: «ولو الدی» **جبرئیل** گفت. عقوبت بدان فراوانی خواستی، و رحمت بدین اندکی! گفت: «ولمن دخل بیتی مؤمناً». **جبرئیل** گفت: بفرزای که هنوز اندک است، گفت: «والمؤمنين والمؤمنات». سید را گفتند. یا **محمد**! تو چه میگوئی؟ گفت ما را در بدایت این کار این ادب در آموختند که: «واخفض جناحك لمن اتبعك من المؤمنين»، همی گویم: «اللهم اغفر للمؤمنين والمؤمنات»، لاجرم چون بود **مصطفی (ص)** همه نصیب خلق بود و همه بامت مشغول بود. رب العالمین ویرا نیابت داشت، و بی وی کار وی راست کرد، و خصم وی را جواب داد.

چون دشمنان گفتند : مجنون است و ضال ، رب العزة گفت : « ما انت بنعمة ربك بمجنون » ،
 « ماضل صاحبکم و ما غوی » ، و نوح که بخود مشغول بود ، چون او را گفتند : « انا لنریک
 فی ضلال مبین » ، جواب هم خود داد که : « یا قوم لیس بی ضلالة و لکنی رسول من رب
 العالمین » . فشتان بین من دفع عن نفسه ، و بین من دفع عنه ربه .

و همچنین فرق است میان کسی که گوید : « لکی رسول من رب العالمین » ،
 و کسی که حق جلّ جلاله از بهر وی گوید : « یس و القرآن الحکیم . انک لمن
 المرسلین » ، آن تفرقت است و این جمع . آن صفت مرید است ، و این نعت مراد ، و
 بینهما بون بعید .

« ابلاغکم رسالات ربی » - هر چند پیغام میرسانم ، و نصیحت میکنم ، لکن
 میدانم که خسته قهر ردّ ازلی را لطف نصح ما بکار نیاید ، و گفت ما در وی اثر نکند :
 من اسقطته القسمة لم تنعشه النصيحة .

قوله : « او عجبتم ان جاء کم ذکر من ربکم » - عجب آنست که شخص رسول
 را بر سولی شکفت میداشتند ، و دست تراشیده خود را بخدائی می پسندیدند ، و شکفت
 نمی داشتند . اینست کمال جهالت و غایت ضلالت ! و از این عجب تر آنست که رب العزة
 جل جلاله با آن تمادی و طغیان ایشان ، و آن گفت نا سزای ایشان نعمت این جهان
 بایشان روان میدارد ، و هیچ بازنگیرد ، و نیک خدائی خود با یاد ایشان میدهد که : « و
 اذکروا اذ جعلکم خلفاء من بعد قوم نوح و زادکم فی الخلق بسطة » - میگوید : منتهای
 من بر خویشتن یاد کنید ، که شما را ساکنان زمین کردم ، و پس از گروهی که گذشتند
 شما را جهانداران کردم ، و شما را نعمت و دسترس تمام دادم ، و آنکه بر خلقت و قوت
 شما را بر جهانیان افزونی دادم . از حق نعمت بدین تمامی ! و از ایشان کفر بدان صعبی !
 مصطفی (ص) گفت : « ما احد اصبر علی اذی یسمعه من الله عزوجل . یدعون

له ولدأ و هو یرزقهم و یعافیهم . آنکه دیگر باره بر سبیل تأکید گفت : « فاذکروا
آلاء الله »، لکن چه سود که دیده حق بین و سمع صواب شنو نداشتند : « انهم عن السمع
لمعزلون »، « ام تحسب أن اکثرهم یسمعون او یعقلون »؟! چون پذیرد پند دلی که مهر
شقاوت در آن زده اند؟! و چه بیند دیده ای کش از بینائی محروم کرده اند؟!
و ما انتفاع اخي الدنيا بمقلته اذا استوت عنده الانوار و الظلم !

۸- النوبة الاولى

قوله تعالى : « و الی ثمود اخاهم صالحاً » و فرستادیم به ثمود مرد
ایشانرا و کس ایشانرا صالح « قال یا قوم » ایشانرا گفت : ای قوم! « اعبدوا الله »
خدایرا پرستید « مالکم من اله غیره » نیست شما را خدائی جز از او « قد جاءکم
بینة من ربکم » بشما آمد از خداوند شما نشانی روشن « هذه ناقة الله » آنک این
ماده شتر خدای است « لکم آية » تا شما را نشانی بود [باز نمودن قدرت را و معجزت
بود درست کردن نبوت صالح را]. « فذروها » گذارید آنرا « تأکل فی ارض الله »
تا می خورد در زمین خدای « ولا تمسوها بسوء » و آن هیچ بدی مرسانید « فیاخذکم
عذاب الیم (۷۲) » که فرا گیرد شما را عذابی درد نمای .

« و اذکروا اذ جعلکم خلفاء من بعد عاد » و یاد کنید که شما را پس-
نشینان جهان کرد پس عاد « و بؤأکم فی الارض » و شما را در زمین جای داد
« تتخذون من سهولها قصوراً » میکنید هر جای که از زمین خاک نرم است کوشکها
« و تنحتون الجبال یوتاً » و می تراشید هر جای که سنگ است و کوه ، خانها
« فاذکروا آلاء الله » نعمتهای الله بر خود یاد میکنید « ولا تعثوا فی الارض مفسدین (۷۳) »
و در زمین بتهاکاری و فساد مروید .

« قال الملأ الذین استکبروا من قومه » سران قوم او که گردنکشان بودند از حق ، گفتند : « للذین استضعفوا » بیچارگان و زبون گرفتگان قوم صالح را « لمن آمن منهم » ایشان را که گرویدگان بودند از ایشان « اتعلمون » شما چنان می دانید « انّ صالحاً مرسل من ربّه » که صالح فرستاده ایست از خدای خویش ؟ « قالوا » آن مستضعفان جواب دادند « انما بما ارسل به مؤمنون (۷۴) » ما بآن پیغام که ویرا بآن فرستاده اند مصدقان و گرویدگانیم .

« قال الذین استکبروا » گردنکشان قوم گفتند : « انا بالذی آمنتم به کافرون (۷۵) » ما بآنچه شما بآن گرویده اید کافر و ناگرویدگانیم .

« فعقروا الناقة » پی زدند و بکشتند ماده شتر را « وعتوا عن امر ربهم » و کردن کشیدند از فرمان خداوند خویش « وقالوا » و گفتند : « يا صالح اتنا بما تعدنا » ای صالح بما آر آنچه ما را وعده می دهی از عذاب « ان كنت من المرسلین (۷۶) » اگر از فرستادگان اوئی .

« فأخذتهم الرّجفة » فرا گرفت ایشانرا بانگ و جنبش « فأصبحوا فی دارهم » بامداد کردند درسرایهای خویش « جائمین (۷۷) » بروی درافتاده و برجای مرده . « فتولّی عنهم » برگشت صالح از ایشان [که ایشان را مرده دید] « وقال یا قوم » و گفت : ای قوم ! « لقد ابغتکم رسالة ربّی » شما رسانیدم پیغام خداوند خویش « ونصحت لکم » و شما را نیک خواستم و بنیکی فرمودم « ولكن لا تحبون النّاصحین (۷۸) » لیکن شما نیکخواهان را دوست نداشتید .

النوبة الثانية

قوله تعالى : « والی ثمود اخاهم صالحاً » - ثمود ایدر (۱) نام قبیله است و

ایشانرا عاد آخر گویند، که از پس عاد اول درآمدند، و جد ایشان **ثمود بن عاد** بن **ارم بن سام بن نوح** بود، و هو **اخو جدیس**، در عصر خویش جهانداران بودند ازین طاغیان و متمردان و جبّاران. بت پرستیدند و بازار کفر بر ساختند، و آنرا تعظیم نهادند، و آیات و وحدانیت الله جلّ جلاله کافر گشتند، تارب العالمین هم از نسب و قوم ایشان بایشان پیغامبر فرستاد، و ایشانرا بدین اسلام و ملت حق، و عبادت الله دعوت کرد. اینست که رب العالمین گفت: «والی ثمود» یعنی: وارسلنا الی ثمود «اِخاهم» یعنی فی النسب لا فی الدین «صالحاً»، و هو **صالح بن عیید** اشرفهم نسباً و اوسطهم داراً، و اکرمهم نفساً.

چون **صالح** بایشان آمد پیغامبری، جوان بود روز کار دراز ایشان را دعوت کرد. تا پیر گشت، و از ایشان جز طائفه‌ای اندک نگریدند، پس ایشانرا روز عیدی بود همه بهم آمدند در آن عید خویش، و **صالح** با ایشان، همه گفتند **صالح** را: «ما انت الا بشر مثلنا فأت بآية ان كنت من الصادقين». تو بشری همچون مائی. اگر آنچه میگوئی و دعوی میکنی که پیغامبر خدایم، راست است که میگوئی، پس نشانی بیاور و آیتی بنمای. رئیس ایشان **جندع بن عمرو صالح** را گفت، و ازو درخواست که ازین سنگ نافه‌ای برون آر اگر می راست گوئی که پیغامبرم، تا بتو ایمان آریم. و آن سنگی بود عظیم، تنها، بهیچ کوه نپیوسته، از زمین برآمده، در آن ناحیت **حجر**، و این **حجر** مسکن و دیار **ثمود** است، میان **حجاز** و **شام**. **صالح** رفت، و بحکم درخواست ایشان دو رکعت نماز کرد، و بتضرع و زاری دعا کرد، تا آن سنگ همچون شتری آبستن شکم باز کرد، و فرا جنبش آمد، و شکافته گشت، و نافه‌ای نیکو آبستن بوقت زادن رسیده از آن سنگ برون آمد، و هم در آن حال بزاد، و بچه‌ای همچون خود بزرگی و تمامی بنهاد. **صالح** گفت: «قد جاء تکم بینه من ربکم» آنک آیت که

خواستید آمد، نشانی آشکارا، حجتی روشن از خداوند شما، که دلالت میکند بر صدق نبوت من. آنکه تفسیر کرد، گفت: «هذه ناقة الله لكم آية» - نصب علی النعت، و «ناقة» الله، بر سبیل تخصیص گفت همچون بیت الله، و گفته اند اضافت با خود کرد که خلق را در آن سعی و تصرف نیست، و صلب نرینه و رحم مادینه در میان نیست، و جز بتکوین و قدرت الله حدوث آن نیست. چون ناقة از آن سنگ بیرون آمد در صحرا با بچه خویش میچرید، در تابستان بکوه و در زمستان بهامون، و چهارپایان و مواشی ایشان از آن می ترسیدند، و می رمیدند، و آبشخور برایشان تنگ کرده، که يك روز ناقة و بچه را بود، و يك روز ایشان را، چنانکه الله گفت: «هذه ناقة الله لها شرب ولكم شرب يوم معلوم». پس جندع بن عمرو از میان قوم ایمان آورد. دیگران همه بر گشتند، و در طغیان بیفرودند.

«فدروها تأكل في ارض الله» - ای خلّوا عنها، فلتأكل حيث شاءت من عشب الارض و خلاها، ای سهل الله لكم امرها فليس عليكم منها مؤنة. «و لا تمسوها بسوء» - ای لا تقربوها بنحر و عقر «فياخذكم عذاب اليم» و جيع في الدنيا.

«واذكروا اذ جعلكم خلفاء من بعد عاد» - ای من بعدهم. «و بواكم في الارض» - ای: و انزلکم فی الارض بعد الهالکین من القرون قبلکم. يقال: بواؤتك في هذه الدار، و بواؤت هذه الدار لك. آنکه تفسیر «و بواكم في الارض» کرد، گفت: «تتخذون من سهولها قصورا» - کوشکهای عظیم میساختند در زمین هامون، اما عمرهای ایشان دراز بود، و آن کوشکها که از گل ساخته بودند و فاء عمر ایشان نمی کرد. بروز کار دراز خانهاشان خراب گشت، و ایشان هنوز زنده. پس در میان کوه سنگ بریدند، و تراشیدند، و خانها ساختند، فذلك قوله: «و ثمود الذين جابوا الصخر بالواد». جای دیگر گفت: «تنتحون من الجبال بيوتا فارهين»، آنکه گفت: «فاتقوا الله و اطيعون».

ولا تطيعوا امرا المسرفين». آن خداوند که شما را این نعمت و قوت داد از خشم عذاب وی پرهیزید، و او را فرمان بردار باشید و کزافکاران و مفسدان را فرمان مبرید. همانست که درین آیت گفت: «فازکروا آلاء الله و لاتعثوا فی الارض مفسدین» - عثی یعنی و عاث یعنی هر دو یکسان است، ای: لاتسیروا فی الارض مفسدین.

«قال الملأ» - وهم الکبرآء والعظماء من قوم صالح «الذین استکبروا» یعنی الذین تکبروا عن الایمان، «للذین استضعفوا» یعنی المؤمنین. آنکه تفصیل داد، و گفت: «لمن آمن منهم» سروران و گردنکشان ایشان گفتند مؤمنان مستضعفان را: «اتعلمون أن صالحا مرسل من ربه» الیکم؟ شما میدانید که صالح فرستاده خداست بشما؟ مستضعفان جواب دادند: «انا بما ارسل به» ای بالتوحید و بالعذاب «مؤمنون». ما بآنچه ویرا فرستادند بآن، از توحید که فرمود و از عذاب که خبرداد، گروید گانیم و استوار دارانیم.

«قال الذین استکبروا انا بالذی آمنتم به کافرون» - گردنکشان گفتند: ما باری کافر شدیم بآنچه شما بآن ایمان آوردید.

«ففقروا الناقه» - ليلة الاربعاء «واعتوا عن أمر ربهم» - ای تولوا عن قبول امر ربهم. این «عن» همان «عن» است که بر عقب استکبار گویند: «ان الذین یتکبرون عن عبادتی». وعافر ناقه اشأم عاد بود: قدار بن سالف اشقر بود و ازرق. او را اشأم عاد خوانند از بهر آنکه سبب هلاک قوم او بر دست او بود، و او از ثمود است، و ثمود نیازادکان عاد اند، از آن اورا اشأم عاد خوانند.

مفسران گفتند در بیان این قصه که: قدار بن سالف و مصدع بن دهر دوزخ طافی بودند، و هریکی زنی میخواست از قوم خویش، و دوزن بودند در آن عصر یکی صدوف و دیگر عنتره. قدار در صدوف رغبت کرد، و مصدع در عنتره، و

این دو زن سخت حریص بودند در کشتن ناقه ، از بهر آنکه صاحب مواشی بودند، و آبشخور
برایشان تنگ شده بود ، که هر بدو روز ایشان را نوبت آب بود . يك روز نوبت ناقه بود
و بچه . و آب چاه بود ، و ناقه و بچه آن را همه می باز خوردند در نوبت خویش ، که يك
قطره آب در چاه نماندی ، و دیگر روز نوبت قوم بودی و مواشی ایشان ، و به این سبب
کار آب بر ایشان تنگ شده بود ، و نیز چرندگان ایشان از آن ناقه می ترسیدند ، و
می رمیدند . پس آن زنان باین سبب **قدار و مصدع** را بر عقر ناقه داشتند ، و خویشتن
را بر ایشان عرضه کردند ، که اگر ناقه را بکشید ما زنان شما باشیم . ایشان بطمع
زنان رفتند ، و خمر خوردند ، تا خمر در ایشان کار کرد ، آنکه رفتند ، و هفت کس دیگر
را از غاویان قوم خویش خبر کردند ، تا با ایشان متفق شدند . اینست که رب العالمین
گفت : «وكان في المدينة تسعة رهط يفسدون في الأرض ولا يصلحون» . پس رفتند و بر راه
ناقه مترصد نشستند . چون از آبشخور باز گشت ، **مصدع** نخست تیری در وی انداخت
و او را پی زد . پس **قدار** او را بشمشیر ضربت زد ، و تمام بکشت . پس قوم همه فراهم
آمدند ، و گوشت آن قسمت کردند .

اما قول **سدی** درین قصه آنست که : رب العزة وحی فرستاد بصالح که قوم
تو ناقه را بکشند . صالح قوم خویش را از این وحی خبر داد . ایشان گفتند : ما نکشیم ،
و هرگز بخاطر ما نگذشت که آنرا بکشیم . صالح گفت : کشنده آن درین ماه از مادر
در وجود آید ، و هلاک شما بر دست وی بود . ایشان گفتند : درین ماه هر پسر که از مادر
در وجود آید او را بکشیم . پس در آن ماه نه پسر زادند ، و همه را کشتند ، و دهمین پسر
که زاد زنده بگذاشتند . پسری بود اشقر ازرق ، شخصی تمام نیکو قد برآمد . آن نه
مرد که پسران خود را کشته بودند ، گفتند : لو تر کنا ابناءنا لکانوا مثل ابن العاشر .
پس بر صالح خشم گرفتند ، و سوگند خوردند که صالح را بکشیم ، فذلك قوله : «تفاسموا

بِاللّٰهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَأَهْلَهُ ، وَصَالِحَ هَرَشْبٍ بِمَسْجِدِ رَقْتِيدِ (۱) بِمَحْرَابِ عِبَادَتِ . ایشان در راه وی آمدند ، و در آن غاری کمین ساختند . رب العالمین آن غار را بر سر ایشان فرود آورد ، و همه را هلاک کرد . دیگر روز مردمان بانگ بر آوردند که : اما رضی صالح ان امرهم بقتل اولادهم حتی قتلهم ؟! پس همه فراهم آمدند ، و بکشتن ناقه متفق گشتند .

پس چون ناقه را بکشتند ، آن بیچه وی بگریست چنانکه اشک از چشم وی روان گشته بود ، و میدیدند . آنکه بیچه بکوه برشد . خبر به صالح رسید که ناقه را کشتند ، و قومی عذر میدادند که ما را درین گناه نیست ، که بی خبر بودیم . صالح گفت : مگر بیچه را درتوانید یافتن ، که اگر در یابید ابد بود که عذاب وقت مندفع شود . ایشان رفتند تا بیچه را دربابند . بیچه بر سر کوه برشد و بفرمان الله کوه بالا گرفت چندانکه هیچ مرغ پرنده بر سر آن نرسید ، و آن بیچه بر سر آن کوه باواز آمد ، بفرمان الله که : این امی ؟ این امی ؟ آنکه سه بانگ کرد ، و سنگ شکافته گشت ، و در میان سنگ فرو شد ، و نابدید گشت . صالح گفت : همی دانید که آن سه بانگ چه اشارت بود ؟ هر بانگی اشارت است بر روزی که شما را ازو عمر مانده ، و پس عذاب الله در رسد ، و دمار از شما بر آرد . اینست که الله گفت : « تَمَتُّعُوا فِی دَارِکُمْ ثَلَاثَةَ اَیَّامٍ ذٰلِکَ وَعْدٌ غَیْرِ مَکْذُوْبٍ » .

پس دیگر روز پنجشنبه بود . برخاستند رویه‌اشان زرد گشته ، و روز آدینه برخاستند رویه‌اشان سرخ گشته برنگ خون . روز شنبه برخاستند رویه‌اشان سیاه گشته برنگ قیر . و صالح از میان ایشان بیرون آمد با مؤمنان قوم خویش و سوی

(۱) چنین است در نسخ موجود ، و مراد « رفتی » است . و در نسخه الف افعال شرطی غالباً بافزودن دالی در آخر آنها دیده میشود .

شام رفتند بناحیت فلسطین ، و ایشان روز شنبه منتظر عذاب نشستند، و دل بر مرگ و هلاک نهادند . پس روز يك شنبه بوقت چاشتگاه از آسمان صاعقه و صیحه آمد ، و از زمین زلزله و رجفه ، همی بیکبار از بیم و فرع بروی در افتادند مرده و کشته ، و چون خاکستر گشته . اینست که رب العزة گفت :

«فأخذتهم الرجفة» ای الصیحة والزلزلة، وأصلها الحركة مع الصوت، ومنه قوله تعالى و تقدس: «يوم ترجف الراجفة» «فاصحبوا فی دارهم» - ای فی ارضهم وبلدہم «جاثمین» ای میستین صرعی. میگویند زنی بود در میان ایشان مقعد نام وی ذریعه، و کافر دل و سخت خصومت بود با صالح. آن ساعت که عذاب معاینه دید ، رب العزة او را درستی داد و پای روان ، تا از میان ایشان بیرون شد به وادی القری سرحد دیار ثمود ، و مردمان را خبر کرد از آنچه دید از هلاک ثمود . آنکه همان جای بر دیدار مردم بر جای بمرد ، و هلاک گشت . پس از هلاک ثمود، صالح از شام به مکه باز گشت ، و کان یعبد الله فیها حتی مات ، و قيل توفي صالح و هو ابن ثمان و خمسين سنة ، و کان قد اقام فی قومه عشرين سنة .

«فتولی عنهم» - ای اعرض عنهم صالح حين کذبوه وعقروا الناقة ، «و قال یا قوم لقد أبلغتکم رسالة ربی و نصحت لکم» - و قيل اعرض بعد نزول العذاب بهم ، و قال هذا القول کما خاطب النبی قتلی بدر حين القوا فی القلب، فجعل ینادیهم بأسمائهم و اسماء آبائهم ، و يقول : هل وجدتم ما وعد ربکم حقاً ؟ فانا قد وجدنا ما وعدنا ربنا حقاً . «و نصحت لکم» یعنی فیما بینکم و بین ربکم و حذرتمکم عذابه . «و لكن لاتحبون الناصحين» - ای لاتحبون من نصح لکم ، و دعاکم الی ما لکم فیہ السلامة .

روی جابر بن عبد الله ، قال : لما مرّ النبی (ص) بالحجر فی غزوة تبوک ، قال لاصحابه : «لا یدخلن احد منکم القرية ، و لا تشربوا من مائهم ، و لا تدخلوا علی هؤلاء المعذبین ، الا ان تكونوا باکین ، ان یصیبکم مثل الذی اصابهم» ، و روی ان النبی (ص)

قال : « يا علي ! اتدري من اشقى الاولين ؟ » قال : قلت الله ورسوله اعلم . قال : « عاقر الناقة . قال : « اتدري من اشقى الاخرين ؟ » قال : قلت الله ورسوله اعلم . قال : « قاتلك » .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « و الى نمود اخاهم صالحاً » الاية - خداوند عالم ، کردگار جهان ، و دستان مهربان ، جل جلاله و تقدست اسماءه ، درین آیات صالح پیغامبر را برادر نمود خواند . معلوم است که این برادری از روی صورت و نسبت است ، نه از روی دین و دیانت و موافقت ، و همچنین در حق پیغمبران گفت : « اخاهم هوداً » ، « اخاهم شعيباً » ، « اخوهم لوط » ، « اخوهم نوح » . چون از روی نسبت بود این برادری لاجرم در قیامت بکسلد ، و آنرا هیچ اثر نماند ، که الله میگوید ، جل جلاله : « لا انساب بينهم يومئذ » ، و گفت : « يوم يفر المرء من اخيه » . باز مؤمنان را برادر یکدیگر خواند ، گفت : « انما المؤمنون اخوة » ، « فأصبحتم بنعمته اخواناً » ، و این برادری از روی دیانت و موافقت است ، نه از روی نسبت ، لاجرم فردا در قیامت بیفزاید و پیوندد ، چنانکه الله گفت سبحانه و تعالى : « اخواناً على سرر متقابلين » .

لطيفة اخرى: پیغامبران را برادر امت خواند، و برادر اگر چه مشفق و مهربان باشد از وی هم فرقت بود هم عداوت آید. نه بینی که یوسف از برادران چه دید؟! وجه شنید؟! هم فرقت دید ، و هم ذکر عداوت شنید . تا بدانی که در برادری این همه گنجد . چون حکم الهی و سابقه ازلی در صفت اخوت این رفت ، رب العالمین مصطفی عربی را برادر امت نخواند ، بلکه تن و جان ایشان خواند : « لقد جاءكم رسول من انفسكم » ، و از تن و جان خود هرگز نه عداوت آید نه فرقت ، نه امروز دشمنی ، نه فردا بریدنی . ازینجا بود که پیغامبران هلاك قوم خود خواستند ، مصطفی (ص) رحمت و مغفرت خواست . نوح

میگفت: «رب لا تذر». مصطفی میگفت: «و اعف عنا».

لطيفة اخري: پیغامبر را برادر ایشان خواند، و ایشانرا قوم وی خواند نه برادر، از بهر آنکه ایشان نه آن کردند و گفتند که برادران کنند و گویند. همه دشمنی نمودند. همه ناسزا گفتند و تکذیب کردند. قوم صالح گفتند: «انما انت من المسحرين» «ما انت الا بشر مثلنا». قوم هود گفتند: «و ما نحن بتارکي آلہتنا عن قولک و ما نحن لک بمؤمنين». قوم نوح گفتند: «لئن لم تنتہ یانوح لتکونن من المرجومين». قوم لوط گفتند: «لئن لم تنتہ یا لوط لتکونن من المخرجين». قوم شعیب گفتند: «و ان نظنک لمن الکاذبين». اما پیغامبر را برادر ایشان خواند، که همه آن کرد که برادران کنند. بیراه بودند، براهشان بازخواند. گفت: «یا قوم اعبدوا الله». از ایشان شفقت باز نگرفت، گفت: «انی اخاف علیکم عذاب یوم الیم». در شفقت بیفزود و نصیحت کرد، گفت: «ونصحت لکم ولکن لا تحبون الناصحين». ای قوم! من شمارا نیک خواهم پند پذیرید، و سخن بنیوشید، که من استوارم، هر چه گویم سعادت شما در آن خواهم. اما شما خود نصیحت می پذیرید، و بصلاح خود راه نمی برید، و سر رشته خود باز نمیدانید. دلی که قفل نومیدی برو زدند از وی چه طاعت آید؟ چشمی که بر مص کفر آلوده بود بعبرت چون نگردد. حبلی گسسته چه باز بردارد؟ بنده نبایسته و رانده کوشش وی چه سود دارد؟ آه از پای بندی نهانی! فغان از حسرتی جاودانی! زینهار از قهری سلطانی!

۹ - النوبة الاولى

قوله تعالى: «و لوطاً» و فرستادیم لوط را «اذ قال لقومه» گفت قوم خویش را «اتأتون الفاحشة» می زشتی کنید و ناسزا بدست دارید؟ «ما سبقکم بها» پیشی نکرد بآن کار بر شما «من احد من العالمين» (۱۹) «هیچ کس از جهانیان».

« اِنَّكُمْ لَتَاْتُونَ الرَّجَالَ شَهْوَةً » مردان میرسید بوايست (۱) « مِنْ دُونِ النِّسَاءِ »
 فرود از زنان « بَلْ اَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ » (۸۰) « آری که شما قومی اید کز افکاران .
 « وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ » نبود پاسخ قوم وی « اَلَا اَنْ قَالُوا » مگر آنکه
 گفتند: « اَخْرِجُوهُمْ » بیرون کنید ایشانرا « مِنْ قَرْيَتِكُمْ » از شهر خویش « اِنَّهُمْ
 اِنَاسٌ » که ایشان مردمانی اند « يَتَطَهَّرُونَ » (۸۱) « که از کارها پاکیزگی جویند .
 « فَاَنْجِيْنَاهُ وَاَهْلَهُ » برهانیم او را و کسان او را « اِلَّا امْرَاَتَهُ » مگر زن او را
 « كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ » (۸۲) « از جمله هالکان بود آن زن .
 « وَ اَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا » و بیارائیدیم برایشان بارانی « فَاَنْظُرْ » در نگر
 « كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ » (۸۳) « که چون بود سرانجام جرم داران !
 « وَ اِلَىٰ مَدْيَنَ اِخَاهُمْ شُعَيْبًا » و فرستادیم بمدین مرد ایشان را شعیب « قَالَ يَا
 قَوْمِ اَعْبُدُوا اللّٰهَ » گفت ای قوم ! الله را پرستید « مَا لَكُمْ مِنْ اِلٰهٍ غَيْرُهُ » نیست شما
 را خدائی جز او « قَدْ جَاءَكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ » آمد بشما نشانی و پیغامی روشن از
 خدای شما « فَاَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ » تمام بیمائید و سنجید « وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ
 اَشْيَاءَهُمْ » و چیزهای مردمان بمکاهید « وَ لَا تَفْسُدُوا فِي الْاَرْضِ بَعْدَ اَصْلَاحِهَا »
 و در زمین تباعی مکنید پس آنکه الله آنرا باصلاح آورد [بأنصاف و اسباب عدل] « ذَلِكُمْ
 خَيْرٌ لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ » (۸۴) « شما را آن به است اگر گرویدگان اید
 « وَلَا تَقْعُدُوا بِكُلِّ صِرَاطٍ » و باز ستدن (۲) را منشنید بهر راهی « تَوْعَدُونَ »
 می ترسانید مردمانرا « وَ تَصَدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ » و از راه خدای باز مبدارید « مِنْ
 آمَنَ بِهِ » [بر میگردانید از راه خدای] آن کس که بگرویده بود « وَ تَبْغَوْنَهَا عِوَجًا »
 و درین خدائی را بی عیب حوئید که آنرا کزی می نمائید « وَ اذْكُرُوا اَنْ كُنْتُمْ قَلِيلًا »

۱- در برهان فاطم « وایست » به معنی حاجت و مراد و مقصد آمده است، و در اینجا چنانکه ملاحظه

میسود مراد و سهون استعمال شده است . ۲- باز به معنی ناج و خراج است (برهان فاطم)

و یاد کنید که اندکی بودید « فکثرکم » فراوان کرد الله شما را و انبوه « وانظروا »
و نگرید « کیف کان عاقبة المفسدين (۸۵) » چون بود سرانجام مفسدان پیش از شما ؟
« وان کان طائفة منکم آمنوا » و اگر چنان بود که گروهی از شما استوار
کیرد مرا و بگروید « بالذی ارسلت به » بآن چیز که مرا بآن فرستاده اند
« و طائفة لم يؤمنوا » و گروهی بنگروند « فاصبروا » شکیبائی کنید « حتی
یحکم الله بیننا » تا الله بر گزارد میان ما کار [تا چون بر گزارد !] « و هو خیر
الحاکمین (۸۶) » و بهتر بر گزارند کان اوست .

الجزء التاسع

« قال الملأ الذین استکبروا من قومه » سران قوم او که گردنکشان
بودند از حق ، گفتند او را « لنخرجنک یا شعیب » که ترا بیرون کنیم ای شعیب !
« والذین آمنوا معک » و این گرویدگان با تو « من قریتنا » از شهر خویش
« اولتعودن فی ملتنا » یا باز کردید از دین ما دین ما « قال » گفت شعیب : « اولو کنّا
کارهین (۸۷) » و هر چند که ما خواهان آن نیستیم .

« قد افترینا علی الله کذباً » نزرک دروغی نهاده باشیم برخدای « ان عدنا
فی ملتکم » اگر ما نادین (۱) شما کردیم « بعد از نجینا الله منها » پس آنکه خدای
باز رها نید ما را از آن « وما یکون لنا » و نیاید ما را و نسزد « ان نعود فیها »
که باز کردیم باملت شما « الا ان یشاء الله ربنا » مگر که چیزی خواهد الله خداوند
ما « وسع ربنا کل شیء علماً » رسیده است خداوند ما هر چیز بدانش خود « علی
الله توکلنا » بر خدای کردیم توکل خویش ، [و بوی باز گذاشتیم بشت خویش]
« ربنا افتح بیننا و بین قومنا بالحق » خداوند ما ! بر گزار میان ما و میان قوم ما

کاری بسزا « وَأَنْتَ خَيْرُ الْفَاتِحِينَ (۸۸) » و بهتر کار بر گزارند گان توئی .

« قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ » کافران قوم شعیب یکدیگر را گفتند « لَنْ أَتَّبِعْتُمْ شَعِيبًا » اگر شما اتباع شعیب کنید و پس روی او « أَنْتُمْ إِذَا لَخَسِرُونَ (۸۹) » پس آنکه شما زیانکاران اید .

« فَأَخَذْتَهُمُ الرَّجْفَةُ » فرا گرفت ایشانرا زلزله « فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَائِئِينَ (۹۰) » تا بامدار کردند در سرایهای خویش مرده بر روی افتاده .

« الَّذِينَ كَذَّبُوا شَعِيبًا » ایشان که شعیب را دروغ زن گرفتند « كَانُوا لَمُ يَغْنُوا فِيهَا » کوئی که هرگز در زمین خود نبودند « الَّذِينَ كَذَّبُوا شَعِيبًا » ایشان که شعیب را دروغ زن گرفتند « كَانُوا هُمُ الْخَاسِرِينَ (۹۱) » ایشان زیان کاران اند .
« فَتَوَلَّى عَنْهُمْ » باز گشت از ایشان که مرده دید ایشانرا « وَقَالَ يَا قَوْمِ » و گفت ای قوم ! « لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رُسُلًا رُبِّي » بشما رسانیدم پیغامهای خداوند خویش : « وَنَصَحْتُ لَكُمْ » و شمارا نیک خواستم و پند دادم « فَكَيْفَ آسَى عَلَى قَوْمٍ كَافِرِينَ (۹۲) » پس اکنون بر قومی ناگروید گان اندوه چون خورم !

النوبة الثانية

قوله تعالى : « و لوطاً » - ای : و ارسلنا لوطاً ، و هو اسم اعجمی کابراهیم و اسحق . و قيل : هو اسم عربی . و انما سمی لوطاً لانه حبسه لاط بقلب ابراهیم ، ای : تعلق به و لصب . و هو لوط بن هاران بن آزر برادر زاده ابراهیم بود ، باعم خویش ابراهیم از زمین بابل برفت . بسوی شام . ابراهیم به فلسطین فرو آمد ، و لوط به اردن ، پس رب العالمین لوط را به پیغامبری فرستاد باهل سدوم و عمورا و صغورا و صامورا . این چهار شارستان مؤتفکات خوانند ، یعنی : ائتفکت بهم ،

ای انقلبیت . و مسکن وی به سدوم بود . ایشانرا بیست و اند سال دعوت کرد ، و یکی از ایشان ایمان نیاورد ، و بآن فاحشه و فعل بد حریص گشته بودند ، و لوط بایشان انکار می نمود ، و می گفت : « ائتکم لتأتون الرجال » ، قرأ اهل المدينة و حفص انکم ، بکسر الالف علی الخبر ، و قرأ الاخرون : « ائتکم » بالاستفهام . « أتأتون الفاحشة » - یعنی اتیان الذکران ، « ما سبقکم بها من احد من العالمین » - قال عمر بن دینار : ما نرا ذکر علی ذکر فی الدنيا حتی کان قوم لوط . این فعل لواطه پیش از قوم لوط در هیچ امت نبوده ، و هرگز تا آن روز کار کس نشناخته ، و این فعل ابلیس ایشانرا بآن راه نمود ، که در صورت کودکی زیبا روی بمیان ایشان برآمد و ایشانرا بخود دعوت کرد ، بآن عمل خبیث ، و ایشان عادت گرفتند ، و علی الخصوص با غربا و ابناء السبیل میکردند ، و با قوم خود البته نکردندی و روا نداشتندی (۱) . اینست که الله گفت . « أتأتون الذکران من العالمین » - یعنی بالعالمین هیهنا الغرباء . آنکه تفسیر کرد :

« ائتکم لتأتون الرجال » - در قرآن نامها است مجامعترا افزون ازده ، اتیان از آنست . « شهوة » - ای کشهوة الجماع التي حقها ان تنال من النساء . « من دون النساء » - ای لا من النساء . « بل انتم قوم مسرفون » - ای مجاوزون امر الله . الاسراف و الجهل توأمان ، و لهذا قال فی سورة النمل « تجهلون » . قال النبی (ص) « لا ينظر الله الى رجل اتى رجلا او امرأة فی الدبر » .

فصل

بدان که لواطت حرام است ، و از جمله کبائر است . همچون زنا موجب حد . و ثبوت آن هم از آن طریقست که ثبوت زنا : بگواهان عدول ، و لفظ صریح ، که

۱- الف : نکردندید . . . نداشتندید .

چهار مرد عدل گویند بلفظ صریح مفسر و مقشر که : رأینا فرجه غاب فی فرجه . پس چون ثابت گشت و درست شد حد واجب شود . و شافعی را در حد لایط دو قول است ؛ بیک قول مستوجب قتل گردد ، لقول النبی (ص) : « من عمل عمل قوم لوط فاقتلوه » . و روی ابن عباس : ان النبی (ص) قال : « من وجدتموه يعمل عمل قوم لوط فاقتلوا الفاعل والمفعول به » . باین قول بکروثیب و فاعل و مفعول به در آن یکسانند ، و بقول دیگر حد زنا واجب شود ، ان کان بکراً جلّده و ان کان ثیباً رجم ، لقول النبی : « اذا اتى الرجل الرجل فهما زانیان ، و اذا اتى المرأة المرأة فهما زانیتان » .

و روی عن علی (ع) قال : « هذه معصية ما عصى الله تعالى بها الامة واحدة فأهلكهم ، و انى ارى ان يحرق بالنار » . و سئل ابن عباس عنه ، فقال : یرمى من اعلی شاهق فی تلك القرية . ثم يتبع بالحجارة حتى يموت . و روی ان عبد الملك بن مروان كتب الى حبيب قاضی حمص یسأله کم عقوبة اللوطی ، فكتب : ان علیه ان یرمى بالحجارة كما رجم قوم لوط ، فان الله تعالى یقول : « و أمطرنا علیهم حجارة من سجيل » ، فقبل عبد الملك ذلك منه و حسنه .

« وما كان جواب قومه الا أن قالوا اخرجوهم من قريبتکم » - چون لوط ایشانرا نصیحت کرد ، و بر توبه و بر ترک معصیت و لواطت دعوت کرد ، نبود ایشانرا جواب بصواب و راستی ، با سفاهت و استهزاء کشتند و گفتند : « اخرجوهم من قريبتکم » - در همه قرآن قریه نیست مگر بمعنی شهر ، سمیت قریه لانها تقری السکن ، ای تجمعهم ، و تحتوی علیهم . بطریق استهزاء و سفاهت گفتند : ایشانرا از شهر بدر کنید یعنی لوط را و دودختر وی زعورا و ریشا ، و قیل : ریشا و عیشا ، « و من آمن معه » - میگوید : ایشانرا بدر کنید ، که ایشان مردمانی پاکیزه اند . از آنچه ما می کنیم تخرج میکنند ، و پاکیزگی میجویند . « يتطهرون » یعنی يتقززون عن اتیان ادبار الرجال و ادبار النساء . قال ابن بحر :

معناه یرتقبون اطهار النساء فجامعون فيها . قال ابن عباس : عابوهم بما یتمدح به .
 « فأنجیناه وأهله » - ای من آمن به ، « الامرأته » و اسمها واهله ، فانها
 كانت تسر الکفر « كانت من الغابرين » ای من الباقين فی عذاب الله . و قيل : من الغائبين
 عن النجاة .

« وأمطرنا عليهم مطراً » - جای دیگر ازین کشاده تر گفت : « أمطرت مطرُ
 السوء » . جای دیگر آنرا بیان کرد ، کف : « وأمطرنا عليهم حجارة من سجيل » .
 این سنگ باران قومی را بود از ایشان که از شارستان بیرون بودند ، بوقت عذاب سنگها
 بارانیدند بر ایشان ، که در دیدار گل مینمود ، و در زخم سنگ ، و اندرون وی بآتش
 آکنده . اما شارستان را و اهل آن درهوا بردند ، و در گردانیدند ، و در زمین کوفتند ،
 و آب سیاه بر ایشان برآوردند ، و آنکه ایشانرا در آتش کردند . و آنکه در آخر
 قصه گفت : « فانظر كيف كان عاقبة المجرمين » ای الکافرين . در نگر که سرانجام کافران
 چه بود ؟ و بچه روز رسیدند ؟

« و الی مدین اخاهم شعيباً » - ای و أرسلنا الی مدین اخاهم شعيباً . یعنی :
 اهل مدین . میگویند : مدین نام آن زمین است که خابه و مسکن مدین بن ابراهیم
 الخلیل بود ، بوی باز خوانند ، و گفته اند : نام قبیله است ، و ایشان اصحاب ایکه
 بودند . و گفته اند : « الی مدین » ای : و أرسلنا الی ولد مدین بن ابراهیم .

قتاده گفت : شعيب را بدو قوم فرستادند : يك بار به مدین و يك بار به
 اصحاب ایکه ، و مدین دیگراند ، و اصحاب ایکه دیگر . « اخاهم شعيباً » هو شعيب
 بن نويب بن مدین بن ابراهیم ، وقيل : ان نسبته فی التوراة شعيب بن حدي بن شجر
 بن لام بن يعقوب بن اسحق ، وقيل هو شعيب بن ميكائيل ، كان يقال له خطيب
 الانبياء ، لحسن مراجعته قومه . « اخاهم شعيباً » - عرب هر چیزی را که منوط بود بچیزی ،

و مداوم بود، آنرا اخ گویند، اگر چه جماد بود و جانور بیرون از مردم، يقال اخو البغلة و اخو الناقة و اخو السفر. قال ابن ابی ربيعة :

اخا سفر جو آب ارض تقاذقت به فلوات فهو اشعث افبر
 « قال يا قوم اعبدوا الله » - ای وحّدوا الله ، « مالکم من اله غیره » لیس لكم رب غیره .

« قد جاء تکم بیّنة من ربکم » - این دلیل است که ویرا معجزه بود بخلاف ایشان که گفتند: پیغامبر بود، و اورا معجزه نبود قال الزجاج : لا تقبل نبوة بغير معجزة. « قد جاء تکم بیّنة من ربکم » - یعنی ما اوتی من المعجزة . بوبکر نقاش گفت : اورا آیت و معجزات بود، اما ذکر معجزه وی در قرآن نیست ، و نه معجزه هر پیغامبری در قرآن کرده اند . نه بنی که مصطفی را صلوات الله علیه معجزات و آیات بسیار بود ، و نه همه در قرآن است ، بل بعضی در قرآن است ، و بعضی نه .

« فأوفوا الكيل والميزان » - قوم وی کافر بودند اهل بخش و خیانت در پیمانه و ترازو ، و شعیب ایشانرا نصیحت کرد ، و با تمام پیمانه و ترازو فرمود ، گفت : پیمانه و ترازو راست میدارید ، و در آن کزاف کارمباشید ، و بر دیگران ظلم و حیف مکنید « ولا تبخسوا الناس اشیاءهم » - اشیاء گفت تا حزر و عدّ و ذرع و مساحت همه در آن شود . « ولا تفسدوا فی الارض » یعنی بالكفر « بعد اصلاحها » بعد بعث الانبیاء و الامر بالعدل و الاحسان . و قيل : لا تفسدوا بالظلم و العدوان فی الکیل و المیزان . « ذلکم » ای الذی ذكرت لکم و أمرتکم به « خیر لکم ان کنتم مؤمنین » - ای مصدقین ما اقول . « ولا تقعدوا بكل صراط توعدون » - این خطاب با اصحاب مکس است .
 عشار را میگوید که سرسراه نشیند ، و مردمرا ترساند ، و باج (۱) ستاند « و تصدون

عن سبیل الله . این صدّ از سبیل از بهر آن گفت که در مکس که عشار ستاند قطع افتد سبیل را ، و صدّ از آن ، و چون چیزی چنین بود حرج افتد بر حاج و معتمر و زائر و طالب علم و واصل رحم و مجاهد . نه بینی که ابلیس روز طرد چه گفت : « لأفعدن لهم صراطك المستقیم » که آن همه در تحت آنست . و گفته اند : این خطاب باقطاع طریق است ، ایشان که راه به بیم دارند ، و کاروان زنند ، و قتل و غارت کنند . و حکم این در موضع خویش گفته ایم . و گفته اند این آیت در شأن آن کافران است علی الخصوص که بر سر راه می نشستند تا کسی که قصد شعیب داشت تا با وی ایمان آرد ، از وی باز دارند ، و بترسانند . همی گفتند : شعیب مردی دروغ زن است فتان . نگر که بوی ایمان نیارید ، و بر وی نروید ، که بباطل وی فریفته گردید ، و از دین خویش بیفتید ، ربّ العالمین گفت ایشانرا: حنین مکنید ، و مؤمنان را از وی بازمدارید ، و ایشانرا مترسانید . « و تصدون عن سبیل الله » - این سبیل ایدر (۱) دین است میگوید : دین خدائی را می عیب خوئید که آنرا کثری می نمائید « تبغونها عوجاً » ای تبغون لها عوجاً . عوج بکسر عین کثری بود در چیزی نادیدنی ، چون دین و عهد و نسب و جز از آن . اما در چیزی دیدنی عوج است بفتح عین چون دیوار و چوب و جز از آن و گفته اند: صراط در همه قرآن بدو معنی آید : یکی بمعنی طریق ، چنانکه درین آیت گفت : « بکل صراط توعدون » ، ای کل طریق . همانست که در سورة الصافات گفت : « فاهدوهم الی صراط الجحیم » یعنی الی طریق الجحیم وجه دوم صراط است بمعنی دین ، چنانکه گفت : « اهدنا الصراط المستقیم » ای الدین المستقیم ، و در سورة الانعام گفت : « فان هذا صراطی مستقیماً » ، « وهذا صراط ربك مستقیماً » ، و نظراین در قرآن فراوان است « واذکروا انکمتم قليلاً فکنسرکم » - ای فاکثر عددکم بعد القلة ، و اعزکم

بعد الذلة. ذلك أن مدين بن ابراهيم تزوج ريثا بنت لوط فولدت حتى كثر عدد اولادهما . و قيل : كنتم فقراء فأغناكم ، وقبل : كنتم عجزرة فجعلكم ذوی مقدرة . نعمت خود در یاد ایشان داد ، و آنکه پند داد و نظر عبرت فرمود ، گفت : « وانظروا كيف كان عاقبة المفسدين » فی الارض بالمعاصی مثل قوم نوح و عاد و ثمود و قوم لوط . «عاقبة» نامی است سرانجام را ، و عقبی همچنان ، اما آنجا که گفت : « والعاقبة للقوی » ، « والعاقبة للمتقین » یعنی والعاقبة المحمودة والعقبی المحمودة .

« و ان كان طائفة منكم آمنوا بالذی ارسلت به » من العذاب « و طائفة لم يؤمنوا » ای لم یصدقوا بالعذاب « فاصبروا حتی یحکم الله بیننا » - ابن عباس گفت و مقاتل بن حیان : این خطاب بامؤمنان است ، و تسلیت ایشان است ، میگوید : صبر کنید بر دین خویش ، و بر اذی و رنج کافران ، تا آنکه که الله کار بر گزارد و حکم کند در عذاب فرستادن . مقاتل بن سلیمان گفت : این خطاب کافران است برسیل تهدید ، همی گوید : ای کافران صبر کنید تا بینید آنچه شمارا در بیش است از عذاب و عقوبت ، « وهو خیر الحاکمین » - لأنه لا یجوز علیه الحور ولا المحابة فی الحکم

« قال الملأ الذین استکبروا من قومه » - یعنی الذین استکبروا عن الله و عن رسوله فلم يؤمنوا ، « لنخرجنک یا شعيب و الذین آمنوا معک من قريتنا اولتعودن فی ملتنا » - ای دیننا الذی نحن علیه ، و تترکون دینکم . عظماء و رؤساء قوم شعيب گفتند ، ایشان که از حق کردن کشی کردند (۱) و برخدا و رسول عصیان آوردند که : از دو کار بیرون نیست ای شعيب ! یا ترا و مؤمنان که با تو اند از شهر بیرون کنیم ، یا بدین ما باز گردید ، و بآن آئید . شعيب گفت : اتجبروننا علی العود و ان کرهنا ؟ و هر چند که ما دین شما نخواهیم ، و آنرا کراهیت داریم ، ما را با جبار بر آن میدارید و

میخوانید؟! ایشان گفتند: آری، چنین میکنیم. پس شعیب گفت:

«قد اقترینا علی الله کذباً» - برالله پس دروغ ساخته باشیم اگر بملت شما درآئیم، و با دین شما کردیم، پس از آنکه الله ما را از آن برهاند، و در آن نیاورد. آنکه گفت: «وما یكون لنا ان نعود فیها الا ان یشاء الله ربنا» - ای: الا ان یكون قد سبق فی علم الله وفی مشیتة ان نعود فیها. میگوید: نسرود ما را که با دین و ملت شما کردیم، مگر که در علم الله و در مشیت وی رفته در ازل که ما باز کردیم، که پس ناچار علم وی بر ما برود، و قضای وی در حکم وی روان گردد، و الله دانسته است آنچه خواهد بود، پیش از آنکه باشد. اینست که گفت: «وسع ربنا کل شیء علماً» و قیل: الا ان یشاء الله اهلا کنا، فان الله یسعد من یشاء بالطاعة، و یشقی من یشاء بالمعصية.

اگر کسی گوید: شعیب پیغامبر بود، و هرگز بر دین ایشان و بر کفر نبوده، چونست که میگوید: «وما یكون لنا ان نعود فیها»؟ «عود» بازگشتن است بحیزی که یکبار در آن بوده. جواب آنست که «عود» بمعنی ابتدا نیز استعمال کنند بمعنی صیوررت، عاد، ای: صار، وعاد، ای: لحق. یقال: عاد علی من فلان مکروه، و ان لم یکن سبق مکروه قبل ذلک، و تأویله: لحقنی منه مکروه، فعلی هذا معنی قوله: «لتعودن فی ملتنا» ای: لتدخلن و لتصیرن فی ملتنا. «وما یكون لنا ان نعود فیها» ای: ندخل ونصیر فیها. ومعنی قوله: «ان نجانا الله منها» ای فی سابق علمه وعند اللوح و القلم، و قیل: «ان نجانا الله منها» لم یجعلنا من اهل ملتکم.

معنی دیگر گفته اند در جواب این مسئله که: این خطاب با قوم شعیب میرود که در ابتدا کافر بودند، و پس ایمان آوردند، و روا باشد، که مسلمانان بابتدا در تقیه بودند و دین خود پنهان میداشتند. پس بآخر اظهار کردند، و ایشان آن سخن از سر ظن خویش گفتند، که می پنداشتند که ایشان در ابتداء بر کفر بودند.

«علی الله تو کلنا» - این جواب ایشان است که گفتند : «لنخرجنک یا شعیب»
 ای : فوضا اُمورنا الیه . پس شعیب چون از ایمان و از صلاح ایشان نومید گشت ،
 رب العزة او را دستوری داد تا برایشان دعا کرد ، گفت : «ربنا افتح بیننا و بین قومنا
 بالحق» ای : افض بیننا ، ای بین لنا مصیرنا و مصیرهم ، «وانت خیر الفاتحین» ای
 الحاکمین ، ای : اظهر امرنا بانزال العذاب علیهم ، حتی ینفتح ما بیننا و بین قومنا و
 یظهر انا علی الحق ، ففتح الله بینهم فنجی المؤمنین وأهلك الکافرین .
 «و قال الملأ الذین کفروا من قومه لئن اتبعتم شعباً علی دینه «انکم اداً
 لخاسرون» لعجزة جاهلون .

«فأخذتهم الرجفة» - ای العذاب . امر الله الارض فنحرت بهم . جای دیگر
 گفت : «فأخذتهم الصیحة» ای صیحة جبرئیل . جای دیگر گفت : «فأخذهم عذاب یوم
 الظلة» . مفسران گفتند : چون الله تعالی خواست که ایشان را هلاک کند ، دری از درهای
 دوزخ برایشان کشاد ، تا گرمای عظیم برایشان تافت ، چنانکه نفسهای ایشان باز گرفت .
 در اندرونها گریختند ، و در آب شدند ، و هیچ سود نداشت ، و آن گرمی هوا و باد گرم
 ایشان را گرفته ، و قرار و آرام از ایشان برده ، تا رب العزة در آن صحرا پاره میغ
 برانگیخت ، آنرا سایه خنک بود ، و نسیم خوش ، و باد سرد ، ایشان همه در زیر آن میغ
 مجتمع شدند ، مردان و زنان و کودکان . پس رب العالمین از بالا آتش فرسناد ، و از زمین
 زلزله پدید آورد ، و جبرئیل بامک برایشان زد . یکبار همه بسوختند ، و چون خاکستر
 گشتند . اینست که رب العزة گفت : «فأصبحوا فی دارهم» یعنی فی قریتهم «جامعین» یعنی
 امواتاً خامدین .

«الذین کذبوا شعباً کأن لم یغنوا فیها» - ای کأن لم یقیموا فیها ، ولم یتنعموا ،
 وأصله من المغنی ، والمغنی هی المنازل . یقال غنینا بمكان کذا ، ای اقمنا به . قال بعضهم :

اهلك مدين بالزلزلة ، و اصحاب الايكة بالحر ، وكان شعيب معوناً اليهما . « الذين كذبوا شعيباً كانوا هم الخاسرين » الهالكين لا المؤمنين كما زعموا .
 « فتولّى عنهم » - اى اعرض عنهم شعيب بعد أن نزل بهم العذاب ، و قيل : حين رأى اوائل العذاب . « و قال يا قوم لقد أبلغتكم رسالات ربي » فى نزول العذاب ، « و نصحت لكم » . ثم عزى نفسه عنهم ، و قال : « كيف آسى » اى احزن بعد النصيحة « على قوم كافرين » اذ عذبوا اين سخن برسبيل انكار بيرون داد ، يقول : كيف يشتدّ حزنى عليهم؟! اى لا احزن . ميگويد خون غم خورم بر ايشان؟! يعنى كه نخورم ، كه در ايشان جاى غم خوردن نيست ، و بر ايشان جز عذاب و غضب الله نيست .

قال ابو عبد الله البجلي : كان ابو جاد و هوز و حطى و كلمون و سعنص و قرشت ملوك مدين ، و كان ملكهم فى زمن شعيب ، كلمون ، فلما هلك قال ابنته تبكيه :
 كلمون هذ ركنى هلكه وسط المحلة سيد القوم اتاه الحنف نار تحت ظلة
 جعلت نار عليهم دارهم كالمضمحلة

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « و لو طأ اذ قال لقومه اتأتون الفاحشة » الاية - فاحشة هر كس لايق روزگار و احوال وى است بنگر كه مقام مرد در راه بردن كجاست؟ فاحشة وى بقدر بشريت وى هم از آنجاست .

خلق عالم سه گروه ييش نه اند: عام اند و خاص اند و خاص الخاص اند. فاحشة عام آنست كه زبان شريعت آنرا بيان كرد و حدّ آن پديد كرد: امّا الجلود امّا الرّجم، و فاحشة خاص بزبان كشف بچشم سرنگرستن است بملاذّ و شهوات دنيا ، و تنعم و زينب آن ديدن و بخود راه دادن، اگر چه حلالست و از شبهت دور، كه آفت حلال از نعيم دنيا

در حقّ خواص بیش از آن است که آفت حرام در حق عوام ، و حد این فاحشه از زبان صاحب شرع صلوات الله وسلامه علیه آنست که گفت : «غضّوا ابصارکم و کفّوا ایدیکم»، و فاحشه خاص الخاص آنست که باندیشه دل بیرون از حق با غیری نکرد، و از حق جلّ جلاله این خطاب می آید که : «قل الله بمّ ذرهم» میگوید: بنده من! خود را منکر، همه فعل مابین. بکرد خود منت بر ما منه ، توفیق مابین. از نشان خود بگریز، یکبارگی مهر مابین. گرفتار مهر او را با غیر او چه کار! دل واسوی (۱) او دار و غیر او بگذار:

آشوب همه جهان حدیث من و تو

بگذار من و همه جهان گلشن تو .

يقول الله تعالى : عجباً لمن آمن بي كيف يتكل على غیری؟! لو نظروا الى لطائف

برّی ما عبدوا غیری .

«و الى مدین اخاهم شعيباً» الاية دون همّت و بی حاصل قومی بودند قوم شعيب

که در محقرات پیمانه و ترازو باین حبّات و ذرّات اندازه فرمان حق در گذاشتند، و از حد راستی بنعت مخالفت قدم بیرون نهادند تا آن بلاء عظیم و عذاب الیم بسر ایشان فرو آمد . عوام خلق مثل این گناه بکوحك دارند، و آن كوچك نیست که نه اعتبار بعین گناه است بلکه اعتبار بمخالفت و معصیت خداوند جبّار است ، و بی حرمتی بر شرع مقدّس آوردن ، و اندازه و حدود آن در گذاشتن ، و بحسبونه هیّئاً و هو عند الله عظیم. این تعظیم جلال شریعت و توقیر جمال حقیقت کاریست که امت محمّدرایا آمده ، و دولتی که از راه توفیق روی بایشان نهاده ، تا دقائق ورع دریافتند ، و اندازه های شریعت و خرده های دیانت بحکم فرمان نزرگ داشتند ، و از آن قدم فراتر ننهادند .

عبد الله مبارك در عنفوان شباب كه طالب علم بود در مرو حدیث می نوشت فلمی

بعاريت خواست از دانشمندی، و بآن حديث نبشت پس در مقلمه نهاد و فراموش کرد .
 از آنجا بعراق رحلت کرد، چون بعراق رسید قلم عاريتی در مقلمه يافت و دلتنگ شد و
 در وی اثر عظيم کرد، تا از آنجا بمر و باز گشت و آن قلم بصاحب باز داد. آنکه بعراق باز شد.
 بوعبدالله كه همس گفت : وقتی گناهی کردم، اکنون چهل سال است تا بدان
 میگیریم. گفتند: ای شيخ! آن چه گناه است؟ گفت دوستی بزيارت من آمد بدانگی سیم
 او را ماهی بريان خریدم . چون خواست که دست شوید از دیوار همسایه پاره ای گل
 بگرفتم تا وی بدان دست شوید. اکنون چهل سال است تا بدان مظلومه میگیریم و آن
 مرد نمانده تا از وی حلالی بخواهم

و حسين بن علي بن ابي طالب (ع) روزی يك خرما از مال صدقه در دهن نهاد
 رسول خدا صلوات الله عليه حاضر بود و حسين كودك بود، رسول گفت : « القها يا حسين؟ »
 بینداز ای حسين! که این مال صدقه است .

و عمر بن عبدالعزيز خليفه روزگار بود . وقتی مال غنيمت آورده بودند و در
 میان آن مشك بود ، بینی خویش استوار بگرفت و گفت: منفعت مشك در بوی است ، و
 این حق مسلمانان است . هر چند که این قدر در شرع بمحل مسامحت است اما در کمال
 ورع روا نمیداشتند، و تعظيم فرمان شرع را این اندك ببزرگ میداشتند، از آنکه بیدار
 و هشيار بودند ، و شريعت و حقيقت گرامی داشتند ، و بچشم تعظيم و توقير در آن
 نگرستند ، لاجرم برخوردار گشتند و سعادت ابد رسیدند .

۱۰ - النوبة الاولى

قوله تعالى: « وما ارسلنا في قرية من نبي » نفر ستادیم در هیچ شهر بیغامبری
 « الا اخذنا » مگر که فرا گرفتیم « اهلها » مستکبران آنرا « بالباساء » بنا ایمنی

« وَالضُّرَّاءَ » و تنگی « لَعَلَّهُمْ يَضُرَّعُونَ (۹۲) » مگر که ایشان در من زارند.
 « ثُمَّ بَدَّلْنَا » پس آن ایشانرا بدل دادیم « مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ » بجای
 آن بدیها ایمنی و فراخی « حَتَّىٰ عَفَّوْا » تا انبوه شدند « وَقَالُوا » و گفتند : « قَدْ مَسَّ
 آبَاءَنَا الضُّرُّ وَالْغُرَّاءُ » این همیشه بوده است و پیدران ما هم رسیده روز کار بدو
 روز کار نیک. در آن عتاب نیست که نه خود جز با ما نیست « فَأَخَذْنَا هِمَّ بَغْتَةً » فرا گرفتیم
 ایشانرا ناگاه « وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ (۹۵) » از آنجا که ندانستند .

« وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ » و اگر این مردمان که در شهرها اند « آمَنُوا
 وَاتَّقَوْا » ایمان آوردندی و از نافرمانی بپرهیزیدندی « لَفَتَحْنَا عَلَيْهِمُ » ما بر (۱) ایشان
 باز کشادیمی « بَرَكَاتٍ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ » بر کتهائی از آسمان و زمین « وَلَكِنْ
 كَذَّبُوا » لکن دروغ زن گرفتند فرستادگان مرا « فَأَخَذْنَا هِمَّ بَمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ (۹۶) »
 فرا گرفتیم ایشانرا بآنچه میکردند .

« أَفَأَمِنَ » ایمن نشستند « أَهْلَ الْقُرَىٰ » این مردمان که در شهرها اند
 « أَنْ يَأْتِيَهُمُ الْبَأْسُ » که بایشان آید زور گرفتن ما « بَيِّنَاتٍ وَهُمْ نَائِمُونَ (۹۷) » و
 ایشان در خواب.

« أَوَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ » یا ایمن نشستند این مردمان که درین شهرها اند « أَنْ
 يَأْتِيَهُمُ الْبَأْسُ ناَضِحِي » تا آنکه بایشان آید زور گرفتن ما چاشتگاه « وَهُمْ يُلْعَبُونَ (۹۸) »
 و ایشان در بازی خویش .

« أَفَأَمِنُوا » ایمن اند ایشان « مَكْرَ اللَّهِ » از ساز نهانی الله که کاری سازد
 پنهان از ایشان « فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ » ایمن نه نشیند از ساز نهانی الله « إِلَّا الْقَوْمُ
 الْخَاسِرُونَ (۹۹) » مگر گروه زیان کاران .

« أَوَلَمْ يَهْدِ » پیدا نکرد و باز ننمود « لِلَّذِينَ يَرْتُونَ الْأَرْضَ » این مردمانرا
 که در شهر نشسته اند « مِنْ بَعْدِ أَهْلِهَا » پس هلاک کردن پیشبنان جهانیان را « إِنْ لَوْ نَشَاءُ »

که ما اگر خواهیم « اصبناهم بذنوبهم » ایشان را بگیریم بگناهان ایشان
 « ونطبع علی قلوبهم » و مهر نهیم بر دل‌های ایشان « فهم لا یسمعون (۱۰۰) » تا حق
 و پند نشنوند .

« تلك القرى » آن شهرها که اهل آن هلاک کردیم « نقصّ علیک من انبائها »
 بر تو میخوانیم خبرها و قصّه‌های آن « ولقد جاءتهم رسلهم بالبینات » و بایشان
 آمد رسولان ما بایشان به پیغام‌های راست و معجزه‌های روشن « فما کانوا لیؤمنوا »
 و بدان نبودند که ایمان آرند « بما کذبوا من قبل » تا آنچه دروغ شمرده بودند پیش از آن
 « فکذلك یطبع الله علی قلوب الکافرین (۱۰۱) » همچنان بر مینهد الله بر دل‌های کافران .
 « وما وجدنا لأکثرهم من عهد » و بیشتر ایشان را عهدی نیافتیم
 « وان وجدنا اکثرهم لفاسقین (۱۰۲) » و نیافتیم بیشتر ایشانرا مکر فاسقان و ازطاعت
 بیرون آمدگان .

« ثم بعثنا من بعدهم موسی » پس از ایشان فرستادیم موسی را « بآیاتنا »
 بسخنان خویش « الی فرعون وملائه » بفرعون و کسان وی « فظلموا بها »
 منکر شدند آنرا و ستم کردند « فانظر کیف کان عاقبة المفسدین (۱۰۳) » در نگر چون
 بود سرانجام کار مفسدان .

« وقال موسی یا فرعون » و موسی گفت ای فرعون « انّی رسول
 من ربّ العالمین (۱۰۴) » من فرستاده‌ایم از خداوند جهانیان .

« حقیق علی ان لا اقول علی الله الا الحق » سزاوارم من و استوار داشته
 که نگویم بر الله مکر راستی « قد جئتکم ببینة من ربکم » آوردم بشما پیغامی راست
 و نشانی درست و معجزه‌ای پیدا از خداوند شما . « فأرسل معی بنی اسرائیل (۱۰۵) »
 رها کن با من بنی اسرائیل را

« قال ان كنت جئت بآية ، فرعون گفت: اگر نشانی آورده‌ای » فأت بها
 ان كنت من الصادقين (۱۰۶) « بیار آن نشان اگر از راستگویانی.
 « فأتى عصاه » بیو کنند (۱) عصای خویش « فاذا هی ثعبان مبين (۱۰۷) »
 چون بدید ثعبانی گشته بود آشکارا .

« ونزع يده » و دست خود بیرون کشید از زیر بازوی خویش « فاذا هی
 بيضاء للناظرين » که (۲) در نگرستند آنرا دیدند سفید (۳) تا بنده نکردند کان را

النوبة الثانية

قوله تعالى : « وما ارسلنا في قرية من نبي » - اینجا ضمیری محذوف است یعنی:
 وما ارسلنا في قرية من نبي فكذبه اهلها ، « الاخذناهم بالأساء والصّراء » - بأساء فقر است
 وضراء گرسنگی، و گفته‌اند: بأساء زیان تن است وضراء زیان مال میگوید: هیچ پیغامبر
 نفرستادیم شهری که مستکبران و کردن کشان آن شهرها پیغامبر را دروغ زن گرفتند
 وادی نمودند مگر که آن مستکبران را بدرویشی و گرسنگی و قحط و بلا فرو گرفتیم، بآن
 گرفتیم تا مگر در زارند و توبه کنند، و بحق تن در دهند نکردند توبه ، و تن در ندادند
 بحق ، پس ما باز گردانیدیم آن بلا و شدت، و بجای درویشی توانگری دادیم ، و بجای
 بلا تندرستی، و بجای محنت نعمت. تا در آن نعمت بنازیدند و بیفزودند هم در مال و هم در
 فرزند . اینست که گفت : « حتی عفا » ای کثروا و کثرت اموالهم و اولادهم يقال : عفا
 شعره، ای : کثر، ومنه قوله صلى الله عليه وسلم: « احفوا الشوارب واعفوا اللحى » پس ایشانرا
 در آن نعمت بطر بگرفت و در طغیان بیفزودند و تمرد بیشتر نمودند . و از سر نا دانی
 و غمری گفتند : « قد مس آباءنا الضراء والسراء، ای: قد أصاب آباءنا في الدّهر مثل ما

اصابنا، وتلك عادة الدهر، وليست هي عقوبة من الله فكونوا على ما انتم عليه. بايکديگر گفتند: عادت روزگار اينست، يك چند نعمت ويك چند محنت. وآن محنت وشدت نه عقوبتی است از الله بر ما، و نه چیزی است که علی الخصوص فرو آمد بما، باری بر سر کار خویش و بردن خویش باشید، و از آنچه بودید هيچ بمکردید، فلما فسدوا على الامرین جميعاً اخذهم الله بغتة و هم لا يشعرون بنزول العذاب، اينست که رب العالمين گفت: « فأخذناهم بغتة و هم لا يشعرون ». چون در هر دو حال نعمت و شدت روی از فساد بنگردانیدند، و در نعمت شکر نکردند، بلکه در طغيان بيفزودند، ما ایشانرا فرا گرفتيم بعذاب ناگه، از آنجا که ندانستند و گوش نداشتند. این آیت تخويف مشرکان قریش است و تهدیدی که رب العالمين ایشانرا میدهد، که اگر شما همان معاملت کنید که ایشان کردند، شما را همچنان گیريم که ایشانرا گرفتيم، آنکه از ایشان خبر داد که:

« ولو أن أهل القرى » - التي عذبت من قوم نوح وعاد و ثمود و امثالهم، « آمنوا » بتوحيد الله « واتقوا » الله بحقه الذي فرضه عليهم ما قحط عنهم المطر و « لفتحنا عليهم » ای نزلنا عليهم. يقال: فتح علی بنی فلان اذا اصابوا خيراً. و بر قرائت شامی لفظة « فتحنا » بر معنی مبالغت، « برکات من السماء » یعنی المطر « والارض » یعنی النبات « ولكن کذبوا » الرسل « فأخذناهم بما كانوا يكسبون » من الشرك والتكذيب و اعمالهم الخبيثة، فأهلكناهم بها. این آیت دلیل است که خص دیار و نعمت فراخ و روزی فراوان در آب آسمان و نبات زمین بسته، و آب آسمان و نبات زمین در ایمان و تقوی بندگان بسته. چون بر عموم شعار مسلمانی نگه دارند، و دین و شریعت را بزرگ دارند و شرائط ایمان و تقوی بجای آرند رب العزة نعمت و معاش بر بندگان فراخ دارد، و اگر بعکس این بود قحط و بلا و شدت پدید آید. و گفته اند: برکات آسمان قبول دعا است و برکات زمین تسهیل حاجات، چون ایمان و تقوی بود دعا مستجاب باشد

و حاجتها روا و روان .

« اَفَأَمِّنُ اَهْلُ الْقُرَى » - یعنی اهل مکه و ما حولها . این سخن بر مخرج استقهام بیرون داد و معنی تحذیر است. « اَنْ يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا » ای عذابنا « یاتاً » ای لیلاً « و هم نائمون » .

« او اَمِّن » - قراءت حجازی و شامی بسکون واو است ، و معنی همانست ، « اَنْ يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا ضَحًی » ای نهراً « و هم يلعبون » ای ساهون لاهون فی غیر ما یجدي علیهم . معنی دیگر هر دو آیت آنست که کفره قریش بعد از آنکه مصطفی را تکذیب کردند نه رواست ایشانرا که ایمن نشینند از عذاب و بَأْس حق ، نه در شب و نه در روز ، که عذاب ما ناگاه ایشانرا گیرد بوقت غفلت یا در شب یا در روز . این همچنان است که گفت : « اتاها امرنا لیلاً او نهراً » .

ثم قال : « اَفَأَمِّنُوا مَكْرَ اللَّهِ » - مکر الله آنست که باطاعت خواند و فرا نگذارد ، یا از معصیت باز زند و در افکند ، یا بنده را بر طلب چیزی دارد که ویرا آن نداد یا پنداره ای در وی افکند ، و جز از آن کند . « فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ » الذین لایؤمنون به . « اولم یهد » - ای اولم یبیین « للذین یرثون الارض » یسکنون فیها و ینالون من ثمارها « من بعد اهلها » ای الامم الخالیة الذین اهلکوا بقبیح فعلهم ، فعمل هؤلاء اعمالهم و عتوا علی ربهم ، « ان لو نشاء اصبناهم بذنوبهم » ای اهلکناهم کما اهلکنا من قبلهم .

خلاصه سخن اینست که : اولم یبیین لهم اهلا کنا اهلها ان لو نشاء اصناهم . میگوید : باز نمود ایشانرا که در زمین نشسته اند هلاک کردن ما پیشینان (۱) را ، که اگر خواهیم اینانرا هلاک کنیم چنانکه ایشانرا کردیم و خوانده اند در شواذ : « اولم نهده بنون ، و معنی آنست که پیها نکردیم و باز نمودیم اینانرا که درین شهرها نشسته اند ، باهلا کنا اولبهم ، هلاک کردن ما پیشینان را (۱) که اگر خواهیم ایشانرا بگیریم بگناهان ایشان .

اینجا سخن تمام شد، پس گفت: «و نطبع علی قلوبهم» - این امت را میگوید که «ایشانرا عذاب نکردیم چنانکه پیشینیان را کردیم از قوم نوح و قوم هود و صالح و لوط و شعیب، اما مهر نهم بر دلهای ایشان تاحق نشنوند و پند نپذیرند، «فهم لا یسمعون، الایمان والهدی للطبع الذی طبع علی قلوبهم، و قیل: لا یسمعون ای لا یجیبون، من قولهم سمع الله لمن حمده، ای: اجاب، و به یقول الشاعر:

دعوت الله حتی خفت ان لا یكون الله یسمع ما اقول

«تلك القرى» - شارتست فرا دیار قوم لوط و عاد و ثمود و مدین، «نقص عليك من انبائها» ای: تلو علیك من اخبارها کف اهلکناهم و دمرناهم و کیف بعثنا الیه الرسل ندعوهم الی الهدی. «ولقد جاءتهم رسلهم بالبیّنات» یعنی بالمعجزات والدلالات والامر والنهی، و قیل بیان العذاب بأنّه فارل بهم فی الدنیا، «فما کانوا لیؤمنوا بما کذبوا من قبل» اینجا اقوال مفسران مختلف است:

ابن عباس و سدی گفتند: فما کانوا اولئک الکفار الذین اهلکناهم لیؤمنوا عند مجیء الرسل، بما کذبوا من قبل یوم الميثاق، فأقروا کرهاً باللسان و اضمرو التّکذیب. میگوید: آن کافران پیشینه که ایشانرا هلاک کردیم قومی را بآب بکشتی و قومی را بباد و قومی را بزلزله و صیحه، ایشان بر آن نبودند که آنچه روز میثاق دروغ شمرده بودند و بدل نپذیرفته اگر چه بزبان اقرار داده بودند (۱) بکره، امروز پسر ارسال رسل بدان ایمان آرند و پذیرند.

مجاهد گفت: فما کانوا لو احيیناهم بعد هلاکهم و ردناهم الی الدنیا لیؤمنوا بما کذبوا من قبل هلاکهم. میگوید: اگر پس از آنکه ایشانرا هلاک کردیم زنده گردانیم ایشانرا و بدنیا باز آریم، بر آن نه اند که ایمان آرند، و از آن تکذیب که پیش از هلاک

کردند باز کردند. این همچنان است که آنجا گفت: «ولو ردوا لعادوا لما نهوا عنه»، و قيل: ما كانوا ليؤمنوا بما كذب به اوائلهم من الامم الخالية بل كذبوا لوهم. نظيره: «كذلك ما اتى الذين من قبلهم من رسول الا قالوا ساحر او مجنون. اتوا صوا به» ؟

و قيل: «جاءتهم رسالهم بالبينات» ای المعجزات التي سألوهم، «فما كانوا ليؤمنوا» بعد ما رأوا العجائب «بما كذبوا من قبل» رؤيتهم تلك العجائب. نظيره: «قد سألها من قبلكم ثم اصبحوا بها كافرين». ثم قال: «كذلك» ای مثل ما طبع الله على قلوب كفار الامم الخالية المهلكين «بطبع الله على قلوب الكافرين» الذين كتب عليهم ان لا يؤمنوا ابداً من قومك. «وما وجدنا لأكثرهم من عهد» يعنى الوفاء بالعهد الذى عاهدهم الله يوم الميثاق. روز ميثاق كه رب العزة بر فرزند آدم عهد گرفت، و از ایشان پیمان ستد بر معرفت خویش، ایشان اقرار دادند و عهد بستند كه بروفق اقرار عمل كنند و طاعت دارند. پس چون بعمل رسیدند نقض عهد کردند، و بوفاء عهد باز نیامدند، و عمل نکردند، رب العالمين از ایشان باز میگوید كه: «وما وجدنا لأكثرهم من عهد» بیشترین ایشانرا وفادار نیافتیم.

و معنى عهد وصية است و فرمان، و قيل: هو ما عهد اليهم فى الكتب، و قيل: «من عهد»، ای: من طاعة. «و ان وجدنا اكثرهم لفاسقين» ای ما وجدنا اكثرهم الا فاسقين، ای ناقضين للعهد.

اگر کسی گوید: چه معنى را «اكثرهم» گفت؟ و معلوم است كه كافران همه فاسقان اند. جواب آنست كه همچنانكه در ملت اسلام كس بود كه عدل بود و كس كه فاسق، در ملت كفر همچنين هست كه عدل بود و هست كه فاسق و متهمتك و مرتكب فواحش دين خویش. معنى آنست كه: اكثرهم مع كفره فاسق فى دينه غير لازم لشرائع دينه، قليل الوفاء، ناقض لعهد، كاذب فى قوله. وفيه دلالة على ان من الكفار من يفى بوعده. «تم بعثنا من بعدهم» - يعنى من بعد قوم شعيب و قوم لوط و غيرهم ممن تقدم

ذکرهم، «موسیٰ بآیاتنا» یرید ماکان معه من المعجزات الواضحات وهی العصا والید البیضاء
وغيرهما. وقیل: «بآیاتنا» ای بدیننا، «الی فرعون» واسمه الولید بن مصعب بن ریان، وقیل:
اسمه قابوس، «وملائه» اکابر من قومه. «فظلموا بها»- این «با» از بهر آنست که این ظلم
بمعنی جحداست یعنی: فجحدوا بها، چنانکه جائی دیگر گفت: «وآتینا ثمود الناقة
مبصرة فظلموا بها». جائی دیگر گفت: «بآیاتنا یظلمون» ای: یجحدون، وقیل: ظلموا
انفسهم بتکذیبهم بها. «فانظر» بعین قلبک «کیف کان عاقبة» فسادهم؟ وکیف فعلنا بهم
من الاهلاك والاستیصال؟

«وقال موسیٰ یا فرعون»- چون موسیٰ بر فرعون در شد که الله او را فرستاده
بود، بوی گفت: «یا فرعون انّی رسول من ربّ العالمین» من رسول خداوند جهانیا نم بتو.
«حقیق علی ان لا اقول علی الله الا الحق»- ای انا حقیق جدیر بأن لا اقول علی الله
الا ما هو الحق، و هو الله واحد لا شریک له. و بر قراءت مدنی «حقیق علی» مشدد،
یعنی: حق واجب علیّ ان لا اقول. میگوید: حقی است واجب بر من که نگویم بر خدا
مگر راستی. «قد جئتکم ببیّنة من ربکم» وهی العصا والید البیضاء، «فأرسل معی بنی
اسرائیل» ای اطلقهم ولا تستعبدهم و خلّهم یرجعوا معی الی الارض المقدّسة.

و هب منیه گفت: فرعون موسیٰ همان فرعون بود که روزگار یوسف
خاسته بود. چون یوسف (ع) از دنیا بیرون شد واسباط برسیدند و هیچ نماندند، ونسل و
نژاد ایشان بسیار شد، فرعون بر ایشان مستولی گشت، و ایشانرا ببندگی و خواری
بر خدمت و بر کار خود داشت، و برایشان خراج و جزیت نهاد، و از آن روز باز که یوسف در
مصر شد و این ولید مصعب در مصر فرعون بود، تا آن روز که موسیٰ بر سولی در مصر شد
چهار صد سال بود، و فرعون همان فرعون بود برایشان غالب گشته و قوت گرفته و دعوی
خدائی کرده چون موسیٰ گفت: من رسول خدا ام بتو، و بیّنت و معجزت دارم بدرستی نبوت

خویش ، فرعون جواب داد: «ان كنت جئت بآية فأت بها ان كنت من الصادقين» فی دعوتك. اگر راست میگوئی که پیغامبرم نشانی بیار. موسی را عصا در دست بود، گفت: ماهذه یدى؟ این چیست که بدست دارم؟ فرعون گفت: هذه عصا. چوبی است. موسی از دست بیفکند عصا چنانکه الله گفت: «فألقي عصاه فاذا هو ثعبان مبين» ماری نر گشت آن عصا از دهائی بزرگ آشکارا و روشن ، که در آن هیچ کمان نبود که مار است دهن باز کرده ، و روی فرعون نهاده ، و بنهیب همی رود تا قصر و تخت وی فرو برد . فرعون چون آن بدید از سر بر خویش بخواری و بیم بیفتاد و بگریخت، و به پلیدی خود آلوده گشت. و آن مار قصد مردمان همی کرد که خدمتکاران وی بودند. همه بفریاد آمدند، قومی هم بر جای بمردند از بیم ، و قومی بگریختند. آخر فرعون گفت: يا موسى! خذها وأنا اومن بك وارسل معك بنی اسرائیل. موسی بر گرفت وعصا گشت چنانکه بود.

پس فرعون گفت: هل معك آية اخرى؟ هیچ آیت دیگر هست باتو که نشان صدق تو باشد؟ موسی گفت: آری نشان دیگر دارم . دست زیر بازوی خود گرفت و آنکه بیرون کشید ، اینست که الله گفت: « و نزع يده » اینجا در سخن اختصار است ، که این نزع پس از ضمّ بوده است ، که اوّل ضمّ بود چنانکه گفت: « و اضمم يدك الى جناحك » چون دست از زیر بازوی خود بیرون کشید ، آنرا دید سفید (۱) تابنده و روشن ، يقول الله تعالى: «فاذا هي ببضاء للناظرين» ای لها شعاع يغلب الشمس. تم ردها الى جيبه او تحت ابطه فعادت يده كما كانت، فدلّ علی انه آية و معجزة .

النوبة الثالثة

قوله تعالى: « و ما ارسلنا في قرية من نبي » الآية. بدان که سر رسالت پیغامبران و حکمت فرستادن ایشان بخلق آنست که رب العالمین جل جلاله و عظم شأنه خلق را

بیافرید، و ایشانرا بدو صنف بیرون داد: صنفی اهل سعادت سزای رحمت و کرامت، و صنفی اهل شقاوت سزای عقوبت و نقت. پیغامبران را فرستاد بایشان بشارت و نذارت را، چنانکه گفت: «رسلا مبشرين ومنذرين لئلا يكون للناس على الله حجة بعد الرسل». بشارت سعدا راست اظهار مغفرت و رحمت را، و نذارت اشقیا را اظهار عزت و قدرت را. سعدا را گفت: «وبشر المؤمنين بأن لهم من الله فضلا كبيرا». اشقیا را گفت: «بشر المنافقين بأن لهم عذاباً أليماً». و اگر الله خواستندی خلق ایمان آوردندی بی پیغامبران و بی سفیران و رسولان، لکن خواست که از بندگان خود لختی را گرامی گرداند بر سالت خویش، و بر فرق ایشان نهد تاج کرامت خویش نه بینی که هر یکی را از ایشان شرفی دیگر داد و نواختی و تخصیصی دیگر؟^{۱۹} خلیل (ع) را گفت: دوست من است: «واتخذ الله ابراهيم خلیلاً». آدم (ع) را گفت: صفی من است: «ان الله اصطفى آدم». موسی (ع) را گفت: کلیم من است: «و کلم الله موسی تکلیماً». عیسی (ع) را گفت: «و روح منه». مصطفی (ص) را گفت: حبیب من است: «ما ودعك ربك وما قلى».

هر آئینه این تخصیص و تشریف عز و مرتبت ایشان راست نه نظام ملک خویش را، که ملک او بجلال احدیت و کمال صمدیت او خود راست است، از خلق پیوندی نباید: ولوجها من وجهها قمر ولعینها من عینها کحل.

«ثم بدلنا مكان السيئة الحسنة» الایة - قومی را درسراء و ضراء آزمایش کردند بهر دو حال کفور آمدند. نه قدر نعمت شناختند و نه بامحنت در ساختند، تا روز نعمت ایشان بسر آمد، و شب محنت را خود صبح بر نامد. ایشان را میگوید: «فأخذناهم بغتة و هم لا يشعرون». باز قومی دیگر بمحنت صبر کردند، و در نعمت شکر، تا بصبر درجات اعلی یافتند، و بشکر قمرت و مواصلت دیدند.

فضیل عیاض میگوید: مردی ازین پارسایان روزگار و نیک مردان وقت درمی

سیم برداشت، بیازارشد تا طعام خورد. دومرد را دید بهم در آویخته، و با یکدیگر جدالی و خصومتی در گرفته، گفت: این خصومت شما از بهر چیست؟ گفتند از بهر يك درم سیم آن يك درم که داشت بایشان داد، و میان ایشان صلح افکند. بخانه باز آمد و قصه باعیال خود بگفت. عیال وی گفت: اصبت واحسنت و وقت. و در همه خانه ایشان برداشتنی و نهادنی هیچ نبود مگر اندکی ریسمان. آن بوی داد تا بآن طعام خورد. ریسمان بیازار برد و هیچ کس نخرید. باز گشت تا بخانه باز آید، مردی را دید که ماهی میفروخت، و ماهی وی کاسد بود، کس نمیخرد همچنانکه ریسمان وی. گفت: ای خواجه! ماهی تو نمیخورد و ریسمان من نمیخورد. چه بینی اگر با یکدیگر معامله کنیم؟ ریسمان بوی داد و ماهی بستد. بخانه آورد، شکم وی بشکافتند دانه مروارید پر قیمت از شکم وی بیرون آمد. بجوهریان برد، بصد هزار درم آنرا بر گرفتند. بخانه باز آورد. مرد وزن هر دو خدای را شکر و سپاسداری کردند، و در عبادت و تواضع میفزودند. سائلی بر در سرای ایشان بایستاد، گفت: رجل مسکین محتاج ذوعیال. مردی ام در مانده و درویش دارنده عیال. با من رفق کنید. زن با مرد مینگرد و میگوید: هذه والله قصتنا الّتی کنّا فیها. ما همچنین بودیم تا الله ما را نعمت داد، و آسانی و فراخی. شکر نعمت را بادرویش قسمت کنیم آنچه داریم. پس آنرا بدو قسم نهادند يك قسم بدرویش دادند و يك قسم از بهر خود بگذاشتند. آن درویش پاره ای برفت و باز گشت گفت: من سائل نهام که من فرستاده خدا ام بشما. الله شما را آزمایش کرد در سرّاً و در ضّرّاً. در سرّاً شکور دید شما را و در ضّرّاً صبور. در دنیا شما را بی نیاز کرد و فردا در عقبی آن بینید که: « لا عین رأّت و لا اذن سمعت و لا خطر علی قلب بشر ».

« ولو أن اهل القرى آمنوا » الایة - لو أنهم صدقوا وعدی، « واتّقوا » مخالفتی

لنورّت قلوبهم بمشاهدتی، وهو بر کة السماء، و زیّنت جوارحهم بخدمتی، وهو بر کة

الارض . مشاهده دل برکت آسمان خواند، که دل از عالم علوی است، و اصل آن از نور، و خدمت جوارح برکت زمین خواند، که جوارح از عالم سفلی است، و اصل آن از خاک. «لفتحنا عليهم برکات» - از روی اشارت میگوید: اعتبار نه بکثرت است که اعتبار بر برکت است. نگفت ایشانرا نعمت مضاعف کنیم بلکه گفت: برکت در نعمت کنیم.

روز خندق هزارمرد از یاران رسول صلوات الله و سلامه علیه کار می کردند. همه گرسنه شدند و طعامی نبود جابر بن عبد الله گفت: یا رسول الله! ما را يك صاع جو نهد و يك سر گوسفند، چه فرمائی؟ گفت: رو آن جو آرد کن و خمیر ساز، و گوسفند بکش و پاك كن و دیگر بر سر آتش نه. مصطفی رفت و دست مبارك خویش بر سر آن خمیر نهاد، و انگشت خویش بدهن خویش تر کرد، و بر سر يك فراز آورد. آنکه یاران را گروه گروه میخواندند، و از آن خمیر نان می پختند، و از آن دیگر می خوردند، تا هزارمرد از آن بخوردند، و آن نیز چیزی بر سر آمد، تا بدانی که کار برکت دارد نه کثرت.

«افأمن اهل القرى أن يأتيهم بأسنا بياتاً» - مالك دینار پدر خویش را گفت: یا ابت! ان الناس ينامون، مالك لا تنام؟! پدر جواب داد: ان اباك يخاف البيات. گفت: ای پدر! چرا بشب نخسبی و تن را در خواب آسایش ندهی؟! گفت جان بابا! پدرت از شبیخون می ترسد: «افأمنوا مكر الله» الاية. من عرف علو قدره خشي خفي مكره، ومن امن خفي مكره نسي عظيم قدره.

قال النصر ابا ذی: كيف يأمن الجاني المكر؟! وای جنایة اكبر من جنایة من شاهد شيئاً من افعاله؟! هل هو الا متوثب على الر بویة و منازع للوحدانية؟ وقال الجنید: احسن العباد حالاً من وقف مع الله على حفظ الحدود والوفاء بالعهود، و الله عز وجل يقول: «و ما وجدنا لأكثرهم من عهد و ان وجدنا اكثرهم لفاسقين».

۱۱- النوبة الاولى

قوله تعالى : « قال الملأ من قوم فرعون ، سالاران قوم فرعون كقتند :
« ان هذا لساحر عليم (۱۰۹) اينست بدرستی جادوئی دانا استاد .

« یرید آن یخر جکم من ارضکم » میخواهد که بیرون کند شما را از زمین
شما « فماذا تأمرون (۱۱۰) ، [فرعون گفت ایشان را :] چه چیز فرمائید؟

« قالوا » ایشان گفتند فرعون را : « ارجه وأخاه » باز دار ویرا و برادر ویرا
« وأرسل فی المداین » و بفرست در شهر های زمین مصر « حاشرین (۱۱۱) » فراهم
کنند کان و جادو جویند کان .

« یا تؤک بکل ساحر عليم (۱۱۲) » تا بتو آرند هر جادوئی دانا که هست .
« وجاء السحرة فرعون » جادوان آمدند بفرعون ، « قالوا » گفتند او را :
« ان لنا لأجراً » مارا برین جادوئی که میخواهی مزدی هست؟ « ان کننا نحن الغالبین (۱۱۳) »
اگر ما موسی را و برادر ویرا غلبه کنند گائیم باز مالند کان و کم آورند کان .
« قال نعم و انکم لمن المقربین (۱۱۴) » گفت : آری ، و شما پس از آن از
نزدیک کرد کان اید بمن .

« قالوا یا موسی » جادوان گفتند [آنوقت که روی روی آوردند] . ای موسی !
« اما ان تلقی » تو عصای خویش بیو کنی پیش « و اما ان نکون نحن الملقین (۱۱۵) »
یا ما آن خود بیفکنیم ؟

« قال القوا » گفت : شما پیش بیفکنید « فلما القوا » چون بیفکندند
« سحروا عین الناس » چشم مردمان بر بستند و فرا دیدار چشم مردمان جادوئی نمودند
« واسترهبوهم » و مردمان را بترسانیدند « وجاؤا بسحر عظیم (۱۱۶) » و جادوئی
آوردند بزرگ .

« وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ » وپیغام فرستادیم بموسی « ان الق عصاك » که عصای خود بیفکن « فاذا هي تلف ما يافكون (۱۱۷) » که آن عصا فرو برد هرچه ایشان بدروغ ساخته اند و بجادوئی نموده .

« فوقع الحق » حق آشکارا شد و هست « وبطل ما كانوا يعملون (۱۱۸) » و آنچه ایشان میکردند تباه گشت و نیست .

« فغلبوا هنالك » ایشانرا باز شکستند آنجا « و انقلبوا » و باز گشتند [جادوان] « صاغرین (۱۱۹) » خوار مانده و کم آمده .

« وألقى السحرة ساجدين (۱۲۰) » و جادوان را بسجود افکندند .
 « قالوا » گفتند همه : « آمنا برب العالمین (۱۲۱) » بگرویدیم بخداوند جهانیان .

« رب موسى وهرون (۱۲۲) » خداوند موسی و هرون .
 « قال فرعون » فرعون جادوان را گفت : « آمنتهم به » بگرویدید باو « قبل أن آذن لكم » پیش از آنکه دستوری دادم شما را « ان هذا لمكر » شما در نهان با موسی سازی ساخته اید « مكرتموه في المدينة » و این ساز نهانی بهم کرده اید درین شارستان « لتخرجوا منها اهلها » تا اهل آن از آن بدر بیرون کنید « فسوف تعلمون (۱۲۳) » آری آگاه شید .

« نأقظمن ایدیکم وأرجلکم » برم و پاره پاره کنم دستها و پاییهای شما « من خلاف » از یکی چپ و از یکی راست « ثم لأصلبنکم اجمعین (۱۲۴) » و آنکه شما را دست و پای زده بیاوینم همگان .

« قالوا » جواب دادند جادوان « انّا الی ربنا منقلبون (۱۲۵) » ما باخدای

«وما تنقم منا» نیست چیزی که از ما نپسندی «الا أن آمنا» مگر آنکه ما بگرویدیم «بآیات ربنا» پیغامهای خداوند خویش و نشانه‌های او «لما جاءتنا» آنکه که بما آمد. «ربنا» خداوند ما! «افرغ علينا صبرا» فروریز بر ما شکیبائی فراخ «وتوفنا مسلمین» و ما را بر مسلمانی بمیران.

النوبة الثانية

قوله تعالى: «قال الملأ من قوم فرعون» - چون موسی (ع) بیست خویش آشکارا کرد، و حجت خود بنمود ازید بیضا وعصا، و فرعون را گفت: «ارسل معی بنی اسرائیل»، فرعون در آن کار فرو ماند. همت قتل موسی کرد. سالاران و مهتران قوم ویرا گفتند: کشتن را روی نیست که باین معنی شبهتی در مردم آری. پندارند که وی راستگوی بود چون او را بکشتی، بگذار تا کذب وی و سحر وی آشکارا شود و مردم بدانند که این مرد جادو است جادوی دانا حاذق. میخواهد که باین جادویی و استادی خویش شما را یعنی فرعون و قبطیان از زمین مصر بیرون کند و ملک شما را زیر زبر گرداند، یعنی که چون میخواهد که بنی اسرائیل را بیرون برد، آن بیرون کردن شما است، که معاش شما از خراج و جزیت ایشان است، و نیز دشمنان شما اند. چون معاش شما بریده گردد و دشمن دست یابد ناچار شما را بیرون کرده باشند پس فرعون گفت: «فما ذا تأمرون» - اینجا اضا مار است، یعنی: قال فرعون: فما ذا تأمرون؟ معنی «تأمرون» تشیرون است، که فرعون ملأ خود را بر خود امر ندیدید (۱) اکنون شما چه اشارت کنید چه بینید و رأی شما در این کار چیست؟ «قالوا ارجه» - بهمهزه قرائت مکی و بصری و شامی و یحیی، اما «هاء» مکی باشباع ضمه خواند متصل بواو چنانکه اصل اوست.

ابن عامر باختلاس کسره ، بصری و یحیی باختلاس ضمه ، باقی «ارجه» بی همزه خوانند ، امّا «هاء» باین قراءت حمزه و حماد و حفص بسکون خوانند ، و قانون باختلاس کسره ، ورش و کسائی و اسمعیل و اشباع کسره و در هر دو قراءت بهمز و بی همز معنی آن تأخیر است ، تقول : ارجیت الامر و أرجأته ، اذا اخرته و الامر من «ارجی» «ارج» و من «ارجأ» «ارجأ» . معنی آنست که اخره و لا تعجل . و قيل : معناه احبسه و لا تقتله ، «واخاه» یعنی هرون ، ای اخر امره و امر اخیه حتی یظهر کذبهما . و گفته اند : «ارجه» بی همزه از رجاء است یعنی اطمعه . میگوید : اورا طامع کن و وعده می ده تا فرو ایستد . «وارسل فی المدائن» ای فی مدائن ملکک حاشرین ، ای الشرط الذین یجمعون السحرة . والحشر الجمع ، و منه يوم الحشر .

گفته اند که : در ممالک وی و نواحی مصر مدینه هائی بود که جادوان در آن مسکن داشتند هر که ویرا حادثه ای رسدی و کاری صعب پیش آمدی کس فرستادی بجادوان ، و ایشانرا جمع کردی ، تا ایشان تدبیر کارها و مکرها ساختندی « یا توك بكل ساحر علیم » - حمزه و کسائی «سحار علیم» خوانند ، و سحار بناءً مبالغت است یعنی ازین هر جادوی حاذق پرحیل بجادوی مشهور و معروف ، و قيل : الساحر الذی یعلم و لا یعلم ، و السحار الذی یعلم و یعلم .

خلاف اسب میان علماء تفسیر که عدد جادوان چند بود مقاتل گفت : هفتاد و دو کس بودند ، دو کس سران و مهتران ایشان بودند از قبیط و هفتاد از بنی اسرائیل کعب گفت : دوازده هزار بودند . سدی گفت سی و اند هزار مرد بودند عکرمه گفت : هفتاد هزار . ابن المنذر (۱) گفت : هشتاد هزار . با هر یکی از ایشان حبلی و عصائی بود ، و نام مهتر ایشان شمعون . آمدند این جادوان بحضرة فرعون ، چنانکه رب العالمین گفت :

« وجاء السحرة فرعون » ، و گفتند « ان لنا لأجراً » يك همزه قراءت
مکی و مدنی و حفص است بر معنی خبر، یعنی: ما را لابد برین جادوی مزدی است باقی
بدو همزه خوانند بر طریق استفهام بمعنی تقریر. چون ایشان جعل و مزد خود را
بروی تقریر کردند، فرعون گفت: نعم، آری، چنان است که میگوئید، و شما را
آنست که میخواهید، « و انکم لمن المقربین » ای: ولکم من الاجر المنزلة الرفیعة عندی.
کلبی گفت: یعنی انتم اول من یدخل علی و آخر من یدخرج.

« قالوا یا موسی » - اینجا اختصاری است عظیم که: آنکه ترتیب بدادند و
آنرا موعدی ساختند چنانکه الله گفت: « موعده کم یوم الزینة ». این روز زینت روز عید
ایشان بود، و گفته اند: روز نوروز موافق روز عاشورا، همانست که رب العزة گفت:
« فجمع السحرة لمیقات یوم معلوم ». میگوید: فراهم آوردند جادوان را هنگام روزی
را دانسته و نامزد کرده.

جای دیگر گفت: « فاجمعوا کیدکم ائتوا صفّاً » فرعون گفت ایشانرا:
همه هام سخن و هام دل و هام آهنگ باشید در ساز خویش بس همه بهم بهامون آئید بیکبار
بر کنار. همه بیامدند و گفتند: « یا موسی اما ان تلقی » یعنی عصاک « و اما ان
نکون نحن الملقین » لعصینا و حبالنا. چون روی بروی آوردند، بموسی (۱) گفتند: یا
موسی تو پیشتر عصای خود بیفکنی یا ما پیشتر بفکنیم آنچه با ما است؟

موسی گفت: « القوا » ان کنتم محققین القوا ما یصح و یجوز بیوکنید (۲).
اگر شما برحق آید آنچه راست است و درست و روا. ایشان آن چوبها و رسنهای فراوان
بیوکنند (۳) در آن هامون، می نمودند بموسی از حادوی ایشان که آن همه مارها اند
زنده، که نهیب می بردند بموسی و درو می یازیدند

و معنی سحر چیزی نمودن است که آن چیز نبود، و آنکه آنرا مثل سازند چیزی را که آن در شکفتی بغایت بود، چنانکه **مصطفی (ص)** گفت: «ان من البیان لسحراً».

«فلما القوا سحروا عین الناس و استرهبوهم» - این سبب زیاده است، یعنی: از هبوه و افرعوه. «وجاؤا بسحر عظیم» - میگوید: جادوئی آوردند عظیم، یعنی در چشم آنکس که می دید عظیم می نمود، که آن دشت و صحرا همه مار می نمودند از زمین خیزان، بموسی یازان.

«و اوحینا الی موسی» - القینا فی قلبه، و قیل جاءه جبرئیل. جبرئیل گفت: ای موسی عصا بیو کن (۱). «فألقاها فاذا هی تلف» - اصله تتلف ای تبتلع، و قراءت حفص بسکون لام است، «فاذا هی تلف» ای: تبلع ما یافکون ای یکذبون فیه. میگوید: آن عصا فرو برد هر چه ایشان بدروغ ساخته بودند و بجادوئی نموده. میگویند: چهل شتر وار بود آنجا بیو کنده (۲). و عصای موسی آن همه بیکبار فرو برد «افک» بر گردانیدن است در لغت عرب. و دروغ را از بهر آن افک گویند که از راستی بر گردانیده باشند، یعنی که ایشان گفتند: این جوبها و رسنها ماران (۳) اند، و دروغ میگفتند، که مار نبودند پس موسی عصا بر گرفت و بحال خود باز شد، حوب گشت.

«فوقع الحق» - ای ظهر الحق بانه لیس بسحر، و قیل: علا و غلب کار موسی بالا گرفت و غلبه کرد بر ایشان، و پیدا شد بدستی و راستی که آنچه موسی کرد نه سحر است و موسی نه ساحر، بلکه کار الهی است، و عصای موسی که مار گشت بحقیقت مار گشت بفرمان حق و اظهار معجزه موسی، «و بطل ما کانوا یعملون» و آنچه ایشان کرده بودند باطل بود و بی حاصل. سحره فرعون که آن حال حنان دیدند گفتند: اگر فعل موسی سحر بودی

آن چوبها و رسته‌های ما بحال خود باز شدی، و اصل آن بنمائی، اکنون که از آن هیچ نماند، و در عصای موسی پیدا نگشت، جزار حق و راستی نیست و کار وی سحر نیست.

«فغلبوا هنالك» - ای: عند ذلك. «وانقلبوا صاغرين» - ای: رجعوا الى منازلهم بالذلّ قد فضحهم الله و ادحض حجّتهم. صاغر و داخر نامی است بنزدیک عرب کم آمده را از کسی دیگر.

«و ألقى السحرة» - این القاء ایدر نامی است هدایت و توفیق را «ساجدین» - ای: خروا لله عابدین سامعین مطیعین.

گفته اند که: چون حق ظاهر گشت و باطل نیست شد، و موسی غلبه کرد بر ایشان، موسی و هارون هر دو خدا را سجود شکر کردند، و سحره بموافق موسی سجود کردند، آنکه گفتند:

«آمنّا برب العالمین» - فرعون گفت: ایّای تعنون؟ انا ربّ العالمین. چون فرعون این ظن خطا برد، ایشان گفتند: «رب موسی و هرون». «قال فرعون آمنتم» - برخبر بی استفهام قراءت حفص است، و بدو همزه بمعنی استفهام قراءت حمزه و کسائی و بوبکر. باقی بمد تمام خوانند، یعنی که فرعون ایشان را توییح کرد و انکار نمود بتصدیق موسی و ایمان ایشان بی دستوری و بی فرمان فرعون، و گفت: ایمان آوردید بموسی پیش از آنکه شما را دستوری دادم.

مقا تل گفت: موسی بمهتر حادوان شمعون گفت: تؤمن بی ان غلبتک؟ اگر من بر تو غلبه کنم و ترا کم آرم بمن ایمان آری؟ شمعون گفت: من جادوئی بیارم که هیچ جادوی بآن نرسد و غلبه نکند، پس اگر تو غلبه کنی ناچار ایمان آرم، که آن نه سحر باشد که بر سحر ما غلبه کند، و فرعون در ایشان می نگرست که ایشان این سخن میگفتند، از این جهت گفت: «ان هذا لمکر مکر تموه فی المدینه»، ای صنیع و خدیعة

صنعتموه فیما بینکم و بین موسی فی مصر قبل خروجکم الی هذا الموضع ، « لتخرجوا منها اهلها » ای : لتستولوا علی مصر فتخرجوا منها اهلها ، و تغلبوا علیها بسحر کم . آنکه ایشان را تهدید کرد : « فسوف تعلمون » ما افعل بکم .

« لأقطعنّ ایدیکم و ارجلکم من خلاف » - علی مخالفة و هو أن یقطع من کل شقّ طرف و هو اول من فعل هذا . واحتمال کند که معنی آنست : « من خلاف » ای من اجل خلاف ظهر منکم . « ثم لأصلبنکم اجمعین » - ای : اعلّقکم علی خشب منصوب . جای دیگر گفت : « ولأصلبنکم فی جذوع النخل » .

« قالوا انا الی ربّنا منقلبون » - یعنی بالموت فیثیبنا الله ولا نبالی بوعدک . « وما تنقم منا » - یقال نقمتم انقم و نقمتم انقم لغتان ای ما تکره منا امرأ ، وقیل : ما تطعن علینا ، وقیل : ما تنکر منا منکرا الا ایماننا برّبنا ، وقیل : الا ان آمنّا بآیات ربّنا : ما اتی به موسی من العصا والید . « ربّنا افرغ علینا صبراً » - اصیب علینا الصبر عند الصّلب والقطع حتّی لا نرجع کفّاراً ، « و توفّنا مسلمین » علی دین موسی و هرون .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « قال الملأ من قوم فرعون ، الایة - اذا اراد الله هوان عبد لا یزید للمحق حجة الا و یزید بذلك للمبطل فیه شبهة . حجتها روشن است و معجزه پیدا و کرامت ظاهر ، لکن چه سود دارد کسی را که راندۀ ازل گشت و خسته ابد ! هر چند که موسی آیت و معجزه بیش نمود ایشانرا حیرت و ضلالت بیش فرود موسی در حق و حقیقت ید بیضا می نمود و ایشان اورا رتبت ساحری بر ترمی نهاد که : « انّ هذا لساحر علیم » ، اینت جادوی استاد ، اینت ساحر دانا . همانست که کفّار قریش از مصطفی (ص) انشقاق قمر خواستند ، چون بدیدند آنرا چنانکه خواستند ، گفتند : « هذا سحر مستمر » ،

تابدانی که کار نمودن دارد نه دیدن. از آن ندیدند که شان نمودند، و از آن راه نبردند که شان بر راه نداشتند. سحره فرعون را بنمودند، لاجرم بین که چون دیدند؟! و کجا رسیدند؟! انوار عزت دین ناگاه در دل خود بدیدند، و بمقام شهدا و صدیقان رسیدند. عهد نامه ازل دیدند و بدولت خانه ابد رسیدند. کلید کنج اسرار دیدند و در فردوس با ابرار بجوار جبار رسیدند. چون در آن میدان حاضر شدند و اسباب جادویی بغایت بساختند، و میمنه و میسره راست کردند، مهترایشان گفت: بنگرید تا عدد لشکر موسی چند بر آید؟ گفتند او را لشکر نیست، مردی می بینیم تنها، عصائی در دست. گفت: آه از آن تنهائی و یکتائی او. مرد یکتا هرگز تنها نبود گر چه تنها رود بی یار نبود. دانید چه باید کرد؟ او را حرمتی بیاید داشت و خود را کاری بیاید ساخت.

«امّا ان تلقی و امّا ان نکون نحن الملقین» موسی چون از ایشان این شنید گفت: از اینان بوی آشنائی می آید که حرمت می شناسند. پس چون جمال ارادت بر دلهای ایشان کمین گشاد، و جلال عزت دین برقع تعزز فرو گشاد، و جمال خود بایشان نمود خورشید دولت دین از افق عنایتشان برآمد. ماهروی معرفت ناگاه از در درآمد. بیک سعادت در رسید و از دوست خبر آمد که: خیز بیا جانا که خانه آراسته ام، بسی ناز و راز که من از بهر تو ساخته ام. شکر این نعمت را بسجود در افتادند و گفتند: «آمنّا ربّ العالمین». فرعون گفت: «لأقطعنّ ایدیکم و أرجلکم من خلاف». اکنون که سر از چنبر وفای ما بیرون بردید و بر مخالفت قدم نهادید، ما سیاست قهر خود بر دستها و پایهای شما مستولی کنیم. گفتند: ای فرعون! قصه عشق ما دراز است، و دیده فرعون در آن دقیقه نبیند: «آمنّا ربّ العالمین». ای فرعون! اگر سر تن را ببری، سر دل را چه کنی؟ آن دستی که بچون تو بدبختی برداشته ایم بریده به، و آن پائی که بر بساط چون تو مدبری نهاده ایم بی آن بر کشیده به، و آن زبان که بر تعظیم شأن چون توی ننا گفته گنگ و لال به. آن مدبر سیاست قهر

خود بر وجود آن عزیزان همی راند، ونعت قدم بحکم کرم میگفت : اگر دست و پای
 وزبان و سمع شما درین دعوی برفت باک مدارید که من شما را سمعی دهم به از آن و
 بصری به از آن که : بی یسمع و بی یبصر، چنانکه درخبراست : « کنت له سمعاً یسمع
 بی، و بصراً یبصر بی، ویداً یبطش بی »، و درقرآن مجیداست « فلنحیینه حیوة طيبة ». .
 روایت کنند از مصطفی صلوات الله و سلامه علیه که شب قرب و کرامت چون با آسمان
 چهارم رسیدم آوازی حزین بسمع ما رسید که : « آمنا برب العالمین ». جبرئیل گفت :
 یا سید ! این آواز امت موسی است که در عشق این حروف فرو شده ، و در این حدیث
 بمانده، و تا ابد هم برین صفت باشند .

۱۲- النوبة الاولى

قوله تعالى: «و قال الملأ من قوم فرعون» سران قوم فرعون گفتند فرعون
 را: «اتذر موسى وقومه» موسی را و قوم او را می بگذاری زنده؟ «لیفسدوا فی الارض»
 تا تباهی کنند در زمین «و یدرک و آلهتک» و گذارد ترا و خدایان ترا؟ «قال» جواب داد
 فرعون، گفت: «سنقتل ابناء هم» آری پسران ایشان را می کشیم «و نستحیی نساء هم»
 و زنان ایشان زنده میگذاریم «و انا فوقهم قاهرون»^(۱۲۷) و پادشاهان آخر ما ایم
 و خداوندان زمین، و برزبر ایشان بقهر فروشکنندگان .

قال موسى لقومه» موسی گفت قوم خویش را: «استعینوا بالله» یاری خواهید
 از الله «واصبروا» و شکیبائی کنید «ان الارض لله» بدرستی که زمین خدا را است
 «یورثها من یشاء من عباده» میراث دهد آنرا که خود خواهد از بندگان خویش
 «والعاقبة للمتقین»^(۱۲۸) و سرانجام پسندیده نیکوکاران راست.

« قالوا » جواب دادند قوم موسی موسی را: «اوذینا من قبل ان تأتینا» ما را

رنج مینمودند پیش از آنکه تو بما آمدی « و من بعد ما جئتنا » و پس آنکه بما آمدی.
 « قال عسی ربکم ان یهلك عدوکم » جواب داد موسی مگر که خداوند شما
 هلاک کند دشمن شما « ویستخلفکم فی الارض » و شما را در زمین خلیفت نشاند پس
 ایشان « فینظر کیف تعملون (۱۳۹) » و مینگرد تا چون کنید [در اداء شکر و
 رؤیت منت].

« و لقد اخذنا آل فرعون » و فرا گرفتیم کسان فرعون را « بالسنین »
 بقحطها « و نقص من الثمرات » و نکاست میوه ها « لعلهم ینذکرون (۱۴۰) » تا مگر
 یند پذیرند .

« فاذا جاءتهم الحسنة » چون نبکوئی بایشان آمدی (۱) « قالوا لنا هذه »
 گفتند : حق ما و سزای ما و بهره ما اینست « و ان تصبهم سیئة » و چون بایشان
 رسیدی (۲) از آن عذابها بدی « یطیروا بموسی و من معه » بموسی و قوم او فال بد
 میگرفتند « الا » آگاه شوید (۳) و بدانید « انما طائرهم عند الله » آن بد که بایشان
 رسد آن از نزدیک خداست « ولكن اکثرهم لا یعامون (۱۴۱) » لکن بیشتر ایشان
 نمیدانند .

« و قالوا مهما تأتنا به من آية » و گفتند: هر که بما آری از نشانی یا پیغامی
 « لتسحرنا بها » تا ما را چشم بر بندی و بما کژراست نمائی « فاما نحن لك بهؤ منین (۱۴۲) »
 ما بنخواهیم گر وید بتو .

« فأرسلنا علیهم » فرو گشادیم و پیوستیم و ریشان (۴) « الطوفان » طاعون
 و غرق « و الجران » و ملخان پرنده « و القمل » و ملخ بباده « و الضفادع » و مگلان (۵)

۱- الف : آمدید . ۲- الف : رسیدید . ۳- الف : شید . ۴- = برایشان .

۵- مگل مفتح اول بمعنی وزغ و غوک است (از برهان فاطم) .

« و الدّم » و خون « آیات مفصّلات » نشانهای پیدا نموده از یکدیگر گسسته و مهلت در میان افکنده « فاستکبروا » کردن کشیدند « و کانوا قوماً مجرمین (۱۴۳) » و قومی بد کرداران بودند .

« و لما وقع علیهم الرّجز » و هر که که عذابی دیگر برایشان افتادی، « قالوا » گفتندی: « یا موسی ادع لنا ربّک » ای موسی خدای خویش را خوان، از وی خواه « بما عهد عندک » بآن پیمان که او راست بنزدیک تو مارا « لئن کشفنا عنا الرّجز » اگر بازبری از ما این عذاب « لنقومنّ لک » ما بگرویم و ترا براست داریم « ولنرسلنّ معک بنی اسرائیل (۱۴۴) » و کسایل کنیم با تو بنی اسرائیل .

« فلما کشفنا عنهم الرّجز » چون باز بردیم از ایشان آن عذاب « الی اجل هم بالغوه » تا بآن درنگ که ایشان درخواستی بودند، و بآن رسند « اذا هم ینکثون (۱۴۵) » آن پیمان می شکستند و از پذیرفتن می باز آمدند .

« فانتقمنا منهم » کین کشیدیم از ایشان « فأغرقناهم فی الیم » غرق کردیم ایشانرا در دریا « بأنّهم کذبوا بآیاتنا » بآنکه ایشان بدروغ فرا داشتند سخنان ما « و کانوا عنها غافلین (۱۴۶) » و از آن نا آگاه نشستند .

النوبة الثانية

قوله تعالى: « و قال الملأ من قوم فرعون » - پس از آنکه سحره فرعون ایمان آوردند موسی یک سال در مصر بود، و ایشان را دعوت میکرد، و آیات و معجزات می نمود. سران و مهتران قوم فرعون اغرا کردند بر موسی م فرعون را که: « اتذر موسی و قومه؟ » موسی و قوم ویرا زنده می بگذاری؟ « لیفسدوا فی الارض » تا در مصر تباهی میکنند؟ مردمانرا بر مخالفت تو دعوت میکنند؟ و دیگری را نه ترا پرستند و آنچه تو را بنی اسرائیل کردی

که پسران ایشانرا کشتی، ایشان با قوم تو همان کنند؟ و گفته اند که: این فساد ایدر شورانیدن رعیت است بر سلطان و نا ایمن کردن، و این را در قرآن نظایر است، «ما جئنا لنفسد فی الارض»، «ولا تفسدوا فی الارض» از آن است. «لیفسدوا»- این لام بدل «حتی» است. عرب لام در موضع حتی نهند، و در موضع «أن» نهند، چنانکه آنجا گفت: «ما یرید الله لیجعل علیکم یعنی: ان یجعل»، «یرید الله لیبین لکم» یعنی ان یبین. «و ینذرك» ای: و لیذرك. بیشتر اهل عربیت و رآن اند که عرب ازین نه ماضی گویند و نه فاعل، و در «دع» همچنین. و «ینذرك و آلهتك»- قیل: ان فرعون كان یعبد حنّانة والحنّانة الصنم الصغيرة كان یعبد فی السرّ. ابن عباس گفت که: فرعون گاوپرست بود و قوم خود را بگاوپرستی فرمودی، و سامری ازینجا گوساله ساخت، و ایشانرا بر عبادت آن داشت. و گفته اند که: فرعون بتانرا ساخته بود قوم خود را، و ایشانرا عبادت بتان می فرمود و می گفت: انا ربکم و رب هذه الاصنام، و لذلك قال: «انا ربکم الاعلی»، و قیل: كان یعبد تیساً. و كان ابن عباس یقرأ: «وینذرك و الاهتك» ای عبادتك، و كان یقول: ان فرعون كان یعبد ولا یعبد. و این در معنی ظاهر تراست افساد را فراموسی دادند و قوم او، گفت: «لیفسدوا» و «ذر» را فراموسی دادند تنها، گفت: «وینذرك»، و عرب اینرا زوادرند، چنانکه آنجا گفت: «استجیبوا لله و للرسول اذا دعاکم» نگفت: دعواکم. پس فرعون جواب داد ملأ خود را که: «سنقتل ابناء هم»، من قتل یقتل علی التکثیر، و قراءت حجازی تخفیف است: «سنقتل ابناء هم»، «و نستجی نساء هم» یعنی للمهنة و الخدمة. «و انا فوقهم قاهرون» غالبون و علی ذلك قادرون.

«قال موسی لقومه استعینوا بالله و اصبروا». و گفته اند که فرعون پیش از موسی و مبعث وی آن همه فرزندان بنی اسرائیل را بکشت بگفت منجمان و کاهنان که می گفتند: زوال ملک تو بدست یکی از ایشان خواهد بود. و ایشانرا عذاب میکرد. روز کاری بس فرا گذاشت تا آنکه که موسی بر سالت بوی آمد و پیغام بگزارد و معجزات بنمود فرعون

از خشم موسی آن عذاب و قتل باز بنی اسرائیل نهاد و رنجاندن بیفزود. ایشان از آن عذاب و رنج بموسی نالیدند. موسی گفت: «استعینوا بالله و اصبروا» علی دینکم و البلاء یعنی علی فرعون و قومه، «ان الارض» ای ارض مصر «لله یورثها من یشاء من عباده». ایشانرا باین سخن که موسی گفت طمع افتاد در ملک و مال فرعون، و قبطیان دل در آن بستند که بعاقبت با ایشان افتد، یقول الله تعالی: «و العاقبة للمتقين» یعنی النصر والظفر. و قیل: الجنة للمؤمنین الموحدین.

«قالوا اوزینا» - بنی اسرائیل دیگر باره بنالیدند بموسی از رنج و عذاب فرعون، گفتند: اوزینا بالقتل الاول من قبل ان تأتینا بالرسالة و من بعد ما جئتنا بالرسالة باعادة القتل و بالاعتاب فی العمل و اخذ المال. و این آن بود که فرعون ایشانرا فرا کارهای دشخوار داشته بود. قومی را فرمود که از کوه سنگ می آرند بپشت و گردن خویش، و از آن سنگ ستونها میسازند و میتراشند، و از آن قصرها و بناها از بهر فرعون می سازند، و قومی را فرمود تا خشت میزدند و آنرا می پختند و دربناهای آن خشت پخته بکار می بردند. و قومی را نجاری فرمود، و قومی را آهنگری. و ضعفانی که طاقت عمل نداشتند بریشان ضربه نهاد هر روز بردوام، اگر روزی بسر آمدی و ایشان ضربه آن روز نگزارده بودند یکیماه بعقوبت آن غل بر کردن ایشان نهادی. و زنان را فرمود تا ریسمان می ریسند و از بهر فرعون جامه می بافند. موسی که ایشانرا چنان دید گفت:

«عسی ربکم ان یمهلک عدوکم» - این «عسی» در موضع رجاء نهاده اند، و «عسی» و «سوف» از خدا واجب است یقول: عسی ربکم ان یمهلک فرعون و قومه، «و یمهلکم» بعد هلاکم «فی الارض» ای: ارض مصر. موسی این وعده که ایشانرا داد از قول الله داد که میگوید جل جلاله: «و نرید ان نمّن علی الذین استضعفوا فی الارض و نجعلهم ائمة و نجعلهم الوارثین»، ثم قال: «فینظر کیف تعملون» - ای: یری ذلك بوقوعه منکم، لأن الله

لا يجازي على ما يعلمه منهم من خطيأتهم التي يعلم انهم عاملوها لامحالة وانما يجازيهم على ما وقع منهم. پس رب العالمين ظنّ موسى تحقيق کرد، وفرعون را وقبطيان را بآب بگشت، وزمین مصر و ملک مصر بنی اسرائیل را مسلم شد تا بروز کار داود و سلیمان علیهما السلام.

« ولقد اخذنا آل فرعون بالسّنين » ای بالقحط والجذب. يقال: اسنت القوم اذا اجدبوا. قال الشاعر :

عمرُوا العلى هشموا الثريد لقومه
و رجال مكة مستنون عجاف
عرب قحط را سنة خوانند که بیشتر آن بود که از سالی کمتر نبود و در دعاء مصطفی است علیه الصلوة والسلام بر مشرکان مکه: « اجعلها عليهم سنين كسني يوسف ». و درین آیت بجمع گفت: « بالسّنين » از بهر آنکه ایشان سالها در آن قحط بودند. قيل: كان سبع سنين . « و نقص من الثمرات » یعنی حبس المطر عنهم فنقص ثمارهم . قال قتادة: « بالسّنين » لأهل البوادي واصحاب المواشي، و « نقص من الثمرات » لأهل القرى والامصار. « لعلمهم بذکر » و « فينتبهون ويرجعون. عن عبد الله بن شداد قال: فقد معاذ بن جبل او سعد بن معاذ رسول الله صلى الله عليه وسلم، فوجده قائماً يصلي في الحرّة، فتحنّج، فلما انصرف قال: يا رسول الله! رأيتك صليت صلوة لم تصل مثلها. قال: « صليت صلوة رغبة ورهبة. سألت ربّي فيها ثلاثاً فأعطاني ثنتين ومنعني واحدة. سألته ان لا يهلك امتي جوعاً ففعل. ثم قرأ: « ولقد اخذنا آل فرعون بالسّنين » الآية، وسألته ان لا يسلط عليهم عدواً من غيرهم ففعل، ثم قرأ: « هو الذي ارسل رسوله بالهدى » الآية، وسألته ان لا يجعل بأسهم بينهم، فمنعني، ثم قرأ « قل هو القادر على ان يبعث عليكم عذاباً من فوقكم » الآية، ثم قال: لا يزال هذا الدين ظاهراً على من ناوهم ».

« فازاجاءتهم الحسنة » ای الخصب والنّعمة والعافية والامن، « قالوا لنا هذه » ونحن

اهلها و مستحقوها ، « و ان تصبهم سيئة » اي قحط والم و خوف « يطيروا » اي يتشاءموا
 « بموسى و من معه ». سعيد بن جبیر گفت: چهارصد سال در ملك فرعون بود و تا موسى نیامد
 ویرا هیچ رنج و اندوه نبود، و هیچ کسنگی و بی‌کامی و هیچ درد و بیماری نبود، و اگر
 بودی همانا که دعوی خدائی نکردی. پس چون موسى آمد و آن رنجها و بيمها دید، و بوى
 قحط رسید گفت: این از شومى موسى است و قوم او. و گفته اند: « فاذا جاءتهم الحسنة » - این حسنه
 مهلت است که میان هر دو عذاب مبخواستند، و ایشانرا مهلت میدادند، که باز کفر گشتند
 الله با عذاب گشت. همانست که گفت: « و بلونا هم بالحسنات والسيئات » سیئات طوفان است
 و جراد و قمل و ضفادع و دم، و حسنات مهلتها است در میان آن . « قالوا لنا هذه » - هر که
 که ایشانرا مهلت دادند، گفتند: حق ما و سزای ما اینست. « و ان تصبهم سيئة » - و چون بایشان
 رسیدی از آن عذابهای بد از طوفان و جراد و غیر آن، « يطيروا بموسى و من معه » -
 تشدید بر طا از بهر تاء نهانی است که اصل « يتطيروا » است. و طيرة فال بد گرفتن است
 و آن آن بود که فال بد میگرفتند بموسى و قوم او، می گفتند : تا موسى بما آمد دو
 گروهی پدید آمد ، و آن طوفان و غیر آن همه از شومى موسى میدیدند. رب العزة گفت:
 « الا انما طائروهم عند الله » - این را دو معنی است یکی آنست که : السببة التي يطيروا
 بها هي كانت من عند الله . آن بد که به ایشان رسید آن از نزدیک خدای بود ، از شومى
 موسى نبود .

دیگر معنی: آنچه ایشان آنرا شوم می‌شمارند آن شومى ایشان نزدیک خدای
 بجای است، یعنی عذاب آتش و عقوبت جاودان، و قيل: شومهم جاءهم بكفرهم بالله، « ولكن
 اكثرهم لا يعلمون » ان الذى اصابهم من الله. يقال: تطير به اى تشاءم به، و اصله ان الرجل
 اذا خرج فى طلب امر تفأل بالسانح من الطير وغيره والبارح، و سمي ذلك الطيرة. قال رسول الله
 صلى الله عليه وسلم: « الطيرة شرك » قاله ثلاثاً وقال: « العيافة والطرق والطيرة من الجبت ».

وعن ابن عباس قال : كان رسول الله يتفأل ولا يتطير وكان يحب الاسم الحسن ، و يروى انه قال : « (ص) لا طيرة و خيرها الفال » . قالوا : وما الفال ، قال : « الكلمة الصالحة يسميها احدكم » .

« و قالوا مهما » اي كلما ومتى ما تاتنا به من آية . قبطيان گفتند بموسى : هر كه كه بما آرى و هر چه آرى بما از نشانى يا پيغامى « لتسحرنا بها » تا ما را بفريبي بآن و در ما شبهت افكنى تا از دين فرعون بر گردانى، ما بنخواهيم گرويدن . و اين آن بود كه از موسى آيات ميخواستند چون آيات بياوردى و معجزات بنمودى ايشان گفتندى : « هذا سحر » اين جادوئى است كه تو آوردى، خواهى كه باين سحر ما را از دين خود بر گردانى . و فى « مهما » قولان : احدهما ان اصله ماما ، فأبدل من الالف الاول الهاء ليختلف اللفظ فيكون ما الاولى للجزء والثانية لتأكيد الجزء ، وليس شيء من حروف الجزاء الا « ما » يزاد فيه ، مثل ان ما ، ومتى ما ، والقول الثانى اصله مه بمعنى كفف ، ضمت اليها « ما » الجزء كانهم قالوا : اكفف ما تاتنا به من آية . يقول : اى شيء جئتنا به لتسحرنا بها فما نحن لك بمؤمنين . پس موسى برايشان دعا كرد ، و رب العالمين عذاب طوفان و غير آن برايشان فرو گشاد ، اينست كه رب العالمين گفت :

« فأرسلنا عليهم الطوفان » - ابن عباس گفت : طوفان باران عظيم است كه ار آن سيل صعب خيزد و ديار و وطن خراب كند و مردم را غرق كند . و هب گفت : طوفان طاعون است و وبا كه بر ايكار آل فرعون فرو گشادند تا يكي از ايشان نماند ، و به قال عطاء و مجاهد . و روت عائشة ان النبى صلى الله عليه وسلم قال : الطوفان الموت . ابو قلابه گفت : آبله بود كه در ايشان پديد آمد و پس ايشان در خلق بماند . « والجراد » هو المعروف . ذكر ان الله عز وجل خلق آدم بعد الخلق كله ، فلم يخلق الله بعد آدم الا الجراد ، خلقه من فضلة فضلت من طينه ، « والقمل » وهو السوس الذى يخرج من الحنطة وقيل هو البرغوث وقيل هو الدبابة

و هو صغار الجراد، لاجنحة لها، و قيل نوع من القراد و قيل هو القمل، و كذلك قرآءة الحسن. « والضفادع » جمع ضفدع وهو المعروف

روى عكرمة عن ابن عباس قال: كانت الضفادع برية فلما ارسلها الله تعالى على آل فرعون سمعت و اطاعت فجعلت تذف نفسها في القدر و هي تغلى، و في التناير و هي تفور، فأثابها الله تعالى بحسن طاعتها برد الماء وجعل نقيقتها التسبيح قال النبي صلى الله عليه و سلم: « لا تقتلوا الضفادع فان نقيقتها الذي تسمعون تسبيح »، و روى انها كانت تنقل الماء الى ابراهيم حين القى في النار. و قال سليمان عليه السلام: ان الضفدع يقول: سبحان المذکور بكل مكان، المعبود في لجج البحار. « والدم » كانوا لا يتناولون الطعام ولا يشربون شرباً الا كان فيه دم، و قيل هو الرعاف، « آيات مفصلات » اي مبهينات متتابعات بعضها على اربع، و قيل مفصلات بين كل آيتين ثلاثون يوماً.

اما صفت تنزيل این آیات و تفصیل آن بقول ابن عباس و ابن جریر و قتاده و ابن یسار آنست که: چون سحره ایمان آوردند و فرعون مقهور و مغلوب گشت، قبطیان و کسان فرعون با فرعون از حق سروا زدند و جز طغیان و کفر نیفزودند، و موسی معجزه خویش در عصا و بدیضا بایشان نمود و ایشان نپذیرفتند، و آن دو آیت دیگر سنین و نقص ممرات روزگاری برایشان گماشتند و در ایشان امر نکرد، و از باطل و بیهوده خود برنگشتند. موسی پس از آن دعا کرد، گفت. بار خدا ما این فرعون گزاف کار و تباه کار در ضلالت و غوایت و کفر خویش سر در نهاده و نقض عهد کرده و از حق برگشته، برگمار بر وی عذابی و عقوبتی که ویرا و قوم ویرا نعمت بود، و بنی اسرائیل را موعظت، و جهانیان را تاقیامت عبرت. رب العالمین دعاء موسی اجابت کرد و طوفان فروگشاد بر ایشان. از روز شنبه تا بشنبه باران از آسمان می آمد، درخانه ها و کشتزار ایشان می شد. کشتها تباه میگردد، و خانه ها خراب، و از آن يك قطره درخانه های بنی اسرائیل نیفتاد، و

موسی و قوم ویرا از آن هیچ رنج نبود .
اما فرعون نیاترا چندان آب در خانه ها جمع آمد که خانه ها و هر چه در آن بود همه خراب گشت و تباه ، و آنکه آب تابسینه ها و گردنهایشان بر آمد و بر شرف هلاک بودند ، بموسی نالیدند و فریاد کردند که : یا موسی ! اگر این طوفان از ما باز داری بتو ایمان آریم . موسی دعا کرد تا باران وایستاد ، و زمین خشک گشت ، و هوا خوش شد ، و گشت زار را ربیع بيفزود ، و صحرا مرغزار پر گیاه و پر نعمت گشت ، ایشان آن راحت و نعمت دیدند گفتند : این خود در خور ما بود ، و تمامی کار ما ، و ما خود نمیدانستیم . همچنان سر به بی راهی و شوخی در نهاده ، و از حق اعراض کرده تا يك ماه بر آمد پس رب العالمین لشکر ملخان بایشان فرستاد تا هر چه بود از درختها و موهها و کشتها همه بخورد ، و آنکه روی بخانه های ایشان باز کرد و هر چه بود از چوبها در سقفها و در خانه ها و جامه ها پاک بخورد ، تا مسمارهای آهنین و حلقه ها که بر درها بود هیچ ننگداشت ، و از آن ملخان یکی در خانه های بنی اسرائیل نشد و از ایشان هیچیز نخورد ، هفت روز درین عذاب بودند از شنبه تا شنبه ، پس بانگ بر آوردند و زینهار خواستند ، موسی را گفتند : اگر این ملخان از ما باز کنی بتو ایمان آریم . موسی دعاء کرد تا رب العزّة بادی عاصف و فرو کشاد تا آن ملخان به یکبار بر گرفت و بدریا افکند چنانکه يك ملخ در زمین مصر بنماند . ایشان در نگرستند بقایای زروع و مزارند کی بر جای دیدند بقدر کفایت يك ساله ، گفتند : امسال ما را این تمام است باری دین خود بنگذاریم و از آنچه بودیم بنگردیم . يك ماه در عافیت بودند .

پس فرمان آمد بموسی از حق جلّ حلاله و عمّ نواله : روان تل ریگ عظیم در آن صحرا که آنرا عین الشمس گویند ، و عصا در آن زن تا عجائب بینی . موسی رفت و عصا بر آن تل ریگ زد چندان قمل از آن ریگ برخاست که زمین و در و دیوار پوشیده

گشت. در آمدند و هر چه دیدند پاك بخوردند، و در مردمان ایشان افتادند موی ایشان میخوردند و پوست ایشان میکنند، تا بر سرهاشان موئی نماند و نه بر روی و نه ابرو و نه مژگان چشم، و یکی از ایشان چون خواست که لقمه‌ای در دهن نهد تا بدهن رسیده بودی هزاران قمل در آن افتاده، و همچنان در دهن می افتادند. يك هفته درین بلا و عذاب بماندند، و آنکه بنالیدند بموسی که: انا نتوب و لا نعود. این يك بار از کفر باز گردیم و توبه کنیم و نیز شوخی نکنیم. موسی دعا کرد تا رب العزة آن عذاب از ایشان برداشت، و آن قمل همه یکبار مرده گشتند، و بادی عظیم برآمد و آن زمین از ایشان پاك کرد. فرعونیان همچنان بسر عمل خبیث خود باز شدند و گفتند: عظیم جادوئی که موسی است که از میان ريك جانوران و خوردن کان بیرون می آرد.

چون يك ماه برآمد ضفادع در میان ایشان پدید آمدند چنانکه همه سرای و خانه و کوی ایشان از آن پر گشت. یکی از ایشان بخفتی، چون از خواب در آمدی در میان ضفادع چنان بودی که نتوانستی برخاستن و حرکت کردن دیگر بر آتش نهادندی دیگر بر شدی، چون یکی خواستی که سخن گوید پیش از آنکه سخن گفتی ضفدع در دهن وی جستی. هفت روز درین بلا بودند از شنبه تا بشنبه، پس دیگر بار بموسی آمدند، و فریاد کردند و عهد بستند که این بار وفا کنند و عهد نشکنند. موسی دعا کرد تا رب العزة باران فرستاد، و از آن سیلی عظیم برخاست، و آن ضفادع را همه فرایش گرفت و بدریا راند. ایشان گفتند بخشم که: موسی بیش از این که کرد با ما چه تواند کرد؟ و بیش از این چه تواند خواست؟ نه ایمان آوردیم بوی و نه هرگز بر آنیم که بوی ایمان آریم. يك ماه برآمد پس رب العالمین آبهای ایشان خون گردانید چنان شد که یکی از ایشان آب در دست میکرد بر دست وی خون میشد، و مرد قبطی و مرد اسرائیلی هر دو از يك کوزه آب میخوردند، اسرائیلی میخورد آب بود، قبطی میخورد خون بود. اسرائیلی آب در دهن خود

گرفتی از دهن خود در دهن قبطی ریختی، تا در دهن اسرائیلی بود آب بود، چون در دهن قبطی شدی خون گشتی. چون رنج و عذاب و بلاء ایشان بغایت رسید بفرعون نالبدند و فرعون موسی را گفت: « ادع لنا ربك »، فذلك قوله عز وجل:

« و لَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ » - ای العذاب من الطوفان وما بعده، « قالوا يا موسى ادع لنا ربك بما عهد عندك » ای بما امرک و تقدّم اليك ان تدعوه فنجيبك كما اجابك في آياتك، و قيل بما جعل لك من النبوة. ای موسی! خداوند خود را خوان چنانکه تو را فرموده که او را خوان ترا اجابت کند. و گفته اند: معنی آنست که ای موسی خداوند خود را خوان و از وی خواه بآن پیمان که او را است بنزدیک تو از بهر ما. و آن پیمان آن بود که هر گاه که ایمان آرید من عذاب باز برم. یعنی که اکنون میخواهیم که عذاب باز بردتا ایمان آریم اینست که گفت: « لئن كشفت عنا الرجز لنؤمننَّ لك ولنرسلنَّ معك بنی اسرائیل ». پس رب العالمین گفت:

« فلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ » چون باز بردیم از ایشان آن عذاب، « الى اجل هم بالغوه اذا هم ينكثون » یعنی ضربوا اجلاً لايمانهم، فلَمَّا جَاءَ الاجل نكثوا عهدهم ولم يؤمنوا و قيل: الى اجل هم بالغوه الغرق و قيل الموت.

عن عامر بن سعد بن ابي وقاص، عن ابيه انه سمعه يسأل اسامة بن زيد: اسمعت من رسول الله صلى الله عليه وسلم في الطاعون؟ فقال اسامة بن زيد: قال رسول الله (ص): «الطاعون رجز ارسل على بنی اسرائیل او على من كان قبلكم فاذا سمعتم به بأرض فلا تقدموا عليه، واذا وقع بأرض وانتم بها فلا تخرجوا فراراً منه».

«فانتقمنا منهم» - انتقام در صفات خداوند جل جلاله رواست، اما در انتقام از حقد پاك است بخلاف مخلوق، چنانکه در غضب از ضجر پاك است، و در صبر از عجز پاك است. «فانتقمنا منهم» ای انتصرنا و سلبنا نعمتهم بالعذاب، و عاقبناهم على سوء فعلهم، «فأغرقناهم في

الیم» و هو البحر، «بأنهم كذبوا بآياتنا» ای بسبب تكذیبهم آیاتنا و حملهم ایتها علی العادات و علی السحر، «و كانوا عنها غافلين» ای عن النعمة، و قيل عن الايات ان كانوا لا يعتبرون بها.

النوبة الثالثة

قوله تعالى: «وقال الملأ من قوم فرعون» الآية - آن مهجور مملکت، و مطرود در گاه عزت، و زخم خورده عدل ازل، فرعون بی عون، چون خود را بر مقام عجز بدید، و در کار ملک خود و هن دید، و قبطیان زیاده تمکین از وی طلب میکردند تا بر موسی و قوم وی تطاول جویند و قهر کنند همی گفتند: «انذر موسى وقومه ليفسدوا في الارض و يذكروا آلهتكم»! آن مدبر را تنگ آمد که قصور قدرت خود بایشان نماید یا بضعف و عجز خود معترف آید، همی زبان تهدید بگشاد که: «سنقتل أبناءهم و نستحيي نسائهم» وی تدبیری همی ساخت بیاطل، والله تقدیری همی کرد بیاطن تدبیر وی این بود که: «سنقتل أبناءهم و نستحيي»، نسائهم و تقدیر الله این بود که: «فانتقمنا منهم فأغرقناهم في الیم» . آوردند که روزی جبرئیل آمد بر صورت مردی، و پرسید از وی که: چه کوئی بمردی که بنده ای دارد، و او را مال و جامه و نعمت دهد، آنکه برخواجه خویش عصیان آرد، و خواهد که بر وی مهتر شود؟ فرعون گفت: جزاء وی آنست که او را بآب کشند. از حضرت عزت فرمان آمد: ای جبرئیل این فتوی گوش دار تا آن روز که کوئی: «آلان وقد عصيت قبل؟!»

«قال موسى لقومه استعينوا بالله و اصبروا» - موسی قوم خود را ارشاد کرد که: شما دست در حبل عصمت الله زنید، و از نصرت و نعمت وی نومید مباشید، و برضمان وی تکیه کنید، که وی گفته: «وكان حقاً علينا نصر المؤمنين»، و در همه حال یاری دهنده اوست

یاری از وی خواهید، و غمها را فرج آورنده و درها را گشاینده اوست، و بر بلاء فرعون صبر کنید تا روزی بسر آید و دولت شما در رسد، ماه وی در خسوف افتد، و آفتاب عز شما از برج شرف شما بتابد.

«عسی ربکم ان یهلك عدوکم و یتخلفکم فی الارض فینظر کیف تعملون» - بر ذوق اهل معرفت عدو اینجا اشارت است بنفس امّاره که مصطفی (ص) گفت: «اعدی عدوک نفسک الّتی بین جنّیک»، و زمین اشارت است بجوارح که اصل آن خاک است و مرجع آن با خاک، و «یتخلفکم» اشارت است بدل، که تا نفس نمیرد دل زنده نگردد. میگوید: از لطف الهی و کرم بی نهایت گوش دارید، که شما را بر نفس امّاره نصرت دهد تا آنرا مقهور کنید، و راه شهوت و هواء باطل بوی فرو نندید. مصطفی نفس خراب دارید، و کعبه دل آبادان نفس اسیر گردد، و دل بر حوارح امیر شود. نفس در خود بمیرد و دل بحق زنده شود. دشمن برود و دوست بنازد. هرگز که دید که آشنا با بیگانه بسازد؟ این چنان است که گویند: واللّٰه معطی المسئولات:

آمد بر من کارد کشیده بر من گفتا که درین شهر تو باشی یا من

ثم قال: «فینظر کیف تعملون» - ای: کیف معرفتک بشکر ما انعم علیک؟ «ولقد اخذنا آل فرعون بالسّنین» - عقوبتشان رنگارنگ آمد، که مخالفانشان لونا لون بود. عقوبت بقدر خیانت باشد و مؤاخذت باندازه مخالفت. آن چندان بلیات و نکبات از آن آیات مفصّلات بر ظواهر ایشان گشادند، و ایشانرا در آن محنت و شدت بگردانیدند و صعب تر عقوبتی آن بود که دیده باطن نداشتند تا دریافتندی که از که باز مانده اند؟ وجه گم کرده اند؟

آمد بر من خیال معشوقه فراز

اندر همه عمر من شبی وقت بناز

باری بنگر که از که ماندستی باز

برداشت نقاب مرا گفت بناز

اگر ایشانرا بصیرتی بودی یا از حقیقت شمه‌ای آشنائی داشتندی بجای آنکه گفتند: «ادع لنا ربك»، ادع لنا ربنا گفتندی، و ندیده عبرت نگرفتندی، تا آن عقوبات سبب طهارت ایشان بودی، لکن چه سود که رقم آشنائی در ازل برایشان نکشیدند، و جز داغ مهجوری بر ایشان ننهادند! هر چند که آیات قدرت بیش دیدند از جاده حقیقت دورتر افتادند. عهده‌ی که کردند بسر نبردند، و از خود بیوفائی و بیگانگی نمودند. رب العالمین گفت: «فلما كشفنا عنهم الرجز الى اجل هم بالغوه اذاهم ينكثون» ابرموا العهد ثم نقضوه، و قدموا العهد ثم رفضوه، کما قيل:

اذا ارعوى عباد الی جهله کذی الضنا عاد الی نکسه

۱۳- النوبة الاولى

قوله تعالى: «و اورثنا القوم الذین کانوا يستضعفون» و میراث دادیم بآن مستضعفان که ایشانرا زبون میگرفتند «مشارك الارض و مغاریها» مشرقهای زمین و مغربهای آن «التي بارکنا فیها» آن زمین که در آن برکت کردیم «و تمت کلمة ربك الحسنی» و تمام شد آن وعده نیکوی خداوند تو «علی بنی اسرائیل» بر بنی اسرائیل «بما صبروا» بآنکه شکیبائی کردند «و دمرنا» و تباه کردیم «ما کان یصنع فرعون و قومه» آنچه فرعون میکرد و میساخت و قوم او «و ما کانوا یعرشون» (۱۴۷) و آنکه می ساختند از جفته رزان و سایه وان (۱). «و جاوزنا» و فرو گذاراندیم «بینی اسرائیل البحر» بنی اسرائیل را بدریا «فأتوا علی قوم» بر گذشتند بر قومی «یعکفون علی اصنامهم» که بر بتانی از آن خویش مقیم نشسته بودند «قالوا یا موسی» گفتند: ای موسی «اجعل لنا الهآ»

ما را خدائی کن [ازین حلی که از آل فرعون ستمه ایم] « کما لهم آلهة » چنانکه ایشانرا خدایان اند « قال انکم قوم تجهلون (۱۳۸) » موسی گفت شما قومی اید که هیچ ندانید.

« ان هؤلاء متبرّ » اینان هن تباه کرده اند (۱) و نفریده (۲) « ما هم فيه » آن کار که ایشان در آن اند « و باطل ما كانوا يعملون (۱۳۹) » و ناکردنی است آنکه میکنند ، و کثر است آنچه در آن اند.

« قال اغیر الله ابغیکم الهآ » موسی گفت: شما را بجز الله خدائی جویم؟ « و هو فضلكم علی العالمین (۱۴۰) » و اوست که شما را فرونی داد در نواخت بر جهانیان روزگار شما .

« واذ انجیناکم من آل فرعون » و یاد کنید آن نیز که شما را رها نمودیم از کسان فرعون « یسومونکم سوء العذاب » بشما می رسانیدند عذاب « یقتلون ابناؤکم » میکشتند پسران شما « و یستحیون نساءکم » و زنده میگذاشتند زنان شما « و فی ذلکم بلاء من ربکم عظیم (۱۴۱) » و در آن آزمایشی بود از خداوند شما آزمایشی بزرگ .

« وواعدنا موسی ثلاثین لیلة » و وعده دادیم موسی را سی شب « و اٰتممناها بعشر » و آن وعده سپری کردیم بده شب دیگر « فتمّ » تا سپری شد « میقات ربّه اربعین لیلة » آن هنگام نام زد کرده خداوندی چهل شب « و قال موسی لأخیه هرون » و موسی گفت برادر خود را هرون « اخلفنی فی قومی » خلیفت باش مرا [و از پس من کاران] در قوم من « و أصلح » و نیک کن [و مهربان باش و دلها گوش دار و قوم را فراهم دار] « ولا تتبع سبیل المفسدین (۱۴۲) » و راه تباه کاران را پی مبر.

« ولما جاء موسى » و چون موسی آمد « لمیقائلا » هنگامی را که نامزد کرده بودیم « و کلمه ربّه » و سخن گفت خدای او با او [بی ترجمان] « قال ربّ » موسی گفت: خداوند من! « ارنی انظر الیک » بامن نمای تانگرم « قال لن ترانی » خداوند گفت! اکنون نه بینی مرا « ولكن انظر الی الجبل » لکن بکوه نگر « فان استقرّ مکانه » اگر کوه آرمیده بماند بر جای خویش « فسوف ترانی » پس آنکه مرا بینی « فلما تجلّی ربّه للجبل » چون پیدا شد خداوند او کوه را « جعله دكّا » کوه را خرد کرد « و خرّ موسى صعقاً » و موسی بیفتاد بیهوش « فلما آفاق » چون با هوش خود آمد « قال سبحانک » گفت: پاکی و بی عیبی ترا « تبت الیک » من بتو باز گشتم « و أنا اول المؤمنين (۱۴۳) » و من نخستین گرویدگانم .

« قال یا موسی » الله گفت ای موسی « انّی اصطفیتک علی الناس » من برگزیدم ترا بر مردمان « برسالاتی و بکلامی » پیغام خویش و سخن گفتن خویش با تو « فخذ ما آتیتهک » گیر این که ترا دادم « و کن من الشاکرین (۱۴۴) » و از سباسبداران باش

النوبة الثانية

قوله تعالى : « وأورثنا القوم » ای مملکهایم ، فذكر بلفظ الميراث لانه اورثهم ذلك بهلاك اهلها من العمالة . رب العالمين حلّ حلاله قبطیان و عمالقه که ساکنان زمین قدس بودند از آن زمین برداشت، و ایشان را هلاک کرد، و بنی اسرائیل را بجای ایشان نشاند، و دیار و اموال ایشان بدست اینان باز داد، و منت خود در یاد ایشان داد که: پس از آنکه مستضعفان و زبون گرفتگان ایشان بودند خلیفگان ایشان گشتند، و سرای و وطن ایشان فرو آمدند، و در میان ناز و نعیم ایشان نشینند، فذلك قوله تعالى : « و نعمة

كانوا فيها فاكهين كذلك و اورثناها قوماً آخرين».

مشارق الارض نواحی فلسطین است و زمین قدس و عرانیین شام، و مغارب اخیاریات غرب است و شیب زمین مصر. «الّتی بارکنا فیها» اینها و الف در «فیها» با مشارق شود زمین شام، که جای دیگر گفت: «بارکنا حوله»، اما مغارب دارالفاسقین است و در تحب آن نشود. و روا باشد که «مشارق الارض و مغاربها» بعموم برانند و جمله زمین در تحت آن شود، که در روز کارداود و سلیمان ملک ایشان بهمه زمین برسید، و ایشانرا دسترس بود بهمه جهان «الّتی بارکنا فیها» یعنی باخراج الزرع و الثمار و الانهار والعیون.

«وتمّت کلمه ربک الحسنی» - ای: صدقت العدة الحسنة من الله لهم، و هی ما وعد الله بنی اسرائیل بقوله: «ونريد ان نمّنّ علی الذین استضعفوا فی الارض و نجعلهم ائمة» الایة، و قیل: هی قول موسی: «عسی ربکم أن یهلك عدوکم» الایة. «بما صبروا» ای بصبرهم علی الایمان و الشّدائد، «و دمرنا» همانست که تَبَرّنا. در لغت تدمیر و تفسیر تباه کردن است. «ما کان یصنع فرعون و قومه» یعنی ما عملوا فی ارض مصر من القصور و الالسیة و انواع العمارات، و قیل: ما کان یصنع فرعون، ای یدبّر فی ابطال امر موسی، «و ما کانوا یعرشون» ای یبتنون. قال الحسن: هی عرش الکروم. شامی و ابوبکر «یعرشون» خوانند بضمّ راء. باقی «یعرشون» بکسر راء، و معنی همانست.

«و جاوزنا بنی اسرائیل» - ای: عبرنا بهم البحر و هو قلزم، «فأتوا علی قوم یعکفون» حمزه و کسائی بکسر کاف خوانند. باقی بضمّ کاف خوانند، و هما لغتان. و معنی عکوف مواطنت است و ملازمت، و کسی که مسجد را لزوم گیرد او را معتکف گویند بنی اسرائیل چون بدریا باز گذشتند، و از فرعون باز رستند، بدهی فرو آمدند

قوم آن ده عمالقه بودند ، و بت می پرستیدند . و گفته اند که : تمائیل گاو ساخته بودند و آنرا می پرستیدند ، و اصل کوساله پرستی ایشان از اینجا خاست . بنی اسرائیل چون ایشانرا چنان دیدند موسی را گفتند : « اجعل لنا الهاً کما لهم الهة » . این بگفتند و در دل همی داشتند تا آن روز که سامری از آن پیرایه کوساله ساخت و آنرا پرستیدند . موسی ایشان را جواب داد : انکم قوماً تجهلون عظمة الله ونعمته علیکم ، و ما صنع بکم ، حیث توهتم انہ یجوز عبادة غیره .

روی ان النبی صلی الله علیه وسلم لما خرج الى خيبر مرّ بشجرة يقال لها ذات انواط ، یعنی ینوط المشرکون ، ای یعلقون علیها اسلحتهم ، فقالوا : یا رسول الله! اجعل لنا ذات انواط کما كانت لهم فقال النبی (ص) : « الله اکبر ، هذا کما قالت بنو اسرائیل : اجعل لنا الهاً کما لهم الهة . والذی نفسی بیده لترکبن سنن من کان قبلکم » . « ان هؤلاء » - یعنی القوم الذین عکفوا علی اصنامهم « متبر ما هم فیہ » ای مهلك ، من النّبار ، وأصله الکسر ومنه التبر . « وباطل » ای زائل ، « ماکانوا یعملون » ای عملهم للشیطان ، لیس لله فیہ نصیب . « و باطل ماکانوا یعملون » خواهی از قول موسی نه ، خواهی مستأنف از الله . قراءت ورش : « و بطل ماکانوا یعملون » . مسگوید : آنچه ایشان در آن بودند همه نیست و تباه گشت .

« قال اغیر الله ابغیکم الهاً » - یعنی ابغی لکم الهاً ، عرب جای جای در سخن این لام سفکنند ، چنانکه در سورة التطفیف است : « و اذا کالوهم او وزنوهم » یعنی کالوا لهم او وزنوا لهم ، و از عرب شنیده اند : صدنی ظیباً . رب اغفرنی هم ازین باب است . صدنی ، ای صد لی . اغفرنی ای : اغفر لی « وهو فضلکم علی العالمین » ای : عالمی زمانکم بما اعطاکم من الکرامات .

« و اذ انجیناکم من آل فرعون » - شامی انجا کم خواند یعنی : انجا کم

الله من آل فرعون . تفسیر این آیت در سورة البقرة رفت .

« و واعدنا » قراة مصری « وعدنا » است . می گوید : وعده دادیم موسی را « ثلثین ليلة » . و این وعده دادن آن بود که پس از غرق فرعون، موسی کتاب خواست از الله که بر آن دین گیرد . الله او را وعده داد که پیشترسی شب خویشتن را پیالای و ریاضت کن . گفته اند : سی شبانروز در روزه بود پیوسته موصل ، و چنین گفته اند که : ماه ذی القعدة بود ، و عرب باشب مضاف کنند چیزی که آن بروز بود ، از بهر آنکه شبانروز هموار در این چیز داخل بود .

« وأتممناها بعشر » - یعنی اتممنا المواعدة بعشر من ذی الحجة « فتم میقات ربّه » ای الوقت الذی قدره الله لصوم موسی « اربعین ليلة » ، و آنجا که گفت : « واذ وعدنا موسی اربعین ليلة » اشارت است بآن سی روز و بآن ده روز که فراسر آن برده . موسی سی روز روزه داشت . از ناخوردن بوی دهن وی متغیر گشت . بحوب خرّوب مسواك کرد ، تا آن بوی دهن وی بگشت فریشتگان بگفتند : ای موسی ! از دهن تو بوی مشک می دمید ، اکنون بتهاه بردی بمسواك . پس ربّ العالمین ویرا ده روز دیگر روزه فرمود و گفت : اما علمت ان « خلوف فم الصائم اطیب عندی من ریح المسك » ! و گفته اند که : فتنه قوم موسی از کوساله پرستی درین ده روز افتاد .

« وقال موسی لأخیه هرون » - یعنی عند انطلاقه الى الجبل . چون موسی خواست که بجانب کوه رود بوعده گاه فرا هرون گفت : کن خلیفتی فیهم ، وأصلحهم بحملك ایّاهم علی طاعة الله ، وقیل : ارفق بهم ، ولا تطع من عصی الله ولا توافقه ، فذلك قوله : « ولا تتبع سبیل المفسدین » .

« ولما جاء موسی » - ای حین جاء موسی ، « لمیقاتنا » ای فی وقت الذی وقتنا له ، فالمیقات مفعال من الوقت کالمیعاد والمیلاد ، فانقلبت الواو یاء لسكونها وانكسار ما قبلها .

« و کلمه ربّه » یعنی من غیر واسطه ولا ترجمان .

مفسران گفتند: موسیٰ خویشتن را طهارت داد و جامه را نظافت، و میعاد را که ساخته بودند بیرون شد، چون بطور سینا رسید، الله بی واسطه و بی ترجمان بخودی خود با وی سخن گفت . در خبر است: فكان الکلام من الله والاستماع من موسیٰ . و درست است از ابن عباس که گفت: الخلة لابراهيم والكلام لموسى والرؤية لمحمد صلى الله عليه وسلم وعن حذيفة بن اليمان قال: قال اصحاب رسول الله صلى الله عليه وسلم: يا رسول الله ابراهيم خليل الله وعيسى كلمة الله وروحه وموسى الذى كلمه تكليماً . ماذا اعطيت انت ؟ قال . « ولد آدم كلهم تحت لوائ يوم القيامة ، وانا اول من يفتح له باب الجنة » . و روى ابو هريرة قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم : « لما وعد الله موسى بن عمران الطور ، ضرب بين يديه صواعق و برق اربعة فراسخ فى اربعة فراسخ ، فأقبل موسى فى زمانة موثقاً وسطه بحبل ينادى لبيك لبيك و سعديك . انا عبدك اتى (۱) لديك ، حتى صار الى الطور وهو يميل يميناً و شمالاً ينادى : مالى ولك يا ابن عمران ؟ ياليتنى لم اخلق . فأوحى الله اليه ان قف فى سفح الجبل حتى يمر بك جنودى ، فانى لا اكلمك وفى السموات احد ، فنزل اهل السماء الدنيا بمن فيها من الملائكة ، ثم نزل اهل السماء الثانية بمن فيها من الملائكة ، ثم نزل اهل السماء الثالثة بمن فيها من الملائكة ، ثم نزل اهل السماء الرابعة بمن فيها من الملائكة ، ثم نزل اهل السماء السادسة بمن فيها من الملائكة ، ثم نزل اهل السماء السابعة بمن فيها من الملائكة ، ثم نزل الكروبيون و حملة العرش ، اقدمهم من نلج و شفقهم من نار و أوسطهم من برد . فقال الله له : سل . « قال رب ارنى انظر اليك » . قال انك لن ترانى ولن يرانى شيء الامات قال: رب فأراك وأموت . قال رسول الله صلى الله عليه وسلم و ذلك قول الله تعالى: « فلما تجلّى

ربّه للجبل جعله دكاً و خرّ موسى صعقاً .

و بر وایتى دیگر چون موسى بمقام قرب رسید ندا آمد از جلیل و جبار که یا میشا! موسى آن سخن بشنید گفت : ما هذا الصوت العبرانى یکلمنى ؟ حق او را جواب داد که : لست بعبرانى انتى انا الله رب العالمين . پس مصطفى (ص) گفت که : الله در آن مقام با موسى بهفتاد لغت سخن گفت ، که هیچ لغت بآن دیگر مانده نبود ، گفتا : و در آن مقام تورات از بهر وی نوشت ، و کان یسمع صریف القلم . پس موسى گفت : الهى ارنى انظر اليك ، قال : یا موسى انه لن يرانى احد الا مات . قال موسى : الهى ارنى انظر اليك و اموت ، قال : فأجاب موسى جبل طور سيناء : یا موسى ابن عمران ! لقد سألت امرأ عظيمًا ! لقد ارتعدت السموات السبع و من فيهن ، و الارضون السبع و من فيهن ، و زالت الجبال و اضطربت البحار تعظيم ما سألت يا ابن عمران ! قال : فقال يا موسى انظر الى الجبل فان استقر مكانه فانك ترانى . قال : فلما تجلّى ربّه للجبل جعله دكاً و خرّ موسى صعقاً . قال اینجا خبر مصطفى است باسناد درست .

رجعنا الى التفسير . « قال ربّ ارنى انظر اليك » - بسكون را قراءت مكى است و يعقوب ، و باختلاس قراءت ابو عمرو ، و عرب « ارنى » در موضع « هات » گویند يعنى بيار . « ارنى انظر » اى : ارنى نفسك انظر اليك . و قيل مكّنسى من رؤيتك . « قال لن ترانى » - عرب در نفى « لن » کم گویند ، معنى آنست که : اکنون نبینى مرا يعنى در دنیا ، و قيل : لن ترانى يعنى بعين فانية ، و انما ترانى بعين باقية ، و قيل : لن ترانى بالسؤال و الدعاء ، انما ترانى بالنّوال و العطاء ، و قيل : لن ترانى قبل محمّد و امّته .

« ولكن انظر الى الجبل » - آن کوهى بود به مدين نام آن کوه زبير ، برابر موسى بود ، و تجلّى آنرا افتاد نه طور را . گفت : بآن کوه نگر ای موسى ! اگر آرמידه بر جای خود بماند تو مرا بینى و اگر بر جای خود بنماند پس بدان که تو طاقت رؤیت

من نداری ، چنانکه آن کوه ندارد . « فلما تجلّی ربّه » ای ظهر و بان . خبر در ست
است از انس مالک رضی الله عنه که رسول خدا ابهام خود بر انملّه خنصر نهاد ، و اشارت
کرد که : تجلّی منه عزّ وجلّ قدر هذه ، فساخ الجبل فی الارض ، فهو یهوی فیها الی يوم
القیامة . میگوید : تجلّی حق بآن کوه رسید بزمین فروشد ، هنوز میرود تا بقیامت .

سدی گفت : حف حول الجبل بالملائكة ، وحف حول الملائكة بنار ، وحف حول
النار بملائكة وحول الملائكة بنار . ثمّ تجلّی ربّك للجبل ، قال : وما تجلّی منه الا قدر
الخنصر . وعن معاوية بن قرة عن انس عن النبی صلی الله علیه وسلّم فی قوله « فلما تجلّی
ربّه للجبل جعله دكّا » صار لعظمته ستّة اجبل ، ف وقعت ثلاثة بالمدينة : احد وزرقان و
رضوی ، و وقعت ثلاثة بمكة : ثور و ثبیر و حراء . « جعله دكّا » ای : جعل الله الجبل دكّا قطعاً
تراباً و رملاً . میگوید : کوه را خرد کرد و جایگاه از وی خالی . از آن بعضی کوهها
باز جست و بشام افتاد و یمن ، و بعضی خرد گشت چون ریگ و پیرا کند در پیش نور .
حمزه و کسائی دكاء خوانند ممدود و مفتوح بی تنوین ، وهی صفة موصوف محذوف ،
والتقدير جعله ارضاً دكاء ای ملساء مستویة . باقی قرأ دكّا خوانند مقصوراً منوناً
والوجه انه علی حذف المضاف ، ای ذا دكّ ، او مصدر بمعنی المفعول ، ای جعله
مدكوکاً .

قال ابو بكر الوراق : فعذب اذ ذاك كلّ ماء ، وأفاق كلّ مجنون ، وبرأ كلّ
مریض ، و زالت الشوك عن الاشجار ، واخضرت الارض وازهرت ، وخدمت نيران المجوس ،
وخرّت الاصنام لوجوهها . « وخرّ موسى صعقاً » ای مغشياً علیه . کلبی گفت : خرّ موسى صعقاً
يوم الخميس يوم عرفة ، وأعطی التّوراة يوم الجمعة يوم النّحر .

واقدی گفت : چون موسی بیفتاد و بی هوش شد فرشتگان گفتند : ما لابن عمران
وسؤال الرّویة ؟ وما للتراب و ربّ الارباب ؟ یا ابن النّساء الحيض ! اطمعت فی رؤية رب

العزّة؛ فلما افاق چون بهوش باز آمد، «قال سبحانه» تنزيهاً من السوء «تبت اليك» من مسألة الرؤية في الدنيا «وأننا أول المؤمنين» انك لا ترى في الدنيا. الله تعالى در قرآن از چند کس توبه یاد کرد بی هیچ جرم، چنانکه از ابراهیم و اسمعیل و محمد علیهم السلام. و معنی توبه باز آمدن است هر چند که هیچ گناه نبود. موسی گفت: خداوند پاکی و بی عیبی ترا بتوب باز گشتم، و من نخستین گرویدگانم که بگرویدند، که ترا اهل زمین در دنیا نه بینند. معترلی گوید: «لن ترانی» دلیل است که حق دیدنی نیست. جواب آنست که: «لن» در نفی هر جا که آید توفیق را آید نه تأیید را، چنانکه الله گفت جهودان را: «ولن يتمنوه ابدًا» ایشان هرگز آرزوی مرگ نکنند. پس خبر داد از ایشان که وقتی کنند آرزوی مرگ، و ذلك في قوله: «و نادوا يا مالك ليقض علينا ربك»، وقال تعالى: «ياليثها كانت القاضية» یعنی الموت. جای دیگر گفت، «لن تنالوا البرّ حتى تنفقوا ممّا تحبون» و قد يدخل الجنة من لا ينفق ما يحب. پس معنی آیت بر توفیق است نه بر تأیید، یعنی که مرا در دنیا نه بینی، اما در آخرت بینی، والله را جلّ جلاله در دنیا نبینند اما در آخرت بینند. و موسی که دیدار میخواست در دنیا میخواست نه در آخرت، و جواب وی بقدر سؤال وی آمد و سؤال وی آنست که گفت: «فان استقرّ مكانه فسوف ترانی». رؤیت در استقرار کوه بست، و این جائز است نه مستحیل، و اگر رؤیت مستحیل بودی در چیزی مستحیل بستی نه در چیزی جائز. نبینی که دخول کافران در بهشت چون مستحیل بود و نابودنی، در چیزی مستحیل بست و نابودنی، و ذلك قوله تعالى: «ولا يدخلون الجنة حتى يلج الجبل في سمّ الخياط». .

دلیل دیگر بر جواز رؤیت، سؤال موسی است، دانست که حق را جلّ جلاله بینند و دیدنی است، از آن طلب کرد و خواست، و اگر دیدنی نبودی سؤال رؤیت محال بودی، و بر پیغامبران سؤال محال روا نباشد.

و روى أن موسى كان بعد ما كلمه ربه لا يستطيع احد ان ينظر اليه لما غشى وجهه من النور، و لم يزل على وجهه برقع حتى مات، وقالت له امرأته: انا ايسم منك منذ كلمك ربك، فكشف لها عن وجهه فأخذها مثل شعاع الشمس، فوضعت يدها على وجهها و خرت لله ساجدة، و قالت: ادع الله ان يجعلنى زوجتك فى الجنة، قال: ذاك ان لم تتزوجى بعدى، فان المرأة لآخر ازواجها.

« قال يا موسى اننى اصطفيتك » - اى اخترتك و استخلصتك واتخذتك صفوة على الناس، « برسالاتى » بوحى و بكلامى من غير واسطة. ابن كثير و نافع و روح از يعقوب « برسالتى » خوانند على الوحدة، والوجه أنه اسم يجرى مجرى المصدر، والمصدر يفرد فى موضع الجمع، لان المصادر لاثنتى و لاتجمع لكونها جنساً. باقى قرأه « برسالاتى » خوانند على الجمع والوجه أن المصدر قد يجمع اذا اختلفت انواعه، والرّسول يرسل بأنواع من الرسالات فلهذا جمع، و هذا كما قال الله تعالى: « ان انكر الاصوات لصوت الحمير »، فجمع الصوت وهو مصدر لما اختلفت انواعه. كلام از رسالت جدا كرد تا دليل كند كه آن سخن بى ترجمان بود، و از جمله آن كلمات اين چهار سخن نقل كرده اند كه گفت: اى موسى! بر درگاه من ملازم باش كه مقيم منم. دوستى بامن كن كه باقى منم. حاجت از من خواه كه مفضل منم. صحبت بامن دار كه وافى منم. « فخذ ما آتيتك » من الشرف والفضيلة، و قيل: اعمل بما فيه بجدّ و اجتهاد، « و كن من الشّاكرين » على ذلك.

روى ابوهريرة، قال: قال رسول الله (ص): احتج آدم و موسى عند ربهما فحجّ آدم موسى، فقال موسى: انت آدم الذى خلقك الله بيده و نفخ فيك من روحه، و اسجد لك ملائكته، و اسكنك جنته، ثم أهبطت الناس بخطيئتك الى الارض، فقال آدم: انت موسى الذى اصطفاك الله برسالاته و بكلامه و أعطاك الله الالواح فيها تبين كل

شیء وقرّٰ بک نجیّاً . فی کم وجدت اللّٰه کتب التّوراة قبل ان یخلقنی ؟ قال موسیٰ بأربعین عاماً . قال آدم : فهل وجدت فیها « و عصی آدم ربّه فغوی » ؟ قال : نعم ، فتلو منی علی ان عملت عملاً کتبه اللّٰه علیّ ان أعمله قبل ان یخلقنی بأربعین سنة؟! وفی رواية: فهل وجدت فی کتاب اللّٰه انّ ذلك کائن فی کتابه قبل ان اخلق ؟ قال : بلی . قال : فلم تلومنی علی شیء سبق القضاء فیہ قبلی ؟! قال رسول اللّٰه (ص) : « فحجّ آدم موسیٰ » .

النوبة الثالثة

قوله تعالى: « و أورثنا القوم » الایة - من صبر علی مقاساة الذلّ فی اللّٰه وضع اللّٰه علی رأسه قلنسوة العزّ . هر که را روزی از بهر خدا خاک مذلت بر سر آید ، عن قریب اورا تاج کرامت برفرق نهند . هر که رنج برد روزی بسر گنج رسد . هر که غصّه محنت کشد شراب محبت چشد . آن مستضعفان بنی اسرائیل که روز کاری در دست قهر فرعون گرفتار بودند ، بین تا سرانجام کار ایشان چون بود؟! و بروایت و نواحی فرعونیان چون دست یافتند ، و بسرای و وطن ایشان نشستند؟! اینست که میگوید جلّ جلاله : « و أورثنا القوم الذین کانوا یتضعفون مشارق الارض و مغاربها » . آنکه گفت : « بما صبروا » این بآن دادیم ایشانرا که در بلیّات و مصیبات صبر کردند . دانستند که صبر کلید فرج است ، و سبب زوال ضیق و حرج است ، صبر تریاق زهر بلا است ، و کلید گنج و مایه تقوی و محل نور فراست . صبر همه خیر است ، که میگوید عزّ جلاله : « وان تصبروا خیر لکم » صبر از حق است و بحق است که میگوید : « واصبر و ما صبرک الا باللّٰه » . « واصبر » فرمان است بعبودیت « و ما صبرک الا باللّٰه » اخبار است از حق ربوبیت . « و اصبر » تکلیف است « و ما صبرک الا باللّٰه » تعریف است . « واصبر » تعنیف است « و ما صبرک الا باللّٰه » تخفیف است .

« وواعدنا موسی ثلاثین ليلة » - چه عزیز است وعده دادن در دوستی ! و چه بزرگوار است نشستن بوعده گاه دوستی ! چه شیرین است خلف وعده در مذهب دوستی !
پیر طریقت گفت در رموز این آیت : مواعید الاحبة ان اخلفت فانها تونس.
ثم قال :

امطیّنی و سوفی و عدینی ولا تفی

وعده واپس داشتن و روزها درپیش وعده افکندن نپسندیده اند الا در مذهب دوستی ، که در دوستی بی وفائی عین وفاست ، و ناز دوستی. نبینی که رب العالمین با **موسی کلیم** این معاملات کرده او را سی روز وعده داد. چون بسر وعده رسید ، ده روز دیگر در افزود. از آن در افزود که موسی در آن خوش می بود. موسی آن سی روز سرمایه شمرد و این ده روز سود ، گفت : باری تقدی یکبار دیگر کلام حق شنیدم چون آن می افزود :

رقیّ لعمرک لا تهجرینا	و منّی لقاءک ثم امطیّنا
عدی و امطیّ ما تشائین انّا	نحبّک ان تمطیّی العاشقینا
فان تنجز الوعد تفرح و الا	نعیش بوعدک راضین حینا
رقیّ شعتنا لا تهجرینا	و منّینا المنی ثم امطیّنا
عدینا من غد ما شئت انّا	نحب وان مطلت الواعدینا
فاما تنجزی نفرح و الا	نعیش بمانؤمک منک حینا (۱)

موسی (ع) درین سفر سی روز در انتظار بماند که طعام و شرابش یاد نیامد ، و از گرسنگی خبر نداشت ، از آن که محمول حق بود ، در سفر کرامت ، در انتظار مناجات. باز در سفر اول که او را به طالب علمی **برخضر** فرستادند يك نیم روز در گرسنگی

طاقت نداشت ، تا می گفت : « آتنا خدائنا » ، از آنکه سفر تأدیب و مشقت بود ، و در بدایت
 روش بود متحملاً لا محمولاً . از رنج خود خبر داشت که با خود بود ، و از گرسنگی
 نشان دیده که در راه خلق بود .

« و قال موسى لأخيه هرون اخلفنى فى قومى » - چون قصد مناجات حق داشت
 هرون را در قوم بگذاشت ، و تنها رفت ، که در دوستی مشارکت نیست ، و صفت دوستان
 در راه دوستی جز تنهایی و یکتائی نیست :

گر مشغله ای نداری و تنهایی با ما بویا در آ که ما را شائی

پس چون بر فرعون میشد ، صحبت هرون بنخواست ، گفت : « اشر که فى
 امرى » ، از آنکه رفتن بخلق بود ، و با خلق همه وحشت است و نفرت ، و در کشش بار
 وحشت نگرینزد از رفیق و صحبت . پس چون موسى از مناجات باز گشت ، و بنی
 اسرائیل را دید سر از جنب طاعت بیرون برده ، و کوساله پرست شده ، عتابی که کرد
 با هرون کرد نه با ایشان که مجرم بودند ، تا بدانی که نه هر که گناه کرد مستوجب
 عتاب گشت . عتاب هم کسی را سزد که از دوستی بر وی بقیتی مانده بود ، از بیم فراق
 کسی سوزد که عز وصال شناسد :

عشق جانان باختن کی در خور هردون بود

مهر لیلی داشتن هم بابت مجنون بود

« ولما جاء موسى لميقاتنا » - موسى را دو سفر بود : یکی سفر طلب ، دیگر
 سفر طرب . سفر طلب ليلة النار بود ، و ذلك فى قوله تعالى : « آنس فى جانب الطور
 ناراً » ، و سفر طرب این بود که : « ولما جاء موسى لميقاتنا » ، موسى آمد از خود
 بیخود گشته ، سر در سر خود گم کرده ، از جام قدس شراب محبت نوش کرده ، درد شوق
 این حدیث در درون وی تکیه زده ، و از بحار عشق موج « ارنی » برخاسته . بر محلهای

بنی اسرائیل می گشت ، و کلماتها جمع میکرد از پیغام و رسالت و مقاصد ایشان ، چون بحضرت شود سخنش دراز گردد :

حرام دارم با دیگران سخن گفتن کجا حدیث تو گویم سخن دراز کن

پس چون بحضرت مناجات رسید مست شراب شوق گشت . سوخته سما

کلام حق شد . آن همه فراموش کرد . نقد وقتش این برآمد که : « ارنی انظر اليك فریشتگان سنگ ملامت در ارادت وی میزدند که : یا ابن الساء الحیض ! اطمع انا تری رب العزة ؟ ما للتراب ولرب الارباب ؟ ! خاکي و آبی را چه رسد که حدیث قدم کند لم یکن ثم کان را چون سزد که وصال لم یزل و لا یزال جوید ! موسی از سر مستی بیخودی بزبان تفرید جواب می دهد که : معذورم دارید که من نه بخوشتن اینجا افتاده نخست او مرا خواست نه من خواستم . دوست بر بالین دیدم که از جواب برخاستم من بطلب آتش میشدم که اصطناع پیش آمد که : « واصطنعتك لنفسی » ، بی خبر بود که آفتاب تقریب برآمد که : « وقرّ بناء نجیاً » :

ز اول تو حدیث عشق کردی آغاز اندر خور خویش کار ما را می سا

فرمان آمد بفریشتگان که : دست از موسی بردارید که آنکس که شراب « واصطنعتك لنفسی » از جام « و القیت عليك محبة منی » خورده باشد ، عربده کم ازیر نکند . موسی در آن حقائق مکاشفات از خم خانه لطف شراب محبت چشید . دلش در هوای فردانست پیرید . نسیم انس و صلت از جانب قربت بر جانش دهید . آتش مهر زبان زد ، صبر از دل بر مید ، بی طاقت شد ، گفت : « ارنی انظر اليك » ، آخر نه کم از نظری گرزین دل سوخته بر آید شرری در دائره نری نماند انری گریش توام هست نگارا خطری بردار حجاب هجر قدر نظری

پیر طریقت گفت : هر کس را امیدی ، و امید عارف دیدار عارف را بی دیدار

نه بمزد حاجت است نه با بهشت کار . همگان برزندگانی عاشق اند و مرگ برایشان دشخوار عارف بمرگ محتاج است بر امید دیدار ، گوش بلذت سماع برخوردار ، لب حق مهر را وام گزار ، دیده آراسته روز دیدار ، جان از شراب وجود مستی بی خمار :

دل زان خواهم که بر تو نگزیند کس جان زانکه نزد بی غم عشق تو نفس
تن زانکه بجز مهر تو آش نیست هوس چشم از پی آنکه خود ترا بیند و بس

« قال لن ترانی » - گفته اند که موسی آن ساعت که « لن ترانی » شنید ، مقام وی برتر بود از آن ساعت که میگفت : « ارنی انظر اليك » . زیرا که این ساعت در مراد حق بود ، و آن ساعت در مراد خود ، و بود موسی در مراد حق او را تمامتر بود از بود وی در مراد خود ، که این تفرقه است ، و آن جمع ، و عین جمع لامحاله تمامتر ، « قال لن ترانی » موسی را زخم « لن ترانی » رسید امّا هم در حال مرهم بر نهاد که « ولكن . گفت : ای موسی زخم « لن ترانی » زدیم « لكن » مرهم نهادیم ، تا دانی که که آن نه قهری است ، که آن عذری است .

« فلما تجلّی ربّه للجبل » - چون از آفات جلال و آمار عزت احدیت شطیه ای بآن کوه رسید بحال نیستی باز شد ، و از وی نشان نماند ، گفت : پادشاه ! اگر سنگ سیاه طاقت این حدیث داشنی ، خود در بند وجود امانت قبول کردی ، و بجان و دل خریدار آن بودی .

اینجا لطیفه ای است که کوه بدان عظیمی بر نناقت ، و دلهای مستضعفان و پیرزنان امت احمد بر تاف ، يقول الله تعالی : « و أشقن منها و حملها الانسان » .
« و خرّ موسی صعقاً » - چون هستی موسی در آن صعقه از میان برخاست ، و بشریت وی با کوه دادند ، نقطه حقیقی را تجلّی افتاد که اینك ما ئیم . چون تو از میان برخاستی ما دیده وریم .

پیر طریقت گفت : الہی ! یافتہ میجویم ، با دیدہ ور میگویم . کہ دارم ؟ چہ جویم ؟ کہ می بینم ؟ چہ گویم ؟ شیفتہ این جست وجویم . گرفتار این گفت و گویم . الہی ! بہای عزّت تو جای اشارت نگذاشت ، قدم وحدانیت تو راہ اضافت برداشت تا کم کرد رہی ہر چہ در دست داشت ، و ناچیز شد ہر چہ می پنداشت . الہی ! زان تو میفرود ، و زان رہی میکاست ، تا آخر همان ماند کہ اول بود راست :

گفتی کم و کاست باش خوب آمد و راست

تو هست بسی رھیت شاید کم و کاست

« فلما افاق قال سبحانك تبت اليك » - چون باہوش آمد ، گفت : خداوندا ! پاکی از آنکہ بشری بنیل صمدیت تو طمع کند ، یا کسی بخود ترا جوید ، یادلی وجانی امروز حدیث دیدار تو کند ؟ خداوندا ! توبہ کردم . گفتند : ای موسی ؟ چنین بیکبار سپر فرو نهند کہ نہادی ، چنین بیکبار جولان کنند کہ تو کردی ؟ و بدین زودی و آسانی ہر گشتی ؟ و زبان حال موسی می گوید :

ارید وصالہ و یرید ہجری فأترك ما ارید لما یرید

چکنم چون مقصودی بر نیامد ، باری بمحل خدمت و بمقام عجز بندگی باز کردم ، و با ابتداء فرمان شوم :

آنکس کہ بکار خویش سر گشتہ شود بہ زان نبود کہ با سر رشتہ شود

چون بعجز بندگی بمحل خدمت و مقام توبہ باز شد ، رب العالمین تدارك دل وی کرد ، و برفق باوی سخن گفت : « یا موسی انی اصطفیتک علی الناس برسالاتی و بکلامی ، یا موسی انی منعتک عن شیء واحد ، و هو الرؤیة ، فلقد خصصتک بکثیر من الفضائل ، اصطفیتک بالرسالة و اکرمتک بشرف الحالة ، فاشکر هذه الجملة و اعرف هذه النعمة . » و کن من الشاکرین ، و لا تتعرض لمقام الشکوی ، و فی معناه انشدوا :

ان اعرضوا فہم الذین تعطفوا کم قد وفوا فاصبر لہم ان اخلفوا

١٤- النوبة الاولى

« وَكُتِبْنَا لَهُ فِي الْوَاحِ » نبشتیم موسی را در تخته ها « مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مُّوعِظَةً »
از همه چیزی پندی « وَتَفْصِيلاً لِّكُلِّ شَيْءٍ » و تفصیل دادن هر چیز از حلال و حرام
« فَخَذَّهَا بِقُوَّةٍ » گیر آنرا بزور « وَأَمَرَ قَوْمَكَ » و فرمای قوم خویش را « بِأَخْذِهَا
بِحَسَنِهَا » تا بگیرند بنیکوتر فرمان که در آن اند « سَأُرِيكُمْ دَارَ الْفَاسِقِينَ (١٤٥) »
آری نمایم شمارا فردا سرای و منزل ایشان که از فرمان و طاعت بیرون شدند .

« سَأَصْرَفُ عَنْ آيَاتِي » آری باز گردانم از سخنان خویش « الَّذِينَ
يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ » ایشانرا که گردن میکشند در زمین « بِغَيْرِ الْحَقِّ » بی حق
[که ایشانرا آن نیست] « وَانْ يَرَوْا كُلَّ آيَةٍ » و اگر بینند هر نشانی که نمائیم [و بیغامی
که فرستیم] « لَا يُؤْمِنُوا بِهَا » بنکروند بآن « وَانْ يَرَوْا سَبِيلَ الرُّشْدِ » و اگر راه
راستی بینند « لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا » آنرا راه نگیرند « وَانْ يَرَوْا سَبِيلَ الْغَيِّ » و اگر
راه بی راهی بینند « يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا » آنرا راه گیرند « ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا »
آن بآن است که ایشان سخنان ما دروغ شمردند « وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ (١٤٦) » و از
آن چون آگاهان غافل نشستند .

« وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا » و ایشان که سخنان ما دروغ شمردند و بآن دروغ
زن گرفتند « وَلِقَاءَ الْآخِرَةِ » و دیدار آخرت کافر شدند « حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ » تباه
گشت کردار ایشان که درین جهان کردند « هَلْ يَجْزُونَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (١٤٧) »
و پاداش دهند ایشانرا مگر آنچه میکردند ؟

« وَاتَّخَذَ قَوْمُ مُوسَى » و قوم موسی ساختند و کردند « مِنْ بَعْدِهِ »
از پس غائب شدن موسی به طور « مِنْ حُلِيِّهِمْ » از آن پیرایه های ایشان که از آل

فرعون بعاریت خواسته بودند «عجلاً» کوساله ای «جسداً» کالبدی بیجانی «له خوار» بانگی درو «الم یروا انه لا یكلمهم» نمی بینند که او با ایشان سخن نمگوید؟ «و لا یهدیهم سبیلاً» و ایشانرا بهیچ راه نمی نماید؟ «اتخذوه و کانوا ظالمین (۱۴۸)» بخدائی گرفتند آنرا و در آن ستمکار بودند بر خود.

«و لما سقط فی ایدیهم» و چون پشیمان گشتند از پرستیدن کوساله «ورأوا انهم قد ضلوا» و دیدند که از راه بیراه گشتند «قالوا» گفتند: «لئن لم یرحمنا ربنا ویغفر لنا» اگر نبخشاید بر ما خداوند ما و نیامرزد ما را «لنکونن من الخاسرین (۱۴۹)» ناچار که از زیانکاران باشیم (۱) و از نو میدان.

«ولما رجع موسی الی قومه» و چون موسی از طور با قوم خویش آمد [آگاهی یافته از کاو پرستی ایشان] «غضبان اسفاً» و وی خشمگن و بغایت اندوهگن «قال» گفت [برادر خویش را]: «بئسما خلفتمونی من بعدی» بد خلفتان بودید مرا از پس غیب من! «اعجلتم امر ربکم» دیر آمد شما را وعده ای که خداوند شما نهاده بود شما را [که من باز آیم با شما] «وألقي الألواح» و تخته ها بیفکند «و أخذ برأس اخیه یجره الیه» او را فرا خود کشید موی و محاسن گرفته «قال» گفت [هرون]: «ابن أمّ» ای پسر مادر من! «ان القوم استضعفونی» قوم مرا بیچاره و اندک دیدند و بیچاره گرفتند «و کادوا یقتلونی» و کاستندی [اگر من سخن افزودمی] مرا بکشتندی «فلا تسمت لی الاعداء» دشمنان بمن شاد مکن «ولا تجعلنی مع القوم الظالمین (۱۵۰)» و مرا در عداد مجرمان منه و ناگناهکاران یکسان مکن

«قال رب اغفر لی و لأخی» گفت: خداوند من! بیامرزد مرا و برادر مرا

« وَأَدْخَلْنَا فِي رَحْمَتِكَ » ودر آرمارا در بخشایش خویش « وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ (١٥١) »
و تو مهربانتر مهربانانی .

« إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ » ایشان که گوساله را خدای گرفتند « سَيُنَالِهِمْ »
آری بایشان رسد « غَضَبُ مَنْ رَبَّهُمْ » خشمی از خداوند ایشان « وَذَلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا »
و خواری درین جهان « وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُفْتَرِينَ (١٥٢) » و همچنین پاداش دهیم نو
آوردند کافرا در دین رسول پس مرگ او .

« وَالَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ » وایشان که گناهان کردند « ثُمَّ تَابُوا مِنْ بَعْدِهَا »
و باز گشتند پس از آن « وَآمَنُوا » و بگرویدند [که الله گناهان ایشان می دید، و آمرزش
ایشان دارد و تواند] « إِنَّ رَبَّكَ » خداوند تو « مِنْ بَعْدِهَا » پس گناهان ایشان « لَغَفُورٌ
رَحِيمٌ (١٥٣) » حقا که آمرزگار است و بخشاینده .

« وَلَمَّا سَكَتَ عَنْ مُوسَى الْغَضَبُ » و چون خاموش ایستاد از موسی خشم
و بیارامید « اخذَ الْأَلْوَا حَ » تخته ها بر گرفت « وَفِي نُسْخَتِهَا هُدًى وَرَحْمَةٌ » و در
نسخت آن راهنمونی اسب و بخشایشی « الَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يُرْهِبُونَ (١٥٤) » ایشان را
که از خداوند خویش می ترسند .

النوبة الثانية

قوله تعالى: « وَكُتِبْنَا لَهُ فِي الْأَلْوَا حَ » - ای : کتب بالقلم الذي كُتِبَ بِهِ الذِّكْرُ
وَاسْتَمَدَّ مِنْ نَهْرِ النَّوْرِ، وَكُتِبَ بِهِ الْأَلْوَا حَ، وَاهْلُ السَّمَوَاتِ يَسْمَعُونَ صَرِيرَ الْقَلَمِ فِي الْأَلْوَا حَ .
درس است خبر بوجهی از مصطفی (ص) که آدم ، موسی را گفت: وَخَطَّ لَكَ التَّوْرَةَ
بِيَدِهِ . بروایتی دیگر : وَكُتِبَ لَهُ التَّوْرَةُ فِي الْمَقَامِ الَّذِي كَلَّمَهُ رَبُّهُ ، وَكَانَ مُوسَى يَسْمَعُ
صَرِيرَ الْقَلَمِ . و روی : خَلَقَ اللَّهُ آدَمَ بِيَدِهِ ، وَكُتِبَ التَّوْرَةُ بِيَدِهِ ، وَغَرَسَ شَجَرَةَ طَوْنِي بِيَدِهِ .

الواح جمع لوح است ، و هو ما يلوح المكتوب فيه فوق غيره . میگویند: ده بودند این الواح ، و بقولی هفت ، و باندازه قد و بالای موسی بودند . و روی علی بن ابی طالب (ع) قال: قال رسول الله (ص): «الالواح التي انزلت على موسى كانت من سدرة الجنة . كان طول اللوح اثني عشر ذراعاً» و هب منه گفت : الواح از سنگ بود که الله تعالی بدست موسی سنگ ساخت ، نرم کرد ، تا چنانکه خواست تنه ها از آن بساخت . بو جعفر رازی گفت : كانت الواح موسی من برد . آن لوحها از برد بود که رب العالمین معجزه موسی را و کرامت ویرا آفریده بود ، و بدست وی داده ، تا عالمیان را اعجوبه ای بود ، و بر صحت نبوت وی دلیل و گواه بود .

قال سعيد بن جبیر : كانت الالواح من ياقوت احمر ، و قيل من زمرد ، امر الله جبرئيل حتى جاء بها من عدن . مقاتل گفت: در آن لوحها نبشت : انّی انا الله الرحمن الرحيم ، لا تشرکوا بی شیئاً من اهل السماء و لا من اهل الارض ، فان کلّ ذلك خلقی ، و لا تقطعوا السبل ، و لا تحلفوا باسمی کاذباً ، فانّ من حلف باسمی کاذباً فلا از گیه ، و لا ترنوا ، و لا تعقوا الوالدین جابر بن عبد الله گفت : سمعت رسول الله (ص) يقول : «كان فيما اعطى الله موسى في الالواح : يا موسى لا تشرك بي شيئاً ، فقد حق القول مني لتلفحن وجوه المشركين النار ، و اشكر لي و لو اديك اقل المتألف و أنساك في عمرک و أحبك حياة طيبة ، و لا تقتل النفس التي حرمت الا بالحق ، فتضيق عليك الارض برحبها ، و السماء بأقطارها ، و تبوء بسخطي و النار ، و لا تحلف باسمی کاذباً و لا آنماً ، فانّی لا اظهر و لا از گي من لم ينزهنی و يعظم اسمائی ، و لا تحسد الناس على ما اعطيتهم من فضلي ، فانّ الحاسد عدوّ لنعمتي ، رادّ لقضائي ، ساخط لقسمتي التي اقسم بين عبادي ، و من يكن كذلك فلست منه و ليس مني » .

و عن معقل بن يسار ، قال : قال رسول الله (ص) : « الا انّی اعطيت سورة بقرة

من الذّٰكر الاول، وأعطيت طه والطوا سين من الواح موسى. حسن گفت درین آیت: «وكتبنا له فی الواح» گفت: این آیت در تورات هزار آیت است، یعنی واللّٰه اعلم که آنچه درین آیت جمع است از فرائض و فضائل در تورات بهزار آیت جمع است، تا بدانی که قرآن جوامع الکلم است، چنانکه مصطفی (ص) گفت: «بعثت بجوامع الکلم». وعن ابن عباس قال: قال رسول الله (ص): «لما اعطى الله موسى الألواح فنظر فيه، قال يارب! لقد اكرمتهنى بكرامة لم تكرم بها احداً قبلى».

«قال يا موسى اصطفيتك على الناس برسالاتى وبكلامى فخذ ما آتيتك وكن من الشاكرين» - ای: بجد و محافظه ان تموت على حب محمد. قال موسى: يارب ومن محمد؟ قال: احمد الذى انبت اسمه على عرشى من قبل ان اخلق السموات والارض بألفى عام، انه نبىّ وحبیبى وصفیّ وخیرتى من خلقى، وهو احبّ الىّ من جميع خلقى، وجميع ملائكتى. قال موسى: يارب! ان كان محمد احب اليك من جميع خلقك، فهل خلفت امة اكرم عليك من امتى؟ قال الله: يا موسى! ان فضل امة اكرم عليك من امتى؟ قال الله: يا موسى! ان فضل امة محمد على سائر خلقى كفضلى على جميع خلقى قال: يارب! ليتنى رأيتهم، قال يا موسى! انك لن تراهم، ولو اردت ان تسمع كلامهم لسمعت. قال: يارب! فانى اريد ان اسمع كلامهم قال الله تعالى: يا امة محمد! فاجبنا كلنا من اصلاب آبائنا و ارحام امهاتنا: لبيك، اللهم لبيك، لبيك، ان الحمد والنعمة لك، والملك لاشريك لك. قال الله تعالى: «يا امة محمد! ان رحمتى سبقت غضبى، وعفوى عقابى، قد اعطيتكم من قبل ان تسئلونى، وقد اجنتكم من قبل ان تدعونى، وقد غفرت لكم من قبل ان تعصونى. من جاءنى يوم القيامة بشهادة ان لا اله الا الله و ان محمداً عبدى ورسولى، دخل الجنة، وان كانت ذنوبه اكثر من زبد البحر». وقال الربيع بن انس: نزلت التوراة وهى سبعون وقر بعير، يقرأ الجزء منها فى سنة، لم يقرأها الا اربعة نفر: موسى و يوشع و عزير و عيسى عليهم السلام.

« وکتبنا له فی الالواح » - میگوید جل جلاله و تقدست اسماؤه : ما بنوشتیم موسی را در آن تخته ها ، من کلّ شیء احتاج الیه فی بیان الدین . هرچه موسی را وقوم ویرا بدان حاجت بود ازکار دین و روشن داشتن راه دین ، « موعظة وتفصيلا لكل شیء » من الحلال والحرام والامور والنواهی والقصص و الاخبار و ماکان و سیکون . و قیل : « من کلّ شیء » ای من کل مکروه منہا ، ولکلّ حکم تفصيلا ، ولکلّ مندوب یائناً ، یعنی ازهر ناشایستی باز زدن ، و هر حکمی را تفصیل دادن ، و هرچه پسندیده شرع است ایشانرا نمودن ، و برایشان روشن داشتن .

« فخذها بقوة » - ای بقوة نفس و تسلیم و اذعان . ای موسی ! بقوت نفس وصحت عزیمت و تن فراکار دادن ، و خویش را بحق سپردن ، و بر طاعت مواظبت نمودن بگیر این الواح را ، و در خود پذیر این احکام را ، و کار بند باش . قال : فأعطاه یداً یداً .

« وأمر قومك يأخذوا بأحسنها » - گفته اند که : « احسن » ملت است ، والمعنی يأخذوا بها ، بفرمای قوم خود را تا بگیرند آنرا ، و در پذیرند ، و آنرا کار بند باشند . و قیل : بأحسنها ، ای : بحسنها ، و کلّها حسن ، کقوله : « احسن مقیلاً » ، و کقوله : « و لذكر الله اکبر » . وقیل فیها الفرض والمندوب والمباح ، والفرض احسنها . وقیل : المأمور به احسن من المنهى عنه ، وقیل : کانت فیها فرائض ولا یجوز ترکها و فضائل مندوب الیه ، والاحسن ان تجمع بین الفضائل والفرائض . زجاج گفت : این همچنان است که الله گفت : « ولمن انتصر بعد ظلمه فمن عفا وأصلح فأجره علی الله ولمن صبر و عفر » قصاص نیکو است اما عفو نیکوتر . انتصار نیکوست ، صبر نیکوتر .

« سأریکم دار الفاسقین » - یعنی سأورنکم وأعطیکم ارض مصر . این دلیل

آنکس است که گفت : « ارنی » در موضع « هات » است . میگوید : آری بشما دهم زمین مصر و سرای فرعون و قوم وی ، و همچنین کرد رب العزه که گفت جل جلاله : « کم

ترکوا من جنات و عیون ، ، الی قوله : « كذلك و اورثناها قوماً آخرین » ، و در سورة الشعراء گفت : « فأخرجناهم من جنات و عیون » الی قوله « كذلك و اورثناها بنی اسرائیل » . و گفته اند : « دار » ایدر (۱) بمنی هلاک است ، و جمعه ادوار ، ای : اریکم هلاک الفاسقین . فأراهم ذلك حين قذف البحر اجسادهم علی الساحل ، وقیل : هو من الدوار ای : ما دار الیه امرهم . کلبی گفت : « دار الفاسقین » مامراً و علیہ اذا سافروا من منازل عاد و ثمود و القرون المهلكة . مجاهد : گفت : « دار الفاسقین » ای مصبرهم فی الآخرة الی النار .

« سأصرف عن آياتي الذين يتكبرون في الأرض بغیر الحق » - قومی گفتند : حکم این آیت مخصوص است بر اهل مصر و کسان فرعون ، و اراد بالایات الایات النسع الّتی اعطاها الله موسی ، و ذلك فی قوله تعالی : « ولقد آتینا موسی تسع آیات بینات » ، و بیشترین مفسران بر آنند که حکم این آیت بر عموم است ، و آیات دلائل وحدانیت است در خلق آسمان و زمین کافران و مشرکان را میگوید بر عموم ، که بر دین حق تکبر آوردند ، و از ایمان و اسلام روی گردانیدند ، ما در جزاء آن تکبر ایشانرا از راه تفکر و اعتبار بر گردانیدیم ، تا بر اهدی راه نبردند ، و بدبخت بماندند ! و قیل : « سأصرف عن آیاتی » ، ای : عن فهم خطابی و معرفة کلامی . قال ذوالنون : ای الله ان یکرم البطالین بمکنون حکمة القرآن ، و قال سهل : هو أن یحرّمهم فهم القرآن و الاهتداء بالرسول (ص) .

« وان یروا کلّ آیه » - ای کل معجزة ، « لایؤمنوا بها » . هذه کتوله : « و ان یروا آیه یعرضوا ویقولوا سحر مستمر » ، « و ان یروا سبیل الرشد » ای : طریق الهدی و البیان لا یتخذوه طریقه و دیناً . حمزه و کسائی « سبیل الرشد » بفتح را و شین خوانند

باقی بضم راه و سکون شین . « سبیل الرشد » و رُشد و رَشد هر دو یکسان است همچون سُقم و سقم و حزن و حزن و بُخل و بخل . ابو عمر فرق کرد ، گفت : الرشد الصلاح فی الامر ، دلیله : « فان آنستم منهم رشداً » ، والرشد الاستقامة فی الدین . حلال زاده را گویند : هذا عن رشدة ، و حرام زاده را گویند : هذا عن غیر رشدة . « و ان یروا سبیل الغی » - ای : طاعة الشیطان ، « یتخذوه سبیلاً » . غی از راه بیفتادن است ، غی و غوایت یکی است . « ذلك بأنهم » ای بسبب أنهم ؛ « کذبوا بآياتنا وکانوا عنها غافلین » غیر ناظرین فیها ، ولا یتعظون بها .

«والذین کذبوا بآياتنا» - جحدوا بالایمان « ولقاء الاخرة » الثواب والعقاب والبعث والحساب ، وقیل : « کذبوا بالاخرة » ای بقاء الله فی الاخرة ، « حبطت اعمالهم » ای بطلت . « هل یجزون » فی العقبی « الا ماکانوا یعملون » یعنی جزاء ماکانوا یعملون فی الدنيا این و نظائر این در قرآن هر جائی که مقید است کافر راست ، چنانکه گفت : « و هل ینجونی الا الکفور » ، مگر جائی که مبهم است ، چنانکه « وأن لبس للانسان الا ماسعی » الی قوله : « نم ینجزاه » .

«واخذ» ای صنع و صاغ « قوم موسی » یرید السامری و من اعانه علی ذلك و من رضی به و من صدقه ، « من بعده » ای من بعد انطلاقه للمیقات وهو العشر الذی تمم الله به المیقات ، « من حلیمهم » بفتح حا و سکون لام و تخفیف یا قراءت یعقوب است بر لفظ واحد ، وهو الواحد الحلی ککعب و کعوب و فلس و فلوس . حمزه و کسائی « حلیمهم » بکسر حا و لام و تشدید یاء خوانند ، باقی بضم ضم حا و کسر لام و تشدید یا خوانند ، و حلی و حلی بضم و کسر هر دو یکسانست بمعنی جمع ، همچون صلی و صلی و بکی و بکی . « عجلاً » ای تمثال عجل مجوف کأحسن ما یكون .

در قصه آورده اند که : بنی اسرائیل از قبطیان پیرایه های ایشان بعاریت

خواستند روز عید را که در پیش بود ، و این بنی اسرائیل در دست قبطیان همچون اهل جزیت بودند در میان اسلامیان ، پس رب العالمین فرعون را و قبطیان را هلاک کرد ، و آن پیرایه ها و زرینه ها در دست بنی اسرائیل بماند ، و برایشان حرام بود خرج کردن آن . هرون بفرمود تا ندا کردند ، و هر کس که از آن پیرایه چبزی داشت بیرون داد ، و همه بسامری سپردند ، و سامری زرگر بود ، از آن گوساله ای ساخت ، جسد بیروح ، تمثالی مجوف ، چون ساخته بود از وی يك بانگ بیامد ، و نیز هیچ بانگ نکرد . و هب گفت : کان یسمع منه الخوار الا انه لا یتحرك . سدی گفت : کان یخور و یمشی فکلما خار سجدوا له ، و اذا سکت رفعوا رؤسهم . و گفته اند : جسد از جساد است ، و هو الزعفران ، یعنی عجلا اصفر له خوار . قومی گفتند : جسد لحم و دم است ، و بانگ دروی ظاهر است ، و بعید نیست . قومی گفتند : تمثالی بود از زر برنگ زر مجوف ، و بانگ در وی از روی تلبیس بود و حیل ، و الاول اصح .

« الم یروا » نمی بینند این گوساله پرستان « انه لایکلمهم » که این گوساله با ایشان سخن نمیگوید ؟! این دلیل است که خدای ناگویا نبود . « ولا یمدیهم سبیلا » یعنی لایأمرهم و لاینهاهم

« اتخذوه » ای عبده و اتخذوه الهأ « و كانوا ظالمین » واضعین العبادة غیر موضعها .

« ولما سقط فی ایدیهم » - جمهور مفسران بر آنند که این کلمه عبارت است از پشیمانی ، و هر چند پشیمانی در دل باشد ، اما نسبت آن با دست از آن جهت است که نسبت ملك و محبوب و مکروه با دست کنند ، يقال : فی یده ملک ، و فی یده محبوب ، و حصل فی یده مکروه ، و گفته اند : هر کس که از کاری پشیمان شود دست بر سر می نهد و بر آن تحسر می خورد ، از این جهت نسبت قدم با ید کرد ، و قيل : ان الانسان اذا حزبه

امر عظیم مسح کفّہ بکفّہ و حولق . « و رأوا » این رؤیت بمعنی علم است ، ای علموا
 « انهم قد ضلوا » بعبادة العجل . میگوید : چون موسی از میقات باز آمد ، و ایشانرا
 بر آن صفت دید ، و خشم راند ، و با ایشان سخن درشت گفت ، ایشان از آن کرده
 پشیمان شدند ، و بدانستند که از راه راستی بیفتادند ، گفتند : « لئن لم یرحمنا ربنا
 و یغفر لنا ، - حمزه و کسائی » ترحمنا و تغفر لنا « بتا خوانند ، و « ربنا » بنصب
 بر معنی دعا ، یعنی : یا ربنا . « لنکونن من الخاسرین » بالعقوبة وفوت الثواب .

« ولما رجع موسی من الطور » الی قومه غضبان اسفاً ای غضبان حزیناً .
 اسف غایت خشم است ایدر (۱) و آنجا که گفت : « فلما آسفونا انتقمنا منهم » ، و غایت
 اندوه است آنجا که گفت : « یا اسفی علی یوسف » . الّاسف والاسف والاسیف یکی است .
 « قال بئسما خلقتونی من بعدی » - ای بئس ما نبتم عنّی و قتمتم مقامی بعد انطلاقی !
 « اعجلتم » ای ترکتم « امر ربکم »؟ و قیل تجاوزتم امر ربکم ، و قیل : استبطأتم موعد
 ربکم . موسی چون بمیقات می شد ایشانرا وعده داد که تا چهل روز باز آییم . چون بیست روز
 بر آمد سامری گفت : بیست روز و بیست شب گذشت ، این چهل باشد تمام ، وظن بردند
 که موسی خود نمانده است . پس چون موسی و از (۲) آمد گفت : اعجلتم وعد ربکم الذی
 و عدنی من الاربعین لیلة؟ زجاج گفت : عجلته ای سبقته . « وألقى الالواح » الّتی فیها
 التوراة غضباً علی قومه حین عبدوا العجل . عن سعید بن جبیر عن ابن عباس ، قال :
 قال رسول الله (ص) : « لیس الخبر کالمعاینة ، اخبر الله موسی ان قومه قد ضلّوا بعده فلم
 یلق الالواح ، فلما عاینهم القاها فتکسر منها ما تکسر » ، و روی انه قال : « یرحم الله
 اخي موسی ما المخبر کالمعاین ، لقد اخبر الله بفتنة فعرف ان ما اخبره ربه حق ، و

انّه على ذلك لمتمسك بما في يده، فرجع الى قومه و رآء هم فغضب وكان شديد الغضب
فألقي الألواح .

مفسران گفتند : **تورات** هفت سبع بود . چون **موسی** الواح بر زمین زد و
یشکست، اثر مکتوب از آنکه بشکست نا پیدا شد. شش سبع از آن بر داشتند ، وبآسمان
باز بردند ، و يك سبع بماند ، و كان فيما رفع تفصيل كل شيء و فيما بقي الهدى و
الرحمة . و روى عن ابن عباس ، قال : اوتى رسول الله (ص) السبع و هى المثنى
الطّول ، و اوتى موسى ستاً فلما لقي الألواح رفعت اثنتان و بقيت اربع .

قتاده گفت : انما لقي الألواح لكثرة ما سمع من فضائل امّة محمّد(ص) ،
فألقي الألواح وقال : رب اجعلنى من امّة محمد (ص) . از بس كه فضائل امت محمّد
شنید از حق جلّ جلاله ، الواح بیفکند و گفت : خداوندا مرا از امت محمّد کن ، « و
اخذ برأس اخيه يجره اليه » اى اخذ بشعر رأسه و لحيته ، تقول العرب : فلان حسن
الرأس اى الشعر . جای دیگر گفت : « لاتأخذ بلحيتى ولا برأسى » . **هرون** از **موسی**
بسن مهتر بود بسه سال . **بنی اسرائیل** او را دوست تر داشتندى كه لیّن الغضب بود .
خشم بسیار نراندی ، و **موسی** کرم و تیز بود و بسیار خشم ، چون باز آمد برادر را بخشم
فرا خود کشید، موی گرفته، كه چرا از پس من نیامدی و مرا از حال بنی اسرائیل و فعل
ایشان خبر نکردی ؟ ! همانست كه جای دیگر گفت : « ما منعك ان رأيتهم ضلّوا الا
تتبعن افصيت امرى » ؟ !

« قال ابن أمّ » - قرآءت اهل **كوفه** « ابن أمّ » بكسر میم است و اصله ابن
امّی ، فحذف ياء الاضافة لأنّ مبنى النداء على الحذف ، و بقيت الكسرة فى الميم لتدلّ
على الاضافة ، كقوله تعالى : « يا عباد » . باقى بفتح میم خوانند ، يعنى : يا ابن امّاه ،
فحذف الالف مقصوراً على نية الترخيم . چون بكسر خوانی، میگوید : اى پسر مادر من !

و چون نصب خوانی : ای پسر مادرا ! و هرون و موسی از يك مادر و يك پدر بودند، اما ذکر مادر کرد تنها ، لیرقّه علیه . گفته اند که : موسی حق مادر عظیم گزاردی ، و دل وی نیکو نگه داشتی تا آن حدّ که هر که خشمگین بودی ، کسی نام مادر وی بردی از آن خشم ساکن شدی ، و خوش گشتی ، گفتی : مادر بهشت است ، و در بهشت رنج و خشم نبود . هرون ازین جهت نام مادر برد بنزدیک وی در حال خشم .

« ان القوم استضعفونی » - ای : وجدونی ضعیفاً لوحدتی ، « وکادوا یقتلوننی » ای هموا وقاربوا ان یقتلوننی لانکاری علیهم ، « فلا تشمت بی الاعداء » - شماتت نامی است شادی کردن را بید کسی ، و در خبر است : « نعوذ بك من شماتة الاعداء » . میگوید : دشمنانرا بمن شاد مکن بدانکه مرا خوار کنی یا بزنی . « ولا تجعلنی مع القوم الظالمین » الذین عبدوا العجل ، و مرا با ایشان یکسان مکن که این جرم ایشان کرده اند نه من . پس چون موسی عذر برادر دانست و بیگناهی وی ، گفت :

« رب اغفر لی ، ما صنعت بأخی ، وقیل بالقاء الالواح ، « ولاخی » حین لم یمنعهم ولم یلحق بی « وأدخلنا فی رحمتک » انعم علینا بفضلک « و انت ارحم الراحمین » ارحم بنا منّا بأنفسنا وارحم بنا من الابوین .

« ان الذین اتّخذوا العجل ، الهأ یعنی فی ایام موسی ، « سینالهم غضب من ربّهم » فی الاخرة « و ذلّة فی الحیوة الدّنیاء » وهی ما امروا به من قتل انفسهم ، فکان الاب یقتل ابنه والابن اباء . عطیّه گفت : « سینالهم » ای سینال اولادهم وهم الذین کانوا فی عهد النّبی (ص) ، « غضب من ربّهم » فی الاخرة « و ذلّة فی الحیوة الدّنیاء » وهی ما اصاب بنو قریظة والنضیر من القتل والجلاء ، و قیل الجزیة ، « و كذلك نجزی المفترین » ای الکاذبین . قال ابو قلابه : هی والله جزاء کلّ مفتر الی یوم القيامة ان یدلّه الله عزّ وجلّ . فضیل عیاض گفت : « و كذلك نجزی المفترین » ای المبتدعین . مالک بن انس گفت :

ما من مبتدع الا وتجذ فوق رأسه ذلة ، ثم قرأ : « ان الذين اتَّخذوا العجل سينالهم » الآية .
 « والذين عملوا السيئات ، وهى الشرك » ثم تابوا من بعدها ، اى من
 بعد السيئات « وآمنوا » صدقوا انه لاله غيره « ان ربك من بعدها » اى من بعد التوبة
 « لغفور رحيم » .

« ولما سكت » يعنى سکن . زر و سیم را صامت خوانند از آنکه بی جانست ،
 « و لما سکت عن موسى الغضب » چون خالوش ایستاد از موسى خشم ، يعنى بیمار امید
 وخشم از وی باز شد ، بسبب آنکه هرون عذر داد ، و بنی اسرائیل از کفر توبه کردند
 آن تخته ها که بیفکنده بود بر گرفت . شش سبع از وی برفته ، « وفی نسختها » اى و فیما
 نسخ منها ، وقیل فیما بقى منها ولم یذهب : « هدی ورحمة » . وقیل : اراد بها الالواح لانها
 نسخت من اللوح المحفوظ ، وقیل : ان موسى لما القی الالواح تكسرت فنسخ منها
 نسخة اخرى فهی المراد . ابن عباس گفت : موسى چهل روز روزه داشت . چون الواح
 بیفکند و بشکست ، چهل روز دیگر روزه داشت ، تا آن باوی دادند در دو لوح بجای
 آن شکسته . « هدی ورحمة » اى هدی من الضلالة ورحمة من العذاب . « للذين هم لربهم
 يرهبون » یخشون فیعملون بها .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « وكتبنا له فی الالواح من كل شیء موعظة » الآية - در آثار
 آورده اند از آن موعظتها که رب العزة در الواح نبشت از بهر موسى ، وبوی داد ، این
 بود که : یا موسى ! اگر خواهی که بدرگاه عزت ما ترا آب روئی بود ، و بقربت و
 زلفت ما مخصوص باشی ، یتیمانرا نیکو دار ، و درویشان را خوار مکن . اى موسى ! من
 یتیمان را نوازنده ام و نیک خواه ، و بر درویشان مهربان و بخشاینده ، بنواز آنکس را

که من نوازم . مران آنکس را که من خوانم .

مصطفی (ص) درویشانرا گفت: « الفقراء الصبر هم جلساء الله عز وجل يوم القيامة » ، ویتیمانرا گفت: « اذا بكى اليتيم اهتز عرش الرحمن لبكائه ، فيقول الله عز وجل من ارضاه ارضيته » . ای موسی ! خواهی که من برای تو با فریشتگان مباحثات کنم بی آزار باش ، و سنگ و خار از راه مسلمانان دور کن . الایمان بضع و سبعون شعبة ، اعلاها شهادة أن لا اله الا الله ، وأدناها هامة الاذى عن الطريق . ای موسی ! خواهی که دعاء ترا اجابت کنم خلق نیکو گیر و علم آموز ، و دیگرانرا علم درآموز ، که من علما را گرامی کردم که ایشانرا علم دادم ، و خاک بر ایشان خوش کنم ، و گور بر ایشان منور کنم ، و موسع کنم ، و فردا ایشانرا در زمره انبیا حشر کنم **مصطفی** گفت: « تدرؤن ما قال لی جبرئیل ؟ قال : یا محمد ! لا تحقرن عبداً آتاه الله علماً ، فان الله عز وجل لم يحقره حين علمه . ان الله جامع العلماء فی بقیع واحد ، فيقول لهم : انى لم استودعكم علمى الا لخیر اردته بكم . قد عفرت لكم على ما كان منكم » .

« و کتبنا له فی الالواح » - از آن نواختها و لطفها که الله با موسی کرد یکی آن بود که : بر مقام مناجات او را بداشت ، و تورات از بهر وی بر آن الواح نشب ، چنانکه پر خوان (۱) روش قلم بر لوح بر گوش موسی میرسد . ای موسی ! امروز بنام ما قناعت کن ، و در نبشته ما نظر کن ، تا ترا تسلی بود ، من منع من النظر تسلی بالامر . ای موسی من بکمال حکمت خود چنین حکم کرده ام که تا محمد مرا نبیند ، و امت محمد مرا نبینند ، دیدار نکسی ننمایم ، و من حکم خود نگردانم و در آن تبدیل نیارم : « ما یبدل القول لدی » . موسی گفت : بارخدا یا ! و من امة محمد ؟ این امة محمد که اند ؟ قال : خیر امة اخرجت للناس یأمرون بالمعروف وینهون عن المنکر ، و یؤمنون بالکتاب الاول

والكتاب الآخر، ويقاتلون اهل الضلالة حتى يقاتلوا الاعور الدجال ، وهم المستجيون والمستجاب بهم، والشافعون والمشفوع لهم، مصاحفهم في صدورهم يصفون في صلواتهم صفوف الملائكة ، اصواتهم في مساجدهم كدوى النحل ، كرّ مناهم و اصطفيناهم فمنهم ظالم لنفسه و منهم مقتصد و منهم سابق بالخيرات باذن الله . قال موسى: ياربّ فاجعلهم امتي . قال : هي امة احمد .

« فخذها بقوة » - اشارتی عزیز است که گرفتن بغایت دلیل قربت است ، پس گفت: « وأمر قومك يأخذوا بأحسنها » فرق است میان این گرفتن و آن گرفتن. آن گرفتن از حق و این گرفتن از خلق ، آن گرفتن موسی از مولی ، و این گرفتن قوم از موسی . آن گرفتن از روی تحقیق زلفت و تأکید وصل ، و این گرفتن از روی قبول خدمت و التزام طاعت .

« سأريكم دارالفاسقين » - این دار الفاسقین بر لسان اهل معرفت اشارت است بنفس امّاره و دل خراب . نفس امّاره منبع شهوات است و دل خراب معدن غفلت ، چنانکه در منزل خراب کس ننشیند و آرام نگیرد، در دل خراب طاعت منزل نکند، و در آن خیر نگیرد ، و از وی عبادت نباید ، نعوذ بالله من درك الشقاء .

« سأصرف عن آياتي الذين يتكبرون في الارض بغير الحق » - تکبر بر دو قسم است: یکی بحق یکی به بی حق ، آنچه بحق است تکبر درویشان است بر توانگران. عالی همت باشند ، و بحق توانگر دل ، و از عرش و مادون آن همت بر گذاشته ، دل از خلق بریده، و بامهر حق برداخته ، همتی مه از دنیا و مرادی به از عقی ، و اشتیاقی بادیدار مولی . قال الواسطي : التكبر بالحق هو التكبر على الاغنياء والفسقه وعلى الكفار و اهل البدع ، فقد روى في الامر: القوا الفساق بوحوه مكهرة و آنچه به بی حق است تکبر توانگران است و جهانداران بر درویشان ، و هو المراد بقوله تعالى : « يتكبرون في الارض بغير الحق » .

و قال ابن عطاء فی هذه الایة : سأمنع قلوبهم واسرارهم وارواحهم عن الجولان فی ملکوت القدس ، گفت: دلها و سرهای ایشان از روش بر بند آرم ، و هستی ایشان حجاب ایشان گردانم ، و راه خود بر ایشان فرو گرم، تا هیچ نتوانند که در عالم قدس و ملکوت اعلیٰ در سر جولان کنند، از دیدن عجائب ملکوت باز مانده ، و با نفس و خلق دنیا انس گرفته ، ذوق طعم وجود نیافته، و از کرائم احوال اهل خصوص بی خبر مانده ، هرگز خود را روز دولتی ندیده، و نه گل و صلتی او را شکفته . بیچاره کسی که او را از این حدیث بوئی نه، او را از دریا کسان چبست که او را جوئی نه .

« و ان یروا سبیل الرشید لایتخذوه سبیلاً » - از روی اشارت میگوید : نه هر که راه دید براه رفت، و نه هر که بشناخت توفیق عمل یافت. رب العزة خبر میدهد از بیگانگان میگوید : « وجحدوا بها واستیقنتها انفسهم ظلماً و علواً ». پس هر که حق را بحقی شناخت تا توفیق نیابد و بدان عمل نکند بکار نیست ، و هر که باطل را باطلی بشناخت تا از اتباع آن باطل او را عصمت نبود در آن شناخت فائده نیست . مصطفی (ص) ازینجا گفت : « اللهم ارنا الحق حقاً وارزقنا اتباعه، وارنا الباطل باطلا وارزقنا احتنا به » .

« واتخذ قوم موسى من بعده من حلیهم عجلاً » الایة - سهل بن عبد الله گفت: هر چه در دنیا بنده را از حق بر گرداند ، و از طاعت وی باز دارد ، آن عجل اوست ، و او پرستنده آن . عبده عجل در بنی اسرائیل تخلص آنکه یافتند که خویشان را بفرمان بکشتند ، چنانکه گفت جل جلاله : « فاقتلوا انفسکم ». همچنین تخلص بنده در راه حقیقت آنکه حاصل شود که از حظوظ و اسباب پاک گردد ، لابل که هر چه دون حق بیزار شود ، چنانکه گفته اند :

بیزار شو از هر چه بکون اندر تا باشی یار عار آن دلبر .

« الم یروا انه لا یكلمهم » الایة - هذا یدل علی استحقاق الحق ، النعم

بأنّه متکلم جل جلاله يخاطب الخلق ويکلم العبد ، وأن ملوک الارض اذا جلّت رتبته استنکفوا ان يخاطبوا خدامهم بلسانهم ، و بخلاف هذا أجرى الحق سنّته مع عباده المؤمنین اما الاعداء فيقول لهم: «اخشئوا فيها ولا تکلمون» ، واما المؤمنون فقال النبی: « ما منک من احد الا یکلمه ربه ليس بينه وبينه ترجمان » ، وفي معناه انشدوا :

و ما یزد هینا الکبرياء علیهم اذا کلّمونا أن یکلّمهم نزرأ

« وألقى الألواح وأخذ برأس أخيه » الى قوله « رب اغفر لی و لأخی » - فی هذا اشارة الى وجوب الاستغفار علی العبد فی عموم الأحوال و التحقق بأن له سبحانه تعذیب البریء اذا الخلق کلّهم ملکه ، و تصرف المالك فی ملکه نافذاً . بنی اسرائیل گناه کردند وعذر موسی و هرون دادند ، و استغفار ایشان کردند . اینست طریق جوانمردان و راه صوفیان، که پیوسته گناه سوی خود می نهند ، و نا کرده گناه عذر می خواهند :

اذا مرضنا اتیناکم نعودکم و تذنبون فنأتیکم فنعتذر

« والذین عملوا السيئات ثم تابوا من بعدها و آمنوا » - الايمان الذی هو بعد التّوبة، یحتمل انهم آمنوا بانه یقبل التّوبة و آمنوا بانه لا یضره عصیان، او آمنوا بانه لا ینجون توبتهم من دون فضل الله ، او آمنوا یعنی استداموا الايمان و كانت موافاتهم علی الايمان ، او آمنوا بانهم لو عادوا الى ترک العهد و تضييع الامر لسقطوا من عین الله اذ ليس کل مرة تسلّم الخبيرة .

۱۵- النوبة الاولى

قوله تعالى: « واختار موسی قومه » برگزید موسی از قوم خود « سبعین رجلا » هفتاد مرد « أمیقاتنا » هنگامی را که نامزد کرده بودیم « فلما اخذتهم الرجفة » حون زلزله وصیحه جبرئیل ایشانرا گرفت و مردند « قال رب » موسی

گفت خداوند من ! « لَوْ شِئْتُ » اگر خواستی تو « اَهْلِكْتَهُمْ مِنْ قَبْلِ » ایشانرا در خانه ها هلاك كردى پيش از اين ، « وَ اَيَّايَ » و مرا با ایشان [تا كفن يافتندى و جای دفن] « اَتَهْلِكُنَا » مى هلاك كنى ما را « بِمَا فَعَلَ السَّفَهَاءُ مِنَّا » بآنچه نادانى چند كردند از ما « اَنْ هِيَ اِلَّا فَتْنَتُكَ » نبست اين بودنيها كه مى بود مگر آزمائش تو « تَضِلُّ بِهَا مِنْ تَشَاءُ » گمراه كنى بآن اورا كه خواهى « وَ تَهْدِي مِنْ تَشَاءُ » و راه نمائى بآن اورا كه خواهى « اَنْتَ وَلِيُنَا » [رسد ترا هر چه كنى] خداوند مائى مهربان و يار مائى « فَاعْفِرْ لَنَا » بپامرز ما را « وَ اَرْحَمْنَا » و ببخشای بر ما « وَ اَنْتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ (۱۵۵) » و تو بهتر آمرز كارانى .

« وَ اَكْتُبْ لَنَا » و بنويس مارا و واجب كن « فِى هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً » درين كيتى نيكوئى « وَ فِى الْآخِرَةِ » و در آن كيتى هم « اِنَّا هَدَيْنَا اِلَيْكَ » ما بتو باز كشتيم و بر تو باز آمديم « قَالَ » خداوند گفت : « عَذَابِيْ اَصِيبُ بِهِ مِنْ اَشَاءُ » عذاب من آنست كه مى رسانم آن بآنكه خود خواهم « وَ رَحْمَتِيْ وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ » و بخشايش من خود رسیده است بهر چيز « فَمَا كُتِبَ » فراهم آرم فرداى قيامت آن رحمت و واجب كردانم « لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ » ایشانرا كه از شرك مى پرهيزند و از خشم و عذاب من مى پرهيزند « وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ » و زكوة مال مى دهند « وَ الَّذِينَ هُمْ بَايَاتُنَا يُؤْمِنُونَ (۱۵۶) » و ایشان كه سخنان مى گروند .

« الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ » ایشان كه پي مى برند باين فرستاده « النَّبِيِّ الْاُمِّيِّ » بپيامبر امي نادير « الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا » او كه مييانند اهل كتابان « مَكْتُوبًا » نبشته صفت نام وى « عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْانْجِيلِ » نزد يك ایشان در تورا و انجيل « يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ » ایشانرا مي فرمايد بمعروف « وَيَنْهِيهِمْ عَنِ الْمُنْكَرِ » و مى باز زند ایشانرا از منكر « وَ يَحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتُ » و حلال و كشاده ميكند

ایشانرا پاکیزه و محرم علیهم الخبائث ، و حرام و بسته میکند بر ایشان پلیدیها
 « و يضع عنهم اصرهم » و از ایشان فرو مینهد از آن بارهای کران [و عهد های
 گرانمایه ای که بر بنی اسرائیل بود] « والاغلال التي كانت عليهم » و آن غلّها و
 کار های سخت که بر بنی اسرائیل بود پیش ازین (۱) « فالذين آمنوا به » ایشان که
 بگرویدند باو « وعزروه » و آزره دارند او را و بزرگ « و نصروه » و یاری دهند
 او را « واتبعوا النور الذي انزل معه » و پی برند بآن نور که فرو آمد با او « اولئك
 هم المفلحون (۱۵۷) » پیروز آمدگان ایشانند .

« قل ، بگوی رسول من ! « يا ايها الناس » ای مردمان ! « اني رسول الله
 اليكم جميعاً » من فرستاده خدایم بشما همگان « الذي له ملك السموات والارض »
 فرستاده آن خدائی که او راست پادشاهی آسمان و زمین « لا اله الا هو » نیست خدائی
 مگر او « يحيى و يميت » مرده را زنده میکند و زنده را می میراند « فآمنوا بالله
 و رسوله » بگروید بخدای و بر رسول او « انبيى الامم » پیغامبر امم « الذي يؤمن
 بالله » او که بگرویده است بخدای « و كلماته » و سخنان وی « واتبعوه » و بر پی
 او ایستید « لعلكم تهتدون (۱۵۸) » مگر بر راه راست مانید .

النوبة الثانية

قوله تعالى : « و اختار موسى قومه » - این نصب میم در قوم خواهی نزع
 خافض نه، یعنی : من قومه ، فحذف « من » ، كقول الفرزدق :
 و منّا الذي اختير الرجال سماحة
 وجوداً اذا هبّ الرّيح الزّعازع

وخواهی کنایت نه از مختاران ، و سبعین بدل آن . میگوید : برگزید موسی
 عمران از قوم خویش هفتاد مرد ، و آن آن بود که موسی چون با قوم خویش آمد و
 گفت : کلمنی ربی ، طائفه‌ای از ایشان گفتند : « لن تؤمن لك حتّی نری الله جهره » ،
 فیکلمنا جهاراً و یشهد لك بتکلمه ایّاك . موسی ازین گفت ایشان بحق نالید . ربّ
 العزّة گفت : ای موسی ! از ایشان هفتاد مرد برگزین که خیار ایشان باشند تا بطور
 آیند ، و سخن ما بشنوند ، و وعده ای بر آن نهادند که کی روند . پس موسی هفتاد
 مرد برگزید ، و با خویشتن به طور برد ، و هرون با وی ، و یوشع بن نون را بر
 بنی اسرائیل گماشت ، و خلیفه خود کرد ، تا باز آید . پس چون بطور رسیدند ، موسی
 بفرمان حق بر کوه شد ، و میغ گرد کوه در گرفت ، چنانکه موسی ناپدید شد ، و موسی
 هر که که با حق سخن گفتی ، نور بر پیشانی وی افتادی ، چنانکه هیچ کس طاقت آن
 نداشتی که در وی نگرستی . چون حق جل جلاله باموسی در سخن آمد ، ایشان همه
 بسجود افتادند ، و می شنیدند کلام حق که باموسی میگفت ، و امر ونهی که می فرمود که
 این کن و آن مکن . پس چون فارغ گشت ، آن میغ از سر وی باز شد ، و موسی پیش
 ایشان باز آمد ، گفتند : « یا موسی لن تؤمن لك حتّی نری الله جهره » . فصاح بهم جبرئیل ،
 فموتوا عن آخرهم نمّ احیاهم الله .

گفته اند که : این هفتاد مرد بسن بالای بیست سال بودند ، و بیچهل سال
 بر نگذشته ، از آنکه هر چه کم از بیست سال بود هنوز باوی چهل صبی بود و نقص کودکی ،
 و هر چه بالای چهل است با وی ضعف پیری بود و نقصان عقل . کلمبی گفت : از آن
 هفتاد ، شصت مرد پیر بودند و بیش از آن پیر بدست نمی آمد . ربّ العزّة وحی کرد
 باموسی که ده جوان برگزین از ایشان . موسی ده جوان برگزید ، بامداد که برخاستند
 همه پیران بودند ، و گفته اند که : از هر سبطی شش کس برگزیدند ، جمله هفتاد و دو

بودند . موسی گفت : هفتاد مرد مرا فرموده اند دو کس بجای مانید ، تا هفتاد راست شود ، هیچ کس رغبت نکرد که از ایشان واپس بود و بماند ، و باین معنی خلاف کردند و جدال در گرفتند . موسی گفت : هر آن کس که نشیند بفرمان و نیاید ، ثواب بوی هم چندان است که آید و موافقت کند . **کاتب بن یوفنا و یوشع بن نون** هر دو بیستادند و نرفتند ، و موسی ایشانرا فرمود که روزه دارید ، و پاک شوید ، و غسل کنید ، و جامه ها بشوئید . پس ایشانرا بفرمان حق بر آن و عدمای که از حق یافته بود بطور سینا برد . اینست که رب العالمین گفت : «واختار موسی قومه سبعین رجلاً لميقاتنا» .

ابن عباس گفت : آن هفتاد مرد که بمیقات اول رفتند و گفتند : « لن نؤمن لك حتى نرى الله جهرة » دیگر اند ، و این هفتاد مرد « و اخذتهم الرجفة » دیگر . روایت کنند از **علی بن ابی طالب (ع)** ، قال : « انما اخذتهم الرجفة من اجل دعويهم على موسى قتل هرون ، وذلك أن موسى وهرون وشبر وشبيرا بنى هرون انطلقوا الى سفح جبل ، فنام هرون على سرير ، فتوفاه الله ، فلما مات دفنه موسى ، فلما رجع موسى الى بنى اسرائيل قالوا اين هرون ؟ قال : توفاه الله . فقالوا له : بل انت قتلته حسداً على خافه ولينه . قال : فاختاروا من شئتم فاختاروا منهم سبعين رجلاً ، وذهب بهم ، فلما انتهوا الى الفبر ، قالوا : يا هرون ! قتلت ام مت ؟! فقال هرون : ماقتلنى احد ، ولكن توفانى الله ، فقالوا : يا موسى ! لن نعصى بعد اليوم . « فأخذتهم الرجفة » وهى الموت ، وقيل الزلزلة . وقيل النار ، وهى الصاعقة . فقال موسى : يا رب ! ما اقول لبنى اسرائيل اذا رجعت السهم ؟ يقولون انت قتلتهم . فأحياهم الله وجعلهم انبياء .

و عن **علی بن ابی طالب (ع)** قال : قال رسول الله (ص) : « اذا كان يوم الجمعة نزل امين الله جبرئيل الى المسجد الحرام فركز لواء بالمسجد الحرام ، و غدا سائر الملائكة الى المساجد التى يجمع فيها يوم الجمعة ، فركزوا الويتهم وراياتهم بأبواب المساجد . ثم

نشروا قراطیس من فضة وأقلاماً من ذهب ، ثم كتبوا الاول فالاول من بكر الى الجمعة . فاذا بلغ من فی المسجد سبعین رجلاً قد بکروا طورا القراطیس ، فكان اولئك السبعون كالذین هم اختارهم موسى من قومه ، والذین اختارهم موسى من قومه كانوا انبیاء .

وعن انس ، قال : قال رسول الله (ص) : « اذا راح منّا الى الجمعة سبعون رجلاً كانوا کسبعین من قوم موسى ، الذین وفدوا الى ربهم أو أفضل » . قتاده گفت : « اخذتهم الرجفة » لانهم لم یزایلوا فوقهم حين عبدوا العجل ، ولم یأمروهم بالمعروف ولم ینهوهم عن المنکر . ابن عباس گفت : اختارهم موسى لیدعوا ربهم ، فكان فیما دعوا ان قالوا : اللهم اعطنا ما لم تعط احداً بعدنا ، فکرم الله ذلك من دعائهم .

« فأخذتهم الرجفة قال رب لو شئت اهلکتهم » - گفته اند که « لو » بمعنی لیت است . میگوید : کاشکی چنان خواستی تو که ایشانرا و مرا بیکبار در خانه هلاک کردی . سخنی ضجرانه است . موسی به تنگدلی همی گفت . وقیل : « لو شئت اهلکتهم من قبل » ای قبل خروجنا للمیقات ، فكان بنو اسرائیل یعاینون ذلك ولا یتهمونی . زجاج گفت : ان شئت امتهم من قبل ان تبتلبهم بما اوجب علیهم الرجفة ، وقیل : ان شئت اهلکتهم عند اتخاذ العجل ولم تمهلهم الى المصیر الى المیقات ، « و ایای » ای : وأهلکتنی حين قتلت القبطی بمصر . « اهلکنا بما فعل السفهاء منّا » - فراء گفت : ایشان در آن رجفه بنمردند ، و رجفه نه مرگ است بلکه زلزله است در زمین ، ورعده و قلقله در تن ، یعنی که از آن هیبت و از آن بیم لرزه بر اندام ایشان افتاد ، و نزدیک بود که مفاصل ایشان از هم جدا گشتی . موسی چون ایشانرا چنان دید برایشان رحمت کرد ، و از بیم مرگ ایشان برخاست ، و گریستن در گرفت ، و همی نالید ، و دعا همی کرد و همی گفت : « اهلکنا بما فعل السفهاء منّا » ؟ ! این استفهام بمعنی دعا است ، ای : لا تهلکنا بما فعل السفهاء منّا . ما را هلاک مکن بآنچه تنی چند ازین نادانان کردند . موسی میدانست که الله تعالی عادلتر از آن است که

کسی را بجنایت دیگری کیرد ، اما این سخن چنان است که عیسی گفت : « ان تعذبهم فانهم عبادك » الاية . وقيل: هذا استفهام يتضمن معنى قوله: « واتقوا فتنة لا تصيبن الذين ظلموا منكم خاصة » ، والسفهاء هم الذين عبدوا العجل. موسى ظن برده بود که آن عقوبت رجفه که بایشان رسید از پرستش کوساله بود ، و نه چنان بود ، که آن از گفت قوم بود که گفته بودند : « لن نؤمن لك حتى نرى الله جهرة » ، یا از آن دعاء مکروه که گفته بودند: « اللهم اعطنا ما لم تعط احداً بعدنا ». باین قول « فعل السفهاء » بمعنی قال است.

« ان هي الافتنتك » یعنی ان الكائنات الاختبارك . نیست این بودنیها که می بود مگر آزمایش تو ، وقيل: تلك الفتنة التي وقع فيها السفهاء لم تكن الاختبارك وابتلاؤك . وروا باشد که « هي » کنایت از عقوبت نهند ، یعنی ماهی الا عذابك . « تضل بها من تشاء و تهدي من تشاء » . من سلم منها فهو سعيد ، و من بقى فيها فهو شقى . « انت ولينا » مدیر امرنا « فاغفر لنا ذنوبنا ، وارحمنا وانت خير الغافرين » .

« واكتب لنا في هذه الدنيا حسنة » . ای: اوجب لنا في هذه الدنيا توفيق الطاعة واسباغ النعمة ، « وفي الآخرة » الجنة والرؤية والثواب . موسى خیر دو جهانى خواست درین آیت . همانست که مصطفی (ص) گفت: « سلوا الله اليقين والعافية » . وصیتی جامع است ، خیر دنیا و آخرت در ضمن آن ، فان ملاك امر الآخرة اليقين ، وملاك امر الدنيا العافية ، فكل طاعة لا يقين معها هدر ، و كل نعمة لم تصحبها العافية كدر . « انا هدنا اليك » ای تبنا و رجعنا و ملنا اليك . من هاد يهود ، اذا مال ، وقيل: من التهود فى السير وهو التمكن . « قال عذابی » ای قال الله: عذابی ، « اصيب به من اشاء » یعنی الكفار ، « ورحمتى وسعت كل شيء » ای عمت فى الدنيا الكفار والمؤمنين ، وخص بها المؤمنون فى العقبى ، وهذا معنى قوله : « فساكتبها » ای فساوجبها ، « للذين يتقون » ، فيجب له الثواب للمتقين من الله ، ولا يجب لاحد شيء على الله ، يجب منه لصدقه فى قوله ، ولا يجب عليه شيء لغيره فى ذاته .

عطیه گفت : وسعت کل شیء لکن لا تجب الا للذین یتقون میگوید: رحمت وی بهر چیز رسیده است اما واجب نکشت مگر متقیان را ، که کافران بطفیل مؤمنان درد دنیا روزی میخورند ، و بپرکت مؤمنان بلاها از ایشان مندفع میشود، و فردا در قیامت رحمت همه مؤمنانرا باشد علی الخصوص، و ایشانرا واجب گردد، و کافر در عذاب بماند، این چنان باشد که کسی بچراغ دیگری میرود، و بآن روشنائی منفعت میگیرد، چون صاحب چراغ آن چراغ ببرد طفیلی در ظلمت بماند.

ابوروق گفت : «وسعت کل شیء» یعنی الرحمة الّتی قسمها بین الخلائق ، یعطف بها بعضهم علی بعض وعن سلمان الفارسی ، قال : قال رسول الله (ص) : « ان الله تعالی خلق مائة رحمة يوم خلق السموات و الارض ، کل رحمة منها طباق ما بین السماء و الارض ، فأهبط منها رحمة الی الارض فبها یتراحم الخلائق ، و بها تعطف الوالدة علی ولدها ، و بها یشرب الطیر و الوحوش من الماء ، و بها یعیش الخلائق ، فاذا کان يوم القيامة انتزعها من خلقه ، ثم افاض بها علی المتقین ، و زاد تسعاً و تسعین رحمة . ثم قرأ : « و رحمتی وسعت کل شیء فساکتبها للذین یتقون » - ای : أجمعها و أضم جزءها المنزل بین الخلق الی التسعة و التسعین جزءاً عنده للذین یتقون « کتب » نزدیک عرب ضم است ، و الکتبة الجیش المتضامة قال ابن عباس : فساکتبها للذین یتقون . جعلها الله لامة محمد (ص).

وعن **ابوسعید الخدری** ان النبی (ص) قال : «افتخرت الجنة و النار ، فقالت النار : یارب ! یدخلنی الجبابرة و الملوك و الاشراف ، و قال الجنة : یا رب ! یدخلنی الفقراء و الضعفاء و المساکین . فقال الله للنار : انت عذابی اصیب بک من اشاء ، و قال للجنة : انت رحمتی وسعت کل شیء ، و لکل واحدة منكما ملؤها .

ابن جریج گفت و **بو بکر هذلی** که : چون این آیت فرو آمد که : « و رحمتی وسعت کل شیء » ابلیس سر بر آورد و شادی نمود و نشاط کرد، گفت : انا من ذلك الشیء .

رب العالمين ابلس را وايرون كرد بآنچه گفت: «فسأ كتبها للذين يتقون ويؤتون الزكوة والذين هم بآياتنا يؤمنون». جهودان و ترسايان طمع کردند، گفتند: نحن نتقى و نؤتى الزكوة و تؤمن ربنا. رب العالمين از ایشان بستد و ایشانرا محروم كرد به آنچه گفت: «الذين يتبعون الرسول النبي الأمي». امت محمد را بآن مخصوص كرد، و بايشان داد. قال **نوف البكالي الحميري**: لما اختار موسى قومه سبعين رجلاً لميقات ربّه قال الله لموسى: اجعل لكم الارض مسجداً وطهوراً، تصلون حيث ادر كنتم الصلوة الا عندم حاض او حقام او قبر، و اجعل السكينة فى قلوبكم، و اجعلكم تقرأون التوراة عن ظهور قلوبكم، يقرأها الرجل منكم والمرأة والحرة والعبد والصغير والكبير، فقال ذلك موسى لقومه، فقالوا: لانريد أن نصلّى الا فى الكنائس، ولانستطيع حمل السكينة فى قلوبنا، ونريد ان نكون كما كانت فى التابوت، ولانستطيع أن نقرأ التوراة عن ظهر قلوبنا، ولانريد أن نقرأها الا نظراً. فقال الله تعالى: «فسأ كتبها للذين يتقون» الى قوله: «المفلحون»، فجعلها لهذه الأمة. فقال موسى: يا رب! اجعلنى نبىّهم. فقال: نبىّهم منهم. قال: يا رب! اجعلنى منهم فقال: انك لن تدركهم. فقال موسى: يا رب! اتيتك بوفد بنى اسرائيل، فجعلت وفادتنا لغيرنا، فأنزل الله: «ومن قوم موسى امة يهدون بالحق و به يعدلون». فرضى موسى، فقال **نوف**: الاتحمدون ربّاً حفظ غيبكم وأجزل لكم سهمكم، و جعل وفادة بنى اسرائيل لكم.

«الذين يتبعون الرسول النبي الأمي». - يعنى محمداً (ص). امّى نا دبير است كه نه خواند و نه نويسد، و كان نبينا (ص) امّياً لا يكتب ولا يقرأ ولا يحسب قال الله تعالى: «وما كنت تتلوا من قبله من كتاب ولا تخطه بيمينك»، وقال (ص): «انا امة امية لانكتب ولا نحسب»، وقيل: منسوب الى ام القرى وهى مكة. بعضى مفسران گفتند كه: رسول (ص) از دنيا بيرون نشد تا بنوشت.

«الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا» - اى : وصفه و اسمه مكتوباً عندهم فى التوراة والانجيل. **عمر خطاب** از **ابومالك** پرسید كه: صفت و نعت رسول خدا در تورات چیست؟ و كان **ابومالك** من علماء اليهود ، فقال : صفته فى كتاب بنى هرون الذى لم يبدل ولم يغير، **احمد** من ولد **اسماعيل بن ابراهيم** ، وهو آخر الانبياء ، و هو النسبى العربى الذى يأتى بدين **ابراهيم الحنيف** يأتزر على وسطه، ويفسل اطرافه ، فى عينيه حمرة و بين كتفيه خاتم النبوة ، مثل زرا الحجلة ، ليس بالقصير و لا بالطويل ، يلبس الشملة ، ويجترىء بالبلغة ، و يركب الحمار، ويمشى فى الاسواق ، معه حرب و قتل و سبى ، سيفه على عاتقه ، لا يبالى من لقي من الناس ، معه صلوة لو كانت فى قوم **نوح** ما اهلكوا بالطوفان ، و لو كانت فى عاد ما اهلكوا بالريح ، و لو كانت فى **ثمود** ما اهلكوا بالصيحة. مولده بمكة ، و منشأه بها، و بدو نبوته بها، و دار هجرته بيثرب بين حرة و نخل و سبخه. هو امى لا يكتب بيده، و هو الحماد يحمد الله على كل شدة و رخاء. سلطانة بالشام. صاحبه من الملائكة **جبرئيل** . يلقى من قومه اذى شديداً، ثم يدال عليهم فيحصدهم حصد الجرين ، تكون له وقعتات بيثرب منها له ومنها عليه، ثم تكون له العاقبة .

و فى الانجيل ان المسيح (ع) قال للحواريين : انا اذهب و سيايتكم **الفارقليط** روح الخلق الذى لا يتكلم من قبل نفسه، انه يدبر لجميع الخلق، و يخبركم بالامور المزمعة و يمدحنى و يشهد لى.

«يأمرهم بالمعروف و ينهيهم عن المنكر» - ميگويد : اين پيغامبر امى ايشان را باسلام و شريعت و مكارم الاخلاق ميفرمايد، و از منكر و فساد و مساوى الاخلاق باز ميزند . «ويحل لهم الطيبات» - و آن حلالها كه اهل جاهليت بر خود حرام کرده بودند چون بحائز و سوائب و وصال و حوامى، وى حلال و گشاده ميگرداند، و قيل : «يحل لهم الطيبات» اى: ما حرم عليهم فى التوراة من لحوم الابل و شحوم البقر و الغنم ، «ويحرم عليهم الخبائث» -

و آنچه خبائث است چون گوشت خوک و مردار و خون و ربا و جمله محرمات برایشان بسته میدارد و حرام میکند، یعنی که شریعت وی بر این صفت است.

« و يضع عنهم اصرهم والاغلال التي كانت عليهم » - بر قراة شامی « آصارهم » علی الجمع، عرب موثیق را اواصر خوانند، یکی از آن اصره، معنی آنست که از ایشان فرو نهند آن عهدهای گران و بارهای عظیم که بر بنی اسرائیل بود که در تورات بایشان فرموده بودند چون قتل نفس در توبه و بریدن اعضاء که بوی گناه کردند، و جامه که پلید شد از میان جامه بر آوردن و بریدن، و در قتلها که کردند قصاص نه دیت و نه عفو. این تشدیدها باغلال مانده کرد، یعنی: للزومها کلزوم الغل فی العنق، چنانکه غل در کردن آویخته بود، و از آن جدا نبود، این موثیق و عهد بر ایشان نهاده بودند و لازم کرده، و گفته اند: « اغلال » اینجا (۱) محرمات اند و مناهی که بر بنی اسرائیل بود، که عیسی مریم گفت: « و لأحلّ لكم بعض الذی حرّم علیکم » من آنرا آمده ام که بعضی از حرام کرده ها بر شما حلال کنم، و این غل همان است که عجم میگویند دست فلان کس فرو بستند. دست فلان کس بر کردن بسته، یعنی که او را از تصرف منع کردند، و از مراد محروم، « فالذین آمنوا » من الیهود « به » ای بمحمّد « وعزروه » ای عظّموه « ونصروه ». وأصل التعزیر المنع، یعنی نصروه بمنعهم کلّ من اراد کیده، « واتّبعوا النّور الذی انزل معه » ای القرآن. وسّمّاه نوراً لانه یبین للنّاس امور دینهم و دنیاهم و آخرتهم و عقابهم، و « مع » يدلّ علی البقاء، ای انزل علیه و بقی معه، « اولئک هم المفلحون » الظّافرون بالامانی، الباقون فی النعمیم.

« قل یا ایّها النّاس انی رسول الله الیکم جمیعاً » - این خطاب با عرب است، و اهل کتاب و عجم داخل است در حمیع. میگوید: ای جهانیان! من رسول خدا ام بشما

ممکن . قال ابن عباس : بعث الله محمداً الى الاحمر و الاسود ، فقال « يا ايها الناس انى رسول الله اليكم جميعاً » ، و قال رسول الله (ص) : « بعثت الى الناس كافة » ، وكان النبى يبعث الى قومه خاصة . و عن ابي ذر ، قال : قال رسول الله (ص) : « اعطيت خمساً لم يعطهن احد قبلى : نصرت بالرعب من مسيرة شهر ، وجعلت لى الارض مسجداً وطهوراً ، و احل لى المغنم ولم يحل لاحد قبلى ، و بعثت الى الاحمر و الاسود ، و قيل لى سل تعطه » . « الذى له ملك السموات و الارض » - اى سلطانها و ما فيها ، و تصريف ذلك و تدبيره ، « لا اله الا هو » لا ينبغى ان تكون الالهوية و العبادة الا له ، دون سائر الانداد والاولئان . « يحيى ويميت » يقدر على انشاء خلق كل ما يشاء و احيائه و افناؤه اذا يشاء . « فآمنوا بالله و رسوله النبى الامسى الذى » ينبىء عن الله ما كان و ما يكون . « يؤمن بالله و كلماته ، التوراة و الانجيل ، و سائر كتب الله ، و اتبعوه لعلكم تهتدون » .

روى عبد الله بن عمرو بن العاص ، قال : خرج علينا رسول الله (ص) يوماً كالمودع ، فقال : « انا محمد النبى الامسى » . انا محمد النبى الامسى . انا محمد النبى الامسى ولا نبى بعدى . اوتينا فواتح الكلم و خواتمه ، و علمتكم خزنة النار و حملة العرش ، فاسمعوا و اطيعوا ما دمت فيكم ، فاذا ذهب بى فعليكم كتاب الله ، احلوا حلاله و حرموا حرامه » .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « و اختار موسى قومه » الآية - فرق است میان امت موسى (ع) و میان امت محمد (ص) . امت موسى بر كزیده موسى ، كه ميگويد عز جلاله : « و اختار موسى قومه » ، و امت محمد بر كزیده خدا ، كه ميگويد جل جلاله : « و لقد اخترناهم على عام على العالمين » . آنكه بر كزیده موسى را گفت : « فقالوا ارنا الله جهرة فأخذتهم

الصَّاعِقَةُ بِظُلْمِهِمْ ، اینجا گفت : « اخذتهم الرجفة » و بر گزیده خود را گفت :
 « وجوه يومئذ ناضرة الى ربها ناظرة ». خواست خواست حق است، و اختیار اختیار حق،
 يقول الله تعالى: « وربك يخلق ما يشاء و يختار ما كان لهم الخيرة ». موسی بر بساط قربت
 بر مقام مناجات بستاختی کرد بنعت تحقیق ، در حالت انکسار و افتقار، از سر ضجر و حیرت.
 این تحاسر نمود که : « ان هی الا فتنتك ». آنکه خویشتن را دریافت ، و بنعت عجز و
 شکستگی باز گشت ، از در هیبت و اجلال در آمد. حکم بکلیت باحق افکند که : « تذل
 بها من تشاء و تهدی من تشاء ». بدین قناعت نکرد که زبان ثنا بگشاید. تضرع و زاری در
 آن پیوست که : « انت ولینا فاغفر لنا وارحمنا ». نیاز و خواری خود برو عرضه کرد ،
 و رحمت و مغفرت خواست ، گفت : « فاغفر لنا وارحمنا وانت خیر الغافرین » .

در آثار آورده اند که: موسی روز مناجات تا بکنار طور سینا رسید. بهر
 گامی که بر مسگرفت، خدایرا ننائی همی کرد ، و دعائی همی گفت ، و نیازی مینمود.
پیر طریقت گفت : نیازمند را رد نیست ، و در پس دیوار نیاز مگر نیست ،
 و دوست را چون نیاز و سلتی نیست . موسی چون بمقام مناجات رسید درخت امیدش
 پیر آمد ، و اشخاص فضل بدرآمد. شب جدائی فرو شد ، و روز وصل بر آمد ، و موسی را
 شوق در دل و ذکر بر زبان و مهر در جان و عصا در دست ، ندا آمد از جبار کائنات که : ای
موسی ! وقت راز است ، و هنگام ناز است ، و روز باراست . یا موسی ! سل تعطه . چه
 داری حاجت ؟ چه خواهی از عطیت ؟ ای موسی ! می خواه تا می بخشم . می گوی تا
 می نیوشم .

پیر طریقت گفت: بنده که وایسته حق بود و شایسته مهر، او را بعنایت بارایند
 و بفضل بار دهند ، و بمهر خلعت پوشانند، و بکرم بنوازند، تا بستاخ گردد. آنکه میان غیرت
 و مهر میگردانند، گهی غیرت در در بندد، تا زبان رهی در خواهش آید. گهی مهر در بگشاید
 تا رهی بعیان می نازد.

« انّا هدنا اليك » - ای : ملنا الى دينك، وصرنا لك بالكلية من غير أن نترك
 لأنفسنا بقية. میگوید : خداوندا ! بهمگی بتو باز گشتیم ؟ و از حول و قوه خویش متبری
 شدیم، و خویشتن را بتوسپردیم، و بهرچه حکم کردی رضا دادیم. مارا بما بساز مگذار، و
 مائی ما ازپیش ما بردار. همانست که مصطفی (ص) گفت : « لا تكلني الى نفسي طرفة عين
 ولا اقل من ذلك ». وقال صلى الله عليه وسلم : « واقية كواقية الوليد ». به داود وحی آمد
 که : ای داود ! دوستان مرا با ندوه دنیا چه کار، اندوه دنیا حلاوت مناجات از دل ایشان
 ببرد. ای داود ! من از دوستان خویش آن دوست دارم که روحانی باشند، غم هیچ نخورند،
 و دل در دنیا نبندند، و کار و شغل خود بهمگی با من افکنند، و بقضاء من رضادهند.

رسول خدا گفت : « الرضا بالقضاء باب الله الاعظم ». در بنی اسرائیل عابدی
 بود، روزگار دراز در عبادت بسر آورده. بخواب نمودند او را که : رفیق تو در بهشت فلان
 است. وی بطلب آنکس برخاست تا ببیند که عبادت وی چیست ؟ از وی نه نماز شب دید
 نه روزه روز مکر فرائض. گفت . مرا مگوی تا کردار تو چیست ؟ گفت : نکرده ام عبادتی
 فراوان، بیرون از آنچه دیدی. اما يك خصلت است در من، چون در بلا و بیماری باشم،
 نخواهم که در عافیت باشم، و در آفتاب باشم نخواهم که در سایه باشم، و بهرچه الله حکم
 کند رضا دهم، و برخواست الله خواست خود نیفزایم، عابد گفت : اینست که ترا بدین
 منزل رسانید .

« الذين يتبعون الرسول النبي الامي » - این آیت و آنچه بدان پیوسته تا آخر
 ورد، اظهار شرف مصطفی است و بیان خصائص و فضائل وی. رب العزة او را ستود، و بر
 جهانیان برگزید، و نبوت و رسالت را پیسندید، و خاتم پیغامبران و مقتدای جهانیان کرد،
 و هرچند که امی بود کتابها نخوانده و ننوشته، علم اولین و آخرین دانست، و شرایع و
 احکام دین و مکارم اخلاق را بیان کرد، و اخبار پیشینیان و آئین رفتگان و سرگذشت

ایشان، از آن جهانداران که بودند و خواهند بود تا بقیامت، از همه خبر داد، و بلفظ شیرین و بیان پر آفرین بهمه اشارت کرد . صد و بیست و اند هزار پیغامبر که بپاک فروشدند در آرزوی آن بودند که ایشانرا بر اسرار فطرت آن مهتر عالم اطلاع بود، و هرگز نبود، و ندانستند، و عزت قرآن خبر میدهد که : « فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ » آن خزینه اسرار فطرت محمد مرسل را مهری بر نهادیم و طمعها از دریافت آن بیریدیم ، «وعنده مفاتيح الغيب » :

زان گونه شرابها که او پنهان داد يك ذره بصد هزار جان نتوان داد

یکی از جوانمردان طریقت وصف وی میکند که : سراج من نور الغیب بدا وغار ، وجاوز السرج وسار، کان اسمہ مذکوراً قبل الحوادث و الاکوان ، و ذکره مشهوراً قبل القبل و بعد البعد والجواهر والالوان . جوهره صفوی ، کلامه نبوی ، حکمه علوی ، عبارته عربی، لامشرقی ولا مغربی ، حسبه ابوی ، رفیقہ ربوی ، صاحبه اموی ، ماخرج خارج من ميم محمد، ومادخل فی حائه احد. آفرینش همه درمیم محمد متلاشی شد. هر کجا در عالم دردی و سوزی بود ، در مقابل سوز وی ناچیز شد . انبیا و اولیا و صدیقان چند که توانستند مر کبها دوانیدند ، بآخر باوّل قدم وی رسیدند آن مقام که زبر خلائق آمد زیر قدم خود نرسندید . طوبی وزلفی که غایت رتبت صدیقان است بدان تنگريد: « ما زاغ البصر وما طغى » . در وصف وی گفته اند : قمر تجلى من بين الاقمار، کوکب برجه فى فلك الاسرار. طلع بدره من غمام اليمامة ، و اشرقت شمسہ من ناحية التهامة ، و أضاء سراجہ من معدن الکرامة . العلوم کلّھا قطرة من بحرہ ، والحکم کلّھا غرفة من نهرہ ، والازمان کلّھا ساعة من دهرہ. هو الاول فى الوصلة ، والاخر فى النبوة ، والظاهر بالمعرفة ، والباطن بالحقیقة .

آن روز که از مکه هجرت کرد و روی سوی مدینه نهاد ، بخیمه ام معبد

رسید. امّ معبد چون روی مبارك رسول دید در وی متحیر شد. گفت: ای مرد! تو کیستی که اینجا آمده‌ای؟ حوری که از خلد بیرون آمده‌ای؟ ماهی که از آسمان بزیر آمده‌ای؟ رضوانی که از فردوس آمده‌ای؟ قنديل عرشی که دنیا افروخته‌ای؟.. توفیع لوحی که عیان گشته‌ای؟ شمع طرازی که روان گشته‌ای؟ صورت بختی که نقاب بر داشته‌ای؟ کمند دل‌هائی که خانه فروش زده‌ای؟ بند جان‌هائی که گوی جمال ربوده‌ای؟ کیمیاء جمالی که جهان نگاشته‌ای؟ نور شمس و قمری که پدید آمده‌ای؟

امروز گذشت بر من آن سرو روان پوشیده ز من روی فرو بسته لبان
ابر از چه رخ مهر بیوشد ز جهان کی گردد نور روز بر خلق نهان
سیدی که در تواضع چنان بود که يك قرص از درویش قبول کردی، و دنیا جمله
بيك درویش دادی، و منت بر نهادی. بایتمی راز کردی، و بر جبرئیل ناز کردی. با
غریبی بنشستی، و با بهشت ننگرستی. بمهمان عجز رفتی، و از عرش و مادون آن همت بر
گذاشتی. زن بیو را ردا بیفکندی و بساط در سدره منتهی نیفکندی. با مسکینی هم‌زانو (۱)
بنشستی. رحیم دلی، خوش سخنی، نیک مردی، نیک عهدی، راست عهدی، تیمار داری،
عزیز قدری، محمد نامی، ابوالقاسم کنیتی، مصطفى لقبی، صد هزاران هزار صلوات
و سلام خدای بر روح پاک و روان مقدس او باد:

وَأَنْتَ لَمَّا وَلَدْتَ أَشْرَقْتَ الْا
أَرْضَ وَضَاءَتْ بِنُورِكَ الْا
فَنَحْنُ فِي ذَلِكَ الضِّيَاءِ وَفِي الْا
نُورِ وَسَبِيلُ الرَّشَادِ نَحْتَرِقُ

۱۶- النوبة الاولى

قوله تعالى: « وَمَنْ قَوْمَ مُوسَىٰ أُمَّةٍ » از قوم موسی گروهی است « یهدون
بالحق » که با راستی میخوانند « وَبِهِ يَعْدِلُونَ (۱۵۹) » و آن راستی میروند.

« وَقَطَّعْنَاهُمْ » وایشانرا گروه گروه بر کسستیم « اثنى عشرة اسباطاً » دوازده گروه « امماً » امت امت جوك جوك (١) با پیغامبر پیغامبر « و اوحينا الى موسى » وپیغام دادیم بموسی « اذ استغفیه قومه » آنکه که آب خواست از قوم او [در تیه] « أن اضرب بعصاك الحجر » [سنگی با وی نمودیم] که بعضا این سنگها را میزن « فانبجست منه اثنتا عشرة عیناً » [موسی عصا را بدان سنگ زد] بگشاد از آن دوازده چشمه « قد علم کل اناس مشربهم » هر گروهی از ایشان میدانستند که آبشخور ایشان کدام است « و ظلمنا علیهم الغمام » [که (٢) آفتاب زور کردی] ایشانرا میغ فرستادیم تا سایه کردید (٣) برایشان « وانزلنا علیهم المن والسلوی » و فرو فرستادیم برایشان ترنجبین و مرغ سلوی « كلوا من طيبات ما رزقناکم » گفتیم میخورید از این خوشها که شما را روزی دادیم « وما ظلمونا » و ستم نه بر ما کردند « ولكن كانوا انفسهم يظلمون (١٦٠) » لکن ایشان ستم بر خویشتن کردند.

« واذا قيل لهم اسكنوا هذه القرية » و ایشانرا گفتند که در زمین بیت المقدس نشینید و آنرا مسکن گیرید « و كلوا منها حيث شئتم » و میخورید از آن هر جای که خواهید « وقولوا حطة » و میگوئید چون می در شوید (٤) : گناهان ما از ما فرو نه « وادخلوا الباب سجداً » و پشت خم داده از در در روید « نغفر لكم خطيئاتکم » تا بیا مرزیم شما را گناهان شما « سنزید المحسنين (١٦١) » آری نیکوکاران را بر پیوس (٥) بیفزائیم [درین جهان و هم در آن جهان].

« فبدل الذين ظلموا منهم » بدل کردند آن ستمکاران آن سخن که گفته بودند ایشانرا « قولا غير الذي قيل لهم » دیگر گفتند جز از آنکه ایشان

١- ج : جوق جوق . ٢- « که » بمعنی چون است . ٣- چنین است در الف وج = کردی . ٤- الف : می درشید . ٥- پیوس یا پیوس بمعنی امید و توقع و طمع و انتظار است (برهان قاطع).

گفته بودند، « فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رَجْزًا مِنَ السَّمَاءِ » فروکشادیم برایشان از آسمان عذابی « بَمَا كَانُوا يَظْلِمُونَ (۱۶۲) » بآن ستم که کردند.

« وَاسْتَلْهِمَ عَنْ الْقَرْيَةِ » وپرس ایشانرا از آن شهر « الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ » بنزدیک دریا « اِذْ يَعْدُونَ فِي السَّبْتِ » که از اندازه در میگذشتند و بشنبه کسب میکردند [و پای بنهی فرا مینهادند] « اِذْ تَأْتِيهِمْ حِيتَانُهُمْ » که بایشان میآمد ماهیان ایشان « يَوْمَ سَبْتِهِمْ » آنروز که شنبه میکردند « شَرَّعًا » در آب بر روی آب روان هموار « وَ يَوْمَ لَا يَسْتَوُونَ لَا تَأْتِيهِمْ » و آن روز که شنبه نکردندی ماهی نیامدی بایشان « كَذَلِكَ نَبْلُوهُمْ » ایشانرا چنان می آزمودیم « بَمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ (۱۶۳) » بآنکه قومی فاسق بودند و ازطاعت داری بیرون.

« وَ اِذْ قَالَتْ اُمَّةٌ مِنْهُمْ » گروهی گفتند از ایشان [فرا پنددهان]: « لِمَ تَعْظُونَ قَوْمًا » چرا می پند دهید قومی را « اَللّٰهُ مَهْلِكُهُمْ » که الله ایشانرا هلاک میخواهد که کند « اَوْ مَعَذَّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا » یا میخواهد که ایشانرا عذاب کند عذابی سخت « قَالُوا » جواب دادند و گفتند: « مَعَذْرَةٌ اِلٰی رَبِّكُمْ » [این پند دادن ما ایشانرا] عذر ما است بنزدیک خدا درکار ایشان « وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ (۱۶۴) » و تا مگر هم ایشان پرهیزند.

« فَلَمَّا نَسُوا » چون بگذاشتند « مَا ذُكِّرُوا بِهِ » پند گرفتن بآن پند که ایشان را دادند « اَنْجِنَا الَّذِيْنَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ » رهانیدیم ایشانرا که می باززدندی از بدی « وَ اخَذْنَا الَّذِيْنَ ظَلَمُوا » و فرا گرفتیم ایشانرا که بر خویشتن ستم کردند [و پند فرو گذاشتند] « بِعَذَابٍ بَشِيسٍ » بعذابی سخت « بَمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ (۱۶۵) » بآن که قومی فاسق بودند.

« فَلَمَّا عَتَوْا » چون ناپاکی کردند و گردن کشیدند « عَنْ مَا نَهَا عَنْهُ »

از آنچه ایشانرا باز زدند از آن « قلنا لهم » ایشانرا گفتیم « كونوا قردة » کیان کردید « خاسئين (۱۶۶) » خوار و بی عذر و بی سخن و نومید .

« واذ تأذن ربك » و آگاهی بداد خداوند تو « ليعمثن عليهم » که بر جهودان می انگیزاند « الى يوم القيمة » تا بروز رستاخیز پیوسته « من يومهم سوء العذاب » کسی که ایشانرا می رنجاند و عذاب می چشاند « ان ربك لسريع العقاب » خداوند تو زود توان است عقوبت کردن را « و انه لغفور رحيم (۱۶۷) » و آمرزگار و بخشاینده است تائب را .

« وقطعناهم في الارض امماً » و ایشانرا پاره پاره کردیم در زمین پرکنده گروه گروه « منهم الصالحون » هست از ایشان که مسلمانان اند و نیکان « ومنهم دون ذلك » و هست از ایشان که فرود از آن اند و جز از آن « و بلوناهم » و بیازمودیم ایشانرا « بالחסنات و السيئات » بنیکیهها و بدیهها « لعلهم يرجعون (۱۶۸) » تا مگر باز آیند بتوبه .

« فيخلف خلف من بعدهم » از پس در رسید ایشان را پس آمدگان بد « وراثوا الكتاب » تورات و علم آن میراث بردند از پیشینیان « يأخذون عرض هذا الاذنى » عرض این جهان میگیرند بآن علم « و يقولون سيغفر لنا » و با اینهمه میگویند که خداوند ما را بخواد آمرزید « وان يأتهم عرض مثله » و اگر آید بایشان عرض همچنان از حرام « يأخذوه » میگیرند آنرا [که ایشان بر کناه مصر اند] . « الم يؤخذ عليهم ميثاق الكتاب » نه پیمان در نامه من بر ایشان گرفته اند « ان لا يقولوا على الله الا الحق » که بر الله جز راست نگویند « ودرسوا ما فيه » و آنچه در تورات است خوانده اند و دانسته « والدار الآخرة خير » و سرای آخرت به « للذين يتقون » ایشانرا که از خشم و عذاب من می پرهیزند « افلا يعقلون (۱۶۹) » در نمی یابند! .

« وَالَّذِينَ يَمْسُكُونَ بِالْكِتَابِ » وایشان که دست در کتاب زدند « وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ » و نماز پیای داشتند « إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُصْلِحِينَ (۱۷۰) » ما ضایع نکنیم مزد نیکوکاران .

« وَإِذْ نَتَقْنَا الْجَبَلَ فَوْقَهُمْ » و یاد کن بر ایشان آنکه که ما کوه بگسستیم و بهوا بردیم و در هوا پهن باز داشتیم بالای ایشان « كَأَنَّهُ ظِلَّةٌ » کوئی راست چتری بود « وَظَنُّوا أَنَّهُ وَاقِعٌ بِهِمْ » بدانستند که اگر تورات نپذیرند آن بر سر ایشان فرو افتد « خذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ » بستانید این کتاب که بشما دادیم بقوة [و یقین و تسلیم] « وَ إِذْ كُروا مَا فِيهِ » و یاد کنید آنچه در آن است [از منت و فرمان خدای] « لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ (۱۷۱) » تا مگر پرهیزیده آئید.

النوبة الثانية

قوله تعالى : «ومن قوم موسى امة يهدون بالحق » - وهى الفرقة الناجية من الاحدى و سبعين ، و ذلك فيما روى ان النسي (ص) قال : « تفرقت امة موسى على احدى و سبعين ملة ، سبعون منها فى النار و واحدة فى الجنة » ، و كان على بن ابي طالب (ع) اذا حدث بهذا الحديث قرأ : «ومن قوم موسى امة يهدون بالحق » . اين همان قوم اند که آنجا گفت : « من اهل الكتاب امة قائمة » ، و آن عید الله سلام است و ابن صوريا و یاران وی .

قول سدى و ابن جريج و جماعتی مفسران آنست که: این قومى اند که مسکن ایشان سوى مغرب است از اقلیم صین بر گذشته. روى بقبلة اهل اسلام دارند، و مسلمانان اند ، و از قوم موسى اند از بنی اسرائیل. رسول خداش معراج ایشانرا دیده و با ایشان سخن گفته . جبرئیل گفت ایشانرا : هل تعرفون من تكلمون ؟ هیچ میدانید که ما که

سخن میگوئید؟ ایشان گفتند: نمیدانیم جبرئیل گفت: هذا محمد النبی الامّی، فآمنوا به. پس ایشان گفتند: یا رسول الله! موسی ما را وصیت کرده که هر که از ما بتو در رسد سلام موسی برساند. مصطفی (ص) گفت: «علی موسی وعلیکم السلام». آنکه ده سورة از قرآن بر ایشان خواند، از آن سورتها که به ابتداء اسلام بمکه فرو آمد، و آنکه از احکام و شرائع فریضه نماز و زکوة آمده بود ایشانرا فرمود، تاهردو بپا میدارند، و بر آن باشند. و سبب افتادن ایشان بآن جایگاه آن بود که بنی اسرائیل پیغامبران را میکشتمند، و این يك سبط بودند از جمله دوازده سبط، و طاقت دیدن آن نداشتند، و بر فعل ایشان منکر بودند. از ایشان بیزاری کردند، برگشتند و دعا کردند، تا رب العزة میان این قوم و بنی اسرائیل جدائی افکند. رب العالمین در زیر زمین راهی برایشان کشاده کرد، تا در آن راه برفتند، و بدیار مغرب بیرون آمدند، و آنجا مسکن گرفتند.

«و قطعنا هم» - یعنی: بنی یعقوب من بنی الاثنی عشر. و الاسباط فی بنی- اسرائیل کالقبائل فی بنی اسمعیل. و اشتقاق سبط از سبط است، نام درختی که شتران را علف است، و همچنین قبیله نام درختی است، یعنی که اسمعیل و اسحق خون اصل درختاند، و اولاد چون اغصان. زجاج گفت: معناه قطعناهم اثنی عشره فرقه اسباطاً، کأنّهم قال: فرقناهم اسباطاً، فکون «اسباطاً» دلا من قوله «اثنی عشره»، و «امماً» من نعت اسباطاً.

«وأوحینا الی موسی اذا استسقیه قومه» فی النیه «ان اضرب بعصاک الحجر»، کان للحجر اربعة اوجه، لكل وجه ثلاث اعین، لكل سبط عین لا یخالطهم سواهم. «فانبعجت» اینجا در سخن اختصار است، یعنی فضرب موسی بعصاه الحجر فانبعجت، ای فانصبّت و انفجرت، ألا ان الانفجار اوسع من الانبعجاس فی فیضان الماء. تفسیر این در سورة البقره رفت، الی قوله:

«نغفر لکم» - مدنی و شامی و یعقوب تغفر بتاء مضمومه وفتح فا خوانند، باقی بنون مفتوحه و کسر فا خوانند. «خطایا کم» بی همز و بی تا قراءت ابو عمرو است «خطیئکم» برفع تا بی الف قراءت شامی است. «خطیئاتکم» بالف و ضم تا قراءت مدنی و یعقوب است. «خطیئاتکم» بالف و کسر تا قراءت مکی و کوفی است.

«فبدل الذین ظلموا» الایة - مضی تفسیره فی البقرة .

«و استلهم عن القرية» - میگوید : پرس ازین جهودان. سؤال توبیخ و تقریر است تا کفر قدیم ایشان بشناسد، و «قریه» ایلة است، قریه بین مدین و الطور، و قیل: هی الطبریه، و قیل: اریحا. «حاضرة البحر» - ای عند البحر، شهر یست بقرب دریا. میگوید: سلمهم عما وقع بأهلها. از ایشان پرس که چه افتاد باهل آن شهر؟ «اذ یعدون فی السبت» ای جاوزوا الحقّ یوم السبت، «اذ تأتیهم حیثانهم» جمع حوت است، و هو السمک، و اضافها الیهم لانهم ارادوا صيدها، «یوم سبتهم» - روز شنبه است و اضافت با ایشان از آن است که ایشان با حکام این روز مخصوص اند، و یوم سبتهم یعنی یوم یسبتون، که بر عقیقت گفت: «و یوم لا یسبتون». یقال: سبت یسب سبتاً و سبتاً، اذ اعظم السبت، و أسبت اذا دخل فی السبت، و قیل: «یوم سبتهم» ای یوم راحتهم یرک اعمالهم کان الکسب یوم السبت محرماً علی بنی اسرائیل، و كانوا امرؤاً أن یتفرغوا فیہ لعبادة الله. «شرعاً» ای واردة، و قیل: ظاهرة علی الماء، و قیل: رافعة رؤسها، و قیل: متتابعة. «و یوم لا یسبتون لا تأتیهم» الحیتان.

سئل الحسین بن الفضل: هل تجد فی کتاب الله الحلال لا یأتیک الا قوتاً، و الحرام یأتیک جرفاً جرفاً؟ قال: نعم، فی قوله تعالی: «اذ تأتیهم حیثانهم یوم سبتهم شرعاً و یوم لا یسبتون لا تأتیهم». «کذلك» قیل متصل بالاول، علی تقدیر لا تأتیهم شرعاً، مثل اتیان یوم السبت، و قیل: متصل بما بعده، و هو قوله: «نماوهم» ای نختبرهم مثل هذا الاختبار، ای نعاملهم معاملة المختبر، «بما كانوا یفسقون».

قال ابن زید : كانوا قد قرموا لحم الحيتان ، وكان في غير يوم السبت لا يأتيهم حوت واحد ، فأخذ رجل منهم حوتاً ، فربط في ذنبه خيطاً ، ثم ربطه الى خشبته في الساحل ، ثم تركه في الماء الى يوم الاحد ، فأخذه وشواه ، فوجد جارا له ربح الحوت ، فقال له : يا فلان ! انني اجد في بيتك ربح الحوت . قال : لا . فيطلع في تنوره فاذا هو فيه ، فقال : انني ارى الله سيعذبك ، فلما لم يره عذب ، ولم يعجل عليه العذاب اخذ في السبت الاخر حوتين اثنين فلما رأوا ان العذاب لا يعاجلهم اخذوا وأكلوا وملحوا وباعوا وكثر اموالهم ، فقست قلوبهم وتجرأوا على الذنب ، وقالوا : ما نرى السبت الا وقد أحل لنا ، وكان اهل القرية نحواً من سبعين ألفاً ، فصاروا ثلاث فرق : فرقة صادت و أكلت ، و فرقة نهت و زجرت ، و فرقة امسكت عن الصيد ، وهم الذين قال تعالى :

« و اذ قالت امّة منهم لم تعظون قوماً » يعنى : قالوا للفرقة الناهية لا موهم على موعظة قوم يعلمون انهم غير مقلعين . ميكويد : جملة آن قوم سه گروه بودند : يك گروه گنهكاران ، ويك گروه ناهيان كه پندمديدانند ، ويك گروه كه فرا پنددهان ميكفتند : « لم تعظون قوماً الله مهلكهم » ؟ فرقة ناهيه جواب دادند : « معذرة الى ربكم » يعنى معذرة لنا الى ربكم فيه ، ابو عمرو گفت : اى هذه معذرة الى ربكم ، ومعناه : الامر بالمعروف و واجب علينا ، فعلينا موعظتهم و نصحهم حتى يكون لنا عذراً عند ربكم ان لم ينتهوا . قراءة حفص از عاصم « معذرة » بنصب است ، اى : نعظهم معذرة الى ربكم ، اى من اجل ذلك ، كما قال : « حذر الموت » اى من اجله ، و قيل : نعتذر معذرة اى اعتذاراً الى ربكم . « ولعلمهم يتقون » - اين اعذار همانست كه آنجا كه گفت : « فلو لا كان من القرون من قبلكم اولوا بقية ينهون عن الفساد في الارض الا قليلاً ممن انجينا منهم » . درين هردو آيت مصداق سخن مصطفى است كه گفت : « ما من قوم يعمل بين ظهرائيهم بمعاصي الله فلم يغيروا الا عثمهم الله بعذاب » . وهم مصداق اينست آنجا كه گفت : « كانوا لا يتناهون عن منكر

فعلوه، «لولا ينهيهم الربّانيون» الآية .

«فلما نسوا» يعنى تركوا ، والنسيان فى اللغة الترك، «ما ذكروا به» اى: ما وعظوا به من العذاب على صيد الحيتان ، «انجينا الذين ينهون عن السوء» اى عن العذاب الشديد، فيكون «عن» متصلاً بأنجينا، ويحتمل ان يكون متصلاً بـ «ينهون» اى عن المعصية. «وأخذنا الذين ظلموا» اى صادوا فى السبب وخالفوا امر الله، «بعذاب بئس» شديد. مدنى وشامى بيس بوزن ببر خوانند . ابن عامر «بئس» مهموز خوانند. ابو بكر «بئس» بر وزن فيعل خواند . باقى «بئس» بوزن فعيل ، يقال بؤس يبؤس بأساً ، اذا اشتدّ، والبأس الشدة. «بعذاب بئس» - اى وجميع شديد، وهوانهم صاروا قردة .

والفرقة الاخرى مختلف فيها ، قال الحسن : نجت فرقتان ، و هلكت فرقة ، و قال بعضهم : هلكت فرقتان ، و قال بعضهم بالتوقف فى امرهم، والروايات الثلاث عن ابن عباس .

«فلما عتوا عمّا نهوا عنه» - استكروا و مردوا على المعصية، «قلنا لهم كونوا قردة خاسئين» مبعدين مطرودين. قال بعضهم: خطبوا بهذا القول، فيكون ابلغ فى النازلة، وقال بعضهم: صبروا قردة ، وهذه القصة ذكرناها مشروحة فى سورة البقرة .

«و اذ تأذن ربك» - اى: آذن ، ومعناه : اعلم . تفعل وأفعل بك معنى آيد، جون توعدّه و أوعدّه. ترضاء وأرضاء ، تيقنه وأيقنه ، وقيل : تأذن امر من الاذن، وقيل : حكم ، وقيل اخسر ، و قيل : وعد ، وقيل: حلف . «ليبعثن عليهم الى يوم القيمة» - نظم آيت چنین است: ليبعثن عليهم من يسومهم سوء العذاب الى يوم القيمة . برانگیزاند بر جهودان و بر گمارد بر ایشان کسی که ایشانرا رنجاند تا بروز قیامت ، وهو محمد (ص) و امته «يقاتلونهم حتى يسلموا ويعطوا الجزية» . سعيد بن جبیر گفت : هم اهل الكتاب، بعث الله عليهم العرب ، يجبونهم الخراج الى يوم القيامة . «ان ربك لسريع العقاب»

لمن استحق تعجیله ، « وانه لغفور » للمؤمنین « رحیم » ۳۳.

« وقطعناهم فی الارض امماً » - بنی اسرائیل را در زمین پیرکنده گردیم گروه گروه ، یعنی نژادا نژاد ، وجوک جوک (۱) ، واین از آن است که ایشان یک قوم بودند یک جوک (۲) در یک اقلیم . اول بمصر ، باز به بیت المقدس وبنواحی مدینه ، اکنون پراکنده اند و گسسته در جهان ، وقیل : جعلناهم علی ادیان مختلفة . « منهم الصالحون » یعنی من آمن منهم عیسی و محمد علیهما الصلوة والسلام ، « ومنهم دون ذلك » یعنی الکفار ، وقیل : منهم الصالحون الذین رأهم رسول الله (ص) لیلة المعراج ، و منهم دون ذلك ، ای عاصون مفسدون . « وبلوناهم بالحسنات والسیئات » - وایشانرا بیازمودیم بشادیها وغمها ، بنیکها وبدها . امّا حسنات آنست که : « و اذرقنا » ، « وظللنا » ، « و انزلنا » ، « و جاوزنا » ، « فأنجینا » ، و سیئات چون حبس ایشان در تیه چهل سال ، و قتل نفس توبه را از عبادت کوساله و جز از آن . « لعلمهم یرجعون » کی یتذکروا و یرعودوا الی الطاعة .

« فخلق من بعدهم خلف » قوم سوء . اشتقاقه من خلف اللبّین از اطلال مکثه فی السقاء ، فتغیر ، ومنه الخلوف . این خلف جهودان ایّام مصطفی اند و هر که پس ایشان آمد ، تورات میراث بردند از پیشینان . « يأخذون عرض هذا الادنی » - ادنی تذکیر دنیا است ، یعنی : عرض هذه الدّنیاء ، والعرض ما یعرض لك من منافع الدّنیاء ، او تعرض لك الحاجة الیه ، وقیل العرض بفتح الرّاء متاع الدّنیاء اجمع ، و باسکان الرّاء ما کان من المال سوی الدّراهم والدّنانیر ، میگوید : عرض این جهانی میگیرند بآن علم ، یعنی میفروشدند و بها می ستانند ، و در سورت های پیش بیچند جایگه شرح این اشتراء رف « و یقولون سیغفر لنا » وان لم نستغفر . این تمنی محال است ، حنانکه جای دیگر گفتند : « لن یدخل الجنة الا من کان هوداً او نصاری » ، و گفتند : « نحن ابناء الله و احبّاءه » ،

«لن تمسنا النار الا اياماً معدودة». «وان يأتهم عرض مثله يأخذوه» ای : ولو اوتوا عرضاً مثل العرض الذى كفروا من اجله بمحمد، ليكفروا بموسى لكفروا به ارتشوا من سادتهم فكفروا بمحمد، و لو رشوا ليكفروا بموسى لكفروا. وقيل : ان يأت يهود يثرب الذين كانوا فى عهد رسول الله (ص) عرض من الدنيا مثله يأخذوه كما اخذ اسلافهم، وقيل : ان يأتهم عرض مثله من الحرام يأخذوه، ای هم مصرون على الذنب، ولا يشبعهم شىء.

«الم يؤخذ عليهم ميثاق الكتاب ان لا يقولوا على الله الا الحق» - اين همانست كه گفت : «و لا تقولوا على الله الا الحق»، پيمان گرفتند بر ايشان كه بر خدا دروغ و باطل نگویند، و باطل گفتند آنچه گفتند : «سيغفر لنا»، اذليس فى التوراة ميعاد المغفرة مع الاصرار، و گفته اند : «الم يؤخذ» استفهام است بمعنى تقرير، ای : امروا ان لا يصفوا الحق الا بنعت الجلال و استحقاق صفات الكمال، وان لا يتحكموا عليه بما لم يأت منه خبر، ولم يشهد بصحته برهان ولا نظر. «ودرسوا مافيه» ای وقرأوا مافى الكتاب، ای لم يفعلوا عن جهل. «والدار الآخرة» الجنة «خير للذين يتقون» الشرك والمعصية، «افلا يعقلون» انها خير من العرض الادنى.

«والذين يمسكون بالكتاب» ای التوراة، ويحتمل القرآن. ابو بكر ادعاهم «يمسكون» بتخفيف خوانند. باقى بتشديد خوانند، وهما فى المعنى واحد، ای : يتمسكون به فيعلمون بما فيه، عبد الله سلام است و اصحاب وى كه در كتاب تحريف و تبديل نياوردند، و شرايع و احكام آن پذيرفتند، و پيای داشتند. عطا گفت : امّت محمد اند. «وأقاموا الصلوة» التى شرعها محمد (ص). «انّا لانضیع اجر المصلحين» يعنى منهم، كقوله : «انّا لانضیع اجر من احسن عملا» ای اجر من احسن منهم عملاً. والمصلح المقيم على الايمان المؤدى فرايضه اعتقاداً و عملاً، لانّ من كان غير مؤمن وأصلح فأجره ساقط و قيل : المصلحون هم الذين يمسكون، والخبر فيه محذوف، و معناه : نعطيهم اجرهم

« اِنَّا لَنُضِيعُ اَجْرَ الْمُصْلِحِينَ ».

« وَاِذْ نَتَقْنَا الْجَبَلَ فَوْقَهُمْ - النَّتَقَ فِي اللِّغَةِ يَكُونُ قَلْعًا ، وَيَكُونُ رَفْعًا ، وَيَكُونُ بَسْطًا ، وَكُلُّ ذَلِكَ قَد كَانَ مِنْ اِلَهِّ عَزَّ وَجَلَّ يَوْمَئِذٍ بِذَلِكَ الْجَبَلِ ، قَلْعَهُ جِبْرِائِيلُ وَرَفَعَهُ وَبَسَطَهُ فِي السَّيِّئِ فَوْقَهُمْ. ميگوید : ياد کن برین جهودان که ما کوه بر کنَدیم، یعنی جبرائیل را فرمودیم تا از بیخ بر کند و در هوا برد و بر سر ایشان پهن بداشت ، « کَأَنَّهُ ظِلَّةٌ » ای سقیفه ، و هی کل ما اظْلَكْ ، « وَظَنُّوا » ایقنوا « اِنَّهٗ وَاَقَعَ بِهِمْ » اَنْ خَالَفُوا . « خَذُوا. ای، قَلْنَا لَهُمْ خَذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ » گفتیم بستانید این کتاب را ، یعنی جبرائیل گفت ایشانرا که این کتاب بستانید و بپذیرید بجهد و قوت و قدرت که دارید بگرفتن و پذیرفتن آن ، « وَاِذْ كَرُوا مَا فِيهِ » ای اعملوا بما فيه ولا تنسوه ، « لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ » لکی تَتَّقُوا النَّارَ ، و سبق شرحه فی سورة البقرة ..

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « وَمَنْ قَوْمَ مُوسَى اِئِمَّةً يَهْدُونَ بِالْحَقِّ - » قصهٔ دوستان است ووصف الحال جوانمردان و سیرت سالکان . رب العالمین ایشانرا راه سعادت نموده ، وبتخصیص قربت و زلفت مخصوص کرده ، و بجذبۀ کرامت گرامی کرده . نسبت تقوی بایشان زنده ، و منهج صدق بثبات قدم ایشان معمور ، و نظام دولت دین بیرکات انفاس ایشان پیوسته . رسول خدا میگوید صلوات الله علیه : « لَوْ قَسَمَ نَوْرُ احَدِهِمْ عَلَى اَهْلِ الْاَرْضِ لَوْ سَعَهُمْ » . اگر نور دل ایشان راه باز دهند، و تَلَّالُوْ شِعَاعِ آن بر عالم و عالمیان افتد ، متمردان همه موحد گردند . زَنَّا رَهَا بکمر عشق دین بدل شود، لکن عزیز اند و ارجمند بکس شان ننماید ، بدنی و عقبی شان ندهد ، متواری وار ایشان را در حفظ خویش میدارد ، و بنعت محبت در قباب غیرت می پرورد . بموسی (ع) وحی آمد که : ای کلم مملکت ! نگر تا صدف در

درد خویش پیش هر بی‌دیده‌ای نشکافی ، و آیت صورت عشق جلال ما بر هیچ نا محرمی
 نخوانی که از حقیقت سمع و سماع معزول بود . ای موسی ! اگر خواهی که راز ما
 آشکارا کنی باری بر کسانی کن که محل عهد اسرار ما باشند، بلبل و نهار با خدمت در گاه
 ما پرداخته ، و در مشاهده جلال ما خیمه عشق زده ، و بر درگاه ربوبیت این داغ احقیقت
 یافته که : « امة یهدون بالحق و به یعدلون » . این داغ احقیقت سری است از اسرار الهی،
 لطیفه‌ای از لطائف ربّانی، که از عالم غیب روان شد، و جز در پرده اطوار طینت درویشان
 منزل نکرد . خواهی تاشمه‌ای از آن بیابی در پرده‌های نفس برو تا بدل رسی ، و آنکه
 در پرده‌های دل برو تا بجان رسی ، و آنکه در پرده‌های جان برو تا بوصول جانان رسی،
 کان تعبیه جز در میان جان دوستان نبینی :

گفتم کجات جویم ای ماه دلستان	گفتا قرارگاه منسب جان دوستان
گفتم قرارگاهت در جان چرا کنی	گفتا که تا نیابد از من کسی نشان
گفتم که رهنمون رهی باش پیش خویش	گفتا زچپ و راست تو بنگر بکشتگان

داود پیغامبر هر وقتی که درویشی دیدی ازین سوخته خرمنی ، غارتیده
 عشقی ، دانستی که محل عهد اسرار ازل است ، با وی بنشستی و آرام گرفتی، گفتی :
 آنچه مقصود است و آرام دل من، درو تعبیه است. یعقوب پیغامبر که در یب الاحزان
 نشست ، و بدرد فراق یوسف چندان بگریست که بینائی در سر آن شد ، تو کوئی در
 ند صورت یوسف بود، و از روی حقایق آن بقیت نقاوة صفاوت خلّت بود که در ناصبه
 یوسف تعبیه بود، و یعقوب رازیر و زیر همی داشت رویم بغدادی گوید : العارف
 مرآة ، من نظر فیها تجلی له مولاه ، و الیه الاشارة بقوله عزّ وجلّ : « سنریهم آیاتنا
 فی الافاق و فی انفسهم حتی یتبین لهم انه الحق » .

« و قطعنا هم اثنتی عشرة اسباطاً امماً » - جعفر بن محمد (ع) میگوید در

حقائق این آیت که : از چشمه معرفت دوازده جوی روان کرده ، هریکی شرب فرقتی ساخته ، واستقاء دولت دین هریکی را از آن منهل پدید کرده ، همانست که جای دیگر بوجه اجمال برمز و اشارت گفت : « وَأَنْ لَّوِ اسْتَظَامُوا عَلَى الطَّرِيقَةِ لَأَسْقِينَهُمْ مَاءً غَدَقًا » ای : جعلنا لهم سقياً على الدوام . دوازده نهر اند : اول آن آشنائی و آخر دوستی ، وده میان این و آن : یکی صدق اعتقاد ، دیگر اخلاص در اعمال ، سدیگر رضا دادن محکم ، چهارم عین البقین ، پنجم سرور وجد ، ششم برق کشف ، هفتم حیرت شهود ، هشتم استهلاك شواهد ، نهم مطالعه جمع ، دهم حقیقت افراد . بنده چون ذوق این شربتها بجان وی رسد ، و حلاوت آن بیابد ، وجذبه الهی در آن پیوندد ، خود عین الحیوة گردد ، و هر که از دست وی شربتی خورد مقبل ابد شود .

پیر طریقت گفت : الهی ! مشرب میشناسم اما وا خوردن نمی یارم ، دل تشنه و در آرزوی قطره ای میزارم . سنایه مرا سیری نکند ، من در طلب دریا ام . بر هزار چشمه و جوی گذر کردم تا بو که دریا دریابم . در آتش عشق غرقی دیدی ؟ من جنانم . در دریا تشنه ای دیدی ؟ من آنم . راست بمتحیری مانم که در بیابانم . فریادم رس که از دست بیدلی بفرغانم . « وَقَطَعْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ آمَمًا » - از روی تحقیق بر ذوق اهل مواجید اشارت است بسیاحان امت ، و غرباء طریقت ، که پیوسته گرد عالم میگردند ازین دیار بدان دیار ، و ازین غار بدان غار ، تا وقت خویش از خلق بیوشند ، و دین خویش از آفات اغیار بکوشند . **و مصطفی (ص)** بدین معنی اشارت کرده که : روزگاری بمردم در آید که دین دینداران بسلامت نماند ، تا از خلق نفرت نگیرند . بسان سیاحان بنی ایشانرا از خلق کریران ، که در کوه که در بیابان :

در صومعه کوهان در غار بیابان

پویان و دوان اند غریوان بجهان

برخوانده بخود بر همه لاخان و لامان

یکسر همه محو اند بدریای تفکر

ویشهد لذلك قصة أصحاب الكهف وقصة الغار للنبي مع ابي بكر ، يقول الله تعالى :
«ثاني انين اذ هما في الغار» .

معنی دیگر گفته اند سیاحت و غربت ایشانرا یعنی که مشتاق اند ، و مشتاق در
اغلب روزگار و عموم احوال بی قرار و بی آرام بود. کرد عالم میگردد تا مگر جائی رسد
که آنجا نشان دوست ببند، یا از کسی خبر دوست پرسد، و فی معناه انشدوا :
ان آثارنا تدل علينا فانظروا بعدنا الى الآثار.

پیر طریقت گفت : الهی! غریب ترا غربت وطن است، پس این کار را کی دامن
است ؟ چه سزای فرج است او که بتو ممتحن است؟ هرگز کی و اخانه رسد او که غربت
اورا وطن است . الهی! مشتاق کشته دوستی است ، و کشته دوستی را دیدار تو کفن است.
« وبلونا هم بالحسنات والسيئات » - بیازمائیم ایشانرا در کام و در ناکام ، نه در کام
فریفته شوند نه در ناکام . از ما بر گردند، شغلی دارند در پیش مهم تر از کام و ناکام خویش. با
خلق عاریت اند و با خود بیگانه ، و از تعلق آسوده . دلهاشان با مولی پیوسته ، و سرها
باطلاع وی آراسته. همی گویند بزبان افتقار بنعت انکسار: خداوندا ! و در گاه آمدیم ننده
وار ، خواهی عزیز دار خواهی خوار .

« والذين يمسكون بالكتاب » - ایمان ، « وأقاموا الصلوة » احسان ، فبالایمان
وجدوا الامان ، وبالا حسان وجدوا الرضوان ، فالامان مؤجل والرضوان معجل ، ويقال :
يمسكون بالكتاب سبب النجاة ، و أقاموا الصلوة تحقيق المناجات ، فالنجاة في المال ،
و المناجات في الحال. و افراد الصلوة بالذکر اعلام انها افضل العبادات بعد معرفة الذات
و الصفات .

۱۷- النوبة الاولى

قوله تعالى : «واذ أخذ ربك » کرف خدای تو «من بني آدم» از فرزندان

آدم «من ظهورهم» از پشتهای ایشان «ذریّتهم» فرزندان ایشان «وَأَشْهَدُهُمْ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ» و ایشانرا گواه گرفت بر ایشان «الست بربکم» [و گواه بر آن گرفت که ایشانرا گفت] نه ام من خداوند شما؟ «قَالُوا بلی» ایشان پاسخ دادند آری توئی خداوند ما «شهدنا» گواه بودیم بر ایشان «ان یقولوا یوم القیمة» تا نگویند روز رستاخیز «إِنَّا كَنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ (۱۷۲)» که ما ازین اقرار و گواهی نا آگاه بودیم.

«و یقولوا» یا گویند پسینان ایشان «إِنَّمَا أَشْرَكَ آبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ» که پدران پیشینان ما انبازان گرفتند با تو پیش از ما «و كُنَّا ذُرِّیَّةً مِنْ بَعْدِهِمْ» و ما فرزندان ایشان بودیم [برپی ایشان رفتیم] پس از ایشان «افْتَهَلَكُنَا» پس اکنون ما را می هلاک کنی و عذاب کنی؟ «بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُونَ (۱۷۳)» بآنچه کج کاران (۱) کردند و نابکاران پیش از ما.

«و كَذَلِكَ نَقُصُّ الْآيَاتِ» چنین تفصیل میدهم و می باز گشایم و راست و درست و پیدا می باز نمائیم گفتها و کرده های خویش «و لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ (۱۷۴)» و تا مگر ایشان باز آیند از راه کج (۲) با راه راست.

«وَاتْلُ عَلَيْهِمْ» و برایشان خوان «نَبَأَ الَّذِي آتَيْنَاهُ آيَاتِنَا» خبر آن مرد که اورا دادیم سخنان خویش «فَانسَلَخْ مِنْهَا» بیرون شد او از آن چو مار از پوست «فَاتَّبَعَهُ الشَّيْطَانُ» پس خود فرا کرد اورا دیو «فَكَانَ مِنَ الْغَاوِينَ (۱۷۵)» تا از پیراهان گشت. «وَلَوْ شِئْنَا» و اگر خواستیم (۳) [ما آن مرد را] «لَرَفَعْنَاهُ بِهَا» برداشتیم (۴) با آن آیات و علم «وَلَكِنَّهُ أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ» لکن آن مرد باز زمین بنشست و با این جهان گرائید «وَاتَّبَعَ هَوَاهُ» و برپی بایست خویش رفت «فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ الْكَلْبِ» مثل او راست چون مثل سگ است «ان یحمل علیه» اگر بروی حمله بری و وی را بر تاختن داری

« یلهث » زبان از دهن بیرون افکند « او ترکه » یا از وی بازشوی « یلهث » هم زبان از دهن بیرون افکند « ذلک مثل القوم » این مثل آن مرداست و مثل آن کسان « الذین کذبوا بآیاتنا » ایشان که سخنان ما بدروغ فراداشتند « فاقصص القصص » و بر ایشان خوان قصه‌هایی [که در قرآن بتو فرستادند و مثلها که ترا در آن شنوایندند] « لعنهم یتفکرون (۱۷۶) » تا مگر ایشان در اندیشند .

« ساء مثلاً » بدسان و بدمثل اند « القوم الذین کذبوا بآیاتنا » آن گروه که بدروغ فرا داشتند سخنان ما « و انفسهم کانوا یظلمون (۱۷۷) » و بر خویشان می‌ستم کردند .

« من یردی الله » هر که راه نمود الله او را « فهو المهدی » بر راه راست اوست « و من یضل » و هر که بیراه کرد الله ویرا « فأولئک هم الخاسرون (۱۷۸) » ایشان اند که زیانکاران اند .

« ولقد ذرأنا لجهنم » و آفریدیم ما دوزخ را « کثیراً من الجنّ والانس » فراوانی از پریان و آدمیان « لهم قلوب » ایشانرا دل‌هایی است « لا یفقهون بها » که بآن حق در نیابند « ولهم اعین » و ایشانرا چشم‌هایی است « لا یبصرون بها » که بآن نه بینند « ولهم آذان » و ایشانرا گوش‌هایی است « لا یسمعون بها » که بآن حق بنشنوند « اولئک کالانعام » ایشان همچون ستوران اند « بل هم اضلّ » نه راست چون ستور بلکه گمراه تر از ستور « اولئک هم الغافلون (۱۷۹) » ایشان اند که از حق و راه آن غافلان اند .

النوبة الثانية

قوله تعالى : « واذأخذ ربّک » - هذه قصة القضية ، ویشتمل علیها اخبار صحاح

و آثار حسان ، فنبدأ بها و نقول : روى مسلم بن يسار : ان عمر بن الخطاب سئل عن هذه الآية : فقال عمر : سمعت رسول الله (ص) يسأل عنها ، فقال صلى الله عليه وسلم : « ان الله خلق آدم ثم مسح ظهره بيمينه ، فاستخرج منه ذرية ، فقال : خلقت هؤلاء للجنة ، و بعمل اهل الجنة يعملون ، ثم مسح ظهره فاستخرج منه ذرية ، فقال : خلقت هؤلاء للنار و بعمل اهل النار يعملون » . فقال رجل : يا رسول الله ! فقيم العمل ؟ فقال رسول الله (ص) : « ان الله اذا خلق العبد للجنة استعمله بعمل اهل الجنة حتى يموت على عمل من اعمال اهل الجنة ، فيدخله بالجنة ، و اذا خلق العبد للنار استعمله بعمل اهل النار حتى يموت الى عمل من اعمال اهل النار فيدخله به النار » .

وعن هشام بن حكيم : ان رجلا اتى النبی (ص) فقال : ايتبدأ الاعمال ام قد قضى القضاء ؟ فقال رسول الله (ص) : « ان الله اخذ ذرية آدم من ظهورهم ثم اشهدهم على انفسهم ثم افاض بهم في كفيه ، فقال : هؤلاء في الجنة و هؤلاء في النار ، فأهل الجنة میسرون لعمل اهل الجنة ، و اهل النار میسرون لعمل اهل النار » . و عن ابي امامة قال : قال رسول الله (ص) : « لما خلق الله الخلق وقضى القضية اخذ اهل اليمين بيمينه ، و اهل الشمال بشماله ، فقال : يا اصحاب اليمين ! قالوا : لبيك و سعديك . قال : الست بربكم ؟ قالوا بلى . قال : يا اصحاب الشمال ! قالوا : لبيك و سعديك . قال : الست بربكم ؟ قالوا بلى . ثم خلط بينهم ، فقال قائل : يا رب ! لم خلطت بينهم ؟ قال : لهم اعمال من دون ذلك هم لها عاملون ، ان يقولوا يوم القيمة اننا كنا عن هذا غافلين ، ثم ردّهم في صلب آدم » .

و روى أن الله عز وجل لمّا فرغ من خلق آدم مسح كتفه اليمنى ، فاستخرج منها كل نسمة طيبة ، ثم مسح كتفه اليسرى فاستخرج منها كل نسمة خبيثة . ثم جمعهم في قبضتيه ، ثم قال لآدم : اختر ايتهما شئت . فقال آدم : اخترت يمين ربى يمينا مباركة ، ففتحها له ، فعرضهم عليه ، وسمّاهم له وعلی الانبياء من ولده نورهم ، ثم فتح يده الاخرى

فعرضهم عليه وسمّاهم له . ثم قال لمن في يمينه : هؤلاء للجنة ولا ابالي ، وقال لمن في يده
الآخرى : هؤلاء للنار ولا ابالي ، ثم خلط بعضهم ببعض ، ثم اخذ منهم الميثاق ، و أشهد
بعضهم على بعض ، ثم ردّهم في صلبه .

وعن ابي صالح عن ابي هريرة ، قال : قال رسول الله (ص) : « لما خلق الله آدم مسح
ظهره فسقط من ظهره كل نسمة هو خالقها من ذريته الى يوم القيامة ، وجعل بين عيني
كل انسان وبيضا من نور ، ثم عرضهم على آدم ، فقال : يا رب ! من هؤلاء ؟ قال : هؤلاء
ذريتك . فرأى رجلا منهم يعجبه وبيض ما بين عيني . فقال يا رب ! من هذا ؟ قال : هذا
رجل من آخر الامم من ذريتك يقال له داود . قال : اي رب ! كم جعلت عمره ؟ قال : ستين
سنة . قال : اي رب ! زده من عمري اربعين سنة . فلما انقضى عمر آدم ، جاء ملك الموت ،
فقال : اولم يبق من عمري اربعون سنة ؟ قال : اولم تعطها ابنك داود ؟ فبحد ، فبحدت
ذريته ، ففسدت ذريته ، وخطي فخطت ذريته . وفي رواية اخرى : فرجع ملك الموت
الى ربه ، فقال : ان آدم يدّعي من عمره اربعين سنة . قال : اخبر آدم انه جعلها لابنه
داود ، والاقلام رطبة فأتبتت لداود . »

وعن ابي بن كعب في قوله تعالى « واذ اخذ ربك ، الايد ، قال : فجمع له
يومئذ جميع ما هو كائن الى يوم القيامة ، فجعلهم ارواحاً ، ثم صورهم ، ثم استنطقهم فتكلموا ،
وكلمهم قبلا ، وأخذ عليهم العهد والميثاق ، وأشهدهم على انفسهم : الست ربكم ؟ قالوا : بلى ،
شهدنا ، ان تقولوا يوم القيمة انّا كنّا عن هذا غافلين . قال : فانّي اشهد عليكم السموات
السبع والارضين السبع ، وأشهد عليكم آباؤكم آدم أن تقولوا يوم القيامة : لم نعلم بهذا .
اعلموا انه لا اله غيري ، و أنا ربكم لارب لكم غيري ، فلا تشرکوا بي شيئا وانّي سأرسل
اليكم رسلي يذكرونكم عهدي وميثاقى ، وأنزل عليكم كتبي ، قالوا : نشهد انك ربنا و
الهنا لارب لنا غيرك ، ولا اله لنا غيرك ، فأقروا يومئذ طائعين ، وطائفه على وجه التقية ،

فأخذ بذلك ميثاقهم ، ثم كتب آجالهم و ارزاقهم ومصائبهم ، ورفع عليهم آباءهم آدم، فنظر اليهم ، فرأى فيهم الغنى والفقر وحسن الصورة ودون ذلك. قال : رب ؟ لو سويت بين عبادك ! قال : انى احببت ان أشكر. ورأى فيهم الانبياء مثل السرج، عليهم النور، وخصوا بميثاق آخر فى الرسالة والنبوة ، فهو الذى يقول : « واذ اخذنا من النبيين ميثاقهم ومنك ومن نوح » الآية ، وهو قوله : « فطرة الله التى فطر الناس عليها » ، و فى ذلك قال : « هذا نذير من النذر الاولى » ، قال : فلما قرّهم بتوحيده ، وأشهد بعضهم على بعض ، اعادهم الى صلبه ، فلا تقوم الساعة حتى يولد كل من اخذ ميثاقه لايزاد فيهم ولا ينقص منهم ، فذلك قوله :

« واذ اخذ ربك من بنى آدم » - « اذ » كلمتى است در گرفتن قصه‌اى گذشته را ، و آنرا كه كه در مستقبل نهند « و اذ » كلمتى است در گرفتن قصه‌اى مستقبل را ، و آنرا كاه كاه در قصه ماضى نهند. « اخذ ربك من بنى آدم من ظهورهم » - نظم آيت چنين است : و اذ اخذ ربك من ظهور بنى آدم ذريتهم . اهل مكه و كوفه « ذريتهم » خوانند . باقى « ذرياتهم » بجمع. معنى آنست كه : آنچه از آدم زاد از پشت وى گرفت ، و آنچه از فرزندان زادند از پشتهاى ايشان گرفت ، چنانكه خواهند زاد واحداً بعد واحد ، على ما يكون عليه الى يوم القيامة. از اين جهت نگفت : من ظهر آدم ، لانهم لم يخرجوا كلهم من ظهر آدم ، بل بعضهم من بعض ، على ما يتوالد الالباء من الابناء الى يوم القيامة . و اين عهد گرفتن و پيمان ستدن پيش از آن بود كه آدم در بهشت شد ، يعنى ميان مكه و طائف رسول كلبى . ابن عباس گفت : بيطن نعمان بود ، واد الى جنب عرفة . قومى گفتند : در بهشت بود . سدى گفت : در آسمان بود از بهشت بدرآمده و بزمين نارسيده . قومى گفتند : به دهنا بود زمينى است در همد ، آنجا كه آدم از آسمان فرو آمد ، و آن فرزندان كه از پشتهاى ايشان بيرون آمدند بر مثال ذر بودند ، روى زمين از ايشان پر ، بر هيئت مردان و زنان و بر صورت ايشان ، عقل وفهم و نطق در ايشان آفريده . زجاج گفت : جاز أن يجعل سبحانه لامثال الذر فهماً

تعقل به امره ، كما قال تعالى : « قالت نملة » ، و كما قال : « وسخرنا مع داود الجبال
يسبحن والطير » ، و كلّ مولود يولد على الفطرة ، اى : يولد وفى قلبه توحيد الله ، وقيل : كانوا
كالدّر كثيرة لا صغراً ، وكانوا على اشخاصهم التي يكونون عليها ، والاول اصح ، اذ لا تنكر
قدرة الله على ان يجعل الدّر عاقلاً يفهم الخطاب ، ويسمع ، ويجيب . پس رب العالمين بايشان
خطاب کرد بى واسطه ، گفت : « الست برّكم » ؟ اين « الست » تقرير است نه استفهام ،
به اقرار آوردن است چنانکه جرير گفت :

الستم خير من ركب المطايا و اندى العالمين بطون راح ؟

ايشانرا گفت : نه ام من خداوند شما ؟ همه پاسخ دادند : بلى انت ربنا . توئى
خداوند ما . همه اقرار دادند ، اما قومی بطوع از میان جان ، و قومی بر تقيه از بن دندان ،
مؤمنانرا تقرير بود ، و يگانگان را تهديد . مؤمنانرا گفت بلطف : نه من خداوند شما ام ؟
و يگانگان را گفت بغير : من خداوند شما نيستم ؟ همه گفتند : بلى ، وربّ العزة جلّ
جلاله خود دانست ، و در علم قديم وى بود که از ايشان کيست که تصديق کند در دنيا ، و
بر آن عهد و اقرار بماند ، و مؤمن باشد ؟ و کيست که آنرا تکذيب کند و کافر گردد ؟

« قالوا بلى شهدنا » - روا باشد که « شهدنا » ما « بلى » پيوسنه بود حکايت از
آدميان که ايشان گفتند : « بلى شهدنا » آرى خدا و دمائى ، گواهي بداديم ، و بريدگ
گواه بوديم ، و تقديره : و اشهدهم على انفسهم الست برّكم لئلا يقولوا يوم القيمة
انا كنا عن هذا عافلين ؟ « او يقولوا انما اشرك آباؤنا » ، « او يقولوا افسهلكم بما فعل
المبطلون » ؟

« قالوا بلى شهدنا » - اى : علمنا انك ربنا و اگر « شهدنا » گسسته خوانى از
« بلى » ، رواست ، چنانکه « بلى » وقف کنى آنکه کوئى : « شهدنا » « ان يقولوا » حکايت از الله
که وى گفت حل جلاله گواه بوديم برايشان تا نگويند روز رسنا حيز که ما از اين اقرار

نا آگاه بودیم، و این « اُنْ تَقُولُوا » و « اَوْ تَقُولُوا » در هر دو « لا » مضمراست، و این در قرآن روان است، و در لغت مشهور و جائز چنانکه در سورة النساء گفت: « يبين الله لكم ان تضلوا » ای: لاتضلُّوا، و در سورة الزمر گفت: « ان تقول نفس، » « اوتقول، » « اوتقول، » و « لا » در هر سه مضمراست، و ابو عمرو « ان يقولوا، » « اويقولوا » بیاخواند خبر از غائب. باقی بقاء مخاطبه خوانند، و معنی هر دو ظاهر است، و گفته اند: « او تقولوا انما اشرك آباؤنا من قبل و كنّا ذريّة من بعدهم افتهلكنا بما فعل المبطلون، » دلیل است که تقلید در توحید کفر است، و شرح مسئله تقلید در سورة البقرة رفت.

واعلم أن المعتزلة والقدرية ينكرون الميثاق الاول، ويتأولون الآية تأويلاً باطلاً مظلماً، فيقولون المراد بأخذ الذرية وجودهم في الدنيا قرناً بعد قرن الى يوم القيامة، ويتأولون الاشارة على وجهين: احدهما بما ركب فيهم من العقل، والثاني ببعث الرسل، وهذا خلاف مذهب اهل السنة والجماعة، وفي الاخبار والاناير التي ذكرناها مقنع و كفاية لابطال مذهبهم و رد مقالاتهم. « والله يقول الحق وهو يهدي السبيل ».

« و كذلك نفصل الآيات » - این « كذلك » در جایهای فراوان در قرآن آفرین است که الله میکند بر گفت خویش، یا بر کرد خویش، ای: کبیان هذه القصة فبین سائر الآيات لقومك يا محمد! « ولعلهم يرجعون » عن كفرهم

« و اتل عايتهم نساء الذي آتيناها آياتنا » - علما درین مرد خلاف کرده اند که کیست؟ قومی گفتند: بلعم اسب مردی از بنی اسرائیل از کنعانیان، و در زمس شام مسکن داشت قومی گفتند از عمالقه بود و در مدینه جباران مسکن داشت و در نام پدر این بلعم خلاف کرده اند، گفتند که: باعورا، و گفتند که باعر، و گفتند که: آبر مقاتل گفت: ملك بلقا باین بلعم گفت: ادع الله على موسى دعاء بدکن بر موسی، و این بلعم نام اعظم دانست و محاب الدعوة بود بلعم گفت: من نتوانم که بر موسی دعاء بدکنم، که وی

پیغامبر است، و بردین حق است، ومن همان دین دارم که وی دارد. پس چون توانم که بروی دعاء بد کنم؟ آن ملک بفرمود که ویرا بردار کنی اگر فرمان نبرد. وی بترسید بیرون آمد. بر ماده خری نشسته بود، و روی بر لشکر گاه موسی نهاده، آن بهیمه چون تردید لشکر گاه رسید بایستاد بر جای خویش، و نمی رفت آخر آن بهیمه بسخن آمد که: یا بلعم! لم تضر ننی، اننی مأمورة، فلا تظلمنی، فہذہ نار امامی، قد منعتنی ان امشی ای بلعم! مرا چه زنی؟ مرا می فرمایند که مرو. اینک آتش در پیش من، اگر فرا روم بسوزم. بلعم باز گشت و آنچه دید با ملک بگفت. ملک نشنید، و خشم گرفت، گفت: اگر دعا کنی و گرنه بفرمایم تا ترا بردار کنند. پس بنام اعظم خدای را خواند و دعا کرد، تارب العزة راه بموسی فرو گیرد، و بتواند که در مدینه ایشان شود، و قصد ایشان کند، و موسی و بنی اسرائیل در تیه بماندند بدعای وی موسی گفت: یارب! بکدام گناه بجه سبب ما درین تیه گرفتار آمده ایم؟ رب العزة گفت: بدعای بلعم. موسی گفت: فکما سمعت دعاءه علی فاسمع دعائی علیه. فدعا موسی علیه ان ينزع عنه الاسم الاعظم و الايمان، فسلخه الله مماکان علیه، و نزعته منه المعرفه، فخرج من صدره کحمامة نضاء، فذلك قوله: «فانسلخ منها» الآية.

عبدالله بن عمرو بن العاص و جماعتی گفتند: این آیت در شأن امیه بن ابی الصلت الثقفی آمد، مردی بود دانشمند، کتب خوانده و دانسته که الله پیغامبری خواهد فرستاد در آن روزگار، و امید همی داشت که آن پیغامبر وی خواهد بود پس چون دید که رب العالمین محمد را به پیغامبری فرستاد، بر وی حسد برد، و طعن کرد روز بدر بر کشتگان بدر گذشت، از حال ایشان پرسید، گفتند که: محمد ایشانرا کشت، گفت: اگر پیغامبر بودی خویشانرا نکشتی پس چون امیه بمرد، حواهر وی فارعه پیش مصطفی آمد. رسول خدا (ص) اورا گفت که: قصه وفات برادرت بگوی گفت: بینا هو راقد

اقام آتيان، فكشط اسقف البيت، ونزلا، فقعدا احدهما عند رجله والاخر عند رأسه. فقال الذي عند رجله للذي عند رأسه : اوعى . قال وعى . قال ا زكى . قال : اى . قالت : فسأله عن ذلك ، قال : خير اريد بى فصرف عنى ، ثم غشى عليه ، فلما افاق ، قال :

كل عيش و ان تطاول دهرآ صائر مرة الى ان يزولا
ليتنى كنت قبل ما قد بدا لى فى قلال الجبال ارعى الوعولا
ان يوم الحساب يوم عظيم شاب فيه الصغير يوماً ثقيلاً
نمّ قال لها رسول الله (ص) : انشدينى شعر اخيك فأنشدته :

لك الحمد والنعماء والفضل ربنا ولاشئ اعلى منك جدآ و أمجد
ملك على عرش السماء مهيمن لغزته تعنو الوجوه و تسجد
نمّ انشدته قصيدته التى فيها :

عند ذى العرش يعرضون عليه يعلم الجهر و السرار الخفيا
يوم يأتى الرحمن و هو رحيم انه كان وعده مأثياً
يوم يأتيه مثل ما قال فرداً نمّ لا بدّ راشداً او غويآ
اسعيداً سعادةً انا ارجوا او مهانآ بما كسبت شقيآ
ربّ ان تعف فالمعافاة ظننى او تعاف فلم تعاقب بريآ

فقال رسول الله (ص) : « آمن شعره وكفر قلبه » ، فأنزل الله فيه : « و اتل عليهم »

الاية .

و گفته اند : اين آيت در شأن مردى آمد كه ويرا نزديك خدا سه دعا مستجاب بود ، و زنى داشت نام آن زن بسوس ، و او را از آن زن فرزند بود . شوهر خود را گفت : اجعل لى منها دعوة واحدة از آن سه دعا يکى در کار من کن گفت چه خواهى ؟ گفت : ادع الله ان يجعلنى اجمل امرأة فى بنى اسرائيل دعا کن تا مرا جمالى دهد چنانكه

در بنی اسرائیل هیچ زن بجمال من نبود . همچنان کرد ، و ربّ العزّة او را جمالی بکمال داد . چون خود را چنان دید سر کشی کرد ، و از مرد خویش بر گشت . مرد خشم گرفت . يك دعاء دیگر درکار وی کرد ، گفت : بار خدایا ! او را سگی گردان . آن زن در حال سگی گشت . پسران وی پیامدند ، و تضرع کردند که : مردم ما را سر زش میکنند که مادرشان سک گشته ، و بانک سگان میکند . پدر دعاء سوم هم درکار وی کرد ، گفت : بار خدایا ! او را با آن صفت بر که اوّل بود . هر سه دعا درکار وی شد ، و در شأن وی این آیت فرو آمد .

سعید مسیب گفت : نزلت فی ابی عامر بن النعمان الراهب الذی سقام النّبی (ص) : الفاسق ، وکان قد ترهب فی الجاهلیة ، ولبس المسوح ، فقدم المدينة ، فقال للنّبی (ص) : ما هذا الذی جئت به ؟ قال : « جئت بالحنيفية دين ابراهيم » ، فقال : انا عليها . فقال النّبی (ص) : « لست عليها ولكنك ادخلت فيها ما ليس منها » . فقال ابو عامر : امان الله الكاذب منّا طريداً وحيداً ، فخرج الى الشام و أرسل الى المنافقين ان اعدوا القوّة و السلاح ، و ابنوا لي مسجداً و هو مسجد الضرار . ثمّ اتى الراهب الى قيصر و أتى بجند ليخرج محمداً و اصحابه من المدينة ، فذلك قوله : « وارصاً ذا لمن حارب الله و رسوله » يعنى انتظاراً لمجيئه ، فمات بالشام طريداً وحيداً .

و قال الحسن : نزلت فی منافقى اهل الكتاب الذین كانوا يعرفون النّبی (ص) كما يعرفون ابناءهم . « و اتل عليهم نبأ الذی آتيناہ آیاتنا » يعنى علّمناہ اسم الله الاعظم و استحفظناہ « فانسلخ منها » خرج من علمها کانسلاخ الشاة من جلودها ، و الانسلاخ النعري من الشیء حتى لا یعلق به منه شیء . « فأتبعه الشیطان » استتبعه « فكان من الغاوین » ای صار من الهالکین . قال عدی بن زید :

ایّها الرّکب المخبّو
ن علی الارض المجدّون

کأنتم نحن کنا و کما کنا تكونون

یعنی کما صرنا تصیرون .

« ولوشنا لرفعنا بها » - یعنی لمتّعنا بها و لهدیناه ، وقیل : لرفعنا عنه الکفر بالایات وعصمناه . « ولكنّه اخلد الى الارض » ای اطمأن اليها و رکن و تقاعس الى الدّنيا والبقاء فيها . خلد و أخلد واحد ، من الخلود ، و هو الدّوام و المقام . لكن آن مرد با زمین نشست ، و با دنیا گرائید ، و با دیر زیستن آسود ، يقال لمن يتقاعد عن الحركة في الامور مخلد . « و اتّبع هويّه » - ای : اتّبع مسافل الامر و ترك معاليه ، و اختار الدّنيا عن الآخرة ، و اطاع الشّيطان . « فمثله كمثّل الكلب ان تحمل عليه يلهث او تتركه يلهث » معنی آنست - والله اعلم - كه : اكر مضطّر يابى اورا دنیا جوى يابى ، و اكر بى نیاز يابى هم دنیا جوى يابى . معنی دیگر : اكر وى را آزموده يابى ضجر يابى ، و اكر معافى يابى هم ضجر يابى . سديكر معنی : ان تعلمه الحق لفظه و أباه و رده ، اولم تعلمه و لم تبلّغه وجدته جاهلاً عاصياً . و این لائق تر است بقصه و نيكوتر . ميگويد : اكر اورا آكه كنى از حق حق نپذيرد ، و اكر آگاه نكنى خود حق نشناسد ، و از بهر آن مثل زد : « يلهث » كه در دهن لاهث هيچ چيز بنماند ، كه زبان از دهن بيرون جنباند و بيرون افكند . هر چه در دهن دارد بيرون افكند . چيزى نگاه ندارد و نپذيرد ، و « ليهث » از صفات سگ است بر عادت بى سبب براستدامت ، كلّ حيوان يلهث عند عطش او اعياء الا الكلب ، فانه لاهث في الاحوال كلها . شبهه الله بأخسّ حيوان في أخسّ احواله . « ذلك مثل القوم الذين كذبوا بآياتنا فاقصص القصص » اتل عليهم خبرهم « لعلهم يتفكرون » كى يتأملوا فبتعظوا ، وقيل : لعلهم يتفكرون فيعرفون انه لم يأت بهذا الخبر عمّا مضى الا نبى يأتيه وحى من السماء .

« ساء مثلاً القوم » - ای ساء مثلاً مثل القوم ، فحذف المضاف و أقيم المضاف اليه

مقامه فرغ . و انتصاب مثلاً على التمييز . « و أنفسهم كانوا يظلمون » بذاك التكذيب ،
يعنى انما يخسرون حظهم .

« من يهدى الله فهو المهتدى » - اى : من هداى الى الايمان ووفقه فهو المهتدى
الثابت على الايمان ، ومن اضله عن الايمان ، و خذله ، فقد خسر نفسه و منزله من الجنة .
وكان النبىؐ (ص) يقول فى خطبته : « من يهدى الله فما مضى له ، و من يضل فلا هادى له »
« ولقد ذرأنا » اى : خلقنا ، « لجهنم كثيراً من الجن والانس » و هم الكفار
من الفريقين . كافرين را كه آفرید كافر آفرید ، و برای دوزخ آفرید . اين لام دليل است كه
دوزخى آن را آفرید مانند تا كار دوزخيان كند ، و بدوزخ رود ، و كردار ايشان بر علم
خدايست و برخواست او ، و اين آيت منافى آن نيست كه گفت : « وما خلقت الجن والانس
الا ليعبدون » ، از بهر آنكه گفت : « كثيراً منهم » ، و هذا الكثير . وقيل : هذه اللام يعنى
« لجهنم » لام العاقبه ، اى : خلقنا للعبادة ، مآل امرهم الى جهنم . هذا كقوله : « ليكون
لهم عدواً وحزناً » ، وقال الشاعر :

اموالنا لذوى الميراث نجمعها و دورنا لخراب الدهر نبنيها

وقيل : هذا من المقلوب ، وتقديره : ولقد ذرأنا جهنم لكثير من الجن والانس .
روى عبد الله بن عمرو عن النبىؐ (ص) : « ان الله تعالى لما ذرأ لجهنم ما ذرأ كان ولد الزنا
مقن ذراً لجهنم » .

« لهم قلوب لا يفقهون بها ولهم آذان لا يسمعون بها » - اى : لا ينتفعون بأعينهم و
آذانهم فهم كالفاقدين السمع و البصر . « اولئك كالانعام » فى قلة انتفاعها بالمعقولات و
المرئيات و المسموعات ، « بل هم اضل » لأن الانعام تعرف الله ، و الكافر لا يعرفه . و
فى الخبر كل شىء اطوع لله من ابن آدم ، وقيل لان الانعام تبصر منافعها و مضارها ، فتلتزم
بعض ما تبصر ، و الكافر لا يعلم مضارها حيث اختار النار . يقول الله تعالى : « فما اصبرهم

على النار، ! و قيل : لان الكفار لقبیح فعلهم يصيرون الى النار، و الانعام لا تصير الى النار .

وعن ابي الدرداء ، قال: قال رسول الله (ص) : «خلق الله الجن على ثلاثة اصناف: صنف حيّات و عقارب و خشاش الارض، و صنف كالرّيح في الهواء ، و صنف كبنی آدم، عليهم الحساب و العقاب ، و خلق الله الانس على ثلاثة اصناف: صنف كالبهائم ، لهم قلوب لا يفقهون بها ، و لهم اعين لا يبصرون بها، و لهم آذان لا يسمعون بها، اولئك كالانعام بل هم اضلّ ، و صنف اجسادهم كأجساد بنی آدم و ارواحهم ارواح الشياطين، و صنف في ظل الله يوم لا ظل الا ظله .»

« اولئك هم الغافلون » - اين «غافل» و آنكه درين معنى آيد در قرآن، آن متغافل است : نه آنست كه ايشان ناگاه اند ، آن آنست كه ايشان آگاه كردگان اند ، اما از آن غافل نشستگان اند ، و در تهاون بآن و اعراض از آن چون نا آگاهان اند ، و أنشدوا :

ايا سيّدى مالى من الهجر ناصر	سواك و مالى من هواك مجير
ا حين رمتنى اعين الناس بالهوى	اشارت يد الواشى الى تشير
و شاركتنى فى سرّ امرى و جهره	تغافلت عتّا بى و انت خبير

النوبة الثالثة

قوله تعالى: « واذ أخذ ربك من بنى آدم » الاية - از روى فهم بر لسان حقيقت اين آيت رمزى ديگر دارد و ذوقى ديگر. اشارتست بيدايت احوال دوستان ، و بستن پيمان و عهد دوستى با ايشان روز اول در عهد ازل كه حق بود حاضر ، و حقيقت حاصل:

سقىا ليلى و الليالى التى كنّا بليلى نلتقى فيها

چه خوش روزی که روز نهاد بنیاد دوستی است! چه عزیز وقتی که وقت گرفتن
 ییمان دوستی است! مریدان روز اول ارادت فراموش هرگز نکنند. مشتاقان هنگام
 وصال دوست تاج عمر و قبله روز کار دانند:

سقیاً لمعهدك الذی لولم یکن ما کان قلبی . للصبابة معهداً
 فرمان آمد که یا سید! « و زگرهم بایام الله ». این بندگان ما که عهد ما
 فراموش کردند، و بغیری مشغول گشته، با یاد ایشان ده آن روز که روح پاک ایشان با
 ما عهد دوستی می بست، و دیده اشتیاق ایشانرا این توتیا می کشیدیم که: «الست بر بکم؟»
 ای مسکین! یاد کن آن روز که ارواح و اشخاص دوستان در مجلس انس از جام محبت
 شراب عشق ما می آشا میدند، و مقربان ملأ اعلی می گفتند: اینت عالی همت قومی که
 ایشانند! ما باری ازین شراب هرگز نچشیده ایم، و نه شمه ای یافته ایم، وهای وهوی (۱)
 آن کدایان در عیوق افتاده که: «هل من مزید؟»

زان می که حرام نیست در مذهب ما تا باز عدم خشک نیایی لب ما
 روزی آن مهتر عالم و سید ولد آدم (ص) میگفت: «ان حراء جبل یحبینی و
 أحبّه». این کوه حرا مرا دوست است و من او را دوستم. گفتند: ای سید کوه را
 چنین می گوئی؟ چیست این رمز؟ گف: آری شراب مهر از جام ذکر آنجا نوش کرده ایم.
 سید صلوات الله علیه در بدایت کار که آنار نبوت و امارات وحی بر و ظاهر گشت، روز کاری
 با کوه حرا میشد، و درد این حدیث در آن خلوتگاه او را فرو گرفته، و آن کوه او را
 چون غمگساری شده:

جز کرد دلم گشت نداند غم تو در بلعجبی هم بتو ماند غم تو
 هر چند بر آتشم نشاند غم تو غمناک شوم گرم نماوند غم تو

ساعتی در قبض بودی ، ساعتی در بسط . وقتی در سکر بودی وقتی در صحو. لختی در اثبات بودی ، لختی در محو. هر کس که از ابتداء ارادت مریدان خبر دارد داند که آن چه حال بودست و چه درد ؟ این چنان است که گویند :

اکنون باری بنقد دردی دارم کان درد بصد هزار درمان ندهم

پیر طریقت گفته در مناجات : الهی ! چه خوش روز گاریست روز کار دوستان تو با تو ! چه خوش بازاریست بازار عارفان در کار تو ! چه آتشین است نفسهای ایشان در یاد کرد و یادداشت تو ! چه خوش دردیست درد مشتاقان در سوز شوق و مهر تو ! چه زیباست گفت و گوی ایشان در نام و نشان تو !

« الست برکم قالوا بلی » - فرقه فرقتین : فرقه ردّهم الی الهیة فہاموا ، و فرقة لطفهم بالقربة فاستقاموا ، وقیل : تجلی لقلوب قوم فتوئی تعریفهم. فقالوا بلی عن صدق یقین و تعزّز علی آخرین ، فأثبتهم فی اوطان الجحد. فقالوا بلی عن ظن و تخمین. روز میثاق بجلال عزّ خود و کمال لطف خود بر دلها متجلی شد ، قومی را نعت عزّت و سیاست ، قومی را از روی لطف و کرامت . آنها که اهل سیاست بودند ، در دریای هیبت بموج دهشت غرق شدند ، و این داغ حرمان برایشان نهادند که . « اولئک کالانعام بل هم اضلّ » ، و ایشان که سزای نواخت و کرامت بودند بتضاعیف قربت و تخصیص محبت مخصوص گشتند ، و این توقیع کرم بر منشور ایمان ایشان زدند که : « اولئک هم الرّاشدون » . « الست برکم » - اینجا لطیفه ای نیکو گفتداند ، و ذلک انه قال تعالی : « السب برکم » ؟ ولم یقل الستم عبیدی ؟ نگفت : نه شما بندگان من اید بلکه گفت : نه من خداوند شما ام ؟ پیوستگی خود را بنده درخدائی خود بست نه در بندگی بنده ، که اگر در بندگی بستی ، چون بنده بندگی بجای نیاوردی ، در آن پیوستگی خلل آمدی . چون درخدائی خود بست ، و خدائی وی بر کمال است ، که هرگز در آن

نقصان نبود، لاجرم پیوستگی بنده بوی هرگز کسسته نشود، و نیز نگفت که: من که
 ام؟ که آنکه بنده درو متحیر شدی. و نگفت که: تو که ای؟ تا بنده بخود معجب نشود
 و نه نومید گردد، و نیز نگفت: خدای تو کیست؟ که بنده درماندی بلکه سؤال کرد با
 تلقین جواب، گفت: نه منم خدای تو؟ اینست غایت کرم و نهایت لطف.

شیخ الاسلام انصاری گفت قدس الله روحه: کرم گفت: «الست بر بکم»
 بر گفت: «بلی». چون داعی و مجیب یکی است دو تعرض چه معنی. ملک رهی را با
 خود خواند، او را بخود نیوشید، بی او خود جواب داد و جواب بینده بخشید. این
 همچنان است که **مصطفی** را گفت: «و ما رمیت از رمیت». درین آیت دعوی بسوخت و
 معنی بنواخت، تا هر که بخود باز آید، او را نشناخت، سیل ربوبت بر کرد بشریت
 گماشت، او را ازو بر بود، پس او را نیابت داشت. میگوید: نه تو انداختی آنکه که
 میانداختی، و یداً تبطش بی اینست کربشناختی.

«و اتل علیهم نبأ الذی آتیناه آیاتنا فانسلخ منها» - همی تا باد تقدیر از کجا
 در آید؟ اگر از جانب فضل آید لاحقان را بسابقان در رساند، ز نار کمر کی کمر عشق
 دین گرداند، و اگر از جانب عدل آید، توحید بلهم شرك شمارد، و با سگ خسیس
 برابر کند: «فمثله کمثل الکلب». آری کار رضا و سخط دارد، اگر یک لمحت از لمحات
 نسیم رضای او بدرك اسفل بر گذرد، فردوس اعلی گردد، و یک باد از بادهای سخط او
 بفردوس اعلی بگذرد، درك اسفل شود. سحره فرعون چندین سال کفر ورزیدند، و فرعون
 را پرستیدند، یک باد رضا برایشان آمد، نواخته لطف کرامت گشتند. بلعم هفتاد سال
 شجره توحید پرورده، و با نام اعظم صحبت داشته، و کرامتها بخود دیده، و بعاقبت در
 و هده سخط حق افتاده، وز در گاه او برانده که: فارقت من تهوی فعز الملتقی ازینهار
 ازین قهر! فریاد ازین حکم اگر نه آن دارد که از کسی کسل آید و از کسی عمل، کار آن

دارد که تا شایسته که آمد در ازل :

گفتم که بر از اوج برین شد بختم وز ملک نهاده چون سلیمان مختم
خود را چو بمیزان خرد بر سختم از بنکه لولیان کم آمد رختم

فرمان آمد که: ای محمد اما روز مبتاق بندگان را دو گروه کردیم: گروهی نواخته ، و دل بآتش مهر ما سوخته . گروهی گریخته ، و با دون ما آمیخته. ایشان که ما را اند شیطان را ما ایشان کار نیست : « انه ليس له سلطان على الذين آمنوا » ، و آنان که شیطان را اند ، ما را عمل ایشان و بود ایشان بکار نیست : « انما سلطانه على الذين يتولونه » . ای سید ! در سپاه دیو چه رنج بری ؟ عاقبت کار ایشان اینست که : « فككبوا فيها هم والغاوون و جنود ابليس اجمعون » . ای ابلیس ! کرد دوستان ما چه کردی ؟ ایشان « حزب الله » اند ، ترا بر ایشان دسترس نیست ، و تحفه روز کار ایشان حزن رستگاری و پیروزی نیست : « الا ان حزب الله هم المفلحون » .

« ولقد ذرأنا لجهنم كثيراً ، الآية - من خلقه لجهنم متى يستوجب الجنان ؟! ومن اهله للسخط انى يستحق الرضوان ؟ فهم اليوم في جحيم الحدود ، معذنين بالهوان والخذلان ، ملبسين بياب الحرمان ، وغداً في جحيم الحرقه مقرّنين في الاصقار ، سرايلهم من قطران . » لهم قلوب لا يفقهون بها « - معانى الخطاب كما يفهمها المحدثون ، وليس لهم تمييز بين حواطر الحق ، و هوا حس النفس ، و وساوس الشيطان « ولهم اعين لا يبصرون بها » - شواهد التوحيد و علامات اليقين ، فلا ينظرون الا من حيت الغفله ، و لا يسمعون الا دواعى الفتنة ، و قيل : « لهم قلوب لا يفقهون بها » شواهد الحق ، « ولهم اعين لا يبصرون بها » دلائل الحق ، « و لهم آذان لا يسمعون بها » دعوة الحق . « اولئك كالانعام بل هم اضل » - لان الانعام رفع عنها التكليف ، فان لم يكن لها وفاق الشرع فليس منها ايضاً خلاف الامر :

نهارك يا مغرور سهو و غفلة وليك نوم والردى لك لازم
وتشغل فيما سوف تكره غبه كذلك في الدنيا تعيش البهائم

۱۸- النوبة الاولى

قوله تعالى : « ولله الاسماء الحسنی » خدایرا است نامهای نیکو « فادعوه بها » خوانید او را بآن « واذروا الذين يلحدون في اسمائه » و گذارید ایشانرا که کثمیروند در نامهای او « سيجزون ما كانوا يعملون (۱۸۰) » آری پاداش دهند ایشانرا بسزای آنچه میکردند .

« وممن خلقنا أمة » و از آفریده ما گروهی است « يهدون بالحق » که راه نمایند بحق « وبه يعدلون (۱۸۱) » و داد میکنند بآن .

« والذين كذبوا بآياتنا » و ایشان که بدروغ فرا داشتند سخنان ما « سنعتد جهنم » بر ایشان در آیم بیی راه کردن و کین کشیدن پاره پاره بی شتاب « من حيث لا يعلمون (۱۸۲) » از آنجائی که ندانند .

« وأملی لهم » و درنگ دهم ایشانرا « ان کیدی متین (۱۸۳) » که ساز من درواخ (۱) است .

« الهم يتفكروا » نیندیشند « ما بصاحبهم من جنة » باین مرد ایشان از دیوانگی هیچ چیز نیست « ان هو الا نذیر مبين (۱۸۴) » نیست او مگر بیم نمائی آشکارا .

« اولم ينظروا » درنگرند « فی ملکوت السموات والارض » در آنچه از نشانهای پادشاهی خداست در آسمانها و زمینها ؟ « وما خلق الله من شيء » و آنچه

خدای آفرید از هر چه آفرید «وَأَنْ عَسَى أَنْ يَكُونَ قَدْ اقْتَرَبَ أَجْلُهُمْ» و در ننگرند باندیشه خویش که مگر چنان است که اجل ایشان و هنگام سرانجام ایشان نزدیک آمد «فَبَأَىٰ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ» (۱۸۵) «بکدام سخن پس سخن خدای می بخوانند گروید؟!» «مَنْ يَضِلَّ اللَّهُ» هر کس که الله ویرا گمراه کرد «فَلَاهَادِي لَهُ» راهنمائی نیست ویرا «وَنَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ» و گذاریم ایشان را در گزافکاری ایشان «يَعْمَهُونَ» (۱۸۶) «تا بی سامان می روند و در ناشناخت می باشند».

«يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ» می پرسند ترا از رستاخیز «إِيَّانَ مَرْسِيهَا» کی است پپای کردن آن و پدید آوردن آن؟ «قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي» بگوی دانستن هنگام آن بنزدیک خداوند من است «لَا يُجَلِّيهَا لِوَقْتِهَا إِلَّا هُوَ» پیدا نکند آنرا مگر هنگام آن مگر او «ثَقُلْتُ» [دانستن هنگام آن] کران شد «فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ» بر دانیان آسمان و زمین «لَا يَأْتِيَكُمُ الْآبِغَةُ» [رستاخیز] نیاید بشما مگر ناگاهی «يَسْأَلُونَكَ» می پرسند ترا [چندین از هنگام رستاخیز] «كَأَنَّكَ حَفِيٌّ عَنْهَا» کوئی که پس دانائی بکئی آن «قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ» گوی دانش آن بنزدیک خدای است «وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ» (۱۸۷) «لکن بیشتر مردمان نمی دانند».

«قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي» گوی ندارم من و بدست من نیست و نتوانم خویشتن را «نَفْعًا وَلَا ضَرًّا» نه سود و نه زیان «إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ» مگر آنچه خدای خواست «وَلَوْ كُنْتَ أَعْلَمُ الْغَيْبِ» و اگر من غیب دانسته می و بودنی نابوده انیز «لَا سَتُكْثَرُ مِنَ الْخَيْرِ» پذیره نیکی باز شدی تا بآن رسیدی «وَمَا مَعْنَى السُّوءِ» و از پای بلا بر خاستی تا بمن نرسیدی «إِنَّا الْآنَ نَذِيرُ وَبَشِيرُ» نیستم من مگر بیم نمای شادی رسان «لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ» (۱۸۸) «گروهی را که پیغام الله می گروند».

النوبة الثانية

قوله تعالى : «ولله الاسماء الحسنى» - **مقاتل** گفت : سبب نزول این آیت آن بود که مردی مسلمان نماز میکرد ، و در نماز الله را میخواند ، و رحمن را میخواند مردی از مشرکان مکه این از وی بشنید ، گفت : ایس یزعم محمد و أصحابه انهم یعبدون رباً واحداً ؟ فما بال هذا يدعو ربین اثنین ؟! گفت : **محمد و اصحاب** وی میگویند که : ما یك خدای می پرستیم ، چون است که این مرد دو خدای را میخواند ؟! **جبرئیل** آمد بجواب وی آیت آورد : « ولله الاسماء الحسنى » خدای را نامهاست ، و آن نامها همه پاك و نیکو و بزرگ است ، و برونق این **مصطفی** (ص) گفت : « ان الله تبارك و تعالی تسعة و تسعين اسماً ، مائة غیر واحد ، انه و تریحب الوتر ، من احصاها كلها دخل الجنة » . و روی « من حفظها و من احصاها دخل الجنة » . نامهای خدا همه صفات وی اند ، و فرق اینست میان نام و صفت ، مگر آنکه در اسم دلالت اشارت است ، و در صفت دلالت فائده .

و گفته اند : این آیت دلیل است که اسم و مسمی یکی است نام و نامور ، که میگوید : « لله الاسماء » ، و اگر هر دو یکی نبودی اسماء غیر الله را بودی نه الله را ، و فائده لله باطل شدی ، و این نامها بر بندگان خویش اظهار کرد ، و ایشانرا در آموخت تا بر خوانند او را بدان نامها ، و بدانند او را ، و شناسند ، چنانکه گفت تعالی و تقدس : « فادعوه بها » او را که خوانید بآن نامها خوانید که خود گفت ، و خود را آن نام نهاد . چون خود را جواد نام نهاد ، بگو یا جواد ! مگو یا سخی^۱ ! اگر چه بدان معنی است ، که جواد خود را گفت و سخی نگفت . و بناء این بر توقیف است . رحیم میگوی ، رفیق میگوی قوی میگوی ، جلد میگوی ، و علی هذا هر نام وصف و نعت که خود را گفت میگوی ، و بآن در مگذر ، و زیادت و نقصان در آن میار . اینست که میگوید : « فادعوه بها و ذروا الذین یلحدون

فی اسمائه . «ذر» آنست که گذار، سخن مستهینان است و خوار دارند کان و بی نیازان .
هرجای که در قرآن آید بر معنی بی نیازی نمودن است از آن کس، نه پیغام و تهدید باز
گرفتن است ازو. میگوید : گذار ایشانرا که کار کثر میدانند، و سخن کثر میگویند در
نامهای او، و آن الحاد آن بود که در نام الله زیادت و نقصان آوردند. لات از الله شکافتند، و
بربت نهادند، و عزى از عزیز، و مناة از منان، همنامی الله را، و آفرینها کردند بر بتان
که آن آفرین نامهای الله راست . و گفته اند : الحاد آنست که بتانرا خدایان می خواندند،
و الهیت صفت خداست، و بآن یگانه و یکتاست، و گفته اند : الحاد آنست که ویرا
فرزند و جفت گفتند، و نامی که نه از نامهای اوست و او را نه سزا است برو نهادند . کتسمیه
النصاری ایّاه اباالمسیح .

قراءت حمزه « یلحدون » بفتح یا و حا، و باقی بضم یا و کسر حا خوانند، و
بمعنی هردو یکسان است . يقال : لحد وألحد، اذا حار و مال عن القصد الى الجور، وعن
الحق الى الباطل « سبجزون ما كانوا يعملون » .

« و ممتن خلقنا امّ یمهدون بالحق » و به یعدلون « قال رسول الله (ص) : « انّها
امتی و قد أعطی القوم بین ایدیکم مثلها » یعنی قوله : « و من قوم موسی امّ یمهدون بالحق »
الایه، و گفته اند : این حق که درین آیت گفت کتاب خداست و فرمان او، و این امّت
ایدر (۱) آن فرق ناجیه است از هفتاد و سه فرق از امم محمّد (ص)، چنانکه در خبر
اسد ربیع انس گفت : مصطفی (ص) این آیت را خواند، آنکه گفت : « انّ من امتی
قوماً علی الحق حتی نزل عیسی بن مریم »

وقال صلّی الله علیه وسلّم : « لا تنزال من امتی امّ قائمه بأمر الله لا یضرهم من
خذلهم ولا من خالفهم، حتی یأتی امر الله عزّ وجلّ، و هم ظاهرون علی الناس » . قال

عطاء : هم المهاجرون والانصار والتابعون لهم باحسان .

« والذين كذبوا بآياتنا » - ای : بالقرآن والرسول ومعجزاته ، « سنستدرجهم » ای نأخذهم قليلاً قليلاً حتى بلغوا الغاية ، نأخذهم بالعقوبة « من حيث لا يعلمون » انهم يؤخذون . کلبی گفت : استدراج آنست که عمل بد برایشان آراید ، پندارند نیکی است ، وهمی کنند ، تا آنکه که شومی آن عمل بایشان رسد و هلاک شوند ، وذلك قوله : « افمن زين له سوء عمله فرآه حسناً » ، جای دیگر گفت : « وهم يحسبون انهم يحسنون صنعاً » . ابن عباس گفت : كلما احدثوا خطيئة جدد لهم نعمة ، و أنساهم الاستغفار ، هر که که گاهی کنند نعمتی برایشان تازه کند و بفرزاید ، و در آن غرّه شوند ، از فعل بد و نایستند و استغفار نکنند ، و عذر نخواهند ، تا ناگاه عقوبت رسد بایشان ، و هلاک شوند . روى عقبة بن عامر عن النبي (ص) قال « اذا رأى الله تعالى يعطى العبد من الدنيا على معاصيه ما يحب فانما هو استدراج » ، ثم قرأ . « فاما نسوا ما ذكروا به فتحنا عليهم ابواب كل شيء » الاية .

« وأملئ لهم » الاملاء الامهال ، اخذ من الملوين ، وهما اللبل والنهار ، و يقال .

ملاك الله ای عمره الله . قال الشاعر :

بعلوا لجدّ و الرّ فعدّوا الطير السعيد
عشت حتى تتملى الف نيروز و عيد

« ان كیدی متین » - ای : اخذی قوی شدید همانست که گفت : « ان اخذه

اليم شديد » . کید ساز نهانی است و این صفت آدمیان است ، و ربّ العزّة اضافت آن باخود کرد ، و فرق آنست که : کید آدمی با حیلت است ، و کید الله پاك از حیلت ، چنانکه غضب آدمی با ضجر است ، و غضب الله پاك از ضجر . و منع آدمی از بخل است ، و ربّ العالمین مانع است از بخل پاك ، و صرّ آدمی از عجز است ، و ربّ العزّة صبور از عجز پاك ، و علی هذا صفات آدمی قرین عیب است ، والله را صفات برکمال است ، و نعوت سزا ، از عیب پاك ،

از شبهت دور، و از نقص منزّه، و از آفات مقدّس، « تعالی عما يقول الظّالمون علوّاً کبیراً ». « و اُمّلی لهم ان کیدی متین » - این در شأن مستهزیان آمد ربّ العزّة ایشان امروز کاری دراز فرا گذاشت، تا در کزاف کاری و تباه کاری بغایت رسیدند، و بعمر دراز ره شدند، و کفر و شرک پروردند، و بعاقبت ربّ العزّة ایشانرا ناگاه گرفت، و بیک مَب همه را هلاک کرد، و قصّه ایشان در آخر سورة الحجر گفته شود ان شاء الله.

« اولم يتفکروا ما بصاحبهم » - فتاده گفت: آنروز که: این آیت آمد که: و اُنذِر شیرتک الاقرین، رسول خدا بر کوه صفا شد، و باواز بلند قوم قوم و قبیله قبیله بخواند که: یا بنی عبدالمطلب! یا بنی عبدمناف! یا بنی فلان! یا بنی فلان! ایشانرا میخواند، و بعذاب و نقامت الله می ترسانند، و بیم میداد از اول شام تا بامداد. افران گفتند: ان صاحبکم هذا لمجنون. این مرد مگر دیوانه است، که همدش چون یوانگان بانگ میداشت. ربّ العالمین بجواب ایشان این آیت فرسناد: « اولم بتفکروا ا بصاحبهم » ای ما، محمد « من جنّه » ای جنون، « ان هو الاذیر مبین » بخوفهم تلول النعمة والعذاب.

ابن عباس گفت مردی آمد به مکه از ازد شیوه نام وی ضماد، و افسونگر رد، و در مکه این آواز در افتاده که محمد دیوانه گشته است. ضماد برخاست، و بر صطمی شد، گفت: انّی رجل ارقی و اداوی، فان احببت داویتک گفت: من مردی ام نسونگر، رقیها دانم، و دردها را مداوات شناسم، اگر خواهی تا ترا مداوات کنم. رسول خدا این تحمید در گرفت، و بخواند: الحمد لله بحمده و نستعنه و نعوکله، و نؤمن به، و نعوذ بالله من شرور افسنا و من سیئات اعمالنا. من یهد الله فلا مضلّ له، و من یضل لا هادی له. و اشهد ان لا اله الا الله و انّ محمداً عبده و رسوله. ضماد چون شنید از وی بفته آن سخن گشت، گفت: اعد علیّ، فأعاد. پس گفت: و الله لقد سمعت قول الکهنه

والسّحرة والشعراء والبلغاء ، فما سمعت مثل هذا الكلام قط ! هات يدك ابايعك ، فبايعه على الاسلام فقال: وعلى قومي ، فقال: وعلى قومك .

وعن الربيع بن النس ، قال: قدم ابو العراف اليماني وكان من اشراف اهل اليمن ، فرأى رسول الله (ص) في حلّة حمراء ، وهو يقول : « ايّها النّاس قولوا لا اله الا الله تفلحوا » ، و اذا خلفه شيخ ، يقول : اياكم و ايّاه ، فأنّه مجنون كذاب . فسأل ابو العراف عن الشيخ ، فقيل : عمّه ابو لهب ، فقال : ما تقول في ابن اخيك ؟ قال : لم نزل نداويه من الجنون . فقال له : تبساً لك سائر دهرك ، انّ كلام المجانين متفاوت ، غير مستقيم ، وما يشبه ابن اخيك المجانين بوجه من الوحوه . فقال له ابو لهب : فما هذا الذي يقول ؟ قال : وحى و رساله وحق وصدق ، اشهد ان لا اله الا الله ، و أنّه عبده ورسوله . ثمّ أتى النّبي بعد ما اظهر دعوته ، و استفحل امره في نماين فارساً من قومه مسلمين .

« اولم يتفكّروا » استفهام است بمعنى تفريع ، و گفته اند : استفهام است بمعنى تعريض ، يعنى : اولم يتفكّروا بقلوبهم فيعلموا ما بصاحبهم من جنون ؟ و اكر « اولم يتفكّروا » وقف كنى نيكوس ، پس آن « ما » نفى است راستيناف كوئى . « ما بصاحبهم من جنّة ان هو الاذير » منذر من الله ، « مبين » موضح انداره . « مبين » درين آيت مصطفى است . جاي ديگر صفت سحر نهاد ، گفت : « قال الكافرون انّ هذا لسحر مبين » . جاي ديگر نام خداوند است جلّ جلاله : « ويعلمون ان الله هو الحقّ المبين » . اين دليل است كه همنامى همسانى (۱) واجب نكند ، وازين نمط در قرآن فراوان است .

« اولم ينظروا في ملكوت السموات والارض » - الملكوت الملك ، و لا يستعمل الا في حقّ الله عزّ وجلّ ، « وما خلق الله من شيء » اى : وفيما خلق الله من شيء من الاشياء . ميگويد : تفكر كنيد و دليل گيريد بآنچه خلق را حردادم از ملكوت آسمان و زمين ، و

در آنچه آفریدم از هر چه آفریدم. یعنی که در هر چه آفرید دلالت روشن است بر وحدانیت و فردانیت الله. «وَأَنْ عَسَى أَنْ يَكُونَ قَدْ اقْتَرَبَ أَجْلُهُمْ» - ای . ان كانوا يسوفون بالتوبة فعسى ان يكون قد اقترب اجلهم، فالمعنى . اولم ينظروا فيما دلّهم الله عز و جل به على توحيدهم، فكفروا بذلك، ولعلمهم قد قربت اجالهم فيموتون على الكفر، وهو قوله : «فَبَأَىٰ» حديث بعده « ای: بعد القرآن «يؤمنون»؟ «وَأَنْ عَسَىٰ» فى محل جرّ، و تقديره: فى ملكوت و فيما خلق الله وفى أَنْ عَسَى. «وَأَنْ يَكُونَ» اسم عسى، و اسم كان مضمّر فيه يفسره اجلهم، و يهتمل أَنْ يكون اسمه مضمراً، ای يكون الامر والشأن، ای لا تأمنوا انقضاء العمر، و بادروا الى التوبة . ثمّ يبيّن العلة فى اعراضهم عن القرآن و تركهم الايمان . فقال عزّ من قائل :

« من يضل الله » ای: من خذله فسلک غیر الطريق المستقیم ، « فلا هادى له » ای لا مرشد له، « و يذرهم » بياقراءة بوعمر و عاصم و حمزه و كسائي است، و از ایشان حمزه و كسائي بجزم راء خوانند، مردوداً على « من يضل » . باقى بنون وضم راء خوانند، بر معنى استيناف . « فى طغيانهم يعمهون » - الطغيان الغلوفى الكفر و « يعمهون » يتحiron .

« يسألونك عن الساعة ايان مرسيا » - الساعة هي هنا الساعة التى يموت فيها الخلق، ومعنى مرسيا مثبتها. يقال: رسا الشيء يرسو اذا نبت، فهو راس، و كذلك « جبال راسبات » ای ثاقبات، و ارسته اذا ابته، و المعنى: يسألونك عن الساعة متى وقوعها؟ مىگويد: از تومى پرسند ای محمد! كه قيامت كى خواهد بود؟ و آن قریش بودند كه مى پرسدند، و بقولى جهودان پرسیدند ربّ العالمين گفت: قل يا محمد! « انما علمها عند ربى » لا يعلمها غيره . همانست كه آنجا گفت: « ان الله عنده علم الساعة »، و مصطفى را گفتند: اخبرنى عن الساعة . جواب داد كه: « ما المسؤول عنها بأعلم من

السائل. « لا يجليها » اي لا يظهرها و لا يقيمها ، ولا يرسيها ، « لوقتها » اي لمعرفة وقتها « الالهو » جلّت عظمته . « ثقلت في السموات و الارض » يعنى ثقل علم وقتها في السموات والارض ، فلم يحمله علم عالم غير الله . ميكويد: دانستن هنگام رستاخيز براهل آسمان و زمين گران شد. علم هيچ كس از آفريدگان بدان نرسيد ، و هيچ آفريده بر نتاوست آنرا ، نه فرشته مقرّب نه پيغامبر مرسل. وقيل : ثقل وقوعها و كبر على اهل السموات والارض لما فيها من الالهوال من الحساب والعقاب والقصاص ، وقيل : ثقلت في السموات والارض ، لانها سبب خرابهما وفسادهما ، من قوله: « اذا السماء انفطرت » ، « واذا السماء انشقت » و امثالها. « لا تأتكم الا بغتة » - اي: فجأة على غفلة منكم . قال رسول الله (ص): « ان الساعة تهب بالناس ، والرّجل يصلح حوضه ، والرّجل يسقى ماشيته ، والرّجل يقيم سلعته في سوقه ، والرّجل يخفض ميزانه ويرفعه » . وعن عائشة ، قالت : سمعت رسول الله (ص) يقول: « لا يذهب الليل والنهار حتى يعبد الآلات و العزى » ، فقلت يا رسول الله! ان كنت لأظنّ حين انزل الله « هو الذي ارسل رسوله بالهدى » الاية ، ان ذلك تام ، قال: « انه سيكون من ذلك ما شاء الله ، ثم يبعث الله ريحاً طيبة ، فتوفّي كل من كان في قلبه مثقال حبة من خردل من ايمان فيسقى من لاخير فيه ، فيرجعون الى دين آبائهم ، و لا تقوم الساعة على احد يقول الله الله ، ولا تقوم الساعة حتّى تكلم السباع الانس ، وحتّى يكلم الرّجل عذبة سوطه وشرارك نعله ، ويخبره فخذ بهما احدث اهل بهمه » .

وجاء اعرابي ، فقال: يا رسول الله ! متى الساعة؟ قال: « اذا ضيّعت الامانة فانتهت الساعة » . قال: كيف اضاعتها؟ قال: « اذا وسد الامر الى غير اهلها فانتهت الساعة » . يسئلونك كأنّك حفي عنها - الحفي العالم بالشئ ، المعنى به. تقول: حفي عن الشئ سأل ، و حفي بالشئ عنى به ، و حفي بالشئ حفاوة فرح به . وقوله « عنها » ، فيه قولان : احدهما فيه تقديم وتأخير ، تقديره : يسئلونك عنها كأنّك حفي اي عالم ، والثاني واقع موقعه بمعنى

الباء، ای کَأَنَّكَ حَفِيٌّ بِهَا، ای عالم بها. وقيل: «كَأَنَّكَ حَفِيٌّ» ای فرح بسؤالهم، وقيل: معناه كَأَنَّكَ تَحَفَّيْتَ ای اکثرت و استقصیت السؤال عنها، فوقفت علی میقاتها. «قل انما علمها عندالله ولكن اكثر الناس لا يعلمون» كرّر لأن المراد بالاول علم وقتها، وبالثاني علم كونها.

«قل لا املك لنفسی» - کلمبی گفت: اهل مکه گفتند که: یا محمد! الا اخبرک ربک بالسعرالرخيص قبل ان یغلو فتشتري وتربح؟ وبالارض التي تريد ان تجذب فترتحل عنها الى ما قد اخصب؟ فأنزل الله هذه الاية. معنی آیت آنست که من بر خود پادشاه نه‌ام، و نتوانم هیچ چیز، نه جاب منفعت نه دفع مضرت از خود، مگر آنکه الله خواهد که توانم، یعنی آن توانم که الله توانائی آن درمن آفریند. این تبرؤ است از حول و قوّة و ملک و حکم. گفته‌اند که: این نفع و ضرر هدایت و ضلالت است. میگوید: لا املك هدی و لا ضلالة.

«ولو كنت اعلم الغیب لاستكثرت من الخير» - کافران گفتند: چرا خداوند تو ای محمد! ترا خبر نکند در روز فراخی نعمت از روز قحط و شدت؟ تا تو ذخیره نهی، و کار روز قحط و شدت بسازی؟ بجواب ایشان گفت: «لو كنت اعلم الغیب لاستكثرت من الخير» یعنی المال، و هیئات لسنة القحط ما یکفیه، «وما مسّنی السوء» ای: وما اصابنی الضر و الفقر. گفت: اگر من غیب دانستمی، در روز فراخی من کفایت بدست آوردمی تا در روز تنگی و قحط بدی بمن نرسیدی. و گفته‌اند: «غیب» ایدر (۱) مرکب است، و «خیر» عمل صالح یعنی: لو كنت اعلم متى اموت لاستكثرت من العمل الصالح، «وما مسّنی السوء» ای اجتنبت ما یکون من الشر، و اتّقیته، و گفته‌اند: غیب علم رستاخیز است، و معنی آنست که اگر من آن غیب که از من می‌پرسید دانستمی «لاستکثرت من الخير»، ای لا اخرجتکم

عقاسئت ، « و ما مسّنی السّوء » ای لم یلحقنی تکذیب . « ان انا الاذیر » للمکفرین
« و بشیر لقوم یؤمنون » .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « ولله الاسماء الحسنی فادعوه بها » - خدای را جلّ جلاله نامها
است ، و آن نامها اورا صفات است ، مآن نامها نامور و ستوده و شناخته ، نامهای پر آفرین ،
و بردلها شیرین ، نظم پاک و گفت پاک از خداوند پاک . نظم بسزا و گفت زیبا از خداوند
یکنا آئین زبان و چراغ جان و ثناء جاودان . خود میگوید جلّ جلاله و عزّ کبریاؤه :
نوری هدای ، ولا اله الا الله کلمتی ، و انا هو . بنده که راه یافت بنور من یافت ، پی که برد
بچراغ من برد ، چراغ سنت ، چراغ معرفت ، چراغ محبت چراغ سنت دردش افروختیم ،
چراغ معرفت در سرش افروختیم ، چراغ محبت در جانش افروختیم . ای شادباد بنده ای
که میان این سه چراغ روان است ! عزیز تر از و کیست که نور اعظم دردش تابان است ؟
و دیده وری دوس دل اورا عیان است ؟ آنکه گفت جلّ جلاله : لا اله الا الله گفت من است
وصفت من است ، والله نام من است ، و من آن نامم که هستم ، که نامم دیّان و مهربان ، و
خدای همگان ، دارنده جهان ، و نوبت ساز جهانیان

پیر طریقت کلمه ای چند گفته لائق این موضع ، گفت : ای سزاوار منای خویش !
ای شکر کننده عطاء خویش ! ای شیرین نماینده بلاء خویش ! رهی بذات خود از ثناء تو
عاجز ، و بعقل خود از شناخت منت تو عاجز ، و بتوان خود از سزای تو عاجز ، کریم ! اگر فزار
آن دردم که تو دوا ی آنی . بنده آن مأم که تو سزای آنی من در توجه دانم تودانی ! تو آنی
که خود گفنی ، و حنانکه خود گفتی آنی . همانست که مصطفی (ص) گفت : « لا احصى
ثناء علیک انت کما انیت علی نفسک » .

« و ذروا الذین یلحدون فی اسمائه » - الحاد در نامهای الله از راه راستی و صواب

بر گشتن است ، و این بر دو وجه است: یا زیارت آرد در آن یا نقصان . نامی وصفتی که الله خود را نکفت بگوید، یا آنچه خود را کف نکوید . آن تمثیل است و این تعطیل . اهل التّمثیل زادوا فألحدوا ، و اهل التعطیل نقصوا فألحدوا .

شیخ الاسلام انصاری گفت قدّس الله روحه: آنچه الله از خود نشان داد آنست، وصفت وی چنان است . الله از خود بر بیان است ، و **مصطفی** از او بر عیان است ، خود را میگوید: « فسئل به خبيراً ، » و **مصطفی** را میگوید: « و ما ينطق عن الهوى . » الله را صفت ابیات کردن شاید بخویشتن، و نه تنزیه کردن بخویشتن . گوش فرا کتاب و سنت دار، آنچه گوید تو مگوی که آنست . الله گفت که صفت هست، و نام هست، تو آن میگوی که هست ، آنچه نکفت که نیست تو مگوی که نیست . الله نکفت که من چونم، اگر بگفتی که چونم ما بگفتیم . الله گفت که هستم چونی بنگفت ، تو هست میگوی چونی مگوی . هر که را دو آیت از قرآن معلوم گشت از تشبیه برست: « افمن يخلق كمن لا يخلق ؟ » « ليس كمتله شيء وهو السميع البصير » . ابیات اسم نه تشبیه است، و تقدیس در نفی مذهب ابلیس است، او که می تشبیه کند از حظیرة اسلام بیرون است، و او که صفت رد میکند زندیق است .

و بدان که خالق را جلّ جلاله نامها است و مخلوق را نامها . هر چه نامهای مخلوق است آن مصنوع است عاربتی و ساخته و مجازی ، و آنچه نامهای خالق است همه قدیم اند و ازلی، و بسزای او حقیقی هیچ نام از نامهای او محدث نیست . فومی گفتند: مخلوق باید تا خالق بود ، مرزوق باید تا رازق بود و نه حنان است که ایشان گفتند، که هیچ حدب را با نام الله راه نیست ، که هیچ مخلوق نبود و خداوند ما خالق بود . هیچ مرزوق نبود و خداوند ما رازق بود . الله را نود و نه نام است که بآن نامها نامور است، و نه بموسومات مسمّی است ، که خود مسمّی است بازل . در آسمان و زمین اوست ، که چنانکه در اوّل

آخر است در آخر اوّل است، نه اوهام را مدرك، نه افهام را علل. هو معلّ الاشياء ولا يعتلّ. در چرا افکننده هر چیز، و خود در چرا ناید. پس هر که در چرا و چون شد از طرق سنت بیرون شد، از آنکه ربّ العزّة به متحائل است درظنون، نه محاط در افهام، نه متقسم در عقول، نه مدرك در اوهام. شناخته است امّا بصف و نام. همه ازو بر نشانند و بر پیغام. بنور معرفت و کتاب و سنت و الهام.

« و مقنّ خلقنا امّة یهدون بالحقّ » - صفت و نعت دوستان است، « و الذین کذبوا بآیاتنا سنستدرجهم من حیث لا یعلمون » حاصل کار بیگانگان است. ایشان نواختگان فضل اند، و ایمان راندگان عدل. ضامن ایشان خداس، مصطفی پیشوا، و الهی راهنمای است. ضامن اینان رای اس، و ابلس پیشوا، و دوزخ سرای مذهب ایشان « و ما ینطق عن الهوی »، و مذهب اینان « ما اریکم الا ما اری ». ایشانرا میگوید: « یهدون بالحقّ و به یعدلون »، و اینان را میگوید: « سنستدرجهم من حیث لا یعلمون » بنگر تا چند فرق اس میان این دو فریق؟ « فریقاً هدی و فریقاً حقّ علیهم الضلالة »

« اولم یتفکروا ما باصاحدهم من جنّه » - چرا دیده فکر ت باز نکنند، و اندیشه عقل بر نگمارند در کار محمد (ص)، و تأمل نکنند در معجزات و دلائل نبوت و در شاهد خلق و کمال خاق او، تا بدانند که وی دیوانه نیست و کاهن نیست و شاعر نیست. فرمان آمد که یا محمد! تو خاموش باش، و ایشانرا جواب مده که منزلت تو بنزدیک ما برتر از آن است که ترا بخود باز گذاریم، یا فرو گذاریم. ما خود ایشانرا جواب دهیم، و ترا نیابت داریم: « ما انت بنعمة ربّک بمجنون »، « ما هو بقول شاعر قلیلا ما تؤمنون ولا بقول کاهن »، « و ما علّمناه الشعر و ما ینبغی له »، « ما ضلّ صاحبکم و ما عوی ». و ما ینطق عن الهوی، « فما أنت بنعمة ربّک بکاهن و لا مجنون ». ترا چه زیان ای محمد! که بوجهل و بولهب و عتبه و شبیه گویند تو دواندای من که ملک ترا می سنند و می گویم. « ما انت بنعمة ربّک بکاهن و لا مجنون ».

ربِّكَ بمجنون». دوست دوست پسند باید نه شهر پسند. ای محمد! تود یوانه نه‌ای، توزین عالمی، سیّد ولد آدمی، رسول کونین و صاحب قاب قوسین. اسلام را صفائی، شریعت را یقائی، رسول خدائی. این عزّت ترا بس که ما آن تو. تو آن مائی، اسلام راه منست، تودلال آن راهی. امت تو سپاه در گاه من‌اند، توسالار آن سپاهی. جمله خلائق جهان لشکر‌اند، تو آن لشکر را شهنشاهی. در نام و نسب محمد بن عبد الله ای. در عزّ و مرتب محمد رسول الله ای بآن منکر که دشمن ترا ساحر گوید و دیوانه، بآن نکر که من میگویم: «وسراجاً منبراً»، «بشیراً و نذیراً»، «و کفی برک هادياً و نصیراً» و ینصرك الله نصراً عزیزاً «ان فضله کان علیک کبیراً».

«اولم ینظروا فی ملکوت السموات والارض» - اطلع الله سبحانه اقمار الایات، وأُمّات عن ضیاءها سحاب الشبهات، فمن استضاء بها ترقى الى شهود التقدير، و من لم یخرج فی اوطان النقصیر انزلته مواکب السیر بساحات التحقيق.

۱۹- النوبة الاولى

قوله تعالى: «هو الَّذی خلقکم من نفس واحدة» الله او اسب که بیافرید شما را از یک تن «وجعل منها زوجها» و آن یک تن را جفت آفرید هم از وی «لیسکن الیه» آنرا تا آرام گیرد با او «فلما تغشیها» حون بآن زن رسید آدم «حملت حملاً خفیفاً» بر گرفت آن زن باری سبک «فمرت به» برفت آن زن با آن آب [بر دوام و سبکمار] «فلما اثلثت» چون آن زن [بآن بار که در شکم داشت] کران شد «دعوا الله ربّهما» [آدم و حوا] خواندند خداوند خویش را و گفتند: «لئن آتینا صالحاً، اگر ما را فرزندی دهی راست [همجون ما] لنکوننّ من الشاکرین» (۱۸۹)،

ناچار از سپاسداران باشیم

« فَلَمَّا آتَاهُمَا صَالِحًا » چون الله ایشانرا آن فرزند بداد پاک صورت راست اندام « جَعَلَاهُ شُرَكَاءَ » ویرا انباز نهاده اند « فِيمَا آتَاهُمَا » در آن فرزند که الله ایشانرا داده بود « فَتَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ » (۱۹۰) ، خدای برتر و پاک تر از آن است که آن انباز که ایشان میگویند در وی رسد .

« اِشْرَكُونَ » انبازان میگیرند با خدای « مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا » آنکه هیچ چیز نیافریند « وَهُمْ يَخْلُقُونَ » (۱۹۱) ، و آن انبازان خود آفریدگان اند .

« وَ لَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ نَصْرًا » و آن پرستیدگان ایشان نتوانند که ایشانرا [روزی دهند و] یاری کنند « وَلَا أَنفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ » (۱۹۲) و نتوانند که خویشتن را یاری دهند .

« وَ ان تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَى » و اگر این انباز گیران را با راه راست خوانید « لَا يَتَّبِعُواكُمْ » از پی شما نیایند « سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ » یکسان است بر شما « ادْعُوا تَمْوَهُمْ » که خوانید ایشانرا « اَمْ اَنْتُمْ صَامِتُونَ » (۱۹۳) ، یا خاموش باشید .

« اِنَّ الَّذِيْنَ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ » اینان که میخوانید فرود از الله بخدائی « عِبَادِ امثالکم » همه رهیگان اند چون شما « فَادْعُوهُمْ » خوانید ایشانرا « فَلْيَسْتَجِيبُوا لَكُمْ » تا پاسخ کنند شما را « اِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ » (۱۹۴) ، اگر می راست گوئید [که ایشان خدا اند و خدائی را سزا اند] .

« اَللّٰهُمَّ ارْجُلِ » ایشانرا پایها هست « يَمْشُونَ بِهَا » که روند بآن؟ « اَمْ لَهُمْ اَيْدٍ » یا ایشانرا دستها هست « يَبْطِشُونَ بِهَا » که دست زنند بآن؟ « اَمْ لَهُمْ اَعْيُنٌ » یا ایشانرا چشمها است « يَبْصُرُونَ بِهَا » که بینند بآن؟ « اَمْ لَهُمْ اُذَانٌ » یا ایشانرا گوشها است « يَسْمَعُونَ بِهَا » که شنوند بآن؟ « قُلْ ادْعُوا شُرَكَاءَ كُمْ » بگو این انباز گرفتگان خویش را خوانید « ثُمَّ كِيدُوْنَ فَلَا تَنْظُرُوْنَ » (۱۹۵) « آنکه با من کوشید و مرا درنگ ندهد

« اَنْوَلِيَّ اللّٰهَ » خدای من الله است « الَّذِي نَزَّلَ الْكِتَابَ » او که فرو فرستاد نامه « وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِينَ » (۱۹۶) « و اوست کارپذیر و کارساز نیکان. »
 « وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ » و ایشان که خدای میخوانید فرود ازو
 « لَا يَسْتَنْصِیْعُونَ نَصْرَکُمْ » نتوانند یاری دادن شما و نه روزی دادن شما « وَ لَا اَنْفُسَهُمْ یَنْصُرُونَ » (۱۹۷) « و نتوانند که تنهای خویش را یاری دهند. »
 « وَاِنْ تَدْعُوهُمْ اِلَى الْهَدٰی » و اگر شما که گرویدگان اید ایشانرا که
 مشرکانند با راه خوانید « لَا یَسْمَعُوا » نشنوند « وَ قَرِیْبُهُمْ یَنْظُرُونَ اِلَیْکَ » و ایشانرا
 بینی می نگرند در تو « وَ هُمْ لَا یُبْصِرُونَ » (۱۹۸) « و بنمی بینند. »

النوبة الثانية

قوله تعالى : « هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ » - یعنی آدم (ع) ، « وَ جَعَلَ »
 ای خلق « مِنْهَا » ای من تلك النفس « زَوْجَهَا » حواء ، « لِيَسْكُنَ اِلَيْهَا » لیستأنس بها .
 رب العالمین جلّ جلاله و تقدّست اسماءه آدم را که آفرید از کل آفرید ، چنانکه گفت
 تعالی و تقدس : « اَنْتَ خَالِقُ بَشَرًا مِنْ طِينٍ » حای دیگر گفت : « اَنْتَ خَالِقُ بَشَرًا مِنْ
 صَلْصَالٍ مِنْ حَمَاءٍ مَسْنُونٍ » ، و خبر درست است که روز آدینه آفرید بعد از نماز دیگر
 قال ابن عباس : خلق الله آدم من بعد العصر يوم الجمعة ، وحلقه من اديم الارض ،
 فسجدوا له ، ثم عهد اليه ، فنسي ، فسمي الانسان ، فوالله ان غابت الشمس حني خرج منها .
 پس آدم در بهشت از تنهایی مستوحش شد ، ربّ العزّة خواست که مونسى هم از شکل او
 و هم از جنس او پدید آرد تا با وی آرام گیرد . حواء را بیافرید از استخوان پهلوی وی ،
 وذلك فى قوله (ص) : « لَمَّا خَلَقَ اللّٰهُ اٰدَمَ اَنْتَرَعَ ضِلْعًا مِنْ اَضْلَاعِهِ فَخَلَقَ مِنْهُ حَوَّاءَ » .

گفته اند : حکمت در آنکه از استخوان آفرید نه از گوشت ، نه آنست که تا

فرمان دار بود وزیر دست ، و از پهلوی آفرید تا پوشیده و نهفته و در ستر بود ، و از استخوان کثر آفرید تا دروی طمع راستی نکنی . قال رسول الله (ص) : « ان المرأة خلقت من ضلع لن تستقيم لك على طريقة ، فان ذهبت تقيمها كسرتها ، و ان استمتعت بها استمتعت و فيها عوج » .

« فلما تغشيتها » واقعها و جامعها . چون آدم بحوا رسید چنانکه مرد بزن رسد ، « حملت حملاً خفيفاً » یعنی النطفة ، و كانت خفيفة عليها ، برداشت حوا باری سبك یعنی نطفه ، « فمرت به » ای استمرت بذلك الحمل الخفيف ، قامت وقعدت و لم يثقلها ، ولم تكثرت بحمله . آن زن بآن حمل گرا نبار نشد ، و از خاست و نشست و آمد شد باز نماند . **قتاده** گفت : « فمرت به » ای استبان حملها . آن حمل در وی پیدا شد و ظاهر گشت ، « فلما انقلت » ای صارت ذات ثقل بحملها ، کما يقال : انمر ، اذا صار ذا نمر . چون آن کودک نزرگ شد در شکم وی ، و فرا جنبش آمد ، « دعوا لله ربهما » یعنی آدم و حوا ، « لئن آتيتنا » یا ربنا ! « صالحاً » ای ولدأً سوياً شبیه ابویه . **حسن** گفت : « صالحاً » یعنی غلاماً ذکراً ، « لنكونن من الشاكرين » لك على نعمتك ، و این دعا از آن گفتند که می ترسند که اگر آن فرزند نه بر صورت ایشان باشد و نه مردم بود . و این ترس ایشان از آنجا افتاده بود که ابلیس بر صورت مردی پیش حوا رفته بود و گفته : ما يدريك في بطنك لعله كلب او خنزير او بقرة او حمار ؟ و ما يدريك من اين يخرج من اذنك ام من عينك ام من فيك ام ينشق بطنك فيقتلك ؟ گفت : چه دانی تو که در شکم تو چیست ؟ سگی یا خوکی یا بهیمه ای از بهائم ؟ و چه دانی که در کجا بدر آید ؟ از گوش یا از چشم یا از دهن ؟ یا باشد که شکم تو از بیرون آمدن وی شکافته شود و تو کشته شوی پس حوا از آن حال بترسد ، ابلیس گفت : اطيعيني و سمي ولدك عبد الحارث تلدي شبیه کما مثلکما . و ابلیس را در میان فریشتگان نام **حارث** داده ، و **حوا** و **برا** نشناخت که ابلیس است پس حوا

با آدم گفت که : مردی آمد و مرا چنین گفت آدم گفت : لعله صاحبنا الذی قد علمت . مگر آن مرد است که می دانی یعنی ابلیس ، که یکبار ما را فریفته کرد . **مصطفی (ص)** گفت : « خدعهما مرتین ، خدعهما فی الجنة و خدعهما فی الارض » پس ابلیس پیایی بایشان می آمد ، و می فریفت ایشانرا ، تا آنکه که فرزند را **عبدالحارث** نام کردند ، و این قصه بقول **سعید جبیر** در زمین رفته است نه در بهشت ، که ابلیس پس از آنکه او را از بهشت بیرون کردند و او را بهشت نشد .

ابن عباس گفت : کانت حواء تلد لادم فیسمیه عبیدالله و عبدالله و عبدالرحمن ، فیصیبهم الموت ، فأتاهما ابلیس ، وقال : ان سرّ کما ان یعیش لکما ولد فسمیاه عبدالحارث ، فولدت ابناً فسمیاه عبدالحارث ، وقال آدم : لعله لا یضرّ التسمیه ، ویبقى لنا ولد ، نأمن به فی حیاتنا و یخلفنا بعد مماتنا ، و قيل سَمِیاه عبدالحارث ، لا لانّ الحارث ربّهما لکن قصدا الی انّه سبب سلامة الولد ، فسمیاه به کما یسمی ربّ المنزل نفسه عبد ضیفه علی جهة الخضوع له ، لا علی انّ الضیف ربّه . قال حاتم :

وانّی لعبد الضیف مادام ثاوياً و ما فیّ الا تبک من شیمة العبد

و هذا معنی قوله : « جعلنا له شرکاء فیما آتاهما » وهو شرک فی التسمیه لا فی

العبادة ، و شرک فعل لا شرک دین .

و گفته اند که : ابلیس بحوا آمد در آن حمل اوّل که داشت ، و گفت : ایا الذی اخرجتکما من الجنة ، فاقبلای منّی و الا قتلت ما فی بطنک . من آنم که شما را از بهشت بیرون کردم اگر سخن من نپذیرید آنچه در شکم داری مکشم . آنکه گفت : لئن ولدت بشراً سوياً ولم تلدی بهیمة لتسمیانه باسمی . اگر آنچه در شکم داری فرزندی بود راست اندام همچون شما ، و نه بهیمة باشد ، او را بنام من بازخواند . گفت : نام تو چیست ؟ گفت **عبدالحارث** . حوا از بسم آنکه شیطان را بروی و بر فرزند وی دست بود

و اورا هلاك كند ، نام وى عبدالحارث نهاد ، اينست شرك ايشان كه ربّ العزّة گفت :
 « جعلاً له شركاً فيما آتاهما » - بر قراءه نافع و بوبكر ، يقال شركت
 الرجل اشر كه شركاً . باقى قرأه « جعلاً له شركاء » خوانند بجمع ، واين جمع بموضع
 وحدان نهاده ، و آن ابليس است . همچنانكه گفت : « اتخذ من دونه الهة » يعنى الهاء ؟
 ومنه قول الشاعر :

اربّ يبول الثعلبان برأسه لقد ذلّ من بالتعليه الثعلاب!

يعنى الثعلب . قال ابو على النحوى : يجوز أن يكون سقته حواء وحدها
 عبدالحارث بغير اذن آدم ، بتقدير جعل احدهما له شركاً فيما آتاهما ، فحذف المضاف ،
 و أقام المضاف اله مقامه كما حذف من قوله : « يخرج منهما اللؤلؤ » والمعنى من احدهما ،
 لأنّ اللؤلؤ يخرج من الماء الملح ، فعلى هذا التفسير تم الكلام عند قوله : « فيما آتاهما » ،
 ثم قال : « فتعالى الله عما يشركون » اخباراً عن مشركى مكّة ، وهو على الانفصال من الاول ،
 تقديره : فتعالى الله عما يشرك المشركون من اهل مكّة ، ويحتمل فى قوله : « جعلاً له
 شركاء » أن الهاء تعود الى الولد على تقدير جعلاً للولد الصالح الذى آتاهما شركاً ، اى
 حظاً ونصيباً فيما آتاهما الله من الرزق فى الدنيا ، وكافاً قبله بأكلان ويشربان وحدهما ،
 ثم استأنف ، فقال : « فتعالى الله عما يشركون » يعنى الكفار . ومن قرأ شركاء ، فالمعنى
 صار له اى معه شركاء فيما آتاهما ، وهذا قول حسن ، لأنّه تنزبه لادم وحواء عن الشرك
 و تناء عليهما ، والله اعلم .

« ايشركون مالا يخلق شيئاً » - يعنى ايعبدون مالا يقدر ان يخلق شيئاً وهم
 يخلقون » يعنى الاصنام . وانما جمع جمع السلامة لأنّ فيما يعبد ، الشياطين والملائكة
 والمسيح . ومحتمل است كه : « وهم يخلقون » ضمير عابدان نهى نه ضمير اصنام ، ومعنى
 آنست كه مشركان بتانرا عبادت ميكنند كه قدرت آفرينش ندارند ، چرا نه الله را پرستند

که قدرت آفرینش دارد ، و ایشان همه آفریده او اند ؛ « ولا يستطيعون لهم نصراً ولا انفسهم ينصرون » هذه صفة الاصنام . آنکه خطاب با مؤمنان برد :

« وان تدعوه » یعنی وان تدعوا المشركين ، « الى الهدى لا يتبعوكم » لأنّ في علم الله أنّهم لا يؤمنون . « سواء عليكم ادعوتموهم ام انتم صامتون » همچنان است که آنجا گفت : « سواء عليهم » اندر تهم ام لم تنذرهم لا يؤمنون ، و اگر خواهی « و ان تدعوه » خطاب با مشرکان بر ، و هاومیم با معبودان ایشان و معنی آنست که اگر این خدای خواندگان خویش را خوانید با راه از پی شما بنمایند ، از بهر آنکه ایشانرا نه دانش است و نه دریافت ، لا تعقل ولا تفهم . آنکه گفت : « سواء عليكم ادعوتموهم » یکسان است بر شما که پرستگاران ایشانند که ایشانرا خوانید یا خاموشان باشید .

« انّ الذين تدعون من دون الله » - ای الاصنام « عباد » ای مخلوقة مملوكة مقدرة مسخرة . « امثالکم » ای اشباهکم فی کونها مخلوقة لله وقال الازهری : ای انها تعبد الله كما تعبدوه ، وتلك العبادة منها لا يعلمها الا الله ، دلیله « و ان من شيء الاّ يسبح بحمده » ، « الم تر ان الله يسجد له » الایذ ، ونظائر ها . « فادعوه » امر انکار « فليستجيبوا لكم » ای فليجيبوا ، امر تعجيز ، « ان كنتم صادقين » أنها الهة . ثم یبین أنّ من عدم الصفات لا يستحق الالهية ، فقال :

« الهم ارجل یمشون بها ام لهم اید یبطشون بها ام لهم اعین یبصرون بها ام لهم آذان یسمعون بها » - این آیت حجّتی روشن است بر اهل بدعت در ابدات صفات حق جلّ جلاله ، که بتانرا نیافت این صفات عیب شمرد ، همچنانکه گوساله بنی اسرائیل را بنا گویائی عیب کرد ، گفت : « الم یروا أنّه لا یكلّمهم » ؟ و ابراهیم خلیل (ع) بدر خود را گفت : « لم تعبد ما لا یسمع و لا یبصر » ، وقوم خود را گفت : « فسئلوهم ان كانوا ينطقون » ، « هل یسمعونکم ان تدعون او ینفعونکم او یضرّون » ؟ چون طواغیت را بنیافت

این صفات عیب کرد و گفت : سزای خدائی نه‌اند که این صفات ندارند، بدانستیم که این صفات خدای را عزّوجلّ بر کمال‌اند، و او را سزا‌اند، و دروی حقائق‌اند تا مخلوق و تا مفعول، از شبه و مثل منزّه، و از عیب و عار مقدّس، و از حدوث و منقصد متعالی. فرعون و فمروود دعوی خدائی کردند، و باین صفات موصوف بودند، اما همنامی بود همسانی نه، که ایشان مخلوق بودند، و صفات ایشان مخلوق. و مجعول و مصنوع، قرین عیب و عار، و محتاج خورد و خواب، نابوده‌ای دی، بیچاره‌ای امروز، و نایافته‌ای فردا. این صفات بدان صفات چه ماند! کرده با کردگار کی برابر بود! اینست که ربّ العزّة گفت: «افمن یخلق کمن لا یخلق»؟ «لیس کمثله شیء و هو السّميع البصیر». ثمّ قال تعالی: «قل ادعوا شرکاءکم» - قل یا محمد! ایّها المشرکون! «ادعوا شرکاءکم». و اضاف الیهם لأنّهم ینزعّمون أنّها شرکاء الله. «نم کیدون» ای بالغوا انتم و شرکاءکم فی مکروهی سرّاً و جهرّاً، «فلا تنظرون» لا تؤخّروا عنّی ما تقدرون علیه من المکروه. «انّ ولیّی الله» - اصله «ولیّ» علی فعیل، کقوله: «الله ولیّ الذّین آمنوا». فدخلته یاء الاضافة کما دخلت فی قوله: «انت ولیّ فی الدّینا و الاخرة»، ثمّ فتحت یاء الاضافة لما لقیها الف الوصل، کما فتحت فی قوله: «ربّی الله» فاذا وقفت علیها قلت ولیّ بسکون یاء الاضافة کما تقول ربّی «انّ ولیّی الله» ای انّ الذّی یتولّی حفظی و نصرتی الله الذّی أیدّ لی بانزال الکتاب علیّ، و هو یتولّی نصرة الصّالحین و یحفظ المؤمنین الذّین لا یشرکون.

«والذّین تدعون من دونه لا یتطیعون نصرکم ولا انفسهم ینصرون»، «وان تدعوهم» یعنی الاصنام «الی الهدی لا یسمعوا و ترهبهم ینظرون الیک» یقابلونک، من قولهم: داری تنظر الی دارک، ای تقابلها، و قیل تراهم کأنّهم ینظرون الیک، و تحسبهم یرونک، «و هم لا ینصرون»، هذا کقوله: «وترى النّاس سکاری» یعنی کأنّهم سکاری و

تحسبهم سكارى ، و قيل فاتحة اعينها فعل الناظر . « وهم لا يبصرون » لأنّها لا حياة لها ، وانّما اخبر عن الاصنام بالهاء والميم لأنّها مصوّرة على صورة بنى آدم ، مخبرة عنها بأفعالهم . وقيل : تراهم يعنى الكفار ينظرون اليك بأعينهم وهم لا يبصرون ، لأنّهم لا يقرّون بنبوّتك ، من قوله : « وعلى ابصارهم غشاوة » .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « هو الذى خلقكم من نفس واحدة » - بزرگ است و بزرگوار ، خداوند مهربان ، نیکونام ، رهى دار ، آفریننده جهانیان ، و دارنده همگان . پاك و بى عیب در نام و نشان . پاك از زاده و خود نرائیده ، پاك از انباز و یاری دهنده ، پاك از جفت و هم ماننده . خلق كه آفرید ، جفت آفرید قرین یکدیگر ، ترینه و مادینه هر دو درهم ساخته ، و شکل در شکل بسته ، و جنس با جنس آرمیده ، چنانكه گفت : « وجعل منها زوجها ليسكن اليها » . خداست كه یكتاست ، و در صفات بى همتاست ، و از عیبها جداست . آفریننده و دارنده و پروراننده . چون خواهد كه در آفرینش قدرت نماید ، از يك قطره آب مهین صد هزار لطائف و عجائب بیرون آرد . اول خاكی ، آنكه آبی ، آنكه علقه‌ای ، پس مضغ‌ای ، پس استخوانی و پوستی ، پس جانوری . چون چهار ماهه شود زنده شود در آن قرار مكن « فى ظلمات نلث » درین شخص سه حوض آفریده یكى دماغ ، یكى جگر ، یكى دل . از دماغ جویهای اعصاب بر همه تن كشاده ، تا قدرت حس و حرکت در وی میرود . از جگر رگها آرمیده ، بر همه تن كشاده ، تا غذا در وی میرود . از دل رگها جهنده ، بر همه تن كشاده ، تا روح در وی میرود . دماغ بر سه طبقه آفریده : در اول فهم نهاده ، در دوم عقل نهاده ، در سوم حفظ . چشم بر هفت طبقه آفریده . روشنائی و بینائی در آن نهاده . عجب ترازین حدقه است بر اندازه عدس دانه‌ای ، و آنكه صورت آسمان

زمین بدین فراخی دروی پیدا گشته . طرفه تر پیشانی که سخت آفرید باصلا بت ، تاموی نرو یاند که آنکه جمال ببرد . پوست ابرو میانه آفرید تاموی بر آید اندکی ، و دراز نکرد . گوش بیافرید ، آبی تلخ دروی نهاده ، تاهیچ حیوان بوی فرو نشود ، و دروی پیچ و تحریف بسیار آفریده ، تا اگر خفته باشی وحشرات زمین قصد آن کند راه بروی دراز شود ، تا تو آگاه شوی . زبان در محل لعاب نهاد تا روان باشد ، و از سخن گفتن بازمانی . چشمه آب خوش از زیر زبان روان کرد ، تا بادرار آب میدهد ، و طعام بوی تر میشود ، و اگر نه طعام بحلق فرو نشود . بر سر حلقوم حجابی آفرید تا چون طعام فروبری ، سر حلقوم بسته شود ، تا طعام بمجری نفس فرو نشود . جگریا فرید تا طعامهای رنگارنگ را همه يك صفت گرداند برنگ خون ، تا غذای هفت اندام شود .

با کست و بی عیب خداوندی که از يك قطره آب مهین این همه صنع پیدا کرد ، و چندین عجائب و بدائع قدرت بنمود ، چون ابدیشه کنی بگوی : « فتبارك الله احسن الخالقین » (۱) زهی (۱) نیکوکار زیبا نگار آفرید کارا تر نگاشت و دل نگاشت . چون تن نگاشت خود را ستود ، گفت : « فتنبارك الله احسن الخالقین » . چون دل نگاشت ترا ستود ، گفت : « اولئک هم الرّاشدون » . در علم ازلی و قضاء ابدی و رفته قلم است که رویهائی بخواهد گردانید ، چون نگاشتن روی رسید گفت : نکونگارید ، نگار گریستود نه نگار ، که اگر نگار ستودی نه روا بودی که بزوددی ، که کریم ستوده خویش محو نکند ، برداشته خویش رد نکند . چون بدل رسد نگار ستود نه نگار گر ، تا بدانی که نگار دل را هرگز نخواهد زدود .

« ولا یستطیعون لهم نصراً ولا انفسهم ینصرون » - يك قول مراد باین مشرکان اند که پرستنده اصنام بودند . جای دیگر گفت : « وکانوا لا یستطیعون سمعاً » ، « ما کانوا

يَسْتَطِيعُونَ السَّمْعَ». حجت است بر اهل قدر که بنده را استطاعت نهند، و قدرت بر مشیت
 فعل پیش از فعل، و ازین آیت بی خبر اند و بی نصیب که ملک میگوید جلّ جلاله: نه
 استطاعت دارند و نه قدرت. نه خود را بکار آیند نه دیگران را. نه جلب منفعت توانند نه
 دفع مضرت، مگر آنچه الله خواهد که توانند. که خواست الله است، و توان توان
 او. بنده بخود هیچ نتواند، همه بتقدیر الله است. نیکی و بدی، سود و زیان، عطا و منع،
 غنا و فقر همه بتقدیر و خواست الله است. خیر بتقدیر او و رضاء او، شر بتقدیر او، نه برضاء
 او. در عالم چیست مگر بخواست او؟ موی نه چنبد بر تن هیچ کس مگر بمشیت او. خطرت
 ناید در دل هیچ خلق مگر بعلم او. آدمی از خاک آفریده او، و اسیر در قبضه او. هیچ چیز
 بروی نرود مگر بحکم او و بمشیت او. هر چه خواهد کند بر بنده او. اگر سوزد یا نوازد
 خواند یا راند، او را رسد، و کس را نیست اعتراض بر او: «لَا يَسْئَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَ هُمْ
 يَسْأَلُونَ». چنانکه در بدایت آفرینش خلق بمشیت وی بود، و در حکم وی، امروز حکم
 بمشیت و اختیار هم او راست: «مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ» خلق که باشند که ایشانرا حکم و
 اختیار بود؟! جبهات حدان و اختیار انسان چه مرغ (۱) حضرت عزّت است؟! «سبحانه و
 تعالی عما یشرکون» پاکست و متعالی از آنک که دیگری را با وی حکم و اختیار بود،
 که خدائی شرکت نپذیرد.

«وَتَرِيَهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ وَ هُمْ لَا يَبْصُرُونَ»- آن زخم خوردگان عدل ازل، و نا
 بایستگان حضرت عزّت از مصطفی (ص) انسانیت دیدند، نبوت ندیدند. آدمیت دیدند
 عبودیت ندیدند. لاجرم میگفتند: «إِن هَذَا لَسَاحِرٌ مِّبِينٌ»، «اِنَّنا لَتارکوا آلِهتنا
 لشاعر مجنون»؟ آن دیده های شوخ ایشان بر مص کفر آلوده بود، و سزای دیدن جمال
 نبوت نبود، از آن ندیدند. موسی علیه السلام از خضر ندکی دید آدمیت ندید،
 لاجرم میان بخدمت درست، و بر درگاه شاگردی و مریدی وی مجاور گشت. دیری

بباید تا تواز خلق و آدمی بیرون از تن ظاهر چیزی بینی . تو لیلی می بینی معشوقی نمی بینی . همچون میدانی عاشقی نمیدانی . لاجرم از کوی حقائق وراء مردان دور افتادی ای هفتاد سال در منزل خاک بمانده ! و هرگز قدم در ولایت عشق ننهاده ! پای بند صورت گشته ، و هرگز عالم صفت ندیده :

تا تو مرد صورتی از خود نبینی راستی

مرد معنی باش و گام از هفت کردون در گذار .

۲۰- النوبة الاولى

قوله تعالى : « خذ العنق » آسان فرا گیر کار مردمان « و أمر بالعرف » و بنیکوکاری فرمای ایشانرا [و برد باری کن] « و أعرض عن الجاهلین (۱۹۸) » و روی گردان و فرو گذار نادانان [و سفیهان ایشان]
 « و أما ينزغتك من الشيطان » و هر که که سر بردار از دیو ترا « نزع »
 بسر برداشتنی و سبکسار کردنی « فاستعذ بالله » فریاد خواه بخدای « انه سمیع عایم (۱۹۹) » که او شنوائی است دانا .

« ان الذين اتقوا » ایشان که گرویدگان اند و آزرم دارندگان از خدای
 « اذا مسهم » که (۱) بایشان رسد « طائف من الشيطان » دیو گرفتگی از دیو « تذکروا »
 حق را یاد کنند و دریاد آرند « فاذا هم مبصرون (۲۰۰) » تا از آن حیرتی که دیو نمود
 بیرون آیند و حق بینند و با صواب آیند .

« و اخوانهم » و برادران ایشان « یمدّونهم فی الفی » ایشانرا در گمراهی

مسکشند و در آن میروانند و میدارند « ثم لا یقصرون (۲۰۱) » و هیچ فرو نایستند

« وَاِذَا لَمْ تَأْتِهِمْ بَايَةٌ ، وَهَرَكْهُمُ الْيَمَامَةُ » که پیغامی که از تو خواهند نیاری ، « قَالُوا »
 میگویند « لَوْلَا اجْتَبَيْتُهَا » چرا آخر سر سخن نگزینی و نه آری « قُلْ اِنَّمَا اتَّبَعُ مَا يوحى
 الّیّ من ربّی » کوی من پی بآن می برم که پیغام دهند بمن از خدای من « هَذَا بَصَائِرُ
 مِنْ رَبِّكُمْ » این نامه دیده و ریها است از خداوند شما « وَهَدَى وَرَحْمَةً » و راه نمونی و
 بخشایشی « لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ » (۲۰۲) ، ایشانرا که میگردند بآن

« وَاِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ » و هر که که قرآن خوانند « فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنْصِتُوا »
 خاموش ایستید و گوش بآن دارید « لَعَلَّكُمْ تَرْحَمُونَ » (۲۰۳) تا مگر بر شما ببخشایند.
 « وَاذْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ » خداوند خویش را یاد کن در دل خویش « تَضَرَّعًا
 وَخِيفَةً » بزاری و سم « وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ » و یاد کن خداوند خویش باوازی
 فروتر از بانگ « بِالْعَدْوِّ وَالْإِصَالِ » بامدادها و شبانگاهها « وَلَا تَكُن مِنَ الْغَافِلِينَ » (۲۰۴)،
 و نگر از غافلان نباشی.

« اِنَّ الدِّينَ عِنْدَ رَبِّكَ » ایشان که نزد يك خداوند تو اند « لَا يَسْتَكْبِرُونَ
 عَنْ عِبَادَتِهِ » گردن نمکشند از بندگی کردن او را « وَيَسْبُحُونَهُ » و می ستایند بپاکی
 وی عیبی او را « وَلَهُ يَسْجُدُونَ » (۲۰۵) ، و ویرا یگانه سجود می کنند .

النوبة الثانية

قوله تعالى : « خذ العفو » - علماء دین و ائمة شرع متفق اند که در قرآن آیتی
 نیست مکارم الاخلاق را جامع تر ازین آیت آنروز که این آیت فرو آمد **مصطفی** (ص)
 گفت : « یا جبرئیل ! ما هذا » ؟ قال : لا ادری حنی اسأل فذهب ثم رجع ، فقال : یا
محمد ! ان ربك يأمرک ان تصل من قطعك ، وتعطي من حرمك ، وتعفو عمن ظلمك
 آنکه **مصطفی** (ص) گفت : « معذت لی تتم بی مکارم الاخلاق » . وفي معناه انشدوا :

مكارم الاخلاق فى ثلاثة من كملت فيه فذلك الفهى
اعطاء من يحرمة ، و وصل من يقطعه ، و العفو عمن اعتدى .
وقال رسول الله (ص): « اوصانى ربى بتسع: اوصانى بالاخلاص فى السر والعلانية،
والعدل فى الرضا والغضب ، والقصد فى الغنى والفقر ، وأن اعفو عمن ظلمنى ، وأصل من
حرمنى ، و أن يكون صمتى تفكراً ، ومنطقى ذكراً و نظرى عبراً » . « خذ العفو » قيل
هو العفو عن المذنب ، اى اترك عقوبته . باين قول عفو كفوكار است ، فرا گذاشتن گناه
ازوى و عقوبت ناكردن ، و اين در ابتداء اسلام بود پس بايت قتال منسوخ شد . وقيل: معناه
خذ العفو من اموالهم . اى ما فضل من العيال ، وطاب وسهل و أتوك به عفواً بغير كلفة فخذنه ،
ولا تسئلهم ما وراء ذلك . من قوله تعالى: « يسئلونك ماذا ينفقون قل العفو » ، وهو منسوخ باية
الزكوة . مجاهد گفت : « خذ العفو » اى ما عفا لك وظهر و تيسر من اخلاق الناس ،
ولا تستقص عليهم ، ولا تبحث عنهم . ميگويد : سرسرى فرا گير كار مردمان ، و آسان فرارو
با ايشان ، فرا گذار بر نهان ايشان ، و مجوى پوشيده هاى ايشان . « وأمر بالعرف » اى
بالمعروف . والمعروف و العارفة و العرف كل خصلة حميدة ترتضيها العقول ، و تطمئن
اليه النفوس قال النبى (ص): « صنائع المعروف تقى مصارع السوء ، و اهل المعروف
فى الدنيا هم اهل المعروف فى الآخرة » .

قال عطاء : « وأمر بالعرف » يعنى لا اله الا الله ، « و أعرض عن الجاهلين »
اى جهل واصحابه . «م نسختها آية السيف ، وقيل : أعرض عنهم بترك مقابلتهم وترك
موافقتهم . چون اين آيت فرو آمد مصطفى (ص) گفت: « كيف يارب والغضب » ؟ بار خدايا
چون توانم ؟ و اين غضب را چه كنم كه در سرشت ما است ؟ جبرئيل آمد و آيت آورد .
« و اما ينزغنك من الشيطان نزع » - اى يعتربك و يعرض لك من الشيطان
عارض من وسوسة و فساد و غضب ، « فاستعذ » اى فاستعجر ، « بالله من الشيطان الرجيم »

من مکائد، واستغث به. زجاج گفت: النزغ بآدنی حرکه تكون، تقول: ترغته ای حرکتته. يقول: ان نالك من الشيطان ادنى وسوسة. معنی آیت آنست که: اگر شیطان ترا خلاف آن گوید و نماید که ما فرمودیم در این آیت از مکارم الاخلاق، تو ویرا دفع کن باستعاذت، بگوی: اعوذ بالله منه، که الله شنواست، و از ضمیر تو آگاه و دانا. قال سعيد بن المسيب: شهدت عثمان و علياً و كان بينهما نزغ من الشيطان، فما ابقى واحد منهما لصاحبه شيئاً، ثم لم يبرح احدا حتى يستغفر كل واحد منهما لصاحبه.

«ان الذين اتقوا» یعنی المؤمنین، «اذا مسهم» اصابهم، «طيف» بی الف قراءت مکی و بصری و کسائی است. باقی «طائف» خوانند، والطيف ما يتخیل فی العقل ممّا لا تلحقه العين، او یرى فی المنام، و قيل: اللّم والوسوسة والخیل. تقول: طاف الخيال بطيف طيفاً، و طاف الرّجل يطوف طوفاً، اذا اقبل و أدبر، و طيف، من طاف الخيال، و يجوز ان يكون من طاف الرّجل، فيكون اصله طيفاً بالتشديد، فخفض كميّت و ميت، و طائف اسم الفاعل من احدهما، و يجوز أن يكون طائف مصدراً كالطيف، كقولهم ما فلان طائل، ای طول. «تذکروا» ای تذکروا عقوبة الله، و قيل استعازوا بالله. قال سعيد بن جبیر: هو الرّجل يغضب الغضبة فيذکر الله، فيكظم الغيظ. قال ابن عباس و السّدي: اذا زلّوا تابوا، كقوله تعالى: «ذکروا الله فاستغفروا لذنوبهم». «فاذا هم مبصرون» ای: علی بصيرة. والمبصر صاحب البصيرة. و قيل مهتدون، و قيل منتهون.

«واخوانهم» - این اخوان شياطين اند، و «هم» ضمیر مشرکان است، و روا باشد که اخوان مشرکان اند، و «هم» ضمیر شياطين نهند. «يمدّونهم» من المدد، و هو الزّيادة، و من المدّ و هو الجذب. قراءت مد فی «يمدّونهم» بضمّ یا و کسر میم است. هر چه در قرآن آید از بسند «امددت» گوید، چنانکه «انما نمدّهم به من مال و بنين»، «وأمّددناهم بفأكهة»، «اتمّدونني بمال»، و هر چه آید از ذم و ناپسند «مددت» گویند، چنانکه «و

يُمَدُّهُمْ فِي طَغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ . و در قرآن، اند جای الله کافران را برادران دیو خواند بمعنی همسازان ، و معنی الایة : أَنَّ الشَّيَاطِينَ يَزِينُونَ لَهُمُ الْكُفْرَ وَالْمَعَاصِيَ ، و يغرونهم يعينونهم في الضلال والهلاك . « ثُمَّ لَا يَقْصِرُونَ ، لَا يَقْلَعُونَ وَلَا يَنْتَهُونَ . يُقَالُ : اقْصِرْ يَقْصِرُ وَقْصَرَ يَقْصُرُ ، إِذَا كَفَّ . »

« وَاذَا لَمْ تَأْتِهِمْ ، يَا مُحَمَّدُ ! يَعْنِي الْمَشْرِكِينَ « بآية ، مِمَّا اقْتَرَحُوا عَلَيْكَ . وَقِيلَ : بآية مِنَ الْقُرْآنِ ، « قَالُوا لَوْلَا اجْتَبَيْتَهَا ، أَي هَلَّا تَقَوَّلْتَهَا مِنْ نَفْسِكَ ؟ وَاخْتَرَعْتَهَا مِنْ عِنْدِكَ ؟ تَقُولُ : اجْتَبَيْتَ الشَّيْءَ وَاخْتَرَعْتَهُ وَاخْتَلَقْتَهُ بِمَعْنَى . مُشْرِكَانِ أَيْنَ بِمُصْطَفَىٰ أَزْهَرِ آن مِیْگفتند که ایشان چنین میگویند که : این سخن محمد از خویشتن میسازد و مینهد ، چنانکه جای دیگر گفت : « ان هذا آلا فاك افتريه » ، « ام يقولون تقوله » .

حسن گفت : هی الایة من القرآن اذا جاءت كذبوا بها ، و اذا تأخرت طلبوها استهزاء . پس رب العالمین گفت : یا محمد ! ایشانرا جواب ده ، گوی : « انما اتبع ما يوحى الى من ربى » ، آنچه شما میخواهید نه از قبل منست و نه بخواست من ، که آن ز قبل خدا است و بخواست خدا ، تا از الله پیغام بمن نیاید من بشما نگویم . رب العالمین تصدیق وی کرد آنجا که گفت : « و ما ينطق عن الهوى ان هو الا وحي يوحى » . جای دیگر گفت : « وما هو على الغيب بضنين » . « هذا بصائر » - ای هذا القرآن الذی اتیت به بصائر « من ربکم » بیان ظاهر و برهان واضح ، وای آیه اعظم منه ؟ « وهدى ورحمة لقوم يؤمنون » .

« وَاذَا قَرَأَ الْقُرْآنَ فَاسْتَمِعُوا لَهُ » - این آیت بقول سه گروه از مفسران در سه سبب است : قومی گفتند : این جواب آنست که مشرکان قریش یکدیگر را گفتند : « لَا تَسْمَعُوا لِهَذَا الْقُرْآنِ وَالْغَوَا فِيهِ » ، هر که که محمد قرآن خویش را خواندن گیرد ، شما در برابر وی شنعت و ناپاکار گفتن در گیرید ، تا بآن خویش ویرا باز شکنید . این آیت جواب آنست ،

قومی گفتند: این در نماز آمده، که مسلمانان در نماز پس رسول خدای با وی قرآن میخواندند با آواز. رسول خدا گفته بود ایشانرا: «لاتنازعونی فی القرآن فاذا قرأت فأنصتوا»، و فی روایة: «فلا تقرؤا خلفی الا بأم القرآن»، و قومی گویند: این در خطبه است. این قرآن خواندن اندر خطبه خواهد، و از بهر آن خطبه را قرآن خواند که خطبه بی چیزی از قرآن نه روا است، مردمان را باستماع خطبه فرمود و بخاموشی. و درست است خبر از مصطفی (ص) که گفت: «من قال لصاحبه والامام یخطب یوم الجمعة انصت فقد لغا».

و روی عن عثمان بن عفان: اذا قام الامام ان یخطب یوم الجمعة فاستمعوا و أنصتوا، فان للمنصت الذی لا یسمع من الحظّ مثل ما للسامع المنصت. وقال النبی (ص): «من توضأ فأحسن الوضوء، ثم أنصت للامام یوم الجمعة حتی یفرغ من صلوته، کفر له ما بین الجمعة الی الجمعة، و زیادة ثلاثة ایام».

عمر بن عبد العزیز گفت: «فاستمعوا له وأنصتوا» معنی آنست که هر واعظ که از خدا و رسول سخن گوید، و خلق را پند دهد، بنیوشید، و گوش بآن دارید، و تا آن می شنوید هیچ سخن مگوئید. ابن مسعود و ابوهریره گفتند: در ابتداء اسلام سخن گفتن در نماز روا بود، چنانکه یکدیگر را سلام میکردند، و جواب می دادند، و یکی میگفت: کم صلیتم؟ دیگری جواب می داد که: صلینا کذا و کذا. پس این آیت فرو آمد و سخن گفتن در نماز حرام گشت مگر تسبیح و تحمید و دعا و ذکر. زجاج گفت: «استمعوا وأنصتوا» معنی آنست که: اعملوا بما فیہ ولا تجاوزوه، من قول القائل: سمعت دعاک ای، اجبت دعوتک.

«واذکر ربک فی نفسك» - ابن عباس گفت: ذکر اینجا قراءت است در نماز، «فی نفسك» ای فی صلوته الاسرار، الظہر والعصر. «ودون الجهر من القول بالغدو والاصال» یعنی الفجر والعشائین، ای: ارفع الصوت وسطاً. «ولا تمکن من الغافلین» بقلبك ولسانك.

خطاب با **مصطفی** است، و مراد بآن همه مؤمنان اند. ایشانرا درین آیت بینج نماز میفرماید، نمازی با خضوع و خشوع و ترك غفلت، همچنانکه جای دیگر گفت: « اقم الصلوة لذكری ». .

و **مصطفی** (ص) گفت بروایت ابن عباس ازو: « ان الله تبارك وتعالى يقول: انما اتقبل صلوة من تواضع لعظمتی، و قطع نهاره بذكری، و كف نفسه من الشهوات ابتغاء مرضاتی، ولم يتعظم على خلقی، ولم يبت مصرّاً على خطيئته، يطعم الجائع و يؤوى الغريب، ويرحم الضعيف، ويكسو العارى، فذلك الذى يضىء نور وجهه كما يضىء نور الشمس. يدعونى فألبسى، و يسألنى فأعطى. مثله عندى كمثله الفردوس فى الجنان، لا يشتا ثمرها ولا يتغير حالها. »

وقيل معناه: و از كره ربك بقلبك، و لاتنسه، و از كره بالتسبيح و التحميد، « تضرّعاً و خيفة » خاشعاً متذللًا، خائفاً فرقاً، « و دون الجهر من القول » يعنى من الصوت، اى: از كره بقلبك و بلسانك غير مجبور به و لامرفوع به صوتك. « بالغدو و الاصال » يعنى بكرة و عشياً. الاصال العشيات، وهى جمع الجمع، فالاصال جمع اصل، و الاصل جمع اصيل، و هو اسم لما بين العصر الى المغرب. معنى غدو بامداد كردن بود، اما اينجا مراد بامداد است، چنانكه گفت: « فالى الاصبح » اصباح بامداد كردن بود، و مراد بامداد است، و در قرآن جاىها تنزيل گفت بمعنى منزل، همچنين مراد باين غدو غدوات است. « ان الذين عند ربك » يعنى الملائكة فى السماء. و « عند » للقرينة و الزلفه « لا يستكبرون » اى لا يتعظمون « عن عبادته و يستحونه » ينزهونه عما لا يليق به، و يقولون سبحان الله. و قيل: يستحونه يصلون له، من السبحة وهى الصلوة. اين آيت آنكه فرو آمد كه كافران گفتند: « وما الرّحمن ان سجد لما تأمرنا » سروا زدند و خداى را عزّ و جلّ سجود نكردند، و كردن كشيدهند. معني آنست كه: فرشتگان و مقرران ملأ

اعلی بامنزلت ورتبت ودرجه ایشان خدای را می سجود کنند ، وعبادت بی فترت می آرند .
 « یسبّحونه » ينزّهونه عن السوء ویدکرو نه ، « وله یسجدون » ای : یصلّون .
 روی ابو هریره ، قال : قال رسول الله (ص) : اذا قرأ ابن آدم السجدة فسجد ،
 اعتزل الشيطان يبکی . فيقول : يا ويله ! امر بالسجود ، فسجد ، فله الجنة ، وأمرت بالسجود
 فعصيت ، فلی النار . و عن ربيعة بن كعب الاسلمي ، قال : كنت ابيت مع النبی (ص)
 وأتیتہ بوضوءه ، فقال : « سلني » . فقلت : مرافقتك فی الجنة . قال : « او غير ذلك » ؟
 فقلت . هو ذاك . قال : « فأعني على نفسك بكثرة السجود » . و قال صلی الله علیه و سلم :
 « اكثر من السجود فانه لا یسجد عبد لله سجدة الا رفعه الله بها درجة ، وحطّ بها عنه خطیئة » .

النوبة الثالثة

قوله تعالى : « خذ العفو » - فرمان آمد از خداوند کریم مهربان ، بار خدای
 همه بارخدایان ، کریم و لطیف در نام و در نشان ، بمحمد خاتم پیغامبران ، و مقتدای
 جهانیان ، که : ای سید ! در گذار گناه از گناهکاران ، و بیوش عیب ایشان ، و برکش
 قلم عفو بر جریده بدکاران . ای سید ! از ما گیر خلق پسندیده ، و فعل ستوده ، گفتار بر راستی
 و با خلق آشتی . در صحبت یار نیکان ، و در خلوت تیمار بر ایشان . ای سید ! من که
 خداوندم بردبارم ، و بردباران را دوست دارم . از دشمن ناسزا میشنوم ، و شوخی وی در
 خلوت می بینم ، و پرده بروی میدارم ، و بعقوبت نشتابم ، و توبه و عفو بروی عرضه میکنم ،
 و بدر گاه خود باز میخوانم که : « ان ینتهوا یغفر لهم ما قد سلف » .

و فی بعض الآثار : یقول الله تعالی : « نادیتمونی فلبیتکم ، سألتمونی
 فأعطیتکم ، بارزتمونی فأملهتکم ، ترکتمونی فرعیتکم ، عصیتمونی فسترکم . فان رجعتم
 الی قبلتکم ، و ان ادبرتم عنی انتظرتکم » . بندگان من ! رهیکان من ! مرا باواز

خواندید، بلبسك جواب دادم. از من نعمت خواستید عطا بخشیدم. به بیهوده بیرون آمدید مهلت دادم. فرمان من بگذاشتید رعایت از شما بر نداشتم. معصیت کردید ستر بر شما نکه داشتم. با این همه گر باز آئید بپذیرم، وربر کردید باز آمدن را انتظار كنم. انا اجود الا جودین واکرم الا کرمین.

وفی الخبر: اذا تاب الشيخ يقول الله عز وجل: «الان! اذ ذبت قوتك، و تقطعت شهوتك. بلی انا ارحم الراحمین، بلی انا ارحم الراحمین». چون این آیت فرو آمد که «خذ العفو»، رسول خدا دانست که عفو از خصائص سنت حق است جل جلاله، و خود گفته بود علیه الصلوة والسلام که: «المؤمن یا خدمن الله خلقاً حسناً». این خلق نیکو از حق گرفت، و این سنت پسندیده بردست گرفت تا بحدی رسید که روز احد آن چندان رنج و اذی دید از مشرکان، و با این همه میگفت: «اللهم اهد قومی فانهم لا یعلمون». «واما یتزغنك من الشیطان نزغ فاستعذ بالله» - مصطفی (ص) گفت: «رأیت عدو الله ابلیس ناحلاً مهموماً، فقلت: یا عدو الله! ممّ نحولك؟ قال من صهیل فرس الغازی، و اذان المؤذنین، و کسب درهم من الحلال، و قول العبد: اعوذ بالله من الشیطان الرجیم. آن مهتر عالم و سید ولد آدم صلوات الله و سلامه علیه گفت: وقتی آن سر اشقیا، مهجور مملکت، ابلیس را دیدم نزار و ضعیف و درمانده، سر بجیب مهجوری فرو برده، گفتم یا عدو الله! این ضعف و نحاف تواز چیست؟ گفت: ای محمد! این ضعف و کداختگی و درماندگی من از چهار چیز است. هر گه که از آن چهار چیز یکی روی نماید چنان کداخته شوم که نمك در آب گدازد، و شمع در آتش: یکی آواز اسب غازیان در صف جهاد با کافران. دوم آواز مؤذنان در وقت اذان. سوم کسب کردن حلال بشرط شریعت و مقتضی ایمان، چهارم گفتار بنده مؤمن که گوید: اعوذ بالله من الشیطان الرجیم. فرمان آمد که ای سید! هر که با دشمن حرب کند، زره باید و خفتان، جوشن و بر گستوان،

خود و مغفر، خیل و لشکر. ای سید! امت تو در معرکه شیطان قرار گرفته‌اند، « و اذا قرأت القرآن فاستعذ بالله » زره ایشان، « اما ينزعك من الشيطان نزغ فاستعذ بالله » جوشن ایشان، « قل اعوذ برب الفلق » خود ایشان، « قل اعوذ برب الناس » بر کستوان ایشان. چون بازی سلاح و عدت بحرب ابلیس آیند، لاجرم از وساوس و نزغات وی ایمن شوند: « انه ليس له سلطان على الذين آمنوا ».

و در خبر است: « ان لكل ملك حمى، وان حمى الله محارمه ». هر پادشاهی را در دنیا حمایتگاهی است، و خداوند عالم را جل جلاله سه حمایتگاه است. یکی توحید و شهادت، چنانکه گفت: « لا اله الا الله حصنى ». دیگر حرم مکه: « و من دخله كان آمناً ». سه دیگر گفتار « اعوذ بالله من الشيطان الرجيم ». آهوی دشتی و مرغ هوایی که سایه حرم برفرق وی افتاد از خصمان ایمن گشت، قال النبی (ص): « مکه حرام بتحريم الله، لا يختلى خلاها ولا يعضد شوکها و لا ينفر صيدها ». توحید و شهادت محل حصن و امن پادشاه است عز جلاله. اگر زنار داری، بت پرستی، هزار سال بت را سجد برده و آتش پرستیده، چون يك قدم بر بساط نوحید و شهادت نهاد از آتش عقوبت ایمن گشت، و مستحق رضوان اکبر شد. قال النبی (ص): « اذا قالوها عصموا مني دماءهم و اموالهم ». « اعوذ بالله » حصار و حمایتگاه مولی است هر بنده‌ای که فتنه دیو است و سخره شیطان، و در بند همزات و غمزات ابلیس، چون حنک نیاز و افلاس درین عروه و قی زد که: « اعوذ بالله من الشيطان الرجيم، ابلیس رابطاعت و ایمان وی کار نه، و هیچ دشمن را در حمایتگاه او قرار نه ».

« ان الذين اتقوا اذا مسهم طائف من الشيطان » الاية - چون توفیق در راه مرد آید کید شیطان در وی اثر نکند. در روز کار عمر خطاب جوانی از نماز خفتن باز گشته، زنی براه وی آمد، خود را بروی عرضه کرد. او را در فتنه افکند و رفت. جوان بر ابرزن

میرفت تا بدرسرای آن زن رسید. آنجا ساعتی توقف کرد. این آیت فرا زبان وی آمد: «ان الذین اتقوا اذا مسهم طائف من الشیطان تذکروا فاذا هم مبصرون». چون این آیت برخواند، بیهوش شد. آن زن دروی نگرست، اورا بر آن حال دید، دلتنگ شد. کنیزك خود را برخواند، و هر دو اورا بر گرفتند، و بدرسرای آن جوان بردند، و اورا بخوابانیدند، و خود باز گشتند. این جوان پدری پیرداشت، بیرون آمد از سرای خویش، اورا چنان دید بر گرفت اورا، و در خانه برد. چون بیهوش باز آمد، پدر از حال وی پرسید، گفت: یا ابت لایستلنی. می پرس که مرا چه حال افتاد. آنکه قصه در گرفت. چون اینجا رسید که آیت برخواند شقه‌ای زد، در آن حال از دنیا بیرون شد کالبد خالی کرده. پس آنکه عمر خطاب را ازین قصه خبر کردند بعد از دفن وی، گفت: چرا خبر نکردید پیش ازین تا من اورا بدیدم. آنکه برخاست و رفت تا بسرخاکی وی، فنادی: یا فلان! «ولمن خاف مقام ربّه جنتان». سه بار گفت چنین، و از میان خاک جواب آمد سه بار: قد اعطانیهما ربی یا عمر!

«و اذا قرء القرآن فاستمعوا له» - سماع حقیقت استماع قرآن است، و سماع روزگار مرد را بیش از آن زندگی دهد که روح قالب دهد. سماع چشمه ایست که از میان دل بر جوشد، و تربیت او از عین صدق است، و صدق مرسماع را چنان است که جرم آفتاب مرسماع را، و تاظلمات بشریت از پیش دل بر نخیزد، حقیقت آفتاب سماع روا نبود که بر صحراء سنهٔ مرد تجلی کند. و بدان که سماع بر دو ضرب است: سماع عوام دیگر است و سماع خواص دیگر. حظ عوام از سماع صوت و نغمه آن، و حظ خواص از سماع لطیفه ایست میان صوت و معنی و اشارت آن. عوام سماع کنند بگوش سر و آلت تمیز و حرکت طباع، تا از غم برهند، و از شغل بیاسایند. خواص سماع کنند بنفسی مرده و دلی تشنه و نفسی سوخته، لاجرم بار آورد ایشانرا نسیم انسی و یادگار ازلی و شادی جاودانی.

و گفته اند: حقیقت سماع یاد کار نداء قدیم است که روز میثاق از بارگاه جبروت و جناب احدیت روان گشت که: «الست برّجکم؟» «سمع بندگان پیوست، و ذوق آن بجان ایشان رسید. ندائی که مستودع آن در جهان است، و مستقر آن در جان است. آنچه شاهد است نشان است، و آنچه عبارت است عنوان است. آنچه در خبر گمان است، در وجود عیان است، هفت اندام رهی بنداء دوست نیوشان است، نداء دوست نه اکنونی است که جاودان است.

«واذکر ربّک فی نفسک»- یاد کنندگان الله سه مرد اند: یکی بزبان یاد کرد دل از آن بی خبر، یکی بزبان و دل یاد کرد اما کارش بر خطر، که گفته اند: «والمخلصون علی خطر عظیم». یکی بزبان خاموش و دل درو مستغرق، چنانکه پیر طریقت گفت: الهی! چه یاد کنم که خود همه یادم! من خرمن نشان خود فرا باد نهادم! و کیف از گره دست انساه؟! ای یاد کار جانها! و یاد داشته دلها! و یاد کرده زبانها! بفضل خود ما را یاد کن، و یاد لطفی ما را شاد کن.

«انّ الذین عند ربّک» اشارت است بنقطه جمع، «لایستکبرون عن عبادته» خبر است از نعم تفرقه. عندی کرامت ایشانرا اسات کرده، واحکام عبودیت بر ایشان نگه داشته، تابنده روان باشد میان جمع و تفرقت جمع حقیق را نشان است و تفرقت شریعت را بیان است «و لکلّ جعلنا منکم شرعه و منها جاً» اشارت بآن است، والله اعلم بالصواب

پایان مجلد سوم از کتاب کشف الاسرار

از اول سورة مائده تا آخر سورة اعراف

فهرست سور و آیات

از

ترجمه و تفسیر و تأویل

مجلد سوم

جزء ششم و هفتم

۵ = سورة المائدة (۱۲۰ آیه)

صفحه

۲- النوبة الاولى

۳۰-۲۸

ترجمة آیات ۴ تا ۶

النوبة الثانية :

تفسير آية ۴: « يسئلونك ما ذا احل لهم... » ۳۰

تفسير آية ۵: « اليوم احل لكم الطيبات... » ۳۴

تفسير آية ۶: « يا ايها الذين آمنوا

اذا قمتم الى الصلوة... » ۳۶

ذكر اخبارى جند در فضيلت وضوء ۴۲

النوبة الثالثة :

تأويل آية « يسئلوك ماذا احل لهم... » ۴۴

سخن پير طريقت ۴۵

تأويل آية « اليوم احل لكم الطيبات... » ۴۶

تأويل آية « يا ايها الذين آمنوا اذا قمتم... » ۴۶

۳- النوبة الاولى

۵۴-۵۱

ترجمة آیات ۷ تا ۱۴

النوبة الثانية :

تفسير آية ۷: « واذكروا نعمة الله عليكم... » ۵۴

تفسير آية ۸: « يا ايها الذين آمنوا

كونوا قوامين لله .. » ۵۵

تفسير آية ۹: « وعد الله الذين آمنوا... » ۵۶

تفسير آية ۱۰: « والذين كفروا و

كذبوا... » ۵۶

صفحه

الف

مقدمه

۱- النوبة الاولى

ترجمة آیات ۱ تا ۳ از سورة المائدة ۳-۱

النوبة الثانية :

تعداد آیات و كلمات وحروف ومحل

نزول و آیات منسوخه و فضيلت

سورة مائدة . ۳

تفسير بسمله ۴

تفسير آية ۱: « يا ايها الذين آمنوا

اوفوا بالعقود... » ۴

تفسير آية ۲: « يا ايها الذين آمنوا

لا تحلوا شعائر الله... » ۷

تفسير آية ۳: « حرمت عليكم الميتة... » ۱۱

فصل في الزكوة (تذكية حيوانات) ۱۲

ذكر روايات در باره شطرنج ۱۴

تفسير « اليوم اكملت لكم دينكم » ۱۷

النوبة الثالثة :

تأويل بسمله ۲۰

سخن پير طريقت (خواجه عبدالله انصاري) ۲۱

تأويل آية « يا ايها الذين آمنوا اوفوا... » ۲۱

تأويل آية « يا ايها الذين آمنوا لا تحلوا... » ۲۳

سخن پير طريقت ۲۳

تأويل آية « حرمت عليكم الميتة... » ۲۵

صفحة	
٨٠	بيان رقتن بنى اسرائيل ازمصر به قدس ٧٧ تا ٨٠
٧٧	تفسير آية ٢٣: « قال رجلان من الذين يخافون ... »
٧٧	تفسير آية ٢٤: « قالوا يا موسى انا لن ندخلها ... »
٧٨	تفسير آية ٢٥: « قال رب انى لا املك ... »
٧٩	تفسير آية ٢٦: « قال فانها محرمة ... »
٨٠	بيان قصة وفات موسى وهرون

النوبة الثالثة :

٨٣	تأويل آية « يا اهل الكتاب قد جائكم رسولنا ... »
٨٦	سخن پير طريفت
٨٦	تأويل آية « يهدى به الله ... »
٨٦	تأويل آية « وفالت اليهود والنصارى ... »
٨٧	تأويل آية « يا اهل الكتاب قد جائكم رسولنا يبين لكم على فترة ... »
٨٧	تأويل آية « واذا قال موسى لقومه ... »
٨٩	تأويل آية « يا قوم ادخلوا الارض المقدسة .. »
٨٩	تأويل آية « قال رب انى لا املك ... »

٥ - النوبة الاولى

٩٢-٩٠	ترجمة آيات ٢٧ تا ٣٤
	النوبة الثانية :
٩٢	تفسير آية ٢٧: « و اتل عليهم نبأ ابني آدم ... »
٩٣	بيان قصة هابل وقايل
٩٦	تفسير آية ٢٨: « لئن بسطت الى يدك ... »
٩٦	تفسير آية ٢٩: « انى اريد أن تبوء ... »
٩٦	تفسير آية ٣٠: « فطوعت له نفسه ... »
٩٧	تفسير آية ٣١: « فبعث الله غراباً ... »
٩٧	قال يا ويلتى اعجزت ... »

صفحة	
٥٦	تفسير آية ١١: « يا ايها الذين آمنوا اذكروا نعمة الله ... »
٥٧	بيان قصة ييمان شكنى بنى قريظه وبنى نضير
٥٧	تفسير آية ١٢: « ولقد اخذ الله ميثاق ... »
٥٩	تفسير آية ١٣: « فبما تقضهم ميثاقهم ... »
٦١	تفسير آية ١٤: « ومن الذين قالوا انا نصارى ... »

النوبة الثالثة :

٦٢	تأويل آية « واذكروا نعمة الله ... »
٦٣	تأويل آية « يا ايها الذين آمنوا كونوا قوامين ... »
٦٥	سخن پير طريفت
٦٥	تأويل آية « ولقد اخذ الله ميثاق ... »

٤ - النوبة الاولى

٦٩-٦٦	ترجمة آيات ١٥ تا ٢٦
	النوبة الثانية :

٦٩	تفسير آية ١٥: « يا اهل الكتاب قد جائكم رسولنا ... »
٧٠	تفسير آية ١٦: « يهدى به الله ... »
٧١	تفسير آية ١٧: « لقد كفر الذين قالوا ان الله هو المسيح بن مريم ... »
٧١	تفسير آية ١٨: « و قالت اليهود و النصارى نحن ابناء الله ... »
٧٢	تفسير آية ١٩: « يا اهل الكتاب قد جائكم رسولنا يبين لكم على فترة ... »
٧٤	تفسير آية ٢٠: « واذا قال موسى لقومه ... »
٧٥	تفسير آية ٢١: « يا قوم ادخلوا الارض المقدسة ... »
٧٧	تفسير آية ٢٢: « قالوا يا موسى ان فيها قوماً جبارين ... »

صفحة	صفحة
تفسير آية ٤٣: « و كيف يحكمونك... » ١٢٠	تفسير آية ٣٢: « من اجل ذلك كتبنا... » ١٠٠
النوبة الثالثة :	تفسير آية ٣٣: « انما جزاؤا الذين
تأويل آية « يا ايها الذين آمنوا	يخاربون الله ... » ١٠١
اتقوا الله... » ١٢١	بيان كيف راهزنان وتباهكاران ١٠٢
سخن بيرطريقت درباب خداشناسي ١٢٢	تفسير آية ٣٤: « الا الذين تابوا... » ١٠٣
ايضاً سخن بيرطريقت ١٢٢	النوبة الثالثة :
تأويل آية « ان الذين لوأن لهم... » ١٢٣	تأويل آية « و ابل عليهم بآ ابني
تأويل آية « يريدون أن يخرجوا... » ١٢٣	آدم... » ١٠٥
بيان قصة هناد ١٢٣	سخن بيرطريقت ١٠٥
٧- النوبة الاولى	تأويل آية لئن بسطت يدك... » ١٠٦
ترجمة آيات ٤٤ تا ٥٠ ١٢٥-١٢٧	تأويل آية « من اجل ذلك كتبنا على
النوبة الثانية :	بنى اسرائيل... » ١٠٦
تفسير آية ٤٤: انا انزلنا النورية... ١٢٨	تأويل آية « انما جزاؤا الذين بخاربون... » ١٠٧
نفسر آية ٤٥: « و كتبنا عليهم فيها	سخن بيرطريقت دربارة اجل ١٠٧
ان النفس بالنفس... » ١٣٠	٦- النوبة الاولى
تفسير آية ٤٦: « وفينا عدى آثارهم... » ١٣٢	ترجمة آيات ٣٥ تا ٤٣ ١٠٨-١١٠
تفسير آية ٤٧: « و ليحكم اهل	النوبة الثانية :
الانجيل... » ١٣٣	تفسير آية ٣٥: « يا ايها الذين آمنوا
تفسير آية ٤٨: « و انزلنا اليك	اتقوا الله... » ١١١
الكتاب.. » ١٣٤	تفسير آية ٣٦: « ان الذين كفروا
تفسير آية ٤٩: « وأن احكم بينهم... » ١٣٦	لوأن لهم ما في الارض... » ١١١
تفسير آية ٥٠: « افحكم الجاهلية	تفسير آية ٣٧: « يريدون أن يخرجوا
ينغون... » ١٣٧	من النار... » ١١١
النوبة الثالثة :	تفسير آية ٣٨: « والسارق والسارقة
تأويل آية « انا انزلنا النورية.. » ١٣٧	فاقصعوا ايديهما... » ١١٣
سخن بيرطريقت در خداشناسي ١٣٨	تفسير آية ٣٩: « فمن تاب من بعد ظلمه... » ١١٥
تأويل آية « و كتبنا عليهم فيها ان	تفسير آية ٤٠: « الم تعلم ان الله له ملك... » ١١٦
النفس... » ١٤٠	تفسير آية ٤١: « يا ايها الرسول
تأويل آية « و انزلنا اليك الكتاب.. » ١٤٠	لا تحزبك... » ١١٦
لكل جعلنا منكم شرعة... » ١٤٠	تفسير آية ٤٢: « سماعون للكذب... » ١١٩

صفحة

٨- النوبة الاولى

ترجمة آيات ٥١ تا ٥٦ ١٤٠-١٤٢

النوبة الثانية :

تفسير آية ٥١: « يا ايها الذين آمنوا
لا تتخذوا اليهود... » ١٤٢
تفسير آية ٥٢: « فترى الذين في
قلوبهم مرض... » ١٤٤
تفسير آية ٥٣: « ويقول الذين آمنوا... » ١٤٥
تفسير آية ٥٤: « يا ايها الذين آمنوا
من يرتد... » ١٤٥

بيان اخبار اهل ردت ١٤٥
تفسير آية ٥٥: « انما وليكم الله... » ١٤٩
بيان فضائل على ع ١٥٠
تفسير آية ٥٦: « ومن يتول الله... » ١٥٣

النوبة الثالثة :

تأويل آية « يا ايها الذين آمنوا
لا تتخذوا اليهود... » ١٥٣
تأويل آية « يا ايها الذين آمنوا من
يرتد... » ١٥٤
سخن ببرطريفت در دوست داشن خدا ١٥٥
تأويل آية « انما وليكم الله... » ١٥٦

٩- النوبة الاولى

ترجمة آيات ٥٧ تا ٦٤ ١٥٧-١٥٩

النوبة الثانية :

تفسير آية ٥٧: « يا ايها الذين آمنوا
لا تتخذوا الذين... » ١٥٩
تفسير آية ٥٨: « و اذا نادى الى
الصلوة... » ١٦٠
فصل في بدو الاذان وذكر فضائله وآدابه ١٦١
تفسير آية ٥٩: « قل يا اهل الكتاب
هل ننقمون... » ١٦٤

صفحة

تفسير آية ٦٠: « قل هل انبئكم بشر... » ١٦٥
تفسير آية ٦١: « و اذا جاؤكم قالوا
آمنوا... » ١٦٥

تفسير آية ٦٢: « وترى كثيراً منهم... » ١٦٦
تفسير آية ٦٣: « لو لا ينهيهم
الربانيون... » ١٦٦
تفسير آية ٦٤: « وقالت اليهود يد الله
مغلولة... » ١٦٧
فصل في درمسألة يد وعقيدة معتزله و
قدرية ورافضة دراين باب ١٦٨

النوبة الثالثة :

تأويل آية « يا ايها الذين آمنوا
لا تتخذوا... » ١٧١
تأويل آية « واذا نادى الى الصلوة... » ١٧٢
تأويل آية « قل يا اهل الكتاب هل
تنقمون... » ١٧٣
تأويل آية « لولا ينهيهم الربانيون... » ١٧٤
تأويل آية « وقالت اليهود يد الله... » ١٧٤
سخن ببرطريفت ١٧٤

١٠- النوبة الاولى

ترجمة آيات ٦٥ تا ٧١ ١٧٥ تا ١٧٧

النوبة الثانية :

تفسير آية ٦٥: « ولو أن اهل الكتاب
آمنوا... » ١٧٨
تفسير آية ٦٦: « ولو أنهم اقاموا
النورية... » ١٧٩
تفسير آية ٦٧: « يا ايها الرسول
بلغ ما انزل اليك... » ١٨٠
تفسير آية ٦٨: « قل يا اهل الكتاب لستم... » ١٨٣
تفسير آية ٦٩: « ان الذين آمنوا
والذين هادوا... » ١٨٣

صفحة	
١٩٩	بيان مهاجرت مسلمين بحبشه
	النوبة الثالثة :
	تأويل آية « لقد كفر الذين قالوا ان
٢٠٢	الله هو المسيح ... »
	تأويل آية « قل يا اهل الكتاب
٢٠٣	لا تغلوا ... »
٢٠٤	تأويل آية « لعن الذين كفروا ... »
	١٢- النوبة الاولى
٢٠٥	ترجمة آية ٨٣

الجزء السابع

٢٠٧-٢٠٥	ترجمة آيات ٨٤ تا ٨٩
	النوبة الثانية :
	تفسير آية ٨٣ : « و اذا سمعوا ما
٢٠٧	انزل ... »
	تفسير آية ٨٤ : « وما لنا لا نؤمن
٢٠٨	بالله ... »
	تفسير آية ٨٥ : « فأتابهم الله بما
٢٠٨	فالوا ... »
	تفسير آية ٨٦ : « والذين كفروا و
٢٠٨	كذبوا .. »
	تفسير آية ٨٧ : « يا ايها الذين آمنوا
٢٠٨	لا تحرموا ... »
	تفسير آية ٨٨ : « وكلوا مما رزقكم
٢١١	الله ... »
	تفسير آية ٨٩ : « لا يؤاخذكم الله
٢١١	باللغو في ايمانكم ... »

النوبة الثالثة :

٢١٤	تأويل آية « واذا سمعوا ما انزل ... »
٢١٥	سخن يبرطريعت در بيان معرفت

صفحة	
	تفسير آية ٧٠ : « لقد اخذنا ميثاق بني
١٨٤	اسرائيل ... »
	تفسير آية ٧١ : « وحسبوا الا تكون
١٨٤	فتنة ... »
	النوبة الثالثة :
	تأويل آية « ولو ان اهل الكتاب آمنوا . ١٨٥٤ »
	تأويل آية « ولو انهم اقاموا التوراة ... » ١٨٦
	تأويل آية « يا ايها الرسول بلغ ما
١٨٦	انزل اليك ... »
١٨٨	بيان قصة زكام

١١- النوبة الاولى

١٩٢-١٩٠	ترجمة آيات ٧٢ تا ٨٢
	النوبة الثانية :
	تفسير آية ٧٢ : « لقد كفر الذين قالوا
١٩٢	ان الله هو المسيح ... »
	تفسير آية ٧٣ : « لقد كفر الذين قالوا
١٩٣	ان الله ثالث ثلثة ... »
	تفسير آية ٧٤ : « افلا يوبون الى
١٩٤	الله ... »
	تفسير آية ٧٥ : « ما المسيح بن مريم
١٩٥	الا رسول ... »
	تفسير آية ٧٦ : « قل اتعبدون من
١٩٦	دون الله ... »
	تفسير آية ٧٧ : « قل يا اهل الكتاب
١٩٦	لا تغلوا ... »
	تفسير آية ٧٨ : « لعن الذين كفروا ... » ١٩٧
	تفسير آية ٧٩ : « كانوا لا يتناهون ... » ١٩٨
	تفسير آية ٨٠ : « يرى كسرا منهم ... » ١٩٨
	تفسير آية ٨١ : « ولو كانوا يؤمنون
١٩٨	بالله ... »
	تفسير آية ٨٢ : « لمجدن اشد الناس
١٩٩	عداوة ... »

صفحه

تأویل آیه « یا ایها الذین آمنوا
لا تقتلوا الصيد ... » ۲۳۷
تأویل آیه « جعل الله الکعبة ... » ۲۳۷

۱۴ - النوبة الاولى

ترجمة آیات ۹۸ تا ۱۰۸ ۲۳۸ - ۲۴۱
النوبة الثانية :

تفسير آیه ۹۸: « اعلّموا أن الله شديد
العقاب ... » ۲۴۱
بيان انواع علم
تفسير آیه ۹۹: « ما على الرسول
الا البلاغ ... » ۲۴۴
تفسير آیه ۱۰۰: « قل لا يستوی الخبیث ... » ۲۴۴
تفسير آیه ۱۰۱: « یا ایها الذین آمنوا
لا تسئلوا ... » ۲۴۴
تفسير آیه ۱۰۲: « قدسألها قوم ... » ۲۴۷
تفسير آیه ۱۰۳: « ما جعل الله من بحيرة ... » ۲۴۷
تفسير آیه ۱۰۴: « و اذا قيل لهم
تعالوا ... » ۲۴۸
تفسير آیه ۱۰۵: « یا ایها الذین آمنوا
علبکم انفسکم ... » ۲۴۹
تفسير آیه ۱۰۶: « یا ایها الذین آمنوا
شهادة بینکم ... » ۲۵۱
تفسير آیه ۱۰۷: « فان عثر علی ابها ... » ۲۵۲
تفسير آیه ۱۰۸: « ذلك ادنی أن یأتوا ... » ۲۵۴

النوبة الثالثة :

تأویل آیه « اعلّموا ان الله شديد العقاب ... » ۲۵۵
تأویل آیه « ما على الرسول الا البلاغ ... » ۲۵۵
تأویل آیه « قل لا یسنوی الخبیث ... » ۲۵۶
تأویل آیه « یا ایها الذین آمنوا
لا تسئلوا ... » ۲۵۷
تأویل آیه « یا ایها الذین آمنوا علیکم
انفسکم ... » ۲۵۷

صفحه

تأویل آیه « وما لنا لا نؤمن بالله ... » ۲۱۵
داستان پسری خراباتی و آوردن او
پیش جنید و شبلی
تأویل آیه « یا ایها الذین آمنوا لا
تحرّموا ... » ۲۱۸
تأویل آیه « و کلوا مما رزقکم الله ... » ۲۱۸
تأویل آیه « لا یؤاخذکم الله باللغو ... » ۲۱۹
سخن پیر طریقت در مناجات ۲۱۹

۱۳ - النوبة الاولى

ترجمة آیات ۹۰ تا ۹۷ ۲۲۰ - ۲۲۲
النوبة الثانية :

تفسير آیه ۹۰: « یا ایها الذین آمنوا
انما الخمر والمیسر ... » ۲۲۲
فصلی در باب حرمت خمر
تفسير آیه ۹۱: « اما یرید الشیطان
ان یوقع ... » ۲۲۶
تفسير آیه ۹۲: « وأطیعوا الله وأطیعوا
الرسول ... » ۲۲۶
تفسير آیه ۹۳: « لیس علی الذین آمنوا ... » ۲۲۶
تفسير آیه ۹۴: « یا ایها الذین آمنوا
لیلو نکم الله ... » ۲۲۷
تفسير آیه ۹۵: « یا ایها الذین آمنوا
لا تقتلوا الصيد ... » ۲۲۸
تفسير آیه ۹۶: « احل لکم صید البحر ... » ۲۳۱
تفسير آیه ۹۷: « جعل الله الکعبة ... » ۲۳۳

النوبة الثالثة :

تأویل آیه « یا ایها الذین آمنوا
انما الخمر ... » ۲۳۵
سخن پیر طریقت در منع از میخواری
تأویل آیه « و أطیعوا الله وأطیعوا
الرسول ... » ۲۳۶
تأویل آیه « لیس علی الذین آمنوا ... » ۲۳۶

صفحة
تأويل آية « اذ قال الحواريون ... » ٢٧٢
تأويل آية « قال عيسى بن مريم
اللهم ربنا انزل... » ٢٧٣

١٦- النوبة الاولى

ترجمة آيات ١١٦ تا ١٢٠ ٢٧٥-٢٧٤
النوبة الثانية :
تفسير آية ١١٦ : « و اذ قال الله يا عيسى... » ٢٧٥
تفسير آية ١١٧ : « ما قلت لهم الا ما
امرتنى به ... » ٢٧٧
تفسير آية ١١٨ : « ان تعذبهم فانهم
عبادك ... » ٢٧٨
تفسير آية ١١٩ : « قال الله هذا يوم ينفع... » ٢٧٩
تفسير آية ١٢٠ : « لله ملك السموات .. » ٢٨٠

النوبة الثالثة :

تأويل آية « و اذ قال الله يا عيسى... » ٢٨١
سخن شيخ الاسلام انصارى در صفات الله ٢٨٢
تأويل آية « ما قلت لهم الا ما امرتنى به... » ٢٨٢

صفحة

١٥- النوبة الاولى

ترجمة آيات ١٠٩ تا ١١٥ ٢٦٠-٢٥٨

النوبة الثانية :

تفسير آية ١٠٩ : « يوم يجمع الله ... » ٢٦٠
تفسير آية ١١٠ : « اذ قال الله يا عيسى... » ٢٦٢
تفسير آية ١١١ : « و اذ اوحيت الى
الحواريين ... » ٢٦٣
تفسير آية ١١٢ : « اذ قال الحواريون... » ٢٦٤
تفسير آية ١١٣ : « قالوا نريد ان نأكل... » ٢٦٥
بيان قصة مائده ٢٦٥
تفسير آية ١١٤ : « قال عيسى بن مريم

اللهم ربنا انزل علينا مائدة ... » ٢٦٥
تفسير آية ١١٥ : « قال الله انى منزلها... » ٢٦٩

النوبة الثالثة .

تأويل آية « يوم يجمع الله الرسل... » ٢٧٠

بقية جزء هفتم

٦ = سورة الانعام (١٦٥ آية)

صفحة
نفسير آية ٣ : « وهو الله فى السموات... » ٢٩١
تفسير آية ٤ : « وما تأتيتهم من آية .. » ٢٩٢
تفسير آية ٥ : « فقد كذبوا بالحق... » ٢٩٢
بيان معانى « حق » ٢٩٣
النوبة الثالثة :
تأويل بسملة ٢٩٤
سخن بيرطريقت ٢٩٤
تأويل آية « الحمد لله الذى خلق
السموات... » ٢٩٦

صفحة

١- النوبة الاولى

ترجمة آيات ١ تا ٥ از سورة الانعام ٢٨٥-٢٨٤

النوبة الثانية :

محل نزول و فضيلت سورة انعام و
آيات منسوخه و شمارة آيات و

كلمات و حروف آن ٢٨٥

تفسير آية ١ : « الحمد لله الذى خلق
السموات ... » ٢٨٦

تفسير آية ٢ : « هو الذى خلقكم من طين... » ٢٨٩

صفحة

تأويل آية «هو الذى خلقكم من طين...» ٢٩٧
تأويل آية «وهو الله فى السموات...» ٢٩٨

٤- النوبة الاولى

ترجمة آيات ٦ تا ١٣ ٢٩٩-٣٠٠

النوبة الثانية

تفسير آية ٦: «الم يروا كم اهلكنا...» ٣٠١
تفسير آية ٧: «ولو نزلنا عليك كتابا...» ٣٠٣
تفسير آية ٨: «وقالوا لولا انزل عليه ملك...» ٣٠٤
تفسير آية ٩: «ولو جعلناه ملكا...» ٣٠٤
تفسير آية ١٠: «ولعدا مستهزىء برسل...» ٣٠٥
تفسير آية ١١: «قل سيروا فى الارض...» ٣٠٥
بيان معانى «نظر» در قرآن ٣٠٥
تفسير آية ١٢: «قل لمن مافى السموات...» ٣٠٦
تفسير آية ١٣: «وله ما سكن فى الليل...» ٣٠٨

النوبة الثالثة:

تأويل آية «الم يروا كم اهلكنا...» ٣٠٨
تأويل آية «ولو نزلنا عليك كتابا...» ٣١٠
سخن بير طريفت ٣١٠
تأويل آية: «قل لمن مافى السموات...» ٣١٠
تأويل آية «وله ما سكن فى الليل...» ٣١١

٣- النوبة الاولى

ترجمة آيات ١٤ تا ٢٤ ٣١٢-٣١٤

النوبة الثانية:

تفسير آية ١٤: «قل اغير الله اتخذ...» ٣١٤
تفسير آية ١٥: «قل انى اخاف...» ٣١٦
تفسير آية ١٦: «من يصرف عنه يومئذ...» ٣١٦
تفسير آية ١٧: «وان يمسسك الله بضر...» ٣١٦
تفسير آية ١٨: «وهو الفاهر...» ٣١٧
تفسير آية ١٩: «قل اى شىء اكبر شهادة...» ٣١٧

صفحة

تفسير آية ٢٠: «الذين آتيناهم الكتاب...» ٣١٩

تفسير آية ٢١: «ومن اظلم ممن افترى...» ٣١٩

تفسير آية ٢٢: «ويوم نحشرهم...» ٣٢٠

تفسير آية ٢٣: «ثم لم تكن فتنتهم...» ٣٢٠

تفسير آية ٢٤: «انظر كيف كذبوا...» ٣٢٠

النوبة الثانية:

تأويل آية «قل اغير الله اتخذ...» ٣٢١

تأويل آية «وان يمسسك الله...» ٣٢٢

تأويل آية «وهو الفاهر فوق عباده...» ٣٢٢

تأويل آية «قل اى شىء اكبر...» ٣٢٣

٤- النوبة الاولى

ترجمة آيات ٢٥ تا ٣٢ ٣٢٤-٣٢٥

النوبة الثالثة:

تفسير آية ٢٥: «ومنهم من يستمع...» ٣٢٦

تفسير آية ٢٦: «وهم ينهون عنه...» ٣٢٨

تفسير آية ٢٧: «ولو ترى اذ وقفوا

على النار...» ٣٢٩

تفسير آية ٢٨: «بل بدا لهم ما كانوا

يخفون...» ٣٣٠

تفسير آية ٢٩: «وقالوا ان هى الا

حيوتنا الدنيا...» ٣٣١

تفسير آية ٣٠: «ولو نرى اذ وقعوا

على ربهم...» ٣٣٢

تفسير آية ٣١: «قد خسر الذين

كذبوا...» ٣٣٣

تفسير آية ٣٢: «وما الحياة الدنيا

الا لعب...» ٣٣٥

النوبة الثانية:

تأويل آية «ومنهم من يستمع اليك...» ٣٣٥

تأويل آية «وهم ينهون عنه...» ٣٣٦

تأويل آية «بل بدا لهم...» ٣٣٦

صفحة

٥- النوبة الاولى

ترجمة آيات ٣٣ تا ٣٩ ٣٣٧-٣٣٩

النوبة الثالثة :

تفسير آية ٣٣: « قد نعلم انه ليحزنك... » ٣٣٩
تفسير آية ٣٤: « ولقد كذبت رسل... » ٣٤٠
تفسير آية ٣٥: « وان كان كبر عليك... » ٣٤١
تفسير آية ٣٦: « انما يستجيب الذين... » ٣٤٢
تفسير آية ٣٧: « وقالوا لولا نزل عليه... » ٣٤٢
تفسير آية ٣٨: « وما من دابة... » ٣٤٣
تفسير آية ٣٩: « والذين كذبوا
بآياتنا... » ٣٤٤

النوبة الثالثة :

تأويل آية « قد نعلم انه ليحزنك... » ٣٤٤
تأويل آية « انما يستجيب الذين... » ٣٤٦

٦- النوبة الاولى

ترجمة آيات ٤٠ تا ٥٠ ٣٤٧-٣٤٩

النوبة الثانية :

تفسير آية ٤٠: « فل اراينكم ان اتاكم... » ٣٤٩
تفسير آية ٤١: « بل اياه تدعون... » ٣٥٠
تفسير آية ٤٢: « ولقد ارسلنا الى امم... » ٣٥٠
تفسير آية ٤٣: « فلو لا اذ جائهم... » ٣٥٢
تفسير آية ٤٤: « فلما نسوا ما ذكروا... » ٣٥٢
تفسير آية ٤٥: « فقطع دابر القوم... » ٣٥٣
تفسير آية ٤٦: « قل اراينم ان اخذ الله... » ٣٥٣
تفسير آية ٤٧: « قل ارايتكم ان

انا لكم عذاب الله بغنة... » ٣٥٤

بيان معاني « هل » در قرآن . ٣٥٥

تفسير آية ٤٨: « وما نرسل المرسلين الا... » ٣٥٥

تفسير آية ٤٩: « والذين كذبوا بآياتنا... » ٣٥٦

تفسير آية ٥٠: « فل لا افول لكم عندي... » ٣٥٦

صفحة

النوبة الثالثة :

تأويل آية « قل ارايتكم ان اتاكم... » ٣٥٧
سخن پير طريقت ٣٥٨
تأويل آية « بل اياه تدعون... » ٣٥٨
تأويل آية « ولقد ارسلنا الى امم... » ٣٥٩
تأويل آية « قل ارايتكم ان اخذ... » ٣٥٩

٧- النوبة الاولى

ترجمة آيات ٥١ تا ٥٨ ٣٥٩-٣٦١

النوبة الثانية :

تفسير آية ٥١: « وانذره الذين... » ٣٦١
تفسير آية ٥٢: « ولا تطرد الذين

يدعون... » ٣٦٢

تفسير آية ٥٣: « وكذلك فتننا بعضهم... » ٣٦٤

تفسير آية ٥٤: « واذا جاءك الذين... » ٣٦٥

تفسير آية ٥٥: « وكذلك تفصل

الايات... » ٣٦٦

تفسير آية ٥٦: « قل اني نهيت... » ٣٦٧

تفسير آية ٥٧: « قل اني على بينة... » ٣٦٨

تفسير آية ٥٨: « قل لو ان عندي... » ٣٦٨

النوبة الثالثة :

تأويل آية « وانذره الذين... » ٣٦٩

سخن پير طريقت درد داستان درویش گرسنه ٣٧١

تأويل آية « ولا تطرد الذين... » ٣٧١

سخن پير طريقت در معنی ارادت ٣٧٣

تأويل آية « واذا جاءك الذين... » ٣٧٣

سخن پير طريقت در شناختن خدا ٣٧٤

٨- النوبة الاولى

ترجمة آيات ٥٩ تا ٦٧ ٣٧٥-٣٧٧

النوبة الثانية :

تفسير آية ٥٩: « وعنده مما نوح الغيب... » ٣٧٧

صفحة

تفسير آية ٦٠ : « و هو الذى

يتوفىكم ... »

٣٧٩

تفسير آية ٦١ : « و هو القاهر فوق عباده ... » ٣٨٠

تفسير آية ٦٢ : « ثم ردوا الى الله ... » ٣٨١

تفسير آية ٦٣ : « قل من ينجيكم ... » ٣٨٢

تفسير آية ٦٤ : « قل الله ينجيكم ... » ٣٨٣

تفسير آية ٦٥ : « قل هو الفادر ... » ٣٨٣

تفسير آية ٦٦ : « و كذب به قومك ... » ٣٨٤

تفسير آية ٦٧ : « لكل نباء مستقر ... » ٣٨٤

النوبة الثالثة :

تأويل آية « وعنده مفاتيح الغيب ... » ٣٨٥

تأويل آية « و هو القاهر ... حتى اذا

جاء احدكم الموت .. » ٣٨٧

تأويل آية « ثم ردوا الى الله ... » ٣٨٨

٩- النوبة الاولى

ترجمة آيات ٦٨ تا ٧٣ ٣٨٨-٣٩٠

النوبة الثانية :

تفسير آية ٦٨ : « واذا رأيت الذين .. » ٣٩٠

تفسير آية ٦٩ : « وما على الذين يسمعون ... » ٣٩٢

تفسير آية ٧٠ : « وذرا الذين اخذوا ... » ٣٩٢

تفسير آية ٧١ : « فل اندعو من

دون الله .. » ٣٩٤

تفسير آية ٧٢ : « وأن افيموا الصلوة ... » ٣٩٥

تفسير آية ٧٣ : « و هو الذى خلق

السموات .. » ٣٩٦

النوبة الثالثة :

تأويل آية « واذا رأيت الذين .. » ٣٩٨

تأويل آية « فل اندعو ... وامرنا لنسلم

لرب العالمين . » ٣٩٩

١٠- النوبة الاولى

رجمة آيات ٧٤ تا ٨٢ ٣٩٩-٤٠١

صفحة

النوبة الثانية :

تفسير آية ٧٤ : « و اذ قال ابراهيم

لأبيه .. » ٤٠١

تفسير آية ٧٥ : « و كذلك نرى

ابراهيم ... » ٤٠٢

تفسير آية ٧٦ : « فلما جن عليه الليل ... » ٤٠٣

تفسير آية ٧٧ : « فلما رأى القمر ... » ٤٠٦

تفسير آية ٧٨ : « فلما رأى الشمس .. » ٤٠٧

تفسير آية ٧٩ : « انى وجهت وجهى ...

حنيفاً ... » ٤٠٧

تفسير آية ٨٠ : « وحاجه قومه ... » ٤٠٧

تفسير آية ٨١ : « وكيف اخاف ... » ٤٠٨

تفسير آية ٨٢ : « الذين آمنوا ولم

يلبسوا ... » ٤٠٨

النوبة الثالثة :

تأويل آية « و اذ قال ابراهيم لأبيه ... » ٤٠٩

تأويل آية « و كذلك نرى ابراهيم ... » ٤٠٩

سخن واسطى در اين باب ٤١٠

سخن جوانمرد طريقت ٤١٠

١١- النوبة الاولى

ترجمة آيات ٨٣ تا ٩٢ ٤١١-٤١٣

النوبة الثانية :

تفسير آية ٨٣ : « و ملك حجننا آتيناها .. » ٤١٣

تفسير آية ٨٤ : « و وهبنا له اسحق ... » ٤١٤

تفسير آية ٨٥ : « و زكريا ويحيى ... » ٤١٥

تفسير آية ٨٦ : « واسماعيل والسمع . » ٤١٦

تفسير آية ٨٧ : « و من آبائهم و

ذرياتهم ... » ٤١٦

تفسير آية ٨٨ : « ذلك هدى الله ... » ٤١٦

تفسير آية ٨٩ : « اولئك الذين

آتيناهم ... » ٤١٧

صفحة

١٣ - النوبة الاولى

ترجمة آيات ١٠٠ تا ١١٠ ٤٤٣-٤٤١

النوبة الثانية :

تفسير آية ١٠٠ : « وجعلوا لله شركاء... » ٤٤٣
 تفسير آية ١٠١ : « بديع السموات... » ٤٤٤
 تفسير آية ١٠٢ : « ذلكم الله ربكم... » ٤٤٥
 تفسير آية ١٠٣ : « لا تدركه الابصار... » ٤٤٦
 تفسير آية ١٠٤ : « قد جاءكم بصائر... » ٤٤٨
 تفسير آية ١٠٥ : « وكذلك نصرف

الآيات... » ٤٤٨
 تفسير آية ١٠٦ : « اتبع ما اوحى... » ٤٥٠
 تفسير آية ١٠٧ : « و لو شاء الله ما
 اشركوا... » ٤٥٠
 تفسير آية ١٠٨ : « ولا تسبوا الذين
 يدعون... » ٤٥٠
 تفسير آية ١٠٩ : « وأقسموا بالله... » ٤٥٢
 تفسير آية ١١٠ : « ونقلب افئدتهم... » ٤٥٤

النوبة الثالثة :

تأويل آية « وجعلوا لله شركاء... » ٤٥٤
 تأويل آية « بديع السموات... » ٤٥٥
 تأويل آية « لا تدركه الابصار... » ٤٥٦
 تأويل آية « قد جاءكم بصائر... » ٤٥٦
 تأويل آية « اتبع ما اوحى اليك... » ٤٥٧
 تأويل آية « وأقسموا بالله... » ٤٥٧

الجزء الثامن

١٤ - النوبة الاولى

ترجمة آيات ١١١ تا ١١٩ ٤٦٠-٤٥٧

النوبة الثانية :

تفسير آية ١١١ : « و لو أننا انزلنا
 اليهم الملائكة... » ٤٦٠

صفحة

تفسير آية ٩٠ : « أولئك الذين هدى الله... » ٤١٨
 تفسير آية ٩١ : « وما قدروا الله... » ٤١٩
 تفسير آية ٩٢ : « وهذا كتاب انزلناه... » ٤٢١

النوبة الثالثة :

تأويل آية « وتلك حجتنا آتينها... » ٤٢٢
 تأويل آية « ووهبنا... كلاهدينا ونوحاً... » ٤٢٣
 تأويل آية « ذلك هدى الله... » ٤٢٤
 تأويل آية « أولئك الذين هدى الله... » ٤٢٤
 تأويل آية « وما قدروا الله... » ٤٢٤

١٤ - النوبة الاولى

ترجمة آيات ٩٣ تا ٩٩ ٤٢٨-٤٢٥

النوبة الثانية :

تفسير آية ٩٣ : « ومن اظلم ممن افترى... » ٤٢٨
 تفسير آية ٩٤ : « ولقد جئتمونا فرادى... » ٤٣٠
 تفسير آية ٩٥ : « ان الله فالق الحب... » ٤٣١
 تفسير آية ٩٦ : « فالق الاصباح... » ٤٣٢
 تفسير آية ٩٧ : « وهو الذي جعل لكم
 النجوم... » ٤٣٣
 تفسير آية ٩٨ : « وهو الذي انشأكم... » ٤٣٣
 تفسير آية ٩٩ : « وهو الذي انزل
 من السماء ماء... » ٤٣٤

النوبة الثالثة :

تأويل آية « ومن اظلم ممن افترى... » ٤٣٧
 تأويل آية « ولقد جئتمونا فرادى... » ٤٣٨
 تأويل آية « ان الله فالق الحب... » ٤٣٨
 تأويل آية « فالق الاصباح... » ٤٣٩
 تأويل آية « وهو الذي جعل لكم النجوم... » ٤٣٩
 تأويل آية « وهو الذي انشأكم... » ٤٣٩
 تأويل آية « وهو الذي انزل من
 السماء ماء... » ٤٤٠

صفحة

تفسير آية ١١٢ : « وكذلك جعلنا

٤٦١ لكل نبي ... »

تفسير آية ١١٣ : « ولتصني اليه

٤٦٣ افتدة ... »

تفسير آية ١١٤ : « اقمير الله ابتغى ... » ٤٦٣

تفسير آية ١١٥ : « وتمت كلمة ربك ... » ٤٦٤

تفسير آية ١١٦ : « وان تطع اكثر من ... » ٤٦٥

تفسير آية ١١٧ : « ان ربك هو أعلم ... » ٤٦٥

تفسير آية ١١٨ : « فكلوا مما ذكر

٤٦٦ اسم الله عليه ... »

تفسير آية ١١٩ : « وما لكم الا تأكلوا ... » ٤٦٦

النوبة الثالثة :

تأويل آية « ولو أننا نزلنا ... » ٤٦٧

تأويل آية « وكذلك جعلنا لكل نبي ... » ٤٦٨

تأويل آية « اقمير الله ابتغى ... » ٤٧٠

٤٧٠ سخن پير طريقت در باره خدا

تأويل آية « وان تطع اكثر من ... » ٤٧٠

تأويل آية « فكلوا مما ذكر اسم الله ... » ٤٧٠

١٥ - النوبة الاولى

ترجمة آيات ١٢٠ تا ١٢٧ ٤٧١-٤٧٣

النوبة الثانية :

تفسير آية ١٢٠ : « وذروا ظاهر الاثم ... » ٤٧٣

تفسير آية ١٢١ : « ولا تأكلوا مما

٤٧٥ لم يذكرا اسم الله عليه ... »

تفسير آية ١٢٢ : « او من كان ميئاً ... » ٤٧٦

تفسير آية ١٢٣ : « وكذلك جعلنا

٤٧٨ في كل قرية ... »

تفسير آية ١٢٤ : « واذا جاء تهم آية ... » ٤٨٠

تفسير آية ١٢٥ : « فمن يرد الله ان يهديه ... » ٤٨١

تفسير آية ١٢٦ : « وهذا صراط ربك ... » ٤٨٢

تفسير آية ١٢٧ : « لهم دار السلام ... » ٤٨٢

صفحة

النوبة الثالثة :

تأويل آية « وذروا ظاهر الاثم ... » ٤٨٣

٤٨٣ سخن سهل تستري در معنی آیات

تأويل آية « ولا تأكلوا مما لم يذكر ... » ٤٨٣

٤٨٣ سخن پير طريقت در باره اهل المجاهدات

٤٨٤ واصحاب الرياضات

تأويل آية « او من كان ميئاً ... » ٤٨٤

٤٨٥ سخن شيخ الاسلام (خواجه عبد الله انصاري)

تأويل آية « فمن يرد الله ان يهديه ... » ٤٨٥

تأويل آية « وهذا صراط ربك ... » ٤٨٦

تأويل آية « لهم دار السلام ... » ٤٨٦

١٦ - النوبة الاولى

ترجمة آيات ١٢٨ تا ١٤٠ ٤٨٧-٤٩٠

النوبة الثانية :

تفسير آية ١٢٨ : « ويوم يحشرهم جميعاً ... » ٤٩١

تفسير آية ١٢٩ : « وكذلك نولي

٤٩٢ بعض الظالمين ... »

تفسير آية ١٣٠ : « يا معشر الجن

٤٩٢ والانس ... »

تفسير آية ١٣١ : « ذلك أن لم

٤٩٤ يكن ربك ... »

تفسير آية ١٣٢ : « ولكل درجات ... » ٤٩٤

تفسير آية ١٣٣ : « وربك الغني

٤٩٤ ذو الرحمة ... »

تفسير آية ١٣٤ : « ان ماتوا عدون لآت ... » ٤٩٥

تفسير آية ١٣٥ : « قل يا قوم اعملوا ... » ٤٩٥

تفسير آية ١٣٦ : « وجعلوا ما ذرأوا ... » ٤٩٥

تفسير آية ١٣٧ : « وكذلك زين ... » ٤٩٧

تفسير آية ١٣٨ : « وقالوا هذه انعام ... » ٤٩٨

تفسير آية ١٣٩ : « وقالوا ما في بطون ... » ٤٩٨

تفسير آية ١٤٠ : « قد خسر الدين قتلوا ... » ٤٩٩

٥٠٠ بيان قصه دحية كلبي

صفحة

النوبة الثالثة :

- تأويل آية « ويوم نحسّرهم جميعاً... » ٥٠١
 تأويل آية « يامعشر الجن والانس... » ٥٠١
 تأويل آية « وربك العني... » ٥٠١
 تأويل آية « ان ماتوعدون لآت... » ٥٠٢
 تأويل آية « قل يا قوم اعملوا... فسوف تعلمون من تكون له عاقبة الدار » ٥٠٢

١٧ - النوبة الاولى

ترجمة آيات ١٤١ تا ١٥٠ ٥٠٣ تا ٥٠٦
 النوبة الثانية :

- تفسير آية ١٤١: «وهو الذي انشأ جنات...» ٥٠٦
 تفسير آية ١٤٢: «ومن الانعام حمولة...» ٥٠٩
 تفسير آية ١٤٣: «ثمانية ازواج..» ٥٠٩
 تفسير آية ١٤٤: «ومن الابل اثنين..» ٥١٠
 تفسير آية ١٤٥: «فل لا جد فيما وحي...» ٥١١
 تفسير آية ١٤٦: «وعلى الذين هادوا حرمانا...» ٥١٢
 تفسير آية ١٤٧: «فان كذبوك فقل...» ٥١٣
 تفسير آية ١٤٨: «سيعول الذين اشركوا...» ٥١٤
 تفسير آية ١٤٩: «قل فله الحجة...» ٥١٥
 تفسير آية ١٥٠: «فل هلم شهدائكم...» ٥١٥

النوبة الثالثة :

- تأويل آية « وهو الذي أسأ حناب.. » ٥١٥
 تأويل آية « ومن الانعام حمولة » ٥١٦
 تأويل آية « فان كذبوك فقل ركم دو رحمة » ٥١٧
 تأويل آية « قل فله الحجة . » ٥١٨

١٨ - النوبة الاولى

ترجمة آيات ١٥١ تا ١٥٩ ٥١٨ - ٥٢١

صفحة

النوبة الثانية :

- تفسير آية ١٥١: « قل تعالوا الى... » ٥٢١
 تفسير آية ١٥٢: «ولا تقربوا مال اليتيم...» ٥٢٣
 تفسير آية ١٥٣: « وأن هذا صراطي... » ٥٢٤
 تفسير آية ١٥٤: « ثم آتينا موسى الكتاب... » ٥٢٥
 تفسير آية ١٥٥: « وهذا كتاب انزلناه... » ٥٢٦
 تفسير آية ١٥٦: « أن تقولوا انما انزل... » ٥٢٦
 تفسير آية ١٥٧: « او تقولوا لو أنا... » ٥٢٦
 تفسير آية ١٥٨: « هل ينظرون الا أن تأتيهم... » ٥٢٧
 بيان برآمدن آفتاب از مغرب در روز قيامت ٥٢٨
 تفسير آية ١٥٩: « ان الذين فرقوا... » ٥٣٠

النوبة الثالثة :

- تأويل آية « قل تعالوا الى... » ٥٣٢
 تأويل آية « ولا تقربوا مال اليتيم... » ٥٣٢
 واذا فلم فاعدلوا... ٥٣٤
 تأويل آية « ثم آتينا موسى الكتاب... » ٥٣٤
 تأويل آية « ان الذين فرقوا دينهم... » ٥٣٥

١٩ - النوبة الاولى

ترجمة آيات ١٦٠ تا ١٦٥ (يانان سورة اعام) ٥٣٥-٥٣٦

النوبة الثانية :

- تفسير آية ١٦٠: «من جاء بالحسنة...» ٥٣٦
 سخن شيخ الاسلام دراين باب ٥٣٩
 تفسير آية ١٦١: « قل اني هداى ربى » ٥٣٩
 تفسير آية ١٦٢: « فل ان صلوى... » ٥٤٠
 تفسير آية ١٦٣: « لا سر بك له... » ٥٤٠
 تفسير آية ١٦٤: « قل اغمر الله ابغى... » ٥٤٠
 تفسير آية ١٦٥: « وهو الذي جعلكم خلائف... » ٥٤١

صفحه	صفحه
۵۴۴	النبوة الثالثة :
۵۴۴	تأویل آیه « من جاء بالحسنة ... » ۵۴۲
۵۴۴	تأویل آیه « قل اننى هدانى ربى ... » ۵۴۳
۵۴۵	تأویل آیه « و هو الذى جعلكم ... » ۵۴۳
	تأویل آیه « قل ان صلوئى ... » ۵۴۴

بقية جزء هشتم

۷ = سورة الاعراف (۲۰۶ آیه)

۵۵۵	سخن جنید در این باب	۱- النبوة الاولى
۵۵۵	سخن حسین منصور در این باب	ترجمة آیات ۱ تا ۱۰ ۵۴۶-۵۴۷
۵۵۶	تأویل آیه « المص »	النبوة الثانية :
۵۵۷	تأویل آیه « کتاب انزل الیک ... »	بیان فضیلت و تعداد آیات و کلمات و حروف و محل نزول و آیت منسوخة سورة اعراف ۵۴۷
۵۵۷	تأویل آیه « انبعوا ما انزل الیکم ... »	تفسیر آیه ۱: « المص » ۵۴۸
۵۵۸	تأویل آیه « و کم من قرية ... »	تفسیر آیه ۲: « کتاب انزل الیک ... » ۵۴۸
۵۵۹	تأویل آیه « فلنستلن الذين ... »	تفسیر آیه ۳: « انبعوا ما انزل الیکم .. » ۵۴۹
۵۵۹	تأویل آیه « والوزن يومئذ الحق ... »	تفسیر آیه ۴: « و کم من قرية اهلکناها ... » ۵۴۹
۵۶۰	سخن پیر طریقت در مناجات	تفسیر آیه ۵: « فما کان دعویهم ... » ۵۵۰
	۲- النبوة الاولى	تفسیر آیه ۶: « فلنستلن الذين .. » ۵۵۰
۵۶۱-۵۶۲	ترجمة آیات ۱۱ تا ۱۸	تفسیر آیه ۷: « فلنقصن علیهم ... » ۵۵۱
	النبوة الثانية :	تفسیر آیه ۸: « والوزن يومئذ الحق .. » ۵۵۱
	تفسیر آیه ۱۱: « و لقد خلقناکم ثم صورناکم ... » ۵۶۲	بیان وزن اعمال در روز رستاخیز ۵۵۱
	تفسیر آیه ۱۲: « قال ما منعک الا تسجد ... » ۵۶۶	تفسیر آیه ۹: « ومن خفت موازینہ .. » ۵۵۴
	تفسیر آیه ۱۳: « قال فاهبط منها ... » ۵۶۷	تفسیر آیه ۱۰: « و لقد مکماکم فی الارض .. » ۵۵۴
	تفسیر آیه ۱۴: « قال انظرنى ... » ۵۶۸	النبوة الثالثة :
	تفسیر آیه ۱۵: « قال انک من المنظرین » ۵۶۸	تأویل بسمه ۵۵۴
	تفسیر آیه ۱۶: « قال فیما اغوینى .. » ۵۶۸	
	تفسیر آیه ۱۷: « ثم لاتینهم ... » ۵۶۹	
	تفسیر آیه ۱۸: « قال اخرج منها ... » ۵۶۹	

صفحه

صفحه

النوبة الثالثة :

تأويل آية « و لقد خلقناكم ثم

صورتناكم ... »

۵۷۰

سخن پير طريقت دردوستي

۵۷۳

۳- النوبة الاولى

ترجمة آيات ۱۹ تا ۲۸ ۵۷۶-۵۷۴

النوبة الثانية :

تفسير آية ۱۹ : «وبا آدم اسكن انت...» ۵۷۶

تفسير آية ۲۰ : «فوسوس لهما الشيطان...» ۵۷۷

تفسير آية ۲۱ : « وقاسمهما ... » ۵۷۸

تفسير آية ۲۲ : « فدلبيهما بغرور... » ۵۷۸

تفسير آية ۲۳ : « قال ربنا ظلمنا ... » ۵۷۹

تفسير آية ۲۴ : « قال اهبطوا ... » ۵۷۹

تفسير آية ۲۵ : « قال فيها تحيون... » ۵۸۰

تفسير آية ۲۶ : « يا بني آدم قدا نزلنا... » ۵۸۱

تفسير آية ۲۷ : « يا بني آدم لا يفتنكم... » ۵۸۳

تفسير آية ۲۸ : « واذا فعلوا فاحشة... » ۵۸۴

النوبة الثالثة :

تأويل آية « ويا آدم اسكن انت... » ۵۸۶

بيان نامهای آدم

تأويل آية « فوسوس لهما الشيطان... » ۵۸۹

تأويل آية « فدلبيهما بغرور فلما اذا

السجرة... » ۵۸۹

۴- النوبة الاولى

ترجمة آيات ۲۹ تا ۴۱ (غلطنامه

دیده شود) ۵۹۱ تا ۵۹۴

النوبة الثانية :

تفسير آية ۲۹ : « فل امردي بالقسط... » ۵۹۴

تفسير آية ۳۰ : « فريعا هدى... » ۵۹۵

تفسير آية ۳۱ : « يا بني آدم خذوا

رينكم... » ۵۹۶

تفسير آية ۳۲ : « قل من حرم زينة الله... » ۵۹۷

تفسير آية ۳۳ : « قل انما حرم ربي

الفواحش... » ۵۹۸

تفسير آية ۳۴ : « ولكل امة اجل... » ۶۰۰

تفسير آية ۳۵ : « يا بني آدم اما

يا تينكم... » ۶۰۰

تفسير آية ۳۶ : « والذين كذبوا بآياتنا... » ۶۰۱

تفسير آية ۳۷ : « فمن اظلم ممن افترى... » ۶۰۱

تفسير آية ۳۸ : « قال ادخلو في امم... » ۶۰۲

تفسير آية ۳۹ : « و قالت اوليهم

لأخريهم... » ۶۰۳

تفسير آية ۴۰ : « ان الذين كذبوا... » ۶۰۳

تفسير آية ۴۱ : « لهم من جهنم مهاد... » ۶۰۵

النوبة الثالثة :

تأويل آية « فل امردي بالقسط... » ۶۰۶

سخنان جنيد و شيخ الاسلام انصاري

وبوبكر كتناني

تأويل آية « يا بني آدم خذوا

زينكم... » ۶۰۹

سخن پير طريقت در مناجات

۶۱۰

۵- النوبة الاولى

ترجمة آيات ۴۲ تا ۵۳ (غلطنامه

دیده شود) ۶۱۰-۶۱۳

النوبة الثانية :

تفسير آية ۴۲ : « والدين آمنوا و

عملوا الصالحات... » ۶۱۴

تفسير آية ۴۳ : « و نزعنا ما في

صدورهم... » ۶۱۵

تفسير آية ۴۴ : « و نادى اصحاب الجنة... » ۶۱۶

تفسير آية ۴۵ : « الذين يصدون... » ۶۱۷

تفسير آية ۴۶ : « و بينهما حجاب... » ۶۱۷

صفحه

تفسير آية ٤٧ : « و اذا صرفت

٦١٨ ابصارهم ... »

تفسير آية ٤٨ : « ونادى اصحاب

٦١٨ الاعراف ... »

تفسير آية ٤٩ : « اهؤلاء الذين ... » ٦١٨

تفسير آية ٥٠ : « ونادى اصحاب النار ... » ٦١٩

تفسير آية ٥١ : « الذين اتخذوا

٦٢٠ دينهم ... »

تفسير آية ٥٢ : « ولقد جئناهم بكتاب ... » ٦٢١

تفسير آية ٥٣ : « هل ينظرون الا تأويله ... » ٦٢١

النوبة الثالثة :

تأويل آية « والذين آمنوا ... » ٦٢٤

٦٢٤ سخن پير طريقت در مناجات

تأويل آية « ونزعنا ما في صدورهم ... » ٦٢٤

تأويل آية « بينهما حجاب وعلى الاعراف

٦٢٥ رجال ... »

٦٢٦ سخن پير طريقت در مناجات

تأويل آية « ونادى اصحاب النار ... » ٦٢٦

٦- النوبة الاولى

ترجمة آيات ٥٤ تا ٥٨ ٦٢٧-٦٢٨

النوبة الثانية :

تفسير آية ٥٤ : « ان ربكم الله الذي ... » ٦٢٨

تفسير آية ٥٥ : « ادعوا ربكم ... » ٦٣٥

تفسير آية ٥٦ : « ولا تفسدوا في الارض ... » ٦٣٥

تفسير آية ٥٧ : « وهو الذي يرسل

٦٣٦ الرياح ... »

تفسير آية ٥٨ : « والبلد الطيب يخرج ... » ٦٣٨

النوبة الثالثة :

تأويل آية « ان ربكم الله الذي ... » ٦٣٨

٦٣٩ سخن پير طريقت در گفتگوی مهر و دیدار

٦٣٩ سخن پير طريقت در خداشناسی

صفحه

تأويل آية « ادعوا ربكم ... » ٦٤٠

تأويل آية « ولا تفسدوا ... ان رحمة الله قريب

٦٤١ من المحسنين ... »

٦٤١ سخن پير طريقت در ديدن حق

٦٤٢ سخن پير طريقت در ديدن وري حق

تأويل آية « وهو الذي يرسل الرياح ... » ٦٤٢

٦٤٢ سخن پير طريقت در مناجات

تأويل آية « والبلد الطيب يخرج ... » ٦٤٢

٧- النوبة الاولى

ترجمة آيات ٥٩ تا ٧٢ ٦٤٣-٦٤٥

النوبة الثانية :

تفسير آية ٥٩ : « لقد ارسلنا نوحاً ... » ٦٤٥

تفسير آية ٦٠ : « قال الملا من قومه ... » ٦٤٦

تفسير آية ٦١ : « قال يا قوم ليس ... » ٦٤٦

تفسير آية ٦٢ : « ابلغكم رسالات ربي ... » ٦٤٦

تفسير آية ٦٣ : « او عجبتم ان جاءكم ... » ٦٤٧

تفسير آية ٦٤ : « فكذبوه فأنجينا ... » ٦٤٧

تفسير آية ٦٥ : « والى عاد اخاهم هوداً ... » ٦٤٩

تفسير آية ٦٦ : « قال الملا الذين كفروا ... » ٦٤٩

تفسير آية ٦٧ : « قال يا قوم ليس

٦٤٩ بي سفاهة ... »

تفسير آية ٦٨ : « ابلغكم رسالات ربي ... » ٦٤٩

تفسير آية ٦٩ : « او عجبتم ان جاءكم ... » ٦٤٩

تفسير آية ٧٠ : « قالوا اجئتنا ... » ٦٥١

تفسير آية ٧١ : « قال قد وقع عليكم ... » ٦٥١

تفسير آية ٧٢ : « فأنجيناه والذين معه ... » ٦٥١

٦٥٢ بيان قصة عاد وهلاك شدن ایشان

النوبة الثالثة :

تأويل آية « لقد ارسلنا نوحاً ... » ٦٥٦

تأويل آية « ابلغكم رسالات ربي ... » ٦٥٨

تأويل آية « او عجبتم ان جاءكم ... » ٦٥٨

٨- النوبة الاولى

ترجمة آيات ٧٣ تا ٧٩ ٦٥٩-٦٦٠

النوبة الثانية :

تفسير آية ٧٣ : «والى ثمود اخاهم

صالحاً...»

٦٦٠

تفسير آية ٧٤ : «واذكروا اذ جعلكم

خلفاء...»

٦٦٢

تفسير آية ٧٥ : «قال الملا الذين كفروا...»

تفسير آية ٧٦ : «قال الذين استكبروا...»

تفسير آية ٧٧ : «فمقروا الناقة...»

بيان قصة بى ذن ناقة

تفسير آية ٧٨ : «فأخذتهم الرجفة...»

تفسير آية ٧٩ : «فتولى عنهم وقال...»

النوبة الثالثة :

تأويل آية «والى ثمود اخاهم صالحاً...»

بيان لطيفه اى

بيان لطيفة دىكر

٩- النوبة الاولى

ترجمة آيات ٨٠ تا ٩٣ ٦٦٨-٦٧١

النوبة الثانية :

تفسير آية ٨٠ : «ولوطاً اذ قال لقومه...»

تفسير آية ٨١ : «انكم لتأتون الرجال...»

فصلى در لواطت واحكام آن

تفسير آية ٨٢ : «وما كان جواب قومه...»

تفسير آية ٨٣ : «فأنجيناه وأهله...»

تفسير آية ٨٤ : «وأمطرنا عليهم

مطراً...»

تفسير آية ٨٥ : «والى مدين اخاهم

شعيباً...»

تفسير آية ٨٦ : «ولا تفعدوا بكل

صراط...»

تفسير آية ٨٧ : «وان كان طائفة منكم...»

تفسير آية ٨٨ : «قال الملا الذين

استكبروا...»

تفسير آية ٨٩ : «قد افترينا على الله...»

تفسير آية ٩٠ : «وقال الملا الذين

كفروا...»

تفسير آية ٩١ : «فأخذتهم الرجفة...»

تفسير آية ٩٢ : «الذين كذبوا شعيباً...»

تفسير آية ٩٣ : «فتولى عنهم وقال...»

النوبة الثالثة :

تأويل آية «ولوطاً اذ قال لقومه...»

تأويل آية «والى مدين اخاهم شعيباً...»

١٠- النوبة الاولى

ترجمة آيات ٩٤ تا ١٠٨ ٦٨٢-٦٨٥

النوبة الثالثة :

تفسير آية ٩٤ : «وما ارسلنا فى قرية من

نبي الا...»

تفسير آية ٩٥ : «ثم بدلنا مكان السيئة

الحسنة حتى عفوا...»

تفسير آية ٩٦ : «ولو أن اهل القرى

آمنوا...»

تفسير آية ٩٧ : «افأمن اهل القرى

أن يأتيتهم بأسنا بياتاً...»

تفسير آية ٩٨ : «اوأمن اهل القرى

أن يأتيتهم بأسنا ضحى...»

تفسير آية ٩٩ : «افأمنوا مكر الله...»

تفسير آية ١٠٠ : «اولم يهد للذين

يرثون...»

تفسير آية ١٠١ : «تلك القرى نعص...»

تفسير آية ١٠٢ : «وما وجدنا لاكثرهم...»

تفسير آية ١٠٣ : «ثم بعثنا من بعدهم...»

تفسير آية ١٠٤ : «وقال موسى يا فرعون...»

صفحة

- تفسير آية ١٢٤: «لا قطعن ايديكم...» ٧٠٢
تفسير آية ١٢٥: «قالوا انا الى ربنا
منقلبون» ٧٠٢
تفسير آية ١٢٦: «وما تنقم منا...» ٧٠٢

النوبة الثالثة :

- تأويل آية «قال الملا من قوم فرعون...» ٧٠٢
تأويل آية «قالوا يا موسى اما أن
تلقى واما...» ٧٠٣
تأويل آية «قالو آمنا برب العالمين» ٧٠٣
تأويل آية «لا قطعن ايديكم...» ٧٠٣

١٤- النوبة الاولى

- ترجمة آيات ١٢٧ تا ١٣٦ ٧٠٦-٧٠٤

النوبة الثانية :

- تفسير آية ١٢٧: «وقال الملا من قوم
فرعون اتذر موسى...» ٧٠٦
تفسير آية ١٢٨: «قال موسى لقومه
استعينوا...» ٧٠٧
تفسير آية ١٢٩: «قالوا اوذينا...» ٧٠٨
تفسير آية ١٣٠: «ولقد اخذنا آل
فرعون...» ٧٠٩
تفسير آية ١٣١: «فاذا جاء تهم الحسنة...» ٧٠٩
تفسير آية ١٣٢: «وقالوا مهما تأتينا...» ٧١١
تفسير آية ١٣٣: «فأرسلنا عليهم
الطوفان...» ٧١١
بيان قصة طوفان ٧١٢
تفسير آية ١٣٤: «ولما وقع عليهم
الرجز...» ٧١٢
تفسير آية ١٣٥: «فلما كشفنا...» ٧١٥
تفسير آية ١٣٦: «فانتقمنا منهم...» ٧١٥

النوبة الثالثة :

- تأويل آية «وقال الملا من قوم فرعون...» ٧١٦
تأويل آية «قال موسى لقومه استعينوا...» ٧١٦

صفحة

- تفسير آية ١٠٥: «حقيق على أن لا أقول...» ٦٩٠
تفسير آية ١٠٦: «قال ان كنت جئت...» ٦٩١
تفسير آية ١٠٧: «فألقي عصاه...» ٦٩١
تفسير آية ١٠٨: «ونزع يده...» ٦٩١

النوبة الثالثة :

- تأويل آية «وما ارسلنا في قريه...» ٦٩١
تأويل آية «ثم بدلنا مكان السيئة...» ٦٩٢
تأويل آية «ولو أن اهل القرى آمنوا...» ٦٩٣
تأويل آية «افمن اهل القرى أن يأتيهم...» ٦٩٤

١١- النوبة الاولى

- ترجمة آيات ١٠٩ تا ١٢٦ ٦٩٧-٦٩٥

النوبة الثانية :

- تفسير آية ١٠٩: «قال الملا من قوم
فرعون...» ٦٩٧
تفسير آية ١١٠: «يريد أن يخرجكم
من ارضكم فماذا تأمرون» ٦٩٧
تفسير آية ١١١: «قالوا دجه واخاه...» ٦٩٧
تفسير آية ١١٢: «يا نوك بكل ساحر عليهم» ٦٩٨
تفسير آية ١١٣: «وجاء السحرة...» ٦٩٩
تفسير آية ١١٤: «قال نعم وانكم لمن
المقرين» ٦٩٩
تفسير آية ١١٥: «قالوا يا موسى اما
ان تلقى...» ٦٩٩
تفسير آية ١١٦: «قال القوا...» ٦٩٩
تفسير آية ١١٧: «وأوحينا الى موسى
ان الق...» ٧٠٠
تفسير آية ١١٨: «فوقع الحق...» ٧٠٠
تفسير آية ١١٩: «فغلبوا هنالك...» ٧٠١
تفسير آية ١٢٠: «وألقى السحرة ساجدين» ٧٠١
تفسير آية ١٢١: «قالوا آمنا...» ٧٠١
تفسير آية ١٢٢: «رب موسى وهرون» ٧٠١
تفسير آية ١٢٣: «قال فرعون آمنتم...» ٧٠١

تأويل آية « قالوا اوذينا... قال عسى

ربكم أن يهلك... » ٧١٧

تأويل آية « ولقد اخذنا آل فرعون... » ٧١٧

١٣- النوبة الاولى

ترجمة آيات ١٣٧ تا ١٤٤ ٨ ٧-٧٢٠

النوبة الثانية :

تفسير آية ١٣٧ : « و أورتنا القوم

الذين... » ٧٢٠

تفسير آية ١٣٨ : « و جاوزنا بنى

اسرائيل... » ٧٢١

تفسير آية ١٣٩ : « ان هؤلاء متبر... » ٧٢٢

تفسير آية ١٤٠ : « قال اغير الله ابنيكم... » ٧٢٢

تفسير آية ١٤١ : « واذ انجيناكم... » ٧٢٢

تفسير آية ١٤٢ : « وواعدنا موسى... » ٧٢٣

تفسير آية ١٤٣ : « ولما جاء موسى

لميقاتنا... » ٧٢٣

تفسير آية ١٤٤ : « قال يا موسى اني

اصطفيتك... » ٧٢٨

النوبة الثالثة :

تأويل آية « و أورتنا القوم الذين... » ٧٢٩

تأويل آية « وواعدنا موسى... » ٧٣٠

سخن بيرطريق دررموز اين آيت ٧٣٠

تأويل آية « ولما جاء موسى لميقاتنا

و كلمه ربه قال رب ارضى انظر

اليك قال لن تراني... » ٧٣١

سخن بيرطريق در اين آيت ٧٣٢

سخن بيرطريق در مساجات ٧٣٤

١٤- النوبة الاولى

ترجمة آيات ١٤٥ تا ١٥٤ ٧٣٥-٧٣٧

النوبة الثانية :

تفسير آية ١٤٥ : « وكتبنا له في الألواح... » ٧٣٧

تفسير آية ١٤٦ : « سأصرف عن آياتي... » ٧٤٦

تفسير آية ١٤٧ : « والذين كذبوا

بآياتنا... » ٧٤٢

تفسير آية ١٤٨ : « وانشد قوم موسى... » ٧٤٢

تفسير آية ١٤٩ : « ولما سقط في ايديهم... » ٧٤٣

تفسير آية ١٥٠ : « ولما رجع موسى... » ٧٤٤

تفسير آية ١٥١ : « قال رب اغفر لي... » ٧٤٦

تفسير آية ١٥٢ : « ان الذين اتخذوا

العجل... » ٧٤٦

تفسير آية ١٥٣ : « والذين عملوا

السيئات... » ٧٤٧

تفسير آية ١٥٤ : « ولما سكنت عن

موسى... » ٧٤٧

النوبة الثالثة :

تأويل آية « وكتبنا له في الألواح... » ٧٤٧

تأويل آية « سأصرف عن آياتي... » ٧٤٩

تأويل آية « وانشد قوم موسى... » ٧٥٠

تأويل آية « ولما رجع موسى وألقى

الألواح... » ٧٥١

تأويل آية « والذين عملوا السيئات... » ٧٥١

١٥- النوبة الاولى

ترجمة آيات ١٥٥ تا ١٥٨ ٧٥١-٧٥٣

النوبة الثانية :

تفسير آية ١٥٥ : « و اخبر موسى

قومه... » ٧٥٤

تفسير آية ١٥٦ : « و اكتب لنا في

هذه الدنيا... » ٧٥٧

تفسير آية ١٥٧ : « الذين يتبعون

الرسول... » ٧٥٩

تفسير آية ١٥٨ : « قل يا ايها الناس اني

رسول الله... » ٧٦١

صفحة

صفحة

النوبة الثالثة :

النوبة الثالثة :

تأويل آية « واختر موسى قومه... » ٧٦٢
 سخن پير طريقت در نياز ٧٦٣
 سخن پير طريقت در غيرت ومهر ٧٦٣
 تأويل آية « واكتب ... انا هدنا اليك... » ٧٦٤
 تأويل آية « الذين يتبعون الرسول.. » ٧٦٤

١٦- النوبة الاولى

١٧- النوبة الاولى

ترجمة آيات ١٧١ تا ١٧٩ ٧٦٦-٧٧٠

النوبة الثانية :

النوبة الثانية :

تفسير آية ١٧٢ : « واذاخذ ربك من بني آدم... » ٧٨٢
 تفسير آية ١٧٣ : « او تقولوا انما اشرك... » ٧٨٧
 تفسير آية ١٧٤ : « وكذلك نفصل الايات... » ٧٨٧
 تفسير آية ١٧٥ : « واتل عليهم نبا الذي... » ٧٨٧
 تفسير آية ١٧٦ : « ولوشئنا لرمناه بها... » ٧٩١
 تفسير آية ١٧٧ : « ساء مثلاً القوم... » ٧٩١
 تفسير آية ١٧٨ : « من يهد الله... » ٧٩٢
 تفسير آية ١٧٩ : « ولقد ذرأنا لجهنم... » ٧٩٢

النوبة الثالثة :

تأويل آية « واذاخذ ربك.. » ٧٩٣
 سخن پير طريقت در مناجات ٧٩٥
 سخن پير طريقت در تأويل : الست ربكم ٧٩٦
 تأويل آية « وابل عليهم نبا الذي.. » ٧٩٦
 تأويل آية « ولقد ذرأنا لجهنم... » ٧٩٧

١٨- النوبة الاولى

ترجمة آيات ١٨٠ تا ١٨٨ ٧٩٨-٧٩٩

النوبة الثانية :

تفسير آية ١٨٠ : « والله الاسماء الحسنى... » ٨٠٠

* تأويل آية « واختر موسى قومه... » ٧٦٢
 سخن پير طريقت در نياز ٧٦٣
 سخن پير طريقت در غيرت ومهر ٧٦٣
 تأويل آية « واكتب ... انا هدنا اليك... » ٧٦٤
 تأويل آية « الذين يتبعون الرسول.. » ٧٦٤

ترجمة آيات ١٥٩ تا ١٧١ ٧٦٦-٧٧٠

النوبة الثانية :

تفسير آية ١٥٩ : « ومن قوم موسى امة... » ٧٧٠
 تفسير آية ١٦٠ : « وقطعناهم اثنتي عشرة... » ٧٧١
 تفسير آية ١٦١ : « واذا قيل لهم اسكنوا... » ٧٧١
 تفسير آية ١٦٢ : « فبدل الذين ظلموا... » ٧٧٢
 تفسير آية ١٦٣ : « واسئلهم عن القرية... » ٧٧٢
 تفسير آية ١٦٤ : « واذا قالت امة منهم... » ٧٧٣
 تفسير آية ١٦٥ : « فلما نسوا ما ذكروا... » ٧٧٤
 تفسير آية ١٦٦ : « فلما عموا عن ما بهواعنه... » ٧٧٤
 تفسير آية ١٦٧ : « واذا نادى ربك... » ٧٧٥
 تفسير آية ١٦٨ : « وقطعناهم في الارض... » ٧٧٥
 تفسير آية ١٦٩ : « فحلف من بعدهم خلف... » ٧٧٥
 تفسير آية ١٧٠ : « والذين همسكون... » ٧٧٦
 تفسير آية ١٧١ : « واذا دعا الجبل قومه... » ٧٧٧

- تفسير آية ١٨١ . « ومن خلقنا امة » ٨٠١
تفسير آية ١٨٢ « والدين كذبوا
بآياتنا » ٨٠٢
تفسير آية ١٨٣ « وأملئ لهم » ٨٠٢
تفسير آية ١٨٤ « اولم يفكروا ما
صاحبهم » ٨٠٣
تفسير آية ١٨٥ « اولم يظنوا في
ملكوت » ٨٠٤
تفسير آية ١٨٦ « من يصل الله » ٨٠٥
تفسير آية ١٨٧ « يسئلونك عن الساعة » ٨٠٥
تفسير آية ١٨٨ « قل لا املك للمسي » ٨٠٧

الدوة الثالثة

- تأويل آية « ولله الاسماء الحسنى » ٨٠٨
سجن سطريرق در اين باب ٨٠٨
سجن شح الاسلام ابصارى در ٨٠٩
صفت مرحدا ٨٠٩
تأويل آية « ومن خلقنا امة » ٨١٠
تأويل آية اولم يفكروا ما صاحبهم ٨١٠
تأويل آية اولم يظنوا في ملكوت ٨١١

١٩- الدوة الاولى

- رحمة آيات ١٨٩ تا ١٩٨ ٨١٣-٨١١

الدوة الثانية

- تفسير آية ١٨٩ « وهو الذي خلقكم
من مس » ٨١٣
تفسير آية ١٩٠ « فلما آتاهما صالحا
جذلا له سركا » ٨١٥
تفسير آية ١٩١ « اسر لولم لا يظن » ٨١٦
تفسير آية ١٩٢ « ولا يستطيعون » ٨١٧
تفسير آية ١٩٣ « وان يدعوهم الى
الهدى » ٨١٧
تفسير آية ١٩٤ « ان الذين يدعون » ٨١٧

يابان فهرست

- تفسير آية ١٩٥ « اللهم ارجل يشون بها » ٧١٧
تفسير آية ١٩٦ « ان اولي الله » ٨١٨
تفسير آية ١٩٧ « والدين تدعون من
دونه » ٨١٨
تفسير آية ١٩٨ « وان تدعوهم الى
الهدى » ٨١٨

الدوة الثالثة

- تأويل آية « وهو الذي خلقكم من مس » ٨١٩
تأويل آية « ولا يستطيعون لهم » ٨٢٠
تأويل آية « وان يدعوهم ويريهن
يظنوا اليك » ٨٢١

٢٠- الدوة الاولى

- رحمة آيات ١٩٩ تا ٢٠٦ ٨٢٣-٨٢٢

الدوة الثانية

- تفسير آية ١٩٩ « حد العو » ٨٢٣
تفسير آية ٢٠٠ « واما سرعك من
السطان » ٨٢٤
تفسير آية ٢٠١ « ان الذين اهلوا » ٨٢٥
تفسير آية ٢٠٢ « وادالم بأهم » ٨٢٥
تفسير آية ٢٠٣ « وادالم بأهم » ٨٢٦
تفسير آية ٢٠٤ « وادافرى القرآن » ٨٢٦
تفسير آية ٢٠٥ « وادكررك في مسك » ٨٢٧
تفسير آية ٢٠٦ « ان الذين عندك » ٨٢٨

الدوة الثالثة

- تأويل آية « حد العو » ٨٢٩
تأويل آية « واما سرعك من السيطان » ٨٣٠
تأويل آية « ان الذين اهلوا » ٨٣١
تأويل آية « وادافرى القرآن » ٨٣٢
تأويل آية « وادكررك في مسك » ٨٣٣
سجن سطريرق در مساحات ٨٣٣
تأويل آية « ان الذين عندك » ٨٣٣

4